

منتخب التواريخ

MUNTAKHAB-UT-TAWARIKH

by

Muhammad Yusuf ul-Kanani

Folios	:	265
Subject	:	History
Illustrate d/Illuminated	:	-
Script	:	Nastaliq
Scribe	:	-
Date of transcription	:	13th century
Condition	:	Acidic and damaged
HL No. 32-A	:	Cat No. 476

A very comprehensive universal history from the beginning of the world to the time of Shah Jahan.

By Muhammad Yusuf bin Shaykh Rahmat Ullah ul-Ataki ul-Kanani, محمد يوسف بن شيخ رحمة الله الاتكي الكنعاني.

The Ms. is defective at the beginning, but from the preface of the Buhar Library copy, in which the author designates himself, يوسف بن شيخ رحمة الله الاتكي اصلاً, ووطناً والكنعاني مولداً, it would appear that was born in Kan'an(?) but of a family that belonged to Atak, Panjab, where he lived. The author dedicates the work to Shah Jahan:

ناصر الحق و الدين ابو المظفر شهاب الدين محمد صاحبقران ثاني شاه جهان بادشاه

غازى.

He frankly admits that his work consists of extracts transcribed from other works:

... بهمان عبارت كه در نسخ مذكوره مسطور بود انتخاب نموده به منتخب التواريخ

موسوم ساخت.

The author enumerates these works as his authorities:

- (۱) ترجمه تاريخ محمد بن جرير الطبرى
- (۲) تاريخ معجم
- (۳) تاريخ گزيده حمد الله مستوضى قزوینی
- (۴) مجمع الانساب
- (۵) تاريخ بناكتی
- (۶) روضة الاحباب مير جمال الدين محدث
- (۷) ميلاد النبی
- (۸) روضة الصفا
- (۹) حبيب السير
- (۱۰) نگارستان ملا احمد غفاری

(۱۱)	تاریخ جلال الدین سیوطی
(۱۲)	مراة الجنان ملا مصلح الدین لاری
(۱۳)	تاریخ سند ملا معصوم بکری
(۱۴)	اکبر نامه
(۱۵)	تاریخ همایونی
(۱۶)	تاریخ نظامی
(۱۷)	تاریخ بیت المعمور (معمور Rieu reads) معمور خان
(۱۸)	تاریخ الحکما
(۱۹)	تذکره الاولیا (Omitted in Buhar Lib. copy)
(۲۰)	نفحات مولانا عبدالرحمان جامی
(۲۱)	عجائب البلدان
(۲۲)	عجائب الدنیای شیخ آذری

According to Rieu, loc. cit., the work was completed on the 15th of Dul Hijjah, A.H. 1056 = A.D. 1646 as the current year:

طبقة بیست و پنجم کور کانیاں نوزده پادشاه مدت پادشاهی ایشان از سنه احدی و سبعین و سبعمایه تا زمان تحریر سطور که سنه تسع و ثلثین و الف است الخ

The same date, A.H. 1039, is again mentioned on fol. 400a; while later on the date A.H. 1045 = A.D. 1635 is mentioned in several places. Miran Shah, mentions A.H. 1047 = A.D. 1637 as the current year:

شعبه سیوم اولاد امجاد و احفاد عالی نژاد حضرت میران شاه بن امیر تیمور صاحبقران — مدت سلطنت و زمان خلافت و جهانگیری این سلسله علیه و شعبه معظمه باستقلال از زمان فوت مرزا عبدالله بن شاهرخ سلطان بن صاحبقران که در سنه خمس و خمسین و ثمانمایه واقع شد تا این تاریخ که شهور سنه سبع و اربعین و الف است... الخ

It would therefore seem that, according to the present copy, the author commenced this work in A.H. 1039, and that he was still engaged on it in A.H. 1047.

Although the list of the descendants of Timur, enumerated in the beginning, ends with the name of Shah Jahan and the dates to which the author refers as current years correspond with the reign of this emperor, the portion in the text dealing with the Timurides closes with an account relating to the 39th year of Akbar's reign, A.H. 1002 = A.D. 1593, in which year it is said that Mirza Rustum bin Sultan Husayn with his relatives came to the imperial court.

The Ms. opens abruptly thus on fol. 2a:

بر اوضاع اهل عالم و وصیله کیفیت شناسائی امم مایل و مشغوف بود الخ
corresponding with line 2, fol. 1b of the Buhar Library copy.

Like Rieu's Ms., it is divided into a Muqaddimah, five Qisms and a Khatimah, with minute subdivisions.

Contents:

Muqaddimah. Divided into four Fasl:-

1. Utility of history, fol. 8a
2. Creation, fol. 8b.
3. Tribes of the Jinns, fol. 10a.
4. Constitution of the human body, fol. 11b.

Qism I. Divided into two Babs:

- (1) Prophets, 109 in number, and apositles, 51 in number, fol. 13b
- (2) Ancient sages who lived before Muhammad's time, 27 in number, fol. 11b; philosophers, 12 in number, fol. 117a.

Qism II. Divided into two Babs:

- (1) Early Persian Kings:
Pishdadis, fol. 121a; Kayanians, fol. 132b; Ashkanians, fol. 149b; Sasanians, fol. 151a.
- (2) Kings who were contemporary with the early Kings of Persia:
Arab Kings, fol. 166b; Amaliqah or Pharaohs, fol. 176a; Kaldanis (Chaldaeans), fol. 176b; Kings of Mawara-un-Nahr, who were the descendants of Tur, fol. 177b; Kings of Israel, fol. 178a; Kings of Rum and Yunan, fol. 182b; Kings of the Firang (Roman Emperors and Popes), fol. 183b; Hindu Prophets and Rajahs of India, fol. 192b; Kings of Khita'i, fol. 195b.

Qism III. Divided into two Babs:

- (1) History of Muhammad: His genealogy, including an account of his ancestors, fol. 200a; events that took place from the time of his birth to his prophetic mission, fol. 205a; events of the time of his prophetic mission to his emigration to Medina, fol. 210a; events from the first year of the Hijrah to his death, fol. 220b.

Here follows great confusion. Immediately after the account of Muhammad's death, fol. 256b, the narrative begins with the accession of Shah Tahmasp of the Safawi dynasty, which, according to the contents in the beginning, belongs to the 21st Tabaqah of Qism IV.

The whole of the first Tabaqah of the second Bab of Qism III, dealing with the history of the early Khalifs and the twelve Imams, is missing, and after an account of Shah 'Abbas of the said Safawi dynasty, the narrative begins with the Second Tabaqah of the Second Bab of Qism III.

Second Tabaqah :

History of the Kings of Umayyah, fol. 262b.

Third Tabaqah :

History of the 'Abbaside Khalifs, fol. 268a.

Qism IV. Divided into twenty-four Tabaqahs:

- (1) Tahiris, fol. 301a.
- (2) Saffaris, fol. 302b.
- (3) Samanis, fol. 303b.
- (4) Gaznawis, fol. 307b.
- (5) Guris, fol. 316b.
- (6) Daylamis, fol. 319b.
- (7) Saljuqis, fol. 324a.

- (8) Khwarazmshahis, fol.334a.
- (9) and (10) Atabaks of Adarbayjan, fol. 338b; Rum and Syria, fol.339b; Fars, fol. 340a; Luristan, fol. 341a; Buzurg Atabaks, fol.341b, and Kuchak Atabask, fol. 343a.
- (11) Kings of the lineage of 'Abd-ul-Mu'min, fol. 345b.
- (12) Qarakhita'is, fol. 347a.
- (13) Isma'ilis, fol. 349b.
- (14) Kings of Egypt, fol.355b.
- (15) Turks, Mughal and Tataris, fol. 358a.
- (16) Kurts, fol. 384b.
- (17) Muzaffaris, fol. 386b.
- (18) Ilkanis, fol. 394a.
- (19) Qara Quyunlus, fol. 394b.
- (20) Aq Quyunlus, fol. 396a.
- (21) Safawis, fol. 397b.
- (22) Kings of Rum, fol.400a.
- (23) Rulers of Sind, fol. 406a.
- (24) Kings of India, fol. 422b.

This section closes with an account of Mirza Rustum's arrival in Akbar's Court in A.H. 1002.

Qism V. Divided into four Babs:

- (1) The five Imams of the Sunnis, fol. 471b.
- (2) Shaykhs and Saints, fol. 472b
- (3) 'Ulama, fol. 483a.
- (4) Arab poets, fol. 487; Persian poets, fol.487b.

Khatimah. Divided into three Babs:

1. On different areas and the seven climates, fol. 492a.
2. Subdivided into ten Fasls:
Cities, fol. 496b; countries, fol. 500b; mountains, fol.501b; desearts, fol. 503b; seas, fol. 504b; lakes, fol. 506a; rivers, fol.507a; springs, fol. 508b; wells, fol. 510a; and islands, fol. 511a.
3. Wonders and curiosities of nature, in nineteen Fasls.

The Ms. is in a damaged condition. It is written in different minute Nastaliq hands, viz. foll. 1-251a and 350 - 440 by one scribe; foll. 251b - 316 and foll. 441-529 by another; and foll. 316 - 349 by a third.

Not dated, apparently 13th century A.H.

MUNTAKHAB UT -
TAWARIKH

32

1744

O.P.L.

H. 32

^{No.}
C. 476

P. No. 3702

KHSDA B. KHSDA B. L. L. L. L.

P. 2. No. **3717** (Old Series)

Date **18-7-1955**

Section **Manuscript**

107 C
A.

بر اوضاء

بر اوضاع اهل عالم و وسیله کیفیت شناسائی ام مایل و مشغوف بود و اغلب اوقات نظر بر تصفیه صفات
احوال سلف گذاشتی و بدان شغل الفت و استیناس داشتی بابرین حالات انبیاء عظام و سلاطین کرام
و حکمای ذوی الخرد و الاحترام و مشایخ کبار و علماء اسلام و عجایب و غرایب این عالم بی نظام از نسخ تواریخ
معتبر مثل ترجمه تاریخ محمد بن جریر الطبری و تاریخ نعیم و کزیده حمد الله مستوفی و قزوینی و مجمع الانساب و تاریخ
تباکلی و روضه الاجاب میر جمال الدین محدث و میلاد البنی و روضه الصفای میر خوند و حبیب السیر خوند میر
و کفرستان ملا احمد غفاری و تاریخ جلال الدین سیوطی و تاریخ مراثی اجماع ملا صالح الدین لاری و تاریخ
مهایونی و تاریخ سنده تصنیف محمد معصوم کبری و اکبر نامه شیخ ابوالفضل و تاریخ نظامی نظام الدین احمد خان بهردی
و تاریخ بیت المعصومین و تاریخ احکام و تذکره الاولیاء شیخ غطار و لغات مولانا میر عبد الرحمان جامی و تاریخ
البلدان و عجایب الدینا شیخ آذری بهمان عبارت که در نسخ مذکوره مسطور بود انتخاب نموده بمنتهی التواضع
موسوم ساخت التماس از مکارم اخلاق نظر کنندگان این دفتر استراحتی نظر بر ذرات و هفت این داعی بنده
باصلاح آن که **لَا يُضَيِّعُ اَجَلَ الْحُسَيْنِ** و این داعی را درین تألیف بغیر نگارش مدخلیت
اگر کسی بر سر به نسخ اصل کند کم و زیاد بر آن نخواهد یافت **میت ناقل البغیر از نقل کار** و سنده العصمة و المنجاة
محمی و مستور بخانه که بخاطر این ذره جمیع ادوار و ساقط از درجه اعتبار جهان رسیده که این مجموعه که مستحسب است از
کتاب تواریخ معتبرترین کرد انتم بام نامی حضرت ظل سبحان جالس سریر کنورستانی عمره شجره حدیقه دولت و
جاودانی تاریخ جهانانی شیخ دو دومان کورکانی بلند همت سلیمان مکتب خدایان زمین و زمان سکنه رعمه
سید کمال شاه سکنه روشن انجم سپاه حامی دین حشر و عالم پناه هست کفن بحر بحد و کرم وجود
رزد و در هر یک همک هم با نفع فرمان و کوی سخن در غم چکان او قانع آنرا جفا و ستم جامع انواع و فاقه کرم
و غیر سلطان اعظم ملک رقاب الامم ملاذ سلاطین العرب و البعم بمجا صنادید ملوک العالم حافظ البلاد
ناصر العباد محی الظلم و العناد رافع درجات الشریعت ناصر ایات علوم الدینیه مقوی الاسلام و المسلمین قائل
اکثره الشریکین ظل الله فی الارضین خلیفه الله علی العالمین المستقر بالنصر و الفتح المبین ناصر حق و الدین
بر المظفر شهاب الدین محمد صاحبقران ثانی شاه جهان پادشاه العازی خلد الله تعالی ملکه و سلاطین و افاض
علی العالمین بره چسانه و عدله و انعامه پادشاهیت که پادشاهان اقلیم سبعة جبهه عبودیت بر زمین اطاعت
و انقیاد و اوامر و احکام واجب الاعظام آن پادشاه پادشاهان و ارند تاجداری که تا پای سعادت بر تخت مملکت
اکامه فرماید و جهانانی که تا تاریخ جهان تاب بر فرق جهان بوسن آرایش یافته عدل و احسان و داد و وفا
در اقطار جهان شایع گشته و هیچ آفریده را محال آن نمائند که دست تعرض بدامن کسی تواند رسانید چنانچه

پیش با کرک آب می خورد و کور با شیر شربت مقادیر میخاید و کلنگ با شنبلیله در پرواز است و کبوتر با عقیقه
 پنشین و پیمران **کرک** با شیر و پیش با آهوه دارد از عدل و سربازی میکند کرک و کبوتر را شنبلیله و عقیقه
 غم خوری **در دمای فقره نعل** الهام تا لیل و نهار در روزگار است نعل سم ابرین با ورفارش حلقه کوشن شسواران
 دوران باد و نهال و دولتش در باغ مراد از آسیب هر صحرای حادث زمان در امان از بند دعا و از ملک این باد
شده خدای عز و جل غرت بفرستد نهاده حیات باب دولت برویش کشد و سمنده نماند و راکشته رام فلک تابد
 سعادت غلام ظفر جاکرین فتح و نصرت سپاه کین بنده اوست اقبال جبهه شنی با و قار و بفضل و علم
 که هم بحر جود است و هم کان علم بدید و دانایی و رای او بعالم کسی نیست بهمانی او بصیر و محفل ندارد و نیک
 شود و سمن از صبر او با یال باشد و را از بداندیش باک بداندیش او میشود و نرود بملک بدبختیش هر چه
 عظیم ندیدم چو او شیرای کریم بدویش سپاه و رعیت قرار ندارد شکایت کس از روزگار ز احسان و لطفش هم
 خاص و عام که سبته در بندگی صبح و شام ز خلق خوش و لطف و لجوی او بود خلق از جان دعا کوی او و لا اله الا
 چنین مهربان که شلش ندیدم کسی در جهان دعا کن با جلاص نام و سحر طلب کن ز بهر وی اقبال و فراتنی
 بحق بنی الوری باقی چار بار بصفت و صفای بنام محمد و رانند دار با قبال باقی و با بنیت دار امید که نظر
 نظر کیمیا اثر حضرت خلافت بنای ظل الهی گردیده سبب حصول مطالب مقاصد این داعی گشته در باقی عمر از
 قواضل العالیات این پادشاه که سلطنت و دولتش محله و بیایدات ایزد تعالی مویده است از مویده فیوض
 عامه ششای بهره و مستفیض گردد و مرفه بوده بطاعت عبادت الهی و طیفه دعا کوی دوام دولت ابد
 قرین شایسته ظل الهی قیام و اقدام تواند نمود و از جوین اعدا الملک الودود و دانای شریعت فی المقصد
 بعنایت و اهب الحیر و مغیض احوال این سخن بر مقدم و پنج قسم و حاکمه ترتیب یافت **در بیان فواید علم**
 تا به سجده ذکر ابتدای آفرینش عالم و احوال بنی احسان و کیفیت خلقت اعضا بنی آدم و در بطون احوال
 و احوال مشتمل است بر چهار فصل **فصل اول** در بیان فواید علم تا به سجده ذکر ابتدای آفرینش عالم
در بیان شمسیت جان بن احسان **فصل چهارم** در بیان کیفیت خلقت اعضا بنی آدم **در بیان**
 احوال انبیاء مرسل و اولوا العزم و انبیاء غیر مرسل و حکای ما تقدم و این مشتمل است بر دو باب **در بیان**
 احوال پیغمبران و این باب مشتمل است بر دو مقاله **مقاله اول** در بیان احوال پیغمبران مرسل و اولوا العزم و انبیاء
 ایشان و عدد ایشان آنچه معلوم شده از قرآن و حدیث و تفاسیر و تواتر بیکیصد و نه میسرند بدین وجه است
 و شش و اونی و قیام و مسایل بر دو قوس فید و المیج و ایض و تاخر و پنج سام و یافت و عام و ارشد
 و افترخ فاقد شایع و دو وصال و حظه و خضر و اقرین اکبر معدل و در بنی و تیحان ابراهیم و لوط و اسماعیل

[illegible]

[illegible]

وطلیبوس و ثانی محب الام و وفیلا و طار **فصل ششم** بادشاهان فرکت یکصد و یک فیصد اند و اعطوس و طیار
نوس و جانوس و فیلو دیوس و طلائوس و اسبقا نوس و وسطا لیس و بادون و طرائس و اور و نوس
و طنطوس و مرقوس و بطینوس و دجیا نوس و سوما نوس و طوطیا نوس و نرطوس و اطوا نوس و مانیدون
و جانوس و جانیوس و طیلو نوس و یوروس و غابوس و اولانزینوس و کرمانوس و جودوس و ایانوس و
طنطنفوس و کرینوس و فیطیا نوس و کرنوس و قطنظنوس و ققوس و یولاس و نیلاس و قطناس و النوس
و طاد و دوطوس و ارقا و نس و النور نوس و باد و نوس و دجیا نوس و ولاد نظیوس و زینوس و اما سیطو نوس
و ترمط نوس و یوسطوس و نورمطقا و نوس و مورجی و ففاس و یرقل و قسطیطوس و برطینوس و یو طیارک
و برطینوس و فیلبوس و یو طوس و و لید و فیطیطوس و کرکوس و لو طرکوس و لو طرکوس و کرکوس و ثانی و او طرک
و لو طرکوس و برکا یوس و برکا یوس و اوکوس و هرکتوس و ترکتا ریوس و زابور نوس و یرکتا یوس و او طرک
ثانی و او طوس ثالث و افرکتوس و کرکاتوس و افرکتوس ثانی و افرکتوس ثالث و کرکاتوس و فرطرکتوس و افرکتوس
و او طوس و فرطرکتوس و تورکتوس و لکش و روفض و لطف و ذابیر طوس و صد و یکم فیصد **فصل ششم** ریان
و تن کین و مایه و وارجم و کنک و سلمند و مکدیجیال و انده پال و تدرجیال **فصل ششم** ملک ختای و
نشان سنی و شش طبقه اند و شان سید و پنج تن است **فصل ششم** و بیان **فصل ششم** صلی
علیه وسلم الی یوم الحشر و احوال خلفای که بعد از حضرت بجای نشینی حضرت رسالت بپای قیام نموده اند و
این قسم نیز مشتمل است بر دو باب **باب اول** در ذکر احوال حضرت جاتم النبیین و جدیب رب العالمین محمد
صلی الله علیه و سلم مشتمل بر مقدمه و سه فصل **فصل اول** در نسب و زلف حضرت رسالت پناه **فصل اول**
در ولادت حضرت **باب دوم** در بعثت حضرت **فصل ششم** در هجرت حضرت **باب دوم** در بیان احوال خلفا
از اثنین المهدیین القاتلین بامر الاله و ایشان نامی سه طبقه اند **فصل اول** خلفای صحابه عظام که عبارت
از چهار یا رکب است مدت خلافت ایشان سی سال ابو بکر عثمان علی **فصل دوم** خلفای بنی عباس است
خلافت ایشان از سنه احدی و اربعین تا سنه اش و ثلثین و مایه نو و یکسال و ایشان چهارده تن اند
و معاویه و یزید و مروان و عبد الملک و ولید و سلیمان و عمر و عبد العزیز و یزید و هشام و ولید و یزید و اباسم
و مروان و حمار **فصل ششم** خلفای بنی عباس مدت خلافت ایشان از سنه اش و ثلثین و مایه تا سنه
ثلث و تسعیه و هشتاد و سال و ایشان چاه و یک خلیفه اند و صفاح و المنصور و ابد و المهدی بایده
و الهادی بایده و الرشید بایده و الاعمین بایده و المامون بایده و المعصم بایده و الواثق بایده و المتوکل علی الله
و المستنصر بایده و المعین بایده و المعتز بایده و المهدی بایده و المعتمد علی الله و المعتضد بایده و المستنصر بایده

[illegible]

کشته **فرق اول** انا بکان آذربایجان مدت حکومت ایشان از سنه خمس و چمنین و چمنیایه تا سنه
 و عشرين و ثمانیایه شصت و بیفت سال **فرق دوم** انا بکان دیار بکر و شام و فارس و شعب بدو شعبه
 کشته اند **شعبه اول** انا بکان دیار بکر و شام مدت ملک شان از سنه احدی و ثمانین و اربعیایه تا سنه
 احدی و ثمانیایه صد و بیست سال و ایشان ده تن اند یعنی نورالدین ملک صالح و مسعود و مسبق الدین
 و مسعود و ارسلان شاه ملک صالح **شعبه دوم** انا بکان فارس مدت ملک شان از سنه ثلث و اربعین
 و چمنیایه تا سنه ثلث و مستین صد و بیست سال یازده تن اند انا بک سفر و انا بک زکی و انا بک فکله
 و انا بک طغرل و انا بک سعد و انا بک ابوبکر و انا بک سعد و انا بک محمد و انا بک سلغره شاه انا بک سلجوقه
 انا بک آتش خاتون **طایفه چهارم** انا بکان لرستان و ایشان نیز مشعب بدو شعبه اند **شعبه اول**
 لرزبک و ایشان بیفت تن اند مدت ملک شان از سنه چمنین و چمنیایه تا سنه ثلثین و سبعیایه
 صد و هشتاد و سال ابوطاهر بن ابراهیم انا بک فکله سمش الدین یوسف شاه افراسیاب احمد **شعبه دوم**
 انا بکان لرزبک مدت ملک شان از سنه ثمانین و چمنیایه ثلثین و سبعیایه صد و پنجاه سال ایشان
 یازده تن اند سنجاع الدین سیف الدین رستم شرف الدین ابوبکر عمر الدین کرشاسب حسام الدین
 خلیل بدر الدین مسعود و تاج الدین شاه جمال الدین حضرت و حسام الدین عمر و حصار الدین محمود و غزالدین
 محمد و دولت خاتون **فرق پنجم** ملوک آل عبد المؤمن و ایشان یازده نفر اند مدت ملک شان از سنه
 و عشرين و ثمانیایه تا سنه ثمان و مستین و ستمیایه صد و چهل و چهار سال عبد المؤمن محمد و یعقوب
 و علی بن علی ابوجعفر ادریس **طایفه و ملازمین** قراچی نه تن مدت ملک شان از
 سنه و عشرين و ثمانیایه تا سنه و عشرين و ثمانیایه سی و شش سال براف حاجب رکن الدین قطب الدین جلال الدین
 قطب الدین قطب الدین **طایفه و ملازمین** اسمعیلیان و ایشان او و فرقا **فرق اول** بجزیب و مصر
 و بیه و مدت ملک شان از سنه ست و ثمانین و مائتین تا سنه ست و چمنین و چمنیایه و بیست و
 المهدی بالله و القایم بالله و المنصور بالله و المعز بالله و الغر بالله و الحاکم بالله و الطاهر بالله
 المستنصر بالله المستعلی بالله الاقر با حکام الله اسیا فظ الدین الله **فرق دوم** اسمعیلیان ایران بیست تن
 مدت دولت شان از سنه ثلث و ثمانین و اربعیایه تا سنه اربع و چمنین و ستمیایه صد و هشتاد و سال
 حسن صباح بزرگ امیر محمد حسن القایم بالله و محمد جلال الدین و حسن علا و الدین محمد و رکن الدین
 خورشاه **فرق چهارم** سلاطین مصر سی و یک تن مدت ملک شان از سنه سبع و مستین و ستمیایه تا سنه
 ثلث و عشرين و ثمانیایه سصد و پنجاه و شش سال و صلاح الدین و ملک الغر و ملک الکامل و ملک الصالح

وملك الاشرف وملك المغر وملك المنصور وملك المظفر وملك الظاهر وملك السعيد وملك المنصور وملك الکبر
 وملك الناصر وملك المنصور وملك الاشرف وملك الظاهر وملك الاشرف **سنة ٥٤٠** خان ترکستان قتل
 ونامت اريان مدت ملک شان سه هزار و هفتصد سال ترک النجف خان و بياق خان کيک خان اليچ خان معونان
 قراخان و ارغون خان و کر خان وای خان و بلده و خان و منگل خان و منگل خان و آليخان و آليخان و آليخان
 و شيرخان و قومن خان و قماط خان و قولي خان و يورتان و يورتان و يورتان و يورتان و اولاد و يورتان
 منسوب بجهار شجيه شته اند **شعبه اول** خانانی که اربع نيست که باي تخت بک خان است باو شاهی نموده اند
 اوکماي قان کيک خان سکوقا آن همورقا آن فوسلای قان نامی قان نو شيرقا آن کيتمورقا آن اليچ خان
 النامی قان در وای اداوی **سنة ٥٤٠** خانان ايران زمين بک خان ابقا خان و احمد خان و ارغون خان
 کچا نو خان خانان خان اچا نو خان ابو سعید بهادر خان **سنة ٥٤٠** خانان توران زمين چنای خان قرا
 بک خان و بدشونمظ و الغو خان مبارک شاه بلاق خان کسي خان بوقا همورق و و خان و کويچک خان مالون خان
 منوقا کيک و شتمند چه بيان قلی همورق شاه علقو خان عادل قبول سلطان سوره عتمش حضرت خواجه محمد خان
 اليو خان يونس خان سلطان رسيد خان **سنة ٥٤٠** خانان و شت قچاق و حوجي قراخان صاير خان
 و موختار همورق و رماه و قو قيا خان او زک خان رحاي بک خان تروي بک خان کيدی بک خان
 و نور و زک خان و جکر خان و قو قلمور خان و مراد خواجه خلعت خواجه سوس خان تو قيا خان يوتور بک خان
 همورق قلی شادی بک جلال الدين جبار برودی در ویش خان دولت برودی بران خان غياث الدين برودی
 خان تياق خان محمد خان محمد همورق خان کوجا خان خان ابو سعید خان عبدالله خان عبدالله خان عبداللطيف
 خان عبدالغفر خان عبدالله خان او زک خان عبداللهم خان باقی و لی محمد خان نام قلی خان
 ملوک کرت هفت کس اند مدت دولت ایشان از سنه سبع و ثلثين و ستايمه تا سنه سبع و ستين و سبعه کيه
 و سی سال ملک عتمش الدين ملک رکن الدين ملک فخر الدين ملک غياث الدين ملک حافظ ملک مهر کز
 ملک غياث الدين **سنة ٥٤٠** آن مظفر خا فخر مدت ملک شان از سنه ثمان و عشرين و سبعه تا سنه ثمان
 و تسعين و سبعه تا هفتاد و هفت سال مبارز الدين شاه شجاع زين العابدين شاه يحيی شاه منصور **سنة ٥٤٠**
سنة ٥٤٠ اليچان چارتن اند مدت ملک شان از سنه ست و ثلثين و سبعه تا سنه ثلث و ثمان تا هفتاد
 و شش سال شيخ حسن اليچان سلطان اوليس سلطان حسين سلطان احمد **سنة ٥٤٠** قرا قو بونيز جهان
 تن اند مدت ملک شان از سنه عشر و ثمان تا سنه ثلث و سبعين و ثمان تا سنه ثلث و ستين و ستين و ستين
 قراکندر جهان شاه حسن علي **سنة ٥٤٠** آن قوتيل هشت تن اند مدت دولت شان از سنه ثلث و سبعين

و ثمانیة ناسنه چمن عشر و ستمایه چهل و پنج سال حسن بیک خلیل بیک یعقوب شاه با سقر بیک ستم بیک
احمد بیک محمد بیک سلطان مراد **طایفه بیست و یکم** اک شاهی شش پادشاه اند با شاهی ایشان از ستم
عشر و ستمایه ناسنه تسع و ثلثین و الف صد و بیست و چهار سال شاه اسمعیل شاه طعاسب شاه اسمعیل شاه
شاه عباس شاه صفی **طایفه بیست و دوم** سلاطین روم با نژاده کس اند مدت دولت شان از ستم تسع و ثلثین
و ستمایه ناسنه چهل و پنج سال سطور سصد و سی و هفت سال عثمان غازی سلطان ادرخان و سلطان
مراد و سلطان بایزید و سلطان محمد و سلطان مراد و سلطان محمد و سلطان بایزید و سلطان سلیم و سلطان
سلیمان شاه سلطان مراد و سلطان محمد و سلطان احمد و سلطان عثمان و سلطان مراد **طایفه بیست و سوم** کون
و حکام سند و ایشان چهار طایفه اند **طایفه اول** رایان هندوان که قریب لعبد حضرت رسالت پناهی
طایفه علی سلم در بلاد سند رایت سلطنت و حکومت برافراشته اند تا آنگران که ملای سند بخوزه تصرف اهل
اسلام در آید و ایشان چهار نفر بوده اند رای سیرس رای سایی رای برهن رای **طایفه دوم** سوره
و ایشان بیست و دو نفر مدت حکومت شان از ستم چمن و اربعین و اربعایه ناسنه ثمانین و ستمایه
دولیت و سی و پنج یوکر دوده سنگها رخیف عمر دوده ثانی موکیره پنبه سیر خفیف سانی محمد کینه و ثانی
دوده ثالث و لد کینه طایفه و لد دوده ثالث خضر هوکر خفیف ثالث دوده رابع عمر سوره هوکر خفیف
رابع همیر **طایفه سوم** سده که بجام مشهورند هفده نفر مدت سلطنت ایشان از ستم ثمانین و ستمایه ناسنه
عشر و ستمایه جام از جام جو به جام تاجی جام خیر الدین جام بایینه جام تاجی جام صلاح الدین جام
جام علی شیر جام کرن جام فخران جام تغلق جام سکندر جام رای به جام سحر جام نظام الدین
جام **طایفه چهارم** ارغونیان و ترخانان و هفت قرن مدت سلطنت ایشان در بلاد هند و هند
و ستم از ستم اربع و ثمانین و ثمانیة ناسنه اشعی عشرین و الف صد و شانزده سال امیر و الملون شاه
بیک شاه حسن مرزا عیسی میرزا محمد باقی میرزا جانی بیک میرزا عازی بیک **طایفه بیست و چهارم** سلاطین
هند سی و سه کس مدت دولت شان از ستم اشعی و ستمایه ناسنه ثلث و ستین و ستمایه سیه و شصت
سال قطب الدین ایبک ارشاه شمس الدین ایلقش رکن الدین فیروز شاه سلطان رصینه سلطان مغیر
الدین کبچا و جلال الدین فیروز شاه سلطان علا و الدین و ملک ناصر الدین و غیاث الدین بلبن
مغیر الدین کبچا و جلال الدین فیروز شاه و سلطان علا و الدین سلطان قطب الدین سلطان تغلق
سلطان محمد سلطان فیروز شاه سلطان تغلق شاه ابو بکر شاه و سلطان محمد شاه و جلال و خان سلطان
محمود شاه و دولتخان خضر خان سلطان نجان مغیر الدین سلطان محمد شاه و سلطان علا و الدین سلطان بلبل

[illegible]

وشيخ ابو بكر وشيخ ابو القاسم كركاني وشيخ مسرحين وشيخ الملك وشيخ ابواسحاق كازروني وشيخ عبد الكريم قري
شيخ ابو علي وقان وشيخ ابو سعيد و ابو الخير وشيخ محمود سنائي شيخ ابوالحسن خرقاني شيخ ابوالفتح شيخ بابا
كوهي شيخ عبد الله انصاري شيخ محمد غزالي شيخ عبد الله شيخ مودودي وچيشي شيخ يوسف بهداني شيخ احمد جام
شيخ عبد الله دركيلائي شيخ حسين عطار شيخ ابوجنيد سهروردي شيخ ابوبكر شيخ امام الدين وشيخ نور الدين
وشيخ احمد وشيخ قضاة وشيخ مكارم شيخ امام حافظ شيخ اوصد الدين كرماني وشيخ محمد الدين شيخ نجم الدين كرماني
شيخ معين الدين شيخ شهاب الدين سهروردي شيخ جمال الدين شيخ سعد الدين شيخ نجم الدين شيخ سيف الدين
شيخ جلال الدين شيخ رضي الدين شيخ اسماعيل شيخ محمد شيخ سكران شيخ علي شيخ عثمان شيخ ابو علي شيخ احمد
جام شيخ عبد الله شيخ تاج الدين شيخ يوسف شيخ قطب الدين شيخ زين شيخ كامون شيخ ابو القاسم شيخ
بابا سوبهاني شيخ صنا و الدين شيخ عبد الرحمن شيخ عبد العزيز شيخ مودودي وچيشي شيخ قطب الدين
شيخ غزالي شيخ ركن الدين شيخ شيخان شيخ روزبهان ذاتيان شيخ شرف الدين شيخ محمد
شيخ صفى الدين اردبيلي شيخ علاء الدين شيخ قطب الدين شيخ نجم الدين شيخ تاج الدين طاهر شيخ
باب سبعم و ذكر علماء الدين و علمای دین اسلام بی حد و بی حصر اند علمای که صاحب تصانیف و مشهورند
بترتیب حروف تهجی ثبت میکنم **الف** ازهری ابوالحسن ابوسلمان امام الدین رافعی اشیر الدین اهری
اعمش اصغی احمد المعانی احمد غزالی ابوالحسن ابوبکر بن احمد ابراهیم دیوری ابونعیم اصفهانی ابوالفتح عیسی
ابوعلی ابن السیاح ابوجنیف دیوری ابوعبد الله ابوبکر خوارزمی ابوعلی سینا ابن احمد محمد الراری ابوجعفر ثنی
ابو القاسم ابوالبرکیان خوارزمی امیر نصر ابوجعفر الطوسی ابوجعفر بجاری ابو العلام مغربی
ابو عبد الله الاول ابو عبد الله ابو الفتح البیهقی ابو الطاهر الخجندی ابوالشرف خرقانی اسعد عیسی ابومصطفی
ابو یوسف ماضی ابوبکر رشیدی ابونصر حمیر احمد رفاعی **حرف بی** باقلانی ربان الدین بدیع بهدانی شبر
عقاب **حرف ت** تغلب دیو ابوالعباس احمد تاج الدین **حرف ث** حمزه اصفهانی حارث بن ابی اسامه و
حفص ابونعیم وحریری ابو محمد قاسم و حسن ابومحمد و رکن الدین **ح** خلیل بن احمد الازدی داود بن علی اصفهانی
و رافع اصفهانی و رائدی ابوالحسن **ز** زمره شیخی ابوالقاسم و زرین ابوالحسن زبیر نهروی زین الدین
س سوراکی ابوبکر سوبه عمر بن سلیمان طائی **س** شعبی امام شاطی المغربي سمش الدین تبریزی شریف
شبه الدین و شیخ شهاب الدین صابی ابوالحسن صدر الدین سادجی **ع** علی بن ابی حنیبل البغدادی
احزان غزالی خرمی عثمان المعروف بابن حاجب علاء الدین عطابونی علی بن عیسی و علی بن
علی بن محمد و الهی و علی بن احمادی ابوجندی علی بن عقیل عبد الله بن مسلم دیوری عبد الله بن محمد و عبد

و توارخ و شرح کیفیت احوال ربع مسکون و درین باب هفت فصل است **فصل اول** در بیان معرفت سال
و توارخ **فصل دوم** در ذکر مقدار زمین بطریق اختصار **فصل سوم** در ذکر اقالیم سبعة **فصل چهارم** در ذکر کیفیت
احوال ساکنان اقالیم سبعة **فصل پنجم** در ذکر صفت نوعی چند از آدمی که طبع و لغوی ایشان موافق آدمیان نیست
فصل ششم در ذکر خارج از اقالیم از جانب شمال تا آخر عبارت **فصل هفتم** در بیان معرفت ماهین عبارت تا آخر
ربع مسکون **باب دوم** در بیان تعداد بلاد و اقالیم و بحار بخیرات و انهار و جبال و درین باب دو فصل است
فصل اول در ذکر آنکه در هر اقلیم چند شهر است **فصل دوم** در تعداد ولایات ربع مسکون **فصل سوم** در تعداد بحار که در
ربع مسکون واقع است **فصل چهارم** در تعداد بخیراتی مشهور ربع مسکون **فصل پنجم** در ذکر تعداد انهار مشهوره
ربع مسکون **فصل ششم** در تعداد عیون مشهوره ربع مسکون **فصل هفتم** در تعداد آبگش مشهوره ربع مسکون
فصل هشتم در تعداد جزایر مشهوره ربع مسکون **فصل نهم** در ذکر تعداد جبال مشهوره ربع مسکون **فصل دهم** در بیان
تعداد براری مشهوره ربع مسکون **باب بیستم** در بیان احوال عجایب و غرایب جبال و انهار و عیون و انهار
و آبگبار و بحار و حیوانات بحر و جزایر و مواضع بر و طیور و اسنجان و عجایب متفرقه و غیر آن
در عجایب
و غرایب جبال
در عجایب و غرایب انهار
در عجایب و غرایب عیون
در عجایب و غرایب جزایر
در عجایب و غرایب اسنجان
در عجایب و غرایب مواضع بر و طیور
در خاص کرفتن جانور
در خاصیت جوهر قیمتی
در حکایت متفرقه
در بیان فوائد علم و ذکر ابتداء آفرینش علم و کیفیت احوال
بن بن اجابت و چگونه خلقت بنی نوع انسان در شکم مادرش مثل بر چهار فصل
بر روی جهان را کسی صاحبان خیرت و دانش پوشیده نمائند که علم تاریخ متصفین فواید بسیارست خواهی داشت
بر فکر بعضی از آن فواید اختصار رفت **فصل اول** آنکه بنی آدم را معرفت اشیا از طریق عقل و حس میرشد
از جمله محسوسات بعضی مشاهدات و بعضی سموعاست و بر خداوندان عقول واضح است که احوال عالم
کی نیغی بطریق عقل معلوم نتوان کرد و شخص واحد از افراد بشری چند آنکه مدت بقای عالم است و واقعات
و حالات آدمیان چگونه مشابهت کند پس طریق شناختن احوال عالمیان بطریق استماع است و علمی که
مبتنی بر سموعات علم تاریخ است و هیچ علمی دیگر متکفل از تحقیق نیست **فصل دوم** بدانکه علم تاریخ علمی است که
خوری و ثبات از وی حاصل آید و رنگ شامیت و ملائت از آنیکه خاطر زاید و صاحب خرد و ادراک حقایق
سمیع و بصیر از احساس و دگر بانشانی مرتبه علیا دارد و چنانچه حسن بصری از دیدن صور حسنه مخلوط بشود و حسن سمع

نیز از استماع اخبار و قصص متبسیج و مسرور میکرد و هر طایفه بخی با دهم بر استماع اخبارات و حکایات سلف مایل و مستعد
 چنانچه در امثال وارد است که لا یسمع العین من النظر ولا السمع من الخیر ولا الارض من المطر **فایده** میسر بدانکه
 فن تاریخ با وجود کثرت فوائد سهل المواعظ است و در حصول آن زیاده کلفت و مستغنی نیست و بسنی آن
 بر حفظ است چون کسی برو قانع گشتگان محافظت نماید و بمطالع آن شغل میل گیرد در نیل آن آسانی بر نتایج
 آن اوقات صرف کند هر چند نود و نهم مطالب فایز کرد و **فایده** آنکه چون عمارت این فن کسی را دست دید
 و بر اقوال مختلفه اطلاع یابد دانند که آنچه موافق روایات ثقات باشد بخمار و صادق و هر چه مخالف بود مردود
 و کاذب نماید بود و لا جرم شرف امتیاز حق از باطل حاصل کرد و **فصل دوم** در ابتداء آفرینش عالم از اجزایین علیها
 الضاری مرویست که روزی از حضرت رسالت نباهی صلی الله علیه و سلم پرسیدم که اول چیزی که خلقت وجود بود
 چه چیز بود حضرت رسالت نباهی فرمودند که اول چیزی که آفریده شد نور رسول خدا بود و انگاه ماری سبحان و تعالی
 از برجی اقسام نور محمدی علیه السلام جوهری بیافرید و نظر بهیبت در آن جوهر تجلی فرمود آن جوهر بر خود بلرزد
 و تمام آب شد و چون حضرت عزت عرش را بیافرید جهان سراسر آب بود و هیچ مخلوقی دیگر نبود چنانچه جنه
 ثم استوی علی العرش و کان عرشه علی الماء مبین لغنی است در کتاب صفات العرش آمده که حضرت عزت
 عرش را از باقوت احد افرید و به قصد نزار کنده بدید آورد و از هر کنده تا کنده دیگر به قصد نزار ساله راه است
 انگاه چهار فرشته را بیافرید طول هر فرشته چنانچه با نیای ایشان در تحت الشری قرار یافته و در زیر
 در زیر عرش مجید و باین قدین ایشان مساحت هفت هزار ساله است از حی جل و علا فرات آنکه
 هر چهار فرشته در آینه عرش مجید را بر دارند هر چهار فرشته در آینه و قوت کردند و توبه
 سبحانه و تعالی ایشان را الهام داد تا بکفنه سبحان ذی الملك و الملکوت
 العز و العظمة والهبة و القدرة و الکبریا و الجبروت سبحان
 الحی الذی لا ینام و لا یموت ابداسبح قدوس ربنا و رب الملائکة
 و الروح چون این کلمات بکفنه عرش مجید را برداشته قوله عز وجل الذین یحملون العرش
 و من حوله یسبحون بحمد ربهم ربنا و رب الملائکة و من حوله عظمیت عرش روایت میکند
 که یکی از ملائکه مقرب از حضرت عزت جلالت کلمه مسالت نمود که عرش را طواف کنند آن فرشته را به قصد
 بال بود و قوت به قصد ملک در طیران داشت چون رجعت یافت به قصد سال بردار کرد و گفت خدا یا
 قوت ده ماری تعالی قوت اجنه او را ضاعف گردانید به قصد سال دیگر پرواز نمود عاقبت خطاب آنکه که
 اگر تا تمام ساعت اجنه و قوت تو را زانی دادم هنوز مکنیست طوف عرش نتوانی کرد و انگاه در زیر عرش نشست

افزاید بعضی گفته اند که عرش مقف بهشت است و در زیر بهشت دانه مر واید بیا فرید پس بگویم باری عز و
آن دانه مر واید وسیع شد بوسعت هفت آسمان و زمین و کرسی از آن مخلوق گشت و در تعالی
وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ و اسمعیل بن عبد الرحمن السدی در صفات نویس کرده
که سماوات سبعه و ارضین و کرسی در جوف کرسی چون نقطه است و میان دایره و جمله کرسی نیز از جمله
ملائیکه مقربین اند انگاه باری عز اسمع لوج محفوظ را بیا فرید در روضه الصفا مسطور است که حضرت عیسی
و تعالی لوج محفوظ را از دزد بهینا آفرید و صفات آن از با قوت احمد است از عبد الله بن عباس رضی الله
که طول وی با صد ساله است و عرض وی سصد ساله راه انگاه حضرت حکیم مجید قلم را بیا فرید و با خط
فرمود که بنویس قلم بموجب فرمان الهی آنچه از بد و فطرت و ایجاد عالم الی قیام الساعه و ساعه العیام بود
رقم نمود و اول خبری که بر لوج محفوظ نوشت این بود بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا
مَنْ أَسْلَمَ بِقَضَائِي وَصَبَرَ عَلَى بِلَائِي وَشَكَرَ عَلَى نِعْمَائِي كَتَبْتُهُ صِدْقًا
وَجَعَلْتُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ مَعَ الصَّادِقِينَ و من لم یسلم بقضائی و لم یصبر
علی بلائی و لم یشکر علی نعمائی فلیطلب رباً سوائی و لیخرج تحت
سمائی انگاه قلم از کتابت بخود معجب شد که من عجب خلقی عزیزم و بیکم که نزد حضرت رب العزت
جوهری شریف تر نباشد چه جمیع قضایای مخفیة بسبب وجود من ظاهر شد حضرت الوهیت ایضاً
از وی نه پسندید و آنچه قلم رقم زده بود محو کرد ایند و بید قدرت خود و بایز بهشت فرمود و نوشت و دیگر از
محو ساخت و قلم خطاب کرد که بنویس قلم از سمیت اینحال بفرزید و منقش گشت و تا روز قیامت
شقی در قلم سنت ماند این بتنه نزد قلم محقق گشت که اراده الهی بهر چیز که متعلق شود فی الحال
منظور است و قلم نسخ بر هر چیز که خواهد به بطلان و احوال آن کشد و کریمه يُحْيِي اللَّهُ مَا يَشَاءُ
وَيُمِيتُ و عنده امر الکتب شعر با معنی است یعنی از ایجاد عرش و کرسی و لوج و قلم
سجانه و تعالی با هر یک بر آب بنظر هدایت بجای کرد آب بر خود بپوشید و حافی و کفی از آن حاصل آمد
و جمیع اجزای الکف بمیان جهان انجا که امر و زمانه کعبه است جمع گشت باری سبحانه و تعالی از آن کعبه
زمین را خلق کرد و از آن دوحان که بر روی آب در قف شد سماوات سبعه و طبقات آن در دو روز
بقدرت کامله خود بیا فرید انگاه طبقات از همدیگر جدا شدند باین هر طبقه طبقه دیگر با صد ساله راه
گشت حاجت خود که غرض از فَرَأَسَقَى إِلَى السَّمَاءِ وَبَيَّ دُخَانَ فَفَضِيهِنَّ سَبْعَ
سَمَوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ بین این معنی است انگاه حق سبحانه و تعالی آفتاب و ماه را بنساخت

ما بیا فرید و در آسمان زیرین جای داد قل غاسمه و لقد زينا السماء الدنيا بمصابيح
الکافه حق سبح و تعالی بعد از خلقت آسمان و ما فیها النور بیا فرید و از نور آن آتش فرشتگان را بیا فرید
بعضی بصورت آدمی و برخی بصورت شیر و بعضی بصورت طاوس و بعضی بصورت کرکس و اینها را
الهام داد تا بیکدیگر حق عزوجل اقرار کردند و خدا را جل جلاله در هر آسمانی تسبیح و تمجید کردند و بعضی از
فرشتگان را پیمانه بالا بردند و پیمانه زیرین آتش نه ازین باری برنجی می رسید نه ازین بدین و تسبیح اینها
همیشه است که میگویند سبحان من الف بین النار و السبل بعضی در قیام و بعضی در رکوع
و بعضی در سجود و بعضی عرش مجید را طواف کنند و هیچ نباشد و اگر کیست از ذکر کردن حق
باز ماند و حال سوخته شوند چون روز قیامت سو و زبان بعد از کشیده و گویند ما عبدناک حق
عبادناک چنانچه سابقا اشارتی بدان رفته بعد از آن حضرت عزت آن زین را که میان جهان و آسمان
که امر و جهان کعبه است خلق کرده بود روی آب باز کشید و بگستراند چنانچه کعبه را امتداد شد خلقت
ام السماء بناها رفعت سمکها فنبوہا و اعطس لیلها و اخرج صخبها
و لا ارض بعد ذلك دجیما شاه اسمعیلی است یعنی زمین را بعد از آفرینش آسمان
کشید و بگستراند و زمین را نیز در روز دیگر آفرید چنانچه در کلام مجید میفرماید قل انکم لتکفرون
بالذی خلق الارض فی یومین الکافه آنچه اندر زمین است از اشجار و انما و نباتات
و اقوات و حیوانات و طیور در روز دیگر بیا فرید چنانچه در فرقان حمید میفرماید جبال و
من فوقها و باریک فیها و قدر فیها اقواتها فی اربعه ايام متوالیه
چون باری سجد و تعالی زمین را بر روی آب بگستراند از حرکت و جنبش باز نمی ماند
حکیم بعد قدیم میدانست که در زمین متحرک سلوک حیوانات متعسر خواهد بود و در زمین
کو بهما بیا فرید و او را اوتام و زمین ساخت تا زمین قرار گرفت چنانچه کریمه و الجبال و انهار
مشعر باغی است و چون بسطت زمین را و جبال استحکام یافت باری سجد و تعالی در باریک
در میان اطراف و اکناف آن جاری گردانید الکافه حکم باری سجد و تعالی این هر وقت چنین
بر دو دست فرشته قرار گرفت پس صفحه بیا فرید و بر دو قدم فرشته بران صفحه حضرت اندوخت
تفسیر معلوم آورده حضرتی که در آسمان نموده میشود و از شفاعت آن صفحه است الکافه حق تعالی کا و می
و آن صفحه را بر دو شاخ کا و قرار داد پس مایه را بیا فرید و بر چهار قوائم کا و بر پشت مایه قرار گرفت
مایه بر دو پا قرار گرفت و در پا بر دو ریک فلک که از آفرینش گویند قرار گرفت الکافه باری سجد و تعالی

دو نریشی دوزخ را بیا فرید و مالک دوزخ را نیز بیا فرید و بر دوزخ نگاشت و نوزده زبانه را نیز بیا فرید
و این را محکوم حکم مالک گردانید و قوله تعالی علیها سعة عشر اذنهایی را نام عزرائیل است
بزار دست و چپ اوست بر هر دستی هزار کف و بر هر کفی هزار انگشت و بر هر انگشتی هزار سر و بر هر
بزار دانی هزار مار و درازی هر مار هفتاد هزار ساله راه و بر سر ماری گرد می و هفت هزار دست دراز است
اوست و بر هر دست او هزار انگشت و بر هر انگشتی عمودی از آن گشت و درازی آن عمود چندانکه اگر جلوه
آدمی و دیو و پری جمع شوند خواهند که کی از آن عمود بگذرند و بر آن گشت بگذرانند و از جای خود نروند
چنانکه صفت هر زبانه بدین قیاس است و اینها هر یک اندر دوزخ انگاه و دوزخ را هفت بیا فرید
قوله تعالی ان جهنم لها سبعة ابواب لكل باب منهم جزء مقسوم
اول جهنم دوم نظلی سوم خطبه چهارم سقر پنجم سعیر ششم جحیم هفتم مأویه پس از آن روز که ابتداء آخرتین
عالم شد تا آن زمان که تمام شد شش روز که نشسته بود چنانچه کلام مجید این ناطق است وهو الذی
خلق السموات والارض فی ستة ايام و این شش روز بر روزهای آن جهانی بود و بر روز
از روزهای آن جهانی هزار سال اینجا است چنانچه ان یوما عند ربك كاللف سنة تامة
و اگر حق غریب و علاح استی یکدم زدن اینها بیا فریدی لیکن باز نمود که کار یکسان باید که بانی باشد
چنانچه در حدیث آمده التخیل من الشیطان و التانی من الرحمن فصل سیم در بیان
در تاریخ طبری مسطور است که چون حضرت باری سبحان و تعالی عرش و کرسی لوح و قلم را
و آسمان و فرشتگان و زمین و آنچه اندر ولایت بیا فرید انگاه کرده ای از فرشتگان بیا فرید از زبانه آن
و بعد از آن راجع آن لغت بنا و چنانچه کلام مجید بدان ناطق است خلق الجنات من قابض من نار
و نارج را بیا فرید آنرا که گویند و مهند این کرده ابله پس بود و نام او اول سبر بانی و عبرانی عزرائیل بود و باری
عادت بود و مسکن این کرده که ایشان را جان کو بنده بر زمین قرار داد این کرده جان خدا را غرق و بل
بر زمین عبادت بیکردند و عزرائیل که مقرر ایضا یافته بود چندان عبادت کرد که فرشتگان آسمان اول
آرزوی دیدار او کردند و باری حکم ماری غلامه عزرائیل را آسمان اول عروج نمود و در اینجا نیز چندان
عبادت کرد که فرشتگان آسمان دوم مشتاق الهی او گشته بجهان دستور با آسمان دوم عروج نمود
و در اینجا نیز چندان عبادت کرد که فرشتگان آسمان سوم آرزوی دیدار او کردند و باری دستور با آسمان
هفتم عروج نمود تا آنکه کارش بجای رسید که او را جانن سبب گردانیدند و سیصد سال همچنان بود
تا انگاه که کرده جان با خدا عاصی گشته و فنا کردند و خونش را بخشد لا جرم حکم ماری تعالی عزرائیل را

از فرشتگان بر زمین نزول کرده با گروه جان مجارب گردانند اکثری را قبیل آورد بقیه لیسف با طواف عالم
ساخت و غرازیل بان فرشتگان حکم حضرت غرت بر زمین ساکن شده عبادت معبود لایزال قیام نمود
تا مرتبه او بجای انجامید که مهتری و معلمی جمیع فرشتگان با و مقرر گشت با طاهر بجا رجب و بنده ارباب کج و نایع
راه یافته کا بهی بر زمین عبادت کردی و گاه بر آسمان و غرازیل عبادت رب اجمیل خندان قیام می نمود که
فرشتگان زمین و آسمان را عجب الله خدای غر و جل فرست تا از غرازیل بر فرشتگان ظاهر سازد و نام فرشتگان
بر عبادت بسیار غره نشوند بنابرین باری سبحانه و تعالی بغرازیل و آن فرشتگان که بر زمین بود و وحی فرستاد
که خلقی خواهیم آفرید که خلیفه من باشند بر روی زمین چنانچه کلام ملک علام بان ناطق است اذ قل لک
للملئکه انی جاعل فی الارض خلیفه چون فرشتگان زمین این ندانیدند گفتند یارب
دو زمین کسی را می شناسی که فدا کند و غوغا بریزد چنانچه پیش ازین گروه جان کرده و ما را تسبیح می کشیم
و طاعت می داریم حق جل جلاله فرمود این اعلم ما لا تعلمون غرازیل چون بدانست خدای غر و جل
البته خلقی خواهد آفرید که ملک زمین او را دیدند داشت که آن خلقی باشند از فرشتگان نورانی و با اولشکی شبیه
باشد با اول خود غرم خرم کرد که البته با وی حرب کنم و او را از زمین برانم چنانچه پیش ازین جان را بر اندم خدا
غر و جل با و دیگر وحی فرستاد و گفت قل تعالی انی خالق البشر اثم طین یعنی من بشری خواهم
از گلی که این زمین و پیرا و هم غرازیل با و دل خود چنان قرار داد که آن خلقی که از گلی آفریده شود زمین ازین
نمونه گرفت زیرا که من از آن گلیم و او از گلی است افضل من از گلی است جای که آن گلی از همه عناصر بالا باشد
و جای گلی فرو تر از همه عناصر است اما در روضه الصفا مسطور است که از این عباس صنی الله عودت
کرده اند که اسم ابوجن سوماست و جان لقب اوست و در اسفا را دم مسطور است که جان را طاقوس
و او لا و اتباع او احکام شریعت قبول یافته نموده اند در وسعت عیش و روزگار میگردانند تا یک
باشند رسید بعد از آن ترو و عصیان آغاز نهادند و راه عباد و سبکبار سپردند حضرت غرت
بجست همه را بعقوبات مهملک گرفتار کرد و ایند مکر صفا انقوم را که بر جاودیت استعاضه و شهادت
داد و هم از خطایه شخصی را علیا بنس نام بر ایشان والی گردانید و شریعتی جدید از نایم و ستم چون
دوم نیز یک نبشت راه نافرمانی پیش گرفتند لا جرم حکم لایزال بعدم و فانی انجام عت نافذ گشت مکر
انقوم که در عبادت حضرت غرت مستقیم بودند بجات یافتند پس باری سبحانه و تعالی شخصی را
والی ایشان گردانید شریعتی جدید عطا فرمود چون دوره نالنه منقصی گشت و یکبار از طریق تنقیم متفرق
شده بسبب مستقیم جبار مبتلا گشتند و از صلحای ایشان که فوجی قبیل با پس مانده بودند مرد را نام خلقی گشت

پدا شدند **نور** که بزور فضل و دلپسندی آراسته بود حاکم ایشان گشته شدت العمر با هر معروف و نهی سکر
و اجر ای احکام شرع قیام نمودند تا بحوار رحمت غرور جل متصل شد بعد از آن شترابی اجماع که از آن
بنا و نهاده عصبیان و ورزیدند لاجرم طایفه از ملائکه از آسمان نزول نموده با بنی الحیان محاربه کردند
و اکثر ایشان را قتل آوردند و بقیه سیف و در جزایر متفرق گشته و البیس را که هنوز بس رسد
رسیده بود اسیر ساخته با آسمان بردند و البیس در میان فرشتگان نشو و نما یافته روز بروز مهم او در
ترقی بود تا به مرتبه تعلیم فرشتگان مشرف گشت و آورده اند که مجلس و عطا و در پایی عرش مجده مغفده
میگشت و بر مبنی از با قوت بر آن علمای از نور بر بالای سر او ضیاء کردند و چندان فرشته تجلی
او حاضر شدند که عدد ایشان جز علام الغیوب کسی دیگر نمیدانست چون سالها از عبادت او مضی
گشت و بنی الحیان بحسب طول ننان ربع مسکون را متصرف گشته باین طاعت و در افا و نه البیس
و ارشاد ایشان را از علم الرشا و التماس نمود و سیول او با جایت مقرون گشته با جمعی از فرشتگان
بر زمین آمد و قوچی قلیل از مطیعان بنی الحیان بخدمت او مبادرت نموده و غرازیل یکایک از صلحا ایشان را
بر سالت نزد عظمای القوم فرستاد و ایشان را باتباع ملت دعوت نماید رسول بموجب فرموده علم نمود
بنی الحیان از رعایت طعنان رسول و ارشاد شهادت چنانچه بد و غرازیل چون ازین قصه گاه
گشت بعد از حضرت از بارگاه احدیت با قوچی از ملائکه بمقام ایشان شتافت اکثر اهل طعنان
جلال آورده بقتیه سیف با قضا عالم متفرق گردانید و غرازیل در امر حکومت استقلال یافته رایست
نفرات و دعوی انا و لا غیره ای اعجاز کرده بجا رنج و پندار دینار بکافران راه یافته گاهی بر زمین بود
درین میان **نور** زنده حاضر بفرج ملک کنی بر زمین بود و در یک درین اشیاء بگروز
و در میان **نور** بمشاهده لوح محفوظ رفته بعد از رجعت البیس و رانصیه ایشان آثار خزن نفوس کرده
در **نور** استغفار نمود و جواب دادند که امروز در لوح محفوظ چنین دریافتیم که غضب یک انتم
و **نور** خواهر افتاد و بابران با هر یک از عاقبت کار خود اندیشناک شده ایم متوسل آنکه لطف فرموده
و عیای فریادی که تا ملک حفظ ما را ازین طوف لعنت نکند و اید و البیس گفت از بعضی دغدغه بخاطر خود
راه نمیدهم که این قصه عبودیت منبتی نثار و من سالهاست که به میضرت مطلع گشتم و با کس
گفت اتم البیس دست بدعا برداشت و رحمت ایشان دعا فرمود از بکثرت و تجبیری که داشت خود را
در میان **نور** در بخشوع و خضوع میل نمود و لاجرم بجز آن که بی مبتلا گشت در آشنای انجیل ندای می
ای **جاء علی** **نور** خلیفه بمکون جهانیان رسید از استماع این خبر البیس گفت
چگونه خلیفه که از خاک آفریده شود بر من تفضل تواند کرد چه خاک کثیف و ظلمانی و اکثر لطیف
ای و چو ستم نور بر ظلمت شرف دارد و ملائکه نیز اعمال ایشان را با فضل بنی الحیان امتیاس کرده

لَقَدْ قَالَ تَعَالَى اجْعَلْ فِيهَا مَن يُغْفِلُ فِيهَا وَلِيُسَفِّكَ اللَّهُ أَعْمَاءَهُ وَكُنْ سُبْحَ حَجَّةٍ
وَقَدَّسَ لَكَ بَارِئٌ سَجَانُهُ وَتَعَالَى دَرَجَاتُ الْعِلْمِ إِنَّهُ فَوْقَ كُلِّ شَيْءٍ عَالِمٌ لَا تَعْلَمُونَ عَلَيْهِ
چون این جواب شنیده بقدم اعتذار پیش آنکه خدا اعلم **فصل چهارم در کیفیت آفرینش فی نوع انسان** بدانکه اصل
سدا ایشان از لطیفه است و لطیفه خلاصه غذاست و حاصل هضم غذا چهار است اندک چون بود آدمی چای
بهضم می یابد تا قطر هشی حاصل شود اول مضمت که در دهان می یابد تا خایده شود دوم هضمی است که
در معده می یابد تا نقل و کلیوس از یکدیگر جدا شود و کلیوس بجگر در روده و نقل بر روده فرو داده و دفع نمود پس
هضمی است که در جگر باید و آن اقرق جگر است که با کبد و غنچهها رطوبت از آن برآورده و هر یکی بموضع خود رسانند صفرا
زهره در آید و خون بر کہا در آید و بلغم تجاويف همه آن شود و سودا بسبز زرد و هضم چهارم است که چون
این سه هضم یافت انگذا اما خون لطیف شده باشد اما در آمده هضم می یابد تا جان لطیف و خوش
شود که موجب قوت هم تن بود پس چون بدن هضم چهارم رسیدن لطیف شده دو قسم شود هضمی
خلاصه این خلعت که بجای لطیف شده و لون آن از عایت لطافت از سرخی بسفیدی بارانگه
و گویا ناس سفندی سبب مجاورت مغزو داغشت و مغزمهر پشت که منی در داغ جمع میشود و در
باوعینه منی میرود و از این سبب سفید رنگت پس معلوم شد که لطیفه آدمی خلاصه بدن واصل است
بدانکه شهوت از غذای خمیز و چون غذا حاصل آن منی است و جمیع شدن منی موجب طلب شو
رانه نشد و بدانکه آلت شهوت مرد و آلت شهوت زن هر دو عضو عصبانی است و عصب آن
حصی است و در اعضای آدمی هیچ عضوی را حس نیست مگر عصب و دو عضو عصبانی است و آن چشم است
لابد ترسی یا نبه و از آن ترسی سبب حس لذات پیدا میشود و وقتی که درد بدن مردور حمله
لذت آن منی را بخورد میکند لابد منی از مردوزن جدا میشود و در رحم منی افتد پس و منی
بعد از آفرین کار هم بدن شکل اصل مانند یعنی قطره وارگیرد زیرا که منی آب است و شکل آن گرد
سه روز همچنان در رحم قرار گیرد و همچون قطره سیاه پس حرارت طبعی که طبعا باخود دارد و حرارت
غریزی که در رحم است در همان سه روز در آن اثر میکند و وضع می یابد و اجزای علیظ بود میل سوی کیست
و هر چه لطیف است سوی بالایی رود و چنانچه چهار طبقه بشود و مانند همان عناصر بعد از این طبقات
چهارگانه یکی سوداست که غلیظ و کر انتر بود و در مرکز اندرون گردد شود بجای خاک و یکی بلغم است
که محیط خاک شد بجای آب و یکی خلعت که محیط آب شد بجای هوا و یکی صفا است محیط هم شد
بجای آتش و چون طبقات پدید آمدنش تکثیر و این چهار طبقه که در آید ماه ما و قاریا باشد و بعد از
سه روز در اشائی یک هفته رنگ آن تکثیر و چون خوبی بسته کرد در نقطه از آن برداشته آن نقطه
داغ و یکی بناد حکر پس بدن شکل شود بعد از آن طبله در آن تاثیر میکند قدرت آفریده

اول دماغ و التهای او حاصل شود و از نقطه زیرین دو طرف بالایش دست دو گانه می رود بدستخوانها
و آلت آن و از دو طرف زیرین پای دو گانه و از نقطه میان شصت اجناسیرون او اندون شکم
رود و ساخته شود بدین شکل چون بدین عایت رسد دست چپ و پنج روز گذشته باشد پس اگر چنین
کوبند پس خشای پهلوان آن در آید همچون خریطه که آتر می کشد و هر دو دست بر سر زانو نهاده
باشد و هر دو چشم بر پشت هر دو دست نهاده کرده شده همچون کوی در میان آن خریطه و از غذا حاجت
حاجت افتد پس از یکبار تبارک و تعالی آن خون حیضی که از رحم و اعصابی مادر می تراود از غذا
او کند و از راه ناف منفذ می کشد و کذا تا آن خون عینت او می آید و بدین او پیشود و وقت می باشد
تا وقتی که حرکت بدو در آید چپ و بجز و دیگر گذشته باشد پس از وقت علوف نقطه تا آن وقت که حرکت
کنند سه ماه باشد و بعد از آن خون شش ماه بگذرد و وقت زانو باشد **در بیان اعصابی** و وقت است
یکی اعصابی بسیط و دیگر اعصابی مرکب اما اعصابی بسیط استخوان و عروق و اعصاب و عضلات
و عروق اما استخوان عضوی بسیط است و مواد از بسیط است که یکسان باشد یعنی هر پاره که از آن جدا
ماند حکم باشد و درستی و دلیست و چپ و پشت پاره استخوان بدین تفصیل استخوان سر و
سجاده و نه پاره مهرهای گردن تا پشت و پشتگاه و سی پاره است از آن جمله پشت مهرهای گردن و دو
مهرهای پشت و پنج مهر و کرگاه و سه مهر سر و سه مهر پشتگاه و پهلوان از هر دو سوی پشت و
پاره است از آن جمله پشت پاره استخوان سینه است و باقی پهلوان است که مهرهای پشت رسته و جدا کردن
پاره شانه و دو پاره استخوان های بر دو دست پشت پاره است و هر دو سستی سی پاره بدین تفصیل
پهلوان چهار پاره ساعد و پاره خنده و دست پشت پاره پشت دست چهار پاره در انگشتان بازده پاره
از انگشت سه پاره و هر دو پای نیز پشت پاره است هر پای سی پاره بدین تفصیل یک پاره ساق و دو
پاره زانو یک پاره شانه یک پاره پشته یک پاره کعبه پای یک پاره خنده پای چهار پاره بر جانب و حسی
تمام دو پاره پشت پای چهار انگشتان پای چهارده پای هر یک شش پاره ابرام و دو پاره اما عروق
عضو نیست نرم تر از استخوان و سخت تر از پی و خاصیت او آنست که پیوند او عضله می باشد و او با استخوان
پیوند و درین عضو بر سر شانه و بعضی از سر پهلوان است و از اعصابی آدمی جگر و بینی و گوش و یک چشم
و قفسه شش و مهر و زردی از مهرهای پشت همه از عروق و پشت اما عصب پی است و جسم نرم است تا
کننده و مانع کننده و نامحسوس بعضی دراز کشیده و بعضی پس و آلت حس و حرکت است از همه عصبها
یک عصب است که بجز پشت و آن از دماغ چشم در آمده و نور بینایی بدان بجهت کفر و بدین آدمی همه از
شاهجای باریک موافق است از اعصاب چنانچه آن شاهجایم بافته شده همچون لیف و از نیست که هر چه
به دست بدن آدمی آید در حال آگاه شود از گرمی و سردی و درشتی اما عضله هم از عصب است

اما این عضله زیاده از عصب است زیرا که اکثر حرکت اختیار نیست و هرگاه که مردم خواهند که عضوی نزدیک
عضوی آرند این عضله را بچینانند تا عضله بهم آید و کوتاه شود و آن عضو بعضی نزدیک شود و هرگاه که خوا
عضوی از عضوی دور کند همچون این عضله دراز شود و بهایی آن تنگ شود تا مقصود حاصل آید اما
عروق رگهاست و رگ دو نوع است اول را شریان گویند و آن شریان است که از دل سست شش
او بعینه چون شش رگهای دیگر است همچنان ده بخش شده هفتی سوی بالا و هفتی سوی زیر اما این رگها که زیر
گویند هم که رگها معدن روح حیوانی است و حرارت غریزی و غذای که باو میرسد بد روح حیوانی است
و حرارت غریزی شود و دم را آورده گویند و آن از جگر سست است و این هم دو نوع است یکی اکثر که از
جگر سست است و آن پنج آورده است و پنج شاخ از آن رسته است از اندرون جگر و پرتابی شاخهای
زده و این پنج شاخ را باب گویند و ابی که از جگر بیرون آید بهیت رگ از آن ریخته است آن رگها را
گویند و هر یک از این رگها شاخها زده و بعضی معده و جگر و دماغ پوسته است و فصل این رگها اکثر که کیوس
بجگر و آورد و آنچه بجگر پیوسته غذا را مبعث در آورده و آنچه برود به پوسته است نقل از کیوس جدا کنند
و بره اسفل دفع کنند دوم آنست که از مجرای جگر سست است بی سر تا شاخها پنج برود و یکدزد و در وی
بر اندک شود تا همچنانکه جگر کیوس تماس جلد اعصابی اجزای جگر شود و بعضی جگر بچینه شود و این نوع که از
مجدب جگر سست است بد و شاخ شده بنیمه بالا بر اندک و از وی بر اندک شده و همچون غذا میرساند و این
دخون اندر وی باب فی میگذرد و میان رگهای ماساریف جان کش و بهیت بهتاس باین رگها مجوف
سخت تنگست و حکمت درین باب آنست که رگها را ماساریف جز کیوس صافی شده نمیشد و هیچ جز وی نقل
که غذا را شایده در و بکنج اما اعصابی مرکب بدانند اندامهای مرکب شانه و بعضی است چون دماغ و چشم
و بینی و زبان و دل و معده و جگر و دهره و سپهر و روده و کرده و مثانه و خفستان و قضیب و رحم و هر یک از این
عضوه از همان اعصابی بسیط مرکب یافته بدین سبب اینها را اعصابی مرکب گویند اما
عضوی است مرکب از ماده نرم و چرب از شاخهای باب یک که از آن آورده و شریان گویند ترا جگر سرد و تر است
و حکمت در آنکه دماغ سرد و تر است و این است تا از ذکر و فکر که کار اوست گرم شود و حرارت روح حیوانی
و حرارت غریزی که از دل بوی بر می شود او را معتدل دارد اما چشم عضوی مولد است از طبعها و رطوبتها
و عضلهها و عصب و شاخها و رگها مجوف و شریانها و چشم هفت طبقه است اول طبقه صلیب گویند دوم را
مشیمه گویند و سیوم را شب گویند و باین طبقه های سه گانه رطوبت است رطوبت اول را رخیجیه گویند
قوام او همچون آبکینه که آخته است و رنگ او سرخست از بهر آنکه کوهر خولست رطوبت دوم را جلدیه گویند
رطوبت سیوم را چغنیه گویند که همچون حایه مرغ سپید است اما جگر طبقه دیگر اندر پیش این رطوبتهاست
اول را عنبیه گویند که همچون تار عنبیه است دوم را عنبیه گویند که همچون دانه انور است یعنی در میان او

۱۳۳
بچون فته دانه انور که به بنال او بر کشیده هرگاه که فته بسته شود بینی باطل گردد و طبقه سیوم را فته گویند
صلیت و شفاف بچون سر وی تراشیده طبقه چهارم ملحقه گویند که هر گشتت سفید و چرب و با عصاره
چشم است یعنی اما گوش عضوی عروق است و راه سوراج گوش چیده است برسان لیلالی از اندرون گوش
فضای است و عصب حس بر محیط آن بناوه اما آوازی که از برون بدان فضا اندر افتد هوا که در آن
فضا است از آب جیب اند و شنونده در بایده اما بینی عضو است مولف از استخوان و عروق و عصب
و عضله و از بینی منفذ است بدماغ که بویها از آن منفذ بدماغ میرسد و از بینی او منفذ یکم کشا و دو
منفذ از بینی به در و چشم است و بدین منفذ سر به بینی او باز آید اما زبان عضو است سرشت از زبان بنا
اطلق باشد اما حلق و گنجینه فضای است میان کردن از سوی پیش و اجامی و قصبه شش که از آن
فرافا گویند و در آن فضا بناده و مری از برای مجری طعام است و فضا از برای مجری آب و طعام هر دو یک
پوست است و ملق را الهیاست که او از سبب ایشان از سینه بر آید و آن حنجره و لاله و لورین و غلغله حنجره
اول گوی که هوا را بچنانند و مادم او از گردانده حجاب است اما دل گوشت پاره است عصب و عروق
شکل منور است و دل سه تجزیه دارد و در بزرگترین یکی سوی راست و یکی سوی چپ و میانی که چاکست
چون سفیدی که هر دو تجزیه بدان اندر هم کشیده و بر طرف بزرگترین که قاعده است و پاره گوشت
غلیظ است و راه اندن نسیم تنگ به و گوشت هرگاه که دل حرکت این طایفه هر دو منبسط گردند تا نسیم
بستر گیرد و چون دل حرکت افتاد کند منقبض شوند تا نسیم که گرفته شده بدل اندر شود اما مری واحد
گوشت و در آن که غذا و هضم و شربان که حرارت و تریزی و قوت حیوانی به و در آید و عصب که قوت
بدان و مری را استای مری گردن بناده است و ده عصب و دماغی با وی همراه است و مری هر چند
در حنجره تنگ تر شد و بجا بنیاد و قراح کرده از آن رحم معدن گویند و معده و طبقه است و در آن
است او که ملای مری است یعنی گویند طبقه اول از معدن جای مساک غذا است طبقه دوم جای
کرم رود فرستادن تا وضع شود اما جگر گوشتی است نرم و اصل جگر بهم رکاست و کار این رکبا همه جگر است
بعضی است بغیر مصاحبت کیلوس یا بخود می کشد و بقوت هضم می بر آید و حصه بر اندامی بوی میفرستد
و در جگر بخونی است اما تخلف او قراحنی رکبای است و او را از سوی زیر چرخه و نیست هم چون گشت
و بدین فرمها که جگر در اندام چنانچه کسی چیزی را بهر چرخه گشت گیرد اما زهره یا لویه صفه است و شکل او
برایست بزرگتر جگر بناده و از جانب مقعر جگر منفذی کشیده صفه را از جگر بدان منفذ بخود کشد و منفذ
از زهره بزرگتر ده بروده تا ششهای و صفه بدین روده آید و از بد بیکر روده اندر آید و روده را از روده
بنویسد و پاک کند تا پس از آن سوم است و شکل او شکل ناباست و موضع او سوی چپ معده است
و گوشت متخلخل و رکبا و شربان دارد و بسیار است و خاصیت بسیار است که هرگاه که قن آدمی از غذا

حالی باید بختی سودا بفرم معده فرستند تا هم معده را جزد بد و طلب غذا کند و اگر غذا دیر تر بوی رسد سودا که
در دست بفرم معده ریزد و از وی بیماری سودایی تولد کند اما روده الت دفع فضله و نقل طعام است
و کوبه او عصب است آن شش نوع است اول شش غشوی گویند و آن بقعر معده پیوسته است و شش غشوی از بطن
آن گویند که در هر تنی بدیازی و دوازده انگشت باشد که بهم باز میزند نوع دوم روده صغایر گویند از هر انگشت
همیشه حالی باشد نوع سوم روده است دراز که بصایم پیوسته است و تو بر تو نهاده و نقل در وی ویرجانه اند
سهم نوع روده رانهای و قاق گویند چهارم روده اعور گویند همچون خرطوط است بسوی راست بناده و حجم
روده قانون گویند بر روده اعور پیوسته و قوچ از آن روده شش است ششم روده مستقیم است و بقولون پیوسته
و این روده است فراع و حقیقت فراع او انگشت که نقل اندوی جمع شود و بر آخر روده مستقیم عضله است
که مقعر انگشده دارد و آن سفره است تا نقل بجای بیرون نرود اما کرده که کوششی است انگشت و میل
بیسوی دتری دارد خاصیت کرده انگشت که ابی که مردم خورند و در معده و جگر بماند و بخود کشد و در وقت
جدا کند و آب صافی را بماند فرستد اما شانه الت دفع بول است و شکل او بمواصفت و چرم او عصب است
و تو است و شانه را که دینیت که آب از شانه بدان بیرون شود و در کردن شانه مردان سه است و
زنان یک نیم شش است بدین سبب است که مردان دیر تر از بول پاک شوند اما حقیقتین الت دفع است
و او عیه منی محاسن است و او عیه جسمیت بر شکل موری و وقت مباشرت بادی با آن او عیه افه و عیه
با و از او عیه بیرون حید و بر جم اندرافه اما حقیقت عضولست مولف اغضب و رباط در کهای می شود
و هرگاه که آن بجای و لیت رکهای او بر پا و شود نفقه و حاصل آنکه اما رحم جایگاه تولد فرزند است و شانه
همچون شکل قضیب و حقیقت است و زنان را و حایه است لیکن حایه ایشان کوچه است و که در
بناده از جانبی و او عیه منی ایشان هم ریان او عیه مردان است لیکن او عیه ایشان هم بجای
و این سر که از وی منی بیرون آید سوی رحم است و اندر رحم دو بخولف است بر بعد و لیکن و اندر
و یک تجویفی بعد و لیکن است و رحم دو تو است یعنی توی اندر وی همچون دو رحم است منفقش انگشت
اگر یک توی خلل باید یکی درست باشد و الله اعلم و بعد از این کمیت خوشتر از قلم در میان سخنتر از قلم
جولان نموده امید و راست که بعون عیبت الهی این نسخه که منتخب از کتب معتبره است بمقبول طبع
و عام کرد و الله وحده الغرض **در بیان حال انبیای مرسل و اولوا العزم و با انبیای مرسل**
غیر مرسل و کلامی تا تقدم شمل و در باب اول در بیان حال مرسل و اولوا العزم
در کتب معتبره و مرسل و اولوا العزم و با انبیای مرسل
مستور است که انبیا و اصحاب شرایع از زمان آدم صلی که فاع شرایع و ادیان است تا زمان پیغمبر اکرم
رسالت است شش کبر بود و خدا و آدم صلی الله علیه و آله و نوح صلی الله علیه و آله و ابراهیم صلی الله علیه و آله و اسماعیل صلی الله علیه و آله و عیسی صلی الله علیه و آله

علیهم صلوات الله و می باید که لاحقی ازین شش اولوالعزم ناسخ شرعیت ماقبل بوده باشد و باید دانست
 که در نسخ شرعیت رفع کل احکام آن لازم نیست بلکه رفع بعضی از آن کافی است و سنت الهی بدان
 و تیره جریان یافته که شرع هر یکی تا زمان ظهور و یکی از جانشینان ایشان که بقرون الهی جانشینی
 ایشان قرار یافته است مصون و محفوظ باشد چنانچه اسامی هر یکی از ایشان در ذیل ذکر صاحب شرعیت
 مذکور و مسطور خواهد گشت و می باید که آخر او صنایع هر یکی صاحب شرعیت آینده و در باید و در ولعیت صاحب
 شرع سابق را و بلاحق رساند و مراد از آن در ولعیت اعتقادات حق است که هیچ وجه تغییر و تبدیلی از آن
 آن نمیکرد و نه احکام علیه فرغیه که باعتبار مصالح افراد انسانی و انتظام نظام کل عالم در هر زمانی متغیر و
 متبدل میگردد و نسخ شرعیت عبارت از بدین در و وضعه الصفا مسطور است که در میان علمای امت اختلاف
 در آنکه اولوالعزم ازین اصحاب شرع پنج کس اند یا شش کس جمعی از علما گفته اند که مراد از اولوالعزم
 پیغمبر است که واضح شرعیت محمد و ناسخ شرعیت ماقبل بود و باین سخن ادم اولوالعزم نباشد و نیز عیسی
 ایضا بقراط هر کلمه و لم یجد له غیر ما یؤید این قول است و بقولی اولوالعزم پیغمبر است که واضح شرعیت بود و اعم
 از آنکه شرعیت او ناسخ شرعیت ماقبل باشد یا نباشد و نیز ادم علیه السلام نیز اولوالعزم باشد و است
 و لم یجد له غیرها نیز ایضا گفته مایل است و الله اعلم **در بیان احوال اولوالعزم اول حضرت آدم علیه السلام**
 و کیفیت آخرتین ادم علیه السلام آنست که چون ارادت صالحی چون و مشیت خالق کن فیکون ما فرشت
 الطیفه اعظم یعنی اقم تعلق گرفت جبریل امین بفرمان رب العالمین از سر دق الهی بر او نموده بسط
 فرمود و صد کرد که یک مقصده خاک از طبقات زمین برگیرد خاک از کیفیت حال رسید جبریل جواب
 داد که سجانه و تعلیمی خواهد که از تو شخصی موجود کرد و آینده بر سر جلافت بنشیند خاک گفتند
 که سجانه و سجاده که از سر این امر در گذری چه ممکن است که از من شخصی بوجود آید که بشود نافذ
 بر زمین واسطه معذب و معاذت کرد و من تحمل غضب الهی ندارم روح الامین بر عجز و بیچارگی
 از من رحم نموده مرا حجت کرد و صورت واقع ما عرض فرمود بعد از آن میکائیل و اسرافیل به خدمت
 آمدند و مانند جبریل بنیل مقصود باز آمدند پس غزرا بیل بدین مهم نامزد شده زمین شناسان
 زمین باز جانانهایه بخداوند برده تضرع و زاری در گرفت غزرا بیل ستمخانه شوکند زمین را بنید
 زمین خود یک مقصده خاک در اوان و صناعات مختلف و متفاوت از تمام روی زمین بر گرفت
 و در میان ملکه و طایف ریخت چون غزرا بیل بارگاه غرت رسید باری سجانه و تعلیم از او پرسید که
 زمین را باین نوبت بمن ناه حجت یابی گفت باز فرمود چرا بروی ترحم نمودی گفت من فرمان بر داری
 و از حجت تو دیدم از ترحم بروی حق غر و علا فرمود که چون تو بی رحمی قضی ارجع ادم و ذریات او
 که قدرت تو بنادم و بر طبق حدیث شمس طینه آدم بریدی از بعین صبا کا

دست قدرت در عرض جلال و عظمت اودم را بخیر فرمود و چون قالب ابو البشر خشک شد بهر تبه مصلحتی
مدتی ندید و میان مکه و طایف افتاده بود در آن اوقات ملائکه عظام نظاره آن بکر بدیع میرفتند روز
البتیس بدیجا رسید و دست بر شکم اودم زده و آوازی سمع و وی شده گفت این شخص میان تنی زود باشد
که بدیجی شکم مبتلا کرد و پس از فرشتگان پرسید که اگر حضرت حق شما را باطاعت اودم مامور شده و چه کنید
و اوند که از فرمان الهی کردن نه چیم و سر عیالعت اود را و ایم ابیس گفت مناسب چنین است اما بجا طر کز راند
که اگر باطاعت اودم مامور کرد و بقدم فرمان برداری پیش نیاید و هرگاه برود دست یا بد از این در در کرد
و چون وقت آن شد که صبح زندگانی خلیفه اعظم از افق عواطف ربانی دمیدن گیرد روح مقدس مصحوب
روح الامین بجایب القالب شتافته بفرمان حضرت جل جلاله خواست تا در آید درون قالب در نظرس
گشای و ظلالی نمود و از در آمدن ابا و امتیاع نمود و اندک که داخل گوها و خارج گوها از طرف سر گذشت
آفتاب ز کرده بهر جا که رسید آن سفال بکوبشت و پوست سحر شد و در آن اثنا ابو البشر عطسه زد و زبان ابهام
ربانی زبان لبیک میهن منان کش ده گفت الحمد لله و ببقیه عنایت لم نریلی بحجاب بر حکم یک شرف
گشت و چون روح بزا فورسید دست بر زمین نهاده خواست که بنشیند و سجد فرمود و خلق را گشتان
من عجل یعنی آفریده شده اودم شتاب زدگی و چون روح تمام بدن اودم علیه السلام در آمد بر طبق آیه کریمه
و علم آدم الالکسان کلها بعلمیم اسماء جمیع سمیات داناشده و بعضی گفته اند که علم لغات مختصه
اجتناب را معلوم گشت و بعد از آن که خلیفه اعظم تعلیم اسماء را فرزند حق سبحانی و تعالی سمیات اسماء را
کرده از آن اسمی سوال فرمود و ایشان از جواب عاجز شدند چه ملائکه در بیامیت فطرت اودم علیه السلام
با یکدیگر گفته بودند که اگر چه اودم از فضل خواهد بود اما از وی اعلم خواهیم بود چه سالهاست که ملائکه
احدیت نموده ایم و از صفحات لوح محفوظ نفوس علم سر خوانند و چون اودم علیه السلام از عهد
ملائکه بزبان اعتدال گفته سبحک لا علم لنا الا ما علمتنا انک انت العلیم
انگاه ملائکه عظام بسجود آئینات کامل الصفات مامور شدند و مجموع بقدم افتاد و پیش آمدند بکر البتیس که بدیجی
فرمان برداری بر زمین نهاد و لاجرم از دخول بشت ممنوع گشته ملعون ابدی شد و اودم علیه السلام بیست
خرامیت خاطر عا طرش بائین مهدم و مجلس مجرم مایل که دین درین اثنا ملک حی قیوم سلطان سام را
بر شهرستان حواس اجتناب مبتلا داده و ارا از استخوان پهلوی چپ اودم علیه السلام بنا فرید و چون
رشته او را دید پرسید که تو چه کسی جواب داد که مرا حق غر و عدا از برای تو آفرید اودم مستبصر گشته
رسد و جیت در میان ایشان وجود گرفت و بر وایت اشتر از خوردن گندم ممنوع شدند البتیس که بدیجی
اودم و حوا در ریاض الشن خبر یافتند و بهر حقه و حسد در باطن با یکدیگر شغال یافت و حصه غدا
اول پیش طاوس رفت و گفت مدتی است که میان ما و تو دوستی قائم است اکنون ملحق شدی

نمود در بهشت و آری تا از دشمن خود انتقام حاصل کنم و او را از بهشت بر آرم طاعت و از بهشتی آید
 او را عمار و لالت کرد و ابلیس نزد ما را بده بوسه و مشغول شد و از ایام گذشته یاد کرده صورت و بخت
 در میان نهاد و را در دژان خود جای داده جهان او را در بهشت در آورد که خزان جنت الحشر
 و ابلیس نزد آدم و حوا رفته بنیاد کرد و حوا او را نشا خسته پرسید که سبب گریختن گفت بر عاقبت
 حال شما گریه میکنم که حق سبحانه و تعالی شما را ازین جنت اخراج فرماید و از نعمت حیات بکوت مالت ران
 آدم و حوا از استماع این حکایت محزون شدند ابلیس آدم را گفت که اگر بقل من اعتماد کنی ترا به جنتی بهتری
 کنم که اگر اندکی از آن بخوژی جاوید در بهشت بمانی قوله لعل اهل ادم علی سجن الخلد و ملک
لا یبلی ادم علیه السلام گفت آن که ام است ابلیس گفت که فلان درخت که سنی قریب تو از آن صاف شده
 آدم از قول سخن او امتناع نموده ابلیس سوگند یاد کرد که من شما را از جمله ناصحانم قوله تعالی قاسمها
انی لکم المن الناصحین آدم از سخن شیطان سترده گشته بطرفی از اطراف جنت رفت ابلیس
 حوا را فریخته و بار نیز بر صدق قول ابلیس کواهی داد چون آدم باز پیش حوا آمد باو گفت که ما را از جمله خایان
 جان است بر صدق اینکلام متقن نیز گواهی میدی به الفتنه ابلیس چندان و سوسه کرد که با کل آن مبادرت
 فرمودند و هنوز کندم در معدن آدم و حوا را یافته بود که لباس مشتی از سرون برد و افتاده عریان شدند
 و عورت خود را بر یکدیگر پوشیده بر طبق خطاب اهل بطول بعضی که بعضی عدو و آدم و حوا
 ابلیس و طاعت و ما را از بهشت بیرون افتادند و با تفاق اکثر مورخان آدم بکوه سرنایب نزول نمود
 و حوا بجهنم و ابلیس بیتان و ما را با صفهان و طاعت و بنده و ستان افتادند و تا تمام قیامت عداوت
 ابلیس و حوا و آدمی قائم ماند و آدم یک خرطیه کندم و سی منال میوه با خود از بهشت بیرون آورده
 چون آدم بزمین آمد بمقت دینا و فراق حوا مبتلا گشته ندانست او مصاعف شد چهل سبار
 عام و شراب بخورد و با غنای جبریل از آسمان نزول کرده آدم را آینهی وزراعت کردن و حصاد و وارد
 کردن و نان بختن آموخت و بعد از انقضای دولیت سال با الهام ملهم الرشا و بکفایت اینکلام تمام شد
لا اله الا انت سبحانک و بحمدک رب انی عملت سوء و ظلمت نفسی
فاغفر لی فانک انت ارحم الراحمین بعد از جریان اینکلام بزبان مبارک جبریل
 این بشارت مغفرت رسانید و محنت راحت تبدیل یافت اما با وجود ایحال آثار افعال انقضی
 المعاولش لایح بود و از بهشت و مجالست ملائکه بسیار یاد می نمود حیت الطمین خاطر مبارکش کریم عطا
 بخشیت المعجور را که حاکم است از یکدانه یا قوت سخن از آسمان بدین موصی که حالاکه مغفرت
 فرستاد آدم را بطواف آن مأمور گردانید آدم علیه السلام از سرندیب بطواف انتقام لازم الاجرام
 در حرکت که از اشراف هم شرفش بر سر زمین که رسید بمرو را بام معبر گشته بلاد و مصاد و در لغو وضع حد

یافت و بعد از وصول بکعبه مبارک از جبریل علیه السلام فرمود که بمسکن حج پرداخت افکاره بشارت روح الایمان
بکوه عرفات شتافته و مطلب حواجمه نمود اتفاقا حوائز از جمله بیان حد و آنکه و هر دو که زنجیر کعبه را
دید جبریل بسبب معرفت باینان شد بدین جهت آن کوه موسوم بعرفات گشت آدم و حوا علیهما السلام
موجب وحی سماوی دختر لطیفی را بابا بر لطیفی دیگر در سلک از و او را میکشید و چون قایل با توام خود اقلیا
متولد شد بشارت حق عز اسمه بجانب سرانند بر رفته و با بری که مستلزم بقای نسل تواند بود در چشمه نازل
در سخن و راویان اخبار کن آورده اند که هر نوبت حوا حامله میشد بخشنده عینیت پسری خوشتر می بود که گشت
میکرد و آدم علیه السلام بموجب وحی سماوی دختر لطیفی را بابا بر لطیفی دیگر در سلک از و او را میکشید و چون قایل
خود اقلیا متولد شده بعد از و بایل با بود از وجود آنکه و مجموع بحد بلوغ رسیدند آدم علیه السلام با اختیار از نزد
بایل کرد و بود از این زوجیت قایل منسوب گردانید قایل از قبول این امر سر باز زده گفت تو بنا بر آنکه بایل را
از من دوست تر میداری می خواهی که خواهر مرا که بر ندی حسن و جمال ممتاز است بوی دنی و حال آنکه من هرگز
مفارقت او اختیار نخواهم نمود آدم علیه السلام فرمود که این امر با بر آنکه قرآن باریعانی و قری می باید و محبت
بایل را درین قضیه ضعیف نیست و چون قایل بر سخن خود اصرار نمود انجاب او را گفت تو و بایل قایل گشتید
و کیفیت قربانی چون بود که هر کس از جنس ما کولات چهری در قربانگاه و بناوی آتش آسمان سادی
و اقربا بر اساس کرده اگر مقبول بودی از جنس خود ساحتی و الا انجان بکشتی القصه قایل نشسته
و بایل کسبندی بقرابانگاه آورده آتش ظاهر شده قربان بایل را از جنس خود ساخته قربان قایل انجان
را کرد قایل از مخفی متغیر گشته بایل را بکشتن تهدید نمود بایل گفت اگر تو بقصد قتل من دست دراز کنی
من دست خود نکند ادم زیرا که از حضرت حق غرور علامه می رسم درین انشا آدم علیه السلام متوجه کعبه مبارک
شده قایل وقتی که بایل را بر سر کوهی در خواب یافت بزخم سنگی او را چنان ساخت که نایه
نزد و چون نمیدانست که بامیت چه می باید کرد او را بر داشته چند روز در کوه و دشت می گشت تا در غار
در نظر قایل با یکدیگر نزل نمودند یکی مرد دیگری با کشته عمقا زخمی نشین را بکند و کلان را در زخم
بهان کرد قایل از مشاهده این صورت متنبه شده بدین برادر پرداخت و بایل بیست سال بود که بر
سنوات چسبیده چون آدم علیه السلام از طواف بیت الله واجب کرد و احوال عالم متغیر دیده بایل
نیافت دانست که حال صفت لاجرم بر قایل لعنت نمود و بروایتی هتده قصاصش فرمود قایل
از پدر متوحش گشته اقلیا را بر داشته بجانب می رفت و پسرش آتش پرداخت چه شیطان
گفت که آتش قربان بایل را بخت آن قبول کرد که لعبا و تر شغال می نمود و اولاد قایل در طبع
بسیار شده بار کتاب فتن و مجر مشغول گشته بصبحت پیوسته که چون آدم علیه السلام لعنت بایل
و لعنتی تمام داشت کلمه چند در مرثیه قره العین خویش انشاء فرموده آنرا کلبایه فرزندان باد و او

وصیت کرد که بعد از من بعد از این که خود را بر عقباب خود خواند و لوازم مصیبت بایل بجا آورد نه چون آنکه
 که روایت صحیح مشهور بود و بعد از این که یونانی عذرب بن فحطان بن هود البنی رسید بزبان عربی
 کسوت نظر پوشانید اول آن ابیات اینست تغرت البلاد و من علیها و وجه الارض
تغیرت از نام عالم تمام جعفر الصادق رضی الله عنه منقول است که چون آدم و حوا علیه السلام از
 بهشت بدون آمدند حوا را و دختری متولد شد و عناق نام که عوج بسیار است و بر عتب عناق قابیل
 تولد نمود و بعد از قابیل بایل موجود آمد و بعد از آن که قابیل بر بینه بلوغ رسید حق تعالی او را به صورت
 آدمیان جهان نام و زنی بوی داد و چون بایل بینه بلوغ رسید حوری نزل نام در کسوت بهشت ظاهر شد
 بوی متعلق گشت و ازین جهت میان برادران منازعت افتاد و چون آدم از طواف بیت الله فراغت
 در پس کوه عرفات بخواب رفت در آن حین حضرت عزت ذریات انجاب با تمام از پشت سر چون آورد
 بوی نمودند ای از عالم بالا بکوش ذریات آدم رسید که الکنت بریک که گفته که یکی پروردگار توئی
 آدم علیه السلام بر جاسته بجانب یمن نظر کرده استخاص نورانی و دید و در طرف شمال اشباح طمانی نشاند
 بیان زمان که بدست راست متوجه بود و جوانی بچشمش در آمد که بسیار سیکریت اجر بیل رسید که این
 و کرباس از خبث روح الامین جواب داد که او غیر است و موجب بکامی او دلتی است که از وی صد و خوا
 یافت آدم از مدت عمر او و سوال فرمود و جواب فرمود که عمر او شصت سال مقرر شده آدم بسبب
 کثرت عمر برد او و رحم نموده گفت الهی از عمر من چهل سال برد او و اوصاف حیات غمی و این مسالت بغیر
 حیات رسیده زمان زندگانی داد و صد سال مقرر شد و چون عمر آدم علیه السلام نهصد و شصت سال
 رسید تقبض روح او آمد آدم علیه السلام گفت هنوز بنا بر وعده بار خدای از عمر من چهل سال باقیست
 بایل صورت واقعه را معروض حضرت عزت کرد و این حکم شد تا نقصانی مدت مذکور آدم را زحمت نهد
 که از عمر او و چهل سال که او فرستاده کم سازند اما حکم شد که بی آدم در عطلایای و معاملات مشکلات نهد
 با سالی شود و عدول مثبت گشتند تا هیچ آفریده بعد از اقرار بحال انکار نماند و آدم علیه السلام بعد از این
 بمقتضای وحی سماوی بدریای عین رفته قابیل و اولاد او را بسلوک طریق بندی دعوت نمود و از
 عبادت آتش منی فرمود و بعضی از آن قوم متابعت حیدر زکوار خود اختیار کردند و ثقیفه انطا یقه چنان
 در وادی کفر و عصیان بسر بردند چون هزار سال از عمر آدم سپری شد مرضی بر ذات جمیع اصحاب
 خلیفه اعظم طاری شد با شارت جبریل شریف راجع بشی و وحی خود ساخته شرط وصیت بجای آورد
 و روز جمعه روح بر نفوس بحطایر قدس پرواز نمود و روح الامین بجهنم و کفین انجذاب پرواخته شد
 علیه السلام بروی خاک نکرده و در کوه ابو قیس فن فرمودند و حوا بعد از یکسال از عالم انتقال نمود و در
 جنب انجذاب بدوین شد از عقبه الله بن عباس رضی الله عنهما نقل نموده اند که چون جبریل آدم علیه السلام

از او علم ارض یعنی روی زمین مخلوق گشت موسوم باین اسم شد **که شیت بر اسم شیت** جان شین اول است
از جان شینان آدم علیه السلام چون آدم صغی بفرودس برین خرامیه بفرمان الهی وصیت آدم بر سر برجا
تمکین گشت شیت لفظی است سریانی مرادف بیت الله و اول کسی است که بتعلیم علم حکمت و درس علوم پرداخت
بنابرین حکما او را اوریا اول گویند که معنی او بلغت سریانی معلوم است و در بیت المعبود مسطور است که معنی
شیت بزبان سریانی بدل است چون او را بدل بایل دادند ازین جهت شیت موسوم گشت و اول کسی
که ریش برآورد و بعد از آنکه حضرت آدم علیه السلام بیرون آمد بعدد سی سال شیت علیه السلام متولد شد
و چون آدم علیه السلام بر قعدان بایل جزع بسیار می نمود جبرئیل امین جهت تشویه خاطر حزین او نازل شده گفت
حق سبحانه و تعالی غمخیز تو فرزندی رشید از زانی خواهد فرمود که سید اولاد آدم است و بعد از انقضای پنج
سال از قیل بایل شیت از جوانی تو ام متولد گشت محمد بن جبرئیل طبری گوید که انساب جمیع افراد انسانی باو
منتهی میشود چه مثل باقی اولاد آدم در زمان نوح علیه السلام انقطاع یافت و شیت بحسن صورت
وصفای سیرت مشابعت تمام با آدم داشت و پس از فوت پدر او سرزنشاده اکثر اوقات در
رین شام بسر میرد آدم علیه السلام در وقت وفات شیت را از اخلاط قایل اولاد او تحذیر نمود
از واقعه طوفان خبردار گردانید که در زمان کبی را اولاد من مسمی چون منین حادثه نظر کرد و که تو
آنرا نژاد ربانی عظام مرا محافظت نمایی و در کشتی درآور تا از غرق ایمن گردد و اولاد بفرزندان وصیت
فرمای و شیت در زمان نبوت بفرمان حضرت نوح بمیان اولاد قایل کب بسیار شده بود نذر قضا
بدلک طریق هدایت دلالت نمود و اندکی از ایشان بوی گردید عقیده در صحیحی صداقت سرگردان
مانده چون بیت المعجور را بعد از فوت آدم علیه السلام با کسان برده بودند شیت در همان جای
کعبه را بنک و کل معجور گردانید و شیت بعد از آدم علیه السلام چهل و دو سال نام جان شینی و خضر طایفه
آدم علیه السلام و دعوت حلالین برداخت و مدت عیش و ادبیت شهر بنص و دو و ده سال بود
جان شین دوم انوش بن شیت علیه السلام چون شیت علیه السلام بفرودس برین خرامیه بفرمان الهی وصیت
علیه السلام بنک داشت شریعت آدم برداخت ارشد اولاد و شیت بود مادر او حوری بود که از دین و تعالی بواسطه
ابون او را آفریده بشیت از زانی داشت و انوش در وقتی که شیت علیه السلام ششصد و هجده ساله بود
تولد نمود و معنی انوش صادق است و در تاریخ جعفری مسطور است که اول کسی که صدقه داده و امر بصداقه
داون و انوش بود و با اتفاق عهد الله ستونی و مولف تاریخ بنام کنی انوش نخستین شخصی است که درخت
خرافنده در صد و نود سالگی درخت زندگانی انوش بمیوه هستی قنیاں بار و گشت در طبری گوید
که عمر انوش بنصده و دو و ده سال است باین قول انوش بعد از شیت علیه السلام شصت سال بنک داشت
شریعت آدم علیه السلام برداخته روی بجهان جاودانی آورد **جان شین سوم یوشا** بعد از آنکه

بجا و دان سراسر می فرامید بفرمان ایزدی و وصیت انوش بر سر بر جانشینی مکن یافت صد سال این
 مهم خطیر قیام نموده از طریق مستقیم با و اجداد خویش انحراف جایز نداشت اما از سیاق کلام بیت المع
 جهان مستغنا و میکرد که بعد از سپری شدن انوش هشتاد و سال در جهان پیدل با بر جانشینی
 شتغال داشت و معنی قیام بعرفی ستوبی است و بقول صاحب کریم عادت بابل او کرد و اتفاق محمد
 طبری بدت عمرش شصت و چهار سال بود **جانشین چهارم مهمل بن قیام** بموجب انبشارت پسر و فرمان الهی
 حکومت عالمیان و راهبانی جهان بد و فرار گرفت و در ایام مهمل کثرت خلق بر تیره رسید که از نیم درخت
 بودند لاجرم ایشان را از افطار عالم متصرف کرد و این خود با و لا و شیت باقیم بابل آمدند سوس بنامند و فرمود
 قبل از آن مردم در مغار و بیشهها بسر بردند و مهمل مرا و ت مد و حست بدت عمرش هشتاد و بیت شش
 سال بعضی گویند شصت و نود و پنج سال بود **جانشین پنجم پروین مهمل** بعد از وفات مهمل با بر الهی اندر
 پسر بر تخت جانشینی و راهبانی جهان بنیان جلیوس نموده بر و بر و دال مهمل و بار منقوطه بد و نقطه تخت
 و بعضی او را پسر و نیز گفته اند بر هر تقدیر چه بجز در و ج الدرد در سلک بیان منظم گشته معنی آنستم خط
 و بر و با عتقا و صاحب تاریخ جعفری از و دمانا سیر و ن آورد و خوردن کوشش مرغ و ماهی اختراع کرد
 و خدا قالی او را چهل پسر بخشید و خوردن اولاد خود را که موسوم بخون بود و لیعهد کرد اند و اما در تاریخ
 بیت المع و سطور است که می سجانه و قالی یرد ساچ پسر کرامی از زانی داشت نامشان فارس و قید
 المرح و سطور است که می سجانه و قالی یرد ساچ پسر کرامی از زانی داشت نامشان فارس و قید
 در و زنده قالی و چگونگی زلیست و بود جهان را از آن پنج پسر کو ارد و مسیح یک از توانیچ و بد و نشد
 لاجرم پسرهای ایشان گفتا نموده و کشید و بد کرد چرخ ایشان که اخو به باشد بدت میخانه بدت عمر بد
 نه صد و بیست و شش سال **جانشین ششم پروین مهمل** بعد از برادران بفرمان ایزدی بر فرزند تخت
 راهبانی جهان بکیمه نمود اسم شریف انجمن با اخو بود از برای کثرت درس صحف بلیق با و بر
 کثرت در و خسته الصفا مسطور است که او را ثالث در کلام حکما عبارت از ادیس است و انجمن در وقت
 آدم علیه السلام صداله بود و بعد از فوت ابوالشیر بد و بیست سال مبعوث گشته سی صحیفه بروی نازل شد
 و آن صحیفه شغل بود بر اسرار حواس و استیجرو حایات و علوم عجیبه و فنون غریبه و معرفت طبایع موجودات
 او برین علیه السلام صد و پنجاه سال بدعت متداول بر و اخته جمعی کثیر از سر کشکان بادیه عیسایان
 بیهات انجمن از ظلمات غوایت بحبات یاخته با نوار ایمان و ایمان فایز شد مذکور که وی از فرزند
 پسر شاد است طلب راه سرچشمه مقصود و زو و زو و بر سلوک بادیه کفر و ضلال اصرار کردند و انجمن
 در وقت شش باستان **جانشین هفتم پروین مهمل** بود و کیفیت رفتن انجمن با آسمان چنان است
 در وقت شش باستان که او برین علیه السلام در اوقات طاعات و عبادات بر تیره با لحن میفرمود و کلام

خیزا و باعمال تمام بنی آدم برابر می نکرد و غزرا یل ازین معنی وقوف یافته بعد از استجارت از درگاه احدیه
بلازشت ادریس شنافت و چون رابطه صاحبیت بینما منعقد شد حجاب بنوی از ملک الموت العباس فرمود
که روح مرا قبض نمای و غزرا یل با ملک جلیل او را تخیل مرکب چنانند با نروج را بیدار نش در آورد و ادریس
با و یک از ملک الموت درخواست نمود که مرا بر احوال و روزی مطلع گردان و غزرا یل این طمع را نشنید
و شسته نوبت دیگر ادریس بفرزاد و توجیع رویت بهشت فرمود ملک الموت باذن ملک اکبر او را بر پرچون
به بهشت برد و چون ادریس لحظه تماشا می حورو مقصور و اشجار و انهار را برداخت غزرا یل گفت وقت
بیرون آمدن است ادریس از بر آمدن ابا نموده خود را یکی از درختان جهان متعلق گردانید هر چند غزرا یل
در باب بر آمدن مبالغه کرد بجای نرسید درین اثنا حضرت ذوالجلال فرشته عجب که ایشان فرستاد و آن
فرشته از کیفیت حال پرسید غزرا یل گفت من بنا بر العباس این شخص روحش را قبض کرده باز بجبهه
در آوردم و در روزی را بوی نمودم و او را به بهشت رسانیدم تا لحظه نظار فرمود بیرون آید کنون نمی خوا
که بر آید ادریس علیه السلام بر زبان بیان گذرانید که موجب کلمه کل نفس ذائقة الموت من شئت
مکن بشیدم و بحکم وان منکم الا و اهلها بر دوزخ کشتم و مقتضای و ما لم منها
ببخشیدین که در باره بهشتیان واقع است از بجا بیرون میزد و انگاه نهای الی در رسید که تراحم ادریس
مشوید که من بجانب اوست بعضی از علما کرمیه و فرغنا مکانا علیا کافیت از وصول ادریس
باین درجه علیه داشته اند صاحب منون الاجار آورده که ادریس را دوستی بود که پوسته مجلس او آمده و نموده
و بصقل کلمات حکمت آیتش رنگ اند و از اینکه دل نه دودی و بعد از رفع احتجاب آن عزیز بواسطه حجاب
انحصار است نظار بسیار کرده در غایت خرم و طلال اوقات می گذرانید و ادریس شیطنت
بصحب آن عزیز رفت و گفت اگر می خواهی صورتی مشابه ادریس از برای تو ترتیب نمایم تا بجهت رویت
آن ترا اطمینان حاصل شود دوست ادریس ایضاً شستن و عطر و ابلیس و عده خود بوقار رسانید آن عزیز
از دیدن آن بیکر غم و الم مکش گشت و صورت را در خانه که غیر از او کسی به احوال شرافتی ننهاد صبح و شام
بلازشتن و قیام نمودی اتفاقاً آن عزیز درین خانه بعلت طاعون در گذشت و چون روزی چند مردم
او را ندیدند بدان خانه در آمدند و یک آنجا نه صورت مرده اش یافته خلاص از لحظه انصورت
شدند ابلیس بصورت انسان در میان ایشان ظاهر گشت و گفت ادریس و این عزیز که از بجا مخصوص
بود این صدمه را که خدای منین است میسر ستید نه بایران و عای ایشان بغیرا جابت میسرید و سو
در اندر دمان اثر کرده هر کس توانست بشنید آن بت صورتی ترا شنیده عبادت آن مشغول گردید
رسم مذموم بت پرستی از احوال در میان خلق ظاهر گردید و انشا یافت و رویت دیگر نیز در
اما خواست که در باب برهین روایت انحصار افاضه وقت کردن فرستاد در بعضی از نسخ آورده اند که چون

اور پس علیه السلام مجلس محققان عالم بالا گشت بر زبان زمره از ملائکه گذشت که چه سببیکه این خاکی
بن خاکی در میان طایفه که هرگز بمعصیت منسوب نشده اند این سخن در بارگاه احدیت ناپسندیده آمد
خطاب آمد که اگر شما نمیدانید این پیشیده بر این مکتب معاصی شوید تا آنکه حقیقت اخیال برایشان ظاهر گردد
حکم حکیم علی الاطلاق صادر شد که اختیار کنند از کبار قوم خود جمعی را تا بمیان او میان رفته بامر حکومت
عدالت اقدام نمایند عقبان عالم علوی بر حسب فرموده خدا و عزرا پاد غرا زیل نام را جهت تسخیر لغیر علم خود
نامزد کردند آن سه نفر نیز برین شتابان در اکل و شرب و سایر سهوات لغفانی در روز باطلایف انسانی
سمت شرکت می یافتند و در شب با آسمان رفته صفات بشریت از ایشان بر لیل میشد و آنکه فرشته مامور بود
بعبادت الهی و اجتناب از فعل ناحق و شرب خمر و ارتکاب ناپاکه بعد از روزی چند غرا زیل از عباد رفته
منتهی گشته از امر حکومت استعفا نمود و رسول او بشرف قبول سیده بمقام اصلی خود باز گردید و وزیر
دیگر که لقب بهاروت و ماروت بودند بدستور محمود بر سرند ایالت بکن نمودند و در خلال آن احوال
روزی چپلیکه که در حسن و خوشال بود و او را عبرتی زهره میگفتند جهت سرانجام همی نمودند و دو ملک فتنه
ایشان از نشانه طاعت انشتری ماه بعیت در عشق آن بطاقت شده کیفیت حال از یکدیگر پنهان
داشتند و از منزل او شرط استغفار بجای آورده گفتند تو بجان خود باز گرد تا ما درین امر تا بل نموده و تو نظام
آن لوازم اهتمام بجای آریم و زهره باز گشته ماروت و ماروت چون از مجلس حکم بر جانشیند بر یک پنهان
از دیگری بوفاق زهره خرامیدند و در حانه زهره همه کرا و دین بحسب ضرورت اظهار مافی الضمیر کردند
و از زهره حضرت و خول طلیده بوفاق او در آمدند و لوازم لغفانی بجای آورده طلب مواصلاست شدند
و گفتند ملت شما سخاوت کیش منت ثابت مرا سجده نمایند مقصود خود از من حاصل تواند نمود
و گفتند این فعل از ما چگونه تواند شد ان الله لا یغفر ان یشرك به و لیغفر ما دونه
لک زهره گفت اگر بت غیر سیده اسم اعظم را که بهر کس آن شایع و بر طبقات سموات میرسد
بمن آموزد ایشان از قبول این ملتس نیز آموخته زهره گفت طری شراب باب دارم مابقی آنرا بیان مید
تا بمطلوب خود برسید و روت و ماروت گفتند که ارتکاب خمر از سایر مینقات آسان تر است و چون
قدیمی چند بتجمع کردند و از اینجا از می از غوائی غلبات سکودر ایشان تا بشیر نمود آنچه مدعای زهره بود
به تعظیم بت و تعلیم اسم اعظم بتقیم رسانیدند درین حال شخصی بران منزل عبور کرده از حرکات شایعه
و دشمنان وقوف یافت زهره بایشان گفت این شخص بر جناح افعال شما مطلع شده است باکت
که او را بقتل آورید تا در میان طوایف انسان ملزم و معاتب نشود و روت و ماروت از کمال موثقی
آن چهاره را گشته زهره لغوت اسم اعظم بر بدین آسمان رفته القصه چون این احوال و منیر از بدین
روت صد در باخت حق غر و خلا با ملائکه خطاب که ملا حظ است نماید که سخن را شناسد و نه انان گفته

نیکان است اعلم بعبادتک و چون مروت و مروت صد و ریافت حق از خوابستی بیدار گشتند
بهداک خود متیقن گشته کریم و زاری نمودند و درین اثنا جبریل امین از بارگاه مستقیم جبار نزد ایشان آمده
در کریمه موافقت فرموده گفت باری سبحانه و تعالی شما را بخیر کرد و ایند میان غدا و دنیا و عقبی ایشان
تعذیب و تنویری اختیار کرده هر دو را در عار کوه بابل سرنگون او بخشنده و صبح و شام بامر الهی معذرت گشته
تا قیام ساعت بدین و تیره خواهند که براند و سخت ترین غذا بهای ایشان است که گاهی جهان مغلول شود
میکردند که فریدی بران مقصود نیست و در تاریخ حکما مذکور است که ادریس علیه السلام حلاوت را بهفتاد و دو روز
لغت دعوت فرمود و صد شهر را کرده و بنا را ایدام مصر منسوب بآن جناب است و سببی گفت از جمله
آن پیغمبر عالمی است و صفت کتابت بواسطه قلم و نوشتن و حرفت حیاطت از نایب طبیعت پاکیزه
اوست و آنجناب اول کسی است که علم نجوم را دانسته و صانع اسامی بر وجه پرداخت **جانشین باز و هم**
بنام ادریس علیه السلام بعد از رفتن ادریس علیه السلام با سحان بفرمان ایزدی و اندر زید بر او رکن جانشینی و پیشوا
جهانیان را به دست و ده شیوه ایزد پرستی را و لوح داد و در اکثر تواریخ معتبره مسطور است که ادریس را بهت
و سه فرزند شده بودند که همه در طفولیت وفات یافته بیا برین حضرت ادریس گذر کرده که اگر حق سبحانه
و تعالی را فرزند می گرامت فرماید صد یم را بعتد کنیم تا شاید که بواسطه آن جنین فرزندانم بزرگ شود و علم
و حکمت بیاموزد پس حق سبحانه و تعالی این را پسری گرامت فرمود و سخی متوشلخ و طبع اصاب و وی
در سن سی سالگی تمام صحیفه با معانی یاد کرد بعد از آن رجوع نموده در سن او روی باز و یاد و ادب
از آن عمر بسیار اندوینا گشت گفت الهی تو حاکمی فرمان تراست و این علم و اندوه من بنیان را
که خواهم بخلق نمود که پوسته ترا عبادت کند و حلاوت عالم و حکمت بیاموزد و متعاقب جبریل امین
و گفت حق سبحانه میفرماید که اگر خواهی که فرزند ترا جای و ید زنده دایم مقصد هزار بار فلان بستیج
بعد از آن مناجات کن تا ما او را حیات ابد گرامت کنیم ادریس علیه السلام گفت بربعی من حیات
مکمل است از برای خود دعا کنم حضرت جبریل گفت اختیار تراست پس ادریس علیه السلام مقصد را از
بستیج گفت و دعا کرد حق سبحانه بموجب وعده او را حیات ابد گرامت فرمود و چنانچه سابقا گفت
نیز حق سبحانه صحت بخشد و بعد از رفع ادریس بنده بر او لاد آدم مشغول گشت و او را فرزند بسیار
لیکن هیچ یک نژاد جانشینی خود نمیدید تا در صد و هشتاد و هفت سالگی ملک از او بداند که پس از
علیه السلام انبیا پیش از پدر جهان را بدو و کرد و بعد چندان که دیگر حق سبحانه و تعالی فرزند وی
ناخوار نام که آنرا خلافت در ناصیه او ظاهر بود چون متوشلخ سیصد و هفت سال عمر یافت و در آن
نوبت که شد اینک جاودان سر نمود **و اما در هم و در هم** یعنی ناخوار و زری بود و در آن
اخیر سیر عظم بود بفرمان آسمانی و اندر زمتوشلخ و یم پیشوای جهانیان بر سر نهاده است

بامر جانشینی و راهبانی جهانیان پرواخت و پیغمبری نوح را علیه السلام در یافته اما نوح را که بدین گشته
 بود باور ساینده و او آخر جانشینان آدم است علیه السلام و شریعت آدم علیه السلام با و تمام شد مدت
 عمر یکصد و سی و هشت سال بود و چون زیاده برین چگونگی زیست و بود او در هیچ یک از این نوح
 دیده نشد بهین بسند افاد و بر جانی ناخوار را پس از نوح بدو سه پشت نوشته اند اما راهبی بر سر پناه
 و کج سرده اند جز ناخواری بر سر نوح است مگر آنکه ناخوار دیگر باشند و خدا به رستی بر چهره و اما تربیت
 بیت حرفی نر زبان یکدگر میگویم راهی بامید یکدگر میگویم **تفسیر جبرئیل احوال اولو العزم و نوح علیه السلام**
در بیان احوال جبرئیل علیه السلام اسم شریف نوح علیه السلام ساکن و ساکن نیز گفته اند صحبت کثرت اشتغال او
 بتوجه ملقب بنوح کرد اندیند بعد از فوت آدم علیه السلام بعد و بیت و شش سال تولد نمود و بعد از
 رضخ او در پس علیه السلام در عالم فتن و فساد شیوع یافته بنا بر اصلاح حال عالمیان نوح علیه السلام بعد از
 انقضای دولیت سال و بسیاری کمتر از آن نیز گفته اند مبعوث گشت و آنحضرت بعد از بعثت فتن
 بر شریعت و احکام صحیف آدم علیه السلام کشید و بعضی از این نوح است که غر و علا حضرت نوح علیه السلام
 با و لا و قایل که جمیع افعال شنیعه و اعمال مستحبه از ایشان صده و رمی یافت ارسال نموده و نوح علیه السلام
 بر چند سرکشکان با دین غواصیت را از بر شش اقسام و سلوک طریق تباهی مبنی نمود و با نصیحت او
 و احکام الهی امر فرمود و عقیده یافتند و در مدت نهضت و پنجاه سال که بر طبق نص فلیکث فیما هم
 الف سنة الا خمسین عاماً ریا ده از مضاف و نفر کسی بآن جناب ایمان نیاورد و در محضر
 کفر هموار بقدر امکان در انداز و اضرار آن پیغمبر عالمی مقدار میگوشتند و مواعظ سودمند آنجناب
 بنوع حمل میکردند و آن حضرت در آن اذیه و ملیه صبر فرموده زبان مبارک بدعای اللهم
 انی اقول فیهم لا یعلمون میگوید بر چند نوح علیه السلام صلوات و سدا و قوم از حضرت
 صمدیت مسالت می نمود آن قوم در انداز و عقوبت مبالغه تمام بجای آوردند و آنجناب آنکس را
 سنگ بر روی زدندی که در میان تنبان کشتی قوم گفتندی که او کشته شد و خاطر جمیع کردند
 شب جبرئیل میاید و سنگها را از بدین دور کردی و بروبال خود را بران ماییدی جلا حتما و است
 شدی و صلیح با بجن قوم در آمدی و گفتی قُولُوا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تا سنگاری بامید باز آن
 سنگدان دست آنرا بر کشیدندی و او را بفردندان خود نموده و امور را شایسته آنحضرت نسبت
 به بعد قبول شریعت و ملت وی وصیت می نمودندی چنانچه نویسی کی از معارف قوم با بر خود
 نزد یک نوح علیه السلام رفته و دست بر سر گرفته وصیت آنرا کرد که ای بر خاضع باش که این مرد و ساحر
 و که اب است زنده را تا از کیش آنجا و اجد او غولش انحراف جائز نداری و آنقدر که ممکن و مقصور باشد
 در اندازی وی سعی نمایی که وصیت بدان مایمونیوال بوده است درین اثنا بر سر باخته گفت خاک

بر داشته بر روی مبارک نوح علیه السلام نود و نوح علیه السلام از صده و را بجال از ایمان اهل ظلم نوشته
دست و عابر آورده بر زبان معجز بیان که زانید که دست لاند و علی الاخر من الکفر
دیار این مسالت بغیر اجابت اقتران یافته و حی بر بختاب نازل گشت که درخت شاخ نشان بود
از رسیدن آن تبرت کشتی اشتغال نمای که ما فرس حیات این خاکساران را از یکدناک بیا فضا
خواهیم داد و مجموع را با کشتن خواهیم فرستاد و آنکه بنال سلج را جبریل بنظر آن پیغمبر عالی کمر آورد و نوح علیه السلام
از در زمین فرو برد و بعد از چهل سال که آن بنال بحد کمال سید آنرا برید و خشک ساخته با اتفاق اولاد
عظیم خویش سام و یافث و حام و اجیر و دیگر در بریه بها از بیابان کوفه تبر استن کشتی مشغول گشت
و در آن ایام هرگاه اهل ظلام بر آن پیغمبر عالم مقام میگذاشتند و مستهزا کرده میگفتند که حالیا این دنیا
را ساخته ایم که از مرتبه پیغمبری بدو و دگری رسیده در وقتی که آب کما لبست تبرت کشتی مبداء
و نوح علیه السلام در جواب ایشان بر زبان راند که چون بجز عذاب رب الارباب در تداطم اند مجبور
غریق گرداب فنا گشته یا کشتی و درخ بوندند بر این استهزا و مستهزایان از اجابت نامناسب می نماید
همچنانکه حال استهزا بر استهزا میکند القصة کشتی نوح علیه السلام مشتمل بر سه طبقه صورت اتمام یافت طول
آن کشتی نهارد و دویست کر گفته اند عرض مشغول شد که در واقع غش چهل کر نود و بیرون و درون
آن کشتی تعمیر اندوده و جهت بقا بر نوح مقرر شد که از هر جنس از اجناس حیوانات جفتی کشتی آورده
طبقه اعلی جهت طیور تعیین شد و طبقه اسفل جهت وحوش و دو آب و طبقه اوسط مسکن نوح و اولاد
و اتباع او گشت و نوح علیه السلام بموجب وحی سماوی جسد آدم را در تابوتی بناوده بکشتی در آورد
و بحسب اتفاق در آن اوقات که اکبر سبعه سیاره در برج سرطان اجتماع نموده بودند پس از آن
زمانی بموجب که حی اذا امر با و قار المتوثرات از تورات بر نوح علیه السلام که در کوفه
بود و جریان آن درین حین یکی از اهل توحید نزد سفردوس که پادشاه آن زمان بود رفت او را
بر کیفیت حال اطلاع داد و سفردوس بهدایت ملک قدوس به حال نوح علیه السلام شناسه
از صورت واقع تعیین کرد آن جناب جواب داد که ایها الملك قد جاء امر من ربك
سفردوس متوهم گشته بکشتی در آمد و حجات یافت و مدت چهل روزه و شب آب از زمین بر میچوید
و از آسمان بارانهای بزرگ قطره می بارید و نوح با مبتلایان و اوصاف حیوانات در اوایل آن شب
بکشتی در آمدند و همانا امر اسرار فر و گرفت بصحت پیوسته که نوح را پسری بود مشرک بایم نام
که او را کفان نیز گویند و آن پسر را با در خود در و غول کشتی با نوح علیه السلام اتفاق نمود و آنجا
هر چند ولد خود را از آب بختنیز فرمود و جمع نشود گفت ساوی الی جبل بعضی صریح
الماء پسر را با در نظر نوح غریق بجز فنا گشته نوح علیه السلام گفت و ب آن ای صریح

وَأَنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنَّ أَحْكَمَ الْحَاكِمِينَ خطاب آمد که اواز اهل تو بخود زیرا که بارتخاب
عل غریب صلح قیام مینمود با اتفاق مورخان طعنان آب بر تیر رسید که از قلعه کعبه ترین جبال آب سرازری
چهل کز در گذشت و معدک آب از آئینه زانوی عوج بن عنق که در حد اثناسن بود بجا فرمود اما سائ
کفار خاک راز راه آب با آتش دوزخ پیوستند و چون کشتی در جریان آید به یک شرفه شش هفت
کرت و در زمین حرم گشت و اطراف آفاق را سیر کرده بعد از پنج ماه بر قلعه کوه جودی قرار گرفت و یکم دیگر
بر سر آن جبل ساکن بود پس از آن نوح علیه السلام دانست که وقت خروج نزویک است غراب را فرستاد و تا
کیفیت حال جنبری آورد غراب پرواز نمود بمرداری دو چار شد بخوردن آن مشغول شده باز نیامد نوح
بروی لغت کرده دعا فرمود که روزی وی از جیفه بود الخ که بخور ترا حبت انهم ارسال داشت و بخور ترف
زیتون در منقار گرفته باز آمد نوح علیه السلام دانست که آب کم شده و اشجار بیدار گشته در حق کبوتر دعای
خیر کرد که پیوسته مطبوع طبع آدمیان باشد گویند که از ارفاش اجاس اهل سفینه متضرر گشته صورت
واقع را معروض نوح علیه السلام گردانیدند آن حضرت بدرگاه کعبه کارساز مساجات کرده امر الهی صادر
گردد بر پشت پل فرود آورد و چون حضرت نوح علیه السلام چنین کردند و شوک از پل بوجود آمدند
و پل بهیاء را خوردن گرفته و کشتی پاک شده آورده اند که ابله پس دست بر پشت شوک فرود آورد و مویش
از بینی شوک بیرون آمدند و در کشتی حرا بی بسیار کردن گرفته و حضرت نوح علیه السلام بفرموده باری سبحان
دست مبارک خود بر پشت شیر مالید و شیر عطسه زد و کرب بیرون جست و رحمت موشان را شمع کرد و آید
و چون نوح را علیه السلام بوضع پوست که وقت خروج از کشتی است در روز عاشورا از کشتی بیرون آمدند
و در بایان کوه جودی قریه بنا نهاده آنرا سوق الثمانین نام نهادند زیرا که ساکنان آن نیاوده از
سخت و نافر نبود و بعد انقضای اندک فرصتی از آن هشتاد نفر نوح و ستمه سپهر و سام و یافث و حام
بنو ات ایشان زنده ماندند سایر آن مردم ببار البقا پیوستند و نوح علیه السلام تمامت پنج سکن
منقسم بسه قسم ساخت و هر قسمی یکی از اولاد عظام خود مخصوص گردانید بلا و ستم و جزیره و عراق و کرب
و خراسان را که واسطه ارض بود بسام که افضل وارثه اولاد بود از زانی داشت و دیار مغرب و
زنج و حبشه و هند و سستان و سده و بلاد سواد آنرا بحام داد و صفایه و مشرق زمین ترکستان را یافث
سده تمامت عرب و روم و فارس بسام منتهی میشوند و مجموع ترکان صفایه که اهل نجدت و بیالستان
یافث میرساند و همه هند و سنده و حبشه و نیکبار منسوب بحام اند منقولست که روزی نوح علیه السلام در خواب
رفته بود و غوراش کشوف گشته حام را فطر بران افتاد و در خنث شد شرط اخفا و استتار بجا آورد
سجای میا و رده انصورت را بسام و یافث گفت ایشان برادر را ملامت کرده بستر عورت پدر مشغول شده
چون نوح علیه السلام بدار شد از کیفیت واقعه خبر یافت از فطر غضب حام را دعا فرمود که یارب اولاد

اورا بندهگان و خدمتکاران اولاد سام و یافت کردان لاجرم بمیاسن و عیای واجب الاجابین اولاد
 آن دو برادر بمجلس عزت سرافراز گشته و فرزندان تمام عذلت و غواری خدمتکاری گرفتار آمدند و بوج
 علیه السلام بعد از طوفان زمانی زندگانی یافت و در آخر ساعات حیات جبریل و عزرائیل از وی پرسید
 که یا طول الانبیاء عمر جهان گذران را با زندگانی بسیار چگونه یافتی گفت عالم را مانند خانه دو و دویم
 که از یک در درون در آمدم و ملاحظه توقف نموده از در دیگر بیرون رفتم **نظم** دو در دارد این عالم آراسته
 در و بند زین هر دو برخاسته دمای از در بلخ و سبک تمام زدیک در بلخ بیرون خرام درین اثنای بلخ
 جان نازنین را بجوار ارحم الراحمین فرستاد و فرزندان عالم بقدر قالب بزرگوارش در بیت المقدس
 مدفون ساخته و مدت عمرش هزار سال بود **باب احوال عیسی بن مریم علیه السلام**
بن نوح بن علی بن ابراهیم سام بعد از فوت نوح علیه السلام بفرمان الهی و اندر نوح بیایه جانشینی سرگشته
 بقول بعضی از مورخان از کبار دنیا مرسل است و بکثرت کیاست و وفور فراست و صلاح نفس و بجا
 ذات از سایر اولادش ممتاز بود و جمیع انبیای مرسل که بعد از او بودند از نسل مبارک سام بودند و در
 وقت تقسیم اراضی عالم عراق و فارس و خراسان را بوی داد و حضرت نوح علیه السلام مرتبه و تبعه
 و خلافت خود بدو تفویض فرمود اسرار نبوت و غوامض سالت با و در میان نهاد و سایر اولاد را عیسی
 او وصیت کرد و از حضرت عزت مسالت نمود تا اکثر انبیاء و حکما و سلاطین از نسل او هستند و سام شد
 با نصد سال عمر یافت و قادر بر چون نه فرزند با و کرامت فرمود از محمد که ابوالانبیاست و کبوتر
 که ابوالملوکست و اسود که فارس پسر اوست و بشیر از پسر فارس است و همدان بنیر فارس است و بن
 که شام و روم پسران اویند و بوج که کرمان پسر اوست و لا و که قراغه مصر از نسل او پیدا گشته اند
 و عیلم که اوراد و پسر بود و خراسان و دیگری بیطل و بیطل راسه پسر بود کابل و زابل و بخارا و غیره نیز پسر
 زابل است و یام که چهار پسر داشت از بنحان داران و اوس و موخان و ارم که هفت پسر داشت عا
 و محمود و حجاز و طسم و جرش و خاسم و نارا و لاد عاد بسیار شدند و بر محالک مستوطن شدند و بزرگترین
 عیلم بن عاد بود چون او در گذشت پسران او شده و شداد بر جهانیا بن غلبه کردند بقول یهود سام چون
 صد ساله شد از محمد در وجود آمد بعد از طوفان بدو سال در کتب نوارنج مسطور است که بنابر این
 اولاد سام مختلف گشته بود و جیشینی که بنورده لغت سخن می گفتند و هیچ قومی سخن قوم دیگر نمی گفت
 و یک با حیا استقرار حبه بعمارت و زراعت اشتغال نمودند و چون اولاد سام در اقلیم بابل و بین النهرین
 و فارس بسیار شدند بعضی از ایشان بطرف مشرق و برخی بجا بام مغرب رحلت نمودند و با اولاد
 و حام احتلاط نمودند و امصار و هضبات بنا کردند از نهر و کاران سام از پسران برادرش حام بن نوح
 علیه السلام است بقول بعضی مورخان او نیز یکی از پسران مرسل است حضرت نوح علیه السلام در وقت

تقسیم پنج مسکن و یا مغرب و پنج و سهند و هندوستان و اراضی سودان با تو فیض فرمود عالم از
 منزل نوح علیه السلام سفر اختیار کرده منازل پیچیده در ساحل بحر محیط و ناحیه جنوب اقامت نمود و با بی
 سبحان و تعالی او را نرسد کرامت فرمود و هند و سهند و پنج که گمان کوش فقط بر حبش و از فریه
 ایشان سواد مغرب و سکان بلاد حبشه و زنگبار و هندوستان شش گشته در میان فرزندان
 حام برده نوح لغت پیدا شد و هر قدر باطنی فکرم نموده و چون فهم سخن بهد که میگردند با ضرورت در آن
 نواحی پراکنش شد هر کوهی شهری بنا نهادند و چنان گویند که از جانب جنوب خط استوا تا چهارده
 درجه عارات و بعضی است که بعضی از اولاد عالم در موضع متوطن اند **باب نهم و بیستم** **در بیان نوح**
 علیه السلام بعد از سام نوح یسای کین نوح علیه السلام و کلیه کچ را از آسمانی بدست او بود و بعضی گفته اند که
 او بمغرم سل بوده چون نوح علیه السلام یافت را و رای می گوید جودی حضرت داد که بجانب شمال و مشرق
 نامزد او شده بود توجه نماید یافت از پدر التماس نمود که او را دعای آموزد که هرگاه که خواهد باران ببارد
 نوح علیه السلام ایجاب بالمقتضی و همچنین با حضرت غرمت حاجات کرده جبریل علیه السلام اجابت نمود
 او را اسمی اعظم آورد نوح علیه السلام آنرا پرسید که نقش کرده بیافت داد و آن سنگ را به او و حجر المظهر
 خوانند و ترکان حبه تاس گویند و یافت از شوق الثمانین بیرون آمد و منازل مراحل طی کرده ملک
 خود رسیده و بطریق صحرائشین مدتی روزگار بسر برده و رسم های مکیو در میان آورده اند که چون سحرا
 یافت را بازده سپهر از تانی داشت ترک و چپ و مشغلاب و سنج و کمارای و خلیج و خزر و روس و سراسر
 و غیره و بار و هر یک از پهلوان را از فریه خویش در سلک از دواج کشیده بقیه بلاد و تاثیر عباد و صلیت
 فرمود و ایل ترک بن یافت که و بعد و ارشد اولاد و بعایت و لیره و مردانه بود و در آن نواحی سر نموده
 بجای رسیده که تیرگی آنرا سلوک خوانند آنحضرت طبع اخلاص و باطنی رخ اقامت در اینجا انداخت
 بعد از چندگاه با حدات خرگاه پرداخت از پوست کوسپند و سایر حیوانات فبا و طاقیه و دخت و
 و بخشنده بعینت او را فرزندان کرامت فرمود تا یکی از پهلوان او قودک نام شکار دست روزی
 در صحرای کوشش بخت کباب کرده می خورد ناگاه از دستش لقمه در مکن را را قودک آن لقمه در دهان
 نهاد و بسیار لذت تر از لقمه اولی یافت بعد از آن مکن در طعام انداخت و تناول فرمودی و در سیم مکن
 نذران روزمعا و طبیعت مردم شد اما چنین بن یافت بعایت عاقل و با تمیز بود و بد بر بدش در
 حاکم خویش شهری بنا فرمود و بام خود موسوم کرد ایند صورت کرمی و نقاشی اختراع کرد و او را پسر
 او بود آنست با چنین موسوم گشت و چون با چنین مجد بلوغ رسیده بمرو را بام نسل بسیار شد و ما چنین
 از پدر رضیت حاصل نموده در همان نواحی شهری بنام خود بنا کرده در اینجا مقیم شد روزی چنین
 در شکار کباب آتشی حیدر کرد و در آشنای پوست کندن خون سیاه خوشبوی از بنا فتن روان شد ما

فرموده آنرا ضبط نموده چنانکه ساختن مشک بدین طریق در دست مردم افتاد اما غریب یافتن
مکار و حیل کرد و او را با برادرش ترک بن یافت مجاری عظیم در دست داد اما صلابت بن یافت
فرزندانش بسیار شدند غریمت و بار و روس کردند و مقام لایق بحال خود القاس نمودند و روس ایشان
جای نمانده میان ایشان آتش مجاری شعلال یافت صفایه منزه شد مذامح در بعد از سیاحت ملک
شمال کنار آب رسیده آن ساحل پسندیده او اند در اینجا شهری بنا فرمودند و فرزندانانش بسیار شدند
اما روس مردی با بزرگم و فرزندانانش بسیار شدند و یوسان را رسم جهان است که چون یکی بمیرد تمام ترک
او را قهر و دهنه و لبرایک شمشیر بدهند و کونند میراث تو را نیست اما کجاری بن یافت مردی بود یکی
و شکار و دست بحد و دبلجاری شهری با کرد و موسوم ببلجاری و آنجا مقیم شد اما منتهی بن یافت او را بسیار
بود و آمدند که یکی از آنها با جوج است و دیگری با جوج و نسل ایشان بسیار شدند و در بعضی از تواریخ بنظر
که چون از اقلیم ختم کنیزی بجای رسی که شش ماه روزی باشد و شش ماه سب و نزدیک است بسب
سکنه ربع از مرد و رایم و او را یافت بسیار شدند و بسیار محافت در میان ایشان ظاهر شد چنانچه کسی
شش نوع لغت بر آنکه ایشان جاری گشت که هیچ فقره کلام دیگری فهم نمیکند و اندرین جهت
تصرف گشته و تا امر و از انساب جمع اتراک و مغول و تاتار و قبا و عمان و ترکستان و غیر هم منتهی
میشوند و سام و در وقت وفات یافت را طلبه شسته جانشین خود گردانید و یافت چون سنی در نگاه
داشت شریعت نوح بر سر و انبیان فرزندان خود ترک را بر گردید سروری فرزندان خویش بدو
و بر سر وی شریعت حضرت نوح علیه السلام و فرمان پذیری از خند بن سام وصیت نموده بجهان پند
خرامید **باب الفیج دوم از خند بن سلیم** مادرش صلیب و دختر ساسل میر قسم بود لقمان الهی و اندر زمان یافت
برادر یک راه مامی جانیان و کجای بیانی شریعت نوح علیه السلام جلوس نموده بشکوه سال برایشانی
جانیان شعله داشت روزگار زندگانی از خند چهار صد و شصت و پنج سال بود از هم روزگار
از خند از فرزندان یافت بن یافت است و ترک بن یافت که او را یافت اعلان نیز گویند روزگار
پادشاهی کیومرث بن سام را بنزد دریافت روزگار زندگانی ترک بن یافت و ولایت و چهل سال
و هر یکی از فرزندان ترک بن یافت که باید سروری یافته اند در ذیل هر جانشینی و پادشاهی از ملوک عالم
نام خواهم برد و از خند را سه پسر و الا که سپید شدند فوسخ و فاق و دشمنان و چون ایشان پس بدو
و علم حکمت آموخته و لایق جانشینی گشته از خند کوس رحلت نخواست و راه مامی جانیان و کجای
داشت شریعت نوح علیه السلام با ایشان گذاشت و آن سه بزرگوار هر یک پس از دیگری چنانچه
برافروخته بفرموده از روی و اندر پدر بر بزرگوار خویش باید جانشینی یافته و لیکن هیچ یک مدتی
نرسید چون از زندگانی فوسخ و فاق و در هیچ دفتر نوشته دیدم نشد از احوال و شایسته که بگویم ایشان را

نذکر میکرد و جانشین **ششم شاهی بنام فرخنده** پسرش سرود و دخترش سرور پسر یافت بود و او را شاهی و شاهی
نیز گویند پس از برادران پادشاهی جانشینی پدر و پادشاهی خلافت یافته چون سی و ساله شد از بسری و جود
عابرینا و شاهی که عبارتست از هو و پیغمبر علیه السلام و کیومرث بن سام بن نوح پیغمبر علیه السلام برادر کار
شاهی **تیسرین** پادشاهی بنام و قبل از طوفان نوح و بعد از طوفان تا این وقت پادشاهی و راه نمایی
خلافت با یکدیگر بود و بعد از این دو دو گروهی در میان فرزندان سام بن نوح علیه السلام افتاده پادشاهی
کیومرث بن سام رسیده و تا زمان ارتقاء اسلام پادشاهی در حاکمان کیومرث بماند و نگار باقی بشریت
نوح علیه السلام در فرزندان او فرخنده بماند و هر پیغمبری که مبعوث شدی از نسل او فرخنده بود و اندک پادشاهی
بشریت نوح علیه السلام گردیدند و در آخر روزگار شاهی کیومرث پادشاهی نشست و کیومرث نخستین کسیست
که او را پادشاه گفتند و شاه بر زبان پارسی راه بزرگ و فرخنده را گویند که دیگر را بهمانه گویند و با و پیوند
و در نسب کیومرث اقوال بسیارست و راست ترین گفتار آنست که او پسر سام بن نوحست در نهمصد
و هفتاد و سالگی پادشاه شد و سی سال در جهان باقی گذرانید و در دانش سرآمد روزگار خود بود و جهانیان
او را شرافت و دلسته بر خود پادشاهی دادند و کیومرث قاضی روی زمین را از چار سوی جهان بر جایگاه آگاه
مردمان بود و هفت بخش کرده هر بخش را کشوری خواند و هر یک را نامی نهاد و نخستین را دوم را
سیوم را چهارم را پنجم را ششم را هفتم را ایران نام نهاد و در میان جهان است
و ایران میان رود جیحون و رود مهران و دریا هرگز را گویند و بزرگترین کشوری روی زمین
انست و بخشی که کیومرث کرده یا بخشی که حکما یونان کرده اند آنرا اقلیم گویند و باقی نمانده اند از آنکه ایشان
از هر کشور پاره گرفته یک اقلیم گفته اند چنانچه پاره از ایران در اقلیم سیوم و بهری در چهارم و بهری در پنجم
آورده اند بخش خداوندان مسالک انست که ایشان آبادی جهان را از روزگار ایشان بر تو اسلام بران
افتاده است و نه بخش کرده اند و هر بخش را بقعه گویند چنانچه در مسیت و نه بقعه هفصد و هفتاد و هفت
شهر در شمار آورده اند و آنچه در اسلام در نیامده بر زبان حامد ایشان نکرده است و بنما در دنیا در ده بدینگونه
خبر از مغرب اند پس مغرب مصر دوم شام جزیره عرب عراق عجم جزیره ارمنیه خوزستان
پارس طبرستان کرمان سیستان هندوستان خراسان زابلستان طبرستان خوارزم ماوراءالنهر ترکستان
چین جزایر مشرق جنوب و شمال عدت عمر شاهی بن سام بن نوح علیه السلام چهارصد و سی و
بود و اصد قاضی علم بحقیقه احوال **جانشین هفتم** **ششم** **شاهی بن نام فرخنده** پسر شاهی یغمان از
دولت راه نمایی جهانیان و جانشینی پدر و رسید و بر تبه پیغمبری نیز سرافراز گشته بقوم عاد مبعوث
کر **اولاد** **علاء** **بن** **ارم** **بن** **سام** **بن** **نوح** که بطور کلی قامت و ضخامت جسمیه بر سایر فرزندانم
علیه السلام امتیاز تمام داشت و پشت بطنش و کثرت قوت خود مغرور گشته اعلام کفر و فساد و برافراشته

و بعبادت اصنام که یکی از آنجا بود و دیگری راصد می گفتند پرداخته خط کان لم یکن بر حکام شرع
علیه السلام کشیدند و بعد از بیست و سه سال از فوت نوح علیه السلام بر اهل ایشان بیعت
شده مدت چجاه سال اهل ضلالت و انحراف نوح علیه السلام دعوت کرده بسبب طریقت رسد و شاد و
ترک شرک و فساد و دلالت فرمود از اجتماعت غیر از مرشد بن سعد و لقمان بن عاد و اندکی از ضعیف
کسی بآن جناب نکر و دید و بقبول احکام شریعت نوح موفق نشد و آن دو تن نیز از بنیمن آن ایمان خود را پنهان
میداشتند و چون **مود** علیه السلام از اهل بیت اهل غایت مایوس گشت و از اندک و اضرار که حاصل یافت شد
بر ایشان دعا کرد و رسول او را بقبول یافت مدت سه سال عادیان را از فیضان سخاوت رب الارباب
محروم گشتند و ملایم فحط و غلبه با کمال و جوی شایع شده قوم بعد تقدیم مشورت چنانچه در زمان محمود
بود قیل بن غیر و لقمان بن عاد و بنیمن بن نزال و مرثد بن سعد و غیره حجت دعا استقامت بلکه مبارک شایع
چون انکار و بهریم حرم رسیده در خانه معاویه بن بکر که از عاقله بود بایشان خویشی داشت فرود آمد
و مدت یکماه بعیش و تنعم گذرانیده از عاقله شغف بتبیط سباط از ابتلا باران و طلب باران فراموش
آخر به تنیسه معاویه از مجلس عزت بر حاشیه لقمان و مرثد با ظلمت ایمان خود مبارک دست حستند و قیل با هم
کیشان چند سر کوسینه قربان کرده بلوا از مستقامت پرداخته و مقارن دعای ایشان سه قطعه ابرو
پیدا شد سرخ و سفید و سیاه و باقی آواز دلا که ای قیل کی ازین سه قطعات ابرو اختیار کن قیل ابر سیاه
اختیار کرد و صدای کوبن ابر سیاه که ای محب ما کسری مملکت بقوم خود فرستادی که کی ازین زن زنده
نخواهد گذشت انگاه آن غلام سیاه متوجه قوم عاقله چون چشم عادیان بران ابرافا و مقصود
فیضان باران شادمان گشتند و چون کیفیت حال را بدو مردم دلنشینان بیان خود که چهار هزار
کس بودند از میان عامیان بیرون رفت و در روضه الصفا مسطورت که اول شخصی از عادیان
که بران قضیه نماید اطلاع یافت زنی مهد و نام که چون چشم او بران ابرافا و لغزه زده میوش گشت بعد
از آنکه بحال خود آمد از پرسیدند که چه واقع شد جواب داد که خبری می بینم مانند آتش در خنده جمعی
میبینم مشاهده میکنم که آنرا بطرف ما می آرند انگاه از آن ابراهیم صری عظیم در اینتر از آمد قوم عادیان
چون شدت جنبش با در آوریده در عقبه اموال مالی خود را جمع میاخذند و مردان دستهای یکدیگر را
گرفته با عقاد و قوت خویش با سینه و نه کونیه که قوت اجتماعت بر تبه بود که اگر خواهند دست دیگر
کوه زده آنرا بجنبانند و بی و پای در سنگ حارافه و درندی و طول قامت اینان از ششصد
تا صد کرد و با مقصود آن صرصر عظیم مدت بیست روز و هفت شب بر زمینان وزید سخت جباریت
و عیال و اطفال عادیان را در بر بود بعد از آن ایشانرا نیز منیت و نابود نمود و این واقعه در ماه
بود هنگام ایام عجز که اهل بنیمن آنرا در او احرقه ویم نویسند و سبب تنبیه آن اوقات با نام

چگونه از آن قوم از بیم باد و زلزله و بخت بد و فقر و کسالت روزی ششم از آن صحرایان پیروزان رسید
 او را با یارانش ملحق گردانید آورده اند که قبل و باریان او در انشای راه این واقعه را شنیدند با یک
 او هم از آنجا متوجه فقر و بخت بد گردیدند در آنجا طبری مذکور است که مرشد بن سعد و لقمان بن عباد
 که موسی بودند چون از حال واقف شدند از عیب آوازی شنیدند که هر یک از شما حاجتی که
 دارید طلب نماید با حاجت مقرون شوند مرشد گفت خدا یا مرا چندان نعمت ده که تا زنده بمانم
 مرا کفایت شود مرشد در یک مقیم شد و ابواب رزق بر او مفتوح شد و لقمان گفت یارب مرا عظم
 کر کس کرم فرمای رسول او نیز با حاجت مقرون شد لقمان که کس بچکان متعاقب هم گرفته بود
 و هر یک هشتاد سال زنده بوده و بعد از آن کس هضم که موسوم بلبید بود جان شیرین تسلیم
 نمود و مرغ روح لقمان نیز از آنجا بدین طیران فرمود بعد از بدلاک اصحاب کفر و فساد و عدم
 با چهار هزار کس از اهل ایمان بنا حیره حضرت الموت شافیه بنجاه سال دیگر زنده گانی یافته انگاه بخت
 قدس خرامیده است حیالش لقبولی چهارصد و شصت و چهار سال بود حضرت بود علیه السلام را سب
 بود اول بقیطن که در حضرت خواجه حضرت علیه السلام است دوم قانع که یکی از جانشینان حضرت بود
 و سیوم محطان که در ملک مین است و یحرب بن محطان که اکثر قبایل عرب از نسل او پیدا شدند
 بن بود در ایک پسر او نام دارد و از آنجا پسر بود ساروغ و لقمان و افراسیم و طاسم و طولان و سایر
 را و پسر تاج و عوص و تاج را پسر زاران و الله لوط بنم و پسر دیگر تاج نامور است و پسر دیگر تاج
 ابراهیم خلیل است و حالات آن حضرت بعد از این عنقریب مذکور خواهد شد انشاء الله تعالی در آغاز
 روزگار و پسر علیه السلام **سید** بن سیامک بن کیومرث بن سام بن نوح علیه السلام بعد از کیومرث
 بر سر راجعت جهان برآمد و در روضه الصفا و دیگر نسخ چون کاری بدست کردن گفت و کوی خوش
 نوازند و مانند کلمه نیک که اگر کسی از جای بجهت تمام بر بی اوشتایان شوند که از سرش یافته که بوشنگ با او رس
 هم روزگار بود با آنکه نامی برین رفته اند که بوشنگ پسر سیامک بن کیومرث است و کیومرث را
 پسر سام بن نوح است علویست و در روضه الصفا بر سینه کیومرث پسر سام
 بن نوح است علویست و دارد و بدانش همه در کس قبل از طوفان نوح بود و نوح را از نسل او پس ماند
 حاسه پس ازین مذکور گشت و دیگر آنکه از کشیدن سلسله نژاد پادشاهان که از کیومرث تا زحرد
 شهر یا آخرین ملوک عجم گشتن بر یافته توان دانست که کیومرث بعد از طوفان بوده زیرا که اکثر نوح
 و پسران متفق اند برین که طوفان بنجر نژاد نوح علیه السلام و دیگر نژاد در جهان نگذاشت و تمام جهان
 بعد از طوفان از نژاد نوح علیه السلام است آری آتش پرستان که طوفان نوح را منکرند و عقاید
 ندارند اگر گویند که کیومرث آدم بود یا از فرزندان آدم است رای بی مبسند پس تحقیق کننده را بجا

می آیند این که اگر بدالشکستی باند الشکستی کمی راه غلط پیش آید و یا سخنی از زبان حاکم جیت و دیگران برآید
و از نماز روزگار زندگانی هر یک چنانچه پوشیده اند هرگاه این سخن بر زبان بیتری از مورخان که
و بصحت پیوسته که از پسران سام یکی کیومرث است که پدر ملوک عجم و دیگری ارغشند که پدر همه پسران است
و در برابر کردن روزگار زندگی و راه غامی و پادشاهی هر یک از فرزندان این دو برادر هر دو سواری
حق سبحان و تعالی نویسنده ما از آنجکه روی و راه نادرست و پناه خویش دارد باری هوشنگ نامی پادشاهی
نویسان پسر نژاده کیومرث نوشته اند روزگار پادشاهی هوشنگ چهل سال بود و از هم روزگار ان پسر
از حاکمان ترکستان العججه جان پسر ترک بن یافت که بعد از پدر سروری ترکستان یافت و یکسر از
روزگار ان جو پسر علیه السلام از ملوک عظیم الشان **طهمورث** دیوبند پسر هوشنگ است بعد از هوشنگ
بر سر بر سلطنت مکن یافت و غامی جهان مسخر گردانید و دیوان را از فرمان بزرگان خود کرد و ازین جهت
او را دیوبند گویند و سخت کسی که پاریس گفت و نوشت او بود چه پیش از ان زبان سریانی گویند
مدت سلطنتش سی سال بود و در تختگاه او آذربایجان است از برای انکه سپاه بسیار داشت و در انجا که
بود و در زمینی که اکنون سپاهان است جیت انکه دشت فراخ بود و بسیاری آب و گیاهات که باغها
خرد آورد و انموضع آبادان گشته ازین جهت سپاهان هموسوم گشت از هم روزگار ان طهمورث
حاکمان ترکستان آفری جان بن العججه حاکم است و دیب تخت را گویند و قوی بزرگ طهمورث چون
پدر بود که پسرش **حشیر** و راجع به روزگار بود و بعد بر فراز تخت جهان بنایی جلوس فرمود و در عین ایام
شداد بن علی بن عادی بن سام بن نوح علیه السلام از دست جمشید فرمان ده ملک عمر
و مصر و شام گشت به نبوت پیوسته که شدید و شداد پسران علی بن عادی بن سام بودند و قوی
عالمه بدین علی بن منسوب اند و قبل ازین شدید در بلاد شام بفرمان فرمای فرق ایام قیام می
و بود علیه السلام که گاهی مجلس شدید رفته او را بقبول دین تویم دعوت میفرمود شدید اگر چه
ایمان فایز نشد اما در عمل او را کوشیدی و بهیچ متفنن ظلم و تعدی نمی پسندید و از غایت
میش باکر یکجایم چربید گویند در ملک او قاضی منصوب ساخته مرسوم جیت او مقرر گردانید و
آن قاضی یکسال در محکمه بنیشت که یک حکم از او صادر نشد آخره دو شخص در محکمه حاضر آمدند یکی از
دو کس بعضی قاضی رسانید که زمینی ازین مرد و زمین ام و درین زمین کنجی یافته ام هر چند باید
میگویم که کنج را تصرف نمی چس زمین را تنها زمین ام کنج او تصرف نمیکند باج جواب داد
که من زمین را با آنچه در آن بوده فروخته ام قاضی از حال ایشان تعقیب نمود و معلوم که یکی از
دو شخص پسر دارد و دیگر دختری حکم کرد که دختر را زنی به پسر دهند و کنج را بدین تسلیم نمایند
این خصوصت بسبب این حکم از میان ایشان مرتفع شد و چون بعد از فوت شدید پسرش شداد

بفرمان جمشید حاکم عباد گشت بود علیه السلام او را نیز با سلام دعوت کردند او گفت اگر من متابعت تو
 نمایم حضرت سبحان من چه اعام فرماید بود جواب داد که بهشت غیر سرشت و شمه از اوصاف بهشت
 بیان کردند او گفت من در همین جهان بهشتی از برای خود سازم و بدین غرمت جازم شده بعد
 حصول نفوذ نامعدود و فرمود تا در موضعی خوش هوا در نواحی شام باغی وسیع شغل برقرار می نمود
 طرح انداخته و دیوار را تراختی از سیم و حنئی از زر ساخته و آن کستان در مدت باضه سال
 و جی صورت امام یافت که کرمه از فرزندان العباد التي لم یخلق مثلها فی البلاد
 از کمال تکلف و عظم شأن آن چیز میدید و شد او در نواحی حضرت موت این خبر شنیده بر جلی مشغول
 بدیانت توجه نمود و در آثای راه آهوی بهنایت زیبایی نظاره در آنکه شد او بطبع صید سبب برانخته
 چون از سپاه خود دور افتاد و سوار میسب دید که متوجه او ست شد او متوجه گشته سوار نزدیکی
 و گفت بدین عمارت که ساختی از درک امان یا فتحی شد او از بهشت این سخن برخیزد و گفت تو
 کیستی گفت من ملک الموت ام و بعضی روح تو آمده ام شد او گفت مرا جنان امان ده که یک نظر برین
 کستان خست نشان اندازم غریز او گفت حضرت نیست انکار شد او از اسباب فاد و فارس و حش
 از کرب تن سپاده گشت و سپاه پیش از جانب آسمان آوازی شنیده بنا بر جهنم واصل شدند و آفتاب
 عالی از عیون مردم سنان مانند منقوس است که نوبی از غریز او رسید که در عیدت که بعضی ارواح مشغول
 بر یکس نهم نموده جواب داد که بی برابر عجز و بجا رکی و کس ترجمه اول بر طغی که در کشتی قول داشت
 و همان لحظه کشتی غرق گشت که در کس بر تخته پاره مانده بود محال بود بر نفسی او را بطرفی میسر و دیگر بر شد
 که مدت باضه سال نهمت کشیده جهان کستان ساخت و بعد از امام آن از دیدن آن محروم گشت
 و چون این سخن از غریز او رسید که ای غریز ایل لغبت و جلال من که انکار کرد
 چاره شد او بود که من بعضی قدرت خود او را از ان اموال بلا حیات داد و صاحب تخت و تاج گردانیدم
 و چون طریق کفران لغت سلوک داشت بقدر و سخط مامیتا گشت مغوذ بالله من سخط الله و بعد از آن
 شد او دیگر یکس لغات نرید که در زمان معاویه عبدالله بن قلا و به آنجا رسید از برای جستجوی
 شتری که کم شد بود العلم عند الله المعبود **و جانی بن مشقم حضرت صالح علیه السلام** بن جابر بن عمرو
 بن ارم بن سام بن نوح علیه السلام بعد از فوت بود علیه السلام در چهل سال و او رنگ پغری پراکنده
 علم جانشینی در ایامی جبا یان بر فراخت و نکاح با بی شریعت نوح علیه السلام بفرمان از دی اندر
 بود علیه السلام نذر گشت یاری بفرموده از وی بارش و قوم نمود که در دیار حجر معیم بود و بدین معیت
 و قوم نمود بعد از هلاکت عادیان بهستلا و عام یافته بسوگ طریق شرک و عبادت او ثبات اقدام نمود
 و از بارگاه الوهیت صالح علیه السلام هدایت ایشان ببعثت گشت و زبان امام بیان بخصیت آن

ایمان

سرکشگان باوید غواصیت بکشاد اما غیر از آنکه کی از ضعفای قوم کسی بدین جناب ایمان نیاد و
اصنام از کفست و شنید و شنید و وعید صالح علیه السلام به تنگ آمده روزی گفتند ای صالح اگر
در دعوی که میکنی صداقتی بیار تا روز عید بایکدیگر بصحرای رفته بدعای نیاز مشتغال غایم و حقیقت
که تحقیق بودند و مجبوری آن کیش اختیار فرمایم صالح علیه السلام بر جمعی هم دستان شده روزی که
زمان عید بود اوصحاب کفران بعیدگاه رفتند و کشتن مشرکان پیش تیان روی بر زمین مالید
کردند و عاصیول رسید پس مقتدای آن طایفه که موسوم بود بجینه بن عمر باقراق روسا قوم گفت
ای صالح اگر تو می خواهی بوجدانیت از دقتی و نبوت تو قایل شویم باید که دعا کنی که تا ازین سنگ
برابر است نافرنگ که جانده باشد بیرون آید و بهم در ساعت وضع حمل نماید صالح علیه السلام دست
بر درگاه قادر کار ساز بر جسته بدعای قوم نمود و راعرض نمود و آن سنگ از جبه بود بزرگتر شده و
لرزه زمین شکافته گشت و از آن میان ناله عظیم خلقت بیرون آمده فی الحال از آن ناله نیز شنیده
در بزرگی مانند مادر تولد نمود و جینه بن عمر و جمعی از خواص او که مجرّه جان مشایخ کرده تسبیحات
فایز شدند و بعینه آن طایفه صالح را بسبح نسبت نموده همچنان در میان کفران مانند آوده آمده اند
ناقص صالح بعد از وضع حمل وی لعلت زار آورده می چرید و چنین مقرر شد که آب چاهی که اغنام و
مواشی نمود از آن می آشامیدند روزی ناله را باشد و روزی چهار بایان صالح علیه السلام قوم
اراضار ناله منع فرموده گفت مادام این شلته در میان شما باشد عذاب الهی نازل نگردد و این
گفته معاذ الله که از آن نسبت بیان شتر هندی واقع شود صاحب علیه السلام بموجب وحی الهی
گشت انکس که قاصد خون این ناله خواهد بود در بجا از عدم وجود می آید نمود و با خود قرار دادند که هر
پسری که درین ماه تولد شود بقتل آورند و و پس در آن ماه تولد نموده نموده نفر را کشته سالف که
ولد و هم بود بکشتن پس خود در نداد سالف آن شقی را قرار نام نهاد و بترسین مشغول گشت
و چون آن بد اختر پس شب رسید بمواعید غیزه و صندوق که کافران را بودند و بسبب آنکه چراگاه
بر اغنام و مواشی ایشان تنگ شده بود و در حدان آب نیز لیسولت میسر نمیشد کینه ناله در دل داشتند
فرقیته شدن با اتفاق مصعب بن عمر و هفت بی سعادت دیگر در وقتی که ناله متوجّه آب بود مشغول
بر کوفته و کشتن مصعب بن عمر نیز می ناله را بحدوح ساخت قذرا که بازرقیه عن و حضرت عاصم بن موسی
بود شتر را پی کرده و یکوان رسیده کارش ناخوارسانیدند صالح علیه السلام ازین واقعه خبر یافته بیا
قوم شتافت روسا نمود و بقدّم اعتدایش آمد گفت چون این قضیه بدو خوف نامست و خوف
پذیرفته امید میدارم که معاتب نگذیم صالح گفت سعی کنی که شتر بچر میان شما آید چرآن واسطه از
سخط الهی ایمین مانند قوم نمود از عقب بچه ناله که بقله کوهی رفته بود شفته کوه در شلکه افتاده

چون چشم شریک بر صالح افتاد سه نوبت بایک کرد یا صالح و اُمّاه و از نظر بکمان غایب گشت
 صالح علیه السلام قوم را گفت بعد و هر آوازی یک روز شمار هفت است بعد از آن بعد از جبار بن
 گرفتار خواهد شد ایشان نیز بان سخنیت گفتند علامت صدق این سخن چه باشد صالح علیه السلام
 فرمود که آن نه عذاب است که فرودار یک رخسار زرد کرد و در روز دوم سرخ شود و روز سوم سیه
 روی شده روز چهارم بعقوبت الهی معاف شود چنانچه بر زبان صالح علیه السلام گذشت در این نامه
 و جوه قوم نمود هر روز بر یکی برانکه در آن اشفاق صد جان صالح علیه السلام گشتند و آنجا بایک سلام
 که یکصد و ده کس بودند بطریق سنانی از میان قوم نمود بیرون رفته در منزل نفی نام که از اعظم
 نمود بود و با وجود شرک حمایت موجدان می نمودند فرمود و در صبح روز چهارم از موعده آوازی
 یل از طرف آسمان بکوش لکران نمود رسید از مهابت آن احدی جان نبرد فاضل تمام الحقیقه
 فاضل صیقل داد هر چه جا نشین در تفسیر کار زون مذکور است که شخصی ابو زعال نام از آن قوم
 در حرم حرم شریف زن نامی نامی را در آن موضع بود و سببی بد و نرسید و چون از آنکه بیرون آمد و نیزه بران
 ملحق شد و او را با شاهی طلب که همراه داشت و فن کردند و ولایت که حضرت رسالت صلی الله علیه و سلم
 در حین مرور از خالی مدفن با صاحب فرمود که این قبر ابو زعال است کیفیت موت و دفن او بیان
 کرد اصحاب قبر ابو زعال اسکا خسته آن شاخ طلا را بیرون آوردند که نیند مدت دولیت و جلیل
 حضرت صالح علیه السلام قوم نمود را بشرفیت لوح علیه السلام خوانده و بعد از هلاک قوم با جسد و ده
 که بد و ایمان آورده بودند بمرگ رفته مدت پزده سال و یک در امکان متبرک اوقات میگذرانیدند تا
 زمان که متوجه ریاضین جان کردید مدت حیانت دولیت و نود و بیست سال بود از همه کاران
 صالح سفر از پادشاهان جهان همان جمشید چهار صد سال بود در پنجاه سال سخت پوشش جنگ مانند
 خود جوش پدید کرد در پنجاه سال دوم پوشید مینا انار بنیم با جوش پدید آورد و در پنجاه سوم جهان را
 باند نشد دست چهار گروه کرده چنانچه در تواریخ مذکور است و در پنجاه چهارم بدست باری دین
 غالب خشت ساخته عمارت کج و سنگ کار فرمودن پیدا کرد در پنجاه پنجم از سنگ و کوه لعل و سپهر
 زرد و سیم بیرون آورده در پنجاه ششم تیر و کمان و پزشتی و چینه های دیگر پدیدار کرد و از همه کاران
 جمشید از طایف ترکستان یک یک حان بن و یا قوی حان بود بعد از چند گاه یک یک حان از قوی
 برداری جمشید کردن تا بی اغاز نهاد و بر سر خود استقلال یافت و دیگر از همه کاران جمشید از همه
 کفرمان دین ملک عرب اند شد و بن علق بن عاد بن ارم بود و سبب این بحسب بن بعرب بن
 مختار بن بود و صلی علیه السلام از دست جمشید بهار الملک بن سر بلند گشته بود العلم بعد المعبود
 از جمله بقران مرسل است نام پدر او را صفوان نوشته اند بعد از جادوان سر

کز بنی صالح علیه السلام بر فراز جانشینی او و نیکو داشت کجی را ز خداوندی و شریعت نوح علیه السلام
 بر ملتبی یافت و براه غمی اصحاب رسبعوث کردید قال الله تعالی کذب قبلهم قوم
واصحاب الوث در تاریخ کزیده مذکورست که در زمین مغرب از قوم نمود بادشاهی بود موسوم بر
 و این ملک در اوایل حال پرستش معبود حقیقی قیام می نمود چون زمان سلطنتش امتداد یافت عجب
 و غرور و نخوت بخود راه داده دعوی الوهیت کرد و مردان آن قوم لواطه کردند و با چهار پایان جمع
 اندامی و زنان التي از پوست دوخته استقال نمودند و اکنون آن نوع انسان را رس خوانند و گاهی
 بی آن است خود را بر هم می اندازند و حال مثل انور تان را سحر می گویند چون جرایم و آن نام اهل کفر و ظلام از
 اعتدال مجاوز کرد کریم مستعال ^{عظمت} صبیحان را که از نسل لعرب بن فحطان بود بدعت ایشان بعوث کرد و اندک
 و خطله مدتی بعدایت ارباب غوایت برداخته فایده بران مترتب نشد لاجرم هلاکت آن قوم را از حضرت
 احدیت مسالت نموده تیر و عاصبت اجابت رسیده باری تعالی اب باران از ایشان باز گرفت و
 رس و استماع او از قحط و غلا به متکلمه این معنی را از خطله و نسته او را در جاهای حبس نمودند و نسی
 که جمعی از برداشتن آن عاجز بودند سران چاه را استوار ساختند و غلامی سیاه قام که بان بغیر اعجاز
 ایمان آورده بود به پشت خود بهیچم کشیده و فروخته از بنمای آن طعام می خرد و از شکاف آن حجر
 در چاه می انداخت تا موجب سد رس خطله بشد و چون مدت و وسایل حال برین منوال گذشت عجب
 سبحانه و تعالی آنکدام را اقتدار قوت کرامت کرد که آن سنگ از سر چاه برداشت و ریعانی که فرو گذاشته
 و خطله را بالا کشید و چون رس و قوم از آن حال خبردار گشته خطله را تیر باران کردند اما بحسب تقه
 باز گشته بر مقابل تیر اندازی آمد و اکثر کسر کشته شد رس قلعیه رفت و فایض از ولع متعاده
 بدیجاشافه رس یکسال ایمان طلبیده تا ایمان آورد ملک الموت بفرمان التي باز رس را پس گردانید و انگاه
 بساختن بروج کشیده از آهن و روی و از نیز قیام نمود و چنانچه هیچ منفذ نداشت و شب و روز در آنجا
 می بود و بر طبق کریمه ایمان کو نواید و کفر الموت ولو کنت فی بروج مشید
 نتیجه بران مترتب نشد و بعد از انقضای مدت یکسال آن بی عاقبت بجانب جهنم شتافت از پادشاه
 جهان جمشید سصد سال گذشت در چاه سال هفتم جهان آراسته گشت سختی از زمر صعبه یوافیت
 و لعل هرگاه غمستی دیوان در دیوار داشتندی و درختان میوه دار از پیشها برآورده و در باغ و بهار
 نشاندن فرمود و باز هزار جا نور او پدید آورده در چاه سال ششم جهان را با تاسکی تمام در آغوش
 کشید و درین روز کار در جهان مرک و بیماری نبود ازین جهت دیو بر باغ او راه یافته لاف میزد
 گرفت و جهان را بر سرش خویش خواندن گرفت تا از دیو بهمال روزگار بر او بر آشفست شد و این غلبین
 که از دست او فرمان ده مصر و شام بود و از او برگشته کردن کشتی آغاز کرد و چون زمانه را از جهت برگشته

برادرزاده خویش صغاک تازی را بچنگ افروختند و همیشه در بختی سرور بیابان کرد و در انسانی سر
 بیستان افتاد و با دختر فرمان ده ایجا وصلت کرده از زنان و دختران و حشر تولد یافت که پدر کرناست
 و نزد ستم باو میرسد بعد از صد سال جاسوسان صغاک همیشه را در بیابان حبس گرفته نزد صغاک آوردند
 و باره از سر تا پاید و نیم کردند و در او احضر و زکا همیشه از خانه ترکستان انجیر خان بن یکب خان
 بر سر فرمان و بی برانده در زمان فرمان دبی او تاسی ترکان و اولاد یافت بن یوز علی سلام ترک
 شریعت نوح گرفته و بعد از او پسرش مغول خان بر سر فرمان دبی برانده و پس از او سرداری کرده و من
 بقدر خان رسیده و دیگر از بیابان یمن سبا بن یسحب بنیره هود علیه السلام دولست و چهار سال با
 همیشه هم روزگار بود العلم عنه الله المعبود **جانشین دهم محمد بن یوزکادگان** مادرش غره بنت حفرفی
 بن عویلم بعد از حنطه بفرمان الی و اندر زاده علم جانشینی و راه نمایی جابیان را فراخت مدت زمان
 او را سصد و چهل و سه سال نوشته اند و چون وقت آن رسید که بجهان جاودان فرماید پسر خود را
 و راجا بفرمان ایندی جانشینی خود را که نکا بیانی شریعت نوحست بر پسر خود در بیابان نام که او را اغو نیز
 گویند پسر ده رخت مستی از بجهان بر ملال بر بسته بجهان بی نوال فرماید و راجا ز روزگار **محمد صغاک**
 تازی بر جیشید پستلا یافته بر سریر سلطنت جیشید بنشت پسر داس است گفتا درست ترین
 آنست که صغاک برادر زاده شد او بود بر جی گویند که خواهر زاده همیشه است و تواند بود که همیشه خوا
 خویش در سلک اند و ولج برادر شد و کشیده باشد در تاج پندرات ایجان مردولست که در قاموس مذکور است
 که مادر صغاک جنبه بوده است باقی احوال او در نزد ملک عجم مسطور خواهد شد ان شاء الله تعالی شهر عدل
 در ملک یمن او بنا کرد و نخستین رخنه که در و و مان جهان بنایی باو نشاءن کیومرثی افتاد و از او و از خانه
 ترکستان که بنی یافت اند اغور خان پسر قراخان که سلطان مادر زاده بود و راجا ز روزگار صغاک پدر
 خویش قراخان را گشته بر سریر سروری مغول بنشت در تواریخ ترک از بزرگ او بسیار گزارش دهند
 او را شش پسر بود کون آسی لید و زکیب تاقی شکر روزی با این شش پسر بشکار رنده مکائی و سه تیر
 یافته اغور خان کمان را به پسر منتزاد و الینان به یورق نامی گشته و سه تیر لسه پسر کمتر و او اینان را
 اوج اوق گفته و مرتبه یورق بالاشنا و چه کمان را باو شاه گفت و تیر را بلجی و بر افکار که دست است
 سیاه است به یورق نامزد کرده و بر افکار که دست چپ سپاه است باوج اوق تا اکنون همین آیین است
 و کرده کرده ترکان را ناما که است چون اغور خان فلفلی و متجاق و غیره کرده ای خلیج را نیز از نامهای
 مشهوره اند که او بنا ده و پس از کون خان پسر اغور خان فرمان روای ترکستان و کرده مغول گشت
 که هفتاد سال در کامروای پسر برده بعد از او آسی خان بر سریر فرمان دبی بنشت که سبا که فرمان
 یمن بود از کرد و نشاءن مخالفه کایشان را فرعون گویند چهار تن مبارای دمار مصر دست یافته نخستین

این هسان بن علوان بن عروج بن علیق بن طاه و بن سام بن نوح علیه السلام از دست
فرمان و هی آن دیار یافت و این هسان گفت است که دست بی شرمی بسار و دراز کرده و دست
شده و بویه کرده و بجز را بسار بخشید چنانچه بجای خود در احوال خلیل الرحمن مسطور خواهد گشت
تغییر **جانشین باز و هم و بجای من بعد از او از نوبت بعد از فوت پدر من بعد از نوبت الهی و اندر زبده بر او**
جانشینی و بر پا داشتن شریعت نوح علیه السلام جلوس فرمود بکفایت و چون بعد از بی سالی
اندر وجود او فرزندان گشت مادرش اند و دختر شقر بن عویم بود و زن گانی او بکفایتی سید و
و نه سال بود و صد و نه سال نیز گویند قول اول صحیح تر میباشد زیرا که اکثر مورخان او را بعد از بعد از
زند سمر و نه سال و ده سال او داشته و گزارش یافته که چون بعد از سی سال شد و ریحا از کم عدم بصورت
وجود خراسیده پس بکفایت دوم پیش از بعد از جهان باید و رو کرد و باشد با و در جادوان خراسی با بعد از
کرنید و هر دو از راستی بر گرانه است از پا و شان بزرگ صحاک نازی چند گاه نیز با و هم روزگار است
برونگار و ریحا فرودین گفتان از دست صحاک نازی فرمان ده ملک یا مل گشت و فرود پس گفتان
کوش بن ارم بن سام بن نوح علیه السلام است و این که می گویند که فرود با و شاه تمام ریح سکون بود
درست نیست اما قاضی بصری می گوید که در نظام التواریخ آورده که بعثت حضرت خلیل الرحمن که در زمان
نازی بود و ساقی این سخن است که فرود با و شاه تمام ریح سکون بوده باشد و میگوید قول اولست با و
آنکه فرود یکی از فرزندان صحاک نازی بود و از بی عقلی خود را با الوهیت نسبت کرده بود و هم بر و
ریحا بعد از سببا که فرمان ده یمن است پس بن کبسلان بفرمان صحاک نازی مرزبانی یمن یافت
سروان بنی الحمر و سر فرزان غنائیان از نسل کسلان اند روزگار فرمان دهی او بکفایت و نه سال
صد سال بود پس از میری شدن او برادرش حمیر بفرمان صحاک نازی بر سر فرمان دهی ملک
یمن جلوس نمود و روزگار دار و کیر او با صد سال بود چون چهار صد و بیست سال از فرمان دهی حمیر که
روزگار صحاک با بجام رسید الملک و البقا لله الملک **الحمد لله العالی** **و بعد از هم ساروغ که او را ریحا بن**
و ریحا است و در سی سالی و ریحا ساروغ از نوبت او بجای آمد مادرش عروه و دختر کوکب بود و واز
جانشین است از جانشینان نوح علیه السلام و شریعت نوح علیه السلام با و تمام گشت بعد از فوت
بفرمان الهی بنجا بداشت شریعت نوح علیه السلام پرداخت و او جد حضرت ابراهیم خلیل الرحمن است
روزگار ابراهیم خلیل الرحمن را در یافته انانی که داشت با و رسانیدند گانی او را سیصد و سی سال
نوشته اند ابرخی ابراهیم بن ناح بن ناخو بن ساروغ و برخی ابراهیم بن ناح بن ساروغ گویند و
گفته اند که در سی سال نزدیک تر است زیرا که ناخو را اکثر مورخان پیش از نوح علیه السلام نوشته اند
چنانچه مذکور گشت ناح که او را از نوبت گویند و در وقتی که ساروغ صد و بیست سال بود تولد یافت

آن روز هفتاد ساله شد و در شب بیکرا ابراهیم علیه السلام جهان را روشن گردانید مدت حیات او در ولایت
 و پنج سال و از آن چون بحد بلوغ رسید دست از سر ولایت نوح علیه السلام باز داشت و یکسبب برستی
 در آمد و گاه فرگشت و پیش نمرود که او نیز بت پرست بود و دعوی خدای میکرد و مرتبه بلند یافت
 در شهر حران بجای آوردان سسر اخرا میله خدای دانش آفرین بر درستی و راستی تمامی گفتار از کوفته و توف
 یکو تر و اند بر من انیت که سخنی از جنم بلند انعم و جبر را بر چند آنچه بر خرد و سجده و بر راستی نزدیک تر
 گزین کرده مرقوم کلک بیان کردیم تا نوشته های این نسخه مانند سخنان دیگر نسخا از عهد یکریکانه
 باشد و آنچه در کاران ساروغ از سغران مرسل **خواجه حضرت** علیه السلام است و اسم شریف خواجه حضرت علیه السلام
 بلیا بر باد موصوده و مفتوحه و لام ساکن و یا تحت تینه آنچه مورخان در نسب خواجه گفته اند برین وجه است
 حضرت بلیا بن ملک بن لطف بن عابد بن شایع بن ارشد بن سام بن نوح علیه السلام و لقب این
 حضرت حضرت بفتح حاء معجمه و کسر صاد است و سکون ما و کسر و ضم حاء نیز تجویز کرده اند و بدان سبب
 آنجا ب لقب باین لقب گشت که بر نوبت که بر زمین بیضا می نشست فی الحال سبز و انظار او این
 رسته سبز گشتی و در تفسیر ابوالفتح ناصری اند که برست که آن حضرت را از آن حضرت گفته اند که بر پستین
 سفید می نشست برکت مقدم او بر سر میکشید و بقول مجاهد هرگاه که نماز کردی بپرامون او گناه بسته
 صفت حضرت پذیرفتی و علماء اسلام در باب زمان بعثت حضرت قول ایراد کرده اند یکی آنکه آنجا ب
 در زمان بعثت ابراهیم علیه السلام مبعوث گشته دیگر آنکه بعد از فوت خلیل الرحمن مانند زمان نوح
 نبوت بر سر بنیاد سیوم آنکه میان ابراهیم و بعثت آنجا ب مدت ممتد بود در روضه الصفا مسطرات
 نه ذوالقرنین اکبر بعد از صالح و قبل از ابراهیم خلیل علیه السلام مبعوث گشته و حضرت حضرت بقول صاحب
 غنیه ترک و زید و پسری خاله ذوالقرنین بوده پس باقیات جهان معلوم میشود که حضرت خضر علیه السلام
 و ذوالقرنین اکبر هر دو پیش از ابراهیم علیه السلام مبعوث گشته اند و این قول اخیر بصحیح است
 اما با تقدیر علمای اسلام حضرت تا عایت زنده است و فوت نمی شود و در آخر ایمان انصافی عالم فضا
 بقول مشهور در ظلمات مقدم ذوالقرنین اکبر بود و با شاییدن ابحاث فایز گشته آن صورت جهت
 وفات عمر عزیزین سبب شد و خواجه خضر در هر صد و بیست سال یکبار می باید ذوالقرنین عبارت از
 سکنه ربن فلیقوس رومی است و ظاهر از قول فاضل مصیای وی همین معلوم کرد و در قافیه موس نیز
 اما قول اول را چه ترتیب زیرا که در صحیح بخاری در ذکر خضر و موسی علیه السلام مذکور است که حضرت بر مقدم
 ذوالقرنین بوده و تقدیم عظیم بر زمان مسیح علیه السلام نبیان کثیر بوده و بعد حضرت مسیح علیه السلام
 و سکنه فلیقوس قریب بوده اند و آنکه که ذوالقرنین را سکنه رومی دانسته اند آنرا بجایی که طبری
 و غیره اخرج کرده اند که روزی از رسول الارض از ذوالقرنین مستکشف کردند آن حضرت فرمودند که از

نجدیه

روم بود و ملکی باو داده شد بمصر رفت و بنای سکنه ریه کرد اما این حدیث ضعیف است و محل احوال نیست
واما مخیرالدین رازی گفته که محل ذوالقرنین بر سکنه رومی منکر است زیرا که وی شاکر و ارسطاطالیست
که بی شبهه کافر بوده و سکنه ریه را بجای وی بنمود و در نسب ذوالقرنین اختلاف است اما درست
گفته است که از نسل یافث بن نوح علیه السلام است و وجه تسمیه او به ذوالقرنین مختلف و نیست برخی
گفته اند که چون ذوالقرنین دو طرف عالم را که عبارت از شرق و مغرب باشد طواف نمود باین لقب
ملقب گشت و برخی را عقیده است که عمرش دو قرن بود یعنی شصت سال و وجه دیگر نیز گفته اند که چون
شدن باین اقوال موجب اطوار است و در نبوت ذوالقرنین نیز اختلاف است در روضه الصفات
که مجاهد بن عبد الله بن عمر رضی روایت نموده که ذوالقرنین اکبر از جمله انبیای مرسل است زیرا که حق تعالی
او را خطیب خویش مشرف گردانیده میفرماید که قلنا یا ذوالقرنین الایه و این خطاب مخصوص
نمواند بود مگر بذوات کامله الصفات انبیای علیه السلام و وقت ظهور ذوالقرنین نیز مختلف است
از طبری حیات معلوم میشود که هم روزگار ابراهیم خلیل است و برخی گفته که بعد از موسی علیه السلام بود
اما درست ترین گفته است که قبل از ابراهیم علیه السلام بوده چنانچه در بیان احوال حضرت علیه السلام
ذکر گشت و ذوالقرنین همواره بجای کفار قیام و اقدام میفرمود چون بموجب الهام ربانی داعیه فتح
و کنوینستانی در خاطر عاقلش پیدا شد تخت بدیار مغرب رفته مدت یکسال در آن جانب بفتح ملای
برداشت و هر کس از جاده شریعت کردن اطاعت بچند سرش از آن جدا ساخت و از آن ولایت بیست
المقدس آمد بعد از چندگاه ببلاد شرق رفت و در آن سفر نیز در لوازم غزاهای خود اسلحه و اسب
بقدیم رسانید و در آن اثنا بشهر ساکن با جمعی و با جمعی در حدود آن بود و رسید و پادشاه آن مکه به استقبال
ذوالقرنین شفاعت قبول بدین اسلام موفق شد و بار عایا و سپاه با صفات الطاف اختصاص یافت
و بهنگام محالست شتمه از اختلاف احوال خود بسبب تعرض با جمعی و با جمعی که از ذریات منج بن یافث اند
معروض داشت و ذوالقرنین جهت تقیر سده اعلام سعی و اهتمام برافراشت چنانچه قرآن مجید مذکر آن
ناطق است طریق فناء و با جمعی و با جمعی گفته که داند بعضی از مورخان گفته اند که مابین السید بن صد
و حجه و فرسخ بود و ارتفاعش دو هزار و هشتصد ارش بود و از نسل با جمعی و با جمعی خلقی بسیار در وجود
آنکه بنحیجه عبدالله عمر گوید که تمام بنی آدم ده جزوه از آن جمله با جمعی و با جمعی نه جزوه باشند و یک جزوه
باقی اصل عالم و همچنین در اخبار آنست که با جمعی و با جمعی دو گروه اند که هر یک از ایشان چهار صد فرسخ
می شوند و یک نفر از ایشان میزند و تا هزار نفر از نسل خود نه میند و ایشان سه صنف اند اول جمعی اند
که طول هر یک از ایشان صد و بیست و نه عرض بدن کمتر از آن و صنف دوم طایفه هستند که طول
عرض بدن ایشان صد و بیست و نه برابر باشد و صنف سوم گروهی که طول هر یک از ایشان از

از یک شتر تا چهار درع کشد و نصف آخر را کلیم گوش گویند و فیل و کرگدن با ایشان مقاومت نتوانند کرد
 و چون شخصی از ایشان میر و جسته او را بخورند و طعام ایشان اکثر و اندک فروت باشد و دینی و شرعی ندانند
 و خدا پران نشاند و مانند حیوانات بایکدیگر جماع کنند و چون بجنبند یک گوش خود را بستر کنند و گوش
 دیگر را حاف سازند و بعد از فراغ از مهم سد ذوالقرنین ببلاد شمال ترجمه نموده و منازل قطع کرده بهر
 رسید که برج و باروی آنرا از بس ساخته صیقلی عام زده بودند بچینی که چون آفتاب بر اطراف آن
 تا فنی شعل آن چشم را خیره کردی و هیچ دری اصلا نبود ذوالقرنین بحیثیت عام شخصی بابر بالای آن
 سوار فرستادند چون آن شخص بر شهر شرف گشت بطرف لشکرگاه ذوالقرنین نگاه کرده بچندید و بدانجا
 فرود رفت باز نیامد و همچنین چند کس رفته و خود را از سربدرون شهر افکنده اثری از ایشان ظاهر نشد
 در حبیب السیر مسطور است که ذوالقرنین اگر در انشای اسفار بطایفه از صلیبی بی آدم رسیده و نزد
 او تحقیق پوست که آن جماعت بی وجود حاکمی بایکدیگر در کمال عدالت زندگانی می نمایند و آنچه از عمر است
 آورند در میان خود بسوی تقسیم می نمایند و بر سر ای خود و دینشان اند و هر یک بر سر ای خود
 قبری کنند اند و در میان ایشان محط و غذا و خصوصت و نزاع واقع نمی شود و لاجرم تعجب نموده پرسید
 که بچه سبب کسی را بامارت خود نصب کرده اید جواب دادند که بیکدیگر ظلم و تعدی روا نمیداریم و تعیین
 حاکم از برای دفع جور و ظلم باشد و ذوالقرنین باز پرسید که بچه جهت در میان شما فیر و حاجت نیست
 جواب دادند که از برای آنکه هر چه بدست ما می افتد بسوی تقسیم می نمایم باز پرسید که بچه سبب برادر
 سر اسبای خود حفر کرده اید جواب دادند که برای آنکه مرک را فلاموش کنیم باز پرسید که چرا اسرا
 شما در بندار جواب دادند که در میان ما کسی که از حیوانات در وجود آید موجود نیست و استحکام او است
 از برای دفع مضرت حائز باشد باز پرسید که چرا در میان شما محط و غذا بوقوع نمی آید جواب دادند
 که از برای آنکه از استغفار و راسخ حال عاقل بشیم بکنند باز پرسید که چرا در میان شما نزاع و خلاف
 واقع نمیشود جواب دادند که بواسطه نالیه قلوب ما بایکدیگر باز پرسید که چرا در میان شما تو انکسیت
 جواب دادند که حبث آنکه ما در بیشتر اموال سعی نمی نمایم باز پرسید که چونست که بچکس از شما غناک
 و بخورن نمی بینیم گفتند برای آنکه ما دل بر نزول پیدا نموده ایم باز پرسید که سبب حبث که آفاقی
 که مردم را می رسد بشما غیر سد جواب دادند که برای آنکه یقین و توکل ما بر کرم از دلغانی درست است
 نقل است که ذوالقرنین در اوقات بیهلا و دو مصدا حدیث چشمه حیات استماع کرده بجانب طلعت
 نصبت فرمود و خطه علیه السلام که بقول صاحب تفسیر مدارک وزیر و بیهلا است بود در عقده او را
 خطه با تجارت رسیده از آن آشنایان جاوید زنده ماند و تا زمان وصول ذوالقرنین هم اجماع قرار گرفت
 که آنجا رسد از سبب آنکه گفتند حال ما از گفت ذوالقرنین فرمود که حاضر است

چون دهم تا بیانشم و حضرت علیه السلام بموضع خیمه نشاندند و باز نیافت و پسندید با اتفاق حضرت
 علیه السلام هر چند و طلب مبالغه نمود بی سیر کوی مقصود و نیز در لاجرم با یوس مراجعت نمود و در روضه
 الصفا مذکور است که ذوالقرنین اکبر در او اخر ایام حیات سپاه را رخصت داده و در دمنه انجمن خست
 اقامت انداخت و با و اطاعات و عبادات قیام می نمود تا آن زمان که مرغ سرفروش شریفش از قفس قالب
 پرواز کرده ریاض قدس را منزل ساخت **بیت** چنین است این خاکدان بقای جهان بود جاودا
 و هم در وقت الصفا مذکور است که ذوالقرنین اکبر با وجود استقلال و راه سلطنت زینل با فنی و قوت نفس
 و نفقه عیال از آن مر حاصل نمودی مدت سلطنتش بر اسی چهل سال بود اوقات سیر کردن او در کوه
 بیت و هشت سال امداعلم بحقیقه **کفایه در بیان احوال و الوعظ سوم از بیستم خلیل الرحمن علیه السلام**
 ابراهیم علیه السلام در وایت است اول آنکه بدین مومن و موحد بخوار مغضرت احدیت اتمال نمود
 و آنکه او را تاریخ نیز گویند عن آن حضرت بود و این روایت مختار مجتهدان مذہب امامیه است زیرا که
 جهان اعتقاد دارند که جمیع آبا و امهات آن حضرت حاتم از عبدالله تا آدم متحلی بحکلیه ایمان بوده اند و آن
 با اتفاق علماء کافرت شده روایت دوم آنکه اذ بدیهی ابراهیم علیه السلام بوده و این قول حق
 مذہب اهل سنت و جماعت است و ظاهر آنکه اذ قال ابراهیم **لایله اذ** و دیگر آیات بیات
 ربانی موبد این فولست و تکتیب و رد قول اول میاید و در تاریخ طبری مسطور است که نام پدر ابراهیم
 آذر بود و عبری و پهلوی تاریخ بن ساروغ بن اغور بن قانع بن عابر و هود علیه السلام بن شالخ بن
 ارفخشذ بن سام بن نوح علیه السلام و ابراهیم اسمی است عجمی ملاوت ابو جیم یعنی پدر مهران و لقب
 آنحضرت خلیل الله و خلیل الرحمن است و کیفیت ولادت حضرت ابراهیم علیه السلام آنست که عرو
 بن کفان که از دست صخاک فرمانروای ملک بابل بود و روز بروز اساس عظمت و قوا عظمی
 استحکام می یافت تا بعد از مدتی شیطان بوسوسه او مشغول گشته بر تحریک و تکلیفش نمود و
 حیالات فاسد بکاخ دماغ او راه یافت از رتبه سلطنت و کدشت و زبان بدعوی الوهیت گرفت
 خود را انبیا و شریک حضرت احدی داشت چون انجمنی در ضمیمه مبارکش رسوخ یافت مجمع خلایق با
 عبادت خویش خوانده اصنام بر صورت خویش ساخته عالمیان را امر کرد تا پرستش آئینا مشغول
 درین انباشتی بخواب دید که ساروغ از افق آن بلده طلوع نمود که از شعل نور جمال او نور آفتاب
 گشت نمرود از غایت قهر بیدار گشته مجرمان و کاهنان را طلبیده آن خواب با ایشان تفرکز ایشان
 بغیر این واقعه برین وجه کردند که درین سال در ولایت تو مولودی محبسه طلوع از خلوتی شد و هم
 صحرائی وجود خواهد آمد که پلداک تو و اهل ملک تو بردست او باشد و از استیلا این سخن متغیر نیست

برد و کس از مردم بابل بمجمعی سپرد تا اینان را از صاحب زنمان مانع آید و امر فرمود که عورات قایم
بی سخی سخی بجا بنهند و از حال زنان حامله واقف بوده بر بسیاری که تولد نماید بقتل آورند کسالی که بیند
در آن سال صد هزار طفل بقتل رسیدند و چون قریب بدان شد که نطفه پاک در رحم قرار باید گاهیان
بیارگاه فرود شتافته معروفند هستند که بعد از جده و جده بسیار بختی است که زمان سقوط نطفه موعود
فلان شب خواهد بود لاجرم غمزد و حکم فرمود که در روزی که منتهی بآن شب میشد جمیع مردان از شهر بیرون
رفته و بر دروازه معتمدان گذاشت که کسی بشهر نرود و زن را نیز بیرون راندند و اتفاقاً غمزد و در آن
شب جمعی ضروری پیش آمد و بنا بر اعتمادی که بر پدر ابراهیم علیه السلام داشت او را حجت کفایت آن کار
بشهر فرستاد و آواز بقصر بادشاه رفته و مهم را ساخته در حین مراجعت چشمش بر مادر ابراهیم علیه السلام افتاد
که بتأشاق و غمزد آمده و میسر میکرد آواز را آتش شهنشغال داشت بامری که مستلزم انتقال آن نطفه پاک
بود و قیام نمود و مادر ابراهیم حامله شده حمل خود را از مردم پنهان میداشت و باید او گاهیان با غمزد و گفته
استب آن کودک برجم بپوشته غمزد و خشم گرفت و فرمود تا بر چهره بکی موکل شد تا اگر بشهر را بدید بکشته زنمان
که در شخص آن احوال بودند چون مادر ابراهیم را از محل ظاهر نمود و از او در کشته شد و دیگر کس بدو التفات ننمود
تا وقتی که وضع حمل او نزدیک رسید و چون نزدیک بآن رسید که روی زمین از فرود و خلیل رب العالی
زیب و زینت پذیرد مادرش از ترس آنکه اگر بسیاری زاید ما کاه خیره بجا همان رسد فی الحال او را بکشته
بپایان از شهر بیرون رفت و عاری در میان کوه نشاند داشت در آن عار وضع حمل فرمود و در خرقه
بها بجا گذاشته در عار بکست و آواز کرده بچانه آمد و آواز را که از محل خبر داشت گفت ای آفران از ترس کشتن
غمزد و بصبح از ختم و بسیاری را در مخال غمزد و در خاکش دفن کردم و با کشتن آواز را که مادرش روزی که
بغار آتش دید که ابراهیم آتشش خود را می بکشد از یکی شیر و از یکی غسل بیرون آید خوشدل شده با بستر
فرمود القصه ابراهیم علیه السلام روزی چندان می بالید که کودکی دیگر در مایه و در مایه چندان می بالید که
گودکی در سالی بزرگ میشد و بعد از آن نطفه ای با چند نژده سال از سن خلیل ملک معال و روزی مادر ابراهیم
علیه السلام با ذکر گفت که پسر تو که آن روز جز مرگ او بدو غم و دام بجوانی رسیده است و رعایت نیکو
پس آواز را بجا برد و ابراهیم علیه السلام را بوی نمود آواز بجا بپرس خود خوشحال گشته مادرش را گفت ای مادر
آواز را بچانه آور که او را بخلافت غمزد و بریم آواز برفت و مادر ابراهیم را علیه السلام از عار بدید آواز را بچانه آور
و در پایان عار کلمه ای اسب و شتر در مایه کوبید جمع بودند ابراهیم از مادر پرسید که اینها چه خبر است
مادر ویرا خبر داد ابراهیم علیه السلام گفت بر اینها اینها را پروردگاری می باشد که آفریده است و روزی میدید
پس مادر را گفت هیچ مخلوقی را از خلق جباره نیست که آفریده کار او باشد و بعد تربیت او پرورش باید
پروردگار کیست مادرش گفت پروردگار تو منم گفت پروردگار تو کیست گفت پدر تو گفت خدای پرست

گفت نمود ابراهیم علیه السلام گفت پروردگار من و کیت مادرش با یک پروردگار که مثل این سخنان مگو خط
 کلی است و غرور و رب اعظم است ابراهیم باز آمد و پرسید که روی من بهتر است یا روی تو ما و گفت روی تو
 گفت بشه تو بهتر است یا از پدر من گفت از من گفت روی پدر من بهتر است یا از ملک گفت از پدر تو
 ابراهیم گفت ای مادر اگر آفریدگار پدر من ملک است چرا او را از خود بهتر آفریده و اگر آفریدگار پدر تو
 چرا او را از خود بهتر آفریده و همچنین اگر تو آفریدگار منی چرا مرا احسن تر از خود آفریدی ما و از جواب پسر عا
 کشته افکاه ابراهیم علیه السلام با مادر بجانب شهر روان شده چون شب تاریک شد چشمش بر بزرگ آفرید
 که نزد یک باغ مخرب بود پس بیل استقامت گفت هَذَا دِیْیَیْ و چون زهره آغاز غروب کرد و از
 اعراض فرمود از برای آنکه زوال انتقال پروردگار عالم را و انیت پس قدری دیگر راه بر فتنه شب
 چهاردهم بود و راه نکرست گفت هَذَا دِیْیَیْ انیت پروردگار من چون ماه نیز بجانب مخرب
 بیل کرد و ابراهیم گفت اگر مرا راه نماید پروردگار من بر این راه که امان چشم پس از اینجا در گذشتند و
 نزدیک شهر رسیدند آفتاب تابان ابتدا طلوع کرد و ابراهیم آفتاب را دید گفت هَذَا دِیْیَیْ هَذَا
اَكْبَرُ بعد از آن که زوال آفتاب از من میسر شد و نمود بر زبان الهام بیان گذرانید این وَجِیْیَیْ
وَجِیْیَیْ لِلَّذِیْ فُطِرَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ حَنِیْفًا وَمَا اَنَا مِنَ الْمَشْرِکِیْنَ چون ابراهیم
 علیه السلام بجانب مدینه آمد و از نسبت با ابراهیم شفقت میفرمود و آذربایان تراشید به پسر دای که با
 برد و بفرمود ابراهیم علیه السلام اصنام را به سرای رسانید بنده اخفی و رستمها و در کردن ایشان
 بر زمین کشیده به بازار بردی و گفتی که می خرد چینی که نه بفع از و مقصودست و نه ضرر و خلاص این
 سخن را از ابراهیم علیه السلام شنیده دست از خریداری اصنام باز میداشتند باز زبانان کاسه
 و عقیده مردم در باره ایشان فاسد گشت آذر صورت واقع را معلوم کرده با پسر خطاب آید
 سخنان خشونت انگیز گفت ابراهیم در جواب گفت یَا اَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا یُبْصِرُ
وَلَا یَعْنِیْ عِنْدَکَ شَیْءًا آذر چون اعتراض ابراهیم علیه السلام را جوابی نداشت او را با مو را طاع میزدند
 نمود که قَالَ لَیْسَ لَیَّیْ اَوْ اَعْبَدُ اَنْتَ عَنِ الْهَیْیَیْ با ابراهیم لَیْسَ لَیْیَیْ لَیْیَیْ و
 اهجری ملیا چون ابراهیم علیه السلام من مبت و هفت سالگی رسیده صحیفه بر این حضرت پادشاه
 نه لغت نوح علیه السلام را منسوخ گردانیده شرعاً معنی مسالفت پیدا آورد و هدایت ارشاد و فرق عباد
 نامور گشته خواص عوام بدین حق دعوت فرمود و از عبادت اصنام منی کرده با ابراهیم علیه السلام
 گفتند این چهره است که احداث کرده او در جواب فرمود مَا هَذِهِ الْقَمَاطِیْلُ الَّتِیْ اَنْتُمْ لَهَا
عَاكِفُونَ یعنی چه چیز است این صورتها که شما ایشان را در عبادت مقیم آید و بعد از این قضیه
 کیفت او ^{۱۰} اَقْرَبَ لَیْیَیْ ناما که نمود و رسید با حضار ابراهیم علیه السلام فرمان داد خلیل الرحمن بجانب

مرد و شافیه مانند دیگران سر سجده او فرو و میاد و نمود و پرسید که چرا اسجده نکردی ابراهیم علیه السلام
فرمود که من غیر بروردگار خود را سجده نکنم فرمود پرسید که پروردگار تو کیست ابراهیم گفت پروردگار من
آنکست که می میراند و زنده میکند و اندر خود گفت من باین صفت موصوفم انگاه و زنادانی حاضر
ساخته کی راگشت و دیگری را را کرد و گفت ایست او را میراند و این را زنده کرد انیدم ابراهیم ازین
سخن اعراض نمود و دست و بر برائی روشن تر زده گفت خدای من اوقات بکار مشرف بپوش می آرد
اگر میتوانی تو از مغرب طالع گردان فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرْتَ و نمود و از عارضه عاجز آمده ابراهیم از
محرکه بازگشته از سر اهتمام و اجتهاد و خلایق را بقبول ملت بصفا خواندن گفت خلقی نامحدود و جمعی
نامحدود و بوجدانیت الهی اقرار کردند و متابعت شریعت ابراهیم علیه السلام نمودند چون خواست که بخیر
و انکسار احصاء بر فرق انام ظاهر شود و در روز عید کی که انانی باطن عید گاه میرفتند بهانه مرض و در سفر توقف
کرده بعد از عیدت کفار در تخته بایکث و اکثر ثبات را در هم شکسته تیر بار کردن بت بزرگ نهاد چون
مردم از صحرا بازگشته بعبادت محمود و به سجده آورده از مشاهده انصورت فریاد و فغان بر آوردند و فرمود
را از کیفیت آن حادثه انگاه کرد انیدند و جمعی که در وقت توجه بسیرگاه از ابراهیم علیه السلام شنیده بودند
که آتیه میکند تا الله لا یدک اصنامکم بعد ان قولوا مدبرین این سخن را برین
نمود و رسانید و آن کافر مشهور با جفا ابراهیم علیه السلام فرمان داده چون حاضر شده گفت تو کرده این
فعل معبودات ما آن حضرت فرمود بلکه بزرگتر بتان این کار کرده پرسید از اصنام خود اگر شکم توانند کرد
شکاف در رعایت حجابت سر را در پیش انداخته گفتند تو میدانی که ایشان سخن نتوانند گفت ابراهیم
دیگران طایفه را بحال لب ساخته بر زبان کو هر نشان گذرانید اَعْبُدُونِ مَنْ دُونَ اللَّهِ
سَأَلَا يَنْفَعُكُمْ وَلَا يَضُرُّكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ و آنست که بعد از تعظیم مشورت
حاضر بر بوفتن ابراهیم علیه السلام قرار داده حکم کرد تا محوطه وسیعه مرتب گردانیدند و بنرم بسیار آتجا
جمع آورده فقط و کبریت و آتجا افکندند و آتش در آن زده شغال مرتبه رسید که زبان بفلک انشیران
چنانچه طپور را از بالای آن طیران دست نمیداد و بباران شرکان متجه گشته که ابراهیم را علیه السلام
چون در آتش انداختند در آشنای احوال انکسار وصال یعنی المیس مجلس انجاعت حاضر شده عمل متخیر
ایشان را تعلیم داد ابراهیم را در متخیر نهادند و با کتن انداختند چون ابراهیم خلیل از متخیر جدا شد
افغان از ملائکه مقربین بر آید جبریل امین در هوا خود را با ابراهیم رسانیده گفت هیچ حاجتی داری جواب
داد اما منو حاجتی ندارم جبریل گفت ما بکس که داری مسالت نمایی ابراهیم علیه السلام گفت حسبی
من سؤالی علیه بجائی و برین اثنا خطاب حق سبحانه و تعالی در رسیده که یا ناز کوئی بود او

سَلَامًا عَلٰی اِبْرَاهِيْمَ **چون** ابراهيم عليه السلام در میان آتش فرود آمد اوصاف رايحه منگفته
به نزار و چشمه آب خوشگوار طار پرگشت و فرشته بصورت انسان حبت موانست خلیل الرحمن در آن
مکان بیداشت و بعد از سه روز بیا یافت روز غمزد برای تعینش حال ابراهيم بر بوضعی مرتفع رفته تاج
و بجانب آتش نرسیده دید که ابراهيم عليه السلام با شخصی دیگر بر سینه خورم نشسته و در اطراف او گل گفته
و در میان سینه از سینه دیده آلت غمزد آواز داده گفت ای ابراهيم چگونه از آتش چنین خلاصی یافتی
خلیل الرحمن عليه السلام فرمود که این عطیه عظمی از فضل انبیا است غمزد گفت تو ای که نزد یک
من آتی جواب داد که آری فی الحال بر جاسته قدم بر خاک نهاده نزد غمزد رفت آن مرد در آن نوبت دیگر
بعباد ملک اکبر دعوت نمود و غمزد مهلت طلبیده در خلوتی با ثماران که علم ابراهيم عليه السلام بخود مضب
و زارت داشت نمود ثماران گفت بعد از آنکه پروردگار موجودات سفلی بوده ستمی بنده عالم مخلوقات
علوی بشوی و از مرتبه الوهیت بر مرتبه عبودیت تنزل نمایی و چون ایام مهلت منقضی شد ابراهيم عليه السلام
بجایس خود نشرفت برده قبول اسلام را متقاضی شده غمزد تو اضع نمود گفت ایان آوردن من معتد
اما حجت پروردگار قربانی عظیم میکنم خلیل الرحمن عليه السلام فرمود که اگر تو بوجدانیت الهی اعتراف
نمایی قربان که کنی بغیر قبول اقرار نخواهد یافت و غمزد بر اصراری آن نیت مضرب بود چهار بالی سپا
که از آن جمله چهار هزار کار بود قربان نمود چون کمال قدرت با رسیدی در قضیه ابراهيم عليه السلام
غمزد گشت بخیل قال با رویت جمال ملک متعال داعیه کرد که با آسمان رود و بنا بر آن مناس در عایت
رفت ساخته بدجا رفت آسمان را همچا کند از روی زمین میدید بنظر در آورد و در سر سازان منار
بپایان آمده و مناس افتاده آوازی با بل بکوش آملی با بل سید جانچه بهوش گشتند و بعد از افاق
بهوشیاری تبدیل در سینه ایشان پدید آمد بنا بر آن آن ملکه را با بل گفتند با وجود احوال غمزد و کتب
منته نشد و بخیل فن با آسمان فرمان داد تا چهار کس بجه بر سر دهند و چون کرگان نزدیک شدند
که کجایش دو تن داشت و بر دو مشتمل بود بر تریب دادند و روزی چند طعمه کرگان باز گرفته با یکی از
در آن صندوق نشست و چهار قطعه گوشت بر چهار گوشه صندوق بقیه کرده بر هر پایه صندوق یکی از
کرگان مذکور را بر لبست و کرگان قطعات گوشت را بر سر سروده صندوق را برداشته و بقوت
هر چه تمامتر بجانب علو پرواز نمودند و بعد از سه شب روز که بالابریدند غمزد و بطرف آسمان نرسیده ملک
همچنان دید که از روی زمین میدید بشوی زمین نگاه کرد غیر از ظلمت چیزی بچشمش در نیامد لاجرم
توهم نموده با جلیس خود گفت که گوشته را بجانب اسفل ما و نیز آن شخص موجب فرموده عمل کرد کرگان
باز گشتند و غمزد در عایت انفعال از آسمان بر زمین رسید بعضی از احبار آورده اند که غمزد و بعد از
واقع ابراهيم عليه السلام سینه عای حرب نمود خلیل الرحمن این القاس بغیر قبول مقرون کرده روز غمزد

نمود و با سپاه بسیار هجرات فتنه ابراهیم تمام در برابرش با ایستاد و نمرود با جنود نامعد و از انگاه
شوران حضرت مسیحی شده ناکاه بفرمان الهی لشکر بسته در رسید و سرور وی نمرودیان را که نیکو چنانچه
بمجمع منهنم شده چون نمرود و متعجب بهوت بقصر خویش در آمد بپشه در عایت حشرات لبش را بگزید
بعد از آن در کاخ و ماغشش ماوی گرفت و مغزش را می خورد و او را تعذیب می نمود و مدت چهل سال
نمرود در عایت مرض ملال اوقات گذرانیده انگاه به و نوح شدافت مدت سلطنتش بر وایت مشهور
چهار صد سال بود و در تاریخ طبری مذکور است که چون نمرود به ملک شد با و شاهی بابل یکی از اقربای او
که بنظر نام داشت انتقال نمود و بنظر صد سال حکومت کرده در گذشت و بعد از فوت او پسرش ابونوک
بهشتاد سال پادشاه بود چون او نیز زمانه پسرش قیو لوش بیست سال سلطنت گذرانیده انگاه بعضی
از قریبان او تا سیصد سال در اقبال سیر بردند بعد از آن ایالت بابل منتقل گشت بلوک عجم و امده
اعلم بحجرت خلیل الرحمن از بابل بجانب شام و توطین نمودن او در قنات روات مرقوم گردانیده اند
که چون ابراهیم علیه السلام از حرقت آتش نجات یافت و آذر با علم دیگر شافت جمعی از اهل اقلیم بابل
چون لوطین ثاران و ساره که بنت علس بود به و ایمان آوردند و اضطراب در مملکت نمرود پدید آمد و غیر
دعافت نمرود و بر اهل ثانات ظاهر شده روز بروز مسلمانان زیاده میشدند نمرود خلیل الرحمن را در خلوت
طلبیده گفت بواسطه این ملت محبت که بدو کرده خلیل عیادت علی راه یافت باید که از مملکت من
هجرت کنی زیرا که انجمن پرور کاری که تو داری دست از محافظت تو باز نخواهد داشت ابراهیم علیه السلام
انبعی قبول فرموده با برادر زاده خود لوطین ثاران و ساره بنت ثاران علم ابراهیم علیه السلام
بود و در سلک اهل ایمان انظام و هشتاد بجانب شام در حرکت آمده و در آنوقت از س مبارک
حضرت خلیل الرحمن سی و هشت سال گذشته بود و غلبی گوید که آذر نیز با وجود کفر با ابراهیم علیه السلام
هجرت کرده در راه وفات نمود و القصه در اثنا می راه بعقبه حران رسیدند ابراهیم علیه السلام ساره
که بحسب حسن و جمال از سایر زنان آن زمان امتیاز داشت در سن سی و هفت سالگی و رحاله
تفاح خویش در او کرد و چون بنوا می مصر نزل کردند حاکم آن دیار سهیلان بن علوان که از دست ضحاک
قریبا ده مصر بود جزایافت که مردی غریب باین حدود آمده و عوسلی جمیل همراه دارد کس فرستاد
ابراهیم علیه السلام را طلبیده پرسید عورتی که همراه داری چه کسیست خلیل الرحمن از خوف آنکه اگر
بزوجیت اعتراف کند آن ظالم قاصد جان او شود یا بطلاق تکلیف نماید جواب داد که خواهر من است
یعنی در دین لعین کسی به همراه خلیل الرحمن ارساله داشت تا ساره را نزد او فرستاد چون ساره بجنبه
او رفت دست بطرف او را زد و دستش خشک شد و ابراهیم تقصیر نموده ساره را گفت اگر دست من
رعایت تو صحت باید دست از تو باز دارم و بنا بر مسالت ساره دستش نیک شد تا سه وقت این قضیه

تکرار یافت پس کنیزکی بسیار بخشیده و گفت ها اجرک علی دعائیک بی و او را رخصت داد
در آن زمان حجاب از پیش جنیم ابراهیم علیه السلام مرتفع شد کیفیت واقعه را مشاهده می نمود و القصه خلیل
از نولایت باز بلاد شام توجه نموده بنواحی فلسطین شتافته و بیابان بی آب چاهی کند و بر سر آن چاهی
ساکن گشته چون طعمای که همراه داشت تمام شد جوانی بر گرفت و بطلب کندم برون رفته اصحاب را
در آنجا گذاشت و نقدی نداشت که بدان چیزی بدست آید و صحت نسبی خاطر سارده و باجره حوال بر یک
ناخته ناباکه و از علایت خرن بخواب رفته و سارده و باجره حوال بر کندم دیدم قدری بدست آس کرده
کرده نان بچند چون ابراهیم علیه السلام بیدار شده پرسیده که این طعام از کی نیکر گشته سارده جواب داد
که از این کندم که از خانه خلیل خود آورده ابراهیم علیه السلام گفت که از خانه عنایت خدای که خلیل منت
این رزق بدست من افتاده از این جهت آنجا بطلب بخیل اندکشت و ابراهیم علیه السلام شکریا
مقدم رسانید و بعضی انسان کندم مزاحمت صرحت داشت و باندک زمانی در کرد خلیل الرحمن خلیل
جمع آمده آنکو صحنه ابراهیم نام نهادند و گفت و استعداد ابراهیم علیه السلام صفت نماید پذیرفته
منت صیافت در میان آورد و باجره از روی که در آن منزل جمع گشته بودند برنجیده و از میان ایشان بیرون
رفت هم در آن حدود در وضعی که آنرا قبط می خوانند نیا و در زرع جردن که اکنون بقدر خلیل شهنشاه
منقول گردید و نا آخر عمر غریب آنجا گذرانید و چون تولد اسمعیل لعنایت رب اجمیل خدا ابراهیم را از سارده و باجره
تولد غنبد و سارده فهم کرد که خاطر خلیل آنحضرت نایل بآبست که بخشنده بی منت او را فرزند بی کرامت و باجره
باجر و باجری بخشیده و ابراهیم علیه السلام بیک بیان در باجره تصرف کرد و آنستورده حامله گشت بعد از تقاضا
مدت حمل اسمعیل تولد نمود و خلیل الرحمن نسبت تولد ارشد بجنینی مقرر شده و سارده را عرق رشک
و غیرت و حرکت انده آغاز اضطراب فرمود و سوگند یاد کرد که سه عصا ناعصای باجره بظلم کند و باجره
و کوته بینان شده آخر الامر بنا بر شفاعت ابراهیم علیه السلام هم برین فراریافت که دوزخه کوس آید
سوراج کرده از اندام نهانی اندکی مقلوع گرداند و باجره از کج اختفا بیرون آید سارده سوگند خورد و باین
طریق راست گردانید و منت سوراج کردن دوزخه و اختنان در میان زمان از آن زمان باز پیدا
شده با وجود اینحال باریه غیرت سارده اطفالی بدرفت ابراهیم را گفت این کوک را با با و درش بچای
بر که از آب و آب دانی و در باشت چون خلیل الرحمن بموجب فرمان ملک منان بباستری صای خاطر سارده
نامور بود و باجره و اسمعیل را بیکه برده با شارت جبریل ایشان را آنجا ساکن گردانید و سه روز در حرم
در حین مراجعت نظر مرحمت و باجره و پسر ترسیت و گفت رب انی اسکنت عن ذریه
بواد غیر ذی ذریه چه آنکو صغی بود بجا بیت خشک بر تنک لایح و حافی از منظر و کلاخ و حرارت هوا
از کوه اشیر مشعر چون ابراهیم علیه السلام غم رفتن کرد و باجره روی قضیه با و آورده گفت شخصی ضعیف در

طفل و پادشاهی خانی بارانها بیکدیگر سیاری و بامید که میگذاری ابراهیم رقت نموده گفت شما را
 با لطافت از روی سپاسم که حفظ او شما را صانع است با جره گفت و ضحیت بالله رب
حسبی الله علیک توکل خلیل الرحمن جزع بسیار نمود و با جبین پر آب و خاطر می بحر خون روی
 بشتم بناد چون آب و طعام ایشان تمام شد تشنگی بر اسماعیل و مادرش غالب گشت و شیر بجره فقط
 یافت حال بمرتب رسید که با جره گمان برد که غیر جان کندن جابج نیست اسماعیل طبعی کزده با جره
 از حال با بختل شده بکوه صفا برآمد تا جایی آب یا آب دانی نظرش در آن لحظه راه کوه پستاده و بختل ماند
 از اینجا فرو آمده از آن وادی برآمد بکوه مرز و برآمد از اینجا نیز لحظه پستاده از آب نشان نیافت تا
 هفت نوبت بین اجماعین آمدند نموده عاقبت از جانب صفا آوازی بگوش او رسید به نظر توجه
 نموده کسی ندید بعد از آن از مکانی که اسماعیل در آنجا بود آوازی سماع استماع کردند و اسماعیل آب ده
 که چشمه آب خوشکوار روان است کوبند و روان حال اسماعیل علیه السلام قدم خویش بر زمین مالیده از زیر
 پای او آب و جوش آمد افشا و مادر و برادران آب آشامیده از زحمت تشنگی خلاص یافته با جره شکر کرد
 و خاک نمناک از چشمه بر میداشت تا آب بشرب بر روی آید و کز چشمه ها و تا صانع نشود و درین اثنا بقیه
 جرم و قطره که از زمین بجانب شام می رفتند بدان مقام شریف رسیده دیدند که فوجی از طیلر طیلر
 می نمودند بکمان آنکه در انموضع آمدند عورتی و طفلی دیدند بر سر چشمه آب سید نشسته از با جره پرسیدند
 که شما از جنبش انسان یا از نوع جن با جره صورت واقعه را بیان کرده اید و آب را آشامیده بغایت
 خوشگوار یافته ایشان را آن وادی چیست چرا ایندین موشی هستند آمده با جارت با جره ها با جارت
 انداخته و اسماعیل در میان آن قوم نشو و نما یافته ابراهیم علیه السلام در سالی کنوینت بر بلور سوار
 صباح از شام روان می گشت بجا شکله بکوه رسید اهل و عیال با دیده همان طوطی مراجعت می نمود و بهم
 پیشین شام بر سر سید به ثبوت پیوسته که تولد اسحاق و بعایت صانع خلایق ساره پس از تولد اسماعیل
 بموضع و زاری از حضرت باری فرزند می طلبید روایت اصح بعد از پنج سال از ولادت اسماعیل
 دعای ساره بشرف اجابت رسید جبریل امین روزی با جمعی از فرشتگان متوجه استقبال قوم لوط
 بود غنیمت بمنزل شریف خلیل الرحمن آمد و آن حضرت و ساره بقصدا که آن جماعت از جنبش
 کوه بر بیان کرده اند ملائکه بجهت فرشتگان گفته با وجود مبالغه خلیل الرحمن دست بطعام دراز
 کردند در آنوقت رسم جان بود که هر که می خواست که آبجی بدیگری رساند طعام او را نمی خورد از
 جهت خلیل الرحمن توهم نموده ملائکه گفته ترس که ما فرشتگانیم بعد از قوم لوط فرستاده شده ایم درین
 وقت ساره در پس پرده پستاده بود فرشتگان او را بوجه و فرزند زاریت دادند از غایت محبت بخندید
 که او شده برادر در نهایت بگری بود بنابراین معنی او را شنید که گفت یا کونلتی یا الذا ناعجوز

وَهَذَا الْبَعْثُ شَيْخَانِ هَذَا الشَّيْءُ عَجِيبٌ مَا يَكُنْ فَتَسْتَعِجِبُ كَيْفَ أَقْدَرِي أَنْ تَقْدِرَ عَلَيْهِ
وَحُكْمُ مَنَاقِبِهِ بِوَسْطَةِ آبَا وَامَهَاتِ اَزْهَاجِ تَبَرُّهَ آدَمَ صَفَى أَقْرَبِهِ اَكْرَازِ لَطْفِ عَجْزِ عَقِيمِ مَوْلَا دِي سَلِيمِ ظَاهِرِ كُنْهٍ
چِه عَجِبُ شَدِيدِ بَعْدَازِ هَفْتِ رُوزِ اَزِ اِنْ بَشَارَتِ حَالِدِ شَدِيدِ وَچُونِ اسْحَاقِ قَوْلِهِ مَوْلَا اِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ
اَللّٰهُمَّ تَرَجَّاهُ بَعْدَ وَثَنَائِي حَقِّ سَجَانِهِ وَبَعَا كُنْثِ دَوِ كُنْثِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ
اِسْمَاعِيلَ وَاسْمٰحِي اَنْ دَنِي لِسَمِيعِ الدُّعَاءِ اَوْ رُوَاهُ قُرْبَانِ كَرَمِ خَلِيلِ اِسْمَاعِيلِ بِالْفَرْدَانِ مَلِكِ
خَلِيلِ كِه اِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ نَظَرُ كَرُوهُ بُدِ چُونِ وَاِهْمِ بِي مَنَتِ اَوْ رَا فَرَزَنْدِي كَرَامَتِ فَرَايِدِ اَوْ رَا قُرْبَانِ
چُونِ اِسْمَاعِيلِ وَاسْحَاقِ قَوْلِهِ مَوْلَا اَنْ نَذَرِ بِرِ حَاطَرِ خَلِيلِ الرَّحْمَنِ فَرَامُوشِ كُنْثِ تَشْنِشِي دَرِ مَنَامِ اَعْلَامِ رُوبَا
مُشَاهِدِ مَوْلَا كِه مَخْضِي بَاوِي مِي كُوِي كِه فَرَانِ مَلِكِ مَنَامِ چِيانِ سَبْتِ كِه ذُلِ خُودِ رَا قُرْبَانِ كُنِي وَخَلِيلِ اَللّٰهِ قِيَامِ
يَقْظَرِ وَاِهْمِ هَمَزْ كُنْثِ كِه اَبَا اِيْنِ رُوبَا رَحْمَانِي سَبْتِ يَا اَزْ قَبْلِ اَضْعَافِ وَاِصْلَامِ بَا اِيْرَانِ اَنْ رُوزِ تَبَرُّهَ
مُوسُو كُنْثِ وَشَبِ دُومِ نَزْهَمِيْنَ حَوَابِ دِيْدِ اَوْ رَا عَرَفَانِ خَاصِلِ اِيْدِ كِه اَنْ رُوبَا بِي صَالِحِ نَسْتِ اَكْرُوْزِ
بِعَوَاثِ اَلْتَّامِ بَا فِتْ وَشَبِ سِوَمِ بَا زِيْجَانِ خَوَابِ دِيْدِ مَحْ اِسْمَاعِيلِ كِه دَلَا حَرَمِ اَنْ رُوزِ رَا رُوْزِ خَرْ كُنْثِ
وَدَرِ اَنْ صِبَاحِ بَا جَرِ مَوْجِبِ اَشَارَتِ خَلِيلِ الرَّحْمَنِ سَرِ سِرِّ سَرِ رُوحِ بَرِ دِي مَالِيْدِ اِبْرَاهِيمَ وَاسْمَاعِيلِ
بِمَوَاقِفِ يَكُوِي كِه بَا حَبَابِ شَيْخِ رُوانِ كُنْثِ وَخَلِيلِ الرَّحْمَنِ دَرِ وَقْتُ تَوْجِهِ اِسْمَاعِيلِ اَكُنْثِ كِه كَارِ دُورِ اِيْمَانِ
رُوبَا كِه بِنِزَمِ خَوَابِ اَكْرُوْزِ دَرِ اَشَائِي رَا اَلْمَلِيسِ نَزْدِ اِبْرَاهِيمَ رَفْعِ اَعَاْزِ فَرِيبِ وَتَلِيسِ مَوْلَا كِه دُوسُو سَرِ اَتْمُوْزِ
سَطِطَانِي فَرَايِدِ اِبْرَاهِيمَ بَا اَزْ اَطْلَعَتْ حُكْمِ اَلْحَيِّ وَاسْمَاعِيلِ رَا اَزْ فَرَانِ بَرِ دَارِي حَضَرَتِ نُبُوْتِ بَنَائِي
اَبَا پَرِ رُوِيْدِ اَزْ شَرَاوِ اِيْمَانِ مَانْدِ مَشِطَانِ اَزْ جَانِبِ اِيْنِ نُوْمِيْدِ كُنْثِ وَبَصُوْرَتِ پَرِي مِيْنِ مَاجِرِ دَرِ حَتِ
كُنْثِ مَسِيْحِ مِيْدَانِي كِه اِبْرَاهِيمَ لَبِزَتِ رَا اَلْجَا بَرْدِ كُنْثِ اَكْرِي خُو اِيْدِ كِه بِنِزَمِ بَحَا نَزْدِ اَلْمَلِيسِ كُنْثِ غُلْطِ اَكْرُوْزِ
مِي خُو اِيْدِ كِه اَوْ رَا قُرْبَانِ كُنْثِ مَاجِرِ كُنْثِ اِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ اَنْ اَنْ جَمِ تَرَسْتِ كِه نَسَبْتِ فَرَزَنْدِ خُو قَبْلِ دُورِ
وَارِدِ اَلْمَلِيسِ كُنْثِ اَوْ كَمَانِ بَرْدِ سَبْتِ كِه اِيْضُوْرَتِ مَوَافِقِ اَمْرِ بَزْدَانِي سَبْتِ مَاجِرِ كُنْثِ مَاجِرِ رَا دِ اَتْمُوْزِ
لَا جَرَمِ اَنْ مَدْبُرِ حَايِبِ وَخَاسِرِ بَا زِ كُنْثِ وَچُونِ اِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِنِغِيْبِ دَرِ اِيْدِ اِسْمَاعِيلِ اَكُنْثِ اِيْ لَبِزَتِ
تَحْقِيقِ وَدِيْدِ دَرِ خَوَابِ كِه تَرَا فِجِ مِيْكُنْثِ بِيْسِ نَظَرِ كُنْثِ چِه مِيْ بِنِي اِسْمَاعِيلِ حَوَابِ دَاوِ كِه اِيْ بَدِ رِيْجَا اَكْرُوْزِ
كِه بَنَانِ مَمُوْرَشِدِ سَبْحِ دِي اِنْ شَآءَ اللّٰهُ مِّنَ الصَّابِرِيْنَ اَلْكَاهِ اِسْمَاعِيلِ اِبْرَاهِيمَ اَكُنْثِ
كِه وَسَبْتِ وَبَايِ مَرَا بَرَسَنْدَا اَكْرُوْزِ وَقْتُ كُنْثِ اَضْطَرَابِ مَنَامِ مَاجِرِ تُوْ بَرِ چُونِ نَشُوْدِ وَمَرَا دَرِ رُويِ خُو اِيْمَانِ
تَا حَقِيقِ مَبَا رَكْتِ بَرِ جَرِ مِيْنِ خَفِيْقَتِ وَبُو اَسْطَرِ حَرَكَتِ عَرَفِ ثَقِيْقَتِ اَبُوْتِ دَرِ فَرَانِ بَرِ دَارِي اَبَا بِلَالِ
پَرِ دَرِ دَا رَا اَهْمَالِ بُو قُوْنِ نَهْ اِيْجَا بَدِ وَبَرَا اِيْنِ مَرَا مَاجِرِ رِيَا نِ كِه اَزْ بُوِي اَنْ اَسْتَلِي حَاصِلِ مَانْدِ اِبْرَاهِيمَ بَرِ
بَحِيلِ اَلْمَلِيسِ اَصْطَبَا رَزْدِ وَسَبْتِ وَبَايِ اِسْمَاعِيلِ اَلْبَتِ كَارِ دَرِ جَلِيْ مَبَا رَكْتِ كُنْثِ بَرِ جَنْدِ مَشْنِزِ سَمْعِ كِه
كَمْتَرِ بَرِيْدِ اَكْرُوْزِ خَالِمْ بَحِيْبِ نَزْجَايِ بَرِ دَرِ كِي تَا خُو اِيْدِ خَدَايِ وَ اِيْضُوْرَتِ سَبْتِ نَزْدِ رَا فِئْتِ اِبْرَاهِيمَ

تعبیه درین اثنا آوازی شنید که ای ابراهیم بدستی که راست کرده اند می خواب خود را و عجب
خویش نگاه کن و آنچه بنظر تو در آید بفرما آن قیام نمی که فدای سرش است ابراهیم علیه السلام باز پس نگرست
کبش بنظر در آمد این عباس آورده که آن کبشی که بایل قربان کرده بود و از دغالی او رانند که دانی درین
مدت بر نزار بشت می جریه العقد چون چشم خلیل الرحمن بر آن گوسپند افتاد متوجه گرفتارش شد و کبش
که سخت از عقبتش بشتافت و نیزه یک بر جره از جرات بهشت سنگ لطیف آن انداخت در جره کبری
آنها گرفت و در میان قربان فرمود و در وقت قربان کردن گوسپند چیریل گفت اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ
فرمود لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ ابراهیم بر زبان رساند که اللَّهُ أَكْبَرُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ در خلال آن نوح
چیریل علیه السلام دست و پای اسماعیل علیه السلام را بکشت و چون خلیل الرحمن بجانب فرزند مطیع خویش کرد
و برکشاد چیریل علیه السلام دست و پای اسماعیل علیه السلام و قوف یافت گفت ای پسر تو میدی بتاسد
ربانی درین اثنا آوازی از عین شنید که یا ابراهیم اصدق القائلین و یا اسماعیل اصبر الصابرین در آنچه
آنها شنید که در وفا نمود در جات شمارا بلند کرد و اعم لاجرم بدر بزرگوار و لبیر عالمی در سجات شکر بجا آوردند
و چون وفات بجره بامزد و اجلال قیامت در مدت پانزده سال ازین مبارک اسماعیل علیه السلام منفعتی شد
از چنان رحلت نمود اسماعیل از شدت غم و ملالت و الهه خواست که از آن سرزمین رخصت نماید
خلان و احباب که بدیدارها نوبت النبی تمام و شنید مانع آمده بجهت دفع ملالت او و حضری را از شرف
بقیه هجوم در ملک اندو و له او کشیدند و اسماعیل سواری و شکار میل تمام بدادند و اکثر اوقات کود و صحرا
طواف می نمود اتفاق درین اثنا خلیل الرحمن بیکه آمده از حال بجره و اسماعیل استعلام نمود و جزو عات بجا
و تا بل فرزند را شنید بد رجانه او شتافته شکوهر اسماعیل سپردن آید و گفت اسماعیل بشکار رفته است
آین عورت ابراهیم را شناخت و لبز لطیفی بر او نهاد و خلیل الرحمن با و گفت که چون اسماعیل نیاید
سلام من با و برسان و بگو که شخصی اصبعات کند الله بود اندر نمود که عتبه خانه تو ناماسب است باید
کدام ما بغیر دبی افکار ابراهیم علیه السلام بشانم اجعت نمود غار شام که اسماعیل بخانه آمد آن عاقله صورت
با فقه را با و دیان نهاد اسماعیل گفت آن شخص بدینست و در خانه آرد و تغییرین کنایت از طلاق
تست بعد از آن اسماعیل زن را طلاق داد و از آن بقتله فی دیگر در جاله فله آورد چون دوی می ابراهیم
احرام حرم بسته بیکه رسید بر بخت فرزند رسید از قصه اسماعیل باز در شکارگاه بود و عورتش بجهت
ابراهیم علیه السلام مبادرت نموده ما حضری پیش آورد و عذر خواهی نمود ابراهیم همچنان بر بالای برای بیاو
آن قیام نمود چه از جانب ساره و محض بود که بدیدن فرزند آید و نزول فرماید و خلیل را اسماعیل سپرد روی
منابرک ابراهیم علیه السلام از کرده پاک کرده القاس بود که موسی مبارکش را بشود ابراهیم عمنش او را
منابرک یک قدم مبارک بر سگی مناده بامی دیگر بر عکس عمل نموده در وقت معاودت با حرم فرزند

خویش گفت که چون اسماعیل باید از من بدو پیغام رسان و بگوید که این آستانه خانه تو بابت من است
 زیرا که تغییر و تبدل باین راه ندی و بعد از رفتن آن حضرت اسماعیل از صیدگاه بمنزل رسیده حرس بر
 واقعه گذشته اورا مطلع گردانید اسماعیل گفت بارت با و ترا ای یار مشفق و مؤمن موافق کن آن بر خلیل
 بدو منت که ب حفظ تو وصیت کرده است بروایت بناسی حاتم که بعد از صبح بنده ای اول کسی که بنای خانه کردی شنیدی
 شبت بن آدم علیه السلام بود و طوفان بوح علیه السلام آن مبارک را ویران کرده تا زمان خلیل الرحمن آن آباد
 نشد بود چون مشیت حضرت عزت جهان اقتضا نمود فرمود که شرف آن بنای مبارک خلیل الرحمن و اولاد
 اورا باشد ابراهیم علیه السلام بشارت جبریل از ولایت شام بکه مکرم شد افتخار شته اسماعیل را در پالین
 کوهی نشسته دید که تیر میزد پسر را از فرمان الهی که می داد ابراهیم علیه السلام تعلیم جبریل و موافقت
 اسماعیل بر بنای بیت الله می نمود و ملائکه حج الاسود را که آدم علیه السلام از سبب همراه آورده بود و در وقت
 طوفان در کوه ابو قیس و ولایت سواد بودند آورده ابراهیم از بجایین استوار ساخت و بعد از آن مقام
 واجب الاحرام ابراهیم و اسماعیل علیهما السلام گفتند بنا نقبل منک انت السميع العليم
 و جبریل نازل شده بشارت قبول بنا بندد و پسر عوجی که جبریل ابن بن را بنیة نمود شراطینا سکج
 بجا آوردند ابراهیم علیه السلام اسماعیل را در که خلیفه ساخته بدین شام معاودت فرمود سالها باقیات
 ساره و اسحاق احرام حج بسته بکه مبارک شریف برد اسماعیل در رعایت جانب ساره ناکند و مبالغه
 بسیار بر خود لازم داشت و ساره از صیغی خوشدل شد و بعد از اقامت مراسم طواف رفقای غش اسماعیل
 و دایع کرده روی تو جبهه شام نهادند به ثبوت پیوسته که وفات ساره و خواست خلیل الرحمن زن از کنعان
 که از سون شریف ساره صدوسی سال رکذشت و بجو از مغفرت از دی انتقال نموده در مریه جریون
 مدفون گشت و ابراهیم بعد از وفات ساره مخدات اسماعیل گفت سعادۃ لقط را منت لقطین کنان کنان
 در آورد چنانچه در سنون الاحیاء مسطور است آن حضرت را از انوریت شش پسر و وجود آمده و در آن
 بمایونی مسطور است که یازده پسر تولد نمودند و نام ایشان انشیت مداین و دین بخش ایشان پسر
سورج لوطان نسیم
 که شرف اموال آنحضرت بر شته اجمامید که چهار هزار کلب کوسند ان او را از کرک نگاه میکردند بنیوت پسر
 که مناجات ابراهیم و زنده مرغان بخواند خلیل الرحمن پیوسته که که در آخر عمر آن حضرت مناجات که ای
 پروردگار من تمامی که چگونه زنده میکنی مردگان را خطاب اند که مگر این ایمان نداری ابراهیم گفت ایان
 دارم لیکن میخواهم که دل اطمینان حاصل شود خطاب رسید که ای ابراهیم چهار مرغ را از هر جنبی بگیر
 و یکیش خیز و واعضای ایشان را در هم آمیز و بچار قسم کرده بر بخشی را بقله کوهی که انشیت ایشان را بخوان
 که بسوی تو خواهند آمد ابراهیم علیه السلام بموجب فرموده عمل نموده بعد از آن که او مرغان را دید که در

کردی بکجایی و بعد از بیرون آمدن آن شخص از باغ ابلیس بر سر درختی تازیانی که نقصان حاصل
 روی نموده آن مرد در دفع شهر او مضطرب و عاجز گشت روزی ابلیس با او گفت میخواهی که از باغ بیرون
 گفت کاش قدم تو بر کربن سوسج نرسیده ای ابلیس گفت تا نفس مرا در تحت تصرف خود در نمی آری فایده
 منیت صاحب باغ منیت داشته بدان امر قبیح قیام نمود و انگاه ابلیس از باغ او بیرون رفته در باغ دیگر پدید
 آمد و در اصل صاحب باغ دوم و سیوم دستور سابق را ملا حظمه ساخته در سایر باغات طواف نمود و این
 علی شیع در میان ایشان شیوع یافت چون نزد و عباد و منق و فساد ساکنان آن ملا آمدند و گفت
 لوط علیه السلام بایشان و ایشان ببعوث گشته زنی هم از آن قوم در حال نکاح در آورده و انجاعت از انکسار
 و فسادات منع فرمود و بوجه حضرت غرت و قصد لواط و دلالت نموده مرسم و عده و وعده بقیه
 ایشان التفات بکلمات او نکرده و گفته اند اَلَيْتُنَا لِعَكَابِ اللَّهِ اِنْ كُنْتُمْ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ
 چون منق و فساد ساکنان موافقت از حد اعتدال بجا آورده و لوط علیه السلام از سبب آن
 حلال نوید گشته دست نیاز بر کاره کریم کارساز برآورده گفت رَبِّ بَخِّشْنِيْ وَ اَهْلِيْ مِنْ اَمْرِ اِيْمَانٍ
 و حضرت بحسب الدعوات دعا و پیغمبر خود را بشرف اجابت مقرون گردانید و جبریل بابا جمعی ملائکه
 مقربین بملاک انقوشه پاک مامور ساخت و ایشان جوانان زیبا منظر لوط را علیه السلام بر سر رزقه فایده
 شرط بخت بجا آورده لوط جواب داد و ایشان را از جنس این پنداشته فرشتگان تا وقت غروب
 آفتاب در صحبت لوط علیه السلام بسر برده کرم ذاتی او چنان اقتضا کرد که ایشان را ضایع فرمایند
 اما بسبب آنکه اشرار کفار آن بنی علیه السلام را از بهمان داری منع می نمودند و قصد جوانان ساده عذار
 میکردند مخزون شده و با فرشتگان گفت ای ابلیس شما نرسیده که شرارت نفس و افعال را پسندیده این
 قوم از حد اعتدال بجا آورست چون ملائکه از بارگاه احدیت حجاب مامور بودند بعد از آنکه سه نوبت
 لوط علیه السلام بشیرت آن جماعت کوایی و بدیشان را بملاک سازند جبریل آن سخن را از لوط شنید
 گفت این شهادت اول است انگاه لوط علیه السلام با فرشتگان بجناب حاتم روان گشته و در بارگاه
 شهر رسیدند باز لوط همان کلمات را عادت کرد و جبریل گفت این شهادت دوم است و چون بدر سر
 لوط رسیدند نوبت دیگر لوط همان قول را عاده کرد روح الامین گفت هٰذَا نَالُكُمْ وَ لَوْ عَلَيَّ السَّلَامُ
 نهان را بجا نبرده بماند که خود که از جمله آن قوم بود و حال حالش بحلیه ایمان محلی نه داشت جهت آنکه
 طعام مرتب گردان و کسی را بر بحال اطلاع نده آنکاره در انشای بختن طعام بهانه از خانه بیرون رفت
 اقربا و خود را از کیفیت حال همانان اعلام نمود و روسا کفره و کس اطلب همانان نزد لوط عزم فرستاد
 و رسولان به نام قوم را بطور رسانیدند بجناب جواب داد که مرا نزد این همانان فرستند تا سازند ما و خود را
 خود را با آنها در سلک از و باج کشم ایشان گفته ما را بدختران شما میلی نیست و تو میدانی که عرض ما اطلب

همانان چیست و لوط از سلیم عیانیان با خبر نموده و ده کس از رسولان بجای آنکه فرستگان نشسته بودند
 آمده و دست و پا زدند تا یکی را ازینان گرفته بیرون بردند و روح الامین با وی در چشمهای ایشان
 دیدند و آن ده کس کور گشته و آن ده لعین مراجعت نموده کلامشان خود را ازین جا و نه آگاه کرده
 کفار بار دیگر کس بلوط فرستادند و به خام دادند که تا غایت بهر نوع که خواستی در میان ما معاش کردی
 اکنون ساحران را در خانه خود راه داده تا چشمهای مردم را کور میکنی می باید که اسنب ازین ولایت برو
 و اگر نه فردا و چشم ترا کور خواهیم کرد لوط اندیشناک شده نداشت که فرستگان جاودان دلا که تو هم
 لوط را ملاحظه فرموده و حقیقت حال و سبب آمدن خویش ظاهر کردند لوط علیه السلام متعجب و مسرور گشته
 بغضب ایشان تعجیل نمود و جبریل علیه السلام گفت متوعداب صبح است ای صبح نزدیک نیست در نیم
 یا ملائکه با صاحب خود که بزعم طبری چهارده نفر بودند از میان مخدولان بیرون آمده و تکام سحر از حد
 موهفکات گذشته متوجه منزل ابراهیم شدند چون صبح صادق میدان آغاز نهاد و جبریل مبارک در
 زمین فرو برده آن پنج نفرستان را برداشت و آنکه را بالا برد که آواز خروش ایشان را ملائکه بمحاورت شنیدند
 آنجا و گویان کردند که قال الله عز و علا فلما جاء امرنا جعلنا علیهم نساء فلیکما
 که در آن سحر که لوط و متابعانشان سرحد موهفکات می گذشتند روجه لوط علیه السلام بنابر قرابت و قرب
 ملت که بآن قوم داشت بر خطه باز پس نکلیت که ناکا سنی بر پیش سید او را بر آه عدم روان کرد و آید
 لغو ذابند و غنم غضب الله لوط علیه السلام شعی و بیعت سال آنرا عین و زبیدن تویم و شریعت ابراهیم
 دعوت فرموده از عذاب تبرسانید و بعد از هلاک آن بخت خلیل الرحمن شافیه بعد از بیعت
 بخواه از دستغال انتقال فرمود و ایام حیاتش بهشتا دو دو سال بود سبب ستم او بلوط است که بخت او
 بدل ابراهیم علیه السلام استجهت بود ای المصیق و تعلق از بهر روزگار آن خلیل الرحمن از ایشان جدا
 ضحاک ناری دولیت سال خدا کثر جهان با دوشاه بود و همگی با دوشاهی صحاک هزار سال بود و آغاز
 روزگار ابراهیم علیه السلام دو مار از سر کشف صحاک برآمدند و آزارش می رسانیدند آخر ابلهین بصورت
 طیبی بر خطا بر شد و او را گفت هر روز مغرور و آدمی بخوردن ماران باید داد تا آنکه از ستمند صحاک
 ضحاک بفرموده آن لعین مدت دولیت سال هر روز و آدمی می کشت تا آنکه در آخر روزگار خلیل الرحمن
فریدون پسر آبتین بن جمشید بر سر صحاک بیرون آمد جهان را از تنگ جبابانی او رهایی بخشید و فریدون
 بکشتار دست ترین پسر آبتین است و آبتین پسر جمشید بود و حکومتی گشته شد و آبتین و دیگر سر گذشت
 او تا آنکه که او بدو رسید و در ذکر احوال ملوک عجم از سلطنت وقت مامول است ایشان را تعالی ماری
 فریدون بخواهش از دزدی و ماری که بر صحاک خراج کرده با سپاه فراوان به کمک در پرداخت که بعد
 از آن بنیت المقدس کویند و تحت کاه صحاک ناک بود و در پیش آمد آخر فریدون بر صحاک نظر یافته و کوه

وماندند کرده بر سر بر فرمان و بی جلوس فرمود رسو کمر بست و همیشه راناز که او ایند الملک و البقا بقده
 الملک الحیدر المجدید **باب احوال اهل بیت علیهم السلام و جانشینان اول اسماعیل علیه السلام** بعد از خلیل
 بعد از آنکه و اندر بدین چنان راه نامی جهانیان و جانشینی پدر برافراخت و تفسیر عالم الترتیل سلطنت
 که چون خلیل الرحمن در وقت طلب مناجات بر زبان آورد که اسمع یا ایل و له ارشدش با اسمعیل موسوم
 و ایل بلغت عبری ایند دعائی را گویند و گفت اسماعیل ابو العرب است و با عقدا و بعضی از مورخان اول
 که عبری نگام کرد اسماعیل بود اما اکثر اهل تحقیق گفته اند که اول من نگام بالعربیه یعرب بن مختان بن هود
 و توفیق میان دو روایت آنست که گویند اول کسی که از ایل من که عبری نگام نمود یعرب بن مختان بود
 و نخستین کسی که از موطنان مکه بدان لغت سخن گفت اسماعیل بود و الهقه بن یحیی که سابقا مسطور گشت که هود
 از سن شریف اسماعیل علیه السلام ده سال تمام گذشته بود که خلیل الرحمن او را بکده مکه ساکن کرد و اسماعیل
 در میان قبیله جرهم نشو و نما یافته چون ده ساله شد قصیده قربان کردن انتخاب و قفا فرستاد و از
 واقع شد بعد از آنکه باز ده سال از عمرش بقیه در گذشت با جره در وقتی که نو ساله بود بجواری کبریت
 قبیله جرهم که بدستوری با جره در جوار ایشان اقامت نموده بودند هفت کوسه اسماعیل علیه السلام
 نمودند و حضرت منزل البرکات در منتهای کوسه اندان اسماعیل علیه السلام بکرت از ایل و شسته گشت آن
 بجای رسید که محاسبان روزگار از ضبط و شمارش عاجز شدند قال الله تعالی و ذکر فی الکتاب اسمعیل
 انه کان صادقا الوعد و کان رسولا نبیا لکمی که یکی از مفسران است گویند که صدق نموده
 بمرتبه بود که با شخصی معین و مقدر کرد که در مکان معین اقامت نماید تا آن شخص نزد او آید و آنکس را آنچه
 فراموش شده بعد از یکسال با بنه تمام رسید اسماعیل را بدین موضع حاضر یافت بعضی گویند تا سه روز اسماعیل
 در آن مکان نشکین و در زیر تا آن شخص نزد او آید را قمر حروف گویند که قول خبر صدق اقرب است
 آورده اند که اسماعیل بعد از فوت ابراهیم علیه السلام بولایت شام رفت و نهایت مرقد منورش را در بای
 و میراث او را شتمت نموده بنسب بنوت مشرف شد بعد از آن حق جل جلاله او را بدین جمع از خوا
 فرستاد که از مصر فرار نموده در دیار یمن اقامت گزیند و بعضی گویند چون هفت سال بدین قوم
 حضرت ابراهیم علیه السلام دعوت فرمود و آن قوم را از قبول سعادت ایمان سربازده و همچنان در عدا
 غایت و ضلالت سرگردان مانده پس جبرئیل علیه السلام و هدایت راه نبرد و گویند اسماعیل علیه السلام را
 دوازده پسر بود اسن اول او سن قباد و ثانی بود از جمله فرزندانش قباد را در نایت و جبرئیل علیه السلام
 باقی پسران در اطراف دیار عرب توطن نمودند و ثوب و قبایل بسیار از نسل ایشان پدید آگشته بر
 طرف که روی آوردند بر معاندان غالب آمدند و نقلت که چون اسماعیل علیه السلام در آخر ایام حیات
 خویش آثار شیب و ضعف مشاهده نمود اسماعیل علیه السلام قباد را وصی و ولیعهد خویش گردانیده بعد از آنکه

و اسماعیل علیه السلام را در بای و میراث او را شتمت نموده بنسب بنوت مشرف شد بعد از آن حق جل جلاله او را بدین جمع از خوا

فرستی از وحشت بابا و دنیا ریاض حبه المادی خرامید جانش بقولی صد و سی سال و برایت صحت
صد و سی و هفت سال از آن جمله نو سال محاصر بدر بزرگوار خود بودت و عورت و جانشینی او چهل و هفت
سال و بعضی بچاه سال گفته اند بهر تقدیر قول اخیر صحت بعثت او پیش از رحلت ابراهیم علیه السلام بوده باشد
و این سخن مخالف روایت طبرست را و این اخبار و نقلان سخن که از جنس آورده اند که بمرو را امام اول
اسماعیل بسیارند کثرت آن دو دمان بمرتبه انجامید که مکمل شریف کجایش نداشت لاجرم بعضی این
جماعت بفرقه توطن باطراف و یا عرب از حرم بیرون آمدن گرفتند و یکس از آن قوم که راه سفرش میبرد
سنگی از اجاز حرم همراه خویش گردانیده در محلی که محل اقامت انداخت آنسنگ را در جای پاک نهاده
بهستور زیارت بلیت الله بگردان طواف میکرد تا منجر بدان شد که در نظر ایشان بر سنگی از سنگهای
که نیکو میبود از آبرو داشته و در مکانی مناسب نهاده زیارت و طوافش میبرد اختصارا آخر الامر صحف خلیل
الرحمن را بطریق سنن نهاده با عنوان اصلال شیطان عبادت او ثا و فی اختیار نموده کیش بت پرستی
از جمله سختیات شمرده و با وجود ارتحاب این فعل منکر بعضی قضایا بضرعت ابراهیم علیه السلام مفضل
میدادند و بهستور محمود مسکس حج بجای آوردند گویند اول کسی که ملت خلیل الرحمن را تغییر
داده عمر ابن الحقی خراعی بود که بپل از شام نقل کرده بر کوه اخشب از جبال مکه نصب نموده خدایان را
فرمود تا عبادت آنرا بجا آورند بعد از صد راب و حرکت ما پسندیده از عمر بن الحقی عبادت اصنام
در عرب شروع یافت چنانچه انصار در زمان جاهلیت پرستش سات مشتهال مجبورند و از برای غیر
که از زبان مشهورست در تخته خانه ساخته بودند که قریش و بنی خزاعه آن خانه را بر سان خانه کعبه زیارت
کرده بخیال حصول اادات عبادت غری بجای آوردند و بقیعت نیز عبادت او را وسیله حصول تقصه
خویش می پنداشتند و این شیوه تا محمود تا زمان ارفقاع لای دولت محمد صلی الله علیه و سلم در میان
استمداد داشت العلم عند الله الواهب العطايات از شایان جهان فریدون بن ابی بنی جمل
هفت سال اسماعیل علیه السلام هم روزگار است و فریدون ضح در آن روزگار او جبار از او کیست
پرستی شست و شوی داده او از ده و او کسری بکوش جایان رسانید و بنیعت ابراهیم علیه السلام
ایان آورده این بت پرستی و بدگویی از جهان بر انداخت و روی گویند که ابی بنی بد فریدون بشتر
ابراهیم علیه السلام گردید بود و فریدون در آن ملت گردیده پرورش یافته از یکدست کرنا سب بلبرزد
بن جشمه زیان نیز و کسیتان باشد نمزد مند و چنین و خنای و خن تا هر جای که بای آدمی زاد
بدانجا رسیده باشد کرده و صیت نمود که می آن کنور کر نیان را بشترعت ابراهیم علیه السلام لوین
از پرستی خوانده از بت پرستی و کجروی نمی کنند و همچنین کاوه را با سپاهی انبوه دو فرس کاوه را
بطرف حاورین ناکاره آرام جای مردم بر آنجخته تا این از پرستی و داد و کردی در انسرین رواج

زین

و در دو تن با یکدیگر جهانگیری از مالک خود بر آنجا ماند که اوقات روی مادر تحت تصرف قدم خویش
در آورده تمام جهان اوقات بر دار فرزند خویش و پذیرنده شریعت خلیل الرحمن گردانیده و اندک
مایه مردمی که در هر جا بکیش خویش با بی فستردن چون معده ماسحق ایتان و برانی ملک بود و در آن
گذرانسته خراج و خدمت بر ایشان رساند و بعد از آن قریح مالک با بی سخت فریدون مراجعت نمود و در هر که می
بعثایات حشر و انزاف را گشته ملک خویش خرامید الملک و البقا لیس الملک الحیدر **جالبین و سلم اسحاق**
ابراهم خلیل الرحمن علیه الصلوٰات الرحمن بعد از اسحاق عیسی که پسرانی شریعت خلیل الرحمن بقیان ملک
مسان با اسحاق بن علی سلام مانور گشت و در زمان پدر بفرموده او بر پهلای ساکنان که خان سرفراز
گردید و اسحاق لفظیت بگری مراد و ضاحکه و اسحاق رفعتی و خیر علم خویش را که ناخوارم داشت
در حاله مخافه در آورد عیص و یعقوب بیک شکم از دست او گشته و چون در حین ولادت دست یعقوب
بر عیص متعلق بود و بدین ستم موسوم گشت و انقراض زمان سعادتمندان و در حجر تربیت والدین نشو
تمام یافته اسحاق عیص را دوست تربیت داشت و والده یعقوب را اسحاق علیه السلام در کبر سن از دنیا برد
پشیا بچشم سحر و کشته در خلال این احوال روزی اسحاق علیه السلام با فرزند خود عیص که بیگانه ای
گفت که مرا گشت صید اگر دوست باید که شکاری بدست آری و بریان کرده بمن رسانی تا دعا کنم باری
حقانی در باره تو و نسل تو بمن و برکت ارزانی دارد و عیص نیز و گمان بر بخت بکوه و صحرا است تا جایی
در فضای صورت حال معلوم فرموده با بر بختی که با یعقوب بدیده داشت بر قور با یعقوب گفت که لعن
اسحاق با بر آورد عیص چنین و چنان گفت اکنون باید که بمن خطه نرغاله که چندگاه است که از کبر
گشته و بر بانه کرده پیش اسحاق بری و چون اعصابی عیص بغایت بر موی بود و فضای اشارت
با یعقوب دوست نرغاله را بر ساعد خویش کشید و در حین تکلم با پدر خویش از او جزو را تغییر داده و در کلم
تقلید عیص باید یعقوب بفرموده مادر عمل نموده نرغاله بریان پیش اسحاق برده اسحاق یعقوب را نزد
خود طلبید و دست بر ساعد او نهاد و چون با یعقوب در سخن آمد او نیز تکلم فرموده اسحاق گفت محجب
حالتی است که ساعد عیص ماسم میکنم و او از یعقوب می شنوم انچه اسحاق بریان را خورده موافق نزد
او آقا و فرمود که **بأنزلک الله فی سلالک وجعل فیهم النبوة والکت**
ارباب تو را بچ آورده اند که هفتاد و نه را کس از فرید یعقوب علیه السلام بر بخت نبوت فائز شدند چون
از شکار مراجعت نمود و از کشت بخیر برای میسا ساخته پیش پدر برد و گفت انچه از من طلبه استی
آورده اند اسحاق دانست که در آن باب حیل و افعه شده است عیص را گفت نتیجه دعا نصیب
و اولاد او شد لیکن اکنون دعا کنم تا حضرت بحیال دعوات از نسل تو ملک عالم بقدر پدید آورده
و از اولاد تو بفری صبور طپ بر ساز و بعد از آن قضیه نایره حقه و حقه و باطن عیص شغال یافت

روزی یعقوب را گفت مطلوب آنست که بجانه من شریف آوری که بحجت ضیافت تو طعامی مهیا
ساخته ام یعقوب قبول نموده بوقت برادر رفت و چون از طعام خوردن فارغ شد بیصدا بهایک
بسیار از اسب و شتر و کوسپند و غیر ذلک یعقوب از زانی و شسته برسم و دایع او را در کنار کشید و با
بدنه ان گرفته خواست که برادر را هلاک سازد و درین حال مادر و دو اجداد و ندان عیص با مانند موم گردانید
عیص چون در حال عا جرسند فرمود ای پادشاه کنون دهنم که معای که بدان سبقت گرفتنی تا ذوق خدا
تعالی بود باید که در حفظ و امان الهی مراجعت نمایی که خیر و برکت نصیب است یعقوب سالها و دهها
بمنزل خویش مراجعت فرمود و بعد از مدت طویل که اسحاق علیه السلام تبلیغ رسالت نمود و بعد از چند
روزه داعی حق را بلیک اجابت گفت و بخواهر رحمت رب اجدلیل پیوسته سرای ظلمانی را بنزد فرستاد
مبدل کرد انید ایام جیانش چند و شش سال بود و مدت جانشینی او چهل و هشت سال بود و از پادشاهان
جهان فریدون فرخ چهل و هشت سال هر دو کار او بود و فریدون پس از چاه سال از جلوس خود دختری
از نژاد صحاک خواستگاری کرده از ان دختر و پسندیده یافته و بزرگتر را تو را کتر را سلیم نام نهاد چون
از کردش سپهر در گذشت دختری دیگر از نژاد حبشید و در جباله کنج آورده پسری بود و آمد که فرج پادشاهی
از حبشه او میدرخشید او را ایرج نام کرده حبش جهان بین فریدون بدیدار او روشنی پذیرفت چشم چاشنی
بر و انداخت انگاره روی زمین را بر بخش کرده از آب انویه با نامی با خسته تا آخر زمین چاه و از کسوت
کرانه دشت صفاق و مواضع نامدار و معقول تو را نام نهاد و بزرگتر بود و از زانی و شست
و تور به اجانب کوس نصفت فرو گرفت و ازین جانب جا و زمین دروم و روس و بربر و مغرب زمین
تا کناره جهان به سلیم داده او نیز با لشکر بیشمار با آن حدود توجه نمود و جلال جهان و بهترین روی زمین
که ایران نام نهاده بود با سرچ سپرده او را پادشاه نام نهاد و از یکطرف ممالک هند وستان و از طرف
دیگر زمین مصر و شام و چین و خراج پذیر ایران شمرده و فرما کرد برادر ایرج ساخت و تخت و تاج را بپادشاه داده
تو را و سلیم را بفرماندگی بدی او کرد **و فریدون روی زمین را برادر ازین بخش کرده**
و بهای را بکند است لعلک البقا مدلول است
العطیات **جانشین یعقوب یعقوب را** جانشینی ابراهیم یعقوب از روی بعد از اسحاق
حضرت یعقوب را بود و آن حضرت از کبار انبیاء مرسل است و بیشتر انبیا که بعد از دی بعثت گشته
از نسل آنحضرت بودند و در اکثر کتب تواریخ حقیقین ایراد کرده اند که اسحاق عدم یعقوب و بصیبت فرموده
بود که از کفایان زن بخوابد ملک باو خضر حال خویش لیان که در دیار مصر مقام داشت تزیین نماید
و چون بسبب تدریس درین رختای اسحاق و در حق او و عانی فرموده عیص باوی در مقام عداوت
و یعقوب بعد از فوت اسحاق و بعضی گویند هم در آن سنه یسار خوئی که از جانب عیص داشت

با شاره والده و رشتب از کنگان بر آنج متوجه فلان شد و آن حضرت بعد از بجزرت از وطن باقی
 موسوم با سراسر کشت لانه اسیری با لیل آمده اند که هم در آن سفر در آنجا سیر ضعیفی تمام با و راه یافته
 بر سر سنگی قرار گرفت و هم در آنجا خواب رفت در واقع دید که در فضایی هوا از روی زمین ماحدود
 مقعر سماز و بانی وضع کرده اند و فوجی از ملائکه بدان نزد بایان عریض و غزول بکنند و در انشای انجیل
 خطاب ملک متعال رسیده که منم آن خدای سزای پرستش که خدای تو و پدران تو عزیز من نیست ترا
 و وزیر ترا بعد از تو وارث ایالت این زمین مقدس گردانیده و با فاضله کتاب و نبوت مفتخر ساختم
 و شما را بحفظ خویش مخصوص دارم تا باین مقام معاودت کنید و خانه بنا کرده یعنی بیت المقدس را محصور
 در غولش بعبادت من سزاوار بشیند یعقوب چون از خواب بیدار شد و آن کشته اجابت دعای این
 متیقن گشت و از آنجا توجه نموده بعد از قطع مسافت بعید بمنزل خال خود لیان رسیده و لیان را با
 بود که کو پسندانش از آن جا به آب می حوز دند اتفاقاً آب جا به کم شده لیان صورت واقع را با یعقوب
 علیه السلام در میان نهاد و آن حضرت دلوی آب از آن جا به برگشید و مقداری آشامید باقی را در جا
 ریخت آب جا به بقدرت خداوندی بیشتر از پیشتر شد و حال او صورت حال است این نموده بمصاحبت
 یعقوب راغب گشت و استعدای اقامت کرد یعقوب علیه السلام قبول فرموده بعد از چند روز و خیر
 لیان را خطبه فرمود لیان اجابت نموده خدمت هفت ساله محبت صدای راجیل معین گردانید
 یعقوب ادای خدمت قبول نموده بعد از آنکه یعقوب هفت سال بر عی انعام قیام فرموده مدت مقرر
 تمام گشت حالش خیر تر گشت که او را لیان کفندی در عقدش در آورده و چون سب زفاف بسر آن یعقوب
 زبان بانشین خال گشت و که مدت هفت سال مرا عملهای شاق فرمود تا خالام مانده و مرا بیکری مده
 کردی حالش گفت که عیب باشد بزرگتر در خانه مانده و دختر خود را نشوهر دهنده اگر خاطر تو بر ارجیل مالش
 هفت ساله بیک خدمت کن تا میوه مراد از آن درخت بیکر جده آید و در آن شریعت جمع بین الاصل
 حرام نبود چون یعقوب هفت ساله بیکر عی انعام قیام نمود لیان راجیل را نیز بداده و و کثیر و دیگر
 بجان یعقوب فرستاد و قدام و دیگری زلفه قدام لیان لعل داشت و زلفه راجیل یعقوب را زلفه
 شمشیر بپس وجود آمده او میل میو و استمغون لاوی زنا نون و شجر و از راجیل و و پس حضرت یوسف
 و این یامین متولد شدند و از قله دو پسری یکی دان و دیگر غیالی و از زلفه نیز دو پسره متولد شدند
 گاه و پیشتر که مجموع دوازده پسرند و سیاط در کلام مجید اشارت بدیشانست چون یعقوب سخت
 که از فلان کنگان مراجعت نماید لیان گفت که سپند آن خود را بدو بخش میکنم یک بخش نماند و تو کرد
 هر بره ترک از آن بخش تو تولد نماید تو از آنی دارم یعقوب علیه السلام اجابت نموده یک سال دیگر اقامت
 نمود و جبریل نزول فرموده گفت ای یعقوب اوراق فلان درخت را آورده و پس وادی متفرق

افتمی ازین کو سپندان تو ایست خورده هر یک بره تولد نماید و یعقوب علیه السلام بفرموده جبرئیل غلموده
بمجموع ناسج که نامزد یعقوب شده بود در آن سال مجموع بره تولد نمودند و لیکن صغیری را عظیم نموده باز
غزایش نمود که یعقوب یکسال دیگر اقامت نماید تا هر مینی که از آن نصف دیگر که مهال بوجود آید ترا باشد
یعقوب علیه السلام این سخن را نیز بشمع رضا اصفا نموده در آن سال از نامی آن کو سپندان پیشها
نظور آید بعد از آن حضرت با جمیع اهل دولت و انعام و اموال از اینجا بیرون آمده متوجه کعبه گشت
و با محمل و حساب بسیار در قطع مسافت تعبیل نموده هر چند کعبه آن نزدیکی گشت مایه اشتیاق بیشتر
میشد **بیت** منزل واصل چون شود نزدیک آتش شوق تیزتر کرد و در روزی که یعقوب بیک منزل
کعبه فرود آید بحسب اتفاق عیض با ملالت معارف یعقوب بر خاطرش مستیلا یافته بود بر آن دفعه
بنکار بیرون آمده سیر می نمود ناگاه بدان موضع رسید که حضرت یعقوب نزول کرده بود و عیض از وحلم
موشی و انعام مشاهده کرده بان جانب متوجه شد تا از احوال ایشان تحقیق نماید چون نظر یعقوب از دور
بر عیض افتاد ویرایشناخته از غایت خوف که از وی داشت پنهان شده اولاد را گفت که اگر آن
شخص آتش پرست که این اموال از کسبت بگویند که عیض بن اسحاق را نبوده بود یعقوب نام پیش ازین نظر
از اطراف ولایت شام دفته بود سلطان را در اینجا بود و بر سر رده اکنون مراجعت نموده این اموال غفلت
تعلق با و دارد و حکیم العبد مالی بده کان ملولاه حالاً جمیع جهات تعلق عیض دارد و بخدمت او بیستم
عیض از استماع اینکلمات رقت بسیار نموده کریم بر وی غالب گشت گفت که یعقوب بنده نیست بلکه
برادر بجان برابر منت افکاه یعقوب علیه السلام بعد از ملاحظه اینجا حال نزد برادر شتافت و برادرین
بعد از تفهیم مراسم معافهت بدیدار یکدیگر مسرت بسیار نمودند و آن شب در منزل بحر می و شاد گامی می بردند
و علی الصبح یعقوب و استماع او بر افقت عیض بجانب کعبه آمده ملاقات اجاب فایز و برنده
شدند و کونیه کعبه یکسال ازین واقعه برآید مایه سبب آنه و تعالی این یامین یعقوب علیه السلام ازین
داشت و در عین وضع محل تا درین راجل غمزل بقا خرامید خالماش لیان بتمه خواهد زاده خویش
شغل گشت بعد از آن یعقوب علیه السلام مهدایت و ارشاد اهل کعبه مامور شد عیض گفت ای پسر
تو در شباهلای عزت مبتلا بودی اکنون تو بت من هست ترا حفظ و حمایت الهی بسیارم و خود لغیر
میروم انگاه او را وواع نموده باراضی روم رحلت نمود و گفته اند عیض را از دختر عم خویش حضرت
اسماعیل علیه السلام بچ پسر تولد شد کی از آنجا روم نام داشت که مجموع رومیان از شل و می بداندند
و چون لون روم بن عیض در غایت صفت بود اولاد او که رومیان اند و الاصفه کو بند و تمانت
ملوک روم از بن عیض بن اسحاق اند زیرا که فریدون هرج با و شاهی بعضی از مالک دوم را عیض
بن روم بن عیض داده بود و همچنان از فرزندانش عیض یا بعضی دیگری سلطنت روم نامزد می کنند

العقبه عیض مدت یکصد و پنجاه سال زندگانی یافته در بهمان روز که یعقوب در مصر از دار فنا بدار بقا انتقال
 فرمود و او نیز در روم از سرای محنت و ملال ملک بی زوال احوال نمود و لغزش عیض از دوشم نیز عجز چون آفرید
 قریب بمراقده ای خورشید مدفون گشت و باقی احوال یعقوب علیه السلام در قصه حضرت یوسف علیه السلام
 مسطور خواهد گشت انشاء الله وحده العزیز و قدرت جانشینی و راهبانی او جهانیا ترا شصت و چهار سال بود
 چهل سال در جدایی یوسف علیه السلام و بیست و چهار سال بعد از آنکه دیده اش بیدار یوسف علیه السلام
 منور گردید و از پادشاهان جهان فریدون شصت و چهار سال با حضرت یعقوب علیه السلام هم روزگار بود
جانشین چهارم حضرت یوسف علیه السلام چون حضرت یعقوب علیه السلام بهشت برین خرامید یحیی بن یزید
 و اندرز او را بر یک جانشینی و راهبانی جلیان برآید در روضه الصفا مسطور است که یوسف لفظ عیض
 و فرقه بران رفته اند که این اسم شریف عربی است ما خود از آنست و سیف غمره را گویند که یوسف را بجهت
 آنکه موسوم بدین اسم گردانیدند که هم ذل قبه کشید و هم زهر اندوه چشید صاحب حبیب السیر میگوید که
 در یکی از تفاسیر نظر این حقیر در آنکه که یوسف بلغث عبری مراد و فیروز است بدات حال یوسف علیه السلام
 چنانست که شبی در کنار یعقوب خیسیده و غمخواره بود که ناگاه از خواب درآید و بیان برک بیداریش
 با سحری میسرید یعقوب که این حال داشت بده فرموده گفت ای پسر ترا چه افتاد و یوسف علیه السلام گفت
 من خوابی دیدم از غایت صعوبت آن هر اسیدم و صورت واقعه آنکه خود را بر کوهی بلند دیدم که کجای
 انهار آب روان و سبز فی فراوان و اشجای بسیار بود ناگاه درین اثنا بازوه ستایه باماه و اقامت ساز
 استکان فرود آمد و در پیش من بسجده و افتادند یعقوب علیه السلام دانست که آن سرکوه بلند سر بر ذلت
 اوست که روزی بران ممکن گردد و آب روان اقبال او بود که در جویبار ملکیتش جاری گردد و انهار
 با نرمت چمن سعادت او باشد و چون سر بر دولت با وجود غریزش مزین گردد و بازوه بسط استرالی
 که در اکب استکان جلالت اندیش او پیش بر زمین نشاند و آفتاب و ماه تاب عبارت از دو
 شخص علی المقدارند با سباط موافقت غایت لاجرم از حوادث ایام اندیشه او را اکتفای صورت واقعه
 بآراودان منی فرمود و چه میدانست که اگر اخوان اینخواست استماع نمایند با راغی شیطان در باره او
 مکر می اندیشند **قَالَ يَا بَنِيَّ لَا تَقْصُصْ رُؤْيَاكَ عَلَى اخْوَتِكَ فَيَكِيدُوا لَكَ**
كَيْدًا إِنَّ الشَّيْطَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوٌّ مُبِينٌ چون از نصیحت فراغت یافت
 حضرت یوسف را علیه السلام دلجوئی نموده گفت ای فرزندی زو و باشد که حق غر و علقا قامت ترا بخلعت
 بنوت مشرف گرداند و بر است بلند آبا و اجداد رساند از خواب یوسف بعد از آنکه فرصتی برادران
 بران وقوف یافتند و دواعی غیرت اخوان اشتداد یافته مایه غضب ایشان زمانه زد و گفت او
 خواب یوسف بخواب می بودند و در بحیر و لغز و واقعه او شب و روز می غمخوارند تا بعد از آنکه

باز یوسف علیه السلام در خواب دید که از سر اصابع بهمانیونش آب میچکد و بر سر برادرانش میبارد چون
 این واقع را بعضی پدر رسانید یعقوب علیه السلام دانست که این معنی نمودار امام محمد است که در باب
 پنج شاخ دست احسانش گشت زار امید برادران تشنه لب را سیراب کرد آنده با خفای این واقع نیز
 وصیت فرمود چون برادران یوسف از کیفیت واقعه دوم نیز واقف شدند و اعی حسد بر صغیرشان
 استیلا یافته در قصه یوسف علیه السلام جاریم شدند تا بعد از مدتی یوسف نوبی از خواب در آمده با خواهر خود
 گشت این طوطی خوابی عجیب دیدم خواهر از کیفیت آن سقتا فرمود یوسف علیه السلام فرمود که جان
 بخواب دیدم که من و برادران بنیزم چیدن مشغول شده بر یک بشته مرتب گردانیدیم بشتهای بنیزم مرا
 سجده کردند درین اثنا شخصی دیدم که سر بر آسمان پیوسته و میزانی در دست داشت مرا تعظیم نموده بر من
 سلام کرد و بشته بنیزم مرا با بشته بنیزم برادران سجده بشته بنیزم مرا چ اند برادران ما سجده کردند یعقوب
 علیه السلام این را شنیده بر بغیرش واقف گشته از کید برادران غمناک شد و بعد از مدت یکسال این
 واقعه باز یوسف علیه السلام در خواب دید که سواری با وی گفت که ای یوسف برخیز و عصای خود را
 بر زمین بگذار یوسف علیه السلام بفرموده او عمل نموده و دید که برادرانش نیز عصاهای خود را بر زمین
 یوسف علیه السلام در زمین نشاندند بعد از آن عصای یوسف سر بر آسمان کشیده شاخها بر آورد و انگاه
 از آن جنای اندرخت بر سر برادران میوه بارید و ایشان بخوردن مشغول گشته او را سجده میکردند
 چون یوسف بیدار شد برادران برگرد و خود نشسته دیدند خواب بار ایشان حکایت کرد چون مدتی
 برین گذشت نوبت پنجم در شب جمعه خوابی دید یوسف و آفتاب و ماهتاب برین و در سجده افتادند
 و این واقعه اخیر علت قصه اخوان گشت چنانچه قرآن مجید از آن واقعه خبر میدهد که اِتٰی رَاٰی
اَحَدٌ عَشَرَ كَوْكَبًا وَ السَّمْسُ وَالْقَمَرُ رَاٰیهُمَا لِي سَاجِدَيْنِ و چون برادران نیز
 واقف گشتند سجده جمعه تمام بر منوجه آن شدند که یوسف را از نظر یعقوب علیه السلام دور اندازند
 انگاه بنزد پدر آید وَرَحْمَتُ طَلَبِهِ که یوسف را علیه السلام بگشت صحرا برید یعقوب
 علیه السلام دست بر سینه میمنت ایشان نهاد و فرمود که منم که اگر یوسف را همراه شما بصحرای منم
 و شما از غافل شوید او را اگر بچند و این سخن بباران از یعقوب عدا صا در شد که آن جناب
 بخواب دیده بود که در کرم قصه یوسف کرده بپلاکش ساخته و بر هر فقره چون نوبت اول طمس
 سبط بنید و ل غفیا و پس یوسف علیه السلام رفته با انواع سخنان محبت آمیز و کلمات مودت انگیزه خطاب
 فرموده چنانی صحرا را مال شده گردانیدند و باز بخدمت یعقوب علیه السلام شتافته التماس خود را
 مکرر ساخته یعقوب نوبت دیگر آن سخن را بجمع قبول جای نهاد اما در آن اثنا یوسف علیه السلام مجلس
 شریف پدر آید و بعد تمام رحمت طلبیده یعقوب علیه السلام خواست که بعد از آن متک جویه ناکا

اخوان بشته بنیزم مرا

یوسف علیه السلام در کرب شده اضطرابی عظیم نمود که یعقوب را دل بر وی سوخته طوعاً و کرهاً اورانفت
 اجازت از اذن داشت و اخوان سرور گشته بودند ساخته بمنزل خود مراجعت نمودند علی الصباح اولاً
 یعقوب بکفایت پدر شتافته ایضا و عده را طالب گشته یعقوب علیه السلام یوسف را پیش خود خوانده
 ساعتی بمحارقت رخسارش بکسایت انگاه جامه از صوف سفید در وی پوشانیده و عالم اسحاق بنی
 سرش نهاد و غلین آدم صفی در پایش کرد و عصای نوح بنی بدستش داد و بنایت بیرون آید که گویند
 بر دروازه شهر و رختی بود که دوستان یکدیگر را در پای آن درخت وداع کردند بی چون یعقوب با و
 بریزان درخت رسید یوسف علیه السلام را در کف و با اضطراب و بیقراری تمام او را وداع فرمود
 و روی بهیو داد و آوده گفت که یوسف را بنوعی سپارم باید که از رعایت او غافل نباشی ایما نامحافت
 چندین ساله از آنجا بود که توقع محافطت یوسف از غیر ملک حفظ نمود و انگاه یعقوب علیه السلام یوسف را
 متوجه گشت و گفت ای فرزند باید که بدر را فراموش کنی کوی ترا فراموش نخواهد کرد انگاه سرشک بسیار ریخته
 دیگر بارش در کنار کف یوسف را وداع نمود و خود در زیر درخت بالیتا و در محارقت فرزند چینه
 میکشید چون سباط روانه گشته هر یک از ایشان یوسف علیه السلام را مانند کدستر از یکدیگر میروند
 چند انکه از نظر پدر عاید گشته شفقت را ترک کرده جدا و انداء آغاز نمودند و کای طبع چندی موی یوسف
 را میرنجانیدند و کای بی پای بر چند در خار و سنگ میدوانیدند و از شدت حرارت تشنگی بر یوسف علیه السلام
 یافته روی عجز و بچاره ببردان آورده مقداری آب طلبید آبش ندادند باز از رعایت ترستی که
 طعانی خواست جوابش نمکشند بلکه یکی از برادران گفت یا صاحب الرویا و الکاذب و دیگری خطاب کرد
 که از شما رکان و آفتاب و ماه تاب که ترا سجده میکردند یاری بخوراه تا از حمایت غایب آورده اند که یعقوب
 قدری آب در مشرب و شیر با آب اینخته بشمعون سپرد تا در وقت تشنگی یوسف علیه السلام بدو بدهد چون
 آب طلبید بشمعون آب بر زمین ریخت و گفت از تشنگی جسمی نمانی که این طعم بمقراض مقام گشته
 حیات ترا خواهم ببرد یوسف علیه السلام که حدیث گشت شسته در زمین گرفته مسامحات کرد که بایست
 المستغنیان بر ضلعت و بچاره یکس من بختی و مرا از دست ایشان خلاص گردان انگاه بروی مبارک
 برویل آورده گفت ای برادر تو شفقت بر همه برادران بنشین ای قریح انکه شربتی آب بمن دهی
 رویل جواب درشت گفت چون یوسف علیه السلام دید که برادران بر قتل او جاد شده اند دست قطع در
 داس یهودا زده گفت ای برادر مرا پدر تو سپرد و بگوی تا کانه من حبست یهودا را فرودمانی که یوسف
 عروق اخوت در حرکت آید شیر حشمت بنی سیاست بر کشید و او مروی بود که هرگاه او را بر کشید
 از صیانت او زنان جامه بار بر زمین نهادند بی چون قصد برادران نسبت یوسف را محظوظ نمود و ایشان
 نجر کرد و گفت ای یوسف امین باش تا منی از حیات من باقیست بچکس قصد جان تو نمواند کرد

از بی بی و او دست قعدی در سینه او یک کشیدند میوه داد گفت من تعقل یوسف را صلوات بر او
ناحق گنای بی عظیم است اگر موافقت نمایند باز کردیم و این امانت بند بر کوار رسایم کشند برون او
نیز در بدرامی محال است چه ویرستارگاه کشته چون بخدمت پدر رسد جفا های مایع بر حق او رساند
میوه دانا بل نموده گفت پس او را بجای اکلیم تا کسی او را بیرون آورده بطرفی ببرد بر بر نقد بر مقصود شما
حاصل شود و چه برین سخن قرار دادند انگاه در سه فرسخی کفان چای سپردند که عمق آن چهار صد کوفه
چون یوسف علیه السلام را بر سر چاهی برده خسته نماند چاه بلیدارند جنگ در دامن برادران زده گاه بر سر
حال بر سر شمع می آورد و گاه خوروی سال خود برایشان عرض میکرد و اخوان بدان سخنان شفقت نمودند
و بپایان از شن کشیده دست و پای او بسته یوسف فریاد برآورد که باری سزای من را بمن گذارید
تا بر من سبب کشیدند سارکان و آفتاب و ماه را بکوی تا چاه اغراض تو از زانی دارند انگاه یوسف علیه السلام
در کشیده چارکی خود دیده گریان شد انگاه برادران یوسف را در چاه انداختند و سر از آب شک گران
پوشیدند یوسف علیه السلام هنوز بمیان چاه نرسیده بود که جبریل نقبان رب ارجیل خود را بوی ستاره
او را بر سر سنی سفید که از میان آب مرتفع گشته بود بنشانند و چون آفتاب غروب نمود و بهود اوجرت
نکته پشته بر سر چاه آمد و ندانید که با اخی یوسف مرده بازنده یوسف جواب داد که مرده و نه زنده
و تو کسی که از چارکان میرسی میوه داد گفت منم برادر تو که میسر هم حال تو صحبت یوسف علیه السلام
گفت چگونه باشد حال کسی که از مادر و پدر و برادران و در فتنه برادران گرفتار گشته بقی بر من و لب
نشان و بشکم کرسنه در فقر چاه مظلم بی یار و هم بصد کونه بلا مبتلا باشد از استماع این سخنان فریاد از
میوه دایر اند و دستار خود در چاه فرو گذاشت خواست تا یوسف را از چاه برآورد برادران چون این را
باز گشته میوه دایر آفتاب کردند و لب شک بزرگتر بر چاه را تحکم کردند اینده باز گشته یوسف علیه السلام که
آمال شایده که در اینده از حیات بر میخیزد دست دعا و نیاز بدگرگاه و اورکار سازید افرشته مناجات کرد
جبریل این نقبان رب العالمین بفر چاه نزول نموده یوسف را شربت ملاطفت ارزانی داشته برای
که ملک جلیل در زمان کنش سرود قامت ابراهیم خلیل بسته بود از غلاف برون آورد بدین مبارک
بدان بیاراست و خاطر آنحضرت را مسرور کرد و انبند و گفت زود باشد که باز را حاسد تو کاسه شود و تو بر
سلطنت کیم نموده برادران جفا کاران را در پیش تو دست بسته با بسته نامه جفا های خود برایشان
خواند این خطای خود معترف شوند قال الله تعالی لَنَبْنِيَنَّكَ فَرَجًا مِّنْهُمْ هَذَا وَهَمَّ
لَا يَشْعُرُونَ چون برادران یوسف را بجای انداختند از جای بجای خود مراجعت نموده بزغال
بکشته و بر این یوسف را بخون آلوده بجانب خانه توجه نموده و چون رجوع ایشان این نوبت بگاه
خاطر یعقوب شوش شده کثیرا گفت دستم بگیر تا با استقبال فرزندان روم و بیم که موجب دیر

آمدن ایشان چسب چون یعقوب از خانه بیرون آمد مسافتی قطع فرموده بر بالای تلی برآمده بایستاد
 و انتظار می کشید چون انتظار از حد گذشت کبوتری بفرموده یعقوب علیه السلام فریاد برآورد و گفت
 یا آل یعقوب اینک والد بزرگوار در انتظار قدم شماست اسباط را بغیر کبوتر یکوش آمده در فریاد
 و خروش شدند و جامه ها را چاک زدند و خاک بر سر افشانند و آواز و ایو سفا و واجیه ها برآوردند چون
 یعقوب علیه السلام بر حقیقت حال واقف شد از در بای در افتاده بیوش گشت درین وقت فرزند
 رسیده بدو عزیز خود را در خاک افتاده دیدند بیوش قدمه مبارک بدر را بکنار نهاد و زبان بپوش
 برادران بگشاد که این چه بود که ما میگردیم برادر را بجایه افکنده بدر را با و دوام آخر بدر را از اینجا برداشته
 اینجا آورده اند و تمام آن شب یعقوب بیوش بود چون روز شد بحال خود باز آمد بجانب فرزندانش نگاه کرد
 گفت تو چشم من کجاست فرزندان همه متفق اند که گفته که یا ابا نا انا ذهبنا نستبق و ترکنا
یوسف عند متاعنا فاکله الذئب یعقوب علیه السلام که اینجاست استماع نمود و باز بیوش
 گشت بعد از زمانی بحال خود آمده گفت یوسف من کجاست گفته غایب است گفت اگر یوسف
 غایب است پس حاضر کیست انگاه حضرت یعقوب بر این خون آلود یوسف را علیه السلام طلبید و بی
 نظرم نمود و تعجب کرده فرمود که عجب بود که یوسف را خورده و پاره ها را آورده و هماندم فرزندان را
 با حصص کرک مانور ساخت ایشان بصبح ارفه کرکی بدیست آوردند و دهنش خون آلوده نظیر یعقوب
 رسانیدند و یعقوب بجانب کرک توجه نموده گفت تویی که نمره دل مرا خورده کرک بزبان فصیح گفت
 السلام علیک یا بنی الله معاذ الله که از من این فعل متبجح شده و ریافت چون ما را میجان نیست که بخور
 گوشت پندارن شما بیایم چگونه قصه فرزند عزیزت ما یم بعد از آن روی با و ملا یعقوب آورده گفت شما
 اید که من یوسف را خورده ام ایشان مجمل شدند انگاه یعقوب علیه السلام از کرک پرسید که یوسف من
 مرده است یا زنده کرک گفت چرا اسمی از جبریل پرسیدی گفت پرسیدم اما جواب شایانی نشنیدم
 کرک گفت که چون جبریل علیه السلام را بحال کشف این سر نیست مگر چه رسیده که کشف این سر را تمام
 انگاه یعقوب کرک را رخصت داد و توجه فرزندان کرده گفت شما را نفس بد فرمای کاری عجب بود
 انگاه روی به بیابان نهاده فریاد و ایو سفا و ویا و لده و واقرة عیاه برآورد و میگفت یا قوه قلیه
 فی ای حب طر حوک و فی ای بحر غر توک و بای سیف قتلوک نظم رفیعی و زول فضل جمال تو
 وز دیده غم دیدن جمال تو زلفت این عمر که می رود بتلخی اکنون اهنوس که در روز وصال فرست
 درین اثنا جبریل علیه السلام رسیده خطاب فرمود که یا بنی الله مقدسان ملا اعلی را بگریه و آواز روی بهما
 بصبر برآید و متعجل بسر درآید یعقوب گفت ای برادر بعد ازین در بنیاه صبر کنیم و قضای جمیل
 القصه یوسف علیه السلام سه شب باروز در قعر چاه ماند و وقت آن رسید که یکبار دیگر عالم را بنور خود نور

کرد اندک و جمعی از بزرگان از میان معجزه می رفتند و کاروانشان را پیش از مالک زعفر خراسانی بوی
 نقیر سوره یوسف که از مصنفات امام محمد غزالی است مسطور است که مالک زعفر ندوی بود از بنی خراسان
 و در مقام داشت در سن شایسته بنی بخواب دید که آفتاب از آسمان فرو داشت و آستین وی در آید
 انگه پسید پدید آمد و بر سر وی در و گوهر ببارید و او می چید و در صند و قی می نهاد چون مالک بیدار
 نزد معجزه رفت و از بقیر خراب استفسار نمود و معجزه گفت ای مالک در خوابی که غلام خواهی یافت که از بکر
 آن تو آنکه کردی و ماتی مت در اولاد تو توانگری بماند و بکر آنکه بدعای وی بهشت در آسای پس مالک متنگی
 چند خرید بجانب شام غزم سفر کرد چون بخوابی که غلام رسیده با نظر را آنکه از آن غلام نشان یابد
 توقف نموده هر چای میکرست تا قی او از داد که بهیات بهیات میان تو و آنکس را که بطلبی بچاه سالک
 مانده است تا بترسد انگاه مالک بطمع یافتن غلام هر سال از مصر شام آمدی تا آنکه مالک بهر گشت
 و دست از طلب باز نداشت چون مدت بچاه سال منقضی شد بار دیگر مالک ساز مصر میا ساحت بنام
 رفت و چون از شام مراجعت نمود بخوابی که غلام رسیده راه کم کرده فایده نقد بر عیان آن قافله بهر
 کشید و چون بهر چاه رسیدند مالک فرمود تا در منزل نزول نمایند و آن شب در آن منزل بسر بردند
 مالک و غلام خود را بر سر آن چاه فرستاد تا آب بر کشند نام هر یکی بشیر و دیگر بشیری موسوم بود چون بشیر
 دلو فرو گذاشت جبریل نقیر چاه رسید فرمان حضرت عزت رسانید که ای یوسف از خزینه و درین دلو
 نشین که این کاروان را برای تو سرگردان کرده ایم با بر فرمان ملک غلام آن بدر تمام در دلو نشست جبریل
 علیه السلام بشیر را در دلو کشیدند اندو نمود و بشیر چون دلو بر کشید که گویم که چه دیدم لاجرم از غایت فرح
 فریاد برآورد که یا بشیری هذا غلام پس یوسف را نزد مالک برودند مالک گفت این همان
 غلام است که بچاه در حبس و جوشش بسر بردم چنین گویند که برادران یوسف جاسوسی نزدیک آگاه
 برکشته بودند که اگر یوسف را از چاه برکشند ایشان را جزا کند تا تبارک آن شهنشاهانند و چون
 جاسوس از حال اطلاع یافته اسباط را مطلع گردانیدند اولاد یعقوب بشیر عت بر چه نام نزد بهر چاه رسید
 و با قافله میا جسته کرده که این بنده که بختی است و ما هر چند دیر اطلب کردیم بنافتم و یوسف علیه السلام
 این سخن شنیده همه را خوشی برب نهاد کاروانان از یوسف کیفت واقعه را سوال کردند و یوسف
 قصه بن برادران نمود و گفت آری مندم و بنده زاده ام انگاه مالک یوسف را خریداری نمود
 از قیمت وی پسید اسباط کفنه ای مالک هر چه میدی میگیرم مالک درمی چند ماسره که در کفنه داشت
 یوسف را از برادران بخزید و در عدد آن دراهم اختلاف است از دوه درم تا صد و بیست درم گفته اند
 و آمده اند که برادران آنرا از هم را گرفته در میان خویش قسمت نموده یوسف علیه السلام را از نسبت
 محمد سخت دلی مالک بسر بردند مالک قباله بیع از اسباط طلبه بسته محفوظ در آن باب بحثی کرد

مالک داد یوسف علیه السلام از شدت بی رحمی و سخت دلی ایشان می گریست و از هارفت برادران
این کلمات بر زبان میراند **نظم** رقت آن سخنان که باز گفتیم بهم وصلی که ازو چون کل شکستیم بهم و در
که نزدیک کرد افا دیم ما بار و کر چگونه افستیم بهم کومید که برادران در حین مبیع مالک گفته کزین
غلام با وجود رتیبائی عیب دزدی نیز دارد و بنابرین مالک بندگراں بر پای یوسف نهاده طبل از تن
فرو گرفت یوسف از مالک حضرت طلسم تا خواجگان خود را و دعای کنم مالک گفت ای غلام این ترا در پیش
مسح مری و محبتی منیت و رعیت تو بآن جماعت از بهر حسبت گفت **کل من ینفق بما عنده پس**
مالک او را دستوری داده یوسف را بچرخش از نزدیک برادران اند و یکبار او را گرفت و بر دست
و پای ایشان بوسه داده هر چند نضره نمود مطلقا در رحمت بروی نشود و یوسف بادل گشته بکاروان
مراحت نمود و برشته تر نشاند و روی بمصر نهادند و یوسف بر پنج غربت و عبودیت تن در نهاد
در فراق پدر می نالید و را شنای این بختا بر آل یعقوب رسید مقبره مادرش در نظر آمد خود را از بالا نشتر
بر سر تربت مادرانداخته در کنار گرفت و باین کلمات ترنم نمود **نظم** ای مادر مهران کجائی پنهان تر
چنین چرائی بر دار سر و برین که جویم در دست و و پای بندشائی گشته زنده جدا ز خویشان
با غصه و غم به تیره رانی بفروخت مرا برادرانم از کین و حسد بیوفائی آواره شده زخای نامم
مانده منبع بهبائی از دکنم مکر عایت یایم من زین بکار رانی امانتوان خلاص بودن چون
هست قضای کبر رانی غلامی که موکل بر یوسف علیه السلام بود نظر کرده او را برشته ندید بر فرور باز
گشته یوسف را دید که کنان بر سر قبری نشسته پیش آمد و طبا بچه بر روی مبارکش زده علی تان
بر دل در دناک یوسف علیه السلام بنشیند آنحضرت ازین جرات بی طاقت شده روی بدربار احکم الحاکمین
آورده همان لحظه دعای اوستجا بگفته بادی اصعب رجاست و ابرائی سیاه در هوا پنداشد
چنانچه قافله از حیات خود نمیدکشته یکدیگر را نمی دیدند مالک بنظر این حال معاینه کرده گفت
ای رفیقان نیکو تا مل کنید که از شما چه عمل ناپسندیده صادر شد که ازان توبه و استغفار باید کرد
کار و ایان گفتند ما از خود گناهی نمیدانیم که مستحق این عقوبت باشیم آخر الامر آن غلام شوریع
بخت گفت همانا این سخت بنابر حیات من دست داده چه این ساعت طبا بچه بر روی این غلام
کنفائی زووم آب در دین گردانیده سر سوی آسمان کرده لب بجایانند در ساعت چنین که می شنید
عالم بهم برآید مالک و مملوک نزد یوسف علیه السلام آمدند و در پای او افتاده غنچه خستند یوسف
معذرت ایشان قبول کرده روی بقبله دعا آورده فرج ایشان التماس کرد در زمان بخت بود انکین
یا فیه حیان روشن شد مالک چون این کرامت مشاهده نمود از یوسف علیه السلام بند برشته بچشم
تعظیم و روی بکسب و بجانب مصر روان شدند و قطع منازل و طی مراحل نموده چون بحالی مصر رسیدند

لعل آن دیار برسم تماشای جمال یوسف علیه السلام روی با آن قافله نهادند صاحب زبده التواریخ آورده
که باری تعالی جمال جهان آرای یوسف را نورانی داده بود که از یک روزه راه میبرد خورشید اتفاقاً قادران روز
هوای مصر را از نقاب سحاب سیر کی روی نموده بودیدان جهت چهره آفتاب جمال خود یعنی نمود چون نور
چهره تابانش از نورای حجاب لامع شده جهان را روشن گردانید و حدیث حسن یوسف در ملک مصر شکرست
و ملک مصر را ازین صورت خبر شد ملک مصر در آنوقت ربان بن الولید بود که بعد از اسنان بن علوان
از دست فریدون و روان روی ملک مصر شکرست القصد ملک مصر در غرضش میبگفتی
نخبر میداری یوسف علیه السلام فرستاد بعد از آن که غرض نگار روان رسید و سخن بیع و شرای یوسف و بیای
آورد مالک گفت چندان صبر باید کرد که در شهر در آیم و دوسه روز از پنج سفر را تسامیم انگاه بموجب قوه
علی غایم غریز قبول کرد چون مالک در روز عاشورا بمصر درآمد بعد از انقضای ایام نیکه چنانچه معهود مصر
بود کسی غضب کرده یوسف علیه السلام را بر فراز آن نشاند انگاه سادوی ندا کردن گرفت که من
دیشتری هذا الغلام الحبيب الا ديب الظريف المليم الصالح المرسوب يوسف
عليه السلام وراة كفتن ايسكيات مني فمودة كفت که من دیشتری غلام حاضرینا فرزندان
طریقی مانند ای گفت اگر چنین گویم هیچکس خریدار پیدا نخواهد شد یوسف علیه السلام گفت اگر راست میگوی
چنان کوی که من دیشتری صدیق الله بن اسرئیل الله ابن ذبیح الله ابن خلیل الله
مالک گفت که صدیق عبارت از کیست یوسف علیه السلام گفت عبارت از آن کس است که احوال بنده
نت مالک گفت ای یوسف چرا آنروز بفرجه این حدیث بزدی نامن از وبال آخرت و قوا و ذل عودت
خلاص میکنیم یوسف علیه السلام جواب داد که از خوف برادران صور بحال جهان ساختم مالک گفت
گو یا تو بفر آن پری که در وقت بر آمدن او را بر راه کفان دیدم که میگفت دبی گفت که سرب دد علی
ولدی و منی فواد یوسف از شنیدن اسیکات و فرکر افتاده گفت آن بفر اسرئیل الله بن ذبیح
مالک یوسف غدر با خویش گفت حالا چه تدبیر اکنون که ترا در عصر بیع آوردم اگر اعراض غایم ترسم که
بجانم تعرض مسانند یوسف علیه السلام گفت ای مالک دلخوش دار که قضایای زودی را رد میتوان کرد
القصد خریداران ساعت بساعت زیاده میشوند یوسف که احوالش بدج کرد ملول و محزون شده
بجیب نظر فرورده درین اثنا جبرئیل امین معام رب العالمین مکنبارده فرمود که ای یوسف غم مخور
و دلت شکست که بغرت و جلال خود که ترا ازین شهر بیرون نمیرم تا دایع غیبت تویر با حید امین قوم
که بنظراره و خریداری تو آمده اند بنجم با و بیان اخبار و نوافلان سخن گذار چنان آورده اند که غریز مصر را
زنی بود را عییل نام مشهور زلیخا بنت دعیل اما حضرت مولانا عبد الرحمن جامی در کتاب یوسف و زلیخا
چنین آورده اند چنین گفت آن سخندان سخن مسیح که در کینه بودش از کبر کینج که در مغرب

پرسید

شاهی مایوس. همیشه د کوس شاهی نام طیموس. زلیخا نام زیبا و خری داشت. که با او همه عالم سر می داشت
و بهیب بن سینه گوید که زلیخا دختر طیموس بن طارم پادشاه اقلیم ملک مغرب بود و بهیبت ساکی یوسف
علیه السلام بخواب دید و بران صورت عاشق و دیوانه شد که بجای که جامه بر خود بدید و هرگز نکند که می دید ^{اش} ^{چاه}
باره میکرد و چون این خبر بدیدش سید غناک شد زیرا که بغیر از وی فرزندی نداشت بر جاست و پیش دختر
آمد و گفت ای جان پدر ترا چه افتاده و این چه حالت است که من دیده بشود و دختر هیچ جواب نداد و هیچ
میکرست چون هیچ فایده نداشت طیموس حقیقت حال را از سخنان پرسید گفت وی بر صورت دیر باو
مصر عاشق و مفتون گشته پس بد چندگاه تعافل گذرانید و زلیخا در سوز و کد از بد و اما بعد از مدت گذشتن
سالی زلیخا بار دیگر صورت او لینه بخواب دید که با او میگفت که چرا ندیده تر بمصر شاهی که من از توام و تو از منی
چون از خواب برخاست دیوانه تر گشت و ناری و میفراری بیشتر از پیشتر نمود و نصیحت نمی شنود و بار دیگر
بدیدش از حال جنبه یافته نزد وی بیاید و گفت این زمان چه افتاده زلیخا گفت بار دیگر انصورت را بخواب دیدم
که گفت چرا ندیده تر بمصر شاهی که من از توام و تو از منی بدیدش گفت غم مخور و صبر کن تا غریز مصر ترا خوشکاری
کند انگاه ترا بوی دهم زلیخا گفت اگر کسی نیاید سوخته عشق چگونه صبر کند و چون دانستم که معشوق من کجاست
در آنحضرت ده تا بطلب وی بیرون روم بدیدش گفت این چنین ممکن نیست زلیخا گفت میان عاشق و معشوق
ممکنی در میانکند چون بدید حال دختر من این فرموده ویرا و بوی نموده رسولی بغریز مصر فرستاد که ما را
در پس پرده دخترت است که ملوک زادگان عالم بخواسگاری وی آمده اند ما وی کسی را قبول نمیکند و بطلب
میکنند غریز مصر جواب نوشت هر که ما را باین طلبد ما نیز ویرا بخواب طیموس انگاه وکیل خود فرستاد و زلیخا را
خوشکاری نمود بدید زلیخا را در حاله دلخیز غریز مصر در آورده با او بسیار و کثرت گفتار و غلامان زن
که بعد از این با او ایام بمصر روان گردانید چون زلیخا بمصر رسید و بهیبت را دید و آراسته
و تخت زین نهاده بیاید و بر تخت بنشست بعد از مدتی غریز و آراسته چون نظر زلیخا بر غریز افتاد پرسید
که کجاست می گفت شوهر تو غریز مصر زلیخا ای سر دار سینه پر در آورده گفت نه آنست اینک من
در خواب دیدم بحیث و جوش این بخت کشیدم نه آنست اینک گفت از خواب بیدارم ز بهیبتی بهیبت
آور و باز من نه آنست اینکه عقل و هوش من برد. عیان دل به بهیبتیم رسید. نشاندم نخل خرمایا در بار
فشاندم تخم مهر آزار برداد. برای کج بر دم رنج بسیار. فتاد آخر ترا با از دژ کار. منم آن نشسته در یک
بیابان. برای آب در هر سوشتابان. غایده ناکمان از دور ایم. فان خیزان بسوی او شایم. چچا
آب در یابم معاک. ز ناب خور و دختان شوه حاکمی. منم آن را حاکم کرده در کوه. زنبیدی زبیر کوه
انده. که ایم سوی او چون دلیری. بود از بخت من درنده شیر می. منم در بخت آن گشتی شکسته
برهنه بر سر لوجی نشسته. رباید هر زمان تا رنجای موجم. برو که در حصیض و کد باو جم. خدا را اهل ملک

بن بختیای بروی من دری از مهر کشای اگر نمی بخت و امان یارم کرفا کسی دیگر مارم
بر سواجی مدر سپهر ایتم را بدست کس میا لاد ایتم را مسوز از غم من بی دست و پا را مدبر کج من
دست از دها را در آمد مرغ بختایش به پرواز سر و ش عیب دادش تا که آواز که ای چاره رواخت
بر دار کردن مشکل ترا اسان شود کار غریزه مصر مقصود دولت نیست ولی مقصود بی او حاصلت نیست
از و خواهی جمال دوست دیدن از و خواهی مقصودت رسیدن میا از محبت هیچ سمیت کز و نا
سلامت قفل سمیت کلیدش را بود دندان از نوم بود کار کلید موم معلوم زلیخا چون ز غیب یاب کنه
بشود رنشکر آن سر خود بر زمین سود کوسید که غریزه عین بود به بوسه و کما رقاعت کرده تا جندگاه
بهین روش میکند رانید و زلیخا شب و روز در عشق آفتاب که در کد کی خواب دیدن بود میوخت تا نا
که حضرت یوسف علیه السلام بمصر رسید و مالک او را در محض بیع در آورد و چون در دوسوز ناله و آواز
یهایت اجامید دفع ملالت با دای خود در عاری نشسته برسم تا شا بصره ایرون آمده در وقت مر حبت
عبورش بر میدانی که بر در قصر بادشاه بود افتاد غلغله مردم با شنیده از شکاف پرده عماری نگاه کرد
تا که چشمش بر جمال حضرت یوسف علیه السلام افتاد و شناخت و بهوش گشته چون بهوش باز آمد و آید
از وی پرسید که بهوش چرا گشتی گفت صورتی که من در خواب دیده بودم همین غلام عیاری است که
مالک او را در معرض بیع آورده و بر فرج بختانه خود در فتنه غریز را بچیدن یوسف علیه السلام تحصیل نمود
غریزه گفت آنچه در ملک منست از نفوذ و اعراض بقیمت او میسر شد چه قیمت او بران قرار یافت که نهدام
را باز و سیم و غیره و مشک وزن کنند اینهمه در خزانه من موجود نیست زلیخا گفت آنچه در کردن و کوش
منست از حلی و زیور بر آوردم و آنچه در خزانه دارم مجموع با ملک سپارم و آنچه دانست در بهای اجابان
از دل جان بنظر غریزه در آورد مسلم که سر طلبی نزد تو آیم بدین و چون غریزه مصر را مالک بن زعفر یوسف را
که بدان وجه قرار یافت بود خزانه اری نمود مالک در دست و پای یوسف علیه السلام افتاد و عذر خواست
اتحباب عذر او را قبول فرموده تا او را بوقت حجت اخوان موجب جمالت بود مالک بتمش یوسف
علیه السلام مینو داشت او را و دای کرده از مصر مراجعت نمود و چون غریزه یوسف عم را بختانه آورد
بازلیخا گفت که او را کرامی دار و بمنزل نیکو فردا آید که از وی منفعت بایم و یا او را بفروزی
بنزیم چه بچه کریمه قال الذی استاه من مصر که مراده اگر می منقول ده عسی ان
نیفعا او نتخذ ولدا زلیخا چون فرمان اگر می متواه شنید برای یوسف مسخر منتری کریمی
از دل خود ندید لاجرم درین مقامش فرود آورده بخدمت بسندیده قیام نمود طرفه کاری که برادر
در کل انداختند و یکا فکان در دل جالبش دادند و این بنش قلیش فروخته و زلیخا از عظیمش
خرید و چون یوسف علیه السلام بسن برده ساکی رسید بختنه بمنیت ذات مبارکش را بزرگو علم حکمت

آمده و فلما بلغ أشده واستوى آتينا حكما وعلما و تفسیر سوره یوسف که در مصنفات
امام محمد غزالی است موطور است که روزی یوسف علیه السلام از خانه برسم سیر و تماشا بیرون آمد و کار
خوبش فکر میکرد که من راجعاً میکنم و پدرم آگاه بنیت الهی او را از حال من آگاه کرد و آن درین اثنا اعلا
شتر سوار کرد می آمد یوسف علیه السلام از وی پرسید که بجای می ایستی گفت از کفایت یوسف گفت از کدام
مردی گفت از مرغ آل یعقوب یوسف که نام یعقوب شنیده بهوش گشته اعرابی از شتر فرو داده سوار را
در کنار رساند چون یوسف بهوش آمد از وی پرسید که اسرائیل پدر مرا می شناسی گفت آری او غره شجره بجای
اسحاق بنی و میوه ابراهیم است یوسف علیه السلام گفت بچه سان که داشتی او را گفت سوزان و کربان
یوسف علیه السلام کربان گشته گفت یا لیت را حیل لم تد فی بعد از آن فرمود که بچشم من زهر چشیده
بآن بپر محنت رسیده رسائی اعرابی قبول نمود یوسف علیه السلام گفت چون یکبار سی نزد وی رفتم
بگوئی که بجای دارم از فرزند غریز یوسف که در ملک مصر است او را چون غلامان فروخته و دل تو
بفراق او سوخته الحال بنده یکی از اعیان مصر است پس اعرابی را دعا کرده و دعا نمود پس اعرابی متوجه
گشته چون بچانه رسید و با کس سخن نگفت تا پیش یعقوب علیه السلام آمد و سلام کرد یعقوب علیه السلام
جواب سلام داده گفت ای بچا می ایستی اعرابی گفت از مصر بجای آورده ام از فرزند غریز یوسف که او را
بغریز مصر فروخته اند ترا سلام میرساند چون یعقوب نام یوسف شنیده بهوش گشت چون بهوش آمد
فرمود ای اعرابی بچشم خویش دیدی اعرابی سوگند خورد که بچشم یوسف را دیدم در مصر و صفتش
بیان کرد یعقوب او را در کنار گرفته بر چشمالش بوسه داد گفت چشم یوسف را دیده است انگاه او را
دعا کرده حضرت داد چون یعقوب خواست که این سخن با ولاد خود بگوید جبریل امین نزول کرده گفت
که دستوری بنیت که این سر را فاش کردانی و بعد ازین نام یوسف را بر زبان نیآوری یعقوب که بچشم
سیاست آمیز شنیده دم در کشید و با خود قرار داد که بعد ازین حدیث یوسف را بر زبان نراند به ثبوت پیوسته
که آتش عشق یوسف در دل زلیخا جان شمعال یافته بود که بیک لحظه بی یوسف غریزه تنوشتی کرد و تار و پود
سرخش را سخته بدست خویش شانه کرد و لباس ملوکانه در وی پوشانیده با یوسف یکجا طعام خورد و گفت
گفت ترا چندان دوست میدارم که اگر یک لحظه ترا نمی بینم بیقرار میشوم یوسف علیه السلام جواب داد که
چندان دوست داد که من بشوم است چرا که پدرم مراد دوست میداشت به بندگی افتادم متبرسم که از
دوستی تو مراد بلای دیگر پیش آید آورده اند که زلیخا از برای یوسف سالی سیصد و شصت جامه های گوناگون
میساخته بود که هر روز جامه نوی پوشانید ویرانه روزی زلیخا در خلوت یوسف را گفت که دست بر سینه
من نه و بر بین که چگونه می جود از عشق تو یوسف علیه السلام گفت ای زلیخا آرام گیر و طمع تمام کن که
من از خاندانی نام که از من چنین کار بر تو عجب از زلیخا گفت اگر فرمان من نبری ترا کار با عبا بی فرایم

تا پنج در حمت کشتی تا قدر و قیمت بشناسی یوسف باغبانی اختیار کرده جامه پشمینه در پوشیده پل
دبست گرفت و یک رباغ مشغول شد چون بکروز بگذشت و یوسف را ندید بجای رفت شد بر غصه رفت
و در بچه بخت او در رباغ نگاه کرد یوسف را دید آواز داد که ای یوسف باغبانی اختیار کردی کدام عقل
چنین کاری کنده که تو کردی که از جهان ناز و نعمت خود را بر هیچ و محنت قرار دادی یوسف علیه السلام
با آب داد که خود را بیشتر ازین مرچان که نزد من این ریخ و محنت خوشتر است از آن چیزی که تو میگوی
بعد ازین زلیخا بر روز از غم میگذشت چون وایه حال او بدینوال دید از حقیقتش پرسید زلیخا حقیقت خود
مشروح و آتش دایه گفت دایه بد بگری اندیشه زلیخا بتعلیم دایه فرمود تا قصری بنا کرد و در بنیت تمام نقش
و مصور ساخته و صورت یوسف و زلیخا بر در و دیوار و سقف آن تصویر نمودند و بطلی مریض و مصور صورت
یوسف و زلیخا که دست در آغوش یکدیگر کرده بودند کسبترانیدند و زلیخا در آن قصر در آمد و در آستانه بر فراز
نخنی قرار گرفت انگاه یوسف را بهانه پیش خود خوانده اظهار بقراری نمود که بیا و من بده یوسف علیه
السلام گفت معا و الله انی احسن منوای حکوم عصمت و طهارت خود را بلوث شئوت و محصیت
الوده کنم از خدا تیرم و عنایت عزیز را چگونه بچنانت مبدل سازم زلیخا گفت اگر تو از خدا معالی متیری
من مال بسیار دارم چندان صدقه دهم که حق سبحانه و تعالی از تو نشنود و اگر از عزیز تیرستی ویر از تو
شترتی که هنوز بحلقش نرسیده باشد که جان مالک بسیار یوسف علیه السلام گفت اگر مال همه عالم صدقه
دهی مایه تعالی نپذیرد و اگر عزیز را زهر دهی از برای من کرده پستی و من بدان گرفتار شوم زلیخا گفت
ای یوسف این سخن بگذار و فرمان بردار من شود و اگر من ترا عذاب سخت کنم گفت این عذاب از
فرزندان یعقوب می بینم نه از تو گفت بر خیز که حاجتم روا کن که کس را منی بنده گفت خدای من زلیخا جز
ازین نوع سخنان گفت یوسف علیه السلام هیچ سودی نکرد و درین اشیای یوسف علیه السلام بر لب لفظ
انداخته تا که صورت خویش و زلیخا را دید که دست در آغوش یکدیگر کرده بوسه میدادند و روی از آن طرف
گردانید چشم بر دیوار افکند و با انصورت را دید و بلسقف او و همان صورت در نظرش آمد لاجرم بر روی
زلیخا نظر انداخت زلیخا در طمع افتاد که مقصود من حاصل گشت چندان کرد و افشون افتاد و بنا کرد که یوسف
علیه السلام در ماند و عاجز گشت چاره دیگر ندانست بهفت کرد بر بنده از خود زد و گفت ای یوسف بایدم
برین که در مانده ام زلیخا گفت اگر مقصودم بر نیاری خنجر بر خود زرم و خنجر بر کشید تا بر خود زد یوسف
علیه السلام دستش بر هفت و خنجر از دستش کشید چرب زبانی آغا زینا و زلیخا اندک آرام یافت پس
یوسف علیه السلام با قصه ی بجا طر رسیده خواست تا بنده سر او بل بکشد به از که آوازی شنید که اتقوا
لیوما ترجعون فیه الی الله یوسف را هیچ اثری نشد که دوم را خواست تا بکشد به باز
آوازی از آن که شنید ولا تقر بوالزنا انه کان فاحشه ازین نیز بایکی نداشت چون

خواست که که لیوم کتبایدان کرده با وی گفت الزانیه والزانی فاجلدوا کل واحد مائة
جلدة و همچنین از که بهامی شنید و اندیشه نمود می کشد و تا بکوه به قلم رسید آنرا نیز کشاده خواست
تا قصد زلیخا نماید چنانچه آیه کریمه وَلَقَدْ هَمَمْتُ بِهِ وَهَمَّ لَوْلَا ان دان برهان سر به ایشان
نمیکند حق سبحانه و تعالی چه بریل با علیه السلام گفت که در باب بنده مرا که در مانده است جبریل باید بصورت یعقوب
علیه السلام که انگشت بدندان گرفته گفت ای فرزندان نام تو در دیوان بفکر کن کنو است و تو عمل شیطان میکنی
یوسف شرمناک شده از زلیخا اعراض نموده از حرمه حاصل بیرون دوید زلیخا از عقبتش دوید و چون یوسف
بدروازه رسید زلیخا خود را بر یوسف رسانیده سپهر پیش را از عقبتش کشید تا باره شد که ناکاه غریز را بر دور افتاد
زلیخا از غایت محالبت آواز بر کشید و غریز را مخاطب ساخته که ما جئنا من ادا با هلك سوء
الا ان لیسجن او عذاب الیم غریز درین نصیحه متحیر ماند و یوسف علیه السلام نیز از برای وضع
هممت گفت حاشا که من حیانت نکرده ام بلکه زلیخا مرا خود خوانده و من که بخیم غریز از غایت خشم است
بیشتر باز ده خواست تا یوسف را عقوبت کند ناکاه کودکی شیر خوار که بهفت ماهه بود بر بکینا می گشت
کو اهی داده گفت ای عزیز یوسف را عقوبت منهای و شنادت من بشنو غریز تعجب نموده گفت کنه از
کیت کو دک گفت اگر سزا من یوسف دریده باشد زلیخا راست میگوید و اگر سزا من یوسف را عقب دریده
باشد زلیخا دروغ میگوید بعد از آنجا که بکینا می یوسف علیه السلام ظاهر گشته غریز بر سر روی یوسف افتاد
عذر خواسته گفت زنها را این سخن ماکس مکنوی تا در مصر فاش نشود افکاره باز زلیخا گفت بر اسم استغفار
قیام نمای چنانچه حق سبحا میفرماید که یوسف اعرض عن هذا و استغفر لی الذنبک بعد
از آنکه کتی این سخن در زمان مصر شهرت یافت که زلیخا بر غلام خویش هتوت شده زلیخا چون شنید که
زمان مصر غیبت و ملامت وی میکند خواست تا ایشانرا شرم دهد تا از خوان دعوت آراسته زمان
مصر اجابت مهمانی طلبید و هر یکی را بر کرسی نشاند و خوان دست میرا بعد از فراغ طعام هر یک را
ترنجی و کار دی بدست داده یوسف علیه السلام را گفت که از حرمه بیرون آئی یوسف علیه السلام بر این
آمد چون چشم زمان مصر بر یوسف علیه السلام افتاد از دیدن جمال مبارکش بهیوش گشته بجای ترنج
و دستهای خویش بریدند و از خرد جبرنداشتند و چشمهای خود بر جمال یوسف علیه السلام دوخته بودند
و می گفتند ما هذا البشر ان هذا الا ملک کریم پس زلیخا زبان سرزنش با ایشان گفت این
اخبار است که در صحبتش مرا ملامت میکردید ای میرا بخود نظر کنید چون نگاه کردند دستهای خود بریده و چاه
خود بخون آلوده دیدند بجل شدند نگاه زلیخا گفت شما بیک نظر چنین گشته پس من چاره حکم کنم که شب
در روز او را می بینم گفته راست میگوئی ملاحظه کردیم که ترا درین واقعه ملامت کردیم افکاره زلیخا زمان را
رضخت نمود آن زمان دستهای بریده و اسن کشان خون فشان بجایهای خود معاودت نمودند و در

که چون زلیخا از یوسف علیه السلام نویسد که روزی در خلوت باغزیکفت من میان زنان مصر شرمند گشتم
از سبب این غلام عبری اگر فراموشی من او را بزند از فرستم تا که زبان طعن مردم از من بسته و منقطع گردد
غریب و ستوری داده زلیخا نزد یوسف علیه السلام آمد که گفت ای یوسف گفته من قبول کن و الا بزندانت
میفرستم یوسف علیه السلام جواب داد که من زنم را دوست تر دارم از حصول مراد تو زلیخا چون از یوسف
نویسد جامه های دیبا که در بر داشت از تنش بر آورده جامه های پشمینه در روی پوشانیده و غلی بر گردن نهاده
بزندانش فرستاد چون یوسف علیه السلام بزندانش در آمد زلیخا موکلان زندان را فرمود تا غل از گردن
انزاردن یوسف علیه السلام برگردان سرش را با فخر عزت و فامش بلباس کرامت بپاراسته بجهت
اقامت او در خانه علیحد فرستاده می گردانیدند اخذند و یوسف در آن خانه آرام یافت با دای عبادت قیام
نمود چون آنماه که غانی بسج زلیخا زندانی شد بپنجان کشته فراقش آتش شوق در دهن زلیخا زد چون
آنگاه خود کرده و آن تدبیر خود اندیشیده بود چاره نمیدانست و راه بمقصود نمیبهر **و** چون سر و آفتاب
بدر شد **و** گشت آتش زندان تیره تر شد **و** چه آتش در آن کارماند **و** که کل حقت بند جانماند **و** شب
روز زباد و دوسوز میگفت **و** که ای کاشی که من کردم که دوست **و** چنین زهری که من خوردم که دوست
درین محنت سر یک عشق پیشه **و** نزد چون من بیای خورش تیشه **و** بدست خویش جستم خویش کنم
نکوری خویش مادر چه کنندم **و** به چهری که روی شنیدی **و** بوی او زبان آبی کشیدی **و** کوهی دم دم
بهر من او **و** که روزی سوده بودی بر تن او **و** زخم کوهی بپشت خویش لستم **و** بزرگوه پشت خود گشتم
کمی سوز که جانش نهادی **و** صید حسرت زهرش را بوسه دادی **و** کبی کردی بدیده و دانش جای **و** که روز
سوده رو بر پشت من نهادی **و** بدینسان نوحه جانم می کرد **و** شب اندوه خود را روز میکرد **و** جو قند و
دیدارش شاخت **و** باغ دوری و لدار بکداح **و** بشنان شد ولی سودی نبود دست **و** بغیر از صبر بود
نبودست **و** ما و ما **و** احبار و اهلان آنرا چنین روایت آورده اند که چون یوسف علیه السلام بدست
چند سال باراده قاهره و اجلاال در آن زندان بماند خواست لا روشرب دار ملک ریان فقیر بود و او بدین
زندان در آمد نه اصل این واقعه چنانست که پادشاه روم رسول ملک مصر فرستاد مال بسیار و
مقداری زهر میلاجل مصوب او گردانیده تا خواص ملک ریان را باموال فریفته کند تا زهر بخوردنش دهند
و رسول پادشاه روم بعد از آنکه قواعد محبت باخوان سالار و شرابدار ملک صورت واقعه را در میان نهاد
و شرابدار ازین غدر دستبختار نموده خوان سالار بکثرت زر و فریفته گشته این امر خطیر را قبول کرد و این خبر
بجمع ملک رسید که کی ازین دو نفر قصد او دارند چون ملک با معلوم نشد که کدام یک ازین دو کس مرتکب
ایم امر شده است بپایین فرمان داد تا هر دو را بزند و بزند تا بیکان و از مجرم ستمیز کرد و چون آن
دو جوان بزندانش در آمدند بمصاحبت حضرت یوسف علیه السلام فایز شدند و دیدند که حضرت یوسف هم ضعیفان

مجوس را قوی دل مسکروانده و یکی را فوید بخنج میدهند و جواب خواب هر کس بگوید بماند خواب نمانده از کف
 نفس خود راست کرده معروفی را می صدیق گردانید طالب بگوید بماند خواب نمانده از کف
اعصر سر او قال لا خرافه اذانی احملا فوق راسی خبر انا کمل الطیر منه بنی
 بنا و یله ساقی گفت در خواب چنان دیدم که در باغی در آمدیم و سه خوشه انگور از تاک باز کرده از انشرب
 صافی حاصل نموده نزد ملک بروم ملک از انشرب پیاله چند در کشیده مراحتسین فرمود بعد از آن خوان
 گفت که من از مطبخ ملک بیرون آمدم و سه خوان پر از بر سر نهاده خوشه ناپیش بر من با کاه مرغان
 بر سر من ماحق آورده مانده بود و من اضطرار نموده از خواب در آمدم اکنون التماس کن که ما را از بخت
 این خوابها خبر دهی یوسف علیه السلام ساقی را گفت آن باغ برای ملک است و سه خوشه انگور سه روستا
 که در زندان باسی و پیاله چند که ملک از دست تو در کشیده ترا عفو نموده بر سر عل سابق رسانده انگار بخت
 خوان سالار است و چه گشته فرمود که خوان اشارت بآنست که ترا بعد از سه روز از اینجا برده بردارست کند
 و چنان بگذارد که مرغان هوا مغرورست بخورند ایشان گفتند ما هیچ خوابی ندیده بودیم بلکه در بخت
 تو است حکایت بر هم بافته ایم یوسف علیه السلام جواب داد قضی الامر الذی فیه تستفتنا
 بقیه بقیه نخواهد یافت بعد از آن یوسف علیه السلام از ساقی التماس نمود اذ کونی عند ملک
 یاد کن مرا نزد ملک خود یعنی عرصه داری که چند سال است که در زندان غلامی عبرانی بمعلوم مجوس است
 و ساقی ملتزم یوسف را قبول کرده بعد از آن تقضای ایام نشسته یکی را بر تخت نشانده و دیگری را بر آویخته
 و شیطان حدیث یوسف علیه السلام را بر ضمیر ساقی فراموش گردانیده آورده اند که یوسف علیه السلام
 این التماس از ساقی نمود جبریل علیه السلام از رب اجیل فرود آمده گفت ای یوسف حق تعالی بقیه
 که از من شرم نداشتی که پناه بخلوئی آوردی بعزت و جلال خود که ترا چند سال دیگر در حبس نگذاهم یوسف
 را سجده نهاده گفت الهی اگر بزرگوارم سخنی بسپورفته تو به کردم بقول مشهورین الطیور هفت سال
 دیگر در حبس ماند چون مدت محنت منقضی شد پادشاه مصر ریان ابن الولید در خواب دید که هفت کا
 فریه از نیل بیرون آمدند و از عقب ایشان هفت کاه و لاله سپارده آنگاه وان فریاد فرود بردند و هم
 هفت خوشه بنر و خرم دید که هفت خوشه خشک سر مانده بران خوشه های بنر سجد بنوعی که از بنری
 آن اثر نگذاشته و چون ملک بیدار شد ملول و متفکر گشته معبران را استحضار نمود و از بقیه خواب
 استقفا نمود و همه گفتند این اصغاث و احلام است و ما به بقیه این خواب شوریده عالم بنسیم و خلایق
 استماع این حکایات ساقی را حدیث یوسف یاد آید گفت ابلک مرا کسی یاد آید که بقیه خواب از او
 روشن شود ملک گفت کیست گفت یوسف که غلام عزیز است اکنون دوازده سال است که در حبس
 مانده ملک ریان از کیفیت احوال یوسف استقفا نمود ساقی گفت من بر تمام احوال او و قوی ندانم

اما انقدر میدانم که کریم زاده نسبت از جانیدن ابراهیم خلیل الله و عزیز بنی میسر نهاده ملک او را بر زندان فرستاده
و شمه از خواب خویش و خوان سالار و تعبیر یوسف علیه السلام بعرض ملک رسانیده ساقی بنابر فرموده
ملک ریان نزد یوسف علیه السلام آمده گفت ایها الصدیق افتخاری سبع بقرات سما
ملک خواب چنین دیده است و معبران از تعبیر این خواب عاجز آمده اند اکنون ملک جهت تعبیر این خواب
پیش تو فرستاده باید که تعبیر این خواب بیان کنی یوسف علیه السلام گفت کاوان فریه و خوشنمای شیر عیار
از سالهای بر بخت بسیار زراعت که خلاصی در آن ایام بر فایست باشند و کاوان لاغر و خوشنمای خشک
گنایت از سالهای تنگی و عسرت است که سبب معیشت مردم منعدم گردد و چون ساقی از زندان مراجعت
نموده از تعبیر خواب آنچه شنیده بود پیش ملک معروض داشت لاجرم ملک باحضار یوسف عارفان داد
ساقی بر زندان آمده صورت اشتیاق ملک را ملاقات آنجناب باز نموده از صدیق القاس کرد که باقی
بیاگاه ملک روده یوسف اجابت نموده گفت باز کرد و ملک را بگو که از زندان بیرون نیایم تا تقصیر
من از آن زمان که دستهای خویش بریدند نماند که بچه کنایه مراد از زندان کرده اند در اجازت آمده که چون
حضرت رسالت صلی الله علیه و سلم بدین آیه رسید که فلما جاءه الرسول قال ارجع الى ربك
فاساله ما بال النسيوة اللاني قطع ايد يمان گفتی که اگر بجای یوسف من بودی چون
رسول ملک بیامدی و بر سیر و خواندهی لبتاب بیرون رفتی و چون ساقی پیش ملک آمد و عرض داشت
که یوسف از زندان بیرون نمی آید تا بیکای هی او روشن نشود ملک ازین متعجب شده از حال یوسف کما
یمنعی استفسار نموده گفت این چه زمان اند که دستهای خود بریده اند و مرا از حال این غلام ازین چرا
باید پرسید ساقی قصه یوسف مشرح بوجهی که از یوسف شنیده بود معروض کرد ایند ملک ریان چون از حال
یوسف چنانچه بود اول با آخر واقف شد باسحقا و عزیز فرمان داده از سبب حبس یوسف علیه السلام
پرسید عزیز گفت من این غلام از مالک بن زعر خردیه بفرزندی قبول کرده بودم بواسطه جانی که از او
صدور یافت تا غایت در زندان سو قوفت پس ملک فرمود تا زمان دست بریده را نیز حاضر کند و از حال
یوسف و زلیخا استعلام نمود ایشان گفته معا و الله ما از وی هیچ بدی ندیدیم و آنکزی بود که ما ستم
و زلیخا نیز بجرم خود اعتراف نموده گفت اکنون بدید اند حق از باطل گناه از طرف من بود که یوسف را
بجویشتم خواندم و او فرمان من نبرد چون زلیخا در حضور ملک ریان بجرم خود اعتراف نمود عزیز از
غایت محال او را طلاق داد و انگاه زلیخا از خانه عزیز برانگشت جای دیگر فرار گرفت و همچنان در تنگ
یوسف روزگار بسختی بسر میبرد تا آنکه محض و رسیده آورده اند که چون یکمای یوسف علیه السلام
بر ملک ریان و مصریان روشن شد ملک فرمود که یوسف بیا رید که او را از جهت محاسن خاصه خویش
افضا میکنم تا بر فرمان رسول ملک پیش یوسف آمده حکایت زمان و زلیخا باز نمود یوسف علیه السلام

گفت ذلک لیعلم انی لک اخنہ بالغیب یعنی غرض من ازین التماس آن بود که عزیز بدانند که در
 اهل او حیانت نکرده ام درین اثنا جبریل در رسید و گفت ای یوسف میان تو و معصیت چنانده بود اگر خدا
 تعالی را نگاه داشتی چرا یکی گناه بزرگتری نمی یوسف علیه السلام گفت وما ابرئ نفسی ان النفس
کامان بالسوء الا ما رحم ربي پس یوسف علیه السلام بعد از غسل و لبس ثياب فاخر
 بخل عام بر جنیت خاص ملک ریان سوار شده متوجه درگاه ملک ریان گشت چون مبارکاه ملک ریان رسید
 چشم ملک و ارکان دولت بر جمال یوسف افتاده از حسن و جمال او متحیر ماندند و گفتند ملک است بصورت بشر
 چون چشم یوسف بر پادشاه افتاد سلام کرد پادشاه بر جاسته او را در کنار گرفت و با خود بر تخت نشاند و از
 نمودار گاه گفت ای یوسف می خواهم که بغیر خواب خویش از زبان تو اسمعی تا یوسف علیه السلام بقیه احکام
 بوحی که سابقا مذکور شد تفسیر فرمود و انگاه ملک ریان گفت ایها الصدیق تدبیر و تدارک این حادثه را بهم در
 حضور شرح فرمائی یوسف علیه السلام جواب داد که تدبیر آنست که ملک فرمان دهد تا در مدت هفت سال
 پوسنه زراعت بسیار کنند و بعد از رفع محصول خانه را با خوشه نگاهدارند تا آنکه دران سال صرف
 خود نمایند و هر چه درین هفت سال حاصل شود همچنان در خوشه مستتر باشد تا از تعرض خسرات محفوظ ماند
 ملک ریان فرمود ای نام این امر خطیر گفت کدام عاقل این توان مناد یوسف علیه السلام فرمود که ضبط
 محصولات هفت سال را بمن حواله نمائی و بهر کتاب و محاسب که گویی حساب خود را جواب گویم قال
اجعلنی علی خزائن الارض فی حقیظ عظیم و چون یوسف از ریان این التماس نمود
 ملک موافق بخواه افتاده یوسف را گفت بهتر از تو که خواهی بود که کار سازی محاسبات کلی و جزوی قیام نماید
 انگاه سرش را با قشر زرنگار و میانش را بکمر مصرع بیاراست مشیت الهی هم علیم را برای دور بین او مقبول
 گردانید و عزیز مصر را مغرول ساخته منصبش را نیز بآن جناب ارزانی داشت و ایها الصدیق فرمان داد تا در
 حوالی مصر موضعی وسیع پیدا نموده با نمائی عمارات رفیع بنا نمایند و محصولات هفت ساله در انجا
 مخفی گردانند و چون ایام ارزانی و سعت معیشت بگذشت اوقات محظوظی در رسید اول کسی که اطمینان
 جوع و کمرنگی او را دریافت ملک ریان بود چنانچه در نیم شب فریاد برآورد که یا یوسف ایچیه آورده اند که انجا
 دران ایام هر روز در نصف النهار از برای ملک و ملازمان و غیره طعام مهیا گردانیدی و خود سیر بخوردی
 تا کمرنگی از فراموش کند و دران مدت آنش محظوظان بالا گرفت که دودش از روزن دریاغ حاصل تمام
 و غنی و فقیر را بیکدوخش سخن آنکه خلافت در سال اول از محصولات میناء و عمارت در جاهای خود داشتند
 بر عیال خود نفقه کردند و در سال دوم نفقه صرف شد و در سیوم از حلی و فرش هر چه بود در بهای غله دادند
 و در سال چهارم از مواسمی و چهار بابیه آنچه داشتند غرض نفس و سرمایه حیات خود ساختند و در سال پنجم غله
 و دیگران در معرض بیع آورده خوردند و در سال ششم املاک و زمین و فرزند را عوض جو کردند و در سال

وستم نفوس لغتیه را مانند سایر ملوکات یوسف علیه السلام فروختند چون غلام برخص و محنت برآید
 یوسف علیه السلام از ملک ریان رخصت گرفته مجموع اهل مصر را که حلقه بند که در کوش و کشته آزاد کرده
 صنایع و املاک و عبید و مواشی ایشان را بجا جان باز داد و آورده اند که چون مهات ملک مصر بر یوسف
 علیه السلام قرار گرفت و عزیز رخت سفر آخرت بر لبست زلیخا از آمدن او ایام بجران یوسف علیه السلام
 نزار کشته چشم امیدش در راه انتظار یوسف سفید شد و از عشق یوسف شب و روز نمی آسود و بر سر راه
 یوسف از بی خانه ساخته بود و از برای آنکه چون یوسف علیه السلام از آن راه بگذرد و بگوید از می انوی شنود
 تا از کرم دل سوخته می کرد و در هر گامی که انتخاب با شوکت و عظمت تمام از آن راه میگذشتی زلیخا بر سر
 راه آمده فریاد کردی اما آواز وی بسمع یوسف نمیرسید تا بعد از چند گاه که زلیخا بوجد انیت حق سبحانی
 و تعالی ایمان آورد دست بمباحات بجانب وایسب بر آورد و طلب موصلت یوسف علیه السلام نمود
 و روز دیگر بر سر راه یوسف آمده منتظر نشست تا که یوسف علیه السلام با کوبه تمام در رسید زلیخا فریاد
 برداشت که ایها العزیز سخن من بچاره بشنو اینم آواز زلیخا بسمع یوسف علیه السلام رسید بنگاه کرد
 زنی را دید بپنجه پوسن عصای در دست گفت چه بدان خدای که ترا این مرتبه رسانید بر من بچاره زخم
 کن یوسف علیه السلام گفت هر مقصدی که داری معروض دار زلیخا گفت مقصد من تجلوت غفلت دارد
 پس یوسف علیه السلام بجای بی سروه روان شد چون انتخاب از بنگاه بجا نماند حاجب آنچیزه را
 حاضر کرد و بنگاه انتخاب از وی پرسید که تو کیستی و مقصود تو چیست گفت من زلیخا ام و شب و روز در
 عشق تو چندان که لبم که چشمم بیا گشت و جان و دمان در کار عشق تو با ختم از آتش عشق تو اگر آنچه در
 دل منت اگر بر سر کوهی من در سست که آخته شود و اگر با و ز مزاری سر تا زینا نه بمن ده تا به بی یوسف
 علیه السلام سر تا زینا بوی در زلیخا ای بر آورد از حرارت نفس زلیخا شعله آتش در زینا نه افتاده
 بسوخت یوسف علیه السلام ملاز دیدن این حالت رقتی دست داده گفت مقصد خود را بیا بیا کن زلیخا
 گفت اول آنکه دعا کنی تا بار خدای بر این ببارد و داند جوانی و جمال سابق باز و بد دیگر آنکه مرا بعقد از وواج خود
 و آوری یوسف علیه السلام با شمع ایجادیت سر در پیش افکند منتظر شد درین اشارت جبریل امین از حضرت
 رب العالمین در رسیده فرمود که فرمان حضرت عزت چنان است که بمناس زلیخا را قبول نموده و در حرم
 حرم خود جای دهی بنگاه یوسف علیه السلام معاودت ایام جوانی زلیخا از حضرت عزت مسالت نمود
 چون دعای یوسف سجاب شد کلمش جمال زلیخا یکبار دیگر طراوت و نازکی یافت بعد از چهل سالگی
 بسن برده سالگی رسید بفرمان ملک قدیم بر شریعت حضرت ابراهیم علیه السلام میان یوسف و زلیخا
 عقد نکاح منعقد شد هر دو در حجره خاص خرامیده بر فرس قرار یافته آورده اند که حضرت یوسف
 زلیخا دو لب و یک دختر بود و در آنکه بد و بران یا فرایم و میثا موسوم شده و دختر نیک اختر بر جنت انعام

در تفسیر سوره یوسف علیه السلام که از صفات امام محمد غفر البیست مذکور است که چون بلای محط و غلا
بنواحی شام و حجاز و مکه رسید از اطراف ممالک مردمان جهت خریدن غله بمصر میرفتند قیدار بن اسماعیل
بن ابراهیم خلیل که ممتز که بود نیز بدین غریبت با چهل کس از اولاد خود متوجه مصر گشتند چون قیدار بمصر
رسید روزی که اکابر و اعیان مصر در مجلس یوسف علیه السلام حاضر بودند بشرف و دستوس مشرف گشتند
یوسف علیه السلام از وی پرسید که از کجایی و کسبته و نام تو چیست جواب داد که نام من قیدار است از جمله قریه
صلبی حضرت اسماعیل بن ابراهیم خلیل از حسن ام یوسف علیه السلام سرور و خوشوقت گشته بر حایت
و از تحت فرو آمده او را در گرفت و با خودش بر تخت نشاند از اغراض و احترام تمام نمود و آنچه ایشان را غله می
از ایشان در بلیغ نداشت و آنچه از نفوذ که ایشان آورده بودند از برای غله باز ایشان تسلیم نمود و انگاه قیدار
پرسید که امروز در جهان از یغیران کسی هست گفت آری یعقوب بن اسحاق پسر عم من در ولایت کنعان
بنغمیت یوسف علیه السلام گفت درین نزدیکی از حال او خبری داری که بر جهان گذارانت گفت
روز از فراق یوسف که دوست ترین فرزندانش بود که بایست یوسف علیه السلام پرسید که بدین
از فرزند چه بود قیدار گفت یعقوب بن عم علیه السلام دوازده پسر داشت جهت آنکه یوسف را که برادر کینه بود
از برادران دیگر دوست تر داشت او را الصبح ابرو دارند چون باز آمدند پدر را گفتند که او را اگر که خورده اند از
جمله ایشان واقف گشته از آن باز با ایشان سخن گفتند و از بسیار کسب چشمش تابناک گشته یوسف
علیه السلام از شنیدن اینکلمات تاب نیاورده گریه آغاز کرد و انگاه قیدار گفت ایها العزیز القصور و جلال
که یوسف داشت بعینه بصورت و جمال نمایانند پس یوسف علیه السلام فرمود میتوانی که بگفتار رفتی
یعقوب را بگوئی که صورت و جمالی که عزیز مصر دارد مانند صورت و جمال یوسف است قیدار گفت قبول
بر دین مناده از یوسف علیه السلام و دعای نموده متوجه کنعان گردید چون اراده از اهل چنان بود که قیدار
یعقوب را نه بنده راه کم کرده بلکه رفت آورده اند که چون بلای محط و غلا بنواحی شام سبیل یافت
در خلال این احوال اولاد یعقوب علیه السلام نزد پدر حاضر آمدند و سحار را و در ماند که اهل و عیال را معروص
کرد و ایند یعقوب علیه السلام گفت که شقای این پنج چیست اولاد گفتند چنین مسموع میشود که عزیز مصر
در این کشته است و هر که قفای میبرد و مقابله آن انتفاع میکند اگر دستوری دبی بحضرت او توجه نموده
غلبه یارم یعقوب علیه السلام بعد از استماع اینکلمات حضرت نمود و اولاد یعقوب بنظر این بابان بر پیری
شتری گرفتند و متاعی چند فراخ کردند خویش را برگزیده متوجه مصر گشتند بعد از قطع مسافت صحرا و سیاه
بمصر رسید و روزی که اکابر و اعیان مصر در مجلس یوسف علیه السلام حاضر بودند بدستوس مشرف
گشتند و ایشان چون ده جوان خوب روی و زیب خلق بودند و اهل مصر از مشاهده ایشان حیران و تعجب
مانده بودند که یوسف علیه السلام در آن روز بر سر تخت نشسته بود و باج مصر بر سر نهاده بطریق

ملوک جامهای حمیر پوشیده برادرانش بنابرین اورا نشاندند و یوسف علیه السلام و خاویل ایشان چشت
 انگاه ازین سوال کرد که شما از کجایید و مقصود شما از آمدن بدینجا چیست گفتند ما از بلاد شامیم رنج و غمی
 روزگار دیده و سخت فاقه کشیده با وازه بذل و احسان تو باین دیار متوجه شده ایم تا قوتی بدست آریم یوسف
 علیه السلام گفت همانا شما جاسوسانید که بجهش احوال آمده اید تا عدت لشکر ما را ببینید و دیده نزد والی شام
 و دردم روید و ایشان را بر بحارید و دیگر گردانید ایشان تنفیذ الحکمه او را بر آوردند که حاشا که جاسوسان باشیم
 بلکه بنمیزاد گاهیم و پرده برادرانیک بدریم و پدر ما یعقوب اسرایل العبد بن اسحاق فیج الله بن ابراهیم غلیل است
 یوسف علیه السلام باز پرسید که پدر شما رنده است گفتند در قید حیات است یوسف فرمود که چرا نمیکنید
 گفتند که پدر ما در کنعان بنحس است و بر ایهامی حلالی مشغول است باز یوسف علیه السلام پرسید که شما چقدر
 گفتند ما و از ده برادر بودیم از میان ما آنکه بصورت و سیرت از ما بهتر بود و روزی بابا بصحرای تماشای سیرت
 و ما را از حضور او عینیتی دست داده تا که او را در ربود چون این خبر پدر را موصول رسید و پایی تدبیر
 کم کرده بملاکش را بقضا و نقد میرجواله کرده کلبه تنگ از او اختیار کرده است و هم از آن مادر فرزند کم شده
 پس و تکرار و موسوم باین یامین زیرا که برادر کم شده باز باین عبری این یامین گویند اکنون همه آنفرزند
 کم شده بروی هماده است یوسف علیه السلام گفت که کسی درین ولایت است که بصدق قول و صحت
 نسب شما کو اهی و در ویل گفت که مادر من شام ابن اهل اسلامیم اما در تنگ کسی ما را نمی شناسد آنجا
 فرمود دست ازین معاطله بازداریم تا صدق مقال شما ظاهر نشود و واضح نگردد که غرض از آمدن شما برین
 دیار تجارت بوده یا آثار غبار جنگ و جنگ را اکنون مصلحت جهانست که چون غرم مراجعت نمایند یکی از بزرگان
 در جوار مقام کند تا باز آمدن شما و در کشته بسیارید تا صدق گفتار شما بر او واضح گردد و شتر و ارگندم
 بدیم و گرنه بشما گندم ندیم و شما را پیش من آبروی نماند و لا یعقوب اجمعین را قبول کرده یوسف
 ایشان را در منزل لایق فرود آورد و در محراب و اکرام ایشان مبالغه فرمود و انگاه اخوان بموجب فرمود
 عزیزانقه خود را با بایا بر و هم و لیسیت و بیار فرود خند و بوکلا سپردند انگاه یوسف بعد از سه روز که
 برادران را مهمانی کرد و هر یک را شتر واری گندم داد و اخوان در میان خود بقرعه عل نموده شمعون را
 در مصر گذاشتند و متوجه کنعان شدند و در حین مراجعت برادران یوسف علیه السلام و کلا را فرمود
 تا بهای بصاعتی از کنعان آورده بودند بطریق اختفا و برایشان نهادند چون او را د یعقوب بعد
 از طی مراحل کنعان رسیدند و ملاقات پدر فایز گشتند گفتند برکت دعا شما عزیز مصر را اغراض و تحریم
 تمام نموده بدین سخن ایشان شنیدند در میان فرزندان شمعون را ندید کیفیت واقعه را باز پرسید
 فرزندان مضمون سر که شت را از اول تا آخر بیان کردند که او را غریزه مصر را با جاسوسی متهم داشت
 ضرورت لب خود را معروض داشته گفتیم که ما از خاندان نبوت ایم یعقوب علیه السلام ساکت شده

اولاد چون بارشتره باز کرد و بهای بضاعت خود در میان یافته گفتند ای پدر از مکارم اخلاق و شفا
غریز مصر تامل فرمائی که بهای بضاعت ما نیز در باره ایشان کرده باز داده است یعقوب علیه السلام غریزه را
خیر گفت اما حجت آنکه سمعون را باز داشته بود ملول گشت سباط گفتند پیش ازین بر ایشان مباحث
که غریز مصر سمعون را بگردان یامین نگاه داشته و بیشک چون ما و همراه ما روانه سازی یک شتر و اگر کنیم
زیاده بستانیم و اگر در سال می اجمال بود یقین که غریز مصر دیگر کندم بماند به یعقوب علیه السلام گفت من
چگونه بر قول شما اعتماد نمایم که این یامین را با شما بفروشم چه حیانت و ناراستی خود باره برادرش ظاهر شد چون
اصحاح کردند یعقوب علیه السلام گفت بر سخن شما وقتی اعتماد نمایم که عمدی در میان آورده و بایان موکد
ایشان بماند عمدی در میان آورده و دران باب سوگند خورده یعقوب علیه السلام بفرستادن این
همراه ایشان را صحتی گشته اسباط چون خواستند که متوجه مصر شوند از پدرالتاس نمودند که مکتوبی بغریز مصر
بنابرین احتجاج بفرستد در قلم آورده و ستاری که از انابراهیم خلیل اله بر سبیل میراث بوی رسیده بود بر سر
بهوداد این یامین سپرد که بغریز مصر بفرستد اولاد اسراسل روی مصر رساند بعد از قطع منازل چون مصر
رسیدند هر یازده برادر بر گاه غریز مصر رفتند یوسف را خبر شد که آن اخوان عیالی آمده و از ان نگفت
کفحه و تخمه آورده اند علی الفور فرمود که با غریز احترام شان را آورده بجای اشرف نشاندند و یوسف علیه السلام
بعد از ان که برادران را با انواع لطف و مروت با شک و حال یعقوب علیه السلام بر داحت اخوان جواب
دادند که قبل ازین برنج شتیاق فرزند نم کرده معطله جمال این یامین آسودی اکنون که لغت وصال محبت
فراق مبدل شده نمیدانیم که حالش چگونه باشد انگاه دستار ابراهیم خلیل و مکتوب اسراسل بغریز مصر در آورده
یوسف علیه السلام از مضورت بعایت شادمان شده و وصول اینیه را مقدمه نبوت دانست و چون روز پنجشنبه
انجامید انواع طعام لذیذ بجمع غریز آوردند غریز خوان داد تا برادران را بر یک خوان نشاندند و یک خوانی بین
این یامین نهادند این یامین که خود را تنها دید از برادر غریز یاد آورده آب حسرت در دیده بگردانید یوسف علیه السلام
از سبب گریه اش پرسید این یار گفت برادران که از یک مادر بودند و دو بر یک خوان نشستند و از یک
برادر داری بود یوسف نام لیکن از برادران شنیدم که او را اگر ک خورد مرا از ان گریه که اگر آن برادر و هیده
حیات بودی با من طعام خوردی یوسف علیه السلام که این شنیده رقت کرده گفت ای بن یامین اگر خواهی
من بجای یوسف که گشته تو باشم انگاه او را بخوان خود طلبیده شریک خود ساخت و در انشای طعام خورده
با وی بیاید و برقع از روی یوسف علیه السلام برداشت این یامین در گریه شد یوسف علیه السلام گفت چرا
گریه کنی گفت بر روی غریز نشانی دیدم که برادرم یوسف نیز بر او داشت یوسف علیه السلام عیان حالش
از دست داده گفت گریه کن که منم برادر تو که گشته اما می باید که این سر را برادران کنوی این یامین از انست
خود می و شادی گفت از مصر بروم و یوسف علیه السلام گفت در میان فکری و حیل خواهی اندیشید حاضر جمعه

امام محمد غزالی در تفسیر سوره یوسف چنین آورده است که یوسف علیه السلام خانه با فرموده دیوان مصور بود
 بصورت یعقوب و یوسف و اخوان و خطا آری که برادران در وقت بردن یوسف بصری کرده بودند بمحور
 تصویر نموده و بعد از نام هر یکی را بالای آن نوشته بود و روز دیگر بفرموده یوسف علیه السلام اخوان را در آنجا
 بنشانند چون برادران سر برداشتند ناگاه صورت یعقوب و یوسف و صورت های خویش دیدند متعجب شدند
 و ترسیدند و محفل شدند و چون خوان در میان آمد با یکدیگر گفتند چه جای خوردن است بلکه جای مردن است چون
 یوسف علیه السلام دید که ایشان ترسیدند و طعام نمی خوردند ایشان را بجا نهد و دیگر نشانند تا طعام خوردند بعد از آن
 یوسف علیه السلام فرمود آنگاه با یکی از خواص خود که محرم اسرار بود گفت تا هر یکی را خلعتی مناسب کرامت فرمود
 بادل پرورد و دایه شان فرمود آنگاه با یکی از خواص خود که محرم اسرار بود گفت تا صلیح ملک که بخواهر مصرع بود
 برسپیل اختفا و در بارین یابین نهادند چون اسباط از مصر برآمدند روی بکنعان آوردند جمعی از عتبات ایشان
 ندانند که یابینها غیر اینکم کسار قوت ای کار و ایشان سنا و زوید سباط را جبر فی تمام دست داده
 روی بایشان آوردند گفتند چه کردی که ده ای جواب دادند که صلیح ملک کم کرده ایم و هر که آید با او و یک
 کدوم بد و بدیم اولاد یعقوب علیه السلام گفتند بخدا سوگند که ما ندانیم و ده ایم و درین سر زمین بخت دارد
 یابنده ایم قالوا لله لقد علمتم ما جئنا لنفسد فی الارض و ما کننا سفیرین
 فرستادگان ملک گفتند اگر این صلیح از صلیح که از شما بیرون آید سزای انکس جواب دادند که از با
 هر که بیرون آید انکس تا یک سال ندهد صلیح را تا به ده سال بماند آنکه مصر را بکسب و جوی احوال برادران مشغول
 گشته و آخر صلیح را از صلیح این یابین و یوسف سباط از محالست سر و پیش انداخته روی باین یابین
 آورده گفتند ای برادر پدیرت این صلیح را از صلیح شرم نداشتی که دامن عصمت خود را بلبوث چنین خدایت
 آورده ساختی این یابین سوگند یاد کرد که از صلیحی جزیری نیست اخوان قول او را تصدیق نداشتند این یابین
 سرزنش کردند و ویل گفت این را من خود با یکی از غریز است بعد از قتل و قاتل فرستادگان غریز است این یابین
 بزرگرفته بحضرت غریز آوردند بحسب منزلت اخوان نیز مراجعت نموده در مجلس غریز حاضر شدند و گفتند
 این لیسری فقل سرفاخ له من قبل که در وی این یابین عجب نیست که برادرش یوسف نیز پیش
 ازین در وی کرده بود از اسماع این سخن تا یوسف غضب یوسف علیه السلام شعل با فیه بسیار است ایشان
 حکم فرمود آورده اند که در وی یوسف علیه السلام آن بود که روزی کوسپند از ده خود بگرفت و بفقیری داد
 القصد چون یوسف علیه السلام بسیار است برادران اشارت کرد اولاد یعقوب اسباب حرب و ضرب مهیا
 ساخته دست از جان شسته و تبعیض علم کرده تخت سمعون پیش آمد و گفت ابغریز هم اکنون لغره را که که
 زبان حامله مصر و صنع حمل نمایند و بیو داد گفت من آن شیرم که بهر چقدر قدرت همه مردم مصر در هم شکم و دیگر
 گفته و لسان سبایت را باده کرده روز روشن برایش سیاه کرده برادر خود را گرفته روی برآه نیم چون غریز

مصر غضب ایشان مشاهده فرمود و له خویش افراهم را اشارت فرمود تا از عقب یهود او متعون در آمدند
 بر پشت ایشان مالد چه صدیق را معلوم بود که حاصلت آل یعقوب آنست که هر وقت که در خشم شوند یکی
 از آل یعقوب دست بر پشت آنجا عت کشد بایره غضب ایشان فرو نشیند چون بایره غضب او داد یعقوب
 منطقی شد تعجب نموده گفتند بآل یعقوب کسی در مقام مقیم است که دست بر پشت مالد به آن غضب
 منطقی گردانیده است بعد از آن ملازمان عزیزان را احاطه کرده همه را گرفتند و چون خواستند که بساکن
 برند یهود پیش آمده گفت ای عزیز پدر ما در دست ما بواسطه مهارت یک پسر در کعبه تنهای نشسته است و
 بتلاشی بلبای بجزان شده اگر این ده فرزند او را سیاست کنی یکی مانده سازی روز قیامت جواب ابراهیم
 خلیل و اسحاق و اسرئیل بگوئی و اگر خلاصی یافته بی او بجهت من رویم بکدام چشم در روی وی نگاه کنیم امید که
 لطف فرموده بر ما بختی بعوض این بیا بین از ما یکی اختیار کنی تا بشیرا یطیند تا قیام نماید یوسف هم جواب داد
 که از برای حرمت پدر بر شما از جرم شما که ششم دانرا که بشیرا یطیند و ملوک بنده ساختن او مباح است بکدام
 میدارم باید که حیات خود را غنیمت شمرده سر خود گیرید و بروید و پیش ازین مرا و خود را رحمت دهید نگاه یوسف
 علیه السلام قباله را که برادران در صحن بیع یوسف بکلیک بن زمره تسلیم نموده بودند بآنان داد و گفت این خطبت
 عبری که در مصر کسی نمیبخواند خواند التماس آنکه مطالعه نموده مضمون آنرا بمن گوید سباط چون در آن کاغذ
 نظر کردند نامه اعمال خویش دیدند منفعل گشته با هم گفتند این قباله بدست عزیز چگونگی افتاد و نه روی خوانند
 و نشسته و نه باری آنکه گویند نمیتوانیم خواند مجموع سره در پیش انداخته زبانان از لکیم باب تا دوس یوسف علیه
 فرمود تا صیاع را از نو آورند آنگاه دست بر صیاع زده گوش پیش داشت و با خوان خطاب کرد که صیاع بگو
 که شما دو از ده برادر بودید یکی ما از آن جمله بفر و خسته القصر چون فرزند آن یعقوب علیه السلام از برودن این
 باین نوبت شده غریمت کفان نموندند و میوه و آنکه عهد و میثاق در عهد او بود و گفت فلن ابرح الا حصن
 حتی یاذن لی ابی او حکم الله لی و هو خیر الحکمین ازین زمین سپردن مزدوم با اجازت
 ندیدم پدرم باید و در مطلق در بنیاب از برای من حکم نفرماید و برادران یوسف علیه السلام محروم و محزون از مصر
 بیرون آمده منازل قطع کرده بکفان رسیدند و انصورت واقعه یعقوب را خبر دادند که اندک ساکن بیت الاخر
 دیگر باره ماله ملاقات یوسف در حرکت آمده فراق و دوفرنده کرامی بر دلش محیط شد روی از فرزند آن فرشته
 بزاری زار بآید و زبان بمقال یا اسعی علی یوسف جاری گردانید چون مدتی از همارفت این
 بر آن حضرت یعقوب را و اعیان را سال مکتوب بجانب عزیزان طر سر بر زوفا رض بن یهود را طلب داشتند
 تا نامه در قلم آورد و مضمون آنکه عزیز مصر معلوم نماید که باری سبحان و تعالی برشت سبحان و دو مان بنیت
 و رسالت بیا یک شست و این را با انواع عقوبات از نالین نمود و بخت طو ابراهیم خلیل را که فرود در آن
 حق سبحان و تعالی او را از آتش نبرد و بخت داود و اسماعیل را بنبی متبلا فرمود آخر قدیه فرستاد و از آن بجهت

یافت و من پسری دهم که او را زنده اولاد خود می بندم تا گاه از قصا برادرانش بصحرای بردند و پسر
 خون آلودش پیش من آوردند که او را اگر خورده و فرزند می دیگر دهم که با پسر مفقود الاثر از یک مادر متولد
 شده بود چون استیاق پسرم شده بر خاطر پسر خرم مستولی شدی بدیدار این فرزند می جسم اکنون چندگاه
 که برادرانش همراه خود گردانیده بمصر بردند و از اینجا مراجعت نموده جنس آورده که برادر مادر می کرده غریز
 مصر او را محبوب ساخت و در بعضی شک نیست که دزدی با بل بیت من نسبتی ندارد و مخصوص سخن آنکه اتم
 فراق فرزندان دیده را نور مانده توقع آنکه فرزند محبوب را بجانب پدر میاوست فرستی تا موجب سعادت ای
 آن عزیز کرد و اگر خلاف آن کنی بر تو دعای بد بگویم که دشمنان باهفت بطون در ذریه تو بماند فارض این کتاب
 باشارت یعقوب گرفته روی بمصر نهاد و در اندک مدتی به اقلایست رسید و فرصت نگذاشته در وقتی
 مناسب مجلس صدیق تشریف آورده نام آنجناب معروض می صدیق گردانید یوسف علیه السلام که نام
 قطرات عبرات از دیده باریدن گرفت انگاه در جواب رفته پدر بزرگوار کلمه چند در قلم آورد و مخصوص آنکه گفت
 شریف که از کمال حزن و اندوه نوشته بودی رسیده و بر محنت که با بزرگوارم تو رسید اطلاع افتاد و هر طای
 که بر تو از مفارقت اولاد آید واقف گشتم اکنون بغیر از صبر چاره نیست صبر فرمای چنانچه آبا تو صبر کرد
 و مطلوب فایز گشته تو نیز مطلوب خود فایز شوی چون نام تمام شد فارض را بمشرف فاحره سرافراز کرد
 رخصت مراجعت از نانی داشت و فارض بعد از قطع آنکسافت ایمنه در اندک زمانی بکعبه رسید
 جواب مکتوب را بعرض پدر رسانید آنجناب که در آن مکتوب تامل فرمود گفت این سخن بکلام سفیران میماند
 انگاه یعقوب علیه السلام با و لا و گفت بر خیزید و هم اکنون بجانب مصر متوجه شوید و تقاضا برادران خود
 و از رحمت الهی نومید نباشید که بنیم وصال ایشان ازین مکتوب بدل مجموع من میرسد لاجرم فرزندان
 اسرایل دیگر باره محقر بصناعی میاگردانید روی توجه بمصر نهادند چون بآن دیار رسید به دست پسر
 غریز فایز شد معروض داشتند که ای عزیز اهل و عیال یعقوب از هیچ محظ سالی از عمر و زندگانی طوالت
 بصاعت این سرکشگان قبول فرموده در عوض آن فواضل انعام خود عطا فرمای قال الله تعالی
 یا ایها العزیز ببضاعة من جلة فاوفا الکیل یوسف علیه السلام که حدیث
 رفت آن پسر برادران استماع فرمود پیش ازین طاقت خوشتن داری تا ندان باش خطاب کرد که ههل
 علمایم ما فعلتم یوسف و اخیه و نقاب از روی خود برداشت برادرانش گفتند انک کنت
یوسف یوسف علیه السلام گفت انا یوسف و هذا اخي یوسف علیه السلام زبان بادای بگو و طایف
 کرده گفت منت نهادن و خدای غریب را که انقباض با با اتصال مبدل ساخت و انوار از خوشدل گردانید برادر
 چون انصاف و محبت یوسف علیه السلام دیدند مجموع بفضیلت و اعتراف نموده گفتند قال الله لقد انک
الله علمکنا آنجا سوگند که برگزیده ترا خدای تعالی را با جفا کاران یوسف علیه السلام جمیع آنکه در بار انا بود و آنکه

آنکه از سر جبرایم ایشان از حضرت غرت مسالت نموده روی بجانب اخوان آورده گفت علی الصبح سپهر من
و بر روی بدر بنید از نید تا روشنائی دیده او بچال خود باز آید بیو دایان خدمت مبادرت نموده علی الصبح
سپهر من یوسف علیه السلام را گرفته پای از دروازه مصر بیرون نهاد و چون از شهر بیرون آمد سپهر من باقی
حضرت باری غر شان با دروازه فرات داد تا بوی سپهر من یوسف علیه السلام بمشام یعقوب علیه السلام رسید
یعقوب علیه السلام روی مبارک بجانب احقاد و ذریات آورده گفت ای فرزندان اگر میخواهت منسوب
کنید بوی سپهر من یوسف علیه السلام ازین نسیم صبحگاهی بمشام جانم میرسد احقاد یعقوب متعجب الک گفتند
ثالله انک لفی ضلالک القديم چون روزی چند برین برانکه ناکه یهودان در آنجا بعد از نهار حیات
یوسف سپهر من را بیرون آورده بر روی بدر انداخت در زمان بیاسی گرفته باز آنکه انگاره از یهودا رسید
که یوسف را بچهره سان گذاشتی گفت بر ملک مصر مستویا فرمود از حکومتش بفرستاد و این باقی گفت
بر ملت ابراهیم خلیل گفت فرزند چنانچه خاطر مرا از بند عم زبانی حق سبحی غفر الله مکات موت بر تو است
کرد و اما بعد از آن یهودا گفت ای پدر سفر مصر را آما ده باش که همین لحظه قاصدان از مصر میروند و ترا با غدا
تمام بمصر خواهند برد و دیگر فرستادگان یوسف علیه السلام رسیده صد و پنجاه شتر بر مرکب عاری ترتیب
و بیت اسب نازی بنظر یعقوب علیه السلام رسانیدند و اسرائیل منتظر و حی التی بود که ناکه جبریل علیه السلام
نزول فرموده حکم ارکال و انتقال بمصر یعقوب رسانید بعد از سه روز یعقوب علیه السلام با جمیع و شیعیان
روی توجه بجانب مصر نهادند بعد از قطع منازل نیز دیک مصر رسیدند یهودا را به نهارت وصول از پیش و
یوسف علیه السلام انجمنی را معلوم فرموده از ریای بن الولید و شوری خواست تا در اقصیت برادران
از مصر با استقبال بدر بیرون خواهد ملک فرمود و بن نیز دیک از ریای بن الولید گفت میخایم لاجرم ملک حکم کرد که
سپاه و امای مملکت در موکب او از شهر بیرون آیند چون یوسف با خشمی تمام با استقبال والد بزرگوار
بیرون آمد مبین شش سواران پیاده در رکابش تاجداران بهاده عاشیه خورشید بردوش رکابش کرده
به ماحلقه در کوش فقیر چادش بوس و در شود و در رکابی جشم بد کرده مجور چون یعقوب علیه السلام
نظر بران کرده انبوه افتاد از یهودا رسید که مکرریان بن الولید است که پادشاه مصر است گفت فی ملک مصر
تو عزیز مصر است که با استقبال آدمی آید یعقوب علیه السلام از اسب فرود آمد چون یوسف علیه السلام
نظر بر یعقوب علیه السلام افتاد و نیز از اسب فرود آمد ریای بن الولید نیز پیاده گشت یوسف علیه السلام
بر پادشاه پیشی گرفته نزدیک پدر رسید خواست تا ابتداء سلام کند که یعقوب علیه السلام سبقت کرده فرزند
عزیز را مخاطب ساخته گفت السلام علیک یا منزل المعتب المون و هر دو یکدیگر را در کنار گرفته چندان بگریستند
که بهوش شدند چون بهوش باز آمدند یوسف دست پدر گرفته نزدیک ریای آورد و ریای بهایر آنکه فرستاد
ابراهیم علیه السلام و اهل بیت کرده بود ناموس سلطنت را بر طاق لسیان نهاده و در پای یعقوب علیه السلام

چون اولاد یعقوب ملاقات پدر فانی شد بخط اعتراف نموده از وی التماس نمودند که از حضرت غافر الذکر
 طلب آفرین کند یوسف علیه السلام یعقوب علیه السلام و حاله خود را بر تخت نشاند و خود با حرمت تمام
 بیای تخت نزد ایشان بنشست در بعضی تفاسیر مسطور است که حق سبح و تعالی ما و یوسف را رنده رخته
 با یعقوب بمصر رفته یوسف علیه السلام او را بر تخت نشاند و این اشایا یعقوب و یوسف و یازده برادر
 یوسف علیه السلام سجده بخت کردند یوسف علیه السلام فرمود یا ابت هذا تاویل مرئیای
 من قبل قد جعلها ربی حقا بعد از آن یوسف علیه السلام سر که نشاند خود را مشرق معروض پدر
 کرد و اینده انگاه بخت بر یک از برادران واقرب خویش منزله تعیین فرمود و دو وجه و خل ایشان معین شد
 و خاطر اشرف را از ان نظام انجا بخت جمع کرده از تمامت اشغال ایشان باز برداشت آورده اند که حضرت
 یوسف علیه السلام باید گفت که اینهمه بفرقت من چرا گریستی با آنکه میدانی که در قیامت بهم خواسم
 رسیده بد گفت میترسیدم که مبادا سلب این از تو مانع ملاقات اخروی گردد چون زمان محالست ملکت
 یعقوب و یوسف علیه السلام آمدند و یافت و مدت بیست و پنج سال از محال منقضی شد تا که موکل اجل
 حلقه در و لیتی نه یعقوب علیه السلام فرو گرفت چون اسرائیل الله دانست که اجل نزدیک رسیده فرزندان
 طلبه شسته شرائط وصیت بجا آورده یوسف را و لیعهد و جانشین خود کرده اند و فرمود که چون فرزند
 مرحله فانی بمنزل باقی رحلت غایم مرا در مرقد آکبی خود ابراهیم خلیل و اسحاق برده مدفون گردانی
 درین وقت بهای بلند بر او از روشن بچار رحمت این در مغال خرابید بعد از شرائط بختیز و تکفین حید
 مبارکش در تابوتی سنا و ده صندوق را با ابراهیم بن یوسف علیه السلام سپردند تا بحاک ایلیا برده بفرست
 مشهد ابراهیم خلیل مدفون ساختند و بعد از فوت اسرائیل بنان بن الولید نیز در گذشت کافری قاهر
 از بنی اعماش که قابوس بن مصعب نام داشت بجای بنان بر سر سلطنت مصر بنشست بنحیه
 رسوم فراعنه که در عهد بنان موحشه فرنان داد بر چند یوسف علیه السلام با بروی سماوی مدت
 چهل سال او را بشیر لیت ابراهیم دعوت نموده از انفعال بر دیه بنی فرمود قابوس سر باز زده بقصد بن
 نبوت صدیق نموده با وجود کفر و شرک تعظیم حضرت یوسف علیه السلام بر ذمه خود لازم سفره نفیم
 او را سبب ثبات قواعد سلطنت میدانست چون یوسف علیه السلام از اسلام قابوس نابوس شد
 و از طول ایام حیات خویش ملول گشت مناجات کرده گفت ای کرم کار ساز بنده تو از ان محنت چاه
 بجز چاه رسانیدی و در سخن صغیر من اسرار نبوت و دیعت نهادی اکنون مرغ من از قفس قلاب
 بکش جان رسان و در مقام ابراهیم خلیل و اسحاق و اسرائیل مقیم گردان بعد از تیقن با جاب و دعا
 برادران را طلبه شسته نزد خود بنشانده بود و او بقول صاحب بدیت المعمر زیاده بود که با انواع فرست
 آثار بخت در ناصیه او بیشتر معاینه میکرد بجانشینی خویش وصیت فرمود همه را با نقیاد امر و بنی و اعلا

او اشارت فرموده گفت شمار جاده ملت ابراهیم خلیل مستقیم بنید که باری سبحا و تعالی در ذریات
شمار گشت فرموده هجده شمار بر وفق مرام ما تمام خواهد رسید اینها بعد از فوت من باندک زمان جاری
سمک را از عالمه بر مالک مصر مستول گردید و دعوی ربوبیت کرده مدت چهار صد سال قادر و افعال را
در فرماندهی ملت و هدیه و مجموع بنی اسرائیل را در ذل بندگی گذشت چون ایام سلطنت آن لعین نزدیک بانبیا
رسد از سبط برادر ملادی یسعی نام مبعوث کرد و بایکات واضح آن لعین را مغلوب ساخت
آن ملعون از راه آب بآتش دوزخ رود و باید که فرزندان را بطن بعد لطن و صلیت نماید که چون موسی بنی
و فریت شما را از مصر بیرون برد و صدوق جسد مرا همراه خود بمرقد اکبری کرام من رسانیده مدفون گردید
این کیفیت و باشک دیده تر کرد **آنگاه ولایت دگر کرد** زمین که چه همه چو در فرزند **را** نیست که جمله پیش
مدت حیات حضرت یوسف علیه السلام بروایت اصح صد و بیست سال بود و در پانزده سالگی از بند و افرا
مدت هفتاد و پنج سال بود و بیست و پنج سال با یعقوب زندگانی نمود بعد از فوت اسرائیل چهل سال
عمای جهانیان شتعال داشت از پادشاهان عظیم الشان چهل سال فریدون هم روزگار یوسف علیه السلام بود
و از فرماندهان عالمه در مصر قابوس بن مصعب هم روزگار فریدون است و فرمان پذیر وی بود العلم عند
الموجود جانشین بنیم الیون بن یعقوب علیه السلام که او را زیاده بن شمس گویند بعد از فوت یوسف علیه السلام
نگاه بانی که از ازبندی و جانشینی ابراهیم علیه السلام بفرمان استقامی و وصلت یوسف پذیرا گشت بر چند
قابوس باین قوم دلالت نمود سودی نداشت و او در کار یوسف علیه السلام بیکان بود و در روز که یوسف
بجاده انداختند با برادران همراه نمود و بر مشورت اکاخی نداشت امام حیات و حکومتی حالات او در سر
یک از تواریخ و تفاسیر در نظر نیامده به بران بر همین قدر است که جانشینی را یون تورو سلم
بر فریدون خروج نمودند و ملک پراستوب گشت باین از عالمه **قابوس مصعب** از فریدون کردن
تابی آغاز نهاد و کیفیت این آشوب جانشینت که چون تورو سلم بعد از آنکه مالک خویش رفتند و دستکار
بافتند دست از سر تعیت ابراهیم علیه السلام باز داشتند و فرمان پذیری پدرگان لم یکن انگاشتند
کوهر ناپاک خود که از ضحاک کشتند بکار آوردند و آتش رشک جسد که از ویر بود در دل داشتند
برافروختند و بنام و بهام با یکدیگر مشورت نموده باید نامور سر کشی کردند هر یک بالشکری انو که
امون و کوه کجایش نداشت و جنبش آمدند و یک کیفیت آمدن اسب نژاد ایشان و کشته شدند و این
تا آنکه آن که پسرش منوچهر فرموده فریدون انتقام پدر خویش از آن دو بد کوهر ناپاک کشش باز فرست
و خرمن وجود ایشان بباد مینبی داد بجای خود و در ذکر ملوک بجم بر سبیل تفصیل مذکور و مسطور خواهد گشت
ان شاء الله تعالی و حده الغریز از پسران مرسل که در ایام جانشینی را یون بوده از اسباط اند و مراد از سبط
در آیات بیات فرغانی نثار بر فرزندان یعقوب است و اکثر مورخان اولاد یعقوب از احمد مغیران

الدوام باطعام فطر و بعد صغیرا شتعال میفرمود و در تقبل و تصدق و ادای مراسم طاعت و عبادت
از اینها سلف در گذشت و ابلیس نسبت با آنجا ب در هیچ باب و سوسه و اغوا نمائید تا بر او حسد در پان
تا پاکس مشعل گردیده با وی عداوت آغاز نمود و درین اثنا از جمیع غرضها نندای باور سید که ای لعین
ایوب بنی عبدست صابر و مخلص و شاکر تو قدرت اصلال او نداری ابلیس گفت یا رب من چگونه بروی
دست یابم و ایوب چگونه شکر تو بجا نیارد که اینهمه نعمت با او از زانی داشته و چشم او را با دلا و رسیدن
گردانیده و اگر آنچه بدو انعام کرده بازستانی از عبادت و طاعت تو نیز ارشود خطاب الهی می شنید
که ای لعین ظن تو در بار من برگزیده ما خلاف واقع است ابلیس گفت که مرا بر بال و اولاد ایوب مسلط
کردان تا بدینی که حال او بعد از مصیبت چگونه باشد یا پادشاه بی نیاز فرمود که بر تو را بر بال و اولاد او تسلط
داوم ابلیس خرم گشته ابتاع خود را جمع کرده بعضی را فرمود تا انعام و موشی ایوب را در آب غرق
کردند و خود بصورت شبانان آمده بهلاک کوسفندان سخن را نفع ایوب علیه السلام او را شناخته بود
مشک خدا را که آنچه بفضل خود داده بود بعد از خود باز گرفت و اگر در تو چیزی بودی تو نیز باز کوسفندان
هلاک میکنی ابلیس خایب و حاسر باز گشته فوجی از انعام خود را گفت تا مزایای ایوب را آتش زدند
تا سوخته شد و خود بهیات کی از وکلای او آمده گفت ای ایوب تو نماز میکنی و حال آنکه آتش در زیر تو
و باغات تو افتاده تمامت را کاسته گردانید ایوب همان جواب سابق گفته با دای صلوٰه قیام نمود
شیطان ملول و محزون مراجعت نموده بنای خانه را که فرزندان آنجا ب در آنجا بتعلیم مشغول بودند
منزلزل گردانید خانه بر سر ایشان فرود آمد همه جان سپردند و ایوب بصورت معلّم گشته نزد آنحضرت
او را از آن واقعه آگاه ساخت و آن بزرگوار دست بصره و آنحضرت بر سر زده همان جواب سابق داده
مطلقا تغییری بجالش را دنیافت ابلیس لعین باز گفت الهی ایوب میداند که آنچه از اموال و اولاد
تلف شده در برابر عوض بهتر خواهد یافت با برین جنع نمیکند مرا بر حسب اول تسلط ده نثار رسید که ترا
بر بدن دی مسلط گردانیدم مگر برسان و سمع و بصر و قلب او چون ابلیس رخصت یافت بصورت مرد
ساحرانده با وی در بدینی ایوب دمیده حرارتی مفرط بر جناح مبارکش مستولی گشته خارش در بدن آن
جواب پدیدانده جمیع پوست و گوشت او فرو ریخت و آنجا ب مطلقا جنع و فرغ نفرمود بعد از آن که در
در اعصابی مبارکش افتاده نین و عفونت پدید آمد ساکنان آن بقعه در بیرون و قریه با بی رخت
او را بداجا نقل کردند و هیچ آفریده بنده او قیام ننمود مگر رحمت بنت افریم بن یوسف علیه السلام
که حرم شریفش بود که اجتهاد و اخلاص بسته بود چون از مشکلات و محذورات چیزی مانند رحمت روی
بمزدوری آورده آنچه بدستش می افتاد نصف به نیت صحت و تصدق کردی و نصف دیگر اطعام نمود
باطعام او شفا فنی روزی رحمت بر چپ در طلب قوت گرداننا گشت و مجلس او را خبری نداد تا قوت با کوی

کشته در راه ابلیس خود را بصورت زنی کوتاه موسی ظاهر کرد و گفت هر دو کیسوی خود را بریده بمن ده تا
 امروز در حق تو کمیت نمایم که ما بختیاج ایوب ترتیب سازی رحمت بالضرورت چنان کرد و چندی سببه
 و بطعامی داده پیش ایوب آورد آن لعین بر رحمت سبقت کرده با ایوب گفت که من کوچه ترا با بر قدام
 حرکتی ناپسندیده گرفته پرد و کیسوی او بریده اند چون رحمت بر سید انتخاب کیسوی او بریده دید سوکنده خود
 که اگر ازین مرض عافیت یابم ترا صد جوب بزعم چهار رحمت از رحمت ابلیس سوکنده ایوب نکند شد
 فاما بختان بوظایف خدمت و جان سپاری قیام می نمود و ایوب علیه السلام در شرف آن بلیه نوعی تکل
 میفرمود که زیاده بران متصور نبود و لحظه از عبادت نمی آسود چنانچه ملائکه آسمان از حالت وی بجز افتادند
 چون ابلیس لعین ایحال شد بدو نمودنایره حسد و بغض در صغیر با کین شتغال با فیت و حصول مطلوب
 چاره ندید لا جرم خود را بصورت عجیب آراسته و بر سگان آفریده ظاهر گشته گفت ای مردمان بدانید که منم که
 از فرشتگان مقربم و شما را جز می میدهم که قبول کنید و آن این است که ایوب بفر خدا بود باری نقالی
 بروی غضب فرموده از جریده اینها محساخت اکنون او را از نیموضع دور افکنید تا اثر سخط الهی
 بشما سرایت و اثر نکند این سخنان گفته نا بدید گشت ایوب علیه السلام چون اینکلمات از رحمت
 شنید از رنج سفت خویش فراموش کرده روی بعتبه دعا آورده نصیحه نمود و قوله عز وجل اِذَا نَادَى رَبَّهُ اِنِّیْ مُسْتَضِیْ الضُّلُمِ وَ اَنْتَ اَرْحَمُ الرَّاحِمِیْنَ درین اثنا جبریل امین
 نزول نموده از ابلیس که آن لعین را چنان نموده تهنیت صحت بدن و سلامتی حال گفته
 انگاه دست او گرفته از جالین برانجست و فرمود که اَدْکُضْ بِرِجْلِکَ ایوب علیه السلام با پای
 راست خود را حرکت داده هر گرمی که بر بدن او بود فرو ریخت و از زیر قدم او چشمه آب گرم پدید آمد
 با شارت جبریل علیه السلام در آنجا رفته غسل کرده جمیع امراض که بر ظاهر جسد او بود زایل گشته بحالت
 اول معاودت نمود بعد از آن بفرموده جبریل با پای چپ را حرکت داده چشمه آب سرد از تحت قدم
 چپ او ظاهر گشته مقداری آب از آن بخرج نمود و هر علت که در باطنش بود بصحت تبدیل یافت انگاه
 جبریل باطلی از بهشت آورده بکشتراشد و هر دو بران نشسته رحمت که از برای تحفیل فوت رفته بود
 مراجعت نمود چون در عیش ایوب علیه السلام ساندید فریاد و فریاد بر آورد و زاری نمود انگاه نزد
 جبریل و ایوب علیه السلام آنکه از ایشان پرسید که از مبتلای که درین عیش اقامت داشت هیچ
 جنبی دارد جبریل علیه السلام گفت که اگر او را به منی شناسی ایوب علیه السلام از سخن جبریل بخند
 بنا برین رحمت او را شناخت انگاه انتخاب بنا بر شارت جبریل از برای دفع سوکنده جوب
 بار یک بر یک یکبار بر جرم خود زد و از عهده سوکنده برون آمده بمنزل خویش شتافت و چون
 در منزل خود قرار گرفت حضرت قادر چون بدستور معهود امانت جیل موسی و مال و متعلقات روعد

بسیار بدو از زانی داشت و فرزندان او را بحال حیات باز آورد و انگاه بفرمان ملک منان از وقت عصر
 تا یکم شام پنج زرین بپایید و یکی از آن ملحق بر کسار راه عام افتاد حضرت ایوب علیه السلام بر دوشسته مضبوط
 ساخت و بعضی از بخت کت بجهت بموده انکاری در خاطر که رانیده انجناب بفرستاد دریافت که این
 برکت خداوند است و برکت بر چند بیشتر بهتر و چون انجناب از مرض صحت یافت بدعوت اهل روم مامور
 گشته روی توجه بدان دیار بناده مدت هفت ساله بیکر خلایق را بملت مستقیم و شریعت ابراهیم و عیسی
 و احوال امام حیات خویش خرقه قبل را که ارشد اولادش بود و وصی و ولیعهد خویش گردیده بمهمات تکفین و بجهت
 فرمود مدت چهل سال و چهل سال بدت دعوت و جانشینی او صد سال بود از پادشاهان جهان در اکثر
 معجزه همان فرمودن فرمان روا بود بهم روزگار جانشینی ایوب علیه السلام از عالمه مصر بعد از فوت
 قابوس برادرش و بعد بن مصعب برادر کن سلطنت مصر بنشیند که فرعون موسی عبارت از دست
 و آخرین فرعون است از فرعون مصر و از بنی حمیر همان ابومالک بن غارب از دست فریدون بر ملک بن فرمان
 بود و از حاکمان ترکستان همان بلد فرحان در مغولستان بر سر بر جانی مکن داشت و از پسران مرسل
 که در ایام جانشینی حضرت ایوب علیه السلام بود موسی بن پیشا بن یوسف علیه السلام است که در بنی
 اسرئیل مبعوث گردید و خدای عز و جل بدو وحی کرد که قوم خویش را بکوی بر که بمن بگرد و توکل بمن کن
 من او را بسند ما بنم و هر که اعناد بر دیگری کند من او را بدست آنکس که قاتل سازم و بر بنی کار را از انکوی
 که بر حمت من امیدوار سپید و کما بکار را از انکوی که از کما در بر سپید و کما بکاری که از کما در خود سپید
 فاضله باشد از نیکو کاری که بر یکی خویش بکشد مدت حیات و ایام دعوتش معلوم نشده است **تاریخ**
محقق خرقه قبل بن ایوب صابر علیه السلام محقق جانشین است از جانشینان حضرت ابراهیم خلیل الرحمن
 علیه صلوات الملك المنان بعد از فوت ایوب علیه السلام بوصیت او و فرمان الکی برادر کن جانشین
 و ملک یسائی شریعت ابراهیم جلوس فرمود و از زیلون نیز گویند و این زمان خرقه قبل است که تا زمان
 او را ابن الحجاز خوانند چه او بعد از موسی کلیم بود و بر شریعت اوست اگر خواهش از وی باشد بجای
 خویش مذکور و مستطوره خواهد شد انشاء الله تعالی از احوال خرقه قبل بجز نامی یافته نشده و از مدت حیات و جانشینی
 او نیز معلوم نگردد و بر روزگار او نیز فرمان فرمانی ایران و شاه جهان فریدون بود و جهان پهلوان
 بفرمان فریدون شصت و دو سال گزاشست بود و بعد از فوت او مدت سیصد و چهل و شش سال
 نام جهان پهلوانی بر پسرش مقرر گشت و در آخر ایام فریدون نود و چهار سال سام بن منصوب جهان
 پهلوانی سرفراز بود و از فرمانروایان ممالک بمن که ایشان را بنی حمیر گویند همان ابومالک بران دیار
 فرمان ده بود و از حاکمان مذکور ترکستان همان بلد فرحان بر سر بر جانی مکن داشت و از عالمه مصر
 مصر همان ولید بن مصعب برادر فرحان خرقه قبل و فریدون است **تاریخ**

بعد از پدر و الا که علم جانشینی و نکاح بیانی شریعت ابراهیم علیه السلام بر فراشت و این بادانیان
 گویند چه دانیان دیگر بعد از موسی بود چنانچه گزارش خدای یافت که او را دانیان اصغر گویند و از جمله
 زبانت و بود او نیز در هیچ کتب تواریخ معلوم نگشته از همه روزگار دانیان از پادشاهان جهان
 همان فریدونست و بمقتضای سید سالاری لشکر مادت بهشت و دو یک سال بفرمان فریدون که از فرزند
 بود بعد از فوت کاوه آنمقتضای بهرین قارن نرزن مسلم گشت و از بنی حمیر همان ابو مالک بن عمار
 از دست فریدون بر ممالک بین فرمان روا بود و از عاقله مصر همان ولید بن مصعب بر ممالک مصر فرمان
 ده بود و از همانان ترکستان همان یله و زحان بر سر رجائی جلوس داشت **جانشین بنیم اکبر بن دانیان**
بن خزیل بن ابوبکر علیه السلام بعد از فوت پدر بفرمان الهی بر او رکن جانشینی و نکاح بیانی شریعت ابراهیم علیه السلام
 بنشست لیکن از انانویی که کیشان پیشوایی او را و اجماعی نیافت و از و بجز نامی در کتب تواریخ مسطور
 بر روزگار و فرمان روی ایران و شایسته جهان فریدون است و از فرماندهان ممالک بین که بنی حمیر
 باشند همان ابو مالک بن عارب و ران ممالک سروری داشت مدت فرمان دهی او بقتل رعداوند
 جهان اگر اسب صد سال بود و بعد از فوت ابو مالک پسر برادرزاده اش جبار بن غالب بن زید بن کمال
 بفرمان فریدون بر ممالک بین سروری بنشست و از فرعونان مصر همان ولید بن مصعب که فرعون
 موسی است در مصر دعوی جدایی کردی و از همانان ترکستان همان یله و زحان بر سر رجائی جلوس
 داشت **جانشین دوم بنیم اکبر بن دانیان** **اکبر بن علی علیه السلام** بعد از فوت پدرش اکبر بر او رکن جانشینی
 و نکاح بیانی شریعت ابراهیم علیه السلام بنشست از انانویی که کیشان پیشوایی او نیز روایی نیافت
 و از و نیز بجز نامی در هیچ تاریخ دیده نشد بر روزگار و نیز پادشاه جهان فریدون بود و از گروه مغول
 که هر روز فریدون بود و در همان یله و زحان پسر اجماع میان او و گروه تا راکش دور یکی بالا کشید
 از ان سپس از فرمان پذیری تا تا کردن نابی آغاز کرد بعد از و مسکنی جان پسر یله و زحان پسر روی
 ترکستان بنشست و چون مسکنی جان متوجه دار الفنا گشت پسرش سکرخان بر سر ریالت و سرور
 جلوس فرمود بعد از پسرش الیمخان بر او رکن سلطنت مغولستان بنشست و از بنی حمیر همان جبار
 ممالک بین از دست فریدون دارایی داشت و از عاقله مصر همان ولید بن مصعب دعوی فرعون
 موسی است و داشت **جانشین دوم از و هم حضرت سید قطیب الدین علیه السلام** پدرش اسنوخ بن اکبر بن
 دانیان اکبر بن خزیل بن ابوبکر علیه السلام و بنعم صاحب طبری نسب حضرت سغیب بدین
 بن ابراهیم خلیل علیه السلام میرسد بعد از انانویی که کیشان پیشوایی او نیز روایی نیافت
 عروج نمود از جمله بجزان مرسل است و و از و هم جانشین است از جانشینان حضرت ابراهیم عم
 و آخر جانشینان او و حضرت موسی کلیم علیه السلام را و یافته امانت از و دی بدان که پذیرفته بود

باور ساینده اجماع چنین آورده اند که باری تعالی حضرت شعیب را بدعوت دو قوم مامور کرد و ایند یکی
 اهل مدین و دیگر اصحاب ایکه و جمعی بر آنند که اهل مدین و اصحاب ایکه عبارت از یک گروه اند ایشان
 با وجود عبادت اصنام و مکایل و موازین عدالت نکردند و قطع طریق جائز و داشتند و چون شعیب
 آن قوم را از افعال ناشایسته منع کرده بطریق مستقیم و شریعت ابراهیم دعوت فرمود جمعی مناعت
 نموده ملت قویا اختیار نمودند و طایفه دیگر همچنان بر ضلالت خود مصر بودند از افعال ناشایسته قدیم
 جائز نداشتند و چون آوازه دعوت آن جناب در اطراف عالم شایع گشته خلایق از اطراف بلاد
 روی توجیه سخنش آوردند و مسکنان شریعت که احوال مشابه کردند بر سر راه منبش شدند و مردم را از ضلالت
 انجذاب منع کردند حضرت شعیب بآن طایفه خطاب عتاب آمیز کرده گفت که ای قوم خود را وادی
 ضلالت سرگردان گشته اید و بنیصحت ناصحان متاثر نمیکردید چرا مانع دیگران میشوید و از امانت
 ماضیه عیان نمی گیرید و در وعامت عاقبت قوم نوح و هود و لوط نامل نمیکند از خدا بترسید و از عقوبت
 انبوی حذر کنید و احکام الهی بسمع رضا اصعاعا میاید و الا بشما همان رسد که با هم سابقه رسید از آن جمعی
 که ایشان را چنانچه شمارانیز چنانند ایشان جواب دادند که چون قاعده بت پرستی و میان ما بهتر
 یافته چگونه ترک آن کنیم و بکنه ابریم که اقرار و عتاب ما که متابعت تو نمائید و جماعتی که بتو گردید اند
 علت جنون عارض طبیعت ایشان گشته چون بحال خود باز آیند اگر بین آبا و اجداد رجعت نمایند
 ایشان را با تمام اهل اولاد از مساکن خود اخراج کنیم و از رعایت که نسبت بتو بظهور می آید
 بواسطه حق قریبتی و وجود صنیعی ست که در بدن تو نشانی می رود و گردن نهی این جنایات فاسد
 بنوعی مفرودیم که زیاده بر آن مقصور یعنی بود شعیب علیه السلام که این سخن بشنید در جواب ایشان
 گفت جمعی ما که حضرت سبحانه و غایب از انکال عنایت خویش از بادی کفر سحبت داده با من عیان شده
 باشد چگونه از دین حق بدین باطل رجوع نموده شرک و کفر اختیار کنند و جای که حق قریبتی اندیشید
 چرا حق ربوبیت رب الارباب ملاحظه نمی کنید اکنون نزدیک بآن رسید که شتم جبار ملای عظیم
 بر شما نازل گرداند و چون اوقات کفر و بیعت ایشان امتداد یافت از منزل طلب عذاب موعود
 بنابرین حضرت شعیب علیه السلام زبان مناجات بدعا و ثنا افصح بکینا و بین قوم ما الحق
 و انت خیر الفاتحین کث ده منظر عذاب گشت و متعاقب مناجات حق جل و علا سمعی از حق
 محقوبت قوم طاعت فرستاده که هوای جانهای ایشان جهان کرم گشت که آنها می عیون و ارباب
 ایشان بوشیدن گرفت لاجرم از جانهای خود میروانند و اهل و عیال و جبار بایان خود را پیش انداخته
 بجانب درختانی که بظلمت هر لودند توجیه نمودند و چون بصبح رسیدند از عنایت حرارت زمین
 گوشتهای بای ایشان از هم فرو ریخت و بدنهای آن قوم از شمع آفتاب بچینه شدند درین اثناء

ابروی دیدند که سایه بسط بر لب زمین انداخته بود و از مردم از حرات آفتاب بدان سایه الهی که در آنجا بچرخ
 مجموع در زیر آن سایه قرار گرفته ما که آتش از آن ابرها نازل گشته آفتاب را خاک و عا کسر کرد و اینده جمعی که
 در شهر مانده بودند از استیغ صبحی جبریل علیه السلام بار سفر بپوشته و شعیب و متابعانش از شهر آن در آنجا
 و شران علیه سلامت مانده و آنجا بچرخ حق جل و علا میفرماید که **وَلَمَّا جَاءَ شُعَيْبًا وَالَّذِينَ آمَنُوا**
بِرِسَالَتِهِ مِّنْهُمَا جمعی که متابعت شعیب نموده بودند هفتاد و هزار نفر بودند چون قوم هلاک شدند و هفت
 هجده بپوشیدند و الهی بامتا بجان و در آن شهر زمین مقیم گشته با و امر و نوای شریعت قیام میفرمود و تا آنکه
 که موسی علیه السلام بخشدیش بپوشید و چون میان ایشان معارقت دست داد و هفت سال دیگر عزت
 و بمانزل آخرت شناخت مدت حیانت و ولایت و بیست سال ایام جانشینی و زمان دعوتش و ترتیب
 بهشت و سال بود و آنکار روزگار جانشینی حضرت شعیب علیه السلام **منوچهر بن ارج بن فریدون** بن صلیت
 فریدون اورنگ آرای ایران و شاهانه اکثر بربع مسکن گشت و فریدون طاجران پادشاهی را برپا نهاده
 خود و منوچهر پسر و خود و عبادت حق سبحا و علا مشغول گشت مدت فرمان دهی فریدون پانصد سال بود
 چون منوچهر با مقام خون بدرخش برغان خود و تور و سلم ظفر یافت و ایشان را بجهان بینی فرستاد و فریدون
 و گذشت منوچهر منصب جهان بهلولی بسام نریا از نانی داشت و سپه سالاری و در ضمن کار و آن بکار
 بسپارگاه سپرده اینک فریدون و شریعت حضرت ابراهیم علیه السلام را برپا داشته جهان اینت پرستان
 متی گردانید و زال پسر دام در زمان سلطنت منوچهر تولد یافت و چون منوچهر برغان خود ظفر یافت
 پادشاهی توران را بر او و شمس پسر تور سپهر و زار و شمس مدت چهل و یکسال در ممالک توران فرمان دهی نمود
 و گذشت بعد از او پسرش برادرش سروری توران بنیشت و بعد از برافرا دهن سلم بن فریدون
 فرزندانش فرنگ از نسل ایشانند تا اعطیوس از آنکرده دوم را بچنگ آورد و فریدون فرمان دهی بعضی
 ممالک روم بعلیص بن روم بن عیص بن اسحاق علیه السلام داده بود و بنا برین آئینا ملک بسام او روم خوانند
 مدت فرماندهی قلیص هفت سال بود و رستم دستان نیز روزگار منوچهر از جهان پوشیدگی کشورید
 تاخت از بهر روزگار آن منوچهر از عا لقه مصر بن ولید مصعب است و دعوی خدای کردن از کون خری
 خراج پذیر منوچهر گشت و از بنی حمیر که فرمان دهان یمن بودند همان جبار پسر غالب در اوایل پادشاهی منوچهر
 شاه و گذشت مدت سروری او صد و بیست سال بعد از فوت حارث الرایش او رنگ ملک یمن گشت
 و بعد از مدتی حارث الرایش از فرمان برداری منوچهر سرگشتی آغاز نهاد و اما بنور باز وی سام بن زریان
 بار دیگر فرمان بردار منوچهر گشت **کتاب دیوان احوال اولو القوم جهانموسی** **کتاب ابد علی علیه السلام**
و کتاب انبیا علیهم السلام **کتاب انبیا علیهم السلام** **کتاب انبیا علیهم السلام** **کتاب انبیا علیهم السلام**
 بن مصعب بنا بر سفر بپوشید برادرش ولید بن مصعب که فرعون موسی است برادرش سلطنت مصر است

[illegible]

علیه السلام نایبیده در آن صحرا که بنی اسرائیل مجتمع بودند فریاد برآورده غلغله و لغغله باج اینتر رسانیدند بخت
 آواز ایشان بگوش فرعون رسیده در غبی در دل او پیدا شد و بدر قصر آمده از عماران سبقت نمود و کین
 چه آواز است عماران گفت کمان میبریم که بنی اسرائیل از غار اکرام تو از غایت خوشتی لغزه و فریاد میکنند
 فرعون باز گشت آورده اند که چون مادر موسی حامله گشت از آنکه حامل میسر بودی ظاهر گشت و بزرگ
 حامله از قبل فرعون موکل داشتند مگر مادر موسی که بنا بر عدم و خوف برعل او افتاد و فارغ بود چون
 حضرت موسی علیه السلام متولد شد مادرش بخاری را فرمود که تا بونی مرتب کرد اندک بجای رانید
 آن پرسید گفت طفلی دیشتم فوت شده اکنون بتا بوت احتیاج دارم بجای رمانی بمو بود برده زود فالتان
 اولاد بنی اسرائیل رفته خواست که این را بمو بود و موعودشان دیدار فضا را بنشین از حرکت باز ایستاد
 سخن توانست کرد بر چند ساروت کرد فالتان لغز نکرده بخارا را از نزد خویش راندند بخارا جو و گفت
 تا بابا این کودکی پیغمبری است که هلاک فرعون و قبطیان از دست اوست لاجرم سلاح بدوشش نور
 ایمان منور گشته تا بونه ترا شده بمادر موسی علیه السلام سپرد و والده کلیم فرزند خود را بشود و تا بوت
 نهاده و سرش بقتیه وفا مانده و در و نیل انداخت موج آب بفرمان ملک و بوب تا بوت نیز بر قصر
 فرعون بمیلان درختان آورده آورده اند که فرعون را دختر می بود مبتلا بعلت برص و جمیع اطباء
 که نمانست شعار پیش ازین بچندگاه بعضی رسانیده بودند که زوال این رحمت منحصر است در لعاب
 کودکی که از رو نیل پیدا کند و درین انبار روزی چشمش کینک دختر فرعون که مریضه گفته کا پنهان می بود
 بران تا بوت افتاده و لعاب نموده از آن گرفت بنظر آنکه حرم فرعون آورد چون سر تا بوت کش و ند
 نوزی از اینجا ساطع شده نظرش بر کودکی صاحب جمال افتاد که شیر از آن گشت خود می کشید و دختر فرعون
 قدری از لعاب و دندان خود مبارکش بر موضع برص معالیده از آن علت خلاص یافت و چون بوی
 در میان آب و درختان یافتند نامش موسی کردند چه موسی بزبان عبری آب و درخت را گویند
 و حضرت مقلب القلوب دوستی موسی را در دل دختر جای داده تا بوت را نزد فرعون آورد چون
 نظر فرعون بر چهره موسی علیه السلام افتاد بخت او در دل فرعون قرار گرفت اعیان مملکت کبریا
 صورت اطلاع یافته با فرعون گفتند که این همان کودکی است که موجب انهدام و قصر سلطنت خواهد شد
 در قتل حاضر نماید کرد تا مملکت تو زوال نیاید آنکه حرم فرعون زبان خواش با بغای حیات او کش
 گفت ما فرزندی نداریم او را بفرزند می پذیریم باین فرعون از قتل موسی در گشت آنکه زبان صغیر
 جهت لغت موسی حاضر آورد و آنجا لبستان هیچ یک از آنها بدیان نکشت آخر الامر بدیانت خواهر
 موسی مادر موسی علیه السلام را احضار کردند و همان لحظه که موسی را در کنار او نهادند آرام گرفته تنه او
 شیر او غنیمت تمام فرمود و آنکه والده موسی را با جهری گرفته ما بخت و مصالح که معهود است ترتیب داد

مقرر فرمود که موسی را در هفته بکنوبت بقصر سلطنت حاضر گردانند و دست غنیمت موسی از کناره والد^{کشید}
بود و آنکه بعد از یک سال موسی علیه السلام بر دوش گرفته پیش فرعون آورد فرعون از آنکه گرفته در کنار
نشاند مگر موسی دست دراز کرده محاسن فرعون را گرفته بشت بخود کشیده بخندید فرعون
از خجالت در غضب شده بسیارست موسی حکم فرمود آنکه گفت از این فعل از روی نادانی بود
آمده از سر جرمیده و در گذر و رای من در بنبال آنست که استجانی کنیم اگر این فعل از روی عقل و قصد
از روی صناد شده باشد در قتل او معذرت و رهایی والا در سیاست او تا خیر غای فرعون بدین رسا داد
بجست از نایبش طشتی بر آرد با قوت و طشتی دیگر بر آرد آنست افروخته پیش موسی علیه السلام نهادند موسی
علیه السلام خواست که دست بطرف طشت با قوت بردارد جبریل علیه السلام دست او را بجا طشت
آنست میل داد تا از کمری بر پشته دروان نهاد و اندکی از زبان مبارکش سوخته عقده میداشت چون
صورت ندکوشیده فرعون کشت از سر انتقام بجای آورده مادرش همچنان بجا طشت او قیام نمود تا
سین شریفش بدو سالگی رسید افکاهه ای که بر تن او بود و خسته فرمود تا جاحد غلام با بلالین رفت
ملازم موسی علیه السلام شدند و هر وقت که موسی علیه السلام سوار شدی از غایت حشمت مردم را مظهر
که بر فرعونست و چون کسی ساله شد آنکه یکی از دختران غنای قبط را در حباله فلج او در آورده موسی
علیه السلام را از آن دو فرزند بوجود آمد خنوع و بیعیان نام ایمه اخیار و نقله آثار چنین آورده اند که موسی
علیه السلام بپشته از بجهان و آثار با کبخی اسرائیل از قبطیان می کشیدند ملول خاطر می بود اتفاقاً روزی
بر سبیل سیر و تماشا برای میگذشت و دید قبطی قاضی نام که جناب فرعون بود با یکی از بنی اسرائیل
در آویخته میرجایند چون خاطرش تحمل آن نتوانست پیش رفت و قبطی را منع نمود قبطی القاضی را
نمود و موسی علیه السلام جناب طبایع بر روی آن قبطی زد که بدو فرزند شافت بعد از ساعتی ایشان گشته
زبان بمقال هذا من عمل الشیطان گشت ده بجای نه مراجعت نمود روز دیگر قاضی را باز از توجه نمود
که همان بنی اسرائیل با بلای دیگر قبطی در گفت و گوی پیش آمده اسرائیل باز جبر کرده گفت چه شوم کسی که
بر روز را با یکی حضور منیست و بجانب ایشان توجه نموده بنی اسرائیل را از جنگ قبطی خلاص سازد تا بنی
اسرائیل که قوت موسی دیده بود توهم کرده گفت ای موسی میخواهی که مرا بکشی همچنان که دی روز یکی را
کشتی آن قبطی این سخن سماع نموده ببارانگه شنیده بود که فرعون طالب قاتل قبطیست تا او را بقتل
رساند رفته بعرض فرعون رسانید فرعون در قصد بپلاک موسی جازم شده با حصار موسی فرمان داد
گویند همچنان بجای که تا بوقت موسی علیه السلام تراشیده بود و آنجا براهین حال آگاه ساخته موسی را بجا
تهنایی زاد و راحله از شهر بیرون رفته روی به بیابان رساند و بعد از هفت شب از روز که سپاده رفته بود یک
و بقول گذرانیده نمیدانست که یکی میر و دم سبزه چاه بدین رسید و آنجا ای بود و عینی و سنی بر سر چاه نهاد و

که چهل نفر با سی تا بر داشتند آن سنگ دست دادی و نزد یک آن چاه درختی بلند بود آنجا بستی
 در زیر آن درخت بیا سود و بد که جمعی از بنانان با کوسپندان از اطراف صحرا متوجه آن صحن گشته بر
 چاه آمدند و دو عورت با کوسپندی چند از دور ایستاده بودند و آن جماعت اغنام خود را سیراب نموده
 همان سنگ بر سر آن چاه نهادند اتفاقاً بدان دختران نکرده باز گشتند موسی علیه السلام بران زن
 ترحم نموده از حال ایشان پرسید و دختران شعیب شرح شب و بیان حال خود کرده گفتند و ستور داشت
 که هر روز فضل آب اغنام مردم دفع عطش کو سفندان خود کرده باز کردیم موسی علیه السلام این سخن
 را شنید گشته بر سر چاه رفت و سنگ از سر چاه برداشته دور انداخت و دلوی که چهل کس از کشتیان آن
 عاجز بودند در چاه کشته بالا کشید و جمیع کوسپندان ایشان را سیراب کرده باز کردند و خود درخت افتاد
 بر آن درخت انداخت و چون بابت شعیب علیه السلام بمنزل خود مراجعت کردند و کیفیت واقعه را
 معروف نمودند و پس از قوت موسی علیه السلام حکایت کردند شعیب علیه السلام بصحبت او مایل
 گشته دختر بزرگترش را بطلبش فرستاد موسی اجابت نموده روی بجای شعیب نهاد چون برسید
 شعیب علیه السلام مقدم او را گرامی داشته از احوال و نسبش پرسید و بعد از وقوف بر نسب او بخت
 و خلاص از جنگ فله نبارت داده شرایط صیافت بپذیرد رسانید چون شعیب علیه السلام از احوال
 موسی علیه السلام امارات دولت نبوت و قهرس نموده بمناکحت اجل تابش ترغیب فرمود و صدق
 آن دختر نیک اختر را بر خدمت هشت ساله قرار داده که اگر بد سال رساند آنکس متی باشد از جانب موسی
 و حضرت موسی علیه السلام مخلص شعیب از دروغ و غیبت قبول نموده بخدمت شبانی که نسبت از این بجا
 مروی است که شعیب مبلغ هفتاد و عصا از عصبای انبیاء علیهم السلام در خانه محفوظ داشته بودند
 میان عصبای بود بطول ده که آن زمان که آدم صغری علیه السلام از شبست همراه آورده بود و شعیب
 علیه السلام معلوم شده بود که آن عصبای اله بجز نسبت از او لا بدی اسرائیل که بمقام حضرت حق سبحانی
 سرافراز کرد و چون هم موسی بر عی اغنام مقرر شد شعیب فرمود که تا موسی بجای نه در آمده یکی از این
 عصبای بکند و کو سفندان رانده متوجه صحرا کرد و چون موسی بد بجا نه در آمده عصبای مذکور بجای
 حرکت کرد آنجا از آن برداشته بدون آمد شعیب علیه السلام گفت ای موسی این عصارا بگذار
 که در قوت با صره اش ضعفی راه یافته بود بدست مبارک آن عصارا اساس نموده گفت ای موسی این
 عصارا بگذار و دیگری بردار موسی علیه السلام تا بهفت نوبت بجای نه در آمده هر چند سعی نمود غیر آن عصارا
 بدستش نیفتاد شعیب علیه السلام از وقوع این صورت غریب دانست که موسی خلعت نبوة پوشیده
 نشویند مکالمه ای سرافراز خواهد شد موسی علیه السلام را گفت ازین عصارا غافل مباش که ازین
 مری عجیب مشاهده خواهی نمود چون موسی علیه السلام مدت هشت سال بر عی اغنام قیام نمود

شعیب علیه السلام صفورا دختر خود را در جباله فلج او آورد و بعد از دو سال دیگر که بخت لایق شعیب را
ممنون گردانید حضرت مراجعت بمصر طلبیده حضرت شعیب آنجناب را رخصت نموده موسی با اهل و عیال
و اغانی و اموال از مدین متوجه مصر شد بعون آنحضرت مسافت پنج روزه قطع کرده در شب ششم وارد
طوسینا رسید ابری مظلم در هوا پدید آمده سرمای سخت رو نموده بحسب ضرورت در منزل توقف نمود
حرم خود را فرمود که آتش برافروز حرم موسی علیه السلام بر چند سخی نمود و آتش و سنگ بر هم زدند آتش
اثری نداشت حضرت موسی از آن جهت متاثر شده ناگاه روشنائی عظیم از کوه طوسینا مشاهده
کرده بوجد آتش متیقن گشته عصا بر گرفت و بدینجا نب متوجه شد تا آتش بیاد و غلغله غرور و جل فقال
لا هله امکنوا انی انست نارا لعلی ایتکم منها یقتبس و اوحید علی النار
هدی چون بآن روشنائی نزدیک شد آتشی عظیم دیدی و دو که شاخهای درخت را فرو گرفته بود
موسی علیه السلام متعجب گشته ساعتی در آن نگاه کرد آخر الامر جوی چند باریک خشک پیدا کرده بر لبش
متوجه درخت شد آتش از موسی اعراض نموده بجانب اعالی سخره مایل گشت موسی نومید گشته خواست
که باز کرد آتش نزدیک شد باز موسی بطرف نار متوجه گشته آتش بالا گرفت چند نوبت اینصورت مکرر
یافته فکر و اندیشه تمام بحاطر انرف حضرت موسی علیه السلام راه یافت درین اثنا آوازی شنید که قالی گفت
یا موسی حضرت کلیم جواب داد که لیک و هر چند بجانب راست و چپ نظر کرد هیچکس را ندید این صدا نشنیده
مکرر شده بعد از نوبت سیموم از اسماعیل آواز جواب داد که چه کسی تو که سخن ترا می شنوم و اثر نمی بینم ندا
رسید که من آنستم که بر جاکه هستی یا توام و بتو از نفس تو نزدیکتر از منی انا الله رب العالمین
انا ربک یا موسی حضرت کلیم سجده افتاده گفت الهی این کلام تومی شنوم یا کلام رسول حق
آند که کلام من است و نور نور منست و من پروردگار عالمیام بنشین آری ای موسی ازین سخن و هم ترس
بر کلیم الله غالب گشت و لرزیدن آند و زبانش از حرکت باز نیامد و هزار حیل و دست بهصافه برد
خواست حضرت ذو القوه المتین فرشته را فرستاد تا بموسی را نزدیک بدخت رسانند آنگاه
خطاب آند که انا ربک فاخلع لعلیک انک یا لواد المقدس طوی مقول است
جهت آنکه موسی را در سخن گفتن دلیر گردانند از موسی پرسید که ما تبارک بیمینک یا موسی آنحضرت
در جواب گفت قال هی عصای اتوکوا هسن بها علی عنی ولی فیها ماری البحر
یعنی این عصای من است و بکینه بروی میکنم و مراست در وی حاجتهای دیگر این عباس گوید که کمالی
آتست که با یحیی خود بران بار کرد و آن عصا مانند چهار بایان و دیگر طی مسافت نمودی و دیگر آنکه چون
موسی گرسنه شدی آن عصا بر زمین زدی قوه یک روزه از زمین بیرون آندی و دیگر آنکه در شب
تاریک مانند سمع نور میداد و دیگر آنکه با دشمن موسی محاربه نمودی چون حضرت حکیم علی الاطلاق

موسی کلیم را استغول الطاف خود کرد و اینده خلعت بنوشتن پویشانید و بعلم و معرفت خاطر انورش بابا است
 قوله عز وجل اِنَّا اخْتَرْنَاكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحِي خواست بارسالت فرعون و متابعتش مامور کرد
 سخت ایست و اضحی و معجزات لایحه کرامت نموده خاطر شریفش بابر ویت آن مطمین و قوی گردانیده
 باقهای عصا مامور شد چون بنیداخت از دایمی عظیم و بولناک گشت با پنج صورتی بهر طرف حرکت کردن گشت
 و موسی توهم نموده روی نظر را آورد و معارف انجیل خطاب الله که میگردش و ترس که خذها و لا تخف
سَنُعَيْدُهَا سَبَوْنَهَا اَلَا وَلِيُّ مُوسٰى عَلِيهٖ السَّلَامُ از غایت خوف باستین خود عصا را گرفته
 حضرت قاهر چون متغایت این معجزه و دیگر اطمینان خاطرش نموده و آن نوری بود که از کف دست
 مبارکش میافت چنانچه در لمعان تابش ماه و ستاره با وجود آن مسح می نمود بلکه در صیقل نور آفتاب
 غلبه کردی و چون خاطر خفیه حضرت موسی کلیم الله بمطالع آيات بیات و معجزات باهرات مطمین گشت
 بارسالت فرعون و متابعتش مامور ساخت و گفت اِذْ ذَهَبَ اِلٰى فِرْعَوْنَ اِنَّهُ طَعٰى مُوسٰى زَبَانَ
 سالت نزد حضرت غرت کشا و ده ضعف و ما توانی خود شرح داده مضاحت زبان و مشارکت وزیر
 و انشراح صدر در خواست نمود خطاب الله که ای موسی آنچه خواستی عطا فرمودیم و برادرت نارون با شرف
 نبوت از نانی در شسته وزیر و ظهیر تو گردانیدیم باید که تو برادرت نارون نزدیک فرعون رود و بکلام
 لیتن بضیقتش بجا آید و در خلاصی بنی اسرائیل سعی نماید و بگوید تا دست تسلط از زبان کوه ماه گردان
 و صراط سقیم و دین فویم بروی عرض کند اِذَا تَبٰىعَ السَّلَامُ عَلٰى مَنْ تَبٰىعَ الْهُدٰى و اگر
 از طریق ارشاد و انحراف نموده اِنَّا نُنَادِيكَ بِالْحَاكِمِ اَلَا هٰى سَتَبٰعِدُ جَوْدَ اِنَّا الْعَذَابُ عَلٰى مَنْ كَذِبَ
وَتَوَكَّلْ حضرت موسی ببار ویر گفت رَبِّ اِنِّیْ قُلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَخَافَ اَنْ یَّقْتُلُوْا
 ندانید که خاطر مجید که فرعونین بر وظیفه نتوانند یافت و بهیچ وجه منعوض نتوانند گشت که حجت
 و برهان قوی بتواندانی در شسته ایم انکه حضرت موسی الزطور مراجعت نموده به کام بحر مجرم خود رسید
 حد من از آمدنش مسرور شده پرسید که آتش گفت یسا و دوم اما نور نبوت آورد و در همان ساعت متوجه
 مصر شد و قطع منازل و طی مراحل نموده بمصر رسید در شب بر سیل اختفا بمنزل مادره ربان خود منزل
 فرمود و والده اش بنا بر طول مدت مفارقت موسی را شناخته از احوال او استفسار نمود موسی علیه السلام
 جواب داد که مردی غریبم و از راه دور آمدم و امشب درین بقعه میمانم و مادر موسی علیه السلام فقط
 معان نواندی بجا آورده نارون را بجا است و مکالمات او اشارت فرمود در انشای حکایت موسی
 شناخته مادر را ز حال برادر اعلام نمود و بعد ناگه از مفارقت موسی علیه السلام ملول و محزون بودند
 بمطالع دیدار ربان قرالین غریبی و دست نمزد موسی علیه السلام همان شب برادر را بغور رتبه
 پهنری بنایت داد و بعد از سه روز که از شفت سفر اسودید یافت صبح چهارم با اتفاق نارون

علیه السلام بدعوت فرعون شتافت مرویت که هفتاد و سه روز فرعون احاطه داشت و میا بر دوسو
قبری و منزع و انهار بود و هفتاد و نه مرد و مقاتل در آن جانب میبردند و بر کرد قصر فرعون آب و درخت
بسیار بود و سیل صاعقه و شیران درنده در آن بیشه مسکن داشتند و این قصر بکراه داشت چون موسی
و هارون بدر و از ده سور کشیدند رسیدند در رالیه یافته موسی علیه السلام عصای خود برد و از آن زنده
شد و بسیار دروازها همین عمل نموده چون بدرختان رسیدند که بیشه شیران بود از هیبت او از موسی علیه السلام
شیران منظم شده هر یکی بطرفی رفته و حضرت موسی بدر قصر خاص فرعون رسیده عصای او را
بر زمین زد مدتی هیچکس از خوف و ترس آنکس خزانان را بفرعون نرسانید آخر الامر شخصی که در
مجلس فرعون رتبه مسخره داشت این را دید پرسید که شایع میگویند ای کهنه ما فرستادگان عالم
بجانب فرعون و متابعانشان که در مجلس فرعون درآمده گفت ای ملک امر و زنجیری عجب دیدم
فرعون از کیفیت آن پرسید گفت که بر در قصر تو دو کس دیدم که شیران از بهایت آن بان روماد
بیشه که بخت اند چون از ایشان پرسید که بچه مهم آمده اند سخن عظیم از ایشان شنیدم فرعون پرسید که
چه میگفتند آن مسخره عرض نمود که ایشان گمان میبردند که غیر از تو الهی هست که پروردگار عالمی است
از اسماعیل این سخن غضب بر فرعون مستو شده فرمان داد که موسی و هارون را به تعجل در آورند
و ثمان و عظمای ضبط حاضر بودند چون فرعون بجانب موسی نظر کرد شتافت پرسید که نام تو چیست
فرمود که موسی بن عمران فرعون گفت نتوانی که مدتی در خانه ما بپرویش یا فتنی عاقبت یکی ما از مردم ما
گشتی و دیگر گفت ما بجا نیامد و دیار ما که بخوبی اکنون الله تعالی نبوت میکنی موسی علیه السلام
جواب داد که من شعی تبارن شخص زودم نمیدانم که خواهد مرد و اسطر فرجالتی است که مرا بقتل کافر میزند
میکنی و حال آنکه مدت چهار صد سال که بنفر زادگان بنی اسرائیل یعقوب بنی کونا کون مغرب داشته
و بقتل فرزندان ایشان قتل نموده و چون ترا بواسطه عداوت اصلی پوسته بهمت بر قتل من مقرر
نموده این از خوف آن فرار نمودم و چون از دیار شما رجعت کردم و شقت سفر اختیار نمودم ما را بجا
ما بر تبه بلند نبوت و رسالت سزاوار کردانیده بدعوت تو فرستاد اکنون باید که بوجدانیت رب
الارباب ما اعتراف نمایی و جو رو جفا از بنی اسرائیل برداشته این را بمن سپاری فرعون گفت
ای موسی اگر غیر از عبادت کنی و بخدمت دیگری نیامد نامی ترا مجوس سازم موسی علیه السلام فرمود
که چگونه ترا بمن تسلط کرد و که حضرت کبر مای سبحانی برانی قاهر بمن ارنا فی دشته فرعون گفت
قَاتِلْ بَهَائِنَ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ موسی علیه السلام عصا از دست بیکنه در ساعت
از دای عظیم گشت و آتش از دامن او شعله زد و آن گرفت و جهان او مانند دو شعل افروخته از دهن
او که بر هم میاید آوازی میبب بکوش خلایق میرسید و مانند شیر مست در غریه آن آمد هر چه گذشت

در عین شکست و در هر چه نفس می رسد سوخته گشت و مردم در بیم افتادند چنانچه بیست و پنجاه کس راه عدم
 انگاه روی بسیر فرعون نهاد تا فرود فرعون که آن میبست دید از تحت در افتاده فریاد الا مان آورده
 از حضرت موسی وضع آن بلیه را التماس نمود و مشروط بآنکه متابعت شریعت او نموده دست تعدی از
 بنی اسرائیل کوتاه گرداند موسی علیه السلام بفرمان خداوندی بدست مبارک انزوه را گرفته بجای آمد
 نمود کرد همان عصا شد موسی علیه السلام فرمود که بر نبوت خود حجت دیگر نیز دارم فرعون گفت که نام
 موسی و دست و در جیب کرده بیرون آورد از شعاع آن چشمهای خلائق خیره شد جمله در روی در افتادند
 و از موسی امان طلبیده زبان سوال با خفای گشت و مذاکله فرعون با موسی گفت که امروز باز گردید تا در
 متابعت تو نامل عایم چون موسی علیه السلام مراجعت نمود فرعون بجای خود آمده صورت واقع را با حرم
 خویش انبیه در میان نهاد انبیه گفت بنیوقت بقول موسی غل می باید کرد فرعون بی عون از پیش انبیه
 بیرون آمد و زبر بر تر فرود آمد راطلبیده و در باب متابعت موسی با وی مشورت نمود و امان
 بی سر و سامان گفت بعد از آنکه سالها بر سینه عز و الوهیت نشینی اکنون مرتب ذل عبودیت شوی
 پس از آنکه مدتها عبادت تو کرده اند حالا عبادت دیگری میکنی فرعون بعد از اضلال امان از انبیه
 موسی علیه السلام ابدا امتناع نموده امکان دولت و اعیان مملکت راطلبیده داشت و گفت رای شما
 و در باب این دو ساحت چیست کسی خواهند که شما را بسحر خود ازین سرزمین بر آورده مملکت تصرف کنید
 عظمای قبط با حصا رسوخ و شهر ولایت کردند تا با موسی مقابله کنند فرعون فرمان داد که تا در قلمرو
 او تخاصم نموده هر جا سحری و امان بود و محارساته عد و سحران هفتاد و دو نفر در شمار اند فرعون
 اجتماعت را با طافت با دشمنان نماید و اگر و انیده بر روز زینت که عید قبطیان بود قرار دادند که هر
 پسر خود بجایه ناعالبا مغلوب و حق از باطل جدا کرد و چون روز نمود و رسید خلائق انبوه که کوه
 و نامون از کثرت ایشان ستوه اند و در صحرائی جمع گشته و سحران جمعیتی عظیم ساخته شدند
 که یکدیگر بافته بودند و بیاوردند و انتظار مقدم موسی علیه السلام و با ویون می کشیدند که ناگاه حضرت کلیم
 و یارون و نیز دران ظاهر شدند موسی با سحران ملاقات کرده نخست وظایف تصدیق تقدیم
 رسانید و سحران از حال وضع صورت ایشان دیده دران معنی که موسی در باورین سحرانید
 نزد وی پدا شده از عایت تحیر و آزار بر آورده اند که ای موسی اگر غلبه ترا باشد ما متابعت تو کنیم و اگر باک
 اندیم فرعون خود دانند که چه باید کرد و از موسی دستوری خواسته بقیه های خود دران صحرا انداخته
 حرارت آفتاب جهای ایشان را که محو ساخته پر سحاب کرده بودند تحریک داده و جنبش انداخته
 و خلائق آنرا احیاء حقیقی گمان برده منزه گشتند موسی علیه السلام چون این قضیه مشاهده نمود
 تا راندک و هم که بر و راه یافت خطاب آمد که لا تحف انک انت الاعلی و الباقی

یَمِینُکَ چون موسی علیه السلام عصا بنیادخت از دای عظیم گشته تمامت حیوانات ایشان را
 فرود آورد آنکس جبهه فرعون کرد فرعون از هیبت این واقعه که بخت حاکمان بر یکدیگر افتادند و سوار
 بزرگ در آن صحرای بیداد چنانچه شمشیر لک کس در آن روز لکه کوب بخت و بیدار شدند و چون موسی
 علیه السلام از دوازده راکفیه به ستور معبود عصا شد و سباب و آلات سحر و معجزه گشت بملکان و فرشتگان
 حضرت موسی موم که بنیاد آسمانی است هر اگر نشان آن اگر سحر بودی بپیشی که سباب و ادوات ساحران
 بحالت اصلی معاودت کردی انکاره بتوقف بخدمت حضرت کلیم شافیه سعادت اسلام در خانه
 در آن روز هفتاد و قبیل از قبایل فقط موسی علیه السلام ایمان آوردند چون فرعون بر اسلام سحره اطمینان
 بقطع میوه و صلب ایشان فرمان داده آن جماعت رتبه نهادت را هر چه دهنده دل بر مرکب نهادند بعد
 از آنکه فرعون بعقوبت مومنان فرمان داد آنکه بنیت نراحم حرم فرعون نیز ایمان خود ظاهر کرد فرعون
 معارضه نموده در بنوت موسی بخت با اکتیخت فرعون بنا بر عداوتی که از جهت پرورش موسی در دل داشت
 ظاهر ساخته بعقوبت وی فرمان داد آنکه از روی نیاز بدرگاه کریم کار سازد حاجات کرده گفت که
این لی عندک بیتا فی الجنة و یجنی من فرعون و عمله و یجنی من القوم
الظالمین همان لحظه روح نازنینش از ایشان تن مبارکش برآورده بریاض جنان خرامیده
 آنرا چنین آورده اند که چون کار موسی علیه السلام بالا گرفت و جمعی کثیر از قبایل فقط با و ایمان آوردند
 فرعون گفت مرا با موسی کاری نیست من می خواهم که با شما رفته با خدای موسی جنگ کنم چه خود
 که مستحق عبودیت باشد بعین از خود در عالم غیبیم چون این اندیشه بر صغیر ما پیش رسوخ یافت ما را
 فرمان داد که تا بای قصری که از اینجا ما بستان رود و دستمالی نماید تا ما بفرموده او عمل نموده از اطراف
 ولایات سبستان و آن را هر چه جمع کرد و آلات عمارت از سنگ و آجر مرمت دهنده مدتی طولی ببا می
 مشغول بودند و آنحضرت مرتبه ارتقاء یافت که مدت یکسال و نیم بالسی که رونق از فضیض با وج آن
 رسیدی و چون ببا می صرح با تمام سید فرعون ببالای صرح رفته تیری بجای آسمان انداخت
 حضرت عزت فرشته را فرمود تا آن تیر را بخون آلوده سوی فرعون افکند و آن ملعون بدین خون
 بنیادست نموده گفت اینک خدای موسی را کشتم و بعد از نزول فرعون از بالای کوشک جبریل فریاد
 از روی کوسه حاجی بران زده آن صرح بلند که گاه فرعون افتاد و جمعی کثیر بملاک شدند چون فرعون
 نمود که جمعی عظیم از قبایل فقط موسی ایمان آوردند حکم فرمود تا بعینه بظلمانیان زیاده بر سابق بنی اسرائیل
 قشد و اگر از آنها ندانند بنا بر بنی اسرائیل سبعا بن موسی آورده گفتند یا رسول الله پیش از بعثت
 تو با ذیت این قوم مبتلا بودیم لیکن بموجب و نهارت آبا و اجداد خود خاطر بطور دعوت و بعثت
 تو خوش می شدیم و امید خلاصی خود را در انصاف می کردیم اکنون که زمانه بفرود دولت بعثت تو فرزند گشته

با همچنان باینجا قطبیا ن گرفتاریم ازین معنی اضطرار تمام دست وادو یک محل شفت ماند با جارت
 فرمائی مافزار نموده هر یک بطرفی رویم بایستوری اده که با ایشان حرب کنیم موسی ایشان را تسلی داده فرمود
 که عسی ربکم ان یملاک عدوکم و یستخلفکم و فی الارض چون حضرت موسی
 کلیم از متابعت و تسلیم فرعون و متابعت ایشان بایوس شد بران قوم دعا کرد لا جرم و فریاد با از حضرت حالت
 البلاء بر ایشان متواتر گشت نخستین بلیه ایشان فرعون طوفان بود که مدت هفت روز جوئی باران باریده
 که مساکین بیوت ایشان بر آب گشته چنانچه باری خواب کردن بلکه باری نشستند نیزه داشتند و بیوت
 و منازل بنی اسرائیل همچنان خشک شده مانده بود الا فرعون به سنگ آتد پیش موسی علیه السلام آتدند و عهد
 که اگر این بلا دفع کردو همه متابعت شرعیت او نمایند حضرت موسی علیه السلام دعا فرمود بشرف اجابت رسید
 بعد از مدتی آتدند که لان همچنان بر کفر عمده و اصرار نمودند انگاه ظهور عذاب ملج بر ایشان متعزز شد و نماند
 هفت روز بر فراز ایشان مسلط گشته تمام سیلاب و حیات ایشان را نابود ساخت بار دیگر قطبیا ن نزد حضرت
 کلیم آتد اظهار عجز نموده شرط کرد که اگر این بلا دفع کردو متابعت نموده دست اگر از بنی اسرائیل باز
 دارند آن حضرت دعای ملج دفع گشت بعد از چندگاه باز بر سر محمود و عا و رفقه بعد از مدتی بلیای قتل
 یعنی سپش گرفتار آتد بجهشتی که مجموع بیوت و فروش و ظروف و طعام و شراب و آبکان و عیون ایشان
 فرو گرفته بود و قرار و صبر از دل کفره روده بود و بدستور معهود نزد کلیم آتد القاس دفع این بلیه نمود
 موسی علیه السلام دعا نمود تا بلا منقطع شد بعد از آن بلیای ضفادع یعنی وزغ مبعلا شدند نماند هفت روز
 بعد از کشف این محنت چون تدر و عصب ایشان ریاده گشت باری تعالی آب نیل را بر قطبیا ن خور
 کرد اینده چنانچه از بکطرف بنی اسرائیل آب صافی میکشیدند و قطبی خون ناب میشدند و بهر چه در اطعمه
 ممکن نبود نماند هفت روز بدین عقوبت گرفتار بودند چنانچه قوله عز وجل والرسلنا علیهم الطوفان
والجمراد و القمل و الضفادع و الدملات مفصلات بار دیگر پیش موسی علیه السلام
 آتد خواست دفع این بلا نموده چون این بلا نیز مرفق شد باز بر سر عا و دمر و رفقه نوبت ششم
 و هوش صحرا بر ایشان هجوم کرد هفت شبان روز تعذیب شان دادند باز پیش موسی علیه السلام آتد
 القاس دفع این بلیه کرده و چون بدعای موسی علیه السلام آن بلا نیز دفع گشت باز تدر و دستکیا
 پیش آورده بر ایندای بنی اسرائیل و ضلالت اصرار نموده نوبت هفتم بدعای موسی علیه السلام بهر هفت
 که قطبیا ن دوشسته متحول بسنگ شدند چنانچه زنی میان بچین شغال داشت نامها و تنور سنگ شده بار
 دیگر آن فرعون پیش موسی آتد عهد کردند که اگر دعا کنی تا باری تعالی نعمتها را بر قریبانی از لای خدا
 همه متابعت تو بایم حضرت موسی علیه السلام دعا فرمود بشرف اجابت رسید اما آن سنگ دوان چنانچه
 بر کفر و تدر اصرار نموده گفتند که تا چند این آیت باعانی که ما بتو بخوایم آورد انگاه وحی رسید بموسی

که وقت هلاک قبطیان و فرعون رسید باید که بنی اسرائیل را شمار کرده از مصر بیرون برده بر لب دریای مرقم
 کنند تا کمال لطف حضرت بنی نیاز ایشان را از آب دریا عبور نموده فرعون متابعانش را هلاک کرد
 مدت مکث موسی علیه السلام در میان قبطیان بعد از اسلام سحره مسیت سال بود چون حضرت موسی
 بجزیرات مصر را مورثه ره ساجی اسرائیل را طلب کرده صفحون وحی الهی بدیشان رسانید بنی اسرائیل نادت
 یکجا هر چند با استعداد سفر اشتغال مجذوبه هر روز مانعی پیدا شده چهره مطلوب در تعویب افتاد موسی علیه
 بار دیگر اکابر بنی اسرائیل را طلبیده از سبب توقف پرسید گفتند ما سبب این توقف آنست که در وقت
 در وقت وفات وصیت نموده بود که چون بنی اسرائیل از مصر بیرون روند تا بوقت مرا همراه خود برده در مقام
 ابا و اجداد دم دفن کنند اما با بر طول مدت نمیدانم که مدفن یوسف علیه السلام کجاست موسی علیه السلام فرمود
 که البته تقصیر باید نمود بنی اسرائیل بعد از آنکه پس بسیار بره زنی که سال که مدفن یوسف علیه السلام اظهار
 داشت نزد حضرت موسی آوردند بمقبره یوسف را بپای کف آن جانب از مرقه یوسف نشان خواستند
 گفت بشرطی که حاجت مرا نیز روا کنی موسی علیه السلام گفت بخواه گفت می خواهم که از این حالت بجا آید
 مبدل کردم و در منازل جان هم همان با بنیم موسی دعا فرمود آن زن نعمت جوانی یافت مرقه یوسف را
 در میان نیل نشان داد بدعای موسی آب از آن موضع دو گشته چون زمین را بشکافتند تا بوقت حدیث
 که از سنگ جاری بود برآورده بموجب وحی الهی اکثر حلی و نه پورهای قبطیان را بهمانه عروس غارت گرفته اند
 بهنگام بنیم سبب با اهل و عیال از مصر بیرون رفتند و این جزیره بنی اسرائیل بر وایت اشهر و شب کیشیه
 محرم دست داد چون بنی اسرائیل در آن شب از مصر بیرون آمدند بموضع که از آن عین الشمس که میزند و لغو
 چون صبح آنهم محرم قبطیان از خواب برخاستند از بنی اسرائیل همچو کس را ندیدند از حیل ایشان واقف شده
 بدرگاه فرعون رفتند و صورتحال را معروض او کردند و فرعون بجمع لشکر فرمان داد باید که او و ششصد و پنجاه
 فرعون با لشکر بکیران که عدد آن هفتصد و سی بود و بیچیل تمام در پی موسی روان شدند چون شش ساعت از راه
 گذشت لشکر فرعون بکیران در پیاب سپاه موسی علیه السلام رسید بنی اسرائیل که دلایره کبری مشاهده کردند
 فریاد برآوردند که یا بنی الله و شمشیر رسید بی شک ما از گرفتار اینم چه از پس التی شمشیر است و از پیش دریا است
 موسی علیه السلام ایشان را دلجوئی نموده گفت ما بی ایمان را نصرت و عده داده و مسکین مشاهده کنیم
 اکنون فرجه با بیم مقرر این حال هر میل غم نزول فرموده وحی رسانید که اَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْيَمِينَ
 عصا بر دریا زده که انقلب یا ابا حاله باذن الله فی الحال دریا بدو واژه کوچه رعبه و سیاه طای بنی اسرائیل
 منقسم گشت و از برای آب از موضع خود بر حاسته بر شال طاق در میان بانیا و دو سبطی در کوچه و دیکه
 از لطافت آب که در میان هر سبطی جایل بود یکدیگر را میدیدند و چون بنی اسرائیل از آن بجزیرات حجاب
 رسیدند فرعون بدیاری رسیده در بار بیدین کوه دیدار غایت دشت بلر زید و در قدرت پادشاه قدیم و مجر

موسی کلیم متجکشته گاه اندیشه مراجعت مصر میکرد و گاه متابعت دین موسی می نمود درین دو امر با یاران می
 نموده آن ملعون بدیخت فرعون را از ان نیت باز داشته گفت شرم نداری که موسی و بنی اسرائیل بجز ازین آب
 بگذرند و تو بمصر باز گردی این عار بر تو عاید بلکه این آب از بدیبت تو بدینان متفق گشته است و دست همه
 کن تا خود را به بنی اسرائیل رسانیده انتقام خود از ایشان بستانیم فرعون بکلمات اما ان کشته اسب بدریا
 مجموع لشکر متابعت وی دارند چون مقدمه لشکر فرعون بساحل نزدیک رسیده ساقه لشکر بدریا در آب کجای
 اجزاء آب بمیدیکر پیوسته متهم دان را غرق کردند چنانچه در فرقان مجید خبر میدهند که فخسیت لهم من النیم
ما غشیت لهم در قفا سیرند کورست که پیش ازین در وقتی از اوقات آب نیل کم شد قطیان نزد فرعون
 اند و جریان آب نیل را بدستور سابق سالت نمودند فرعون فرمان داد تا مجموع حشم و خنم سوار گشته بصحرا
 در آمدند و ارکان دولت هر یک محل خود را گرفته و خود را زمینان مردم بکوشه رفته از اسب پیاده گشت
 و روی بر خاک نهاده چارکی خود را معروض درگاه حضرت اگر دانید التماس قطیان از رب الارباب میا
 نمود و باربعالی اجابت فرموده جبریل نزد وی فرستاد که فرعون را بگوی که جزای آن بنده چه باشد
 کسبقت برود که خود بزرگ شود و بعد از ان در وی طاعنی کرد و دعوی خدای کند فرعون در جواب
 این بدینوال نوشته بجزیریل داد که هذا ما یقول ابوالعباس الولید بن مصعب من الی الی بان خیر العبد
الالبین من سیده احتجاج من شکر نعمه ان یعرف فی هذا البحر جبریل ان نوشته گرفته بازگشت در بنویس
 جبریل ان نوشته را بوی نمود فرعون بهلاک خود متفق گشته گفت امنت بان الله لا اله الا الله
امنت به بنوا النسل ائیل حب ایان این مقبول بارگاه احدیت نیست جبریل کفی خاک از قعر دریا
 برداشته بر دوشش نزد جنین کشته اند که چون فرعون و قطیان در روز عاشورا غرق شدند تا مدت
 امواج دریا تسلط نمود تا فرعون و متابعاتش بساحل انداخت چون بر اجساد ایشان ملائیس بسیار
 بکلمات میفرمود و بنی اسرائیل بر سر ایشان رفته همه را بدست آورده و بر چند موسی علیه السلام
 از کفین آن اموال منع کرد و مینه نیتا دانگاه حضرت موسی علیه السلام در دوازدهم محرم بوشع بن فری
 علیه السلام با بیت و چهار هزار مرد و بدیا مصر فرستاد ایشان چون بدان ملک رسیده نزد کات قطیان
 تصرف نمود شخصی از آل قطیان بکومت مصر غضب کرده بازگشته و بعد از مراجعت بوشع بن اسرائیل
 از ساحل دریا برجاسته روی بر آه آورد و نزد قطعه سحاب در میو امیداشده بر سر ایشان سایه می انداخت
 در انشای قطعه راه منبرل فوجی از عا لقه عبور کردند که ایشان تراست چند بودند بصورت کا و کوهیا و انما
 قیام می نمودند بعد از مشاهد به اجمال بنی اسرائیل از موسی علیه السلام التماس نموده گفتند که ما را نیز بر منبرل
 این نمایند چنانکه تا بهر ستنش آنها قیام نموده بوسلای ایشان بحضرت ملک العلام تقرب جبریم موسی
 ازین سخن ملول گشته گفت اعز الله البعیکم الها و هو فضلکم علی و بنی اسرائیل

گشته عذر را چنانچه حضرت ربانی از ان طایفه نادان عفو فرمود بنی اسرائیل مدتی مدید بر شریعت
ابراہیم علیہ السلام ستم بودند تا زمانی که حضرت موسی علیہ السلام با معارف بنی اسرائیل متوجه طور سینا
شد و شریعتی مجدد وضع فرمود چون بنی اسرائیل بار بار از موسی علیہ السلام التماس نمود که ما را شریعتی عجب
می باید تا بران عمل نمایم موسی علیہ السلام باری تعالی را حاجات کرد و خطاب کرد که بجانب طور سینا
توجه نموده سه روز روزه باید داشت تا آنچه خواهی میسر شود موسی علیہ السلام با بنی اسرائیل گفت
که فراغت طوریست شما نیز بدیدین حرکت نموده در اینجا رخت افکند از بد تا زلفی که رخت
نمایم و امید دارم که باری تعالی شما را دینی و شریعتی مجدد در است و باید انکه موسی علیہ السلام با روت
بر سر ایشان خلیفه گردانیده میعاد کند پس روز مقرر فرمود بنی اسرائیل از موسی علیہ السلام التماس
کرد از هر بطی تری چند با خود همراه برد تا ایشان نیز شرف اسماع کلام الهی شرف شوند موسی علیہ السلام
ملتقن ایشان قبول فرموده از انقباض اسباط اشعی عشره هفتاد تن اختیار نموده با خود همراه برد
چون موسی علیہ السلام در غره ذی قعدة بجانب طور سینا رسید بنی اسرائیل نیز رسید آن ابر
متوجه بدیدین گشته بعد از طی منازل بدان سرزمین رسیده رخت افکند از بد تا زلفی که رخت
مقدم شریف موسی علیہ السلام یکشده نزد موسی علیہ السلام از غره ذی قعدة در مجده طور سینا معکف
شده و یکماه تمام بصیام نهاده قیام نبل گذرانیده جبریل نزول نموده وحی رسانیده که تا ده روز دیگر رخت
ایام گذشته گزارند موسی بدان عمل نموده در وعده مراجعت تخلفی واقع شد باین سبب بنی اسرائیل
مجمع گشته نزد هارون آئده گفتند که ایام وعده آمدن برادرت مسقونی شد تا تعایت از ده و انتر
قوم خبری ندایم مباد اموسی رؤسا ما را هلاک ساخته باشند اکنون تدبیر این واقعه چیست سامری
که بر کمال عقلی ایشان وقوف یافت با ضلال ایشان که رسته گفت که موسی بچند خاطر از این
معارفت نموده و سبب رجش او انکه بعد از غرق قطبان اموال ایشان گرفته و عیال را بجا نمانده
تصرف نموده و بمنع سفر خدا ممنوع نشد بد حال از میان گذار گرفته اگر از اموال بکند بدید و بسوز
بجمل گذارند خشنود گشته بزودی مراجعت نمایند سخن بقتین موثر افتاد و آنچه سوختی بود در
آتش روزند و آنچه کداحتی بود سامری که زکری میبد انت تسلیم نمودند تا بکند از سامری مجموع حلیل
فرعونان را کداخته که سال از ان مصور ساخته و قدری حاکم که از نیرسم اسب جبریل وقت هلاک
فرعون گرفته بود در جوف آن کوساله رخت فی الحال از ان کوساله آوازی بدید انکه انکه سامری
بنی اسرائیل را گفت این کوساله خدای شما پروردگار منی است این را عبادت کنید و از وی در خواست
تا موسی و معارف اسباط را بشما باز فرستد ایشان بدین قول فریفته گشته که کوساله برستی
بر میان بسته الا دوازده هزار اسباط یوسف علیہ السلام و این باین که از کوساله برستی اسب جاده

قوم را علامت کردند و درون بر چند ایشان را از ان فعل مذموم منع فرمود و سفینه نهیها و آورده اند که چون
 موسی علیه السلام بعدت چهل روز با آن هفت نفر و طو سنیامعکف شد و صبح چهل و یکم ماه
 دوازدهم از خرفج بنی اسرائیل از مصر باریفیان مجل مناجات شافت ابری یقین میان موسی
 و آن هفتاد تن جابل شد موسی از نظر ایشان غایب گشته حضرت باری بوسیله کام و زبان بادی
 در کفم الله بکلمات عشره که مشتمل بود بر اصول شرائع و ادیان از برای دوشسته بنی اسرائیل را بشعر تعبی مجید
 سرافرازد اند چون حجاب مرتفع گشت موسی علیه السلام ظاهر شد مضمون الواح و تفصیل احکامات
 بر ایشان عرض کرد و گفتند مطلوب بنی اسرائیل از فرشتگان با آن بود که ما نیز بشرف کلام الهی شرف
 شویم موسی علیه السلام در آن باب مناجات نمود و همان طوطی ابری رفیق بیداده موسی و آن هفتاد
 تن را در میان گرفته همه کلام الهی را شنیدند چون حجاب دفع گشت آن هفتاد تن باموسی علیه السلام
 مجادل آغاز کرده گفتند تا بجز و شنیدن کلام تو ایمان نمی آریم تا مستحکم گماینه نه پیغم مقارن انجیل
 ابر سیمایه بیداده صاعقه روی نمود و طالیان دیدار لب جد عدم رفتند موسی علیه السلام باز دعا
 فرمود حضرت عزت همه را خلعت حیات پوشانید ایشان از کرده ایشان گشته استغنا نمودند حضرت
 موسی چون بشرف مکالمه شرف شد در خاطر مبارکش حضور کرد که نعمت روست الهی که اکمل و اتم
 نعمت مسالت نماید لاجرم غریب این محنی نصمیم داده بمکالمه جناب احدیت و حضرت محمد
 شافت از غایت علیان شکر و عنایت شوق طالب دیدار چون و چگونه شد چون آنجناب
 باظهار رافی الضمیر مبادرت نمود و خطاب اند که یا ابن عمران بامونی بزرگ در جاستی ندانی که از چشم قیام
 در دریا جی جال باقی توان دید لیکن فغان محل ازین کوه برو و بنشین در آن جبل نظر کن
 فان استقر مکانه فسوف نراک فی الکاه موسی علیه السلام بفغان الهی در آن مکان
 قرار گرفت ملائک سموات بجا نب طرز نزول کرده عجایب اشکال و صور مهیب و مهالک غریب برپا
 علیه السلام جلوه میدادند و تسبیحات متواتر میگفتند و آوازهای صعب بکوش موسی علیه السلام
 رسیدن گرفت چون دیش بر آنحضرت استیلا یافت از سوال خود پشیمان شد و درین اثنا مجموع ملائک
 در سجده افتادند و کوه پاره پاره شد موسی بیوش گشته مدت سه شب روز از خود رفته بود و درین
 حالت که موسی علیه السلام بیوش افتاد ملائک گفتند یا ابن النسا الی انصاب لقد سالت ربک امرأ
 غیره و فانه امرأ عظیم موسی علیه السلام بدار شد با سماع آن کلام از جای در آمده زبان شتغفا
 کش ده اناجرات مادم گشت خطاب الله که یا موسی انی اصطفیتک علی الناس
 بر ساکای و بکلامی فخذ ما اتیتک و کن من الشاکرین الکاه فزاد شد که
 جبریل بفرمود اعلی توجه نمود و در لوح از نمر و اخضر حاضر کند و از شاخانی سدرق المستقی فایم گرفته

بین بدی لغزت بد را نگاه داران الواح توراتیه بقدرت مسطور گشته موسی علیه السلام از نانی داشت
بعضی گویند که توراتیه در چهل جلد نازل شد و ضحاک منت آن چندان بود که هفتاد و شش بابیستی تا نقل سیرتی
و یک جزو از وی لبالی خوانند شدی حضرت موسی علیه السلام وظایفش که کزاری بقدرت رسانیده و اگر
ما گرفته بآن هفتاد و شش متوجه قوم شد و چون خبر حضرت عزرت بر کوه ساله رسیدن قوم مطلع گشت غضب
بر وی استیلا یافت بمیان قوم آمده الواح را چنان بر زمین زد که بعضی از آنها شکست اول بهارون عم
عقاب کرده ریش او را گرفته بخوگشده فرمود که چون دیدی که قوم تو فرمان نمی برند جز از من بایدی
گفت که یا ابن امیر لا تاخذ بلحیته ولا برأسه انی احشنت ان تقول فرقت
باین بنی اسرائیل موسی علیه السلام حقیقت معلوم کرده از بارون عزرت خواست و چون چشم موسی
بر بنی اسرائیل افتاد و مجموع کوه ساله پرستان شنیده و سر را در پیش افکنده انجاب فرمود که خدا یا شما نیکوئی کرد
مرا بمنجا جات خوانده حجت شما کتاب فرستاد و بین اندک و درنگ از شما حدیثم عهد بر شما دراز شد
و وعده ما خلاف کردید بنی اسرائیل با تفاق گناه را با سامری حواله کردند موسی علیه السلام او را طلبید
از کیفیت واقع بر سید سامری چنانچه گذشته بود بیان نمود موسی علیه السلام فرمود که ترا گفتم اما درین
جهان نازنده باشی هیچ آفریده ما تو مصاحب نمکند و ترا وعده غذا است و از جهات انکار بنی اسرائیل
نمود موسی علیه السلام ناری نمود و طلب آفرینش کردند موسی علیه السلام ما چنان فرمود و خطاب رسید که آن
دوازده هزار نفر که سجد کوه ساله نکرده اند تیغ بر دوشسته کوه ساله پرستان را بقتل آوردند کوه ساله پرستان چوب
حکم الهی کفن پوشیده روی بقتل گاه آورده و ناله و خروش و گریه و زاری از میان بنی اسرائیل برآمد
دوازده هزار نفر ستمگر ناکشیده بنیاد سرفرازی کردند و در انشای انجیل موسی و بارون علیه السلام
با جمعی از عباد قوم و اطفال و شیوخ کهن سال سر برهنه کرده بسجده افتاده بودند و قضیه و زاری
مینمودند و این لمبیه از صلح ناپایم روز منادی بود تا آنکه هفتاد و هزار کس بران عدم رفته و دیگر تبعهای
انسان کار کردند و هر چند سعی نمودند هیچکس گشته نشد چون موسی علیه السلام از انجیل آگاه شد و دانست
که باری عزلا از ایشان عفو فرمود و باین حکم فرمود تا تیغ از میان بردارند بعد از آن موسی علیه السلام
جهت اعتدال قوم بطور سینا رفته از معین شفاعت بر آورده باز بمیان بنی اسرائیل آمد اما بارون
بطور سینا رفته با رئیس قضیه قیام نموده با حضرت عزت مساجات فرمود تا باری تعالی او را عفو فرمود
کرد و غضب بر زمین زده شکسته بوده و و لوح دیگر از نانی داشت انگاه بجانب قوم مراجعت نمود
مجموع ساخت و الواح را ظاهر کرد و انیده او امر و نواهی احکام و عبادات و معاملات که بر صحایف او
شده بود در ایشان خوانند بقبول آن دعوت فرمود بنی اسرائیل را عمل بران احکام شایسته آنکه گفتند
سمعنا و عصینا شنیدیم و فرمانیم موسی علیه السلام از قوم بخند و بجهت عزت مساجات فرمود

جبریل علیه السلام بموجب فرمان الهی کوی قطع کرده موازی محک بنی اسرائیل بر بالای سر ایشان نهاد
 موسی علیه السلام روی ایشان آورده گفت ای قوم اگر کتاب خداوند بقول گنید این بلیه مان بایستد و لا
 این که بر شما افتد و چنگی بملاک نشود چون بهیچ گونه مختص نبیند در سجده افتاده احکام توریه قبول کرد
 چون کوه از بالای ایشان دو رشتد بنزد موسی علیه السلام آمدند و التماس تحقیق احکام شافیه نمودند موسی
 علیه السلام دعا فرمود حق سبحان و تعالی و سوار بریا که در توریست بود آستان کرد و آید و تمامت احکام را بشنید
 و سینه و کمر مقرر نمود و بعد از آن موسی علیه السلام بنی اسرائیل را بخوانی ملا و برد و از خود و مشرق مصر که از صحن
 شام است تا حد و مغرب مصر که زمین اندلس است برایشان مسلم شد قال الله تعالی و او برنا
القوم الذین کانوا یستضعفون مشارق الارض و مغاربها الی
بارکنا فیها و امت ربک الحسنی علی بنی اسرائیل بما صبروا و ادمنوا
ما کان یصنع فرعون و قومه و ما کانوا یعبرون راویان اجماع و اطلاق آن
 چنین آورده اند که چون موسی بنی اسرائیل را بخوانی مصر برو ماه بنشین اول که ماه یفتم بود از سال یفتم
 و یکم آن عمر موسی علیه السلام و سال دوم بود از هلاک فرعون که فرمان ربانی صادر شد که صند و قی
 والواجی که مشتمل است بر کلمات عشر در آن صند و قی بنزد موسی علیه السلام بموجب فرموده فرمان داد
 که تا صند و قی از طلای احرار ساخته و الواح مذکور در اینجا نهادند و آنرا صند و قی الشهادت نام نهادند
 و در همین روز عامیل بن راجیل مقتول گشته قضین فوج بقره روی داد و کیفیت این واقعه چنانست
 که عامیل مدی بود از بنی اسرائیل که نیت مال و منال موصوف بود و برادر زادگان فخر داشت که
 بایشان چیزی نمیداد آن دو برادر زادو اتفاق نموده در شب او را کشته اموال او را تصرف نمودند و چیه
 او را در میان دو طایفه از بنی اسرائیل بگیندند و علی الصبح فایقان جابه سو کواری پوشیده بمبالغه تمام
 بهیض خون مشغول شده نزد موسی علیه السلام آمدند بیا بیکه قاتل نبود معلوم حکم بقصاصه فرمود
 چنانچه در شریعت بقره ماضی است علیه السلام بدان عمل میبایست و بواسطه این حکم اختلافی در میان قوم پیدا
 شد بنی اسرائیل موسی علیه السلام گفتند که چون کشته عامیل غریز باری تعالی کسی نمیداند دعا باید کرد
 تا طایفه بر شود موسی علیه السلام دعا فرمود و وحی آنکه کاوی باید کشت و یکی از عصای آنکا و بر مرده
 بیدند تا زنده شود و قاتل ایشان و هر بنی اسرائیل در تقصیر کل و مبالغه کردند و صفت کا و پسر سینه
 کا را بجای رسانیدند که جبریل علیه السلام نزول کرده وحی رسانید که چون بنی اسرائیل در صفت کا
 مبالغه کردند و کیفیت آن اصلاح نمودند پس بفرمای تا کا و پیدا کنند که نه پسر باشد و نه جوان و کنش
 را در دو زراعت نکرده و از وقت تولد تا کنون متصف بدین صفات بهیچ امر شاق تکلف نشده
 باشد بنی اسرائیل شقت بسیار کشیده کاوی متصف بدین صفات پیدا کردند و چون صاحب بقره جوا

حضرت عابد بود و وقت خود از بیمه کشیدن با فانی قوم مقصود را بکنه با احتیاج و فقر مانیک بها خواهد فروخت
 و حقیقت کا و مبالغه نمودند از سه درم هزار درم و از اینجا بصد هزار درم رسانیدند تا آخر الامر بهای آنکا و چنان
 مقرر شد که پوست کا و پرا ز سرخ کنند موسی علیه السلام گفت اکنون زود بپاشید و بپاشید و بپاشید و بپاشید
 و الا تا قیامت این اختلاف در میان شما بماند انگاه بنی اسرائیل بهای آن تسلیم نموده کا و را بکشند
 و مقداری گوشت بر عیسیل زدند مقتول زندگشته راست بنیشت موسی سوال کرد که کشنده تو کیست
 جواب داد که برادر زادگان من حضرت کلیم فاندان را خصاص نموده همان لحظه عیسیل جان بداد و قتل
 عجایب حالات و عارفان غرائب مقالات چنین آورده اند که حضرت عزت و جبار ماه مینان ازین
 دوم از خضر بنی اسرائیل فرغانه فصیح بر بنی اسرائیل فرضیه گردانید و از جمله وقایع عظیم که درین مدت
 دست داد و احوال قارون بود و لغت عبری او را قارون گویند و وی پسر عمه موسی علیه السلام بود و بعد
 موسی و مارون اعلم و افضل و از به بنی اسرائیل بود بجاییت غریب صورت بود و پوسته بقرات تو زیت
 اشتغال مینمود و علوم غریبه از موسی علیه السلام تعلیم میکرد که یکی از اینها صنعت کیمیا بود که پیش از موسی
 علیه السلام به یکس بران علم واقف گشته بود چون این از موسی علیه السلام با موخت گشت مال او
 بر تبه رسید که چهل استرگه صنادیق او را می کشیدند و بعد از چندگاه موسی علیه السلام او را برادار
 مال کوه ترغیب کرد و بصدق یکدینار از هزار دینار فرمود قارون ازین معنی تنگ آمد با موسی
 مجادله آغاز نهاد و از قول حکم امتناع نموده اظهار طعنان کرده طریقه جباران پیش گرفته حضرت شیخ
 بنا کرده و ری زربین بر آنجا نشاند و هرگاه که سوار شدی هزار نفر از رجال بنی اسرائیل با خود سوار کردی
 و مسیحه کنیز ماه روی عنبر روی ماه نیاب نفی بلانم رکاب خود دوشی و چون بجانده اندی انواع طعام
 کشیده بنی اسرائیل با ضیافت کردی و مردم تجلات او را مشاهده کرده گفتندی که یا لیت لبنا
مِنْ لِّمَا أُوتِيَ قَارُونُ إِنَّهُ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ و با برانکه موسی علیه السلام او را بدان
 امر نمودی کینه آنجناب در دل گرفته و رباب امانت موسی علیه السلام با جهال قوم مشورت کرد و عاقبت
 زنی فاسقه زنانه بجانه برد و طبق تر و جوهر روی داده با او مقرر کرد که هرگاه که مجلس بنی اسرائیل
 گردد و موسی مضیاج و مواعظ ایشان شتعالیما بدان زن موسی را علیه السلام زبانمتمم گردانند بنی
 اسرائیل در ماه موسی اعتقاد فاسد گردانید و بمقتضای حکم تورات علما نیند روز دیگر چون مجلس بنی
 اسرائیل منعقد گشت قارون با مجلسی عام میان آنجناب علیه السلام موسی علیه السلام و آن حضرت فاحشتر
 در آن مجمع حاضر گشته و گوشت قرار گرفت و دانشی آنکه در امواج بحر اسرار در تامل علم مجلس گرد گشت
 زن رجاست که بموجب فرموده قارون بهائی بر موسی بر بندد باری تعالی زبان او بگردانید تا با او از
 گفت ای بنی اسرائیل بمانید که قارون و همش موسی است و مراد یروز بجانه برده یک طبق تر و جوهر برین

و در آنوقت که گفت که در مجلس عام بر موسی افترا کن و بزنا کردن وی مابود کواهی ده که من ترا از
 بنی اسرائیل خلاص کنم و موسی را فرمایم تا سنگا کنند و اکنون کواهی بدهم که موسی علیه السلام بخیر است
 و از تهمت زنا مبرا است بنی اسرائیل این سخن شنیده زبانشان طعن بر قارون دراز کردند و موسی از
 قصه قارون ملول گشته و غضب رفته همان لحظه از منبر فرود آمد و روی بر خاک نهاد و گفت ای من
 تو قصه این را من کرده و میخواست که مرا فیضیحت کند بروی غضب نموده مرا بروی مسلط کردن در است
 جبریل نازل شد و گفت سر بردار که حضرت عزت زبانش را بر قارون تو کرد موسی علیه السلام شاد گشته به
 بنی اسرائیل گفت که مرا بر قارون مسلط ساخت هر که متابع اوست با وی اقامت نماید و هر که متابع
 از وی جدا شود همه از وی سزا رفته اند و وقت که همه کس صاحب وی بودند انگاه موسی علیه السلام
 گفت یا ارض خدایه زمین قارون را تا کعب فرود و قارون خندیده گفت ای موسی باز چه سخنی
 که ظالم را ساخته باز موسی علیه السلام گفت یا ارض خدایه زمین تا زانو او بگرفت این نوبت قارون
 بغایت ترسیده هر چند نصیحت نموده اما طلبیه مقبول نیفتاد و کوفته تا به قتل نوبت موسی زمین را بفرود
 برد قارون امر فرمود از زمین طلبیه مقبول نشد چون زمین قارون را فرود برد موسی علیه السلام
 شکر کرد ای موسی و خطاب الی و رسید که ای موسی چندین مرتبه قارون از تو امان طلبیده اما نداده ای
 اگر کیبار پناه بمن آوردی ترا بروی مسلط نموده و بعد ازین زمین را بر او برادر چکس کنم و بعد
 از نصف قارون جبال بنی اسرائیل گفتند که موسی بطمع اموال قارون را امان نداد موسی که این سخن
 شنیده دعا فرمود تا باری تعالی جمیع اموال و اسباب قارون زمین فرود قال الله تعالی فاصفنا
 به و بعد ازین الا ارض فمات له من فیه ینصرفه نه من دون الله معی از
 فضلالی مورخین در مولفات بلاغت این مرقوم حاده مضاحت قریب گردانید اند که چون سحری
 و بنی اسرائیل مدت بازنده سال در حواله مصر اقامت نمود و هشت ماه آب که ماه ششم است از سال و هفتم
 از خروج بنی اسرائیل و بملاک فرعون فرغانه آبی شد که بجهنم لشکر کرده بسیار شام میروید و آن ممالک را
 از دست جبار و مخالفه مستخلص گردانید و متصرف شوند انگاه حضرت موسی علیه السلام بموجب وحی
 سماوی بکار سازی حرب غاله مشغول شده با شش لک و سه هزار و پانصد و چهل نفر از بنی اسرائیل
 زوی بدیا رجایان نهاد و دستگیر طلب و شام را ضیاع العین ضمیر گردانید بعد از طی منازل نزدیک بان
 و بار رسید به بریه قارونش نزول نمودند موسی علیه السلام دو از و هفت بریم جاسوسی بملا و غاله
 فرستاد تا کیفیت اوضاع ایشان معلوم کرده باز آمدن اثنی عشر بموجب فرموده بدار ملک جبار
 رفتند بر وایت شهر عوج این سخن که بعضی امت و قوت بدن امتیازی تمام داشت کوفته که طول امت
 به قصه کرد و بانسان باز خورد و بیشتر در میان جبار و شهرت یافته بود که طایفه از جانب مصر مجاز

ایشان می آیند همان ساعت عروج آن دو از ده نقیب یا گروهی در ساق خود نهاد و پیش ملک آورده فرو
و گفت اینجا عت از آن لشکرند که بجای ما می آیند ملک بر دوازده نقیب یا رخصت داده نقیبانی عشر
در آن راه با یکدیگر قرار دادند که هر چه در راه با یکدیگر قرار دادند و از آن یکی و دیگری بگویند
نقیب چون بلی که گاه آمدند و ده نفر از ایشان نفیض عمد نموده شوکت ذات و عظم بدن جباران بنی
اسرائیل در میان نهادند و بغیر از یوشع بن نون و کالوب بن فون و کفان اسرئیل که شصت و شش نفر بودند
علیه السلام از عاقله متفرک شده از حرب متقاعد گشته و هر چند موسی علیه السلام ایشان را نصیحت کرد
و نصرت و عده فرمودند بجای نرسید و چند کلمه یوشع و کالوب زمین شام را بدید نموده ترغیب کردند
مطلقاً موثر نفیقا و بنی اسرائیل متفق الکلمه گفتند ما را قوت مقاصد با جباران نیست و با موسی
گفتند که اگر ترا میل تسخیر آن بلاد است اذهب انت ویریک فقاتلا انا ههنا قاعدون
موسی علیه السلام از ترو و قوم در غضب رفته سرسبز شده گفت ربانی کلامک لا یفنی
و اخی فافرق بیننا و بین قوم الفاسقین و این اثری بدیده که خطاب از آن رسیده
که ای موسی بنی اسرائیل تا کی ترو و عصیان و رزند آخر می اندیشد که همه را یکبار بکشد و برای تو
جمعی دیگر بدیده آرم موسی گفت یا رب صبرک طویل انت یغفر الذنوب لهم و
لا یلکهم لغتله و دیگر با غضب آمد که ای موسی گناه ایشان بنویسند و بکشد و بجلال خود
که بغیر از تو و برادران و یوشع و کالوب تمام بنی اسرائیل را درین یاد و تسخیر و سرسبز نگاه ام
و بنی اسرائیل نادت چهل سال در بلاد جلا معاقبت آمدند نگاه موسی و یوشع و کالوب متوجه
عاقله گشته بدان و بار رفته بنی اسرائیل هم از اینجا بجانب مصر بازگشته از صبح تا شام طی مسافت
نمودند چون نیک تامل کردند خود را در محل اول یافتند روز دیگر بر عت موسی روان گشته تا مکه خاطر
شرفش بدست آورده برافروخت او بلاد عاقله فتح گشته آن روز نیز تا شام طی مسافت نمودند خود
هم در آن منزل دیدند لاجرم دل برانداخته نهادند و رخت افامت فرو کوفتند و چون موسی علیه السلام
و رفقای او بدیدار جباران رسیدند نخست عروج بن عت با ایشان باز خورده عروج قصه گرفتند که موسی
علیه السلام چسبی کرده سرعصاب بر کعبش زده همان زخم عروج از پای در انداخته بخوابیده بر جامه تر جان
مالک سپرد نگاه موسی با یاریان بجانب بنی اسرائیل آمد و گفت ای قوم من رخصت و بارانی نقیبان
فرموده مرا چندان قوت داد که شخصی را که بعضی امت جنبه از وی کسی سرنگشته بود کشتیم اکنون سرسبز
و دل قوی دارند تا برویم و مالک شام در قصر او رسید بنی اسرائیل صورت حال شرح سرگردانی چون
بجز آن حضرت رسانیده موسی علیه السلام ازین معنی ملول خاطر گشته بر جای را گفتیم تا صف فرود
و چون در آن بیابان قوت ایشان تمام شد شرح کسکی خود و معروض می نمودی کرد و اندک موبه دعا

بایدی القالی ترنجبین برانیان در آن نواحی بیارایند تا از آن می چیدند و مرغانی برشال کبک کرامت عمر
که پیش ایشان می نشستند و هر که خواستی از آنها کرفی و کباب ساخته تناول کردی و چون عطش برایشان
گشت از موسی آب خواستند بوجی آبی سبکی را که پوسته حضرت کلیم همراه ایشانست بحکم بار خدایا عصاره اش
و در آن ده چشمه بعد و سباط از آن منجی گشت فوجی دیگر از برهمنی خود و عیال را بلیه ند موسی علیه السلام
در آنجا دعا فرموده و می اند که جانهای کینه در آب چشمه ها که از سنگ منفرشته و فرو برند تا بحالت تجد
یافته و چون چکین شوند در لاش اندازند تا سهند پاک شوند بعد از آن بحکم خداوندی بر طغنی از ما در موله
گشت با جاده آند چون چند که برین لاش و جاکمه نشو و نما یا بد جاده نیز عوارزی قامت او در طول عرض نظر
کردن چند که به برین لاش بسر بردند باز بخدمت موسی علیه السلام شافیه گفتند که بدست که طعام ما ازین
مردی تعیین شده پس بعد اوقات بدین مطعم تو ایم که دانند ما بعد از این باز در قبل و نباتات ارضی باید
و عاکل از آن قضیبی یا بیم موسی علیه السلام را ازین القاس حالت روی بنود و گفت الاستبیل
الذی هو اذنی بالذی هو خیر و بطری سرزنش فرمودند که اهبطوا مضلکان
لکم فاسالتم یعنی اگر توانید بمصر روید که این جزیره را بجا است و احوال بنی اسرائیل بدین چه بهتر
داشت تا در مدت چهل سال قامت آن جماعت که در بیابان فادش بسر میبردند مافوق بیت سالکی مطعم
و فانی گشتند مگر بوشع بن نون و کابوب بن یوفنا اکثر مورخان عالی شان با قلام بلاغت نشان
بر این بیان نگاشته اند که حضرت کلیم در هر چند مجلس ساخته بوعظ قوم شغال میخورد تا نوری در آستان
مجلس خود و شخصی رجاسته گفت یا بنی اسد اکنون در جهان کسی از تو عالم تر و فاضلتر هست یا بنی
موسی علیه السلام گفت ظن من جاست که امروزی روی زمین نیده عالم تر و فاضلتر نباشد چمن بشرف
حضرت غر شرف گشته ام و بنده که بدین صفت موصوف باشند بیشک اعلم و فضیل جهان
است عاقبت این سخن جبریل نزول کرده از حضرت یاری دعا یا خطاب عتاب امین رسانید که ای
موسی چه دانی که ما در علم خود و در کجا و در حقیقت نهادیم و ایم ایک در انده است اعلم از تو اگر چه بنوده
و اوقات او فایز کردی بر تو روشن شود که این دعوی مقرون بسبب و افتاد موسی بدان معنی است
منزله مقام این بنده بزرگوار استقنار بنود و می آید که منزل او قریب مجمع البحرین است موسی
علیه السلام گفت الی دلیل راه من که باشد خطاب آند که طعام تو را بهمانی تو باشد انگاه موسی دروغ
چند نان و ماهی بزرگ بریان بر پوشته متوجه مجمع البحرین شدند و کس روزنه راه قطع کرده بسر حشمه
که قریب مجمع البحرین بود رسیدند و لطفه در آنجا اسوده از بنیل طعام را بر سر سبکی فراموش کرده برگشت
و در باران شدند و همان لحظه انا شریفین حضرت ما بهی زنده گشته خود را در دریا انداخت چون موسی
مقتدای راه کر سینه شد بوشع را گفت که طعام بیار که کر سینه شده ام بوشع علیه السلام گفت که ما بهی را

که جای آسوده بودیم فراموش کردیم موسی علیه السلام فرمود که هم بدان موضع بازگردیم که آنجا خواهیم حاجت
ماجرم مراجعت نموده و بر سینه رسیده و خضر را مشغول طاعت و عبادت دید چون از عبادت فارغ شد
خضر علیه السلام از حال موسی علیه السلام استفسار نمود موسی علیه السلام فرمود که می خواهم که چند مدت در صحبت
تو گذرانم از علوم تو بهره و رکروم خضر جواب داد که التماس تو قبول کردم اما مرا هفت کاری مشکل میباشد چه
شاید که من از روی علم باطن با بری قیام نمایم که در ظاهر از کراهتی حالی شود و تو اعتراض نمایی و بدین جهت
عقد موافقت و مصاحبت میکنم کرد موسی علیه السلام جواب داد که مستحیل نیست ان شاء الله صابرا
ولا عصا لك من النكاه بوضع حاجت موسی علیه السلام مراجعت نموده بقوم پیوست و خضر
موسی علیه السلام روان شدند چون بر کنار دریا رسیدند هر دو کشتی در آمدند خضر علیه السلام پرسید
سینه خسته از موضعین برداشته و راب انداخت و فریاد برآورد که زود بشنید و مرست کشتی بجای آید مردم محمل
حاضر شدند کشتی را اصلاح نمودند موسی علیه السلام فرمود که جماعتی را بهلاک رسانیدن و کشتی را بدین آفت
و استحکام سوار کردن چه فایده دهد خضر فرمود انك انك لن تستطیع معی صبرا ای
انسان قول اعتدال نموده صد و اکترا بفراموشی حواله کرد چون از کشتی پیرون آمدند بشهری رسیدند اثر
سیر و تردد و جمعی از اطفال باز خوردند خضر علیه السلام زبانیان طفلان که نصیحت و جرمها را زود
گرفته بخوابانید و کار و کشتی سرش از تن جدا کرد دیگر بار موسی زبان اعتراض داشت و گفت مباشرت
قتل یعنی پاک بناحق نزد عقل و در میانیه باز خضر علیه السلام فرمود انك انك لن تستطیع
معی صبرا موسی علیه السلام باز به تندی معذرت قیام نموده شرط کرد که بعد از جنس این افعال بفرستد
و الا ترک مصاحبت گوید انگاه برد و از جای روی براه آوردند هنگام شام بقریه انگاه رسیدند از اهل
قریه طلب طعام کردند ایشان از ضیافت موسی و خضر امتناع نمودند خضر از ایشان روی گردانید و کباب
رسید بعد از آن قریه که دیوارش قریب با هندام بود بتجمل تجارت آن پرداخته مستورا ساخت موسی علیه السلام
خضر علیه السلام گفت که چون اهل این قریه از ضیافت امانت نموند می باید که اجرت اینکار را بستانم و دفع
آنرا بجمع نمایم خضر گفت هذا فراق بینه و بینه ای حال میان من و تو مفارقت و دست
لیکن گوشه حقیقت اسرار افعال من بر تو روشن شود و اما سوار کردن کشتی را بسبب آن بود که
مهر این سفینه بر دیار ملک جبار ستمکار است که او را نماند کوبند و هر کشتی فووق دست که می بیند
بغضب انضاج کشتی می ستانند بابرین سفینه را معیوب ساختم که آن ملک متعرض آن سفینه
که معاش ده نفر در اجرت این کشتی مستخر است اما قتل کودک جهت آن بود که بدو را و از اهل قریه
و ازین کودک غیر از کفر و غصیان در وجود نخواهد آمد زرسیدم که اثر کفر او بوالدین رسد و ختم کعبه
بی منت عوض او صالح که امنت فرمایند اما بعینه جبار آن بود که آن دیوار ملک دست و پادشاه

مردی صالح کاشی نام بود و وزیر دیوار از حیث فرزندان کجی نهاد و سب آن دیوار ساقط میشد کجی
 بدست دیگران می افتاد بنا برین بالعام ربانی با قامت دیوار قیام نمودم تا آن دو کوکب مجید یوسف
 رسیده کجی را تصرف نمایند و اکثر توارخ چنین مسطور است که در سال سوم از بلهیه تبه وحی الهی یوحنا
 علیه السلام نازل شد که وفات ثارون نزدیک است باید که بفرمان موضع رود موسی و ثارون بدینجا
 توجیه نمودند چون اینجا رسیدند خانه دیدند و تخیلی بلند که رختهای افیس بران کسرت و ثارون از خجسته
 تعجب نموده با موسی گفت که مرا از روست که ساعتی برین تخت استراحت نماید اما میترسم که صاحب
 آنده برین غضب فرماید موسی علیه السلام فرمود که مراد خود حاصل کن که اگر صاحب بلیت بدهد تو
 خواهی قیام نماید ثارون گفت ای برادر تو نیز موافقت نمایی تا اگر خداوند خانه آید و رحمت غضب برود و
 بشیم موسی و ثارون هر دو بر تخت بنشیند کردند چون ثارون در خواب شد روح پاکش بظواهر قدس فرامیبرد
 آن روح در صحنه با تخت ناپدید گشت حضرت موسی علیه السلام بجانب قوم بازگشته صورت واقعی را با ایشان
 گفت بنی اسرائیل گفتند ما را که ثارون را دوست بر میداریم از حد ثارون را هلاک ساخت حضرت
 کلیم این سخن شنیده دعا فرمود تا سر بر ثارون برانجا بخت ظاهر شد ثارون گفت که موسی ازین بخت
 بنی اسرائیل زبان طعن در کام کشیده و در سال سی و سوم حضرت موسی علیه السلام وفات یافت
 کیفیت وفات آنجا بیان است که در روز هفتم از ماه آبان بنی اسرائیل را حاضر ساخته مجلس عظیم نمود
 و یوشع بن نون خلیفه و جانشین خود کرد و انید بنی اسرائیل را یوسف و یوشع بن نون را که میان شما
 و مناجات یوشع وصیت نموده فرمود که هنگام حلت من نزدیک رسیده و یوشع بن نون را که میان شما
 مناجات بر شما خلیفه ساختم و خداوند تعالی و فرشتگان آسمان را برین معنی گواه گرفته باید که از وصیت
 من بجا آورید و در راه دین شبهه بخاطر خود راه ندهید و حضرت جلال احدیت را شریک و ابا زکریا
 نامت بنی اسرائیل وصیت های حضرت موسی علیه السلام قبول کرده در دیاب و شیفته نوشتند
 الکاه موسی علیه السلام انشا و واع کرده دست یوشع را گرفته انبیان بنی اسرائیل را برین وقت
 چون ساقی بعد قطع کردند با وی نرم از جانب مغرب در و درین اندک چنانچه انان یوشع را
 بقدر موسی شورا افتاد و بعد انان موسی یوشع را در کنار گرفته و یوشع را هم انبیان بران
 عایب شد چون موسی علیه السلام ناپدید گشت یوشع از چاه سافت و ملول خاطر بجانب بنی اسرائیل
 مراجعت نموده صورت حادثه را باز رساند و قوم او را بقتل موسی مشتم و شسته جماعتی بروی کماشت تاجه
 از ثبوت قصاص رساند مگر کائنات شب بخواب دیدند که شخصی میگفت یوشع از خون موسی پاک است
 لاجرم دیگر روز بعد از این یوشع قیام نموده او را ملاقات فرمودند مدت عمر موسی علیه السلام صد و
 سال بود و مدت دعوتش هفتاد و سال از آنجا بیت سال فرعون و مابینش را دعوت نمود و علم علیه السلام

و از پیغمبران مرسل که هم روزگار کلیم الله بوده اند یکی برادرش **مارون بن عمران** است که ذکر او در اسامی اکر است
 قصه حضرت موسی مسطور گشته و مارون بلفظ عبری سرخ و سفید را گویند و چون مارون بدین صفت
 موصوف بود موسوم باین اسم گشت و دیگر از پیغمبران مرسل که در زمان حضرت موسی کلیم الله بود و در آن
 و دیگر است و ایشان از نسل میشاب بن یوسف علیه السلام و بر سر رعیت حضرت کلیم الله بودند
 و در میان تیره بعد از وفات حضرت کلیم بحیات النعمیم پیوسته اند و ایشان جهان که در زمان نبوت
 حضرت موسی کلیم علیه الصلوة و التسليم بودند و در ایران همان منوچهر شاه سسی و هشت سال با حضرت
 موسی علیه السلام هم روزگار بود و بعد از فوت وی پسرش منوچهر هفت سال پادشاه بود بعد از وفات او
 ناده پسر بن **طهماسب بن منوچهر شاه** بر او رکن سلطنت ایران بنشینست بیست و پنج سال با کلیم
 بود و در آغاز پادشاهی ذاب سام بن نریان در گذشته منصب جهان بهلولانی بر پسرش دستان که زاک
 شرت یافته نام زد گشت و در توران پسر او ششم بن تور بن فریدون در آغاز روزگار نبوت
 علیه السلام بر او رکن سلطنت توران برآمد و از ملوک یمن که ایشان را ملوک بنی حمیر گویند خد گاه
 حارث الرایش هم روزگار منوچهر بود مدت پادشاهی حارث الرایش صد و چهل سال بود و بعد از وی پسر
 بفرمان منوچهر برارایی یمن سر بلند گشت **کتاب در بیان احوال جانشینان حضرت موسی علیه السلام**

اول جانشینان آن جناب حضرت یوشع بن نون بن افراهم بن یوسف علیه السلام
 بعد از وفات موسی علیه السلام حکم خداوند علم جانشینی در راه عامی خلایق بر او احث و آن جناب
 ناده موسی و از اعاظم انبیاء مرسل بود و بدایت قصه وی جهان است که چون بنی اسرائیل او فات موسی
 علیه السلام بختین انجامید مدت یک ماه را سم تعذیب بجا آورد و ندانگاه عمان حل و عقد امور یکف گشت
 یوشع بن نون نهاد و در ششم ماه میان که سال هفتم بود از وفات موسی علیه السلام حضرت یوشع
 یوشع خطاب فرمود که بنی اسرائیل را بر او و همت بر فتح آری و دیگر بلا و آفت که وعده که با موسی علیه السلام
 کرده بودیم زمان آن رسیده یوشع علیه السلام بفرمان الهی بنی اسرائیل را بشارت داده و تجلیل کرد و
 در واز و هم بنیان متوجه اریحا شد جنس کومند که عبورش که براب روان بود و در آن حین اجزای
 از هم جدا شد راه خشک شد تا بنی اسرائیل از آب که شسته آبتابیکه یک متصل گشت در همان ساعت
 یوشع آواره ساختند تا موجب تذکار این معجزه باشد افکاه بسرعت هر چه تمام تر متوجه بلاد شام شدند
 چون بحواله ستر اریحا رسیدند آنجا محاصره نمودند چون اساس قلعه آن در غایت استحکام بود بنی اسرائیل
 را فتح آن شهر بغایت دور می نمود و یوشع این معنی دریافت و در روز هفتم از محاصره مابظلمای بنی اسرائیل
 طواف حوالی شهر بجا آورد و دعا خواند بر اریحا و مید ناکاه طرمی ارفلعه شکافته شده از هم فرود
 بنی اسرائیل شهر را نداده آنچه خواسته از قتل و سب بقتل رسانیدند و در حین دخول شهر حکم کرده بود

بنی اسرائیل باید از حضرت عاقله نوب مغفرت کسان که شته را مسالت نموده شکر خلاصی از بلایه
 بجا آورده جمعی بموجب فرموده عمل نمودند و طایفه بران حکم استهزا کرده کذب طلبیده نه همان و نه از عاقبت
 که از آسمان نازل شد مستهزایان که هفتاد هزار کس بودند بنهرستان عدم رفته نگاه بوشع علیه السلام
 بعد از فتح اریحا متوجه فتح ایلیا شده اکثر عالقه که در ارجا بودند بقتل رسانیده از آن نیز سخن ساخته چنین
 گویند که ضحاکست احباده عالقه عبرتیه بود و بسبب نفرمایسی نفر از بنی اسرائیل بر یک شخص کرد می آمدند
 در حد اکثر ساری از بدن عاجز میشدند بعد از فتح ایلیا بوشع علیه السلام روی توجه بنهرستان
 رسیده آن نیز شهر را حصین و عمارتی متین داشت و در آنجا پادشاهی بود بالون نام پست
 و بلعم بن باعور که موجدی بود خدا پرست و اسم اعظم میدانست که بیکت آن دعا می او با جابت مقرون
 میکشت نیز در آن شهر بود چون بوشع به بلعام رسید بالون در شهر متحصن گشته مدت محاصره نهادی
 کشت پادشاه و رعیت از بلعم التماس نمودند تا دعا کند که بنی اسرائیل منهدم گردند بلعم اول بحالفت
 پیش آمده گفت بوشع بفرموده است بفرمان الهی لشکر بدین دیار آورده و من این دعا کنم باید که
 دین موسی قبول کنید تا آنکه سخط الهی بر عی مایید آخر الامر بلعم که او را بلعام نیز گویند بود و وعده
 از طریق مستقیم مخوف گشته دعا با بنهرام بنی اسرائیل کرده دعای وی مستجاب شد سپاه بوشع منهدم
 یافت بوشع علیه السلام درین معنی مناجات کرد خطاب رسیده که بنده از بندگان من در میان اهل
 بلعامست که مرا با اسم اعظم می خوانند هر چه از من می خواهند یا جابت مقرون میکرد و بوشع گفت الهی چون
 این دعا آورده موقع واقع شد آن اسم از وی فراموش کرد آن التماس بوشع قبول افتاد اسم اعظم از بلعم
 بلعم محکوم گشت بوشع باینی اسرائیل معاودت نموده در محاصره مبالغه فرمود ملک بار دیگر از بلعم التماس
 نموده تا درباره بنی اسرائیل دعا کند بلعم هر چند دعا کرد با جابت مقرون نکشت آنکه بلعم حیل و تدبیر کشید
 با ملک گفت که زنان فاجره جمیله پیشگاه بوشع باید فرستاد که اگر یک کس از بنی اسرائیل نماند و خدا
 لغزت از ایشان باز کرد ملک بنا بر اشارت بلعم حکم کرد تا زنان فاسقه بمعسرت بنی اسرائیل روند و هر که چه
 طلب کند در بیع بذارند زنان پیشگاه بنی اسرائیل در آمده یکی از آنها بر مردی از اکابر بنی اسرائیل که زنی
 نام داشت جلوه داد و زمری دست آن زن گرفته بخیجه خود برد و همان ساعت بلیمه طاعون در لشکر بوشع
 شیوع یافت درین اثنا یحیی بن عیزار بن عارون که یکی از قوایای قوم بود ازین معنی خبردار شد
 نیزه خود برداشته بچانه زمری درآمد او را بان زن بر سر نیزه کرده بمیان لشکرگاه رفت زنان طوع
 توقف نموده گفت هر که بعد ازین زمان بگذرد جزای او این باشد بنی اسرائیل از آن کار ناایسته دست
 باز داشته عورات را از میان خود بیرون کردند حضرت عزرا بلیمه طاعون از میان ایشان برداشت
 و از جهت این کار تپنده باری تعالی لباس ایمن از بلعم سلب کرده اندیشه روز دیگر بوشع علیه السلام

فرمود مال که متوجه حصار کشته کوس جنگ فرو کوفتند و نامی با دردمیدند و خروش افغان کوشیدند
از صبح جمعه تا وقت عصر بجای اشتغال نمودند و قریب بنام برجی از حصار بزرگ از پای در آمدند فتح
روی نموده قتل با فراط واقع شدند درین اثنا بسیم حضرت یوشع رسانیدند که در حوالی ارض مقدس است
عالی و ساکنان آنجا بعبادت اهدام مشغولند باز یوشع بدان سرزمین لشکر کشید با پادشاه ایشان با
دست آورده بجهنم فرستاد چون این صحنه ای عظیم میسر شد یوشع با بقضای مغرب رفته بلا و این
رسید که آن پنج شهر بود هر شهری ملکی داشت ملوک حمته از وصول یوشع خبردار گشته با هم اتفاق کردند
سجود یوشع نموده بعد از معاهده در انشای حرب و معاهده فرار نموده بمحان کوهی در آمدند یوشع
چند کس از دلیبران بنی اسرائیل فرستاد تا در افعاف بنشینند و حق و بار دیگر لشکر در عقب بنشینند
رفته بسیاری از ایشان قتل و اسیر و یوشع بعد از فتح ملوک حمته را بدست آورده از پای در آوردند
مراجعت نموده بفتح دیار شام اشتغال نمود و سی و یک پادشاه آن ولایات گرفته بقتل او رفتند
آن بلاد مسخر گردانیده بر سباط قسمت فرمود و جمله این وقایع در مدت هفت سال روی نمود و بعد
بسیست سال دیگر خاطر اشرف را متوجه تدبیر قوم و تعلیم تورات گردانیده روزگار شریف خویش را
مصرف داشت چون زمان مفارقتش نزدیک آمد کالوب بن یوفنا را طلبیده حاکمیت بدو
پس داده او را جانشین خود ساخت و از جهان نا بایده ابریهو رفت مدت حیانتی بعد بپست سال
مدت جانشینی اوست و هفت سال بود از پادشاهان جهان در ایران همان خواب بن طهاس بن
منوچهر بختیال و بعد از او پسر بن **کراساب** بیست سال دولت بهم روزگاری یوشع علیه السلام در یافته اند
و در توران همان پشنگ بن زاد من بن تورتیه هم روزگار یوشع است و از فرماندهان ملک بختیال
ابریه بن حارث الالیش فرمان داب و کراساب پذیرا بود و **جانشین و کالوب بن یوفنا علیه السلام** از انبیه
مارونی است بخاست ایزدی و اندر زیوشع نگهبانی شریفیت موسی را بدینرا گشته مرتبه پیغمبری نیز در
بسروری بنی اسرائیل نیز سر بلند گشته بدستور یوشع لشکر کشی آغاز کرد قال الله سبحانه و تعالی
و جادل من الذین یخافون النعم الله علیهم **هنا** **الایة** **ایمه** **تفسیر** **کومند** **لفظ** **جلان**
در آیه کریمه اشارت یوشع بن نون و کالوب بن یوفناست و اکثر علما بر آنند که او پیغمبر مسل بوده
چون یوشع علیه السلام بخت باقی رحلت کرده کالوب جمیع مهمات بنی اسرائیل بحسب وصیت نوز
خود گرفته بترتیب اشتغال ایشان اشتغال نمود و قوم نیز اطاعت و انقیاد او کرده بدینچه حکم میفرمود
قیام می نمودند و از مخالفت امر و منی او محترمی بودند چون کالوب علیه السلام از تنقیص مهمات شرعی
و ملکی باز پرداخت فرمود تا لشکر عظیم ترتیب دادند و اعلام طفر انجام را بحسب ملک باقری
داوده عثمان تا ملک بشیخز مالک و نواحی آن معطوف داشت و باندای که سواران میدان لاف

لبنان شعل افروزان که انجم را بر نمیت داد و مکتب بها نوشتن بدان دیار رسیده بی تعلیم با طراف
 و نواحی آن احاطه کرده جماعتی را که بهر جانب فرسا و مفتوح ساخته قریب ده هزار نفر از متروان قبل
 رسانیده بیا و نباتات اعلیایین بیا و جملہ آتش آهنگ متزلزل گردانیدن حاکمی آن باب شغ جلال
 بجاک فنا برده باریک با جمعی از ساکنان دولت بقیه دایر متلاکشته بقیه السیف چون جراد و لیس
 بادیه و جبال که بخت تمامت زراعت و باغات و بقیع ایشان فانی گشت جنین کومند که در حبس ملک
 بقتل از ملوک مجبور بود و در جملہ را بکشتن قطع کرده بود و بوقت سفر کشیدن ایشان را حاضر خانه
 نام باره بنشینان می انداخت نامانده ساکنان در روی افتاده از یکدیگر بود و ندی چون انمعنی سمع
 کالوب شد فرمان داد که بجان منوال بد و علما نیند چون این فتح نامدار از خزانه آفریدگار بر سر شد کالوب
 مراجعت نموده بجانب مغرب رفت تمامی ولایات شام و نواحی مصر بی اسرایل صافی گشت و کالوب
 علیه السلام بر اسم اعمال نبوت و لوازم اشغال سلطنت قیام می نمود تا زمانی که وقت معارقت و بنوی نزد
 شد چون امارت ارجحان مشاهده نمود و جانشینی و رایحای جهانیان و نگار داشت شریف موسی علیه
 بقیه وقت که بعلی امام مشهور است برده لشکر کشی و مراسم سلطنت بر سر خود پوشا قوس داده و دعوت
 حیات بمقتضی اجل برده که هر زندگانی بجا بعض ارواح تسلیم نمود **سپ** جنین ست رسم سرای سیخ کوی
 کج شادی کوی در و برنج چون در کتب قول برچ و اخبار کیفیت دعوت و مدت حیات و مدفن بعض فیه
 بود بابرین حامد شکین شامه معترض آن نشد از پادشاهان عالیشان در ایران **کیف** بر سر زاده نوذر
 بن منوچهر شاه در اوایل روزگار جانشینی کالوب بر سر سلطنت ایران بنیشت و چند سال بعد
 او بود و قارن سامرت بر کار و آینه در زمان کعبه و در گذشت منصب سپه سالاری لشکر بفرموده کعبه
 بر سرین کشا و نامزد شد و منصب جهان ببلوای بفرمان کعبه و امارت زالی بر سرین رسم دین
 قرار گرفت و در دوران چند سال همان لشکر بفرمان کعبه و بر کار کعبه بفرمان **افراسیاب**
 بر سر سلطنت قرار ملکن یافت و از ملوک یمن چند سال همان ابرمه بن حارث با کعبه و هر روز کار
 در گذشت مدت فرمان دای ملک یمن اوصد و پشدا و سال بعد از او بر سرین افریقین بفرمان کعبه
 فرمان ده ملک یمن گشت و از کرده کلدایین از نسل نمرود بن کفان اسطوس بجای سال بعد از او
 عداس چهل سال از دست کعبه و در زبان ملک بابل بود **جانشین** **یوم قیدوف** **که بجا انا** **سپ** از نذر
 است بعد از فوت کالوب بر او کتب جانشینی و راه غای جهانیان جلوس فرمود و در بام جانبی بنیشت
 عالی امام جدیدی از بر کزندگان ابروی به پیغمبری مبعوث گشته و هر یک از دوست و رایحای جمعی از بنی اسرایل
 و شهری از شریای مصر و شام نازد می گشتند و مردم را بفرهت موسی دعوت می نمودند از آن جمله **خرمیل**
 علیه السلام است باقی اکثر مورخان خرمیل را نا عظم ابنای و مرسل است و این است که او را بن العوز خوانند

و سبب استیلا و باین العجز آنکه پدر خرقیل یاد و مسکوحه بود از یک بن ده پسر داشت و از دیگری که مادر این العجز
بود هیچ فرزند نداشت و پدر خرقیل صاحب فرزند بنی اسرائیل بود و از سنهائی قریب یکی آن بود
که هرگاه که علامت بقول قریب ظاهر شدی مقداری آهن که بر سر آن دو صورت کلب ساخته بود
در گوشت فرو بردی و هر چنان که گوشت بر آن دو صورت متعلق شدی صاحب قریب آنرا از جهت غرض
تصرف کردی روزی پدر خرقیل مقداری از گوشت قریب که نصیب او بود بخانه آورد بازو و بخش نام او را داد
و یک بجنش عباد خرقیل تسلیم نمود ام اولاد اظهار شهادت کرده مادر خرقیل را گفت که ضایعی الهی را
بواسطه فرزندان بر تو رجحان و تفضیل از زانی داشته این سخن بر طبع مادر خرقیل گران آمد چون منت شد
تقصیر و ناری بسیار نموده از واجب العطا یا مسالت نمود تا او را فرزندی صالح گرامت فرمایند
بجیب الدعوات دعای آنجوزه اجابت نموده چون آفتاب طلوع گشت انوریت کهن سال که پیش ازین
بجندین وقت حیض او انقطع یافته بود عایض گشت و چون حضرت قادر چون طراوت و جوانی
بمادر خرقیل از زانی داشت شوهر را با او رعیت و میلی بدادنده مباشرت کرد بعد از چندگاه خرقیل متولد
شده آثار خیر و صلاح در ناصیه او پیدا گشت و خلق ازین صورت تعجب نموده او را ابن العجز خواندند
چون خرقیل مرتبه پیغمبری رسید باری الهی او را حجت بتلیغ رسالت بایلیا فرستاد و چون مردم را بخود
برجاء و تحریص نمود ایشان نگذاشت که او را در زندان حق غر و علا علت طاعون برایشان می گشت
و انجاعت از مواضع خود روی بگریز نهادند و چون مقدار یک میل راه رفته بودند که آوازی بآید شنیده
بجمله عالم و گشت شافند و سبب بن مشبه گوید که پشت او برار بودند چون صدای از مردون ایشان برآید
و احیای ایشان بوی گرفت خرقیل از اعتکاف بیرون آمده بدان طایفه بگفت رقتی در دل ام پیدا
شد گفت یارب قوم ما هلاک کردی خطاب اند که ایشان از طاعون که کشته بودند لاجرم قدرت خود
بدیشان نمودم خرقیل مناجات کرد که یارب این گروه را زنده گردان و دعا مستجاب شده تمامت زنده
گشتند اما آن را حجه که همه از آن جمع منفع گشت بلکه بحسب توارث با اولاد ایشان رسید و چون مرگ
زنده شد در زبان بگفت سبحانک ربنا و بحمدک لا اله الا انت سبحانک و ندو اراجی بر خاسته
بدیار خود را حجت نمودند و بقیة العمر نذر تعبت موسی عمل کردند چون خرقیل مدت ممتد در میان ایشان
در آخر عمر از دیار ایشان هجرت فرموده بزین بابل آمد و در اینجا بدار الاخرت انتقال فرمود العلم غله
المجود و دیگر از جمله پیغمبران مرسل که در ایام جالسه نبی عالی امام معصوم گشته **این علی السلام** را
علیه السلام برادر موسی علیه السلام بنش بدین موجب ایاس بن عیسی بن فیحاص بن عیبر بن داود
علیه السلام است که بعد از خرقیل هدایت و ارشاد اهل علیک را موکشت چون عصیان و طغیان
علیک بهایت اجماع میداد حق سبحان و تعالی ایاس پیغمبر را بدعوت ایشان فرستاد ایاس انقسم را

بصیحت و وعظ گفت اند عاون بعللا و تزرعون الکافین و از جمله شرکان است

پرسد آن عصر بادشاه بعلبک بود واجب نام که در عبادت اصنام مبالغه نمائید و ادب حق داشت
که طول قاتل نیست که نو بدجل نام و شیطان از خوف آن بامروم سخن گفتی و بر حسب مراد خویش امر
منی تقدیم رسانیدی و چهار صد نفر بجا فطنت آن بختا نه قیام میجو و ندایاس شریعت موسی بالرفوع
حسن کرده تورتیت بد انظار خندان هر چند که درین امر مبالغت فرمود و غیر از یک نفر که رسم وزارت پادشاه
داشت کسی دیگر با ایمان نیاورد چون بادشاه بعلبک و قوم قصد مملکت ایاس کردند ایاس علیه السلام
از خوف کفر و بنوا حق جبال توجه فرمود مدت هفت سال در معارج کوهی خردا و وحید اقامت کرد
و هر چند ملک بعلبک قاصدان بطلب ایاس علیه السلام بنواحق و اطراف میفرستاد حضرت ملک حفظ
شرآن ملاعین را از ایاس باز میداشت تا بعد از هفت سال مرصی قوی بر سر بادشاه طاری شد
اطبا از معالجه عاجز آمدند ملک حجت شفای فرزند بعبادت بعل تقرب نموده هیچ فایده حاصل نشد
خداوند تنجی نه گفتند که بعل از شما ریختن است که ایاس را زنده گذاشته تا بدوام که ایاس در قید حیات
باشد بعل حکم نخواهد کرد و صواب آنست که درین باب الهجاء بالمره شام کنی و صحت فرزند ایشان طلب
طلب نمایی تا زمانی که بعل ماضی گردد و انگاه ملک بر حسب اشارت آن ملاعین چهار صد نفر از مردودان
فی دین بدیار شام فرستاد تا حجت شفای فرزندش شفاعت کنند چون ایشان متوجه آن اطراف گشتند
در انجا قطع بیابان یافت کوه که ایاس در آن مقیم بود رسیدند ایاس بفرمان الهی از عالی کوه نزول نمود
با ایشان گفت که ملک را بگویند که خدای تعالی میفرماید که ایی اجب تو منیدانی که غیر از من خدای دیگر
و سایر عالمیان من آفریده ام و ایشان را من روزی میدهم و زنده میکنم و می میرانم و تو را غایت شفاعت
غیر از سجده میکنی و شفای پسر خود را از کسی میطلبی که نفع و ضرر از ایشان مقصور نیست بعزت جلال
خود پسر ترا عنقریب نمیرانم که غیر از من کسی دیگر مالک هیچ چیز نیست اصحاب ملک که این مقالات
از ایاس سماع نمودند بیستی عظیم بقرب شان طاری گشته بخود از جای بازگشته متوجه بعلبک گشتند
بصحنون بغام را بی زبانه و نقصان ملک رسانیدند آن لعین بد بخت بخت بر فضل ایاس گذاشته
چند نوبت جمعی از دولبران قوم با آوردن ایاس فرستاد ایشان بدعای ایاس علیه السلام بآتش
سجده ای سوخته گشتند و ایاس در آن کوه بر سر پیر و زمانه که خاطر مبارکش از وطن جبال بلوک گشته
بنده آمد چون عصیان بر سر نهادی شد و هیچ کوه از افعال و نمیه باز نمی آید خاطرش بدان حجت
مول و محزون می بود خطاب اندکسای ایاس خاطرت خزن داند و ناک از بر حجت انت
مبئی علی و حبی و حجتی بی ارضی اسالنی اعطیتک فانی ذوالرحمة
لوا سعة و حی اند که هر چه دلخواه تو باشد بطلب ایاس علیه السلام محظ هفت سال مسالت نمود

بجنس باریان دعا فرمودند رسید که ای الیاس اگر در بندت باریان باز داریم خلافتی بیستار بپرداز
 آری هر چند ایشان بر خود ظلم میکنند در باری رحمت ازان وسیع ترست که امثال محاصی و زلات انجاست
 ایشان را این عقوبت کفم لیکن اجابت دعای ترا مقرر فرمودیم که مدت سه سال زمام قبض بسط نزول
 باریان بکف کفایت تو باشد و تا اجازت ندی باریان نبارد بعد ازان باریان ازان قوم باز نیاید و تا هر
 و غلامت بکشت و تا قریب سه سال آنقوم در آن بلیه و خواری بودند الیاس در همانهای بعضی سره
 و مساکین لیسر میبردند و در هر خانه که آنجناب منزل ساختی بر یکت قدم مبارکش وسعت و نماز کی ظاهر شد
 و مردم این معنی بوجود او مستدلان کرده و فتد آن خانه میکردند آنجا فرار کرده بجان دیگر میرفت تا بخی
 بخت الیسع بن اخطوب و راه و الیسع را عارضه کلی دست داده بود الیاس دعا کرد تا آن بلیه مرفوع گشت
 چون الیاس از آنجا بیرون آمد الیسع نیز متابعت نموده مراقبت الیاس اختیار کرد و هر دو بمیان قوم
 آمدند الیاس بدان طایفه گفت که مدتی است تا شما عبادت اصنام مشغولید امر و زانیان را بجا نبخشید
 و التماس نزول باریان کنید اگر حاجت شما را آورند من از دعوت شما متقاعد شوم و الا شما بوجه انیت
 خدایعلا و نبوت من اقرار کنید تا دعایکم نزول باریان تا این بلیه محط من دفع گردد و جانی بر بعضی
 قرار داده چون جانب اصنام و بعل مایوس شدند الیاس علیه السلام دعا فرمود باریان خواست بیا
 لحظه قطعه سحاب پدید آمد و آن عظیم بامر ملک علیم بارید و بلاد ایشان بحال اول معاودت کرد
 چون از فقدان تخم و جویب شکایت کردند آن جناب فرمود تا ملک را کوفه بجای جویب بریز
 پیشند باری تعالی ازان نزاع بخود بر ایشان کرامت فرمود و با وجود آنکه این معجزه را دیدند همچنان
 بر کفر اصرار نموده از نقص عمد باک نداشتند الخاه الیاس دعا کرده خلاصی خود از مصاحبت آنقوم
 مسالت نموده و دعوتش با اجابت مقرون گشت درین اثنا الیاس با الیسع بن اخطوب بکوه رفت
 در آن کوه اسپ با آلات و سباب رکوب اناگشتن پیداشده الیاس با پی در کاب آورده الیسع را
 بخلاف خویش وصیت کرده همان ساعت از نظر خلافتی محبوب گردید آورده اند که بعد از غیبت
 الیاس با دشا هی جبار بر اهل جبلک ستملا یافته قوم را به تیغ بیدار کن کذا نید چون ایام دعوت
 الیاس معلوم نیست و اوقات حیاتش تنایمی یافته لاجرم در آن معنی شرف و بیکار نرفت
 مرسل که هر روز کار عالی امام اند **الیاس بن قتی بن قحاص بن عیال بن** مدون علیه السلام از حضرت
 کلیم نام او بعربی خضر است برادر حضرت الیاس علیه السلام است و او را حضرت آن حضرت است که
 در یافته است زیرا که آن حضرت که اب حیوان در یافته از بنی اسرائیل بنو جبار بنی از بن که گشت و یکار
 بخوان مرسل که هر روز کار عالی بوده اند **الیاس بن اخطوب** از نسل افرایم بن یوسف است و بجایست
 عظیم القدر بود در میان بنی اسرائیل مهابت تمام داشت بعد از الیاس بمهات بنی اسرائیل قائم بود

و بصیام نماز و قیام لیل مواظبت می نمود و آورده اند که زنی بیوه از قلفت محال با وی شکایت کرد و قصه فرستاد
 سؤیر و کشیدن قرص خزان فرزندانش را بکمر و عرض نمود و آنجناب فرمود که در خانه چتری داری را
 گفت بجز یک کف روغن چتری دیگر ندارم ای بسع فرمود که آن روغن را و ظرفی کند و از آن ظرف بظرف
 دیگر بپوسته چنبر کینه آن زن بفرموده عمل نموده روغن از ظرف حاصل می آمد بچیشی که اهل آن شو
 تمامت ظرف خود را از آن روغن محمول ساخته و بدین جهت قرص او گذارده شد دیگر آورده اند که ملک
 بنی اسرائیل با پسران از قصه اعدا جبر می کرد و بدین صلیه جنگ می نمود در انشای ایحیالات کی از ملک که
 عداوت بنی اسرائیل میورزید با خواص خود گفت معلوم نیست که این طایفه را از قصه و غنیمت ماکه میسکند
 گفته که امور آری و اظهار صفایای مخفی کار ای بسع بفرست آن پادشاه در غضب رفته لشکری بر داشته
 بجنگ بنی اسرائیل آمد بیک ماکه ای بسع را بگرفت و آن حضرت دعا فرمود تا بدای و دشمنان از صلیه نور
 عاقل مانده خود را از جنگ اعدا خلاص یافت دیگر در زمان وفات خود پادشاه عصر را خبر کرد که سده است
 در لشکر مصر خلفه یابی و بروی نبارت وی صورت واقعه روی نمود و چون بنی اسرائیل گاهی میبست
 وی و گاهی میبگرفت می نمودند خاطر عاقلش ازین حیت ملول میبود آخر الامر ذوالکفل را وصی خود کرد
 روح باز نینش بیکره عرش بر و از نمود و دیگر از پیغمبران مرسل که بر روزگار جانشینی عالی امام میخواستند
ذوالکفل علیه السلام با اتفاق اکثر مورخان بلاغت نشان از اعظم انبیا مرسل است حضرت باری تعالی
 او را خلعت نبوت کرامت نموده هدایت و ارشاد و کفایت و متابعت او که در ملک ملوک عالمه
 استقامت داشت و دعوی الوهیت میکرد مأمور کرد و این ذوالکفل با بر بفرمان الهی بران ملک شتافت
 کفایت و طوایف انسان را بقبول شریعت حضرت کلیم و طریق مستقیم دعوت فرمود و کفایت ذوالکفل
 بنزد خود طلبید گفت این چه نوع سخنانست که می گویی ذوالکفل جواب داد که خدای آسمان و زمین
 یکا یکی میسرستم و مردم را بوجدانیت حضرت غرمت می خوانم کفایت و غضب ذوالکفل را بعقوبت
 و تعذیب تنذیه کرد ذوالکفل گفت ای ملک آتش خشم خود را با آب حلم منطفی ساز و خطه بشو و آن سخن
 من برد از ملک او را اجازت دیکم فرمود ذوالکفل بعد از ادای حمد و شای باری تعالی گفت ای ملک تو
 که دعوی الوهیت میکنی از دو صورت بیرون نیست یا خود را خدای جمیع حقایق گمان برده یا خدای همین
 که تابع امر و منی تواند بر قهیر شو اول بابیستی که نامی متوطنان اقطار جهان مطیع و مضاف و فرمان
 بودند و حال آنکه بجهنم از جواب این سخن هدایت نشان عاجز گشته گفت تو چه کوسی ایچا که طبقات
 سموات را فرشته قدرت اوست و صورت شمس و قمر و سایر کواکب نور گشته نگاشته ملک حکمت اوست
 و بساط بطورین را بر فراش صنعتش بسو طکر داییده و عامی حیوانات بری و بحری را اقامت طمینی
 رانی رسانیده ملک حذر کن از عتاب او و بپوش از عذاب او کفایت گفت چه باشد جزای آنکه عبادت

این آفریدگار نماید و ابواب توبه و استغفار بر روی خود گشاید و ذوالکفل جواب داد بهشت غیر شرف
 و شمه از اوصاف جنت بیان کرد که گفان باز پرسید که جنت نرزی آن بنده که نسبت بدین برود و
 طریق عصیان مسلوک دارد و ذوالکفل جواب داد که با رجیم و غدا اب الیم و بحلی از در یکات صعبات برسمد و
 کفان را از استیلا این سخنان رفت بسیار دست داد و ذوالکفل را گفت تو صام میروی که اگر نه بوجه
 حضرت عزت و بنوت اعتراف نموده سالک طریق عبادت کردم خدا میگذارد این بهشت رساند و ذوالکفل
 گفت ای بالباس ملک در باب وثیقه نوشته تسلیم می نمود و انگاه کفان غسل کرده جامه های پاک پوشید
 کلمه شهادت بر زبان رانده انگاه ترک سلطنت کرده از میان خلق کنار گرفته بعبادت حق مشغول شد
 بعضی امار از عقب کفان شتافته او را در یافته بدستور معبود در پیش او روی بیا ز بهر خاک سوخته
 گفت بداین من بیکای بروردگار عالمیان ایمان آورده ام باید که شما نیز متابعت من نموده ترک بت
 پرستی کنید و آن جماعه نیز زبان بکلمه توحید جاری گردانیدند بهم در آن ساعت کفان در گذشت و وثیقه
 صفا ملت که ذوالکفل نوشته بدو داده بود بموجب وصیتش عمل نموده فرشته همان روز بفرمان الهی
 نوشته را از قبر برآورده بذوالکفل سپرده گفت ایزدی می فرماید به آنچه از کفان صام شده بود
 وفا کردیم انگاه ذوالکفل بمیان قوم رفته متابعت کفان او را گرفته گفتند که تو اعتقاد ما پادشاه مارا
 فاسد گردانیده با او عذری کرده بودی و ذوالکفل جواب داد که ملک از طریق ضلالت بسبیل هدایت
 مشکلف شدم که خدای تعالی او را بجهت رساند کفان درین روز فوت شده ملائکین بموجب وصیت
 نوشته که در باب صفا ملت خود نوشته بودم با او در قبر بنادند و حضرت عاف از ذنوب چنانچه کفیل شد
 بودم کفان را به بهشت رسانیده این صحیفه من باز فرستاد انگاه آن نوشته را با کرم نمود و گفت
 شما دست از اضرار باز دارید تا وقتی که اصحاب شما که عقب کفان رفته اند باز آیند اگر بعد از آن باز آیند
 ایشان صدق سخن من بر شما ظاهر شود متابعت من نمایند و الا آنچه تعاصی رای شما باشد بجهت من
 آن جماعت را این سخن معقول افشاده ذوالکفل را محبوس ساختند تا آنکه مردی که از عقب کفان رفته
 باز آمدند و آن طایفه کیفیت فوت ملک را چنانچه واقع بود میان نمودند و گفتند آنچه ذوالکفل میگوید
 و راست است و این همان کتابی است که با او در قبر بنادند بودیم لاجرم آن مردم بجهت اعتقاد من
 صدمه و مبت و هزار کس بذوالکفل ایمان آوردند و ترک عبادت اصنام کردند و نیز بار دیگر ذوالکفل
 وصول انظار بجهت اعلی کفیل شده ایشان را تعلیم شراعی فرمود و نارین آنجا بسبب ذوالکفل عقب
 گشت چون ایام رحلتش نزدیک رسید بغزو من اعلی خرامه دست عرش بهشت و پنج سال بود اصحاب
 المعهود دیگر و زکاران عالی امام از پیغمبران مرسل **نوابین بهشت** بقول بعضی مورخان دافتر
 پیغمبران است بعد از ذوالکفل دعوت دین موسی علیه السلام کرده **حکامی** او نیز از حلیه پیغمبران مرسل است

و در ایام جانشینی عالی امام بر مرتبه پیغمبری سر بلند گشته بعد از ذوالکفل و ربی اسرائیل دعوت دین موسی
علیه السلام کرد و **دو سی و سی** لفظی است سرایانی او نیز بعد از جلاله علی امام مبعوث گشته قریب العهد ذوالکفل
دعوت موسی علیه السلام کرد و **ما هم القوس** او نیز از جمله پیغمبران است که بر روزگار پیشوای عالی امام بر مرتبه پیغمبری
سرافراز گشته بعضی از مورخان و انشور و ارباب سیر او را نیز از جمله پیغمبران مرسل می شمارند قریب العهد ذوالکفل
بنی اسرائیل را تبرعیت موسی علیه السلام و دلالت نمود **خرفوف** او نیز در ایام جانشینی عالی امام بر مرتبه پیغمبری
سرافراز گشته بر عزم بعضی از مورخان او نیز از جمله پیغمبران مرسل است و در بنی اسرائیل قریب العهد ذوالکفل
دعوت دین موسی علیه السلام کرد **صفت** از جمله پیغمبرانیت که بر روزگار و رکن نشینی و پیشوای عالی امام
بر مرتبه اعلی نبوت سر بلند گشته قریب العهد ذوالکفل دعوت دین موسی علیه السلام کرد **اوربا** بر روزگار جانشینی
عالی امام بر مرتبه نبوت و رسالت سرافراز گشت بعضی از مورخان او را نیز از اعداد انبیاء مرسل می شمارند
قریب العهد ذوالکفل و ربی اسرائیل دعوت دین موسی علیه السلام کرده بود اما از با و ستادان جهان که هرگز
عالی امام بوده اند و ایران همان کیفیت و سریر جهانی را نداشتند و در دوران همان افراسیاب خوانده
ممالک توران بود و از فرمان دین ملک یمن همان افریقین فرمان پذیر کعبه بود و در اوایل روزگار جانشینی
عالی امام **و شافق** بن کالوب پیغمبر سروری بنی اسرائیل سر بلند گشته بعد از چند سال و یکصد و شصت و سه سال
اسرائیل **الحاق** رسید از سبب نزد و عصیان بنی اسرائیل حق سبحانه و تعالی را محال گردید که سرور ایشان
جلاوت اجبار بود و بر ایشان کماشت بعد از جنگ فراوان جلاوت غالب گشته بسیاری از بنی اسرائیل
مید کرده و برده ساخته تا بوقت سکینه را نیز از ایشان گرفته ببلاد خود برد و کیفیت تا بوقت سکینه و شمع آن
بجمل خود و دستور خود گشت ان شاء الله تعالی القصد الحاق از آن ده و این شکست رخت زندگانی بر بار
کبر آن جهانی بر لبست و بنی اسرائیل مانند رعبی شبان مانده بودند تا زمانی که استغیث مبعوث گشت
جانشین **چهارم** **استغیث پیغمبر علیه السلام از نسل لادی** بعد از فوت عالی امام یفرمان از دی ابراهیم جانشینی
و نگار داشت شریعت موسی علیه السلام بر آید شرح حال او جهانست که چون در آخر روزگار جانشینی عالی
امام ضعف و تفرق باحوال بنی اسرائیل ماه یافت و محال گردید که عالم گشته بهمت بر قلع و معیلا
ایشان گماشته تا بوقت سکینه را با چاه صد و چهل پیغمبر زاده اسیر ساخته بدو خود بردند و بر بقیع السیف
خارج و خرمی نهادند بنی اسرائیل بحضرت عزت مساجات کرده پیغمبر مرسل طلبیدند تا بمجاونت او بر رفع
ازیت حضرات مشغول شوند و باعدای دین حرب نموده سر رشته ایشان از خود مسند قف سازند و در آن
اوقات از آنان نبوت کسی که نه بود و الا عالی امام و زنی عقیم که او را جنة گفته می و شوهرش سحی
مهلک از بسط لادی بود چون اوقات زیارت و طواف بیت المقدس نزدیک آمد هر دو با اتفاق
یکدیگر تعقیب یافته دعا کردند و در آنجا مسالت فرزند می لایق ربه نبوت باشد نمودند و در آنوقت عالی امام

بر کرسی امامت قرضه ایشان بستانج نموده در اجابت ملتزم ایشان امداد نمود و دعا کرد حضرت عزت علی
 ایشان مسجبات گردانیده چون هلقاها با منکوحه خود بجای نه رفت در همان شب جنبه با استمبول جامه گشت
 چون فرزند متولد شد و مدت رصاع بسرانده وی را بنجد مت عالی امام برده سپردند تا بفرایط خدمتکاری
 و قرات توریت شتغال نموده تا زمانی که مبعوث شد چنین آورده اند که شبی از شبها اندای بوی رسید
 او کمان برد که مکر عالی امام طلب کردند و در جاسته بخدمت وی شتافت چون عالی امام را بران وقت
 افتاد فرمود تا بجای خود مراجعت نماید و ناسه نوبت ندا با استمبول سید پیش عالی امام می آید انچه عالی ام
 گفت اگر این نوبت همان ندا بسمع تواند جواب ده و هر چه بشنوی بعضی من رسان استمبول چون ندا
 چهارم بشنود بیک گفته بجا می آید نمود و در عقب ندا خطاب انداز می سوی استمبول می
 بنده حاضر بپ جلیل یقین دان که درین چنین شکفت کلی چو نتو دیگر نخواهد شکفت ترا دادم از
 فضل خود سرور می همان فضل و ناموس پیغمبری بعلم خود تده نما دهنم لواست بدعوت برادر ششم
 استمبول پیش عالی امام رفته مضمون رسالت شرح داد عالی امام گفت مرا بکلام رحلت بجهت باقی فرست
 و اینکار بتو سپرده اند چندان سال حاکم بود ازین استمبول علیه السلام عالی امام رحلت زندگانی بجامه
 کشید و جانشینی و راه نمایی بنی اسرائیل بر استمبول قرار یافت چون ده سال بتدبیر بنی اسرائیل
 فرمود تمامت بنی اسرائیل جمع شده پیش استمبول آمدند و از وی حاکم موافق طلب کردند تا در دفع عدا
 بگویند استمبول دعا کرد مطلوب ایشان از حضرت سبحان مسائب نمود بعد از آنکه دعا بفر اجابت نمود
 شد و حی اند که بنی اسرائیل را بکوی که باو شاه شفا شخصی خواهد بود که نه از خاندان نبوت و نه از دوستان سلطنت
 باشد و او را شادک گویند بعضی از بنی اسرائیل گفته این چنین کسی چگونه شرادار سلطنت کرد و که
 بپادشاهی از وی شرادار تریم استمبول گفت باری تعالی حاکم عادل است و فی الحقیقت صاحب ملک
 اوست هر که خواهد دید و از هر که خواهد باز گیرد فَوَيْلٌ لِلْمَلِكِ مِنَ التَّسَاءُلِ وَتَوَيْلٌ لِلْمَلِكِ
مِنَ التَّسَاءُلِ عَاقِبَتُهُمْ بران رصا داده از علالت سلطنت استعفا کردند استمبول فرمود که
 علامتش آنکه روعن قدس در جوشن آید و این عصا بر قاشش درست آید و در حین جلوس او تا بوقت
 سیکینه طاهر شود و روز دیگر بنی اسرائیل در خدمت حضرت استمبول نشسته بودند که ناگاه شادک پیدا
 همان لحظه روعن قدس که در شانه بقره کلاه پوشیده بودند جوشیدن گرفت استمبول علیه السلام او را طلب
 پوشیده عصای که طول قاشش بمقدار وی تعیین رفته بود بر قدا و بداشت چون راست آمد او را
 بپادشاهی تسنیت گفت و مجموع بنی اسرائیل تسنیت سلطنت شادک که او را طلوت نیز گویند بجای
 آوردند چون حکومت بنی اسرائیل بر طلوت قرار گرفت همت بر دفع شر طلوت گذاشته در صدد
 انتقام آمدند انچه هفصا دینار فرزد در رکاب طلوت روی بجنبک طلوت نهادند چون طلوت از روبرو

لشکر جز یافت به استقبال شافت چون لشکر طاووس با وید در آمدند با بر وصیت انوشیروان ایشان خطاب کرد
 که شمارا درین بیابان از شدت حرارت هوا تشنگی غالب خواهد شد زنها که چون بآب رسیدند زیاد از یک
 میاشامید که هر کس که از یک غره بشیر خورد هرگز عطش او تشنگی نیاید و ازین سخن غنی عظیم بی بهره ماند
 ایشان قبول نصیحتش کرده چون بجوی آب رسیدند از غلبه تشنگی خود را در آب انداختند و اکثر تشنگی
 احوال خود نمونستند کرد و هر که پیش از یک غره بجوید میسر شود و آنکه آب میسر خورد همچنان عطش
 طاووس با چهار هزار کس از طبعان متوجه جالوت شد و دیگران مراجعت نمودند و باز از جمله چهار هزار کس
 پیش از رسیدن به کس بعد از اصحاب بدر پیش طاووس غانده و این گروه اندک بمشغول که من شکسته
قلیلة غلبت فیه کثیرة با دین الله مصدوقه حال خود شناخته قاصد جهاد جالوت گشتند
 چون فریقین بهم رسیدند جالوت از قتل سپاه طاووس غار آمدن که در برابر رسیدن و کس صف آری
 کرد و لاجرم براسی ابلق نشسته و سلاح جنگ بر خود راست کرد و میان میدان آمد و طاووس را بمبارت پیش
 تراند و گفت اگر طاووس خود برون نمی آید دیگری اختیار کند تا با او بجنگ آید ای کتم طاووس فرمود تا شخصی
 نداد و داد که هر که بمبارت طاووس بای در میدان معرکه نهند و او را بکشد و خضر خود را بوی بهم و نصف
 پادشاهی نیز با و سپارم و هر چند این کلمات را مکرر کردند ایندی بکس از بیم و هبیت جالوت جواب نداد و
 کافری بود در نهایت جسامت و عظم بدن نظیر خود نداشت آخر الامر داود علیه السلام در آنده بمقامت
 جالوت متعهد شد تقضیل ابیه اجمالی گفت که این والد حضرت داود علیه السلام که از اولاد یهود این
 یعقوب علیه السلام بود سیزده سپرداشت و او از همه خورد تر بود و با شارت بدخاخی در توبره پر سنگ
 و عصای شبانی میکرد و در میدان حال روزی باید گفت که امروز در فلان داوی شیر می دیدم و بران شیر
 سوار شده کوشهای او را که فتم و وی مطاعت من نمود بدین جواب داد که حضرت ذوالمنن مرد
 عظیم مرتبه را سخن تو کرد اند باز روزی نزد پدر آتش گفت و میان جبال سیر کرد و تسبیح میگویم که بها
 دران امر با من موافقت نمایند اینها گفت بشارت باد و تا که بخشنده بی منت چیزی نزرک بنوار زانی
 خواهد داشت طایفه انار باب تواریخ بر لوح بیان چنین نگاشته اند که پیشا باد و از ده سپر خود در لشکر طاووس
 بود و او دجهت ایشان چیزی از مطعومات میبرد که ما کاه از سنگی در کوشش رسید که ای داود مرا بردار
 من چهره ابراهیم که دشنم خود را بمن بقتل رسانند و او دانست که در توبره نهد و چون قدمی چند
 رفت از سنگی دیگر آواز شنید که ای داود مرا بردار که من حجر اسحاقم که فلان دشنم خود را بمن هلاک کرد
 داود آنرا نیز برداشت و در توبره نهاد و بعد از لحظه دیگر آوازی شنید که ای داود مرا بگیر که من حجر یعقوبم
 که فلان دشنم خود را بمن گشت و جانوت را من قتل خواهم کرد و داود تشنگ نیز برداشت و در توبره نهاد
 و چون لشکر کاه رسید مادی اندامیکر که ملک میگوید که هر که بجای جالوت کمر بسته او را بقتل آورد و ختر

خود بدو و هم و او را در ملک شریک خود کرد و ائم چون این ندا بشنید داود رسید برادران گفت چرا کی از اینجا
 جالوت رفته او را بقتل نمیرساند تا داماد ملک و شریک ملک وی باشد برادرانش جواب دادند که دیوانه عجب
 که بچکس تاب مقاتله جالوت ندارد داود علیه السلام گفت من بمهر که رفته او را بقتل میرسانم احوال گفتند
 خاموش باش که از حلیه خرد عاری شده داود بی شخصیت برادران نزد ملک رفت ملک از حال آنکه بپرسید
 داود گفت اگر بوعده وفا فرمائی همین لحظه جالوت و لشکرش معذور گردانم طاعت از من یعنی بچ گفت
 ترا با این صفات جنة چگونه قوت مقاتله جالوت باشد چه او شخصی قوی بیکل است داود علیه السلام جواب
 داد که در وقت چراندن اغنام هرگاه شتر یا گاو گرسنه شود کوفته می کشند و بر سرش زور بازوی حیدر را می کشند
 جلد میانم چون طاعت داود را در جرب جالوت بجای یافت چوشتی را که استمویل طاعت برده گفته بود که برکت
 هر که این مرغ درست آید جالوت بدست وی بقتل رسد داود پوستانید چون برقدش درست آمد طاعت
 شاکسته داود را بجای جالوت بفرستاد داود علیه السلام با فلان و تو بره و عصا در برابر جالوت آید
 جالوت از وی پرسید که چه میم آید جواب داد که آید ام تا با تو محاربه بنمایم و ما را زینا و تو بر ارم جالوت بر
 استند گفت که کدام سلاح جنگ خواهی کرد و خدا کنه قوت تو است این عصا را بمن نزن داود و اشارت بفلان
 کرده دست بتوبه برده آن سرسنگ که یک سنگ گشته بود از توبه برآورده در فلان سدا و بجات جالت
 انداخت و زبان به بکتیر ملک منان بگشود و در آن ملائکه و وحوش و طيور بموافقت او در کتب گفتن آمدند
 و او از نای با هیبت بمسامع اعدا رسیده خونی و هیبتی بر دلها می افشاند و با وی صحبت و
 وزیدن آمد و خود سر جالوت که صد و هیبت رطل بود از سر مبارکش در برده آن سنگ را به او انداخته
 یک قطعه بر سر جالوت حوزده جالوت از نای در افتاد و در نقطه متوجه می نمود و میره گشت محافلان منبر
 شده افکاره بنی اسرائیل شغ بی در لیل در شبان سنا و ند داود علیه السلام حوزده جالوت رسانید
 سر او را زمین جدا کرده پیش طاعت آورده بر زمین افکند و ایل توحید با ظفر و نضرت بدیار خود مرت
 نمودند بعد از چند روز داود از طاعت طلب و فای و عده فرمود طاعت از گفته خود پشیمان گشته جلد بر
 گفت زبان سیصد نفر را عدا وین بریده حاضر باید گردانید تا دختر تو دهم چه طاعت گمان داشت که
 داود و انان امر عاجز آید داود بعد از استماع این سخن بنیت جهاد از وطن بیرون رفت و حبش چرازندم
 گردانیده جمعی را دستگیر کرده زبان سیصد نفر از ایشان بریده بطاعت رسانید طاعت همچنان داود
 دختر بداد و متوقف گشت تا استمویل طاعت را ملاقات کرده ملک طوعا و کرها یکی از نایات خود و طاعت را
 از دواج حضرت داود علیه السلام کشیده او را در با و شاهی شریک کرد و آید بعد از چند سال در طاعت
 که مجموع بنی اسرائیل در مقام اطاعت و محبت داود علیه السلام آید ازین محبت نایه حد طاعت و الهی
 آید تا آن زمان که استمویل در قدحیات بود بحال دم نزن نداشت چون استمویل علیه السلام وفات یافت

شریک

در باب قتل داود با و زار و خواص خویش مشورت نمود ایشان گفتند که دفع او و قتی میکرد که در دست
 با تو متفق باشد طلوت نزد دختر آمده در باب قتل داود مشورت نمود دختر گفت من در باب حمله ^{لشکر}
 ملک را در هنگام فرصت آگاه سازم طلوت حوزم و شادمان بجا نه خود را حجت نمود آن ضعیفه شوهر را
 از قصه پدر با اعلام فرمود تا از مشردا احترام کند بعد از چند روز بفرموده داود شبی از شبها بمقدار قامت
 وی مشکلی بر شراب کرده جامهای آنجانب پوشانیده بر سر یکداشته آگاه بخدمت پدرش یافته معوضه
 کرد داود در شراب بسیار داده ام اکنون بر سر بر خود در خواست طلوت در ساعت با شمشیر برهنه بر سر بالین
 داود اندک جان ضربتی زد که جامها را با مشک و و نیم ساخت طلوت چون خرم کرد که داود بقتل آمده
 بقصر خویش مراجعت نموده فارغ البالی نشست در شب دوم ازین قضیه داود علیه السلام به بالین طلوت
 آمد یک ستر از تیرهای خود بر سر وی گذاشت با و دو ستر دیگر یکی بر عین و یکی بر لب رفته و برده بر فور باز
 چون صبح شد طلوت از خواب در آمده تیرها را بشناخت دانست که داود زنده است ای سر دزد
 را آورده گفت من بروی دست یافته ام و جوی قصه قتل او کردم و او بعد از صد و چهل جرمه بر من
 است یافته آسمی نرسانید در همان روز داود و سهیلان کشته در کوه و سیاهان گردیدن گرفت تا روز
 طلوت داود را در صحرا دیده اسب را رغبت بکنیخت داود چون اسب تیرنگ و دین از نظر عجب
 گشت و بغاری رسیده در اینجا محلی گفت دهان لحظه عینکونی بر در آن غارتنید طلوت چون بداند
 سید عینکونی را دید هر دو دست و بواسطه این افعال ناپسندیده علمای یهود زبان ملک
 و ساز کرده طلوت از تعرض داود منع میفرمودند مابین غضب بر طلوت استیلا یافته بقتل علمای
 فرمان داود چنانچه هر جا که عالمی گمان برد از پای در آورد و تا بجای که عورت عالمه نزد او رفته که انعم عظم
 نیز میدانست انقورت را نیز بر سر یکی سپرد تا بقتل آرد و سر تنگ آن بچاه را کشته در خانه خویش
 پنهان ساخت بعد از آنکه مدتی طلوت از کرده خویش پنهان شد روی بتوبه و انابت آورد
 هر شب در کوچه تاننا رفته افغان و ناری سموده میگفت که و اندک توبه این منزه عاصی مقبول است
 یانی ماشی آنز منک مذکور را بروی رحم آمده گفت ایها الملک طلوت گفت از افعال منیمه خویش
 در نماستم و نمیدانم که توبه من مقبول باشد یا نی اگر عالمی زنده در عالم گمان میری نشان ده تا حقیقت
 حال او بر سر منک بعد از اخذ عهد و امان از وی بجات عورتی که بقتل وی مامور شده بود و عورت
 نمود طلوت آن عالمه ملاقات کرده از قبول توبه و عدم آن پرسید انقورت گفت من این نمیدانم
 اما بر سر من رو کاین شکل ^{الانچه} کرده افغان طلوت و پسر من و سر منک بمقدار قبول رفتند
 عورت بعد از مباحات اسم اعظم را شفیع آورده گفت یا صاحب القبر اخرج باذن الله استغفر الله
 چون سه کس را دید تعجب نموده گفت که مگر قیامت قائم شده گفتند فی اما طلوت را قضیه مشکلی است

داده می خواهد که از تو معلوم نماید که باری تعالی تو را بپذیرد یا نه استخول فرمود که ای طاووس لطیف بعد از این از تو چه خبر
صادق طاووس بر چه کرده بود از مقصد او و قتل علی شروع باز نمود استخول رسید که چند پسر در آن
گفته و ده پسر استخول فرمود که ترک مملکت کرده با پسران خود روی بجهاد کفار نه با مجموع اولاد تو در پیش تو
گشته شوند انگاه تو نیز چندان محرابی کنی تا شهادت یابی انگاه تو بر تو پذیرفته کرد و دو خدا بر تو رحمت فرماید
استخول این سخن گفته و در حضرت طاووس بمنزل مراجعت نمود از پسران رسید که اگر پدر شما را بدو فرزند
پس یکس از شما باشد که خود را خدای او سازد همه گفته جابر را خدایا و انگاه طاووس حدیث امامت خویش و
اشارت استخول با پسران در میان نهاد فرزندان گفته آنچه فرمایي بجای آنم طاووس خورم شده مستعد و حساب
جرب نمود و روی تو جبر جمع نموده کفار را و بعد از ملاقی فریقین اول فرزندان و یکیک بمیدان در آنکه شربت
شهادت جشیدند و آخر خود چندان محراب نمود که ششده بعد از طاووس سلطنت بنی اسرائیل بر داود علیه السلام
قرار یافت مدت حیات استخول عفا ده سال و مدت جانشینی او سی سال با چهل سال بود از پادشاهان جهان
در ایران همان که عفا و چهل سال با استخول هم روزگار است و در توران نیز همان افراسیاب برای ملک فرمان
بود و از بنی حمیر همان افریقین در ملک یمن فرمان بنیر کعبه بود و در آخر روزگار زندگانی استخول کعبه
رحمت زندگانی بر بار کبریا که چنانی بر است مدت سلطنت کعبه و صد و بیست سال بود بعد از وی پسرش بزرگ
جهان بنامی منبشت و از فرماندهن بنی اسرائیل طاووس که از نسل این یاسین بود و بعد از کار حضرت استخول بود
العلیم عند الله المعجود **جانشین پنجم حضرت داود علیه السلام** میبود این یعقوب علیه السلام شد بنده این آن
بر تبه مغیری سرافراز گشته بعد از فوت استخول علیه السلام بر مسند جانشینی و نگار داشت شریعت موسی علیه السلام
جلوس فرمود و بعد از فوت طاووس تابع سلطنت بنی اسرائیل بر سر نهاده صفت و کنت او بر تبه رسید
که بر روایت اقل جابر از افریقین است و محافظت او می نمودند و چون در امر خلافت و سلطنت متصرفت
حضرت بابی انعام بنیزول بنور که مشغول بر مواظبت و شای حضرت عزت بود و مخصوص گردانیده
حسن صورت بر تبه داشت که هر که آواز آنجا می شنید می شنید و بیقرار گشتی و گویند که از خلق مبارکین
بعفا و دو نوع صوت سمع میشد و هر که که بقرات زبور شغال نمودی و خوش و طپور و روحانی او
مجموع گشتندی و دیگر از محصولات حضرت داود آن بود که آتش در دست مبارکین لبان موعود نم
گشته بنی دستپارای بخت مسندان بسا خن زده و شغال مغیر و آورده اند که آن جناب انعام حیات
نمود و بر چهار شتم منقسم گردانیده یک روز با علما و اهل دانش مصاحبت و در زنده بدر سو و تعلیم شغل کردی
و روز دیگر بحاجات و عبادات پروردگار عالمیان پرداختی و در سیوم مصباح مردم و احکام قیام نمودی
و روز چهارم بزبان و اهل بیت شغل فرمودی و مهابت آن جناب بر تبه و دروهای خدایان استیلا داشت
که نه در آن نداشتند که با یکدیگر در خلوت سخنی محالفت شرع و عقل گویند و نشأ مهابت او در دلهای مردم

شخصی یکی را از بنی اسرائیل نزد داود آورده بروی دعوی کرده که او را غضب کرده است و مدعی است
 انگار نموده داود علیه السلام از مدعی گواه طلبید و آن مظلوم از آقا مت بینه عاجز آن حضرت بنوی فرمود
 که شما بروید تا دین حقیه تا بل غایم و جان شب داود علیه السلام در خواب دید که کونین گفت مدعی را
 میگوید مدعی علیه واجب القتل است او را بکش چون داود علیه السلام بیدار شد با خود اندیشید که بخود خود
 شخصی را چگونه توان کشت بعد از آنکه سه شب متعاقب این خواب دید مدعی علیه را طلبید شسته که ترا
 می کشم آن شخص اضطراب نموده گفت که در کدام شرع جایز است که مسلمانی را بچهره می کشند داود علیه السلام
 جواب داد که من از جانب حضرت جبار منتقم یدیع امیر ماسور شدم ام و چون عمر و دانست که جواب نبوی
 بر قتل او جایز است گفت یا بنی اسرائیل من حجت غضب بقره بخود کشیده ام بلکه در زبان سابق پدر
 صاحب بقره را با حق کشته بودم چون حضرت داود علیه السلام آن شخص را قتل رسانید بیتی عظیم
 از جناب و رخصت بر مردم قرار گرفته بچکس را سر او جبرائیل محالقت مانند طایفه از مورخان سخندان
 چنین آورده اند که داود علیه السلام روزی مساجات نمود که یارب پس از من اینها بعبادت عظیم
 سرافراز گشته اند و من نمیدانم که بارتکاب کدام عمل سخی عیایات تو شده ام تا باینان افتد انعام
 خطاب آنکه که اینها سابق با نواع بلیات مبتلا گردانیدم و اینان در احوال صبر نموده تا منرا و آفتاب
 الطاف کشیده داود گفت الی بلیه متوجه من گردان تا در آن مصیبت غایم و مستحق مراتب
 بینه بد آنکه مدعی که ای داود ببار عاقبت اختیار کردی حاضر باش که در فلان روز حاد متوجه
 رود و آن روز داود علیه السلام در خواب صومعه قرار گرفته بخواندن ربوبیتش مشغول داشت که ناگاه
 طایری که حیدرت از دویب و جاحین از بلبلج و منفاز از باقوت احمر و جسمها از زرد و باها از
 فیروز داشت از روض صومعه در آن پس داود بنشست و او را از حسن انظار متعجب گشته با خود
 اندیشید که آنمغ را گرفته بر سپر خود و بد تا خوشوقت گردد چون دست بجانب او دراز کرد تا بگردش
 آن طایر اندکی دورتر شد آن جناب برخواست تا آنطایر را بگیرد آن طایر از روض بیرون برید و او
 بر بایم رفته با طراف و جوانب نظر کرد و دید که بجانب بوستان ادربا در پرواز است درین اثنا فی اختیار
 چشم مبارکش بر ریزی صاحب جمال افتاد که بر کنار روض غسل میکرد حضرت بنوی بصومعه باز گشته
 میلی در خاطر شریفش پیدا شد و دو کس از خواص خود را فرمود تا حال آنجنید استفسار نمایند بعد از آن شخص
 بعضی رسانید که آن جمیل منگوحه اوریاست آنکه آنجناب او را با طلبیده الهامس نمود تا منگوحه خود
 طلاق دهد و با او امانت بگذرد بعد از آن او را با بجا ربه فرستاد تا منگوحه یافت چون او را قتل
 و آید حضرت بنوی اعدا را نقصان ایام عدت زن او را با و حیاله بکشد و دیلمان علیه السلام از
 وی توبه یافت چون مدعی که کشته شد داود علیه السلام حالی الدین بود ازین که از وی خطبه صادر گشته

روزی آنحضرت بعبادت در صومعه خویش اشتغال داشت و چندین هزار کس بجزاست وی قیام می نمودند و ایشان
 اجمال جمعی را پیش خود حاضر یافته اندیشه عام باین حجاب راه یافت ایشان گفتند مترس که ما را با هم خصوصی
 حکم کن میان ما برستی و ما را راه راست بجای قالوا که تخف حضان بخی بعضا علی
الامة و او علیه السلام پرسید که حضومت شما از هر جهت یکی از ایشان گفت ان هذا اخي له تسع
 وتسعون نجة و لي نجة واحدة فقال اهلنوها و عزني في الخطاب بدین
 که این برادر منست و مرا و او را نود و نه کوسبند است و مرا یک کوسبند و وی گفت که این یک کوسبند را نیز
 و بر من غلبه کرد و از من سببه داد و علیه السلام گفت که صاحب نود و نه نجات بر تو ظلم کرده است که نجات را با نجات خود
 منضم ساخت چون داود علیه السلام از حکم فارغ شد ایشان در یکدیگر نظر کرده گفتند و گفتند قضی
 التجل علی نفسیه این مرد بر نفس خویش حکم کرد و فی الحال از چشم او غایب شده با شماان رفتند و او
 علیه السلام دانست که ایشان فرشتگان بودند که بر زلت وی تبیین نمودند و بداندند چون آنجا رسیدند
 شد بخطا اقرار نموده باستحقاق مشغول گشت که نیکو چهل شب از سر تا سر سجده بر نداشت و چندان گریست
 که از آب چشم مبارک در حوالی سجده گاه کبابه رست در آنجا انقضای سید که با او دلت ترا عفو
 کردیم و از خطای تو در گذشتیم فعرض ناله ذلك و انه له عندنا لوفی و حسن ما بدین داود
 سر از سجده برداشته گفت ای هر چند که من عفو کردی اما با او ریا در محشر چون کنم که او را در صیقل
 محلقه اش را در قید نجات آوردم و تو حاکم عادل را فدای قیامت که در حضرت با من حضومت کنی
 چه خواهد بود خطاب آمد که ای داود بر سر قبر او ریا و دوزی استحال حواه که من او را بجهت نوزنده بستم
 داود علیه السلام بر سر قبر او ریا آمد و تنه کرد که یا او ریا جواب داد که گفت کیست که مرا از خواب خوش بیدار
 آنجا فرمود که ترا بچینک فرستادم از برای آنکه شربت سناوت جیستی و من زوجه ترا صرف نایتم
 تا از من عفو کنی و تا سه نوبت طلب عفو نمود او ریا اعراض نموده هیچ جواب نداد چون آنجا رسید
 گشت بر سر قبر حاکم بر سر افشاندن گرفت و میگفت وای بر داود دوران زمان که داود مظلومان را
 ظالمان مستانند و وای بر داود دوران روز که او را با کلاه کاران جانب و دوزخ کشند در آنجا انقضای
 و بکار نرسید که من ترا از مودم فردای قیامت چندان غیم جنت او را با بچشم که از نور ارضی گشته
 حضومت بر طوق لسیان نهاده اجناس آورده اند که بعد از غفران زلت داود و در محشر سلسله
 عایت فرمود که بکطرف آن با شماان انضال داشت و جانب دیگرش چنان قریب بود بصومعه محشر
 که دست مردم بدان میرسد و آن سلسله شست این و در جس بلور آتش ز نظر می آید و هرگاه که
 حادثه آنا آسمان نازل شدی آن زنجیر در حرکت آمده و صوتی روی صادر گشته بسمع داود علیه السلام
 می رسید و کیفیت واقعه را معلوم می نمود و هر صاحب در وی که دست در آن ندی از ریخ الم شفا یافتی

و در بنی اسرائیل آنرا حکم ساخته قطع دعوی و خصومت بوسیله آن میکردند چون صاحب حق و صدق دلی
 و راز کردی آن سلسله این بقصینه درآمدی و ظالم و دروغگوی چون دست و راز کردی از بنحیر بجانب بالا
 میل میکرد و دست آتش به آن بنحیر نمیرسید تا آنکه در حیات حضرت داود و یکی از عظامای بنی اسرائیل جواهر
 معینی بامینی سپرده بود و عند المطالبه این متفکر شد صاحب و دلجت گفت نزد سلسله رویم این مملکت
 خواست و در عصا بجوف آن جوهر را بفضیه کرده روز موعود مدعی و مدعی علیه با اشرف سباط نزد سلسله
 مجتمع آمدند صاحب و دلجت دست و راز کرده سلسله را بگرفت همه را معلوم شد که در دعوی خود مدعی است
 انکار مدعی علیه عصای مذکوره را بدست صاحب و دلجت داد که لحظه این را انکار نداشت پس دست سلسله
 زخم و صاحب امانت عصا را گرفته بره کار نزد سلسله رفت و روی با کمان کرده گفت یارب اگر آنچه که می
 بوی سپرده بود تسلیم او نمودم دست را بلسله رسان این سخن گفت و دست و راز کرده سلسله را بگرفت
 مردم ازین قضیه تعجب نمودند و شیخ امین عصای خود را بدست آورد و بدین ترور جواهر این برود چون
 صبح شد حضرت داود بود و سر از خواب بر داشته سلسله را ندیدند علی فقیر گفته اند که تشنه ملک داود و در آن
 کریمه و شدد ناملکه و اقیانه الحکمه و فضل الخطاب اشارت بدین سلسله است
 تا بدان اخبار سلطنت آورده اند که در آن زمان که حضرت داود علیه السلام در کریمه و اقامت شغال داشت
 امور مملکت را در آنجا و جمع از عظامای بنی اسرائیل شلوم بن داود را که از دحض طلوت متولد شده بود
 فرقیته لغت به برقرار سیاست و اجرای سلطنت عاخر گشته اگر او را حضرت داود قومی مملکت افسر
 باید نمود و چندان دهم و افضول بروی خواندند که شلوم بسجی افندان چندستان شده خراج اس
 سلطنت کرده چون داود ازین معنی خبر یافت محاربه بر سر خود نموده و شسته با جواهر نازده خویش ثواب
 و وزیر روغن صغیر از میان بنی اسرائیل بر رفت و چون شلوم از رفتن داود خبر یافت در قصد گرفتن
 داود سعی نمود آن حضرت وزیر صایب بدبیر را بنزد شلوم فرستاده گفت بنوی که دانی سزای طاعت
 سجا آید تا شلوم از سرحد شتاق بر سر حد دفاع آید و وزیر نزد شلوم آمد که مطبف مقال او را از مخالفت داود
 باز داشت و حضرت بنوی بقتض سلطنت مراجعت نمود و فرزند عاق از میانیت خلیفه باستخفاف فرار
 نموده حضرت داود و ثواب را فرمود تا قره العین را استمالت داده باز کرد و اندی آنکه سببی بدو رسانید
 ثواب شلوم را لغات نموده و دریافت او را بقتل رسانیده مراجعت نموده صورت و احوال را معرجه
 و او را از قتل و فرار نموده خواست تا او را حصص فرماید اما بنا بر مصلحت سلطنت
 در آن وقت که در آنجا بود و آنکه سببی بدو رسانیده مقتضای حق رسانیده مقتضای حق که در زمان
 در آنجا سلام گشت بنی اسرائیل بر تیر رسید که آنحضرت از بسیاری اینان تعجب نمود و درین اثنا و جا
 الهی مژگن گشت که ای داود اراده من بدان متعلق گشته که ایشان را یکی از سبب علیه محظوظ باشد تا

باینزول طعون در سه روز میل سازم تا عود این جماعت کمتر گردد و اکنون ازین سه حادثه یکی اختیار کن
حضرت داود علیه السلام طعون را اختیار کرد و بنی اسرائیل را فرمود تا کفنها پوشیده و در وضعی مجتمع گشتند
داود علیه السلام با علی بنی اسرائیل بصخره بیت المقدس آمده سر را بسجده نهادند و بتضرع شتغال نمودند و دعا
داود و علما و اشراف همان روز با جانب مقرون گشت و آن حضرت سر از سجده بر کشته علما را بیارت داد
بعد از دفع طعون شمار مردگان نمودند از طلوع آفتاب تا غروب یک لک و هفت و هزار نفر کالب تنی کرده
چون اکثر قوم از غضب الهی خلاص شدند داود بایشان گفت شکانه دفع این بلیه باید که سجده و تضرع
با کرده شود بنی اسرائیل که مطاعت لیسبه تبا سبب سجده اقصی از سرحد و جهل مشغول شدند چون در پیش
بقدر قامت مردی ارتقاء یافت خطاب رب الارباب رسید که شکر شما مقبول افتاد و اکنون دست از بن
عمارت باز گشاید که اراده من چنانست که مسجد عالیشان با تمام یک از اولاد داود تمام گردد تا ذکر مسافت او
در میان خلایق بروزگار دراز بماند مبارکشان شغل صنعت عمارت را تا تمام گشتند چون صد و بیست سال
از عمر داود و علیه السلام گذشت روح مبارکش با مرقه در حیات بخش جانستان بر بایض بصوتان خرامید
در آن روز چهل هزار راهبانان تائوت داود و علیه السلام شایع نمودند و عوام با بغیر از خالو لا انعام
کس نمیدانست مدت جانشینی و سلطنت آن جناب چهل سال بود العلم عند الله المعجود و از هر روزگار
حضرت داود علیه السلام از بقران در سل **فائاد کاو** دعوت بر مسیحی علیه السلام کرده بود و از یکی
عظام **لقاح حکیم** هر روزگار داود و علیه السلام است و بیشتر اوقات با او هم نشینی کردی و داود علیه السلام
او را بزرگ و حرمت و شستی دیگر از حکمای که با داود و علیه السلام هر روزگار است **ابا و قلین حکیم** شاگرد **لقاح** بود
و با خلایق کمتر آشنایی اما از پادشاهان جهان در ایران همان یکاوس سپهر کفیا و چهل سال دولت هر روزگار
حضرت داود و علیه السلام دریافته و در دوران همان **افراسیاب** فرمان روا بود و آنگاه پادشاهی یکاوس از
فرمان دهن ممالک یمن افریقین در گذشته **بهرش العبد** از دست یکاوس و سروری انکب مفر گشت بعد
چندگاه دخترش سودابه بعقد زوجیت یکاوس درآمد مدت فرمان دهنی العبد بیست و پنج سال بعد از وفات
شراصل بسعی خواهرش سودابه او رکن نشینی ممالک یمن گشت بیست سال در آن ممالک فرمان پذیر یکاوس
بود و از کلدانیان همان عداس بر ملک بابل فرمان روا بود **حضرت سلیمان بن داود علیه السلام** چنانچه **سلیمان**
از جانشینان حضرت حکیم بعد از فوت داود و علیه السلام در پانزده سالگی بلور یک سفری و جهانانی
و جانشینی موسی علیه السلام جلوس نمود و اصحاب سیر و اخبار کویند که ولادت سلیمان علیه السلام
از بیست و حنا مخلصه او را بعد از قبول قوت و داود اتفاق افتاد و سلیمان صورتی و سیرت مرغوب داشت
و در زبان صغیر او داود و علیه السلام درامو کلیه با وی مشورت نمودی و هر منده چهره عجب از وی صلوات
که داود را عقیده شد که غریب بر تبه نبوت و سلطنت خواهد رسید اول آنکه صورتی زیبا و حسن و جلا

همان داشت بواسطه دعوی مالی که بر شخصی داشت نزوق صنی الله و قاضی فرقیته جمال او گشت چون بخانه خود مراجعت کرد معتمدی را نزد آن جمیل فرستاده خوشگاری نمود آن عقیقه جواب داد که مرا میل نزوق نیست و چون آنستوره از قاضی نومید شد ستعانت پیش صاحب شرط برد میان وی و صاحب شرط بدستور فیصله و طلب استماع روی نمود بعد از آن بصاحب سوق البجاء کرده امیر بازار نیز مطلع فاسد میان آورده جوابی نگفت و چون از محاکم ویم بپایوس شد پناه بجایب داد و علیه السلام برده حاجب را نیز مثل بایران سابق یافت از حق خویش گذشته در کج خانه بنشست قضا را قاضی و آنست مفید و مجلس محکم گشته سخن انجلیکه در میان الله و از خویشین داری او دستا نهاد و اتفاق نمودند که حیلد باید اندیشید که دستم طلب وی باشد عاقبت رای ایشان بر آن قرار گرفت که کواهی دهند که بکینه سکی دارد که با وی مباشرت میکند لکن نزد او و رفتند و این حدیث بمالعه هر چه تمام تر معروض رای او گردانیدند و او علیه السلام بحسب سخن حکم فرمود چنانچه در شریعت موسی مقرر بود برجم آن مستوره فرمان داد و سلیمان این حکم شنیده از محکم برون آمده کس فرستاد و جماعتی که برجم مستوره مامور شده اند ساعتی توقف نمایند لنگاه یکی از آن کودکان که با وی بودند فرمود که بجای آنکس بنشست و چهار کودک را فرمود که بروی کواهی دهند چنانچه آن کس در محکم را مستوره کواهی دادند بعد از او ای میثاق است آن چهار کودک را از هر یک جدا کرده یکی را از آنها طلبیده پرسید که کین آن کس است که در محکم بنشیند و بیکری حاضر ساخته از رنگ سبک پرسید گفت که سرخ است و این سخن را بگفت و راجع را حیدر طلبیده پرسید چون اقوال کودکان را مختلف یافت فرمود که کواهی دروغ بکشند همان لحظه یکی از ملازمان صورت واقعه را بداد و رسانیده آنجناب نیز با سحتصارا پادشاهان و در فرمان داده میان ایشان تقریر کرده از اینک بدون وقوف و بیکری از لون کلب پرسید چون اقوال نشود با هم مخالفت بود بحکم آنجناب بجز آنکه در سید آن مستوره از هر یک جدا شده و بیکر آنکه دو عورت که بر یک طفل و بنشیند روزی بجایب شوق بصحرا رفته بودند که ناکا و یک طفل را کرک در برپا و آن دو عورت و طفل باقی مانده سازعت کردند یکی گفت این پسر نیست و دیگری گفت این پسر از نسل عاقبت نزد او و فرستاد و او علیه السلام بنابر آنکه یکی متصرف بود و وحشم گواه نداشت حکم فرمود که طفل تعلیق بنویسند و دارد چون آن دو عورت از محکم برون آمدند سلیمان علیه السلام ایشان را دیده پرسید که بفرخواستهم شما چگونه بقتل رسانید صورت واقعه را معروضه شد سلیمان کار وی را طلبیده کودک را گرفت پرسید که کواهی کودک چه فرمود ای کواهی داد که او و وحشم کرده ببر یکی از شما نصفی میدهم یکی از آن دو عورت را صنی شده و دیگری در کینه افتاده گفت طفل بی و این طفل را کس سلیمان علیه السلام فرمود که این پسر از نسل است که بنده ای رسانید و چون آن خبر داد و او علیه السلام پرسید از کیا است فرزند نشیند بچهار نمود و دیگر آنکه در محکم بود یکی بوجها نام و دیگری البی نام داشت ناکا بهشی کوسفند آن بوجها در زراعت الیاد و راید

اقتی تمام رسانیده قال الله تعالی داود و سلیمان اذ یحکمان فی الحکمت اذ انقضت منه
غشم القوم و کما حکمه شاهدین چون روز شد ایلیا یوحنا را نزد داود آورده بروی دعوی کرد
که اغنام او حرث مرا باده کرده اند و تقصیر بر یوحنا ثابت شد داود علیه السلام فرمود که مقومان نزع را قیمت
کردند نیمه نزع را یوحنا متصرف شده کوسفندان در عوض خسران بایلیا داد و متخی صمیم از بحکم سربون
آندند سلیمان از ایشان پرسید که قضیه شما بچسبان قطع رسیده ایشان صور حال را معروفند گفته گفت اگر
بپنجه اندام او میان شما حکم میکردانید حکمی میکردم که تراصنی جانبین حاصل میشد این سخن بداد و علیه السلام رسید
فرزند خود را طلب داشت و از آن واقعه ستم را نمود سلیمان گفت که اغنام را بجا حبس برت باید داد تا
از نیاج آن منتفع شود و حرث بخجاند و کوسفندان تسلیم باید نمود تا بمهرتبه اولش رساند انگاه ایلیا بر سر زراعت خود
روید یوحنا اغنام خود تصرف نماید داود علیه السلام مسرور گشت و متخی صمیم شاکر و راضی مراجعت نمودند
ناظران جواهر اسرار کوهر سخن را در رشته نظم چنین کشیده اند که سلیمان علیه السلام بعد از فوت داود بر سر بر
جلوس فرمود از مالک الملک مملکتی طلب نمود که بعد از وی نصیب بجای از ملک نباشد و دعای او مستجاب
گشته صاحب خیر قوی الملك من تشاء انس و جن و وحش و طیر را فرمان برداروی گردانید و با
نمبر مسخره او ساخت و سلیمان علیه السلام چون بر سر سلطنت قرار یافت با تمام سجد اقتضای بنای شهر
بیت المقدس جازم گشت هر یک از طوائف انس و جن را بامری لایق بآمر داشت و دست او در جای گستر
فرمان داد که تا اول بنیاد شهر بنادند از سنگ حمام شمع بر دو دوازده سوره سوری را در عمده ای حمام بسطی
و بعد از آنکس مه فی که بیت المقدس با تمام رسید فرمان داد تا دیوان بمجاورن رفته لعل و باقوت و قیوت
وزیر جد و زور و نفقه آوردند و جمعی را با آوردن در و رولائی بدریا فرستاد و فوجی را بسنگ تراشیدن مامور
گردانید تا الواح و تختها ترتیب کردند و بنایان سنگهای سفید و زرد و سبز را بر هم ترتیب میکردند تا دیوار
مسجد با تمام رسید و ستونهای آن از اججار شفاف صافی پستاده کردند و سقف و جدار آن مسجد با تمام
کوهرهای قیمتی مرصع ساخته چنانچه از لعلان جواهر نبت تاریک حکم روز روشن داشت و بعد از فراغ این کار
سلیمان علیه السلام جنبی عظیم ساخته اجیار و اشراف بنی اسرائیل را جمع کرده فرمود که این خانه حالص
عبادت حق تعالی ساخته و پرداخته آنکس و باید که یکساعت از علمای ربانی حالی نباشد و بعضی از تواضع
معبود مسطور است که سلیمان علیه السلام بر دیوان غولین میدانی دوازده فرسخ در دوازده فرسخ مسطح
و برابر ساخته فرمود تا فرسنگ از خوشی از زوشتی از نفقه بتمدن آن حضرت تختی داشت از طلائی
مرصع بواقیت و در و دو صورت شیر ساخته آن سر بر بر پشت انیان موضوع بود و طلسمی کرده بودند
که هرگاه آنحضرت خوشی که بر تخت رود و شیران دستها برداشته با هم متصل میکردانیدند و او پای مبارک
بر آن نهاده بر بالای سر بر رفتی و کرسی بسیار از نفقه و طلا برابر تخت می نهادند و جبابه صفتی بر کرسی

که در پیش تخت بناده بود قرار گرفته به تنظیم امور مملکت پرداخت و هم بر آن کرسی شیری موضوع بود
که هر کس پیشش گواهی دروغ دادی بروی حمله بروی و بر کرسیهای دیگر چهار هزار نفر از علما و اعیان
بنی اسرائیل می نشستند و در عتبات سید چهار صد کس از خواص با چهار هزار دیو و چهار هزار پری مکر فرمایند
بر میان بسته می بستند و طیور بر بالای سر مبارکش لبان سایبان حلقه زده و بالها بر هم بافته حرارت
آفتاب را باز می داشتند و سلیمان علیه السلام وقت صبح تا وقت زوال در مجلس حکم آرام گرفتند افواه
بمنزل خویش شتافته بعبادت حق پرداخت می نمودند که دیوان طرف و اوانی مطبخ آن حضرت را
چنان بزرگ می داشتند که امکان نقل نداشت و چون آتش بخیه شدی معراج سنگی بر دیوارهای یک
بناده استوار می آوردند و در مطبخ او بفضه کردند و در آن می بخند و مناسب بختند از مطبوعات
و کبریت می داشتند و خود نان جوین خوروی و چون باز میعاد سباب جمعت و عظمت بر سلیمان از آن
داشت آن را و او را با وای شد که از امر فرمود و اعمال او را داود شکو او قلیل من عبادی
الشکور سلیمان علیه السلام پیوسته عنایات ربانی که شامل حال او گشته بود بر خدای جلوه داده
می گفت یا ربیها الناس علمنا منطلق الطیر الایة گفته اند مراد از منطلق الطیر صورت طیور است
که سلیمان علیه السلام می فهمید و چنانچه روزی کبوتری در مجلس می آوازی کرد آن جناب از حاضران
پرسید که میدانید که این کبوتر چه میگوید گفتند الله و رسول اعلم فرمود که میگوید لله و للموت و ابوالنخاس بنو
کتاب میرسون است باین خبر که چون سباب عظمت و جنت سلیمان علیه السلام بعایت رسیده خواست
تا طوبی جن و انس و وحش و طیور را بهی و سایر مخلوقات الکی با مکتوبت صیافت کند تا دیوان شکر
نعمت منعم قوی گزارده باشد از برای این معجیت بیابانی وسیع اختیار نموده که یکطرف آن بدریا متصل
بود و دیوان فرغانه داد تا دور بخار و بعضی دیگر ساخته که مسافت میان دو کنار یک ازینها بزرگتر
و در آن دعوت از جمله حیوانات بیت و دود و بخار کا و بنج رسیده و باقی سباب بدین قیاس باید مهیا خواند
که در چون در آن همه الطیفات مخلوقات اراضی افاق آمده بجمع گشتند و طعنا مهیا باشد اراده الکی بدین
معلق گشت که قدرت خود در شمت از ان سلیمان نماید لاجرم یکی از دواب بحری از دریا باطل فرست
و آن داب به آن بنج رسیده با سلیمان گفت که روزی مرا امروز بر مطبخ تو نوشته اند بفرمانا نصیب مرا
بمن دهند سلیمان علیه السلام فرمود که بمطبخ برو و آنچه ترا کفایت کند تا اول غای آن داب بمطبخ رسیده
بر چند دران مدت برای دعوت ترتیب داده بودند همه را بخورد و بجهت او باز گشته گفت ای سلیمان
از نامه هر روزه خورشید بلخی یا فتم نشان دیگری بکه حواله میکنی سلیمان فرمود آنچه تو بیک لحظه خوروی
از دیر باز دمت گشاید صیافت سایر مخلوقات ساخته و پرداخته آمد بود درین بیابان برکت
قدوم تو سبابان رسیده آن داب گفت اگر ترا طعام یک جانور مفید و در میوه نیست چرا خود را درین معرین

باید آورد که جن و انس و حی و طیور را طعام دهی سلیمان ازین حدیث متنبه گشته بآنست محل مشغول
 مشغول شده گفت بار خدا یا القاسم من تبار عدم و قوت بود از حضرت عزت بعضو و مغفرت مخصوص گشت
 ایملجا را آورده اند که حضرت سلیمان دیوان را امر کرد تا بطلی باندان لشکر که او یافتند چون غم
 جانی نمودی قزان دادی که سر بر او را با آنچه در کارخانه سلطنت محتاج الیه بود بر لب طنبند و جنود ظفر
 و زود و در پایه سر بر اعلی حاضر گشتندی و باد را طلبیده مامور کرد اندی تا بطلی را بر و شسته بمقتضی روی
 وقال الله تعالی تجری باینی رخاء حیث اصابت کونند که چون حضرت سلیمان صبح از محال گشت
 روان شدی جانش در اصطخر کردی و از اصطخر در حرکت اندی شام در کابل تناول نمودی بعضی اندوخت
 و انشودر کتب تواریخ معتبره خبیر آورده اند که چون از مدت سلطنت حضرت سلیمان علیه السلام سبست
 سال بگذشت بسبع آن حضرت رسید که در جزیره از خلیج ملکی سست صید و نام بت پرست با دراز و
 داد تا بساط او را در گرفته بدان جزیره برد و بعد از معابله و مقاتله آن ملک گشته گشت آنکه حضرت سلیمان
 علیه السلام دخترش را که صاحب جمال بود بصرف نموده محبتی از وی در دل سلیمان علیه السلام نهاد
 بعد از چندگاه شیطان بصورت دایه از دایکان دختر مصور گشته نزد دختر آه نه وال ملک پدید
 توهمها نموده با دختر گفت که چگونه با سلیمان در مقام صفا و موافقتی که بدرت را گشته و ترا اسیر کرده
 مملکت شما را زیر و زبر گردانید دختر از مهارقت پدر در گریز شد و ایستاد گفت وقتی که سلیمان پیش از آن
 دست از گریه باز داری و با وی سخن کوتی چون از تو سبب گریه پرسد گویی از محبت و دیار پدر چیده
 گرییم و از القاسم کنی تا دیوان را فرماید که مشابه پدر تو صورت را سنگ تراشد و در صبح و روزه
 نظر بر این افکند خاطر حزین تو باری تسلی یابد دختر نادان به تعلیم شیطان عمل نمود و سلیمان علیه السلام
 دیوان را فرمود تا سنی بصورت پدر در دختر مصور ساخته تسلیم او کردند دختر با کینه گان در عبادت
 آن صنم مشغول گشته تا مدت چهل روز سلیمان را ازین معنی اصلاً خبر نبود و بعد از چهل روز اصف
 بن برخیا ما از پرستش آن دختر صنم را خبر شد همان ساعت بنجدت سلیمان الله گفت باینی الله
 پیش از نقصای ایام حیات خویش میخواهم که در مجمع خواص فضایل انبیاء بیان کنم تا موجب از یاد
 خلق گردد سلیمان علیه السلام بنا بر ملتزم می حضرت فرمود اصف در آن مجلس فضایل هر یک را بنفیر
 گذشته را به بیان صریح بر سر برد چون سخن سلیمان علیه السلام شد مناقب او را در زنان صغیر و بزرگ
 کرده بر همین اکتفا کرد این معنی بر سلیمان علیه السلام گران الله عظیم اند و بهر آن گشت چون مردم
 بر آنکه شده انا اصف ستم را نموده که بجهت سبب فضایل آن زنان اکتفا کرده و بجهت عداوتی که با او
 داود علیه السلام بمن ارزانی داشته ذکر نفرمودی اصف جواب داد که من نمیتوانم که مدح کسی گویم
 که چهل روز در خانه او بت پرستی کنند سلیمان گفت در خانه من اصف گفت ملی و صورت حاد

معروض داشت سلیمان علیه السلام از مجلس برخاسته بجا نه رفت و بت را شکسته و خنجر صیدون را شعل کرد
 انگاه آمد کرد تا در خلوتخانه خاکستر ریخته و در اینجا نشسته بگریه و تضرع مشغول فرمود چون شب درآمد
 از معبد بیرون آمده انگشته ی خویش بجاریه از جواری حرم جراده نام بدستور معهود سپرده و بمسکن رفت
 درین وقت یکی از عمارت صحفه نام بصورت سلیمان علیه السلام جراده ظاهر شد و انگشته ی از وی
 ستانده در انگشت خود کرده بر تخت سلیمان قرار گرفت و چون ولسن گرفت بعت بر میان بستند چون
 سلیمان علیه السلام از استراحت بیرون آمده از جراده حاتم را طلبیداشت جراده گفت حاتم را با صاحبش دادم
 تو کسی که من ترا نمی شناسم اینجا چه نظر بر سر خویش افکنده شخصی را بر تخت نشسته دیدم آن شخص
 دانست که ثبات انگه در خانه من است بر سنی شده گرفتار شدم انگاه سر خویش گرفته بطرف
 بیوت شغلانموده طلب قوت کردی چون مردم از وی پرسیدندی که تو چه کسی می گفتی که سلیمان
 خدایین سفاقت نموده خاکستر بر سر و روی مبارکش پاشیدندی که تو دیوانه ای انک سلیمان بر تخت
 نشسته است تا روزی که ستمه دشتند بر در سرائی یکی از بنی اسرائیل سیده حلقه در بختبانی عورتی
 از خانه بیرون آمده پرسید که چه حاجت داری سلیمان علیه السلام فرمود که می خواهم ساعتی مرا صفت
 کنی آن زن گفت ساعتی درین باغ که بهلوی خانه من است بنشین تا شوهرم بیاید سلیمان علیه السلام
 در باغ درآمد قدری آب آتشیاده بخواب رفت همان ساعت ماری سیاه بالمام ربانی بر سر ویجا
 آمده مکن اندک کرب در بخت صاحبستان رسیده زلفش اندک شمان با او در میان نهادن
 شخص درستان در آمده دید که دو لقمه می در خواب است و ماری بخدمت مشغول ازینا بدیده اینحال
 متحیر گشت صاحبستان سلیمان را بیدار کرده و لهاری نمود و گفت ما قرب و منیر لست ترا نزد خداوند
 دلشسته ایم اکنون اینجا نه توانست و من دختر می جملید دارم می خواهم که در سلک از و لاج تو کنم سلیمان
 مقبول او مقبول افتاده دختر او را در قید نگاه آورد و سه روز در انمزل بسر برده روز چهارم صفت
 مزدوری از خانه بیرون آمده بساحل بحر بقیه با صیادان در امیجت تا آنکه آن که از سخت خلاص یافت
 کیفیت این واقعه جان بود که چون صحرا جوی بر سر بر سلیمان علیه السلام بنیشت اکثر اوقات
 مصاحبت او با انبای جنس غزو بود و در آن چهل روز حکم بخلاف شرع از وی صادر میشد خلایق ازین
 اینجکات نالایق بدکمان شده صور کمال با جبر حق تعالی نیندا صفت فرمود که غالباً این شخص سلیمان
 نیست انگاه نزد انول حضرت نبوی رفته از حال او گفتیش انان گفتند چندگاه است سلیمان
 نیز و مایاده اصف خلق را انگاه کرده که این جنیت نه سلیمان است اعیان و اشرف بنی اسرائیل
 از برای گفت این امر بهم پیش او توبیت خواندن آغاز کردند چون آنکس طاعت استماع کلام
 یاورده از سخت غایب شده حاتم سلیمان را بدیدار انداخت و مایه ی با بر انگشته ی فرورده دارم

صیادان که سلیمان علیه السلام با ایشان بود آنها و حیوانات عوض اجرت سلیمان آنها می آمد و در
حضرت نبوت شب بجا نه مراجعت نموده آنها می باز و جبه خود و او تا بران کند چون عورت شکم را بشت
خامی دید که از لمعان آن آنگاه روشن گشت و سلیمان انشیری در آن گشت کرده همان ساعت طوبی
جن و انس و وحوش و طیور بر درگاه سلطنت پناه جمع آمدند و چون حضرت نبوت پناه بر سر رحمت پناه
قرار یافت دیوان را فرمود تا صحفه را بسطد کرده آوردند و بفرموده آنحضرت او را و متاعانش در توت
سنگی معتقد مغلول کرد اینده بدریا انداختند قال الله تعالی و احسن و مقررین بآیه صفا
و افعال عجایب حالات و عارفان غرائب مقامات آورده اند که بعد از پنج سال از جلوس نایب نبوت
سلیمان علیه السلام از اصطخر فارس عازم ولایت بن گشت چون بدین طبع رسید گفت هذو دار
هجرت النبی فی آخر الزمان طوبی لمن آمن به و انما کما کثرت به رسید فرو دینا و نکند
و قطع منازل کرده بوادی النخل رسید که آن وادی است در طایف شاه موران سپاه خود را از روشت
بدخل ساکن خود امر فرمود تا از سلیمان و لشکر او در وقت بیسوط و نزول بساط منتظر بگردند و با خود
بجمع آنحضرت رسانیده از رعایت فرمود برز درستان بتنی فرمود که قال الله تعالی و احسن
جنوده من الجن و الانس و الطیر فهم یوفون عون حتی اذا انقاع علی واد النمل
قلت غلة یا ایها النمل ادخلوا مساکنکم لا یحطبنکم سلیمان و یجود
و هم لا یشرعون فتبسم ضاحکا من قولها انما یشرعون و یجود
اگر که تا با بساط را در وادی النمل بر زمین نهاده فرمان داد که بهکس بر زمین حرکت نکند چندانکه خود را
در خانه خود در آینه ایشان را طلبیده نوازش فرموده بر کف دست خود جاییش داد و منظور نظر طاعت
کرد اینده و از روی رفق از وی پرسید که تو ندانستی که من پیغمبر خدایم و منی خواهم که موری در زیر پای من
آنها را بدین شاه موران گفت این میدانم اما بر مهران نصیحت کنم ان واجب است مباران اینجرات
از من صادر شد انگاه سلیمان علیه السلام از شاه موران پرسید که سپاه و لشکر من بیشتر است یا سپاه تو
جواب داد که از من سلیمان گفت از کجا گوئی مورالتاس نموده که چندان توقف نمایند که بعضی از حشم
خود را عرض دهم آنحضرت اجازت فرمود شاه موران بانک بر لشکر خود زد که بیرون آیند که تا منظور
نظر پیغمبر خدا گردید آورده اند که هفتاد هزار فرج بیرون آمدند که عدد هر یک از آنها بلا قدر اثنه
کس نمیدانست سلیمان باز پرسید که پیش ازین لشکر است گفت بانی الله اگر هفتاد ساله که درین
منابر ظاهر شوند آخر نشوند حضرت سلیمان بجهت موده مهر موران را رخصت داد و متوجه بایمن گشت
و تریب شهر صفهان رسید چون زمینی خوش و منزه و دلکش دیده در مرغزاری فرو داند تا نماز گزار و درین
وقت هر که که یافتن موضوعات بحواله بود فرصت جسته طرانی نموده به شهری رسید که شجران بر ساقین

و بیع و انبار و اشجار و عمارات بسیار از او بر باغی بر سر درختی نشست و با یکی از انبای جنین خویش
 باز خورد و از حال آن دیار تقصیر نمود آن پدیده گفت این شهر را شهر سبک گویند و زنی برین دیار حاکم است
 بلقیس نام و دوازده سربک دارد که هر یکی را صد هزار مرد مقابل نمایند و همه آفتاب پرستند و پدیده را
 حالات این محاکم معلوم کرده باز گشت درین اثنا سلیمان علیه السلام را باب احتیاج افتاد و از حال تقصیر محض
 مکان و احوالی یافت چنانچه که میوه و یغمد الطیر فقال مالی لا اری الهدهد اهل کان
من الغائبین شاید این حالت بر چنه او را طلب کردند تا یافته آن جناب خفا گشته گفت
لا عذنبه غذا باشد یک اولاً ذبحنه اولیائینی سلطان متبیین بعد از آن
 به سید کردن پدیده فرمان داد و عتاب پرواز نموده پدیده را در راه سبک یافت که می آمد با تقاق هم نزد سلیمان
 آمده آنجناب دست و راز کرده سر پدیده را گرفته پیش خود کشید پدیده گفت یا نبی الله باد که از آن روز
 که ترا نزد حاکم عادل بر باغی داشته باشند سلیمان دست باز داشته بر سبک که کجا بودی فقال لحظت
منک لم تحط و حیثیک من سبک کتب یقین سلیمان گفت بکجا دیدی پدیده گفت نزد دیدم
 بر ملک سبک فرمان رواست بلقیس نام از نسل نعیم بن محطان بن هو علیه السلام که خدا تعالی از نبی
 و نبای و باور از این داشت از آن جمله سریری دارد عظیم که قوایم سر بر او از یاقوت و زبرجد سی
 که طول سی که از ارتفاع دارد انکه سلیمان علیه السلام باید پدیده گفت می بینم که تو راست گفتی آنچه گفته کردی
 یا از جمله دروغ گوئی انکه حضرت سلیمان اصف را فرمود که به بلقیس نام نویسد و این را با سلام دعوت
 فرماید و اصف بموجب فرموده مکتوب در قلم آورد چنانچه آیه کریمه ان من سلیمان و الله یسم الله
الرحمن الرحیم الا تعالوا علی و اقوی مسلمین و نامه را مهر کرده به پدیده داده جانب
 سبک فرستاد و آورده اند که از منزل سلیمان تا سبک صفا و فرسخ بود چون پدیده سبک رسید بهفت در
 که شک بلقیس البته یافت از جانب در چکه قصر در آمده بخلو تخت نه رفت و نامه را بر سینه بلقیس نهاد و بلقیس
 از خواب در آمده بر سینه خویش مکتوبی دید و چون در سبک بود متعجب گشته که آیه آرمده این نامه که باشد
 و چنان سبک و راست نظر کرده پدیده را دیده و دانست که آرمده رفقه او است بعد از آن مهر سلیمان را
 دید از هیبت لرزه بروی افتاد و نامه را بگشاید و بخواند انکه یا حفصا از کان دولت فرمان داده صورت
 واقع را با ایشان در میان نهاد و پرسید که رای شما درین باب چیست ایشان اظهار قوت و شوکت
 خود کردند و گفتند که هر چه فرمائی که مطاعت بر بیان نمیدیم بلقیس گفت که شما شنیده اید که سلیمان فرستاده
 مردیست گفته با دشمن است که خلین را بدین موسی بنحو آنکه جن و انس و مرغ و ماهی سحر اویند بلقیس گفت
ان الملوك اذا دخلوا قرية افسدوها وجعلوا اخرها اهلهما اذله اکنون بن
 بجانب او پدیده میفرستم اگر سلیمان کافل سلطنت است پس پدیده را قبول خواهد کرد و اگر رتبه نبوت نیز باین

دارد بدیه را رد کرده ازما بجز اسلام را ضعیف نخواهی شد و برین تقدیر ما با او مخالفت نمائیم کردار کان دوست
این رای پسندیده صد غلام بلبس لباس جواری و صد کتیک بلبس لباس کودکان و یا قوت با سفت
در حق تعالی نموده و قتل از زربان نهاده و دوشخت از طلا و دو از نقره برسم بدیه بدست مندرین عمر ^{سلیمان}
علیه السلام فرستاده طایفه از عقلا با وی همراه گردانید و بامند رفت که اگر سلیمان بنظر کنیز و بجزیره باز
بدانکه پادشاه است دستگیر شود و بی ترسی و دلیل نه با وی سخن در آیی و اگر بطریق رفیق و مدارا بشنا
ملاقات نمایند یقین داند که او پیغمبر است از سر تو اصف با وی سخن گوئی انگاه از سلیمان التماس کنی تا از نما
از مردان جدا کند و دیگر از و برین که درین حق چیست و آنچه در ولایت سفت آن چگونه خواهد بود اگر سفت
این مشکلات را حل کند و الا فلان انگاه رسولان بموجب فرموده متوجه درگاه سلیمان شدند و حیریل علیه السلام
نار شده آنجناب را از جمیع حالات و حل اشکالات خبر داد سلیمان علیه السلام درو ازا امر کرد و ما و رسید
و سبع خشتی از زرب خشتی از نقره فرش انداختند و در عمر یکصد رسولان جای چار خشت خالی گذاشتند
و خلق افزون از چند چون در آمدند مجمع گشتند بنی آدم علیحد و دیوان و بریان جدا صفها زدند
و در اطراف آن دوش و سیله را باز گشتند و بر سلیمان ناز در میان نهادند آنجناب از تحت خشت
و اگر گرفت چنانکه کسی ازین برین و چهار هزار دیگر بر لب ترتیب داد علما و علمای دولت بر آنها قرار گرفتند
و اجناس طیور بر برهم بافته سایه بر لبان انداختند و برین انبار رسولان بلبس رسیده از تن به کمال
و احشام سلیمان مد بکوش و میخکشته نظر ایشان بر خشتها میزد و بر سیم افتاده از حق تعالی خشن بر زمین
خشتها خود را در دو صغی که دیوان عدا حالی گذاشته بودند انداختند و چون نصف دیوان نزدیک
آمده شکلهای عجیب بیسیصد و نه عربی در ولای ایشان استیلا یافت شیاطین گفتند که خاطر جمعی دارد
که سیاست و معادلت سلیمان تیر بر تن است که انشال هیچ کس تعرض تواند رسانید و رسولان را قوا
جن و انس و بهائم حیران و نایم عبور نموده بدرگاه آمده و آنجناب ایشانرا اعزاز نموده مشغول نظر شفقت
گردانید و مندرین آمده نامه بلبس مبارکش داد سلیمان از خشتها پرسید مندر شمه از خشت
غریب و افکنند آنها معروض داشت انگاه سلیمان بنو حکمت مردان از زمان جدا ساخت و فرمود
که درین حق مفضل با قومیت ما سفته انگاه دیوی را امر کرد تا بالباس آنرا سوراخ گردانید بدیه بلبس
رو کرده گفت ای خداوند عز و جل من از زانی و دشته بهتر است از آنچه شما داده و مندر لاکت باز کرد و
با ایشان بگوی تا ایمان آرند و الا با شکمی کران بیایم و ملک سبایم چون مندر مراجعت نما
در باب سر بلبس ایچ دیده بود فقر کرد و ملک سبایم کند یا و نمود که سلیمان نه پادشاه است بلکه
مسل است و مرا طقت مقاومت او نیت انگاه بهتیه سبب سفر فرغان داده حکم کرد تا سر او را بر
خانه نهاده و در بار مقفل ساخته و جمعی از معتمدان را بمجا فطت تحت باز دشته خود با بخل و خشتی نماند

معه سلیمان روانی و منازل چو در یک فرسخی لشکرگاه سلیمان فرو آمد چون سلیمان از آمدن ملک خبر یافت جن انس را حصار نمود
پرسید که از شما کیست که قبل از آمدن بهشتی تحت او را نزد من ارد و غفری از جن گفت من سر بر بلعین ایام قبل از آنکه از مقام خود
قال عفت من بلعین انا انیت به قبل ان تقوم من مقامک سلیمان فرمود که نزد ترا من خواهم نصف جن
که اسم اعظم است گفت تحت بلعین را نیز بایم پیش از آنکه جنم برهم نیو باز گشتی کما قال الله قال الذی علم من الکتاب
انا انیت به قبل ان یوقد الیک حلوفک اصف تحت بلعین را یک جنم زدن حاضر گردانید چون سلیمان تحت
بلعین حاضر یافت بعد از ای شکر نعم الهی فرمود داد تا مجلس آراستند و فرمود تا همان ساعت تحت بلعین منعی بود
از پیش کرده و در برابر او می نماند و چون بلعین مبارک را رسید سلیمان عا و او را اعزاز تمام نمود و بر کنار سر بر خیزش می نماند
و بلعین بعد از استقرار بر سر سلیمان هر طوطی بر تخت خویش نظر میکرد سلیمان از پرسید که آیا این تخت است بلعین گفت
کوبیا این عالمت نه نفی مطلق گردانید اثبات مطلق سلیمان را بر خیز و مندی بلعین اطلعا افتاد و نزد خواهر خودش فرستاد بعد از
چهل روز انجمن جانم شد که بلعین مادر سلیمان را در شکم خود کشته و این سلیمان خد برده بعضی رسانید که بر ساقها بلعین می بسیار
تا خاطر شریف نبوی از او منتظر کرد و سلیمان خواست تا بجنم خود بنده که آنچه درباره ملک بسیار گویند راست است یا دروغ را حرم دیوان
امر کرد تا بروی آب صحرای مرد بنده که در نظر بنده آب میجو و روان حضرت در وصفی قرار گرفته که هر کس ندوی آبی البته
از صحرای عبور با سستی نمود و بلعین در وقت طلوع شد چون ملک بکار صحرای رسید بخیال آنکه آب است ساقها خود را بر سر نه کرد تا
بای در آب سناده پیش سلیمان و سلیمان گفت آب نیست بلکه آبگینه است قدم برون نه بلعین متغیر شده معذره نموده نزد سلیمان
آمد و اسلحه خود را در آب افکند و آب را در ظرفی سلیمان را در عالمین سلیمان بعد از اسلام بلعین در عقد زوجه آورد
و در آب از آله موسی ساقش مشورت نمود و دیوان اخراج جام کرد و استعمال فرموده بهمان شدت آریاب بر او خیار آورد و آنکه که نبوی سبیل
قیمتی بر سلیمان عرض میکردند و درین اثنا آقاب فرود شده نماز عصر بخواند و از حضرت فوت شد انجمن از حضوریت سائر نه نمیشد
برگشته ساقها و کوههای بسیار از آمدن جدا کرد و کما قال عشتا او عرض علیه العینی الصافات انجمن و فعال الا اجبت حب انجمن
عی فکر بلا حتی تو است بالحب رد عی مطلق سستی بالسوق و الاعراف و صفات حیاء و عبارات از آب که هست که بر قوام
ثبات و کناره هم بای چهارم بالیست و حضرت غرت برکت خلوص نیست آفتاب از مغرب بر آورد و سلیمان نماز بوقت ادا کرد
ای دل انجمن را و سیر گفته اند که من سنجی و دعا سلیمان و منی فرستاد که وفات تو نزدیک رسیده است باید که بهستعدا و سفر حضرت پدر بجا
سلیمان را بطریق صیت عیانم نموده افکار از حضرت بی سیار خوانش نمود که در کرا و ابراج و شیطین پوشیده
دار و تا اموری که بدیشان مغفوض شده با تمام رسانند افکاره کفن پوشیده که حبت او را با آبگینه ساخته
ساخته بودند در آنه در عصا نکته فرموده قاضی ارواح روح مظهر او قبض کرده و روضه رضوان رسیده
و آن جناب همچنان بران عصا نکته نموده بپایانده ماند و کشتن آن او عجایب ملک می روختند و در آن
نیز همچنان در عمارت مشغول بودند و از مهمات او نظر بر روی مبارکش عی انداخته و چون جنم این
انجمن را از برون خانه آبگینه بروی می افتاد که آن میبردند که نماز بسیار ده است چون توقف سلیمان

در آن مکان بطول ایجابیه شیاطین کمان بردند که سلیمان علیه السلام از عالم حلت کرده است و تائبان را
موت آنجا بتیقن کرد و از ارضه قبول کردند که آب و گل که غذای اوست میبارد و دارند تا بخوردن عصای
که سلیمان بر آن کتبه دارد شتغل نماید ارضه عصای آن حضرت را خوردن گرفت تا بعد از یک سال از فوت سلیمان
عصا شکست سلیمان علیه السلام هفتاد و شیطین آنرا کشته مدت حیات حضرت سلیمان علیه السلام
چهار و پنج سال و ایام جانشینی و سلطنت او چهل سال بود العلم عند الله المعبود و از حکمت زمان ما با و قلس هم کرد
سلیمان است از پادشاهان جهان در ایران همان کیکاوس چهل سال با حضرت سلیمان هم روزگار است و
باقی جباب اعیان آورده فرمان پذیر او گشت و در توران نیز همان افراسیاب دولت هم روزگاری یافت
و از بنی جمیه که فرمان رویان ممالک یمن از همان شرا حیل بن عیینه افراسیاب چنان هم روزگار سلیمان
بود و چون او در گذشت فرزندی نداشت مگر دختری بلقیس نام اعیان دارکان دولت آنکس در یمن باب
عرصه شتی بد رکاه کیکاوس فرستادند کیکاوس نشان فرمان دهی بلقیس پیش ایشان فرستاد و عیان
آن ملک و وفور قشند مرده در مقام انقیاد بلقیس آمد او را بر سر فرمان دهی نشاندند و فقره جباری
سختکار بر جو حکم ساخته بلقیس در باب هلاک آن ظالم اندیشها نموده آخر الامر رسولی نزد ملک
جبار فرستاده پیام داد که نمی خواهم که مرا در عقد ازدواج خویش در آوری ملک ازین سخن تعجب نموده
شده منت داشت انگاه عقد مباحث بستند و در شب زفاف بلقیس سجده تمام بحضرت نمود و رفت و در آن
شب بر ملک پیچوده بر سر غرورش را به تیغ قهر از بدن جدا ساخت و ملک بدین منازعه و بر اصاصی گشت
چون بمیت سال از فرمان دوانی او نگذشت و در عقد زوجیت حضرت سلیمان علیه السلام در آنجا بخت
پیش ازین در اوراق سابق گذشت و بعد از بلقیس شرا النعم بن عیینه شرا حیل بن عیینه و دهی ملک یمن
سر بلند گشت و فرمان پذیر سلیمان و کیکاوس بود العلم عند الله المعبود و **اصف بن برخیا از فرزندان سلیمان**
علیه السلام جانشین هفتم است از جانشینان حضرت موسی کلیم علیه الصلوٰه و السلام بعد از فوت حضرت
سلیمان علیه السلام بفرمان ایندوی و اندرز او بر او رکن جانشینی و راه غامبی که گشتگان داشت بی راهی
جلوس فرمود و بوقت سلیمان وزیر و کار کار درگاه بود و دانست اسم اعظم از روزگار زندگانی و جانشینی
اصف بخاری دیده نشد چون بروزگار او اکثر فرمان دین بنی اسرائیل در گذشت ازین جهت دانسته
که مینوید که صفت زندگانی و راز یافته است که آن مدت و ولایت و منیت و یکسال باشد و صفت کار
گاه بخصیحت رجیم بن سلیمان که بعد از پدر بر سر سلطنت کتبه نموده بود و زبان کشودی و از همه بکار
اصف از بفرمان **مسلم** بن اذین رجیم بن سلیمان علیه السلام است که باج نبوت و سلطنت
بر سر نهاد چون بعد از پدر بر سر سلطنت بنی اسرائیل نشست حق سبحی و عطا او را بر تملیک نبوت
سرافراز کرده بنی اسرائیل را که در زمان پدرش اقبال از بت پرستی کرده بودند از بت پرستی

منع کرده بخدا پرستی دعوت نموده بشریعت موسی علیه السلام ولایت فرمود بعضی از بنی اسرائیل
 ترک بت پرستی و شوال را نداده از بیت المقدس که بخیمه بر رخ پاوشاه هندوستان که او نیز بت پرست بود
 پناه بردند و او را به تسخیر ممالک شام و بیت المقدس ترغیب و تحریص نمودند و زنج با سپاه بی
 شمار از راه دریای بنگال آمد و اساتیز به زبان الهی بمقابل او از بیت المقدس بیرون آمده بامعده
 چند صفت زده با سپاه و نگاه با حق سبحانه و تعالی مساجات کرده قوت و نصرت طلب شد
 و زنج را عار آنکه که باین معده دوی چند جنگ کند اخفوس کنان بشک خود گفت
 که بر ایشان نیز باران کشته چون لشکر زنج حمله آورده آغاز نیزه باران کردند و فرشتگان
 به فرمان باری تعالی نزول نموده هر تیری که ایشان بجایان لشکر اسامی انداخته فرشتگان
 آن نیزه را زد کرده بایشان می زدند تا آنکه اکثر لشکر هندوستان بفرم تیران خود هلاک
 گشتند زنج چون دید که تمامی لشکر بیاد فارت منزم گشته بامعده دوی چند بازگشتی
 سوار شد تا از راه دریای راجست کند حدای تعالی با دراهمان داد تا حمله گشتیهای ایشان
 غرق کرد و اموال آب زنج و لشکرش را با خود بسته ایشان را بکند و دریا افکند نگاه و حیا
 باست فرود آمد که با بنی اسرائیل بکشد و دریا رفته اموال با دست هندوستان را متصرف شود
 است به فرمان خداوندی عمل نموده تمام اموال را متصرف شد مدت فرمان دوی او چهل و یک
 سال بود یکس از پسر دزکاران اصف بن برخیا از پیغمبران مرسل **او** است بعضی از
 مورخان او را از پیغمبران مرسل شمارند بگوید بنی اسرائیل مبعوث گشت ایشان را بطریق
 مستقیم و شریعت کلیم دعوت می نمود و معاشرت بود **فیسق** بن جبال او نیز در ایام جانشینی
 اصف بن برخیا افسر نبوت بر سر نهاد بقول بعضی از مورخان از جمله پیغمبران مرسل است
 و ترتیب الحدها در بنی اسرائیل مبعوث گشته دعوت دین موسی علیه السلام می کرد
سجاول او نیز بر روزگار جانشینی اصف بن برخیا پیغمبری رسید بعضی مورخان او را نیز
 از جمله پیغمبران مرسل میدانند قریب الحدها بگوید بنی اسرائیل مبعوث شده ایشان را
 بطریق مستقیم و شریعت کلیم ولایت می نمود **واحبا** او نیز بر روزگار جانشینی اصف
 بن برخیا نبوت سرافراز گشته بعضی از مورخان معتقدند او را نیز از جمله پیغمبران مرسل میدانند
 قریب الحدها بگوید بنی اسرائیل را بکنجه شد **سلج** او نیز در عهد جانشینی اصف
 بن برخیا پیغمبری فایز گشته بقول بعضی از مورخان از جمله پیغمبران مرسل است قریب الحدها
 است دعوت دین موسی علیه السلام کرد و یک سر از پیغمبران مرسل که در ایام جانشینی اصف
 بن برخیا مبعوث گشته است **مغیرت یونس** علیه السلام است و آن حباب پسر مالک از نسل ایشان

پدر حضرت داود علیه السلام مادرش متی نام داشت و با هم مادر مشهور گشته بفرمان باز
 و اشارت اصف دعوت اهل بنیوی مامور گشت جمهور ایمه تارنج آورده اند که چون بعد
 از وفات سلیمان علیه السلام سلطنت بنی اسرائیل بر او داد و فرار گرفت بعد از مدتی که
 ایشان را با هم منارعت افتاد ملوک اطراف را طمع مملکت سلیمانی از خاطر سر برزدیکی
 از آنها که پادشاه بنیوی که آن شهر از بلاد جزیره عرب است لشکر کشیده با بنی اسرائیل مقابله
 نموده بر ایشان ظفر یافت و طایفه از ایشان اسیر گردانیده ملک خود پر و خدای تعالی بپوش
 بر تیر غنوت سرافراز گردانید بجانب اهل بنیوی فرستاد تا ایشان را بصلیحت کرده بدین
 قوم و شریعت مستقیم موسی کلیم دعوت فرموده اسیران بنی اسرائیل از جنگ محنت خلاص
 گردانید چون یونس علیه السلام بعد از قطع منازل مدین بلده رسیده پادشاه اینجا را بدین موسی
 علیه السلام دعوت فرموده لعنایت و غفران الهی بفرموده از خط و غضب برسانید و بدین
 در بنیوی اقامت کرده سببایت داشت و قوم مشغول گشت و اهل بنیوی همچنان بر کفر و ضلالت
 خویش اصرار نموده او را و او ای رسالت مکذیب نمودند و اسیران بنی اسرائیل را مخلص روی نمود
 یونس علیه السلام با قوم خود گفت که اگر ایمان نیارید زود باشد که عذاب الهی شما را دریا بکشدند
 این سخن دروغ نیکویی افکاه یونس علیه السلام دست بر عا بر داشته گفت یارب قوم مرا
 مکذیب نمودند عذابانی بر ایشان نازل گردان دعای آن جناب با جابت رسیده با اهل بنیوی
 گفت بدرستی که بعد از سه روز عذاب متوجه شما گردد این حدیث بر زبان رانده با اهل عیال
 خود دعای غریمت بجانب جلی از جبال آن نواحی معطوف ساخته بدینست انکه بعد از نزول
 عذاب اگر اهل شهر در مقام اطاعت آیند و او را طلب کنند تا عافریاید که عذاب مرفوع شود
 نباید درین اثنا حضرت باریعال مالک را فرمود که شعری از سموم جهنم بجانب بنیوی روانه
 گردانند مالک بفرموده عمل نموده جبریل با سموم و وزخ مداین شهر رسیده انقدر آتش و وزخ اطراف
 و جوانب شهر را احاطه نمود اهل شهر بعد از مشاهده احوال هر کسینه و متحیر گشته از افعال خود
 نادیده هر چند یونس باطلیدند میافتنده و از سر اضطرار اتفاق نموده در ظلمت هر بلده بر تلی محقق
 شدند اطفال را از مادران و نتاج را از بهایم جدا ساخته و خاکستر بر سر پاشیده و متضرع و زاری
 و گریه و بیقراری اشتغال نمودند و چون مدت چهل شب و روز بدین کیفیت بسر بردند حضرت
 بخشنده بهمنیت جبریل را امر کرد تا عذاب را از ایشان مرفوع ساخت لکن قال غر و جل فلو کانت
قریه امنست ففعلها ایمانها الا قوم یونس آورده اند که بعد از سخبات اهل بنیوی
 از غضب باری تعالی یونس علیه السلام متوجه شهر گشته که ماکه الیس بصورت بشر ظاهر گشته

یونس اکت که بشهر مرد و مردم ترا بکند نیستم خسته خواهند ریختند بابرین یونس علیه السلام نجارا
 با ایل و اولاد بکنار دریا رفت سفینه پر مردم دید که متوجه سفر بودند از ایشان التماس نمود که او را
 با توابع همراه خویش از دریا بگذرانند که جواب داد که کشتی ما گران بار است اگر مصیبت باشد
 بعضی از مردم تو درین کشتی در آیند و برخی دیگر که از عقب می آید یونس علیه السلام ایل
 خود را در آن کشتی نشاندند خود باد و پسر برکنار و دریا با ایستاد بعد از لحظه نظرش بر کشتی افتاد
 بدانجا نرسید متوجه شد و درین اثنا پای یک پسرش لغزید بدریا افتاد و غرق شد که کی رسید پسر
 دیگرش را در بر بود یونس علیه السلام این واقعه را شنید که کرد و دانست که بلای آسمانی نازل
 شد و بعد ازین مصیبت در سفینه در آمد چون آن کشتی بمیان دریا رسید بامر قادر چون در
 وسط ابی جان با ایستاد که ملاحان سرجمه و حیران گشته که چه سبب است که کشتی جاری
 نمی شود و هر چند که دند فایده نداد یونس علیه السلام فرمود که بنده از خداوند کینه دارم و برین کشتی
 نشسته است تا او را بدریا می اندازند محالست که کشتی شمار و آن شود پس بداند که آن بنده کلا
 فرمود که منم چون ایشان می نشستند که او بغیر خداست گفتند که حاشا ما را و آب اندازیم
 بلکه سجات خود را ازین کرداب ببرکت تو می شناسیم یونس علیه السلام فرمود که قرعه زبم
 بام هر که بر آید وی را و آب افکند آن جماعت بقرعه عمل نمودند بام یونس برآمد آن جاب
 باز از اهل کشتی التماس افکند خود در دریا نمود ایشان ازین معنی امتناع نمودند و گفتند
 قرعه کا می مقرون بصواب است و کا می بخطاست نوبت دیگر قرعه زدند هم جهان بام همان
 برآمد یونس علیه السلام باز مطمئن خود را مکرر کرد و اندک قوم باز ابا کردند عاقبت یونس علیه السلام
 خود را با آب افکند و درین حال خطاب الی مایه رسید که یونس را فرود برو هیچ آسیبی نماند
 او مرسان یونس علیه السلام مدت چهل شب روز در شکم مایه بر لبش آفرید کارش فعال میبود
تا انکه که مساجات نمود که خدای فی الظلمات ان لا اله الا انت سبحانک
انی كنت من الظالمین مراد از ظلمات تاریکی شب و تاریکی دریا و تاریکی شکم مایه است
 انگاه حضرت خداوندی مایه را فرمان داد که یونس را بکنار دریا رفته بیرون افکن و مایه بامر
 الی بکنار دریا رفته یونس را از دهن بیرون افکند مانند کودکی که از عذو جل در ساعت درخت
 که در او مانده یونس در سایه آن بنجره آسایش یافت ایوهی از ایهوان صحرا بشیر داد
 آنجا بلمم گشت چون یونس بحالت اصلی معاودت نمود باری غرنازه او را بر اجبت نجارا
 قوم مامور کرد و اندک یونس علیه السلام بطرف نیوی متوجه گشته در صحرا ایشان رسید و از وی
 پرسید که چرا کسی گفت من از قوم یونس بن مسمی ام آن جناب پرسید که از یونس چه خبر

داری داد با قوم خویش چه کرد جواب داد که یونس بهترین مردم بود و چون مکذیب او که در
لبنان را بعد از بابت وعده فرموده غایب گشت و چنانچه گفته بود عذاب متوجه قوم گشت
و مردم بعد از یونس از وجدان وی انمعاصی انابت نموده بخدا ایمان آوردند و حضرت ارحم
الراحمین که آن پسر را بخشنده از بلاهای آتش نجات داد و نگاه یونس علیه السلام اینچنین
مقداری شیر طلبید شبان بعد از پاک خداوند سوگند یاد کرد که تا یونس از میان بایرون
رفته با بران مبارک و گیاه رسته و این کوسپندان را بشیر در پستانها خشک شده یونس کوسپند
طلب داشته دست بر پستان او فرو داد و بر فرو شیر در فزان آید شبان گفت دوست
که تو یونس بمبشی نگاه یونس گفت برو و قوم را از آنکس من اخبار کن شبان گفت ملک مکر
فرموده است که هر که از روست یونس و سلامتی او خبری بیاورد پادشاهی خود را بوی داده
مگر خدنگاری وی بر میان بند و اگر من بی ججی خبر رسانم گویند چو باقی طمع در ملک کرده
و مرا بکشند یونس فرمود که این کوسپند که ویرا دو شیدم و این سنگ که بران نشسته ام بر
صدق قول تو کواهی و بعد از نگاه شبان بشیر در آید حکایات ملاقات خود را با یونس
با اهل بنوی باز گفت و خلقی بروی کرده و مکذیب او نموده نهستند تا او را بکشند
شبان گفت ایها الناس ما من یصحرا آید که بر صحت قول خویش کواهی دارم خدایان را بدین
موضع برد که یونس را دید بود از کوسپند و سنگ او ای شهادت خواست کوسپند بکفایت آید
کواهی داد که یونس از شیر من آتش آید سنگ نیز گفت که یونس برین نشسته بود و خلوت از منصور
متعجب و مسرور گشته بطلب یونس مشغول گشته او را در پای درختی یافتند که نماز میکرد و مردم
در کریم و فغان آید دست و پایش را بپوسیدند و او را با غار تمام بشیر و راوردند و از بکرت قدم
مبارک من جمعیت و رقابت دران دیار بداند یونس علیه السلام قوم را سن دین و شر را بگویند
از حضرت غرر و ستوری خواست که بساحت مشغول کرد و بعد از حضرت غرر عیبت سیر نموده ملک
ملک الیم شبان مذکور کرده و در افتت یونس علیه السلام روان شد و یونس علیه السلام در آخر ایام
حیات جلیس عباد و دوزخ شده در وقت نزع شعیان بر خاکش کرد او بود بجای بنی اسرائیل فرستاد
دیگر از پیغمبران مرسل که بر روزگار جانشینی اصف بن برخیا مبعوث شده **عالمی** است بعضی
او را از جمله پیغمبران مرسل میخوانند معاصر یونس علیه السلام در بنی اسرائیل دعوت
دین موسی علیه السلام میکرد **موسی** او نیز در ایام جانشینی جناب اصف بن
برخیا ناج نبوت بر سر نهاد بعضی مورخان او را از پیغمبران مرسل دانسته اند معاصر
یونس بن مثنی در کردی از بنی اسرائیل دعوت دین قویم و شریعت مرسله بگویند

و از حکمای زمان قیام عورت حکیم و سقراط حکیم با آصف هم روز کار اند اما از بادشاهان جهان
 همان یکاوس هفتاد سال با آصف هم روزگار است و در توران نیز همان افراسیاب و از فرمان
 دنان بنی حمیر همان تا سر النعم در ملک مین هفتاد سال فرمان پذیر یکاوس بود و از گروه کلد امین
 حولا تا بعد از عداس از دست یکاوس فرماندهی ملک بابل یافت سی و هشت سال فرمان
 پذیر او بود و از فرمانروایان بنی سلیمان اول بر جمع بعد از فوت حضرت سلیمان علیه السلام
 بر اورنگ فرمان روی بنی اسرائیل جلوس نمود از ششم تا ملک مصر در زیرین او بود و فرمان
 پذیر یکاوس سی و هشت سال فرماندهی او هفتاد سال بعد از و پسرش افراسیاب سال فرماندهی نموده در
 گذشت و بعد از و پسرش آساف فرماندهی آن ملک سرافراز گشته و بر تبه نبوت نیز سر بلند
 شد چنانچه پیش ازین در اوراق سابق گذشت بعد از و پسرش هوسا قطب فرمان یکاوس
 در آن ملک فرمان روی گشت و یکروز کاران آصف از بادشاهان جهان در ایران
 بعد از یکاوس سی و نه سال کجی و بن سیادوس بن یکاوس سی و هشت سال مدت جهان بینی کجی و
 و شصت سال بود و در توران چند گاه همان افراسیاب در آن ملک تسلط داشت بعد از
 اندک مدتی کجی و بن یکاوس پسر خویشتن سیادوس اوراکت و کشته شد و پسر نو ذریه منوچهر بر توران
 سروری داده بعد از و از ده سال کجی و فرماندهی حاکم توران فرمانروا بود و در کابل
 خویشتن جهم بن افراسیاب از زانی داشت تا آخر روزگار کجی و و جهم در مالک توران فرمان
 روا بود و از گروه کلد امین همان حولا تا پست و دو سال بعد از و پسرش سیج سال و بعد از
 عمر حسن و هشتاد سال فرمان پذیر کجی و بود و از فرماندهی بنی سلیمان همان هوسا فط پانزده سال
 هم روزگار کجی و است و بعد از و پسرش آهر با هو تخت سروری جلوس فرموده ده سال
 فرمان پذیر کجی و بود و بعد از و غنل با هو به نیزنگ افسون کینه سروری بنی اسرائیل با و
 بعد از و پسرش آهر با هو که غلامان پسرش از نسل سلیمان کسی را ندیده نداشت هفت
 حکم را ندیده در گذشت بعد از و پسرش آهر با هو که غلامان پسرش را در مخفی کرده اند
 بودند و هفت سالگی بر اورنگ فرماندهی نشست مدت فرماندهی او پست و هشت
 سال و از بنی حمیر که فرمانروایان ملک مین اند همان تا سر النعم پانزده سال بر روزگار کجی و
 بود چون او در گذشت عمر عرش بن افریقین بن ابرهه فرمان کجی و فرماندهی ملک
 مین یافت چون پنج گز که بعرب عرش کوه سید بر و استیلا داشت از نیمه او را مرعش گویند
 چهل و پنج سال کجی و هم روزگار است دیگر از بادشاهان جهان که با آصف بن برخیا هم
 روزگار اند در ایران **لهرب شاه** است و او پسر او دشت بن کی نشین بن کبکیاد

باند رز که جزو شاهنشاهی ایران و غیره گشت بعد از اندک مدتی که در بین کشور او در گذشت
 سید سالاری در قسطنطنیه و ملک سیامان بر نام پسر که در نزد بخت النصر شهریه
 رسید و در اوایل پادشاهی له اسیر توران جهم پسر افراسیاب در گذشت مدت
 فرماندهی او شصت و یک سال بود بعد از او پسرش از جانشین بر ممالک توران استیلا یافته
 شد و افراسیابی پیش گرفت و از کرده کلد امین که از دست له اسیر فرمانده ممالک
 بابل بود و فرخ و جهر پسرش خسرو است و او چهل سال فرمانروایی نموده در گذشت و بعد از او
 پسرش سنخاریب فرمان ده آندریار گشت و بفرمان له اسیر که به بیت المقدس
 کشیده عاقبت بدست خرقیا فرمانده بنی اسرائیل گرفتار گشت چنانچه غنقریب در اوایل
 قصه شیعیان که در میان کور میگردانند و گفته اند که سال له اسیر بهروز کار بود و از فرماندهان
 بنی سلیمان همان بواسطه دوازده سال له اسیر بهروز کار است و چون او در گذشت
 پسرش امصیا با هو بر سر فرماندهی نشست و چون هفده سال از فرماندهی او بگذشت
 پیش گشت بعد از او پسرش یوشیم بر سر حکومت یکده سال فرمانروایی
 کرد حضرت یونس پیغمبر هم در زمان حکومت او بدعوت اهل تنبوی نامزد گشت و چون یوشیم
 در گذشت پسرش اخزنجای او را در ننگ نشین گشت مدت فرماندهی او نیز شانزده سال
 بود و چون او در گذشت پسرش خرقیا بر سر سلطنت جلوس فرمود و از بنی حمیر همان
 صد و بیست سال بهروز کار له اسیر فرمان ده آن دیار بود له اسیر اورا بدرگاه خوانده
 بجنگ ترکان فرستاد و دیار ما و را را اله از دست ترکان انتزاع نمود چون از آن
 دیار برگشت پیش له اسیر آمده نو ازین تمام یافته بکشور خوین خرامید **حضرت شیعیان**
پیغمبر علیه السلام بنی اموی از نسل سلیمان بن داود و هم جانشین بیستم
 از جانشینان حضرت موسی کلیم الله بعد از فوت آصف بن برخیا علم جانشینی و نگاهداری
 شریعت موسی کلیم علیه السلام بر افرخت و بمرتبه پیغمبری نیز سزاوار گشت چون نوبت
 سلطنت بنی اسرائیل به خرقیا بن اخز رسید در زمان فرماندهی او طعنیان و
 عصیان بنی اسرائیل از حد تجاوز نمود هر چند شیعیان پیغمبر و خرقیا انجاعت را نصیحت
 کردند فایده نداد و در اثنا ی این احوال سنخاریب فرمان ده ملک بابل بفرمان له اسیر
 با شش لک مرد محارب متوجه بیت المقدس شد بعد از قطع منازل بر ظاهران شهر
 نزول کرد و درین وقت خرقیا بر حمت پای مبتلا بود و چون از آمدن لشکر دشمن خبر یافت
 خوفی تمام بر وی استیلا یافته از شیعیان پرسید که یاسی الله درین باب هیچ خبری از شما

بنور رسیده است شعیبا جواب داد که بی متعاقب آن و جوی آبی شعیبا نازل شد که با خرقیا بکوی که
 شرایط وصیت بجای آورده یکی از فرزند خود را فرماندهی بنشیند نماید خرقیا بفرموده عمل نموده بدعا و
 تضرع و بکار مشغول گشته از حضرت عزت نجات بنی اسرائیل از جنگ رعد اسالت نمود انگاه
 شعیبا و جی آمد که با خرقیا بگوید که دعای ترا مستجاب ساختیم و ترا بر دشمنان ظفر دادم و بر عمر تو بازده
 سال دیگر بفرودم و با استعمال فلان و و از رنج ترا شفا دارم و ازانی داشتیم شعیبا بن پیام ملک
 رسانیده خرقیا سجده نموده بشکر نعمت آبی مشغول گشت و در جای درو داروی مخصوص را
 نهاده از آن علت نجات یافت انگاه بنی اسرائیل مقابل سخیاریب رفته محاربه نموده او را
 منهدم کردند و بعد از آن از ام لشکر سخیاریب را با پنج کس از خواص او اسیر کردند و اسیده مشغول
 ساخته هر روز که دشمن میگردانیدند و هر یکی را هر روز در میان جویین میدادند بعد از هفتاد
 روز ملک بابل بخرقیا پیغام داد که قتل نزد ما بهتر است از این زنده گانی خرقیا خواست که بکشتن
 این فرمان دهند درین اثنا و جی آبی شعیبا نازل شد و بخرقیا بگو تا سخیاریب را نکشد
 ملک او را نوازش کرد و ملک بابل فرستد خرقیا بموجب فرمان آبی عمل نموده سخیاریب را
 باغ از تمام ملک بابل فرستاد و چون سخیاریب ملک بابل رسید بعد از هفت سال دیگر در
 کدشت بخت النصر بجای او فرماندهی بنیشت و چون پانزده سال دیگر از عمر خرقیا بگذشت
 جهان فانی را وداع کرد بعد از فوت او هفت از نسل او بر سر سلطنت بنی اسرائیل
 جلوس فرمودند چنانچه عنقریب مسطور میگردند تا در زمان فرماندهی صدقیا که آخرین فرمان
 دهان بنی سلیمان است بنی اسرائیل با هم مخالفت کرده تیغ در یکدیگر نهادند و هرج و مرج
 بحال ایشان راه یافت و هر چند شعیبا قوم را ایضا نمود استماع نکردند و عاقبت جهنم
 متحیر بدان شد که قصد قتل شعیبا کردند و از نجاب از آن ظالمان که بخت در راه درختی دید
 که از بیم شکافه شده بودند اگر ده که یا بنی اللد جانب من بیا آنحضرت بسوی درخت رفت
 و در جوف وی پنهان شدند شیطان کوشه جامه او را کشید تا در پیرون ماند قوم عیسی
 از عقب رسیده بدلاله شیطان او را در میان بجزیره باره دو نیم کردند از حکما که همواره
 شعیبا پیغمبر بوده اند یکی سقراط حکیم و دیگر جاماسب حکیم است که برادر گشتاسب بن لهراسب
 است در علم نجوم کمال تصنیف کرده که آرزو جاماسب نامه از قوت بفعالی آید بقیامت و نام
 هر پیغمبری و بادشاهی که مازور رستخیز خواهند نمود آنرا می شنیده چنانچه نام کم و زیاده برابر
 ما این یافته میشود اما از بادشاهان جهان که در ایام جانشینی شعیبا پیغمبرم بوده اند و در این
 هفتاد سال همان لهراسب شاه است چون صد و ده سال از بادشاهی لهراسب بگذشت پسرش

کشتاب از در بنجیده بروم رفت و بعد از ده سال باز بایران آمده لهراسب تاج و تخت
 بکشتاب سیزده خود کوشه آرزو اختیار کرده بعبادت حق سبحانه مشغول گشت و از فرمانده
 توران زمین همان از جاسید در آخر روزگار لهراسب دست تعلیق آورده متوجه ایران
 گشت و در بنج لهراسب را بقتل آورد و از فرماندهان بنی سلیمان در اوایل روزگار جانشینی
 شعیا خرقا بعد از پدر بسروزی نشست و احوال می دیکه ازین قصه شعیا مطور گشت
 مدت فرماندهی او بیست و نه سال بود بعد از او پسرش منشا بر تخت فرماندهی نشست
 پنجاه و پنج سال حکم رانده در گذشت و از نوکلدا این که هم روزگار شعیا نوده اند تخت
 تخت سخی ریب چندگاه و بعد از پسرش منوسا یفرمان لهراسب مرزبانی اندیاریافت بعد از
 مدتی اندک لهراسب را مامون کورد زار که بر تخت انضراشته تها ریافته در سیاهان بدرگاه
 خوانده فرماندهی ملک بابل بود و او این همان تخت انضراست که بیت المقدس را ویران کرد
 و مار از نهاد بنی اسرائیل بر آورد و جانی غرق مبطور کرد و انت را لند تعالی اما صاحب تاریخ
 طبری و روضه الصفا آورده اند که تخت انضراست بود از نسل کورد زار از خاندان اشرف
 که تخت روزگار خوار و دلباس کرده اند بود و بدیاری بابل افتاده عاقبت بر تبه سلطنت
 رسید و کیفیت این واقعه چنانست که در بنی اسرائیل شخصی بود مویده تاسید ربانی که او را
 دانیال اکبر میگفتند و او روزی در آتشی تو برایت خواندن پی رسید که دلالت بان
 مسکندر شخصی بیت المقدس را خراب کرد و دانیال اکبر مخزون گشته مناجات کرد که
 یارب باشد که بیت المقدس را خراب کرده بنی اسرائیل را برده کند او را در خواب
 اعلام دادند که خراب کننده بیت المقدس شعی است و در دیار بابل تخت انضراست نام
 دانیال چون پیدار شد اموال خود را گرفته غریمت بابل نمود بعد از قطع منازل چون
 بابل رسید مدتی مدید از احوال و نیام نفحص نموده از تخت انضراست ان یافت اتفاقا
 روزی غلام او به هم میرفت که پسری دید مریض بر خاکستر افتاده غلام از حال او پرسیده
 جواب داد که من به عیلام پیوستم ازین بجبست معاش خود و مادر همزم جیده می فرو ختم اکنون
 بدین حال افتاده ام که می بینی غلام پرسید که نام تو چیست گفت تخت انضرا غلام بر فیه
 باز گشته خواهر را ازین اعلام خواجریا غلام بسرا این تخت انضرا آمده دانیال غلام را
 فرمود تا او را بخت و شوی اده بنجانه برد و مادرش را نیز لوباق آورده دانیال غلام را
 بتعمد و ترتیب ایشان برداخت و بعد از آنکه تخت انضرا صحت یافت روز دانیال با وی گفت
 که مکافات احسان من که بقدر طاعت در باره تو بجا آوردم چیست گفت تخت انضرا گفت که

این اسم زنجانی مصنف
 این است حقیقت تخت انضرا
 میفرماید که رخام این کورد
 زنجانی را با جیل بسیار آرد
 این غصه تنگ خود آوردن
 را بود از وی بسیر میاید
 زن گفت که می جویم بوی
 و این بر باد ندهم تقاطی
 در روز سال دو پایا
 که آن بت انضراست داشت
 حضرت فوج جوان آیین
 بت را بادت خودی
 این خدای بی دولت است
 دل در زیر پای این خد
 بت حق تو را میگشاده
 تا بستان در دهن این کورد
 بر میدارد و پرورتن میشود
 غنمت داشت که از کسک
 یک او بیاورد و بپ
 با او که بیاورد و بپ

که مکافات احسان من که بقدر طاعت در باره تو بجا آوردم چیست گفت تخت انضرا گفت که

چگونگی کافات تو قیام نمایم که هیچ چیز نیستیم و انیال فرمود که چنان گمان میبرم که عاقبت
 بر نیاید سلطنت خواهی رسید و چونک بنی اسرائیل لشکر خواهی کشید اکنون مطلوب
 آنست که برای من و اهل بیت من امان نامه بنویسی بخت انصاف جواب داد که با من مزارع میکنی
 و انیال فرمود لا والله و درین باب الحاح کرده گفت اگر ملت من مرا بندوق داری بستی
 هزار درهم ترا دهم بخت انصاف بشارت داد و در خون امان نامه نوشت و آن مالی را قاضی
 کشت آورده اند بخت انصاف بشارت از مرض باکو دکان بصحر رفته هیزم چندی و آن کو دکان
 او را بر خود مهر کرده اندندی چون بستی هزار درهم را گرفت بر باران قدیم مصروف
 داشته جمه ایشان اسبان خریده با جمع بوی رسیده بدرگاه ملک سنجاریب روز بروز
 در زمینش می افروخته تا بر تبه امارتش رسانید و بخت بر طرف که توجه نمود و منظور
 باز میکشت چون سنجاریب به بیت المقدس لشکر کشید او را همراه خویش بر دو با هم گرفتار
 گشتند و هنگام مراجعت در خدمت ملک بابل آمد و چون سنجاریب در گذشت بخت
 انصاف متقلد امر سلطنت کشت و از فرماندهان بنی حمیر جهان در ملکین فرمان پذیر گشت
 بود و بیکس از امر و زکاران حضرت سعیا از بادشاهان جهان در ایران کتاب
 است و او را هرگز نیکویند هر بغرس قدیم آتش را گویند و بدین شین و چون ده سال از
 جهان بانی او بگذشت در اوشت دین کبری را پیدا ساخت کتاب بدین خویش خواندن
 گرفت از بادشاهان جهان آنچه پیش از فریدون بودند بغیر از جتید و ضحاک دین حضرت
 فوج عم داشتند و فریدون بشریعت ابراهیم خلیل الرحمن گردیده تا زمان کعبه
 شاهان ایران بر آن پسندیده آیین بودند و کعبه شریعت موسی علیه السلام پذیرفته
 تا زمان کتاب ملوک عجم بر شریعت موسی کلیم الله مستقیم بودند و کتاب اول
 بادشاهست از ملوک عجم که از راه راست برگشته دست از شریعت موسی علیه السلام
 باز داشت و فریب زرادشت در او اندر کرده مذہب او را قبول نموده آتش پرستی را
 زواج داد و بعد از کتاب بادشاهان ایران تا نزد خردین شهریار که در زمان خلافت
 حضرت امیر المومنین عمر رضی الله عنه از بادشاهی بر افتاد بر این زشت زرادشت
 بود و مکر خاندان رستم که از این زرادشت امتناع نموده قبول نکردند و از فرماندهان
 نوزان جهان از جاسب در زمان لهراسب و چند گاه در زمان کتاب دست تعذب
 استقبال آورده لهراسب و کتاب خراج پذیرا و گشتند تا آنکه کتاب بنا بر مصلحت
 زرادشت دست از خراج باز داشت بنا بر این از جاسب لشکر بایران کشید از فرماندهان

بنی سلیمان که با کتاب هم روزگار اندامون پسرش بود از پدر کلا سروری بنی اسرائیل
 سرهنده دوازده سال حکم راند و بعد از او پوشتیا بر سر فرماندهی نشست مدت فرمانروایی
 او سی و یک سال بعد از او پسرش هو با ختن بر سر سرسلطنت جلوس نموده بعد از چند گاه در
 گذشت و بعد از او برادرش هو یا قیم تاج شاهی بر سر نهاده پانزده سال ایالت نمود و بعد از
 پسرش یحییو سروری بنی اسرائیل سر فرار کرد و در گذشت و از گروه کلدانین همان بخت النفر از دست
 کتاب سب فرمانده ملک بابل بود و از فرماندهان ملک بن چند گاه همان مرغش با کتاب
 هم روزگار است و بعد از او پسرش ابو مالک از دست کتاب فرماندهی ملک بن دیگر از
 بادشاهان جهان که با حضرت شعیب عام هم روزگار اند در ایران بهمن بن اسفندیار بن کتاب
 است در آغاز پادشاهی او رستم دست بر نیرنگی در شش شفا و در چاه نیستی افتاد و بعد از آن
 بفرموده بهمن فرامرز بن رستم گرفتار گشت و او را زنده بردار کردند و زالی را بند کرد و خاندان
 رستم را برانداخت و مالکته را بران بر روزگار بهمن سروری که نامدار یا شندند است پسر اسفندیار
 این کتاب از نسل فراسیاب از جاسب کسی که نامی در انداخت بعضی از افغانه گویان
 در رفتن بهمن بچیک از دما و فرو بردن از دما بهمن را و غیران در قلم آورده اند که از باب
 خرد و عقل راجحت آن باور نمی افتد و از فرماندهان ممالک بن گویان حلیه اند اقرن پسر
 ابو مالک دست بهمن فرماندهی آند یا ریافت و از پادشاهان بنی سلیمان بعد از یحییو
 در آغاز پادشاهی بهمن صدقیا سروری بنی اسرائیل سر فرار گشت بعد از مدتی بنی اسرائیل
 جوش و خروش سرگشی بر آورده طغیان و عصیان خونریزی و فساد ایشان از حد تجاوز
 نمود حضرت شعیب هر چند زبان نصیحت بآن قوم پادشاهت بکنود فایده بر آن مترت گشته
 بلکه آن ناپاکان برگزیده حضرت عالمیان را باره دو نیم کردند چنانچه در اوراق سابق
 مسطور گشت و الله اعلم **حضرت عزیز یغبر علیه السلام بن شریح از فرزندان**
دانیال اکبر آجیاب پسر شریح از فرزندان دانیال اکبر است که ششم از آن در ذکر احوال
 بخت النصر مسطور گشت و آن حضرت را بعیری از منافقانند جانشین نهم است از جانشینان
 حضرت موسی کلیم علیه السلام بعد از قتل شعیب عام او رنگ جانشینی و نکاه با بی شریعت موسی
 از نور خویش روشن گردانید و بر تبه پیغمبری نیز سر فرار گشت بفرمان خداوندی بنی اسرائیل
 بتوبه و انابت دلالت کرده بشریعت موسی و طاعت بار بیتیعالی دعوت نمود ایشان سر از
 متابعت باز گشاید فسق و فساد و جور و عدا دشکار نمودند هر چند از میان قوم را موغظ
 و نصیحت میفرمود فایده نمی داد تا آنکه روزی از میا بر صخره پست المقدس برآمده بران خود

خاک زده خاک بر سر پاشیده روی بآن قوم آورده گفت که خدای تعالی میفرماید که دست
 از نافرمانی بازدارید و الا جمعی از آتش بر ستان شما مسلط گردد انهم که دمار از نهاد شما آورده
 بیت المقدس را و بران گردانده گفتند تو برخداوند عالمیان افترا میکنی چه هرگز معبود
 بحق مسجد را خراب گردانده و حاکم عادل بر دوستان خویش دشمنان را کما کرد و بدین
 سخن گفتا نموده از میار اگر فتنه مجوس ساختند درین اثنا بخت النصر که کشیده بر ظاهر
 بیت المقدس نزول نمود و بنی اسرائیل را محاصره کرده مدت آن امتداد یافت لاجرم اهل
 شهر حکم او را راضی شده مفاتیح تسلیم نمودند و بخت النصر شمشیر خور بر اهل شهر حکم
 گردانید و ضعیف و عجز را بجان امان داده دانیال الکیر را طلب داشت گفتند بغالم بقا
 خرامیده است و دانیال بن جرقیل خلف دانیال الکیر بود با اهل بیت او و عهد نامه بخت النصر
 بر نزد او آوردند و بخت نصر بعد خویش و فاموده است از از پاسبان و سطوت خود این مطمئن
 گردانید و عمارات بیت المقدس را کنده و سوخته بحرق توریت نیز حرات نمود و
 انز غضب او تمام ولایت شام رسید و نقاد نهرا را فرزند آن ملوک و انبیا
 اسیر گردانیده بدار الملک بابل فرستاد و چون بخت النصر از قتل و غارت فارغ شد
 شنید که یغری از بنو یمن بنی اسرائیل را میان نام از جمیع حادثات قبل از آمدن تو این
 خبر داده بود و آن روز بر کشتگان او را گرفته در فلان موضع حبس کرده اند بخت النصر
 با حضار را میا فرمان داده از وی پرسید که تو این معنی از کجاست میا گفت
 عالم غیب را بخت قوم فرستاده از جمیع این قضایا خبر داد بخت نصر گفت که چه بد قومی باشند
 که بسم خود را بکذب نموده مجوس گردانند انگاه بخت النصر از میار ارخصت آن حرف
 خود عنایت بابل نموده دانیال خرقیل که او را دانیال الصغیر نیز گویند به همراه خود با غراز
 و احترام تمام بملک بابل آورد و دانیال را پیوسته تعظیم و تکریم می نمود چنانچه احوال او بجا
 خود عنقریب مسطور میگرداند و الله تعالی القصد چون از میا از بخت النصر خبر
 یافت روزی خبر سوار بر بحر میرفت که گذرا و به بیت المقدس افتاد و در بستانی ازین
 آن بلده فرود آمده مقداری شیره انکوره همراه داشت از پست مرکب فرود آورده
 پیش خود نهاد و چهار را بسته جانب آن مقفها فرود آمده و دیوارها افتاده و استخوانها
 پوسیده نظر کرد و گفت که خدای تعالی اینها را چگونه زنده کند بعد از آنکه بمیرانیده
 کما قال عز و علا او کالذی مر علی فریه و هی حاویه علی عروسها الایة این گفته در خواب
 شد باری تعالی در خواب روح او را قبض فرموده مرکب او نیز مرد و طعام و شراب او بچنان

تازه بماند و بعد از وفات او میا بچند سال بفرمان بهمن پست المقدس ابادان شد حق غزو
 علاء غریز را بعد از صد سال زنده کرد و این فرشته آمد و از وی پرسید که کم پشت جواب
 که یوم او بعضی یوم آن فرشته گفت بل پشت مایه عام فال نظر الی طعامک و ستر ایک
 لم یثبت و انظر الی حمارک چون او میا نظر بجانب اسخو اینها بوسیده مرکب انداخت
 دید که عظام آن با هم متصل گشته کشت بروی زبانتن گرفت بعد آن قادر مختار پست
 بروی پوئش زنده کرد و ایند نگاه غریز هم راجع خود نشسته بشهر بیت المقدس فر آمد
 دید که همه ابادان شده نگاه بخانه خود آمد بیره زنی ناپیدا بر در سرای خود نشسته دید اینجاب
 از وی پرسید که این سرای غریز است گفت آری و تو چه کسی که نام او می بری که من سالها
 که نام آن صاحب خیلن از کسی شنیده ام جواب داد که من غریزم جاریه گفت سبحان الله
 صد سال شد که غریزکم شده است و از او بپرسشانی نداده و گفت که من یک از کنیزان
 اویم بروی مردی مستجاب الله دعوات بود اگر راست میگوی دعا کن تا چشم من بینا گردد
 غریز دعا فرمود خدای عزوجل آن جاریه عیار را پنهان کرد و غریز نگاه کرد در عت
 بشناخت با وجود آنکه بعد از حیات جدید از وی از انار شیب بشهره ایانش مشتاده بی
 افتاد و پیرش بعد صد و ده ساله و پیران پسر او نیز پیران بودند جاریه ند کو بچلین بنی اسرائیل رفته
 اولاد غریز را ازین واقعه خبر داد این اورا نگذیب کرده جاریه گفت که من فلان کنیزک
 ناپیدا شما ایچم که بدعا را و پنا گشتم و پیران بنی با یوم از ان ایچم برخاسته بخدمت غریز آمد
 غریز با وی گفت که من در میان هر دو کتف پیر من خالی بود غریز پشت را برهنه ساخت
 پیران علامت دیده او را در آن قول بقصد یوت فرمودند اما سایر قوم باورنداشتند گفتند
 بپس را توریست بعد از مارون محفوظ از غریز نداشت و در جاریه بخت توریست ضایع شده
 اگر تو درین قول صادق توریست را بجوان تا ما ملا کنیم و غریز علیه السلام توریست را بر خوانده
 و آن جماعت بقید کتابت در آوردند و بعضی از عظمای بنی اسرائیل گفتند نسخ توریست
 که از شعیا علیه السلام بعد از سلیمان نوشته در زیر یکی از ستونهای مسجد مدفون است
 چون بکنند آن نسخه بر آید هر دو با هم مقابله کردند بکثرت تعاقب و بعضی از قوم در صلا
 افتاده گفتند غریز پیر خداست تعالی عما یقول الظالمون علوا کبرا کما قال عزوجل
 قالت الیهود غریز ابن اللد الایه آورده اند که اول کسی که در قضا و قدر سخن گفت غریز
 بود چنانچه از پروردگار خود سوال فرمود که یا رب من در عجب ام از آنکه اهل شرک را
 بر عباد مومنین و فرزندان انبیا تسلط ساختی تا ایشانرا قتل و اسیر کردند و مسجد ترا احراق

کرد ایندند و کتاب را باره باره ساختند خطاب آمد که ای غریز بنی اسرائیل محرمات
 مرا حلال بنده استند و انبیاء مرا کشتند بواسطه این کسانی را بر ایشان سلطه کرد ایندم
 که طمع بنواب خوف از عقاب من نداشتند غریز گفت یارب تو حاکم عادل چه حکمت
 بود که عامه را بجرم خاصه عقوبت فرمودی خطاب آمد که بفعلان پیابان برو تا جواب لجنوی
 چون غریز بدان پیابان رفت حرارت هور در وی اثر کرده درین اثنا درختی دید
 بجانب درخت رفت و قریب بدان چشمه خوشگوار بر دید غریز در آن چشمه رفته غسلی
 بر آورد و در زیر سایه درخت بنحرب رفت در آن موضع خانه موردان بود موری او را
 چنان بکشد که از خواب بر حیت و از سر غضب آتش در پست النعل نهاده مجموع موردان را
 هلاک کرد و متعاقب این حال نذری غیبی رسید که ای غریز چرا این موردان را کشتی
 جواب داد یکی از ایشان مرا بکشد حضرت حکیم علی المطلق فرمود که چون یکی از بدجرا همه را
 سوختی غریز ساکت شده دانست که مقصود ازین خطاب عتاب آئینر حیت با نایب
 و استغفار مغلول شده و غریز را هر چند دیگر اشکالات در باب قدر روی نمود اما از
 هیبت بادشاه قهار بر زبان نایب آوردن چه سابق این خطاب بکوسن وی
 رسیده که اگر دیگر بار از سر قضا و قدر سوال کنی نام ترا از دیوان انبیاء محو کرد انعم الله علم
 بحقایق الامور و از پیغمبران مرسل که غریز علیه السلام هم روزگار بوده اند **دانیال الصغیر** است
 که علم رمل معجزه اوست از نسل دانیال که تبعه بخت قیام نموده اما نام او بسته چنانچه شمه
 از آن قبل ازین در ذکر بخت مطبوعه گوشت و شرح ابتدای احوال وی چنانست که چون
 بخت النصر از تحریب بیت المقدس فارغ شد و دانیال بن خرقیل که از فرزندان دانیال
 اکبر بود با خود بابل آورد و اغزاز و احترام فوق احد بسته بوی ظهور رسانید و روز
 بروز بزم غزت اختصاص دریافت چنانچه محسود و محسوس نمود کشته روزی اعیان
 محسوس بخت نصر گفتند که شخصی تربیت میکند که مخالفت دین است و از طعام تو نمی خورد
 بخت النصر دانیال را بدعوئی طلبیده معلوم کرد که محسوس و روسا و مملکت در حق او
 صادق اند و ازین جهت در غضب رفته او را حبس فرمود و دانیال محسوس بود تا زمانی
 بخت النصر خوابی هولناک دید و تا کاینان و معبران و خواص خویش را طلبیده گفت
 من خوابی دیده ام باینکه می باید که شما تعبیر آن کنید گفتند ملک تو فر فرماید تا ما تعبیر آن
 کنیم بخت النصر گفت از غایت فرح و بیم خواب را فراموش کردم این خواب جواب دادند
 که خوابی که عبارت تو از آن قاصر است یا چگونه تعبیر آن کنیم بخت النصر ازین سخن خشمنا

شد گفت من مدتها شما را بجهت آن تربیت کرده ام که امثال این مشکلات حل گردد اکنون
مدت سه شبانه روز شما را مهلت داده ام اگر تعبیر خواب مرا بیان کردید قبها و الله بهما
بکشم و این خبر در شهر شما یافته بسمع دانیال رسیده از صاحب سخن التماس نمود که با ملک
یکو که تعبیر خواب ترا دانیال گوید صاحب سخن صورت واقعه را معروض ملک گردانید و
بخت النظر دانیال را طلبیده است از کیفیت خواب و تعبیر سبب سلام نمود دانیال فرمود که ضمیر
عظیم در خواب دیدی که بر زمین افتاده بود و سرش از زردن و گردن از فقره و میانش از
مسن ساقهای از آه و قد میانش از کل نخچه بود در آشنای سنگ عظیم از آسمان
آمده آن ضمیر اچنان در هم شکست که باد هر زره از آن بطرفی برد آن سنگ عظیم شد
که روی زمین از وی بر گشت بخت النظر گفت صورت واقعه همین است پی زیاده
و نقصان اکنون تعبیر آن بیان فرماد دانیال تقریر کرد که ضمیر نمودار زمان مملکت تست
و سرزین مثال ملک آرمیده نو کردن فقره عبارت از زیر تست و وسط وی کنایت
از ملک دیگر است و حدید مثال ملوک فرس است که بنیان قصر دولت ایشان از هم
مستحکم تر است و ساق سفالین مبنی از آنست که او حکومت و سلطنت ایشان در آخر
ایام ایشان ضعیف گردد و سنگی که از آسمان آمده آن ضمیر را در هم شکست عبارت
از پیغمبری است که در آخر الزمان مبعوث گردد و ملوک را معذور گردانیده او را باز منقوع
سازد و ترتیب او تا قیام قیامت قائم ماند بخت النظر گفت ای دانیال هیچکس را
نمیدانم که حق نعمت او پیش از تو جز نباشد بدین تعبیر خوابی که بیان فرمودی و من بخوانم
که مکافات تو بجای آوردم انجا بخت النظر اولاد نام و از او امر از رقیع مقدار ولایت
خود را جمع آورده گفت دانیال مردی است حکیم و صاحب رای که مرا از رنج خواب
مهییک دیدم بودم و فراموش کرده نجات داد اکنون من تدبیر امور مملکت را بر او
صایب او مفوض گردانیدم و اگر در امری از امور حکم من مخالف اشارت او صادر
کرد باید که فرمان مرا کان لم یکن انباشته صواب دید او را مرجع دانید و دانیال بر موعظ
عزت و ضمت ارتقا نموده بعد از چند گاه بار دیگر نایره بعضی حد در کانون ضمیر خود
مجویستغال یافته نزد بخت النظر آمده معروض رای او گردانیدند که دانیال کجانی
که او را الهی است مطلع بر امور مخفی بخت النظر جواب داد که زعم او همین است گفتند
رخصت فرما که برای تو الهی بسازیم اعظم از آنکه از اشیا مخفی خبر دهد و در هیچ مقام
معاونت نماید بخت النظر گفت اگر از غمده این امور بیرون تو آیند آمدن من مضائق

ندارم و آن ابلهان رخصت یافته صنایع را جمع کرده تا صغر طولیل غریض از معدنیات
 ترتیب دادند و تاجی از زر مگل بجای آوردند و بر سر او نهادند و آتش بلند افروخت
 خلق را سجده بت تکلیف کردند و هر که امتناع نمود او را آتش افکندند و خلقی کثیر از
 اسیران بنی اسرائیل در آن واقع واقعه هلاک شدند و روزی از روزهای اعیانام
 کرده بنیالچ و قربانها مبارت نمودند و در آن عید دانیال را با سه نفر دیگر از اهل
 بیت دانیال اگر در رخصت بخت انصر در آتش انداختند چون بخت انصر از یاقم قصر
 در آن آتش نظر کرد و هیچ کس ادید که در آن موضع موحش نشسته که یکی از آنها مانند طبری
 در بال در سلت و آن را یاد میکرد و بخت را میآید این صورت غریب رغبتی
 در دلش افتاده آواز داد که از آتش بیرون آید رفقا در بعد از آتش بسلامت
 بیرون آمده نزد بخت حاضر گشتند بخت انصر از آن پرسید که آن شخص که در میان
 آتش ترویج شما اشتغال می نمود که بود دانیال گفت آن فرشته بود مامور از جانب
 برو که مرا مضرت آتش را از بندگان خویش باز دارد بخت انصر گفت چرا مرا از این
 واقعه اعلام نکردید تا قوم را از آن حرکت ناشایسته منع میکردم گفتند بواسطه
 آنکه قوم ترا قدرت باری تعالی معلوم کرد که چگونه بجز است در میان خود قیام نمایند
 بخت را تنبیهی حاصل شده در اکرام و احترام ایشان بیفزود و بعد از چند گاه باز
 بخت انصر خوابی نایل دیده چون بیدار شد عظمای قوم خود را امر از خواب
 و تعبیران بگریه گفتند تو با استاد سا حرا ن مصاحبت میکنی و در شبها بوقت
 خواب ترا خوابها شوریده مینماید و بواسطه تعبیر آنها از تو بشرف تو اخت و اخفا
 می باید مصداق این مقال آنکه قبل از محالست دانیال امثال این واقعات نمیدیدی
 بخت خشم گرفته ایشان را از مجلس بیرون کرده با حضار دانیال فرمان داد و از خواب
 خویش و بنیال آن او را اعلام نموده طلب تعبیر کرد و دانیال بعد از ساعتی فرمود
 که در خواب درختی عظیم در غایت حسن دیدی که سر با آسمان کشیده بود و طیور بر
 آن مجتمع گشته در سایه آن درخت و سبایع آرمیده درین وقت فرشته آمد تری
 در دست شاخهای درخت را بریده و خوش و طیور متفرق گردانید و اصل درخت
 مانده اما آن حسن و طراوت هیچ نمانده بود بخت گفت واقعه مرار است بیان نمودی
 اکنون تعبیرش بگوئی دانیال فرمود که بجزه توئی و طیور اهل و ولد و چشم تو اند و خوش
 و سبایع که در سایه درخت قرار داشتند رعایا اند و بواسطه آنکه ار کارن دولت

خود را در ساختن صنم خض که داسیدی تو مغضوب آبی گشته و بعضی از اولاد تر از دوزی چید
بگذارد و بختیض گفت که حضرت خداوند باین چه خواهد کرد و اینال جواب داد که با هر قادر
بچون هفت سال مصور بصورت جمیع مخلوقات خواهی شد و بعد از گذشتن این مدت
بصورت خود معاودت خواهی نمود بختیض بعد از استماع این حدیث منصب سلطنت
به پسر خویش مفوض داشته غفلت گرفت و بعد از یک هفته بام خانه برآمده که بیک ناگاه بقدر
آلیر برآورده و مخلیب متفارید کرده مصور بصورت عقاب گشت و جمیع طیور را مقهور خویش
ساخت و بعد از آن بصورت جمیع اجناس مخلوقات مصور گشته بر این اجنس غلبه میکرد
و در مدت هفت سال اینال به نیابت پسر بختیض بر غایت رغبت و لشکری پر دخت
وایت را از ارتکاب موزنا پندیده باز میدانست و وعده آمدن بختیض باین می
داد چون مدت هفت سال بگذشت بصورت پشه نجانه خویش درآمد قادر بر مختار صورت
اصلی بد و ارزانی داشته غسلی بجای آورد و از منزل حاصل نموده کشیده بصفه بار قرار گشت
ارکان ملک اعیان دولت و رعایا را جمع آورده گفت ما پیش از این جمادی را می
پرستیدیم که نفعی و ضرری از وی متصور نبود اکنون بقدرت الهی الهی شده ایم آنچه
بنی اسرائیل آورده ایم و هر که از شما در دین قوم متابعت من کند فیها و الا شمشیر را
بر وی حکم سازم بیک روز شما را مهلت دادم این سخن گفته در خلوتخانه مراجعت نمود
و در همان شب لفظ حیات را بقالبض ارواح تسلیم نمود بعد از فوت او پسرش فردوج
در امر سلطنت استقلال یافت و او نمود و بیکر اسعار خود ساخته هر چند دانیال او را
از افعال مذموم منع فرمود دست از آن افعال باز نداشت بلکه دانیال را از مجلس
مهرجو ساخت در این اثنا روزی عید فردوج با اعیان ملک نشسته بود که ناگاه کفستی
به ساعد ظاهر شد و بر آن کف سه کلمه مکتوب بود همان لحظه غایب شد بیکل از حضار
مجلس ندانست آن نوشته چه بود ازین جهت اندیشه قوی خاطر فردوج و روسا و مملکت
راه یافت و مادر پسر خود فردوج را گفت که اگر میخواهی که از غم خلاصی یابی دانیال را
بطلب و سرالط غدر خواهی بجای آورده این مشکل ازو حل کن پسر بغیر نموده مادر علن
نموده باعث دانیال اشتغال نمود و از آن امر بهم پرسیده دانیال فرمود که بر آن
گفت این سه کلمه مبطور بود که وزن فحفت و وعده فاجیز و جمع فقرت فردوج بر رسید
معنی این سه کلمه چیست دانیال فرمود که مراد آنست که الله تعالی عمل ترا وزن کرد سبک
و شمار او عده ملک داد و بایجاز آن وفا نمود و اسباب جنت شمارا جمع ساخت و متفرق

کرد ایندیر بختیقر بار رسید که این تفرقه کی دست خواهد داد دانیال گفت بعد از سه روز
 دیگر نوکته کشته ملک بدیکری منتظر کرد و فردا صبح بعد از استماع این اخبار بقصر در آمده
 بایکی از خواص خود گفت که هر که ملازم این آستانه بنی سرش از زن بردار و در شهادت
 از وعده دانیال بختیقر از قصر برون آمده چارس از خواب بیدار شده شیرینی روی
 نهاد هر چند او فریاد کرد که منم و بی نعمت و بادش تو پاسبان خواب آلوده
 گفت که دروغ میگوی و ز جهنم پیاپی زده او را بقصر جنم فرستاد مدت سلطنتش یکسال
 بود و بعد از فوت پسر بختیقر عروس ملک بابل ادیکری در آغوش گرفته سیصفه نام
 چهارده سال حکم رانده در امر بسیار اسیران بنی اسرائیل با عقل مشورت نمود این
 گفتند که اسیر کی بملوک رسید بواسطه جفا و آزار این طایفه بود حالا مصلحت آنست
 که بنی اسرائیل رخصت فرمائی تو بوطن خویش مراجعت نمایند سیصفه فرمان داد تا بنی اسرائیل
 در ملازمست دانیال یا آنچه بختیقر از حلی فریور بیت المقدس بدار الملک خود آورده بود بربار
 خویش معاودت نمودند و شهر بیت المقدس آبادان کردند و بعد از چندگاه غریزیم
 بعد از صد سال که مرده بود زنده شده بمیان بنی اسرائیل آمد و دانیال با بشارت غریز
 و فرمان ایزدی براه نمائی ساکنان خورستان رفت و بعد از مدتی هم ایجا وفات
 یافت از حکما زمان تفریط حکیم دولت هم روزکاری حضرت غریز علیه السلام در فیه
 اندام از بادشاهان جهان که در ایام جانشینی حضرت غریز علیه السلام بوده اند در این
 چندگاه همان بهمن بن اسفندیار بن کتاب است و از فرماندهان بنی سلیمان
 همان صدقیا هم روزکاری بهمن بود که در خانه بیت المقدس بدست بختیقر کشته شد مدت
 فرماندهی او بیست و نه سال بود و دولت بنی سلیمان علیه السلام با و متعل شد و از فرماندهان
 ملک بنی کبر بنی حمیر باشد همان اقرن پسر الو مالک هم روزکاری بهمن است و فرمان
 او را بریر بود و از فرمانروایان ملک بابل که این ترا کرده کلد این گویند چندگاه
 همان بخت نصر فرمان بهمن را بریر بود و چون او درگذشت پسرش فردا و جیکال
 بر ملک بابل فرمانروا بود و بعد از سیصفه چهارده سال در ملک بابل حکم رانده بود
 گذشت و بعد از وی سوس است سال فرمان برتد بهمن بود و بعد از و هموسا شازده
 سال سردری آند یار داشت و بعد از وی دارفوشش یکال حکم رانده در گذشت و
 بعد از وی کرجوس بر سر فرماندهی نیشست و بیست سال ایالت بابل نموده در گذشت
 و بعد از فوت وی موطن سانه سال از دست بهمن فرماندهی ملک بابل داشت

و در آخر روزگار بهمن بن اسفندیار فیلقوس که از نژاد سلم بن فریدون بود دست
 تغلب بر آورده تمام ولایت روم را سرگردانید و رسولی چرب زبان نزد بهمن فرستاده
 باج و خراج را ملزم گشت بهمن منشور فرماندهی ممالک روم بنام او مقرر کرد استبداد
 دیگر از بادشاهان ایران که با غریز پیغمبر علیه السلام هم روزگار بوده اند **همای نبت**
 بهمن بن اسفندیار است و مدت فرماندهی همای سی سال بود و از فرماندهان
 ممالک روم همان فیلقوس سی سال با همای هم روزگار است و از فرماندهان بنی حمیر
 که همان اقربان هم روزگار همای است مدت فرماندهی او صد و بیست و هفت سال
 بود و بعد از او پسرش ذوفیقان بر سر فرماندهی ممالک بنی جلوس نموده پانزده
 سال فرمان بریز بهای نبت بهمن بود و از گروه کلدانیان مسیحی بفرماندهای نبت
 بهمن فرماندهی ملک بابل یافت دیگر از هم روزگار آن غریز پیغمبر علیه السلام از پادشاهان
 ایران **داراب بن بهمن** بود بعد از فوت مادرش همای بر سر جهابانی جلوس فرمود
 مدت فرماندهی او دوازده سال بود و از فرماندهان ممالک روم همان فیلقوس هم روزگار
 داراب است و فرمان او را بریزر بود و از بنی حمیر همان ذوفیقان بر روزگار داراب
 در ملک بنی فرماندهی داشت و از گروه کلدانیان با دو سال و بعد از او احر ساسه سال
 و بعد از وی سوماس کیال و بعد از وی دارنوش شش سال در مملکت بابل
 فرمان بریزر داراب بودند دیگر هم روزگار آن غریز پیغمبر علیه السلام از پادشاهان
 ایران **داری بن داراب** بود بعد از فوت داراب بر سر جهابانی تکیه نمود مدت
 فرماندهی او چهارده سال و از فرماندهان ممالک روم همان فیلقوس نه سال با دارا
 هم روزگار بود و چون فیلقوس درگذشت دخترزاده اش اسکندر بر سر سلطنت
 روم جلوس نمود تا پنج سال فرمان پذیر و خراج گذار دارا بود دیگر از هم روزگار آن
 غریز از پادشاهان جهان **اسکندر پسر داراب بن بهمن** است که وی اسکندر را
 پسر فیلقوس گویند لیکن اکثر مورخان برین رفته که اسکندر پسر داراب و دخترزاده
 فیلقوس است چه داراب دختر فیلقوس را در عقد ازدواج در آورده بجهت آنکه از
 دهان دختر بوی بدیستام داراب رسید پس از یک شب نزد خویش نگاه داشت
 و باز من نزد پدر فرستاد و همانجا اسکندر تولد یافت و چون دختر فیلقوس علیل
 بوی دهن از گدازگی که آنرا اسکندر روس گویند ساخت تا بر این پسر خویش را به
 اسکندر موسوم ساخت و چون فیلقوس درگذشت پسر صلیبی نه داشت اعر او اعیان

روم بوحیت فیلقوس اسکندر را بر سر سلطنت روم بنشانند و بعد از کشته
 شدن برادرش دارا بر سر جهان بینی نیز استیلا یافت مدت جهانگیری اسکندر
 چهارده سال بود و از فرماندهان ملک یمن و وفیقان با اسکندر هم روزگار است
 و از گروه کلدانیان همان دارنوس فرمان نیز را اسکندر بود و بعد از او بطحیش
 روی بفرمان اسکندر بر ملک بابل فرمان رو آگست دیگر از پادشاهان ایران اشکان
 سپردار است چون اسکندر برادر اظفر یافت و دارا کشته شد جمعی از خدمتکاران
 دارا سپهرش اشکان که چهار ساله بود که بزاینده در کوه و پشته بر سپیل اختفای
 پروریدند چون سکندر در گذشت اشکان بجد بلوغ رسیده بود و چون ایرانیان
 از فرماندهی رومیان عاجز بودند اشکان با مداد ایشان خروج نمود و سمنده جهان
 کبری او بجلولان در آمده ملوک طوائف نیز با مداد او کمر بستند اشکان با اتفاق ملوک
 طوائف بر بطحیش رومی طفر یافت و او را بکشت و بر سر جهان بینی ایران جلوس
 نمود و از فرماندهان ممالک روم که ایشان را یونانیان و بطلان نیز گویند بطلمیوس
 حکیم پسر لوعوس هم روزگار اشکان است چون اسکندر جهان را وداع نمود فرزندی
 که لایق سلطنت باشد ندانست تا بر وصیت اسکندر و اعرایان بر سلطنت بطلمیوس
 اتفاق نموده او را برادرش سلطنت روم بنشانند و چون بطحیش روی از دست
 اشکان کشته شد بطلمیوس بکین خواستن او آهنگ بد اشکان کرد و اشکان با مداد
 ملوک طوائف بجنب بطلمیوس فتنه او را منهنم کرد و از فرماندهان ملک یمن
 همان ذوفیقان بر روزگار اشکان او را بکشت و از او ای آندیا را بود و از گروه کلدانیان
 البیع بفرمان اشکان فرماندهی ملک بابل یافت مدت پانزده سال در آن دیار حکم
 رانده در گذشت و بعد از او کس دیگر از آن گروه بر ملک بابل فرماندهی نکرد و دولت
 ایشان انقطاع یافت و از فرماندهان ملک عرب که ایشان را بنی تخم گویند مالک
 بن قیس بن غنم از نسل کمیلان بن سیان یعرب بن قحطان بن هود پیغمبر عم بعد از
 فوت اسکندر در آغاز پادشاهی اشکان دعوی استقلال کرده بلاد جزیره عرب
 و موصل تا عقبه حلوان در تحت تصرف خویش آورد و دیگر از هم روزگار آن عزیز پیغمبر
 از پادشاهان ایران **داشک** بن اشکان است بعد از فوت اشکان بر سر بر
 جهان بینی بنیشت روزگار فرمانروای ماصح روایات هفت سال بود و از فرمان
 روایان ممالک روم همان بطلمیوس **داشک** بن اشکان هم روزگار است و از بنی حمیر

مالک پس از وفاتان بعد از فوت پدر بفرمان اشک سر بر آرای ممالک بین کردید و از بنی
 لخم همان مالک بن فهم هم روزگار اشک بن اشکانست دیگر از هم روزگار آن حضرت
 عزیز پیغمبر علیه السلام از بادشاهان جهان در ایران **شاپور** بن اشکان بعد از
 برادر بر سر جهان بنانی تکیه نموده ملوک طوایف را جمع کرده بانشکر انبوه بروم فرست
 و با بطلمیوس جنگ کرده او را منهدم کرد و این روزگار فرماندهی شاپور شصت سال
 بود و از فرماندهان ممالک هم همان بطلمیوس شازده با شاپور هم روزگار است
 و چون او در گذشت هیلوس الاول پس فیلادقوس بوحیت بطلمیوس بر سر ممالک
 روم نشست و نیز از جمله حکمای آن زمان بود که کوبند که بپناه هزار کتاب و رساله
 تصنیف کرده بود و روزگار او توریت را از زبان عربیان و یونانی ترجمه کردند و مدت
 فرماندهی او نیز بیست و هشت سال بود و چون او در گذشت هیلوس ثانی او را نک آرای
 ممالک روم کردید و او پس از طیس است شش سال با شاپور هم روزگار است و از بنی
 حمیر همان مالک بن ذوفیقان هم روزگار شاپور بود و از بنی لخم که فرمان روایان
 ملک عرب اند همان مالک بن فهم سی سال با شاپور هم روزگار بود و تعلیم عند الله المعبود
منیغ بن خرقیا از نسل سلیمان بن داود علیه السلام جانشین او هم است
 از جانشینان حضرت موسی علیه السلام بر ماضی جهان پیوست با نذا و وی و فرمان
 آهی به نگهبانی شریعت موسی علیه السلام جانشینی عزیز کمر بست و از مدت زندگانی
 و جانشینی او در هیچ نسخه از نسخ تواریخ بنظر اقم در نیامده است اما از شمار روزگار شاپور
 که دولت هم روزگاری منیغ دریافته اند دانسته میشود که نود و چهار مدت جانشینی
 او بود از بادشاهان جهان که دولت هم روزگاری منیغ دریافته اند در آغاز
 جانشینی او با ایران **بهرام** بن شاپور بن اشکان بعد از فوت پدر بر سر
 جهان بنانی نشست و او را که در نیز کوبند مدت فرماندهی او یازده سال بود
 و بعد از پسر بن بلاش سر بر آرای ایران گشت روزگار فرمان روای او نیز
 یازده سال بود و بزرگ کار بلاش جعفر از کمرمان بنی اسرائیل بصورت بوزنه منصور
 گشتند و بعد از فوت بلاش پسر بن هر فر بر سر مردار ای ایران بر آمد ایام سلطنت
 بکفاردست بن شازده سال بود و از فرماندهان ممالک روم همان هیلوس ثانی بیست سال
 با بهرام و بلاش هم روزگار بود و بعد از موجب الآب صاحب تخت و فرشته هفده سال
 با هر هم روزگار است و از فرماندهان بنی حمیر همان مالک بن ذوفیقان در ملک یزدی

داشت و از سروران بنی لخم خزیمه برالاص پسر مالک بن فهم در سرآغاز بادشاهی بهرام
 بن شاه بود بعد از فوت پدر صاحب تخت و انشکرت و چون داغ سپیدی است از جمیع
 او را ابرض گفتندی و با پلاس و هرگز نیز هم روزگار است دیگر از بادشاهی ایران
 که در ایام جانشینی منیقا بر سر جهان بنانی تکلیف نموده اند **نرسی** بن پلاس است
 که بعد از برادر بر او زنک سلطنت ایران جلوس نمود روزگاری دار و گیر او
 بقول اصح دو سال بود بعد از نرسی بر روزاده اش فروز بنیقا بر او زنک سلطنت
 برآمد بسیار ظالم بود بنابرین امر او و اعیان مملکت ایران میل در چشم جهان پیش
 کشیدند روزگاری او را هفده سال گفته اند بعد از او پسرش **پلاس** بر تخت
 سروری ایران نشست دوازده سال فرماندهی نموده در گذشت از بادشاهی آن روزم
 که نرسی و فروز و پلاس هم روزگار بوده اند در آغاز بادشاهی نرسی بطلموس صاحب
 کتاب محبسی بعد از فوت **محمد الای** سر بر آرای ممالک و مکر دید مدت فرماندهی او
 پست و چهار سال بود بعد از او محمد الای بر سر سلطنت روم جلوس نمود و هفت
 سال با پلاس هم روزگار است و از فرمان رویان بنی حمیر همان مالک بن ذوفیقان
 از دست نرسی در ملک بین سروری داشت مدت فرماندهی او قریب صد و سی و شش
 سال بود از سروران بنی لخم همان خدیجه الایر شش روزگار پلاش در گذشت مدت
 بادشاهی او شصت سال بود دیگر از بادشاهی آن ایران که در ایام جانشینی منیقا
 بوده اند از اشکانیان **حسرو** بن نرسی بن پلاش بعد از فوت پلاش بر او زنک جهان
 برآمد روزگار جهان داری او هشت سال بود بعد از وی **پلاش** بن پلاش نیز بهرام
 بر تبه سروری ایران رسید روزگار و مدار او با جهان بی مدار اصح احوال چهار سال
 بود بعد از او **دودان بن پلاش** نیز بر سر جهان بنانی جلوس نموده سیزده سال بکن
 کیتی پرداخته در زندار و دای بن اشنع اشغالی گشته شد و او را اشکانیان سیری
 گشت و از فرماندهان ممالک روم که بزرگان بادشاهی خسرو و پلاشان و اردوان
 بوده اند همان محمد الای هشت و پنج سال و از فرماندهان بنی حمیر ابو کر ب بن مالک
 بعد از پدر بر سر آرای ملک گردید و از بنی لخم عمر بن عدی خواهر زاده خزیمه الایر
 در ایام روزگار خسرو بعد از گشته شدن خزیمه بر روی ملک عرب نشست **ذکریا**
علیه السلام بن بر جیان البغار از نسل سلیمان بن داود علیهما السلام جانشین
 باز دهم است از جانشینان حضرت موسی یحکم علیه السلام بفرمان آسمانی و اندرز منیقا بر او زنک

جانشینی و گنج بانی شریعت موسی علیه السلام جلوس فرمود و بر تبه بگری نیز سر فرادگشته در پناه
دست سالکی جانشین شد و عمران بن ماثان پدر مریم عمر آده ذکر یا علیه السلام بود و مجاور
مسجد بیت المقدس بود و زمان ایشان خواهران بودند و خواهر که در فراش ذکر یا علیه السلام
غنودی اشباع نام داشت و زن عمران مادر مریم نامش حسنه در کبر سن دهکام با سلسله
ولادت زیر سایه درختی نشسته بود که مرغی را دید که پهنه خود را بشکافت و بچه بیرون
آورد مادر مریم را از مشاهده این صورت آرزوی ثوالد و تناسل در باطن پیدا شده
دعا کرد همان زمان حایض شد و بعد از انقطاع ایام حیض شوهر با وی مباشرت کرده بار
گرفت و بعد از ظهور حسنه نذر کرد که اگر در وقت ولادت آسمانی بود نرسد و فرزند محراب شد
کما قال غر و جل اذ قالت امراة عمران رب انی نذرت لک مافی بطنی محررا لایه و معنی
محترانت که به شغل دنیا اشتغال ننماید و عبادت حضرت اقدس و خدمت بیت المقدس
قیام نماید و چون مریم متولد شد مادرش بنا بر آنکه زمان بواسطه عذری که دارد نرسد لیکن
این امر نداشتند انداخت جز این دانند و هنگام شد پس حق سبحانه و تعالی بر ذکر یا وحی فرستاد
که بمادر مریم بگو که من این دختر را به پیری قبول کردم و او را بمسجد آورد و محرکین کما قال الله تعالی
فقبلها ربها بقبول حسن عاقبت حسنه مریم را در خرقة پیچیده نزد اجداد بمسجد برد
علمای این صورت مستنکر داشتند ذکر یا فرمود که خدای غر و جل این دختر را بعبود
قبول کرده است بعد از استماع این سخن هر یکی از جبار و علمای اسرائیل گفتند که من او را
برورش میکنم و بتعهد و قیام نمایم حضرت ذکر یا علیه السلام فرمود که من بتعهد او اولی ام
زیرا که خواهر مادر وی در خانه منست علما جواب دادند که قربت سببی موجب اولیت
و تربیت نمیشود آخر الامر بقرعه اتفاق نموده آسمانی خود را بر اقلای که توبیت بدان
می نوشتند کیاست کردند و همه در زیر پرده پوشانیدند و مقرر کردند که کودک نارسیده
قلم هر که از آن قلمها بیرون آورد صاحب قلم بکفالت مریم پردارند و نگاه کنند که از کودکی
حجر درست زیر پرده قلم ذکر یا بیرون آورد تا سه مرتبه قرعه زدند هر سه نوبت قرعه نام
ذکر یا برآمد ذکر یا مریم زنجانه خویش برده بحرم خویش اشباع سپرد تا پرورش نماید چون
مریم بچاله شد ذکر یا او را بمسجد آورده حجره حبت عبادت او در آن مسجد بنا کرد و
مریم در آن حجره بعبادت حق سبحانه و تعالی اشتغال می نمود چون حضرت ذکر یا در بعضی
اوقات که نزد مریم آمدی میوه ای رستنی در تابستان نزد وی نهاده دیدی از مریم
پرسیدی انی لک هذا مریم گفتی هو من عند الله الایه چون ذکر یا از مریم این صورت

مشاهده کرد گفت قادری که در غیر وقت میبویا بحکم ارزانی میدارد میتوان که در غیر وقت
 یعنی در پیری بمن نیز فرزند بخشد و آنجناب در آن وقت بود و سالی بود لا حرم و وی
 بقصد دعا آورده گفت ربّ هب لی من الذکر و زیه طیبته انک سمیع الدعاء باری سبحانه
 و تعالی دعا را در مستجاب گردانیده در وقتی نماز میکرد از جبرئیل آمده بشارت الّهی بوجود
 بچتی بدو رسانید کما قال اللہ تعالی فنادته الملائکة و هو قائم یصلی المحراب الایه جون
 این بشارت بنکر یا رسید تعجب نموده گفت ربّ الّی یکون لی غلام و کانت امرائی عاقراً
 و قد بلغت من الکبر عتیا بعد از آن زن گفت ذکر یا علیه السلام حایض شده بعد از انقطاع
 ایام حیض ذکر یا با او مباشرت کرده بچی حامله شد و ذکر یا از نزد وی بیرون آمده مدت سه
 شبانه روز قوت سخن گفتن نماند قوله تعالی الا حکم الناس نکتة ایام الارض را و چون ایام حمل ^{انقطاع}
 یافت بچی عم متولد شده چشم او بین بریدار روشن شده و بعد از آنکه مدتی حضرت باری
 دل او را بنوار علم و معرفت منور گردانید بایکی خد الکتاب بقوه و آیتناه المکم صیایان
 عباس رضی الله عنه در ابد احوال و زوی از والدین التماس نمود که از برای او جامه های زیاده
 مرتب گردانند و لباس ایشان بلباس شده بان طایفه در مسجد بیت المقدس در آمده
 بعبادت مشغول شده و بطعام و شراب اندک قناعت نموده از خوف خدای تعالی چندان
 کزینتی که از اثر گریه بر رخساره او وجود و صل صغیر ظاهر شده بود و مادر من دوباره غمناک
 اش بقیه فرموده بود و تا آب چشم بچی بر آن نمائید جریان یافتی منقول است که هرگاه که بخی
 در مجلس غم غمناک حاضر شدی ذکر یا ذکر جهنم مکرری زیرا که بچی طاقت شنیدن آن نداشتی
 اتفاقاً روزی در مسجد بر حسیب تفکر فرو برده بود و ذکر یا از حضور روز اهل بود گفت
 در جهنم حلی است سکران نام و متصل به ان وادی است موسوم بغضبان که غضب او
 ناشی از غضب خدا است بچی این حدیث را استماع نموده لغزه زد و بی هوشتن شد ذکر یا از
 مجلس نجانه آمده صورت واقع را با مادر بچی در میان نهاده گفت برخیز تا برویم و به پیغم
 که فرزند ما چه حال دارد و هر دو از خا ذبر آمده بجهنم می گردند و روز چهارم او را بر شتر
 دیدند نشسته مادر و پدر رفت بسیار نموده بمالعه تمام بچی با زبان نجانه بردند و طعامی حاضر
 کردند تا مقدارتناول فرمود و مادرش خرقه قیمتی او را از بدنش بر آورده شب بجامه
 خوابین بخوابانید و بچی بخواب رفته چند آنکه نمازی که در شب داشت از وی فوت شد
 چون بیدار گشت فریاد بر آورد که ای مادر بشمینه درشت مرا بیا که این بستر نرم ترانی
 خوابم چون که بچی عم حدیثی از منم و روزی ذکر یا عم فرمود که ای قرّة العین من فرزندی

از خدا تعالی بحیث آن درخواستم که سرور سینه من باشد و تو از کثرت بکایس بر ما منقش کردی
بجی جواب داد که نه تو با من کفنی که در میان بهشت و دوزخ بیامانی است بر آتش من که انظفا
نمی پذیرد الا باب چشمم ذکر یا فرمود که آری بجی گفت پس مرا منع کن چرمی است ید که باب
چشم من آتش آن بیابان فرو نشیند ذکر یا در کر به آمد آورده که عیس عم صاحب نریت
بود بجی کسرا و قات ملازمت او می نمود و زی عیسی بجی گفت که دایم ترا ترین روی می بینم
گوینا از رحمت خدا نا امید می بجی گفت که دایم ترا خندان می یابم گویا از مکر خدا تعالی
ایمنی بعد ازین و حیرانی نازل شد که سخن آتست عیس میگوید نه بجی جمهور مورخان گفته اند
که چون مریم حامله شد و یغفر ذکر یا کسی که نزد او در نمی آمد یهود ذکر یا را نیز با مشتم شده قصد قتل
او نمودند و آنجناب را این معلوم شده از میان ایشان بیرون آمده قصد گریز کرد در راه
درختی را دید و از آن درخت آواز شنید که بنی الدی بجانب من پا ذکر یا علیه السلام
بجانب درخت روان گشت و درخت از اتم شکافته ذکر یا را در حوٹ خود جای داده و باز
اجزای وی با هم اتصال یافت و شیطان در آن حین کوشه جامه او گرفت تا از درخت بیرون
ماند و قوم خواستند که آتش در بجره زنند و شیطان اغوای ایشان کرد که این درخت را
با ذکر یا باره دو نیم باید کرد آن که امان بقول شیطان عمل نمودند منقول است که چون فو
هایون ذکر یا باره متاثر شد خواست تا آبی کشند ای الهی در رسید که در کس و اللام
تو از فتر انبیاء محو کرد اتم یفعل الله ما یشاء و حکم ما یرید مدت جانشینی حضرت ذکر یا عام
سلطنت و هفت سال مدت حیاتش صد و بیست سال بود از بادشاهان جهان کرد و
همروز کاری حضرت ذکر یا در یافته اند در آغاز جانشینی ذکر یا عام در ایران **اردوان**
بن اشع که از نسل فریدون بن کیکاوس است بر اردوان شکانی خروج کرده ممالک ایران را
در تحت تصرف خویش آورد و تمامت ملوک طوائف مطیع و منقاد او گشتند مدت جانشینی
او بقول اصح هشت سال بود و بعد از برادرش **حسرو بن اشع** بر او زنک فرماندهی
ایران حلوس فرمود مدت فرماندهی او بقول اصح نوزده سال بود از فرمانروایان
ممالک روم که با اردوان و خسرو همروزگار اند همان محب اللام پنج سال سلطنت نموده
در گذشت و بعد از او قبلا بطره دختر حریت زنی عاقله بود با اتفاق امر او اعیان مملکت
بر سر سلطنت روم بنشست مدت فرماندهی او بیست و دو سال بود تا آنکه اعطوس
که از نسل سلم بن فریدون بود خروج نموده ممالک روم را متصرف گشت و دولت بطلمیوس
سیری گشت از بادشاهان بین امان ابو کرب و از سروران بنی طهمان عمر بن عدی بار **اردوان**

و حضرت ابراهیم و زکرا را اندیکرا از هر روز کار آن حضرت ذکر یا عم از بادستان ایران
پلاش بنامش بعد از برادران او رنگ آرای ایران گشت و دوازده سال حکم رانده
 در گذشت بعد از دپیشش **کود** ز افریقا بی بر سر نهاد ایام جهانانی او سی سال گشت
 تولد عیسی عم و قبل از یاد آفرایام کود و زو قوع پیوسته در آغاز روزگار کود در اعطوس
 که از نسل بن فریدون است ممالک و موم از دست قیلا بطره انفسراع نموده در تحت تصرف
 خویش در آورد اعطوس اول کسی است که بقصر ملقب سبب نامیدن او بقصر آنکه مادرش
 در وقت تولد او در گذشت دایه شکم او شکافته اعطوس را بر آورد و چنین پسر از زبان
 فرنگ قیصر کویند مدت فرماندهی او پنجاه و چهار سال بود چون چهل سال از فرماندهی
 او بگذشت عیسی عم تولد یافت از بنی حمیر همان ابو کرب و از بنی طهم همان عمر بن عدی
 با کود در هر روز کار اند **یوسف** بخار که او را **داعت** گویند **جانشین** دوازدهم است
 از جانشینان حضرت موسی عم و آفر جانشینان او به وصیت ذکر یا و فرمان ایزدی
 بر او رنگ جانشینی و نگهبانی شریعت موسی علیه السلام جلوس فرموده و پیغمبری عیسی
 دریافت امانت ایزدی که داشت با و سپرد روزگار زندگانی یوسف بخار در هیچ نسخه
 بنظر نگارنده این مسطور در نیامده لیکن از شمار روزگار هر یک از پادشاهان که دولت
 هر روزگار یوسف بخار دریافتند در آغاز جانشینی او در ایران **نرسی** پسر کود در
 بعد از فوت پدر او رنگ آرای ایران گردید مدت فرماندهی او پست سال بود
 از فرماندهان ممالک و موم همان اعطوس چهارده سال مانسی بن کود در هر روزگار بود
 و چون او در گذشت برادرزاده اش طایر نوس سر بر آرای ممالک گشت و شش سال
 با نرسی هم روزگار بود و از فرماندهان بنی حمیر که با نرسی بن کود در هر روزگار بود همان ابو
 کرب بن مالک در ممالک بن فرماندهی داشت و مدت فرماندهی و قرب صد سال بود و از
 فرماندهان بنی طهم همان عمر بن عدی خواهرزاده حمیرة الابریس از دست نرسی فرماندهی ممالک
 عرب بود برضا برار باب بصا بر پوشیده ماند که چون در مدت پادشاهی اشکانیان و اشکانیان
 در اکثر نسخه تورنج اختلاف بسیار داشت داده و در هیچ نسخه قوی که بوی راستی از آن آید بنظر
 نرسید ازین جهت برابر کردن روزگار هر یک از پادشاهان با روزگار پیغمبران و جانشینان
 چنانچه راه ورودش ماست دشواری تمام دارد بنا برین مغر عفل برین میگرد و و سمند قلم مشکین
 رقم در میدان تجر رنگ گشته اگر در جای سهوی و یا خطای رفته باشد بکرم الطاف خود این
 کینه را معذور فرمایند و الله اعلم **کفتار در بیان احوال الوالعهزم پنجم حضرت عیسی و روح**

بن مریم بنت عمران علیه السلام من الملك المنان و جالشیان او نسبت مبارک بن
 موجب است حضرت عیسی بن مریم بنت عمران بن مانیان بن الیازر الیهودی بن ایمن بن
 صادق بن عاذ بن الیاقیم بن اسعود بن باوایل بن ساکن بن ایمل بن اشیر بن یحیی و هو آخر
 ملوک بنی سلیمان بن یهو باقم بن یوشیا بن امول بن منشیان بن حزقیان بن اجزین لویم بن
 امصیا هو بن یواسش بن آبریا بن یهورام بن یهو شقط بن ایفان بن رحیم بن سلیمان
 بن داود بن ایسا بن عوفیل بن یو عن سلیمان بن یحشون بن عمارات بن راحمصر بن
 یرخن بن یهود بن یعقوب علیهما السلام در تاریخ بیت المعمور مسطور است که حضرت
 عیسی علیه السلام در سال بیت دهم از بادشاهی کور در اشعانی بادشاهی ایران و سال
 چهل از بادشاهی اعططون قیصر روم از مریم بنت عمران تولد یافت و کیفیت ولایت
 انتخاب است که مریم در سن سیزده سالگی وزنی در سرای خاله خود اشباع او یحیی غسل
 مینمود که ناگاه جبرئیل بصورت جوانی ساده عذار نیکو دیدار بروی ظاهر شد کما قال غرزل
 فارسلنا الیهار و حافت مثل نثر اسویا مریم دغدغه بخاطر خود راه داده گفت انی اعوذ
 بالرحمن منك انکنت تقیا جبرئیل گفت من آنکس نیستم که تو از آن و هم بخاطر خود راه دهی
 بلکه من رسول پروردگار تو ام جبرئیل تا از ابری پاک بخشم انما انار رسول ربک لاهب
 لک غلاما زکیا مریم از شنیدن این سخن در تعجب افتاده گفت چگونه مرا ولد شود حال
 آنکه دست هیچ شوهر من نرسیده جبرئیل گفت این امور نزد حضرت ربانی در غایت
 آسانی است بعد از قبیل و قال جبرئیل زد یک مریم فنته باوی در آستین یاد رحیب
 یاد موضع ولادت دمیده همان لحظه صدق وجود مریم بان در رسالت آبتن شد
 آورده اند که اول کسی که از حمل مریم وقوف یافت یوسف نجار که بسر خاله او بود و گاه
 بخدمت مریم اشتغال نموده از برون برده باوی سخن میگفت چون یوسف بر حمل
 مریم اطلاع یافت حزین و اندوه ناک گشت روزی از وی پرسید که هیچ زرع بی
 تخم و هیچ تخم بی زرع بوده است مریم جواب داد که اگر میکوی خدا ی تعالی اول زرع
 آفریده آن را تخم بوده است و اگر میکوی که اول تخم آفریده آن بدون زرع موجود
 شده و اگر میکوی که هر دو را خدا تعالی معا آفریده هیچ کدام از یکدیگر حاصل نشده اند
 باز پرسید که هیچ درخت بی آب نشو و نما یافته است مریم جواب داد که اول درخت
 آفرید بعد از آن آب را سبب حیات او گردانید نو بت سیوم بفرع مانی الضمیر
 خورده نموده گفت هیچ فرزندی پدید آمده است مریم جواب داد که پادشاهم چه آدم و

جوانه پدر داشتند و نه مادر یوسف لقیدین قول مریم کرد بجهت سیده که چون زنا
 ولادت عیسی عم نزد یک سید مریم ندائی شنیده که ازین منزل بیرون رود پس بمقتضای
 فرمان رب العالمین در راه نمائی جبرئیل امین یا یوسف نجار از بیت المقدس برآمده
 بعد از طحی و فرسخ بقریه رسید از قری شام که آنرا بیت اللحم گویند بابر استیلا
 در ولادت از مرکب فرود آمده بخت بخاک نهاده نشست و بعد از ساعتی
 عیسی علیه السلام بهمانجا متولد شد و ازین مقدمه یونس چشمه آب خوش که از طاهرست
 و آن شجره خرمایا را آورده و جبرئیل با مریم جلیل فروز و هنری الیک بنجر الخلتا و قط علیک
 رطباً جنیا مریم مناجات کرد یارب در آن وقت که تندرست بودم مرا با سعی و کوشش
 زنی میزسانیدی و اکنون که من بنحورم میفرمائی که درخت بجنبا تا خرمایا بریزد منیدانم
 که درین چه حکمت است ندانم که ای مریم در آن وقت خاطر تو بجناب مامتو جبر بود و
 اکنون بالجمله محبت عیسی در دل داری خود جای داده دستی می باید جنبا نیت تا روزی
 حاصل شود پس ازین رطب بنحور و ازین آب پیاشام و چشم بیدار عیسی روشن کن
 از جبرئیل پرسید که اگر دم از من سوال کنند که این فرزند از کجا آوردی چه گویم جبرئیل گفت
 اشارت کن که از عیسی پرسید که من نذر کرده ام تقدیرا الی الله که سخن نگویم مدت حمل مریم
 به عیسی علیه السلام بعضی مهور خان شش ماه گفته اند و طایفه را عقیده آنکه در همان
 ساعت که مریم بعیسی حامله شد وضع حمل نموده صاحب تاریخ بیت المعمور از شیخ حسن
 بصری نقل میکنند که مدت حمل مریم به عیسی علیه السلام هفت ساعت بود و از راه دین
 آب حیات وضع حمل نمود و قصه چون بنی اسرائیل از غیبت مریم خبر یافتند بتعجیل تمام
 از عقبش شتافتند و او را از پانی درخت خرمایا یافتند عیسی را دیده بزبان خنوت
 گفتند که پدر تو بدکار و مادر تو زنا کار نبوده اند اکنون بگو که این ولد از کجا پیدا کرده
 مریم اشارت بعیسی عم کرده که صورت واقع را از وی پرسید یهود در غایت اضطراب
 بر زبان آوردند که با ما سخن میگوید کی که در کهوره باشد چگونه حکم نماید کما قال غریب
 قالوا کیف حکم من کان فی المهد صبیا الخاه روح الله بعدرت ایزدی در سخن آمده
 گفت ای عیسی الله اتانی الکتاب چون این امر بدیع مشاهده نمودند ربان طعن
 در کام خموشی کشیده باز گردیدند الخاه مریم عم با عیسی و یوسف نجار از بیت اللحم به
 بیت المقدس مراجعت نمود درین وقت فرمانده بنی اسرائیل ملکی بود در دوسن قصد
 کشتن حضرت عیسی عم کرده مریم از آن قصد آگاه گشته بفرمان الهی بسرا بایوسف نجار

از بیت المقدس بیرون آمد غریمت دشمن نمود و در اینجا ساکن شد تا زمانی که انجیل بر
علیه السلام نازل گشت منقول است که مریم و عیسی عم در دمشق در جوار یکی از اغنیاء
بسمی بودند و آن شخص بنعمه و خدمت ایشان می پرداخت و در ظل رعایت او جمعی از ضعیفان
و کور از ندگانی میگردیدند و درین متاعی نفیس از خانه آن دو لقمه بدزدید و به کسب است
که آن سرفراز که صدور یافته عیسی عم فرمود که متاع خواجگان کور و فلان مقعد با اتفاق بهم
دزدیده اند مریم گفت ای گفت بجزر کمان این سخنان بناید گفت عیسی جواب داد که این
حدیث از شریفین میگویم و حضرت نبوی صاحب بیت جز کرده انجناب چون این را بر سر
منسوب کرد اعلمی گفت من چشم ندارم که موضع رخت را به بینم و مقعد گفت من پای ندارم که
بنخانه در ایام و متاع بیرون آرم عیسی عم فرمود که اعلمی مقعد را بردوشش گرفته است تا او را تا او
از روزنه دست بطاق خانه دراز کرده متاع بیرون آورده است و چون عمر را بر پای
کرده و دوش او را بر روزنه بافتند و بعد از شکنجه آن دو شخص بدزدی اعتراف
نمودند و خواجده مال خود را از ایشان بستاند و بقول اصح حضرت عیسی علیه السلام در
سن پست سالکی بود رنگ پیغمبری بر آمده در همان سال در ناصره که قریه ایست از
قرری دمشق کتاب انجیل را انجناب نازل شد ازین جهت امت اورا نصاری گویند
و آنحضرت شریعت موسی عم و بعضی احکام تورات را منسوخ گردانیده شریعت جدید
پدید آورد انگاه بفرمان باری تعالی به بیت المقدس آمده بنی اسرائیل ابدین قوم
و شریعت مستقیم و دعوت فرمود آورده اند که اول چیزی که عیسی عم بدعوت آن
ما مورش گفتار توبه بود و بعد از آن اقرار بنوبت محمد صلیم بحاق الله تعالی اذ
قال عیسی ابن مریم یا بنی اسرائیل الی رسول الله الیکم مصلی قال بنی مدنی من التوریه
و مبشر رسول یا بنی من بعد رسما حمد آن قوم بقدم تکرر دعا بخارینش آمدند و نسبت
با و سخنها ناشایست گفته از وی معجز طلبید شنید حضرت عیسی علیه السلام باره کل را
بهیات مرغی ساخته بادی در وی دمید تا در طیران آمد اکنون از اخفاشش گویند
و پیغمبر نه بد بلکه بچه نر آید و شیرد هذ قوله غر و حل انی اخلق لکم من الطین کسیته الطیر
فالفتح فیہ فیکون طیرا باذن الله بنی اسرائیل گفتند هیچ معجزه دیگر داری گفت
ایرج الملائکة و الارص و انکما انت که از مادر نابینا تولد یافته باشی و علت برص
علاج بد زینت و اطباء از علاج آن عاجز اند و در آن زمان این ربیخا شیوع بود
انجناب جمیع ناپسایان و ریخوران آن ولایت را پیاپی و تدریجاً دست گردانید انگاه

یهود عنود گفتند هیچ معجزه دیگر داری آنحضرت گفت انبیا که ما با کلون و مانند خرون بی
 بیونکم یعنی هر چه بلب خورده یا ذخیره نهاده باشید بگویم که چه خورده آید و چه ذخیره نهاده
 آید و بایک خطاب کرد که امشب فلان طعام خورده و فلان چیز ذخیره نهاده بار دیگر
 گفتند معجزه دیگر داری آنحضرت جواب داد که معجزه بزرگتر آنست که مرده را زنده
 کرد انم گفتند سام بن نوح پدر ما و تو هست اگر او را زنده سازی دور نیست عیسم
 را بر سر فرسام بر دند روح الله دور کعبت نماز گذارده دست بدعا برداشت و بعد
 از فراغ از دعا سام را ندانده زمین بفرمان خالق ارض و سما در حرکت آمده
 منشق گشت و اسیقن الراس و اللحیه از قبر بیرون آمده گفت لبیک یا روح الله الهامه
 یا قوم خطاب کرد که یا ایها الناس این عیسی بن مریم رسول خدا و روح الله کلمه او
 باید که بنو قیاس اقرار کرده متابعت رو نمایند الهامه عیسی عم از سام پرسید که چون
 در زمان شما کس اموی سفید نبود چرا اموی سروریش تو سفید است جواب داد
 که چون آواز ترا شنیدم پنداشتم که قیامت قائم شد از هول آن موی سروریش
 من سفید گشت عیسی عم گفت میخوای که دعا کنم تا چندگاه حق تعالی ترا عمر دهد
 سام گفت چون عاقبت تربت مرکب باید چشید ملتفتی آنکه هنوز تلخ جان کنان در
 خلق نیست دعا کن تا خدا تعالی مرا بر رحمت خود واصل گرداند عیسی دعا فرموده سام بیت
 المقدس به قبر فرو رفت و زمین قبر متصل گشت جمعی از مومنان گفته اند که چون حضرت
 عیسی عم مدت دو سال در بیت المقدس بنی اسرائیل بدین قوم و شریعت مستقیم
 دعوت فرمود و اظهار معجزه نمود یهود عنود این اعجاز را متاخره کرده گفتند
 ایند اسحر مبین نیست بان حضرت سخنان ناسا است گفتند و به تیرد و انکار پیش آمدند
 آنحضرت از ایمان ایشان بایو سلسل شد یا مریم از ایشان بیرون آمده روی براه نهاد
 بقریه از واک شام رسیدند و بخانه یکی از روسای از ان نواحی نزول فرمودند
 و آن شخص در باره ایشان احسان و اکرام مینمود و است روزی صاحب بیت
 حزین و اندوه ناک بخانه آمد و مریم معلوم فرموده که سبب حزن و اندوه او آنست
 که در آن ناحیه ظالمی است که هر شب بخانه یکی از رعایایم آید و شراب میخورد
 و نوبت بصاحب بیت رسیده است و او را قدرت و توانای آن نیست که ملک را
 با خشم و خدمت ضیافت نماید مریم ازین جهت متوشش گشته از عیسی التماس کرد تا دعا
 کند که این شکل را آن کریم آسان کرد و عیسی فرمود تا بوقت ضیافت دیکها و چها

بر آب کردند و آنگاه از حضرت آفریدگار خویش نموده دیکما بر طعام و کورس و حنما
 بر شراب ناب کنت و ملک بعد از تناول طعام قدحی شراب آسمانیده سزایی
 مشاهده کرد و بخوشگوارای آن مدت العز ندیده بود لاجرم از میزبان پرسید که این
 شراب از کیست گفت از فلان قریه آورده ام ملک گفت شراب آن موضع بدین نسبت
 ندارد است باید گفت آن پیاره بنا بر تو هم جان نقر کرد که جوانی است بی پدر در جوار
 من که هر چه از خدای تعالی مسألت مینماید با جابت مقرون میگردد و طعام و شراب به
 برکت دعای او از غیب روی نموده است ملک عیسه را طلب داشت در خواست کرد که
 دعا کند تا پسرا و که در آن نزدیکی فات یافته زنده گرداند عیسه عزم فرمود که دعا بشروطی
 کنم که اگر ملکزاده زنده گردد از رفتن ازین دیار کسی مانع نباید ملک قبول نموده عیسه
 دعا فرمود ملک اده حیاتی تازه یافت و متعاقب این معجزه عیسه عزم از اینجا برآمد و چون
 پسر ملک زنده شد خلایق گفتند از ظلم این ستمکار بجان آمده بودیم امید میداشتیم
 که چون پسر از جوار او خلاص شویم و اکنون اگر ملک پسر پسر بعد از پدر نیز رسوم ندیده
 پدر را احیا خواهد نمود پس اتفاق کرده پدر و پسر هر دو را بقتل آوردند و بعد از آنکه عیسه
 و مریم از آن قریه برون آمدند جهودی با ایشان همراه کنت در آن جهود دروغ گفت
 و با ایشان یک زینف پیش نمود عیسه بود در گفت که هر زادی که ما را در دست مشترک
 باشد جهود قبول کرد و چون دید که عیسه زینفی پیش نه است جهود از ایشان بهمان کشته
 زینف خود را بکار برد علی الصبح عیسه عزم جهود را گفت که طعام خود را حاضر ساز
 جهود یک قرص را حاضر ساخت عیسه علیه السلام پرسید که زینف دیکر کیست جواب داد
 که همین است پیش از من عیسه عزم خاموش شد و با هم روان شدند تا موضعی رسیدند
 که شبانی در آنجا کوفته بودند ان میچرا نید عیسه گفت تا صاحب الغنم بیک کوفته مار افتاد
 کن را عرفت رفیق خود را بکوی کوفته نهد عیسه جهود را امر کرد تا غنمی فرج کرده
 بریان ساخت و چون از آن بریان خورده سیر شدند عیسه عزم استخوانها را در پوست
 جمع کرده عصا خود را بر آن زده فرمود قم باذن الله بر فور آن کوفته زنده شده انحضرت
 بر اعر گفت که بیکر غنم خود را را عی متعجب گشته پرسید تو کیست گفت عیسه بن مریم را عی
 گفت آن ساحری که وصف داشتند ام تو بی بعد از معجزه چنین عیسه از بهود پرسید
 که تو دروغ گفتی بهر اده داشت یکی را چکوی بهود سو کند یا که که یک کرده پیش داشتیم
 عیسه موش گشته از آن منزل روان شدند و کذ را این بر شخص افتاد که کاوی چند است

عیسی عم از صاحب کاو کوسا بسته و او را فرج نموده بریان کرده کوشش تناول نمودند باز عیسی
 بدستور سابق بقره رازنده گردانیده تسلیم خداوندی نمود و از جود رغبت معبود بر رسید
 همان جواب شنید و با تلقانی هم روان شدند تا بشهری رسیدند و هر که ام بگوشت رفتند و
 بادش آنگاه شهر مرخص بود و اطباء از معالجه آن عاجز بودند جود عصا گرفتند بر در قصر ملک رفت
 تا تعلیم عیسی نماید و با خواص ملک گفت که من بیمار را علاج میکنم و اگر مرده باشد زنده میکنم
 ایشان او را بسرنالین ملک بردند جود عصای چند بر پای ملک زاده ملک وفات یافت
 و هر چند عصا بروی زنده که قبلاً در دندان درختی خواص ملک گفتند که بادشاه مارا کشتی داد
 گرفته خواستند که از در سرنالین آورند عیسی علیه السلام از کیفیت واقعات شاهده
 بدان موضع رسیدند که جود در اریسمانی در حلق کرده میخواستند که از بالای در فرود گذارند عیسی
 با خواص ملک گفت بادشاه شما را من زنده میکنم و از من بپای ملک زاده ملک عیسی حیات ملک
 از حضرت غرت مسالت نموده ملک حیاتی جدید یافت و عیسی جود را خلاص کرده با هم روان
 شدند آنجا عیسی علیه السلام بجود گفت ترا سوگند میدهم بآن خدای که ملک را بعد از حیات
 حیات جدید بخشید و ترا از آن بلیه خلاص گردانید که در اینست از وفات چند رغبت همراه
 دایمی جود یاد کرد که زیاده از یک رغبت همراه من نبود عیسی خاموش گشته با هم روان شدند
 تا بجای رسیدند که سباع انجا را جعفر نموده کجی ظاهر شده بود یهودی با عیسی گفت این مال را
 گذاشته بجا میرویم عیسی عم فرمود که بگذار تقدیر چنانست که سر این کج جمعی هلاک شوند جود
 در ملازمت روح الله روان شد و بعد از رغبت ایشان چهار نفر بر سر این کج رسیدند
 دو کس از ایشان جنت آوردن طعام بشهر رفتند و آن دو تن که توقف نموده بودند با هم عهد
 کردند که هرگاه که یاران باز آیند هر دو را بکشیم و آن دو بدو که هر نیز بهمین خیال زهری
 قاتل در طعام کرده مراجعت نمودند و بزخم خنجر رفیقان هلاک گشتند و آن دو کشته اول
 طعام زهر آلوده خورده جان بقا بقض ارواح سپردند و چون عیسی با لسان ربانی از صورت
 واقعه خبر یافت جود را فرمود بر خیز تا بر سر کج رویم جود با روح الله روان شد و بدین
 موضع رسید رفقای اربع را مرده یافتند عیسی عم کج را بسته قسم کرده یک بخش بپود داد
 و بخش خود گرفت جود گفت یا روح الله در قسمت طریقه عدالت مرا عیب نیست باستی
 که نصفی تر باشد و نصفی مرا عیسی عم فرمود که یک قسم از منست و دیگری از تو نالست
 از آن صاحب رغبت مفقود جود گفت اگر ترا صاحب رغبت مفقود نشان دهم بخش
 او را بمن عنایت میفرمای فرمود که بلی جود گفت صاحب رغبت مفقود منم آنجای فرمود که

تمامت اموال بریکه نصیب از دنیا و آخرت همین است آن با سعادت مال عالمی بار کرده
 چون اندک مسافتی قطع کرد زمین او را با آنچه داشت فرو برد لغو ذبا لمد منبأ آورده اند
 که روزی حضرت عیسی عم با سیر اهی میرفت که ناگاه چشم ایشان بر دو خشت
 زرافه و در فیهان تصرف آن میل نمودند عیسی عم از رفعا مفارقت کرده گفت
 حاضر باشید که خشتها موجب ملک شما گردد چون عیسی علیه السلام غایب گشت یکی از آن
 سه نفر باز از رفت تا طعامی بیاد آورد آن دو شخص با هم قرار دادند که چون رفیق از سونق
 بیاید او را بکشند تا قسمت صحیح گردد و هر که ام خشتی برگیرند آئینه طعام زهر در حوز دنی
 کرده تا باران فوت شوند و هر دو خشت با و بماند و چون آواز باز را مراجعت نمود
 رفیقان او را گشته اول تناول طعام اشتغال نمودند ایشان نیز بعالم آخرت رخت
 کشیدند و عیسی عم چون معاودت نمود ایشان را بدینسان دید فرمود که هکذا بضع الدینا
 بار با بهادر بعضی از تواریخ چنین مسطور است که چون حضرت عیسی غریمت بلاد مصر نمود
 راه جماعت کاروان رسید ایشان دوازده نفر بودند حضرت عیسی علیه السلام عجبت
 بتابعیت و انفعاد آلهی شرع الکی دعوت فرمود نخت از وی معجزه طلب داشتند عیسی عم
 انواب ایشان را در یک خم فرو برده هر یک از ان انواب بلون بلونی مخصوص چون آورد
 ایشان چون چنین معجزه دیدند هم بآن حضرت ایمان آوردند کما قال الله تعالی
 فلما احسن عیسی عنهم الکفر قال من النصاری الی الله قال الحواریون نحن النصاری الله
 کعب الله خبار که التوحید تبلیض است و این جماعت بنا بر آنکه جامه را در شستن سفید
 می ساختند موسوم بحواریین گشتند و نامهای این جماعت بقول اکثر مورخان ایت
 شمعون محی تو مان یوفنا مر بوس فطرس نجیب یعقوب اندر ایس برجیس یونس چون
 این جماعت بدولت ایمان فایز گشتند و متابعت تریعت عیسی عم کردند و خود را
 گذاشته صحبت روح الله اختیار کردند و با آنحضرت روی براه نهادند و حضرت عیسی عم
 بهر شهری که میرسید اهل آنرا بچکانگی خدای تعالی و متابعت تریعت دعوت نمود
 و گروهی از هر شهری بآن جناب ایمان آوردند و مرا فقت آن حضرت اختیار نمودند
 و آنحضرت بعد از قطع منازل باندیس که از بلاد مغرب است رسید در آنای قطع
 منازل کردند و عامه خلق از جواریان درخواست که از عیسی عم التماس نمایند
 که دعا کند تا حضرت آفریدگار را از آسمان خدائی بر نعمت نازل گردانند جواریان مسئول مردم
 را بعرض مسیح عم رسانیدند کما قال الله جل ذکره او قال الحواریون یا عیسی ابن مریم اهل

لیستطیع ایک تینزل علینا مایده من السماء عیسی علیه السلام گفت القواللہ انکمتم مؤمنین
 جواریان از زبان قوم گفتند که ما قدرت خداوند را منکر نیستیم لیکن میخواهیم که از آن
 مایده بخوریم تا قلوب مطمئن گردد و یقین بر صدق قول زیادت شود چون الحاح ایشان
 از کدشت عیسی عم بزبان تضرع گفت اللهم ربنا انزل علینا مایده من السماء کنون عند
 الاولنا و آخرنا و ایتہ منک و ارزقنا و انت خیر الرازقین چون عیسی عم از دعا فراموش
 یافت وحی الهی رسید که مسئول ترا میندول داشتیم لیکن بر کس از شما که کفران نعمت نماید
 بعد از رویت آن او را عذر بیاوریم که هیچ یک را از عالمیان نکرده باشم و عیسی علیه السلام
 از مضمون وحی قوم را خبر داده گفتند که هر که کفران نعمت و رزد سزاوار عذاب است آنگاه
 بدعا عیسی علیه السلام مایده از آسمان فرود آمد که فوق و تحت آن قطعه از سحاب بود
 مادر پیش عیسی قرار گرفت که از طیب را بیاورد آن دماغها خون گشت عیسی عم دو رکعت
 نماز گذارده بسم الله خیر الرازقین گفت سر بپوش از سر مایده برگرفت و خلقی بنظاره
 مایل گشته خوانی از رزق دیدند چهل گداز در چهل کوزه چهار پاییه داشت و روغن از آن
 سیلان میکرد در حوالی آن انواع لقول دیدند و در اطراف ماهی بچ کرده بود و قدر
 زیتون و بچ آنها رو بچ خرابا بر هر گدازه موضع بود پس عیسی گفت بخورید و نام خدا یاد کنید
 جواریان گفتند یا رسول الله تحت تو بخورند مبادرت نمایی عیسی عم امتناع نموده
 فرمود که هر که طلب کرده است بخورند مبادرت نماید لاجرم جواریان نیز با عیسی عم
 موافقت کردند و عیسی عم صلا در داده جمعی گدازان غنی و فقرا و اصحاب امرای بدان
 خوان نشستند هر کوری و رنجوری که از آن طعام خورد دنیا و شفا یافت و خلقی ابنوه
 از آن مایده بر فایده تناول نمودند طعام بچیان بر خال خود بود که بچ از آن کم شده
 بود و مدت چهل روز هر صبح آن خوان از آسمان فرودی آمد و بهکام زوال با آسمان
 میرفت و عیسی عم هر روز قومی را بر آن مایده می نشستند بعضی از ایشان که فراموش
 بودند این معجزه را جادوی گفتند و منکر شدند درین اثنا وحی سماوی بر عیسی نازل
 شد که من اهل کفران و انکار را بنا بر وعده که کرده ام عقوبت خواهم کرد عیسی عم
 ایشان را از نزول عذاب اعلام داده بقولی چهار صد نفر صبح از خواب بصورت
 خواب برخاستند و در گردنهای آنها گشته قارور است خوردن گرفتند و نزد عیسی عم
 آمد سر بر زمین نهادند و آب حرمت از دهنها روان ساختند عیسی عم بیک نام
 برد که تو فلان نیستی و ایشان با شارت سر تصدیق قول آنجناب نمودند بعد انقضای

سه روز با پنج و جبهی برآه عدم شناختند از باب اخبار و روایان آنما بر لوح بیان چنین نوشته
که در ولایت نصیبین بادشاهی بود بغایت متکبر و جبار حضرت بنوی بدعوت او معزور شده
متوجه آن صوب گشت و چون عیسی علیه السلام بجوالی آن بلده رسید با جواریان فرمود
که از شما کیست که بدین شهر رود و ندانند که عیسی علیه السلام بنده خدا و رسول کلمه ولایت
و متوجه جانب شما است از آن میان یعقوب گفت من بروم یا روح الله مع عم فرمود
که برو بعد از آن تومان مرا رفت یعقوب التماس نمود عیسی نیز او را رخصت فرمود انگاه
شمعون گفت یا روح الله اگر اجازت فرمای من ثالث این باشم و نیز مرخص گشته
هر سه نفر روان گشتند شمعون در ظلمت شهر زدنگ ده گفت شما بروید و آنچه عیسی عم
فرموده بجا آرید اگر شما مکر و بی ارادت من در آن باب تدبیر اندیشم یعقوب شهر در آمده
و او از برآوردند که عیسی عم بنده خدا و رسول کلمه ولایت و متوجه جانب شما است
باید که بیکانگی حضرت عزت و برسالت عیسی اقرار کنید خلایق بعد از استماع این حدیث
روی بایتن نهاده پرسیدند که قابل این سخن از شما دو کس که احد یک است یعقوب
از ترس جان از گرفتار خویش برآه نموده منکر شد تومان گفت قابل این سخن منم مردم
بار عیسی عم سخنان ناپسندیده گفته تومان را نزد ملک آوردند ملک فرمود ازین قول
کرد الا ترا میگویم تومان از رجوع امتناع نموده ملک حکم کرد تا دست و پای او بریده و
میل در چشمش کشیده در فریدانش انداختند و شمعون این قضیه را شنیده بشهر
درآمد و بعد از ملازمت ملک بعضی اورسایند که التماس از گرم شهر یاری است
که به پرسیدن چند جز ازین مبتلا رخصت یابیم ملک رخصت داده شمعون از تومان
پرسید که توجیه میگوی جواب داد که میگویم که عیسی روح الله بنده و رسول اوست
شمعون استغفار نمود که غلامت بر صدق اقوال او چه چیز است جواب داد که آنکه درابر
حسن را علاج میکند شمعون گفت که این کار طیبیان است دیگر هیچ آنی دارد تومان
گفت از آنچه مردم در خانه ها خویش بخورند و زخیره نهند اخبار منماید شمعون گفت
این فعل کا هتان است دیگر هیچ علامتی موجود است تومان جواب داد که از کل مرغی
میبازد و باد طیران منماید شمعون گفت که این فعل بکر دار سا حران می نماید دیگر
هیچ علامتی بر صدق دعوی خود دارد تومان گفت باذن الله تعالی مرده را حیات
تازه می بخشد شمعون زیر آنکه این کار بغیر از قادر مختار یا از رسول الله اوصاد نمیگردد
بعضی ملک رسانید که این مبتلا امری عظیم را نام برد که اگر این امر از عیسی صدور یابد

فن تحقیق رسول خداست که این کار بغیر از قادر مختار یا از رسول الله و صادر نمیکرد
 و اگر عیسی رسول خدا نباشد مرده را ازنده نمواند کرد اکنون مصلحت خیال است که
 عیسی را طلب کنیم و او را با آنچه ای شخص بسته بوی میکند باز ما بیم اگر عیسی از کار با
 عاجز آمد او را با فرستاده اش هلاک کرد ایم و اگر عیسی مرده را ازنده کرد ایند با او ایمان
 آری ملک حدیث شمعون مقبول آمد فدا ده با حضار عیسی عم فرمان داد و شمعون
 را امر فرمود تا با عیسی بقیل م قال و جواب و سوال اشتغال نماید شمعون با مسیح
 گفت که این فرستاده تو که بغضب بادشاهی گرفتار گشته میگوید که تو رسول خدا ای
 گفت راست میگوید باز شمعون گفت او دعوی میکند که تو که در بر صلیب علیل میکنی
 و مرده را ازنده میسازی مقرر کرده ایم اگر آنچه تو مان بتولسته کرده بجان بازی
 ترا با اصحاب هلاک کنیم عیسی قبول کرده شمعون گفت ابتدا از یار خود کن عیسی
 دست و پای بریده تو ما را بر مفاصل نهاده دست خود بر آن کنی بقدرت ایزدی
 هم چنان نشد که بود انگاه دست مبارک خود را در جیبها او مالیده روشن شد
 باز شمعون از عیسی التماس کرد تا جرد هد که حضار مجلس شب چرخ زده اند و چرخه
 نهاده اند اینجا با یک خطاب کرد که دو من تو فعلان خیر را تا اول نمودی و فعلان
 چرخه نهاده ای دیگر باز شمعون گفت که فرستاده تو میگوید که تو از کل شبیه صورت
 مرغی میسازی و باد بروی میدی تا طیران بینماید و ملک میخواهد که این صورت
 غریب مشاهده نماید حضرت مسیح از کل صورت مرغی ساخته و بادوی در روی دمیده
 در طیران آمد باز شمعون التماس نمود که مرده را ازنده ساز و مسیح گفت هرستی که
 متعین کردی بفرمان حق قدیم او را ازنده کرد ایم قوم او را بر سر قبری که سال برده
 مسیح عوم بر سر قبر ایستاده اند اگر که یا فعلان قم باذن الله قبر شکافته شخص بیرون آمد
 و خاک از سرافت ندن گرفت انگاه با قوم خطاب کرده که ایها الناس ای عیسی
 بن مریم بنده و رسول خداست باید که بشوقش تصدق نموده متابعت او نماید چون
 این معجزه مشاهده نمودند ملک نصیبین با جنود و توابع جمله ایمان آورد و بدینوت بگوشه
 که روزی جواریان از انجناب التماس کردند که مرکبی پیدا کنند تا از مشقت پیاده
 رفتن خلاص شود فرمود که از بهای آن عاجزم اینان از برای او مرکبی خریدند
 روزی آنحضرت بروی سوار شد چون شب فری نمود خاطر شریفش متعلق آب و علف
 مرکب گشته چهار پای ایشان را زار کرده گفت بزارم از پییزی که دل مرا بخود مشغول کند

روزی از آن حضرت التماس نمودند که یا بنی اللہ حضرت فرمائی که جهت سکونت تو خانه بنائیم
 جواب داد که من چکنم برای را که اگر عمر دراز باشد خراب گردد و اگر کوتاه بود دیگری در بنیائند
 چون اصحاب مبالغه نمودند باین بکنند در یافت و فرمود اگر تو آئید برین امواج خانه بنا
 کنید گفتند هیچ بنائی بر امواج موجود نکرد و گفت دنیا بستی با حضرت هم چنین است منقوت
 که حضرت عیسیٰ عوم روزی در انشای سیر بر زنی را بر سر قبری نشسته دید که از وی صورت
 حال پرسید بریان جواب داد که این فرزند منست و من درین موضع میاورم تا آن زمان که
 بمیرم یا پس من زنده گردد عیسیٰ فرمود که اگر پسرتو زنده گردد ازین مقام مراجعت نمائی
 گفت بلی انگاه حضرت نبوی در رکعت نماز گذارده بر سر قبر آمده ندا کرده که یا فلان قم
 باذن اللہ و کور شکافته شده شخص بیرون آمده خاک از سرافت نون گرفت و
 گفت یا روح اللہ سبب خواندن چه بود عیسیٰ احوال درین اعلام نمود این العجوز
 گفت دعا فرمائی که بمحض خج خود باز و سگرات موت بر من آسان گردد و این ملتفت
 میندول فساد این العجوز در قبر رفت اجزاء خاک با هم اتصال یافت و از غراب
 امور که از عیسیٰ صدور یافت یکی آنست که روزی آنحضرت با اصحاب بمرزعی رسیدند
 که نزدیک بروان رسیده بود و جمیع بریاران استیلا یافته لاجرم التماس نمودند که اگر
 روح اللہ اذن فرماید قدری از آن زرع بکار برند آنحضرت بنا بر دوحی سماوی ایشانرا
 رحمت فرمود در انشای آنکه ایشان بخور دن اشتغال داشتند صاحب زرع نقره
 زمان رسید که این مرزعه از آبای خویش میراث یافته شما باذن که میخورید و حضرت
 عیسیٰ مضاعفه او را مکروه شمرده دعا فرمود تا جمیع کسانی که در ازمنه سابقه مالک آن بوده
 زنده شدند و زهر خوشه مردی با زنی بر پای خاسته مجمع فریاد میکردند که مال شما
 باذن که میخورید و آن مرد مبهوت و متحیر گشته فرمود که صاحب معجزه کیت گفت عیسیٰ
 بن مریم انگاه بعد خواهی نزد او آمد گفت یا روح اللہ من ترا شناسختم اکنون زرع
 خود را بریاران حلال گردانیدم عیسیٰ عوم فرمود که پیش از تو این جماعت را بملکیت
 تصرف نموده ام و بحضرت کند آشته زود باشد که آنچه بایست آن رسید بتو نیز رسد و
 تاریخ طبری مسطور است که حضرت عیسیٰ علیه السلام بفرمان ایزدی بار دیگر به بیت
 المقدس آمد و ملک هر دوسه فرمانده بی اسرائیل را بشریعت انجیل دعوت نمود و
 شرائط و عید و تقویم رسانید آن پادشاهان را قبول بحکم حق ابا و امتناع
 نموده بقتل حضرت نبوی گماشت حضرت مسیح علیه السلام در کنج اخفا منسوی گشته

حق تعالی بدو وحی فرستاده که الی متوفیک و رافعک الی حضرت مسیح با جواریان فرمود
 که یقیناً راعی و تفریق رعی نزدیک ای نزدیک بد جواریان دانستند که مقصود از این
 سخن چیست بر فراق عیسی کریمان شدند از این عباس منقول است که چون آیه کریمه
 الی متوفیک و رافعک الی بر عیسی علیه السلام نازل گشت جواریان التماس وصیتی نمودند
 روح الله در آن باب کلمه چند القا کرده است آن پرسیدند که یا بنی الله در زمان
 آینده چه پیغمبری افضل از تو مبعوث گردد گفت بنی امی عرب از من افضل تر خواهد
 بود پرسید که از کدام دیار مبعوث گردد فرمود که از زمین تهانه گفتند از کدام
 قبیله جواب داد که از قریش وصیت من آنست که با ولاد خویش بطنا بعد بطنا وصیت
 نمایند تا سلام مرا با و رسانید و از جمله و صبا یا عیسی عم یکی آن بود که گفت مرا
 خدا یقینی فرمود که شمعون را بر شما خلیفه گردانم و جواریان خلف او را قبول
 نمود بعد از اتمام وصیت در شب سیوم خیالان مله برهنه یکنی از متابعان
 شریفش بود نامم که مرتد شده بود از ان حضرت نشان یافتند و چون انحضرت
 گرفته مقید ساختند بقیته لیل محافطت نمودند علی الصباح ملک بنی اسرائیل که بغیر از
 مرد و عصبان صفتی نداشت حکم کرد که جهت صلب عیسی در ری زنند و خلقی کثیر از یهودیان
 و سایر طغیان در پای دار مجتمع گشتند و درینو لا آفتاب نمکلف شده و ظلمت
 چنان استیلا یافت که دیدن آرزویت باز ماند و بار بتعالی ملائکه را ارسال نمود
 تا عیسی از بند داده بود او را بجای او مقید ساخته آن بلند مکان را با آسمان بردند
 و چون عالم روشن گشت بود بصورت عیسی عم مصور گشته در نظر یهود آمد گفتند
 این ساحری خواست که بسحر از چنگل رمائی یابد اکنون بتجلیل او را می باید گشت
 تا بعیده دیگر پیش نیاید و قصد بود کرده هر چند او فریاد زد که من بودا ام که شما
 بعیسی راه نمودم و او را فرشتگان با آسمان بردند و مرا بجای او در بند انداختند
 قوم باورنداشتند و از خلقش آویختند قال سبحانه و تعالی و ما قتلوه و ما صلبوه
 و لکن شبه لهم و در روضه الصفا مسطور است که کشته شد عیسی عم مرفوع شد و بخلاف
 هفت شاز و از آسمان نازل کرده جواریان را بمهاکت نامزد کرده باز با آسمان رفت
 در بعضی از تالیفات ارباب سیر مسطور است که بلوغه عمری غنیست معجز است من العیش
 الذی هو احيات و اگر بستی ممد باشد فهو ما خود من العیش الذی هو البیاض و چون
 آفتاب بقایت سفید روی بود موسوم بعیسی گشت و لقب حضرت عیسی مسیح و روح الله

است و معنی مسیح چند قول است قول آنکه چون تمام کف پای مبارکش بر زمین می نشست
 و با آنکه دست در چهار ان می مالید همه شفای یافتند و با آنکه چون پیوسته صحبت
 میکرد و ملقب باین لقب گشت حسن نصیری گویند که آن جناب در سن سینه ده سالگی
 مبعوث گردید و در سی و سه سالگی مبعوث گشته به بیت المقدس آمد و دو سال
 بدعوت بنی اسرائیل اشتغال داشت و یازده سال سیاحت کرد و در سی و سه
 سالگی با سیمان مرفوع شد در اکثر نسخه معتبره روایت علماء انشور معین مقرر گشته
 که عیسی علیه السلام در بیت المعمور مقیم است و از نزد حضرت با ایشان در آن مقام
 مقیم است تا آخر الزمان و چون مهدی ظاهر شود و در حال خروج کند عیسی با هر
 آنگی از آسمان بکعبه مبارکه فرود آید و چهل سال آنرا بگذرانند و از وی میل نماید و
 فرزندان از وی متولد گردند و چون بعالم بقا خرامد در حجره عالیه که مدفن حضرت
 رسالت و شجین است مدفون گردد و در هر یک شش سال بعد از رفع عیسی عم در
 یافته اند از شایمان ایران **که در بن نرسی** بعد از فوت پدر بر سر سلطنت
 ایران بنشست مدت بادشاهی و ده سال بعد از و برادرش **نرسی** بن نرسی
 اوزنگ آرای ایران گردید و روزگار او از قیصران روم طبارنوشنم با لشکری
 کران بایران آمد و نرسی بایداد ملوک طوایف برو غالب گشت ایام سلطنتش
 پانزده سال بود و از فرمانروایان روم مملکت روم همان طبارنوشن روزگار و کودر
 و نرسی بود و در تاریخ فرنک نوشته که چون پست و پنج سال از فرماندهی او گذشت
 در آخر روزگار او بنی اسرائیل در کفین و برادر کردن حضرت عیسی عم اتفاق
 نمودند چون او از سمیع طبارنوشن رسید لشکری بقیاس به بیت المقدس فرستاد
 جمعی از بنی اسرائیل بقتل رسانید مدت فرماندهی او پست و هفت سال بود و
 از سروران بنی حیر چنان نزلو کرب هم روزگار و نرسی بود و از فرمانروایان
 بنی طهم همان عمر بن عدی هم روزگار ایشان بود **عند العلم عند الله المعبود المعبود**
کفار در بیان احوال جانشینان حضرت عیسی علیه السلام جانشینان او اول ایشان
شمعون الصفاست که او را بزبان فرنک قبطورسن جواری گویند و نخستین
 یاب دانند و این پایان خون خلیفه اند در اسلام و یاب بزبان فرنک پدر
 پدر باشد و او یان اخبار و ناقلان آثار چنین گویند که حضرت عیسی عم بعد از
 رفع آسمان به روز فرود آمده **شمعون الصفا** را بفرمان ایزدی جانشین خود

ساخته دیگر خوار یا ز امتناع حکم روان گردانیده وصیت نمود که هر یک از جواریان باطن
 و لایات روند و جهانیا را بقول احکام انجیل و شریعت عیسای ترغیب نمایند و چون انجناب
 لوازم وصیت بجای آورده باز با سحران مراجعت نمود شمعون الصفا بنا بر وصیت عیسای
 بجای تو مانرا با نطق که که معظم ترین بلاد شام است فرستاد و قنطرلس ابروم و انزلی
 بمنزب و مریوس را بیا بل و این مریوس پسیر جالینوس حکیم بود و قبیل ابقروان و افریقیه
 و کنس را با قنونس دیوف را بحجاز و یعقوب را به بربرد و یعقوب را با بجای بزرگ یاعوم
 به بیت المقدس بگذشت در تاریخ روضه الصفا مکتوب است و هب بن میسه گوید
 که چون بادشاه انطاکیه بیکر و تخریه موصوف بود در وقت وداع شمعون به بجای و تومان
 گفت که خاطر جمع دارید که من از حال فلان نسیم چون بجای و تومان قطع منازل نموده با
 نطاکیه رسیدند بجای ملک رفته ای رسالت نمودند غضب بر بادشاه استیلا یافت
 فرمود تا هر کدام را صد تا زیانه زده بزنند ان بردند و شمعون بوجبی الهی کیفیت و
 دانسته متوجه انطاکیه شد کما قال الله تعالی و ارسلنا الیهم اثنتین فکذبوا بها فعرضا
 بنالت چون شمعون بدان دیار رسید میل بمصاحبت خواص ملک نمود تا آنکه رفته
 رفته مصاحب بادشاه شد در اثنای این حال بشی شمعون بطریق اختفا نزد ان
 رفته با به بجای و تومان نمود و گفت اکنون من بدین دیار آمده ام تا در باب استخلاص
 شما حیل اندیشم و این ترا دلداری داده از زندان پروان آمده بمنزل خود شست
 بعد از چند که روزی با ملک گفت که درین اوقات چنین شنیدم که زندان که
 در شهر مار عالم دو شخص محبوس اند که کفانی برند که خدای عز و جل این را بر رسالت
 فرستاده است و آن دو کس با ملک ملاقات کرده اند و تا غایت ندانستم که ایشان
 با ملک چه گفتند و ملک در جواب ایشان چه فرمود بادشاه گفت در حین تکلم آن دو کس
 چندان غضب بر من مستولی شد که مقصود اینان مفهوم نشد اگر ترا میل باشد هر دو را
 حاضر زیم تا از مدعی استفسار کنی شمعون گفت که مرا بدین و شنیدن سخن
 ایشان رغبت نیست اما بنا بر خاطر اشرف با آن دو زندانی حماد له نمایم ملک فرمان
 داد تا بجای و تومان را از زندان بر آورده حاضر زندانگاه شمعون از ایشان پرسید
 که شما را که فرستاده است گفتند آنکه بر همه اشیاء قادر است شمعون گفت از عظمت
 و قدرت او مرا اعلام باید کرد و بر دعوی خود حجتی اقامت نماید و الا با شما را از زندان
 فرستاده با انواع عذاب مغرب گردانیم بجای و تومان جواب داد که بر التماس مستنرم ظهور

عظمت و قدرت پروردگار عالمیان باشد بمذول داریم شمعون گفت که من در بن شهر بیری دیدم
 که چشم نه است باید که چشم او را درست و بینا گردانید این دست بدعا برداشته در ساعت
 چشم آن پیر درست گشته پنا شد ملک متعجب گشت و گفت کویا این دو کس از جمله ساحران
 شمعون فرمود من از ایشان معجزه دیگر طلب کنم که آن وجود گیرد بینک معلوم شود که بجای
 تومان از جمله است کویا نند انگاه شمعون با بجای تومان خطاب کرده که اگر دعا کنید
 که مرده هفت روزه مدفون که از هم گشته زنده گردد ما شمارا درین دعوی که میکنید تصدیق
 نمایم بخدای شما ایمان آریم این قبول نموده انگاه ملازمان ملک پرچیب بخار را که
 هفت روز از وفات او گذشته بود از قبر بر آورده بجای ملک حاضر کردند بجای تومان
 حیات او را از ملک دیان مسالت نمودند و همان لحظه پرچیب در حرکت آمده بعد از آن
 بنشست ملک از کیفیت حال او سوال کرد و ولد حبیب جواب داد که بعد از فوت من ملائکه
 چون مر بزرگ یافتند هر روز کنان کنان بوا دی از آتش برده بعد از بی مغذب شدند
 و امروز ندای شنیدم که بجانب بالانظر کن من بطرف بالانظر کن شدم جوانی دیدم
 که دست در ساق عرش زده این سه کس که شمعون و بجای تومان باشند شفاعت
 می کرد باز خطابی بکوس من رسید که این شخص که فریب بعرض منست در پارچه کس
 از اصحاب خویش که در شهر تواند و حیات تو التماس نمایند و ترا از جهنم خلاص نمایند
 شفاعت میکنند پس خدای عز و جل مرا حیات تازه بخشد ای ملک این بود حال من که باز بیا
 و نقصان نفرز کردم پس ملک با بعد و دی چند ایمان آورد و سایر قوم محالفت کرده
 قصد کن تن شمعون شمعون و بجای تومان نمودند و درین اثنا حبیب بخار گفت که با قوم
 البعور المرسلین الایه و کفار را زور پسیدند که توبه ایشان ایمان آوردی گفت و مالی لا اعب
 الذی فطره و الیه ترجعون چون ایمان حبیب معلوم کفره گشت او را گرفته بعقوبتی تمام
 گشتند و حضرت ملک المنان حبیب را اس جنان رسانید حبیب گفت یا لیت قومی
 بعلمون بما غفر لی ربی الایه منقول است که از گشته شدن حبیب به شمعون الصفا و حمی
 رسید که اهل توحید باید که از شهر برون روند که این مشرکان را هلاک خواهیم ساخت و بگویم
 با جمیع مسلمانان از انظار که برون آمدند چون صبح بدید جبرئیل بدر و از شهر رسیده
 لغره زد که جمیع شهر را برار البوار شتافتند قال غرت نه و ما از نزل علی قوم من بعده
 من جند من السماء و ما کنتم منزلین الخانت الاصححة و اجمده فاذا هم خادون در مارنج
 فونک چنین نوشته اند قبطور رس جباری یق شمعون بعد از آنکه کفار انظار که هلاک شدند

بهشت سال در انطاکیه بر او زنک جانشینی مکتبه داشت بعد از آن برومیه فتنه بست و پنج سال
 و شش ماه سریر جانشینی را آراسته داشت در آغاز روزگار فرماندهی مارون قیصر
 بتغذیب شکنجه بریاض چنان پیوست از بادستان جهان که دولت هم روزگار شمعون
 الصفار دریافته اند از نشانان ایران **اردون** بن نرسی اشغالی که آخرین اشغالیان
 است سی و یک سال فرماندهی نموده در انجام روزگار شمعون بدست اردشیر با بجان کشته
 شد و از قیصره روم جانوسوس قیصر هم روزگار شمعون و اردون است مدت فرماندهی
 او چهار سال و هشت ماه بود بعد از وی قیلودیلوس سر آرای ممالک روم گردید مدت
 فرماندهی او پانزده سال بود و از بنی جبر همان حسان بن ابوکرب و از بنی لخم همان عمر
 بن عدی با شمعون و اردون و آن هم روزگار بود و در آخر روزگار شمعون اردشیر
 بابک با اردون خروج کرده ممالک ایران را تصرف کرد **دیدم اردشیر جانشینی دوم است**
از جانشینان حضرت عیسی عم بعد از فوت شمعون بفرموده ایردی و انور
 او پروانه جانشینی و نگهبانی شریعت مسیح عم بنام او نوشتند او را بزبان فرنگ
 لینیوس باب گویند مدت پانزده سال بر سر راه نمائی مکتبه داشت و خلایق را بر راه
 راست و شریعت عیسی عم دلالت مینمود و اعجاز بسیار از عروف بظهور رسیدن
 حجت او را به تمامت جادوی کشتند از هم روزگار آن عروف از بنمیران **مرسل خطله**
الصادق در آغاز جانشینی عروف با شرا الهی فرموده او بملک بن رفته در شهر
 حاضر آمد مردم به شریعت عیسی علیه السلام دعوت نمود مدتی در روضه الصفار مظلوم
 بعد از رفع عیسی خطله الصادق بدعوت میقتان حاضر که بلده ایست از بلاد بین
 مامور بکشت مردم آن شهر بعضی بدو ایمان آوردند و بعضی بکذب وی نمودند
 عاقبت مشرکان خطله را بقتل آوردند و اصحاب خطله را با کفار محاربه نموده منزعم
 کشتند و بعد از آن واحد اقبال را از ملوک بابل بکشت تا با انتقام خطله و مار از
 نهادن بر آورد و آن ملک لشکری کشته بنواحی حاضر را رسید کفار به سبب
 قتال و جدال نموده منزعم کشتند و بعد از آن از وطن دل بگرفته روی بجای دیگر نهادند
 و ملائکه با شیخهای کسیده بدین رسیدند و گفتند این تریبون از رجوع الی ما فرقم
 فیه و ما کنکم لعنکم تسلون یعنی عن قتل منکم و این از افعال ذمیه خویش یاد آورده
 نادم و پشیمان گشته گفتند یا ولینا انما کن ظالمین فما زالت ملک دعواهم حتی جعلنا
 هم حصیداً خادین از بادستان جهان که دولت هم روزگار عروف دریافته اند در

آغاز جانشینی او اردشیر با بکان بر اکثر رنج مسکون استیلا یافته بر سر شاهنشاهی نشست
 و خود را شاهنشاهی نام نهاد پدر اردشیر ساسان بن ساسان بن ساسان بن ساسان
 بن ساسان بن ساسان بن بهمن بن اسفندیار از پدران شش تن را نام ساسان
 بود چون اردشیر از مادر متولد شد یک جب در ازی موی سر او بود بمیخان در ازی
 موی سر او را نشانه جهانگیر را گفتند سپه سالار اردشیر که نام داشت از نسل کود در تن
 کشاو بود مدت جهانگیر را اردشیر چهارده سال بود بعد از آن بیست و هشت سال با بادشاه
 جهان پرداخت از هم روزگار آن عروف داردشیر از قیصره روم طلائوس قیصر قهرست
 او را مارون نیز گویند مدت فرماندهی او چهارده سال بود و از فرماندهان بنی حمیر همان
 حسان بن البکر ب هم روزگار اردشیر است و از بنی طم همان عمر بن عدی و روزگار اردشیر
 نزو یافته است بعد از بنی از بنی طم هر کس که در آن دیار فرمانروا گشت فرمان پذیر بادشاه
 ایران بود العلم عند الله المعبود **قیندوف جانشین سیدم است از جانشینان**
 عیسی علیه السلام چون عروف بر این جهان منزل کرد بغیرمان الهی و اندر ز او بر او رنگ جا
 نشینی و نگاهبانی سر لیت عیسی علیه السلام جلوس فرمود در تاریخ فرنگ مسطور است که قیندوف
 از شهر رومیه است در اوایل حال روزگار شمعون الصفا که از درستی و خدمتکاری او چنان
 بر میان بست که مریدی بران متصور نبود و بعد از شمعون در خدمتکاری عروف خود را
 معاف نداشتی تا بر تبه رسید که سر او اردشیر جانشینی او کرد مدت جانشینی او یازده سال
 بود و متحدان و بیست پرستان او نیز به تمت جادوی گشتند از بادشاهان جهان که دولت
 هم روزگاری او دریافته اند از شاهان ایران همان اردشیر با بکان است و وزیر او
 سام نام داشت و بر آنکه که در ایام دولت و خلافت مارون الرشید منصب وزارت
 یافتند از نسل ابن سام بودند و اکثر فرماندهان رنج مسکون خراج پذیر و مطیع و متقا
 اردشیر بودند از قیصران روم اسقیانوس قیصر بار اردشیر هم روزگار است مدت فرمان
 دهی او ده سال بود و از بنی حمیر همان حسان در ملک بمن فرمان پذیر اردشیر بود و از
 سروران بنی طم همان عمر بن عدی که اطاعت اردشیر در میان داشت و بعد از
 اسقیانوس قیصر پیش طبطوس قیصر بار اردشیر هم روزگار است مدت دو سال سلطنت
 نموده در گذشت **عمر جانشین چهارم است از جانشینان عیسی علیه السلام**
 بعد از فوت قیندوف بغیرمان الهی وصیت او جانشینی مسیح عم و راه نمای جهان راه
 که بیست مدت جانشینی او بر نیا بیست و دو سال مدت جانشین در پنج نشین نظر در

نیاید و روزگار عمر یونس بودی که دیدگان شریعت عیسی عم از راه برده در وادی کفر
 و ضلالت افکند و این قضیه بعد از عیسی عم بهشتاد و یک سال روی نمود این عباس کوید
 که بعد از رفع عیسی عم امت او بهشتاد سال به جاده شریعت مستقیم بودند بعد از آن
 یونس بودی این را از راه برده در وادی کفر و ضلالت افکند و کیفیت این چنان
 بود که یونس بودی روزی در لباس راهبانان در میان امت عیسی عم آمد و مدت چهار ماه
 در خانه از خانهای نصاری معتکف شده هیچکس روی مبارک خود ننمود و نصاری از کثرت
 عبادت یونس بدو اعتقاد دی عظیم آوردند و بعد از آن فقنای مدت مذکور با نصریانان
 گفت که ستم نصریان علمای خود را که وفوقی تمام و اعتباری مالا کلام بایشان داشته باشند
 نزد من فرستید که با هر یک جدا گانه سری از اسرار الهی در میان خود بهم نهاد و نصاری
 بطور و یعقوب و ملک و پیش یونس فرستادند و باو یکی از آن سه کس خلوت کرده گفت
 من فرستاده مسیح نزد قوم تائبات را از سری از اسرار الهی خبر دار که در انگاه با او
 گفت تو میدانی که عیسی عم مرده را زنده حیات می بخشید آن عالم جواب داد که بلی
 یونس پرسید که امثال این افعال بغیر از خدا تعالی از کس دیگر صادر میشود جواب
 داد که لی یونس گفت پس اکنون بقیین بدان که پروردگار عالمیان است که از آسمان
 فرود آمده و قضایای ارض را سر انجام نموده باز با آسمان رفت انگاه بعالم دوم
 خلوت گزیده گفت بر تو روشن است که از عیسی چنین عمل صادر میشود که بغیر از حضرت
 آفریدگار هیچکس آنها را در نیست او تصدیق نموده یونس گفت پس باید که اعتقاد کنی
 که عیسی عم پسر خدا است که او را بر زمین فرستاده و باز من با آسمان برد انگاه با دانش
 مند سیوم خلوت کرده مثل سخنان سابق الفا کرده گفت بدان که عیسی خدای زمین
 است که چون مردم قتل او کردند باز با آسمان رفت و عنقریب بمیان قوم خواهند
 آمد و عیسی مرا بحیث رسانیدن این جز نزد شما فرستاد انگاه یونس بدرسه در آمد
 و در راه به بست و همان شب بدیج خویش اقدام نموده بجهنم رفت چون صبح شد
 نصاری از علمای ثلاثه استفسار نمودند که یونس با شما چه گفت و هر یک از ایشان
 مخالف و حدیث دیگری گفته قوم گفتند که سخن آنست که ما از یونس بواسطه شنویم
 و چون در صومعه باز گردید یونس انکشته یافتند باین متفرق بسته شده اند و
 هر قاعده عقیده از عقاید مذکوره اختیار کردند قال الله تعالی فاختلف الأحزاب
 من بينهم و عرو هر چند نصاری را ازین اباطیل منع کرده بر راه راست دلالت نمود

فایده بر آن مستتر نباشد که بنابرین عیبه بود اسطابنوهی کج کشتن کج غزلت اختیار فرمود
و در همان دم یکی از آن کج کشتن انجلیطوس باب خود را جانشین عیبه گفته و نام
پاپی بر خود نهاده سر بر جانشینی عیبه علیه السلام را ملوث گردانید و از آنگاه باز آن بد
نمیهان اوزنک پاپی را آلوده می ساختند و جانشینان عیبه کبرگزیدگان ایردی بودند
بعد از عیبه و در پرده اخفا بر اه نای کانی که سعادت ازلی در ناصیه ایشان هویدا گشته
بود اشتغال داشتند از بادشاهان جهان که دولت هم روزگاری عیبه در یافته اند
از شاهان ایران چند گاه همان اردشیر بابکان بود و از قیصره روم و وسطا لیس قیصر
بعد از برادرش طیطوس بنفرمان اردشیر بابکان سر بر آرای ممالک و مکت دیو حنا
جواری را که از جواریان عیبه عم بود از رومیه اخراج نمود و وسطا لیس رومیه بنیانه
ساخت و از جای دور سی آورده در آن خانه نهاد کوبید که چون قیصر را از طرفی از اطرش
دشمنی پیدا شدی آن بیت روی خود را بجانب دشمن کردی آن دشمن دفع شدی چون
بهفت سال از قیصری و وسطا لیس گذشت قضیه اضلال بولس نصاری را و غزلت اختیار
فرمودن عیبه و روم نمود مدت فرماندهی و وسطا لیس حکم بازده سال بعد از و باز روم
قیصر از دست اردشیر اوزنک آرای ممالک و مکت گردید مدت فرماندهی او یک سال و شش
بود و از بنی حمیر همان حسان در یمن و عمر بن عدی در ملک عرب فرمان نیر اردشیر
بودند دیگر از بادشاهان ایران **شاپور بن اردشیر** در ایام جانشینی عیبه و بعد از
فوت اردشیر بر اوزنک ایران جلوس نمود و از قیصره روم تخت فرمان قیصر
شاپور هم روزگار است مدت قیصری روم بنیست مدت قیصری او بیست سال از
بنی حمیر عمر بن الوکر ب در آغاز بادتش ای شاپور بعد از برادر بن حسان سر بر آرای
ممالک یمن گردید و از سروران بنی طهمان عمر بن عدی از دست شاپور فرمانده ملک
عرب بود **العلیم عند الله المعبود محبی بن ذکرنا علیه السلام جانشین پنجم است از جانشینان**
حضرت عیبه عم بعد از عیبه و بنفرموده ایردی و اندر از او بر اوزنک نگا بیانی سر لعیث
عیبه علیه السلام و راه نای جهانیان جلوس فرموده از جده بنفرمان مرسل است در
بیت المقدس ساکن بود و بعد از رفع عیبه عم بنفرموده سمعون الصفا در بیت المقدس
بر انهای کمران بنی اسرائیل درخت و بنیتر ساکنان آن دیار با و گردیدند و هم چنین
بعد از سمعون بر ورکار معروف و قیدوف و عیبه و از دست ایشان در بیت المقدس
براه نای ساکنان انجا اشتغال داشت و چون عیبه و ریاض خان خرامید دهم جای

سرا و نهاد و کرامان بنی اسرائیل را بشتر لعنت عیسی علیه السلام دلالت میفرمود و از فعال
 ذمیه منع می نمود تا آنجا که به تیغ پیدا و بر دوشتش نام فرمانده بنی اسرائیل فقیل رسید
 در روضه الصفا مطور است که سبب قتل یحیی بن زکریا بر وایت اشترانت کردن
 عصر فرمانده بنی اسرائیل بادشاهی بود هر دوس نام وزنی داشت و آن زن دختری
 جمیده بود از شوهر سابق درین مقصد بنا بر کبر سن توهم آنکه مبادا ملک بزوجه زن
 بیکانه میل نماید و حرمت وی ساقط گردد از شوهر التماس نمود که دختر جمیده او را که ربیع ملک
 بود در قید نکاح آورد ملک جواب داد که درین باب استفسار کنم اگر جایز باشد ملتفت شو
 میند دل افتد ملک از یحیی بن زکریا علیه السلام پرسید که حضرت نبوی جواب داد که این
 نکاح جایز نیست و ملک باز و جرحینه خویش گفت که یحیی پیغمبر خداست ازین تزویج
 منع میفرماید و آن ناپسندار کینه یحیی معصوم را در دل گرفته روزی که ملک مست بود و دختر
 خود را آراسته نزد او فرستاد ملک خانه را از اغیار خالی یافته بمباشرت دختر میل کرد
 دختر امتناع نموده گفت بقتل یحیی بن زکریا حکم کن ملک در غلبان و بجان شهوت گفت
 اختیار تر است و آن بد اختر مقصدی را فرستاده و سر مبارک یحیی را از بدن جدا
 کرده در طشتی نهاد و بجلوس آورد و سه نوبت از آن سر آوازی بکوش ملک رسید که این
 دختر ترا حلال نیست انگاه زمین ملک را باد خیز که بفرمان حضرت داود فرو برد بعضی
 قتل یحیی و ذکر یاف و اخیر است از دوفاد بنی اسرائیل که قرآن مجید بندگ آن ناطق است
 از بادستان جهان که دولت هموزکاری آنجناب دریافته اند بادستان ایران
 همان شب پور بن اردشیر شش سال با یحیی عم هموزگار بود مدت بادستان
 اوس می یکسال بود بعد از و پسرش **هرمز بن پور** بر سر سلطنت ایران جلوس نمود
 مدت فرماندهی او بقول اصح سه سال بود و از قیصره روم روزگارش پور و هموز
 همان طیطوس قیصر است که بعد از در مانوس سر قیصر بر سر قیصری نشست و از
 بنی حمیر همان عمر بن ابوکرب و از بنی طم امراء القیس بن عمر بن عدی هموزگارش پور
 و هر مراند **اردون جانشین ششم است از جانشینان عیسی** عم چون یحیی عم
 بر یاض جهان خرامید اردون بفرمان ایزدی و اندر زکی که بیست و روز پیش از گذشته شدن
 از کار خود او را جزداده بود بر او رنگ نگاه مانی شریعت عیسی عم جلوس فرمود بر روزگار
 اردون هر دوس از دست بهرام بن هرمز حاکم بابل بود بفرموده بهرام لشکر بهرام
 کشتا نامقام یحیی بن زکریا دمار از نهاد ایشان بر آورد و این واقعه چنان بود که چون خردو

نزدیک بیت المقدس نزول کرده لشکرگاه و شهرنیک را که موسوم بود بفروزان داد که خندان از
بیود بقتل آورد که خون ایشان بشکر رسد و فروزان فرمود که از دود و آتش بیت المقدس
جوی کنند تا بشکرگاه آنجا بشهر آمده بجای رسید که خون او را بموضع می جوشید
فروزان کیفیت آن استفسار نموده معلوم فرمود که از هنگام کشتن بجای این زمان خون
آن معصوم در جوشش است بالجمله آن سرکش تیغ کین از نیام انتقام بیرون آورده
در سرافشانی آمد و چون عدو کشتگان بهشتا دهر را رسید خون بجای از جوشش باز
ایستاد فروزان صورت واقعه معروضه داشته ملک فرمود که دست از کشتن باز مدار
که هنوز خون بشکرگاه نرسیده است و فروزان بر بقیة السیف ترجم نموده دو آب و
مواشی ایشانرا کشتن گرفت ما خون بشکرگاه خرد و سس رسید و اردن پیش ازین
واقعه از بیت المقدس برآمده فلسطین شتافت و غزوات اختیار فرمود از پیغامبران
غیر مرسل **جرجیس** م هم روزگار را رون است از ایشان که دان او بود و در خدمتکاری او
خود را معاف نداشتی پوشیده نماند که چون جرجیس م از جمله پیغمبران غیر مرسل
است کیفیت احوال عجایب آثار او در ذکر احوال پیغمبران غیر مرسل رقم زده ملک میان
خواهند که دیدان نبی الله تعالی از یادش مان که دولت هم روزگاری ارون دریافتند
در ایران **بهرام** بن هر فرست بعد از پدر سر بر آرای ایران گشت مدت فرماندهی
او سه سال بود مانی نفاسش بر روزگار **بهرام** بن هر فر در ایران لاف پیغمبری زد چون
بهرام در گذشت پسرش **بهرام** بن **بهرام** که پدرش از غایت دوستی نام خود را
بر وی گذاشته بود بر سر جهان بینی نشست مات نوزده سالگامانی نمود بعد از
وی پسرش **بهرام** بن **بهرام** بر او زنگ سلطنت ایران برآمد مدت چهارده سال فرمان
روانی نمود از قیصره روم که بر روزگار این سه **بهرام** بودند چندگاه همان طوطوس
مدت قیصری او دو سال بود بعد از او پسرش **فرغوس** قیصر بر آرای ممالک روم
کرد مدت کار فرمائی او نه سال بود بعد از او **بطیطوس** قیصر بر سر قیصری نشست
مدت فرماندهی سینده سال بود بعد از او **قیانوس** بر سر قیصر جلوس نموده
مدت بادشاهی او دوازده سال این همان **قیانوس** است که اصحاب از وی
که نخته بغار در آمدند از بنی حمیر چندگاه همان عمر بن ابوکرب بود مدت فرماندهی او شصت
و سه سال بود و بعد از وی **عبد کلل** بن مرشد بمروری یمن که نسبت داز بنی لحم بن امرؤ
القیس از دست **بهرام** نخستین بعد از پدر بر ملک عرب فرمان روا گشت العلم عن الله عبود

اهرهیدی جانشین هفتم است از جانشینان عیسی علیه السلام چون اردون از جهان گذریده
 درگذشت بهمان ایزدی و وصیت او بر سریر جانشینی و راه نمایی خلایق منمکن گشته بر زبان
 قلم تاریخ نویسان زخته و ننوشته اند که چند سال و ماه بر زندگانی و راه نمایی او گذشته از هم
 روزگار آن اهریدی از بادشاهان جهان در ایران **ترسی** برادر بهرام پسر بهرام ثانی بود بعد
 برادر سرآرای ایران گردید مدت سلطنتش سی و شش سال از قهران روم سوماش نرسی
 هم روزگار است روزگار فرماندهی او پست و چهار سال بود بعد از گردیدن عیسی عم
 بسیار ری را بکشت و از بنی حمیر همان عبد کللال با نرسی هم روزگار است مدت سلطنت
 او هفتاد سال بود و از بنی طم عمر بن امرؤ القیس فرمان پذیر نرسی بود دیگر از بادشاهان
 جهان که دولت هم روزگاری اهریدی در یافته اند از بادشاهان ایران **هرمزین نرسی**
 بود که بعد از پدر ورنک آرای ایران گشته مدت جهانبانی او نهال بود و از قیصر
 روم طوطیا نوس هم روزگار هرمز است بسیار بد کردار بود چنانچه با زمان پدر بجای
 کردی مدت قیصر او هفت سال بود و چون او درگذشت مرطوس قیصر بدرگاه قیصری
 روم تکیه نمود بعد از یک سال گشته شد بعد از انطومانس قیصر سوری روم بنشست
 قیصر او چهارده سال بود و از بنی حمیر قیصر الاصفهین حسان ابن بعل بعد از عبد کللال
 بفروان هرمزین نرسی بر ملک مین فرماندها گشت و از بنی طم همان عمر بن امرؤ القیس
 از دست هرمزین نرسی فرمانده ملک عرب بود العلم عند الله المعبود **مشیخا جا**
نشین هشتم است از جانشینان حضرت عیسی عم بعد از فوت اهریدی
 او رنک آرای یوان جانشینی و نگاه بانی شریعت عیسی عم گشت از مدت زندگانی
 و جانشینی او نیز ننوشته اند از بادشاهان جهان که در ایام جانشینی مشیخی بوده اند
 در ایران **شاپور** است که بعد از پدر متولد شده بود از هم روزگار آن شاپور
 بروم اندر همان انطومانس چند سال بعد از او والنسند نوس قیصر و بعد از جیما نوس
 قیصر او رنک قیصری بر آمده بعد از او جالینوس قیصر بر سر قیصری بنشست
 قیصر او شش سال بعد از او فیلوپوس قیصر بدرگاه قیصر تکیه نمود مدت قیصری او
 سال بود بعد از او ووردوس قیصر بر تخت قیصری جلوس فرمود بعد از یک سال بقیل سید
 بعد از او عابوس قیصر و دو سال علم قیصری را فراشته فرو رفت بعد از او لانیوس
 پنج سال قیصری کرده گشت شد بعد از او و کرمانوس قیصر او رنک قیصری روم بنشست
 و بعد از او فیودوس بر سر قیصر جلوس نمود و دو سال حکم رانده درگذشت و بعد

قیصر تخت کا روم را اگر ایشان دیکل کامرانی نمود و از فرمان دمان ملک بمن که بنی
حیر اند بیع الا صغر فرمان پذیرست پور ذوی الاناس لم بدت فرماندهی او نهاد
و هشت سال بود و زور بر سر آرای ممالک بمن کردید و از بنی طم عمر بن امرؤ القیس
ش پور فرمان ده ملک که دید و چون در آخر روزگار ش پور در گذشت پسر بن امرؤ القیس
بفرمان ش پور سردری ملک عرب یافت العلم عند الله الملك الحمید الحمید **طالوت**
جانشین نهم است از جانشینان عیسی عم بعد از فوت مشینی بر او زنک جانشین
و نگاه بانی شریعت عیسی عم جلوس فرموده بر ضمایر ارباب بصایر پوشیده ماند
که بعد یکی علیه السلام تا ظهور خاتم النبیین محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم دیگر جانشینان
از تحسب کرانان کج روش در گوشه اختفا منزوی گشته بودند و هرگز ایزد متعال
سعادت و وجهائی عنایت فرمودی بخدمتکاری ایشان کمرستی و بدولت سرمد
فایز و بهره ور گشتی از بادشاهان جهان که دولت همروزکاری طالوت دریافته
اند در ایران **اردشیر یکم** که برادر مادری ش پور ذوالکفایت است و نگار
جانشینی طالوت بعد از فوت ش پور او زنک آری ایران گشت مدت جهان بانی
بکفایت شاه نامه ده سال بود و روزگار او از قیصران روم که نبوس قیصر بر سر فرماندهی
متمکن بود مدت قیصری او را دو سال نوشته اند بعد از وفلیطاس قیصر او زنک آری
روم کردید هشت سال بار و شش همروزگار بود از بنی حمیر مرشد بن عبد کلل
اردشیر سردری ممالک بمن یافت و از بنی طم همان امرؤ القیس از دست اردشیر
فرمانده ملک عرب بود دیگر از بادشاهان ایران که با طالوت همروزگار اند **ش پور**
بن ش پور ذوالکفایت است چون بسن سینده سالگی رسید اردشیر تاج
و تخت را با و سپرده خود راه چاکری پیش گرفت مدت جهان بانی او پنج سال
بود و روزگار ش پور بر روم اندر همان فلیطاس است و از بنی حمیر همان مرشد
بن عبد کلل راه همروزکاری ش پور سپرده و از بنی طم همان امرؤ القیس با ش پور
همروزگار است دیگر از شاهان ایران که در ایام جانشینی طالوت بودند **برام**
بن ش پور بعد از پدر بر سر جهان بانی تکیه نمود چهارده سال فرماندهی کرده و بر
گشته شد آن همروزگار آن برام بر روم اندر همان فلیطاس قیصر بود و چون او
در گذشت بعد از فوت او که نبوس قیصر سردری ممالک روم کمرستی مدت قیصری
او هفت سال بود و از بنی حمیر همان مرشد بن عبد کلل فرمان پذیر برام بود و از بنی

لم نعمان بن امرؤ القیس بعد از پیر بفرمان بهرام بر ملک عرب فرمانروا گشت
قیس بن ساعده جانشین دهم است از جانشینان حضرت عیسی علیه السلام
 حضرت عیسی بعد از طالوت اورنگ فروز جانشینی دالگاه بانی احکام انجیل
 و خازن اسرار الهی گشت چون مردم و عصیان و کمرای جهان را فرو گرفته بود
 اکثر اوقات در کوه و دشت گذرانیدی در آبادانی کمتر آمدی و پیغمبر مصلح
 فایده قس بسیار یاد کردند و سرگذشت او را دوست داشتندی چنانچه
 در شواهد الغیوت آورده که چون رایات اهل اسلام در قلع یافت مردم
 بادیه نشین فوج فوج بمدینه آمده بدولت اسلام فایز و بهره ور گشتند
 از بنی آباد نزد بدولت اسلام فایز گشته بپای بوس حضرت گشتند رسیدند
 چون قس بن ساعده اکثر اوقات در جوار بنی آباد گذرانیدی حضرت ازین
 رسید که از شما کس است که از کیفیت احوال قس بن ساعده اطلاع داشته
 باشد ببری از ان قبیله برخاست گفت یا رسول الله روزی من شتری کم کرده
 بودم بخت جوی آن در کوه و دشت می گشتم ناگاه بوضع رسیدم که قس بن
 ساعده در سایه درختی نشسته بود و چوبه در دست داشت بهیچتر رفته سلام
 کردم جواب سلام باز داده دیدم که چشمه است و دو قبر در میان هر دو قبر
 نمازگاه ساخته و دو شیر مهیب خود را بر قس می مالیدند ناگاه یکی از ان یک
 شیر جهت خوردن آب بجانب آب چشمه روان شد دوم نیز دریاد او روان
 گشت قس چوبه که در دست داشت بران شیر زده گفت چندان خبر کنم که آن
 شیر پیش از تو رفته آب خورده باز گردد الگه تو نیز نزد شیر بجای خود
 ایستاده تا آن شیر بختین آب خورده باز گشت الگه آن شیر بختین
 شناخت بعد از ان از او پرسیدم که این قبرها از کیست جواب داد که دو
 برادر داشتیم که با من در این عبادت خدا و تعالی است تعال داشتند و در گذشتند
 این قبرهای این است و من منتظرم که آنچه بدین رسیده بمن نیز برسد بعد
 از ان گفت زود باشد که پیغمبری مبعوث باشد گردد در مکه از قریش از فرزندان
 لوی بن غالب و مدینه بجزرت کند و دعوت نماید شما را براه راست و عبادت
 خدای که خالق آسمان و زمین است و نمی کند که شما را از عبادت لات و غری
 کتم بغیر از لات و غری خدای دیگر است ازین سخن بگریزد و گفت بدرستی که آسمان

و زمین را خدای است که بجز او خدای دیگر نیست باید که سخن آن پیغمبر خوار مدارید و بی
 و ایمان آرید و اگر من تا آن زمان می زیستم اول کسی که بآن پیغمبر ایمان می آورد و من
 بود می حضرت رسالت پناهی صلعم فرمود که کافیت آنچه کفایت مدت حیات قسین
 ساعده را سیصد سال نوشته اند از عابدان و بیایان که در ایام جانشینی من
 بن ساعده بوده اند اول **بریهیضا** عابد است دوم **شمعون** عابد است سیوم
جرج رابع است چهارم **فینون** است پنجم **عبد الله** نام است دیگر اصحاب **کهنف**
 نیز در ایام جانشینی قسین ساعده بعد از مدت سیصد سال از خواب بیدار
 گشتند و کیفیت احوال این عابدان و اصحاب کهنف عنقریب در فصل دوم
 ارباب دوم اگر خواست برودی بایستد بر سبیل تفضیل تمیز ده کلک بیان
 خواهد کرد است ان شاء الله تعالی و حده الغریز از بادشاهان جهان که دولت
 هم روزگاری قسین بن ساعده یافته اند در ایران **یزد جسر و الا** ششم است
 پس ظالم و ترش روی بود بعد از برادرش بهرام بن شاه پور بر سر بر سلطنت ایران
 بنشست مدت چهارمینی او پست و یک سال و شش ماه بود از قیصره روم که روزگار
 تیر و جرد بود تخت قسطنطین است و او شریعت عیسای را آورد و ترس
 گشت مدت قیصری او سی سال بود از بنی حمیر همان مرشد بن عبد کلل باز ده
 سال مایزد جرد هم روزگار بود بعد از و ولیعه سر بر آرای ممالک بن گشت و از بنی
 طهمان بنحان بن امرؤ القیس است پنج سال مایزد جرد هم روزگار بود و بعد از و
 پس از مندر به فرمان یزد جرد بجای پدر جلوس نموده دو سال با او هم روزگار بود
 دیگر هم روزگار آن قسین بن ساعده از شاهان ایران **بهرام گور** است مدت چهارمین
 او بنشست سال بود از قیصره روم که روزگار بهرام گور بود تخت قسطنطین
 قیصر است یازده سال او رنگ قیصری آراست داشت بعد از برادرش لولیان
 بر سر قیصری بنشست بعد از وی دنیا قیصر او رنگ آرای ممالک روم
 کردید مدت قیصری او هفت سال بود بعد از وی لیس قیصر بنشست
 قیصری بنشست مدت فرماندهی و دوازده سال بود و بعد از وی و الینوس
 قیصر سر بر آرای ممالک روم کردید روزگار قیصری او یازده سال بود و پس از وی
 طاووس قیصر او رنگ آرای روم گشت مدت دار و گیر او شش سال بود
 از و فادیس قیصر بعد از طاووس او رنگ قیصری را زیب داد مدت سلطنت او

سیزده سال بود انورنوس بعد از ازای و پس پانزده سال بر او رنگ قیصری تکیه داشت باد و سنوی
 قیصر بعد از انورنوس بر آرای ممالک روم را گرفت روزگار قیصری او هفت سال نوشتند انداز
 بنی حمیر همان ولیعه پانزده سال با بهرام کور هم روزگار بود بعد از او ابرهه بفرمان بهرام فرماندهی
 ممالک بمن را گرفت مدت هفت و دو سال فرماندهی اند بار بود بعد از او پسرش اسود فرما
 ملک عرب گشت سی سال سروری اند بار داشت دیگر از هم روزگار ان قیصر بن ساعده
 از بادستان ایران **یزد جسر** بن بهرام کور است که بعد از فوت بهرام ایوان
 شاهیست ای ایران را روشن چراغی بر افروخت او را سپاه دوست گفتند روزگار
 جهان بینی او را نهمده سال گفته اند از هم روزگار ان یزد جرد از قیصره روم و فیانوس
 قیصر است که بعد باد و سنوس بر سر سلطنت روم تکیه نمود و او هفت سال فرمانروایی
 روم را باز از کرم داشت بعد از وی لاسطون قیصر بر او رنگ سلطنت روم نشست
 مدت شش سال فرماندهی کرد و نمیتون قیصر بعد از لاسطون بر سر فرماندهی روم تکیه نمود
 و از بنی حمیر همان ابرهه و از بنی طهمان اسود باز یزد جرد هم روزگار اند دیگر از بادستان
 ایران که در ایام جانشینی قیصر بن ساعده بودند **هرمز** بن یزد جرد است بعد از بر
 او رنگ جهان بینی بر آمد روزگار فرماندهی او نه سال بود از قیصره روم که هم روزگار همزاند
 اما سطلون قیصر است بعد از نمیتون فرمانده ممالک روم گشت هفت سال قیصری نمود از
 بنی حمیر همان ابرهه و از بنی طهمان منذر بن منذر با هر فرزند و راند دیگر از بادستان ایران
 که در ایام قیصر بن ساعده بوده اند **فرز** بن یزد جرد است بعد از گشتن بر او راجب
 تخت و فسر گشت و مدت دوازده سال او رنگ آرای ایران بود از هم روزگار ان
 او از قیصره روم چندگاه همان اما سطلون قیصر است و بعد از او سطلوس قیصر بر سر
 قیصری روم جلوس نمود مدت قیصری او نه سال بود از بنی حمیر صباح بن ابرهه بفرمان
 فیروز فرمانروای ملک بمن گشت و از بنی طهمان چندگاه همان منذر با فیروز هم روزگار است
 مدت دار و دیگر او هشت سال بود بعد از فوت او پسرش نعمان بفرمان فیروز مانده ملک
 عرب گشت دیگر از بادستان جهان که با قیصر بن ساعده هم روزگار اند **بلانش** بن فیروز است
 مدت پنج سال او رنگ آرای ممالک ایران بود از هم روزگار ان او از قیصره روم همان
 یوسطوس قیصر است و از بنی حمیر چندگاه همان صباح است مدت پانزده سال تخت آرای
 بمن بود و چون او در گذشت حسان بن عمر بن تبع الاوسط بفرمان بلاش فرمانده ملک بمن
 کرد و از بنی طهمان بوغفر از خویشان نعمان بعد از فوت او بفرمان بلاش بر آرای ملک

عرب گشت بدت فرماندهی دهم سال بود دیگر از بادشاهان ایران که با تنج ساعده هم روزگار
قبایل بن فروز است بعد از برادر برادرش که سلطنت ایران جلوس نمود مدت جهان بینی او
چهل و شش سال بود از هم روزگار آن او از قیصره روم توسط قیصر است مدت فرماندهی
هفده سال بود بر و تکار او تمام دیار فرنگت ساسندند و این عیسای روم رواج تمام
یافت بعد از توسط قیصر بنیامانی ممالک روم سراز کرد دیده یازده سال سلطنت روم
بنام او بود بعد از توسط قیصر برادرش که سلطنت روم جلوس نمود و از فرماندهان بنی
حمیر چند گاه همان فرمان بنیامانی قیصر بنیامانی بود مدت فرماندهی او پنجاه و هفت سال
و بقول اصح پست سال بعد از و حقیقه بن عالم که از نسل بنی حمیر بود ملک بنی را تغلب گرفت
نزد هب قوم لوط داشت از دست دو نو اس حمیری گشته شد بعد از و دو نو اس نام او در
بعد از قتل حقیقه برادرش که سلطنت بنی بنیست قیصر بنیامانی و بعد از او بود مدت
فرماندهی او پست سال بود دولت بنی حمیر با ختم این امیده ملک بدست جیشیان افتاد
ارباط از دست بجایشی بادست هجده و دو سال بر سر زمین متمکن بود آخر بدست ایره جیش
گشته گشت و از بنی لخم که با قیصر هم روزگار اندام و القیس بنی اسود است هجده سال از دست
قیصر فرمانده ملک عرب بود بعد از و پس از بنیامانی مالد مشهور است بجای
پدر برادرش که سلطنت فرماندهی او در ملک عرب سی و دو سال بود العلم عند الله المعهود
آستین جانشین یازدهم است از جانشینان حضرت عیسی عوم بعد از نبوت خرامی
قبیل ساعده فرمان از دمی وصیت او برادرش که جانشینی و گاه بانی شریعت عیسی
جلوس نمود و براه نمائی که آنان که بدست مدت جانشینی و ایام حیاتش معلوم نگشته است
از پادشاهان جهان که در ایام جانشینی آستین بوده اند در ایران روزی چند
همان قیصر است و بعد از و **انوشیروان عادل** بن قیصر برادرش که جهان بینی بنیست
و بخت ترین شدنش مان بود از قیصره روم که با انوشیروان هم روزگار انداخت
طبار قیصر است چون توسط قیصر در گشت چند گاه ممالک روم پا خاوند
بود تا روزگار انوشیروان فرمان او طبار قیصر از نسل پویانان بر تخت سلطنت
روم سراز کرد دید مدت قیصری او هفت سال بود و از فرماندهان توران که با انوشیروان
هم روزگار اندام سبب است که دختر او انوشیروان در عقد خود در آورده بود و پس از هر
از و متولد شد و از فرماندهان بنی ایره جیش که بعد از قتل ارباط بر سر زمین جلوس نمود
با انوشیروان هم روزگار است اصحاب بغل که در قرآن مجید آمده عبارت از دست مدت

فرماندهی ابراهیم چهل و سه سال و چون چهل و سه سال از جهانبا نی انوشیروان بگذشت حضرت
 خرمینا ه صلی الله علیه و سلم از مادر تولد یافت و چهار تا بنور وجود خویش روشنی کرد
 و در ابراهیم قصد تحریک خانه کعبه کرده پسک سنجیل ملک شد و بعد از ابراهیم پسرش یکسوم
 از دست نجاشی پادشاه حبشه بر آرای یمن گردید چهار سال حکم راند و در گذشت
 بعد از او برادرش مسروق فرمانده ممالک یمن گشت چون سه سال حکومت نمود سیف
 بن ذی یزن حمیری با پدر انوشیروان ممالک یمن را استصرف شد و چراغ افسرده خان
 بنی حمیر دیگر بار برافروخت مدت فرماندهی سیف یک سال و شش ماه بود بعد از چون
 از نسل بنی حمیر کسی نمانده بود بفرمان انوشیروان و هر زین به آخرین سر آرای ملک
 یمن گشت مدت فرماندهی او چهار سال بود و از بنی الحمرین منذر بن مالک و سنان زده
 سال و بعد از او برادرش قابوس چهار سال و هر زین کار انوشیروان اند **بجزایر حبش**
جانشین دوازدهم است از جانشینان حضرت عیسی عم و اواخر جانشینان
 اوست بعد از آسمتین باند ز او میر تبه جانشینی و نگاه بانی شریعت عیسی علیه السلام
 سرفراز هر دو جهان گشت و چون تاریکی ضلالت جهان را فرو گرفته بود کوشه غریت
 اختیار نموده در میان مکه و شام در موضع که کاروان قریش و بنو بربرانی افتادی
 صومعه ساخت و در آنجا عبادت قادر و بجلال قیام می نمود بواسطه آنکه او را از گشتن
 معلوم شده بود که خاتم پیغمبران موصوف بصفت جنس درین اوقات این سرزمین
 بقدم مبارک رشک خلد برین خواهند کرد و شنید و منتظر مقدم همایون آنحضرت بود و آنگاه
 که در سال پنجم از بادت ای خسرو پرویز که سن مبارک حضرت خاتم النبیین محمد مصطفی
 صلی الله علیه و سلم به بیست پنج سال رسیده بدیدار آنحضرت مشرف گشت جانچه فیض
 این جمال در قسم سیوم در بیان احوال آنحضرت زده کلک سان خواهد کرد و اندیشه انوار الله
 و امانت ایزدی که داشت بان حضرت رسانید مدت جانشینی بجزایر و آخر بادت ای
 انوشیروان تا سال بیستم از بادت ای خسرو پرویز مزی و سه سال بود از بادتشان
 که در ایام جانشینی بجزایر بود و از بادتشان ابراهیم چند گاه همان انوشیروان بوده و
 بعد از فوت او **هرمز بن انوشیروان** بعد از انوشیروان او زنگ نشین ایوان شهنشاه
 ایران گشت مدت جهانبا نی او دوازده سال بود از هر روز کاران هر مزد در توران
 شاه پناه است و بعد از گشته شدن او بر سرش برموده که پسر خال هرمز بود بر سر سلطنت
 توران نشست و از قیصره روم تکیه نمود و از فرمان دمان ممالک یمن از دست هرمز

انوس جان بنزد هرز سرور آن ملک که دید بعد از منشی جان از فارسیان بفرمان هر فرموده
 حاکم این که دید بعد از خورداد بفرماندهی حاکم این سر فرار کرد و دید بعد از و انوس
 نامزد ملک این کشت و بعد از و مرزبان بفرمان هر فرموده حاکم این کشت و بعد از و برادرش
 چیزی و بفرموده هر فرزند و زوی ملک کشت و از بنی طم مندرین مارا السما و از دست هر
 فرمانده ملک عرب بود مدت چهار سال فرماندهی آنجا را داشت بعد از و پس از نفعان
 از ملک آبی دیار عرب کشت آخرین فرماندهی بنی طم است دیگر از یادش مانده چنان
 که در ایام جانشینی بکر بود در ایران **چهارمین** بن هرز بن نو شیروان است بعد از
 هر فرزند و از نیک جهان بنی بنیشت و درین وقت از سن مبارک حضرت رسالت پناه
 صلعم بیت سال مبعوث گشته در چهل سالگی بشرف نزول وحی مشرف گردید از هم روزگار
 خسرو توران همان برآمده است و از قیصره روم همان مورقی قیصر است مدت فرمان
 دهی او بیست سال است از آنجمله دوازده سال با خسرو هم روزگار است بعد از و نوقاس
 قیصر بر سر قیصری برآمد و از فرماندهان این چندگاه همان خسرو درین سروری است
 بعد از آن خسرو او را بدرگاه خوانده نادان بن ساسان را بران دیار سرور می
 و از فرماندهان بنی طم چندگاه همان نفعان هم روزگار بر و نیز است بعد از آن خسرو او را
 بدرگاه خوانده در تپای قبل انداخت ایاس بن قیس بفرماندهی ملک عرب فرستاد
 و مدت فرماندهی ایاس بیست و هفت سال بود العلم عند الله المعبود چون فارغ شدیم از بیان
 احوال پیغمبران مرسل شروع کنیم در ذکر پیغمبران مرسل **مقاله دوم در احوال بیان پیغمبران**
غیر مرسل و پیغمبران غیر مرسل آنند که بنا بر الهام یا در مقام مبعوث قومی نامور شده باشند
اول ایشان نوح بن آدم علیه السلام است اول کسی که نبی بوده مرسل خداست حکایت
 و خصوصیت برادرش قایل پیش ازین در بیان احوال آدم علیه السلام بر سبیل تفصیل نم
 زده کلک بیان کشت بنا بر مکرر ذکر اند **سید و ملکی و صدیق** پیغمبران سریانی بوده اند
 و بر دین ابراهیم خلیل الرحمن علیه الصلوٰه من اللک المنان بوده اند و بدعوت دین و نبوت
 او کرده اند و معاصر او بودند بنی با حوارج در زمان ابراهیم خلیل علیه السلام
 دعوت دین او کرد **الیفا و جمالی و یلدا و سوحی و صومار و باعلی و الهی** بنی یوحیل
 بن لوری این هر هفت نیز پیغمبران سریانی اند و با یعقوب پیغمبر علیه السلام هم روزگار
 و در کتب پست الاخران مصاحب او بودند و خلایق را مشرعت ابراهیم خلیل الرحمن
 علیه السلام دعوت نمودند و **ارغ و انبان و تیمان و حلوکون و رخری** این پنج پیغمبران

برج بن یهود ابن یعقوب علیه السلام در مصر قبط را از بشریعت ابراهیم خلیل علیه السلام
 الملك الجلیل بعد از ایشان دعوت نموده اند **شمعون** از نسل دان بن یعقوب است
 و در مصر دعوت دین ابراهیم علیه السلام می نمود و بعد از او **الیداد میداد** در مصر قبط
 شریعت حضرت ابراهیم علیه الصلوة و التسليم دعوت می نمود و اند و الله اعلم **اسر**
و القان این بن پسران قارون صاحب کنج و رنج که پسر عم حضرت موسی کلیم است بوده اند
 و خلایق را بشریعت کلیم دعوت می نمودند **عالی** از نسل هرون عم موسی کلیم علیه السلام
 بود و دعوت دین او کرد **آبی نان** بعد از او جهان را از بشریعت موسی علیه السلام دلت
 می نمود **انجیرت** بن لیشنگ بن زروشم بن لوز بن فریدون برادر افراسیاب
 بود از ترکستان بغیر از او پیغمبر نبود چون برادرش افراسیاب در ایران بود برین
 منوچهر را بکشت و ظلم و خرابی بسیار میکرد و غریب را در ازین افعال منع میکرد
 بنابر این افراسیاب او را بقتل رسانید **سینور** **تطاوت** هم روزگار دملک بنی
 اسرائیل اند و رانان و ک نیز گویند و روزگار **شمویل** علیه السلام در بنی اسرائیل با دشت
 و کیفیت احوال پیش ازین مسطور است **هونی** معاصر دود علیه السلام بود و روز
 کار او دعوت دین موسی علیه السلام میکرد **عوزیا** معاصر آسان افیا بن رجیم بن
 سلیمان بود که و بی از بنی اسرائیل را دعوت بدین موسی میکرد **زجریان** بن یهوابع
و همان بن نوایل بنه **شمویل** علیه السلام هم روزگار آصف بن برخیا بودند در بعضی
 از بلاد شام بنی اسرائیل را در شریعت موسی علیه السلام دعوت می نمودند **جیا و امیاش**
و اموس و **انقر** بن هود **با هو عودی** و **بجرا** **امیل** بنه آخر با هو بر ملا ملوک بنی سلیمان منزل
 بودند و روزگار جانشینی آصف بن برخیا خلق را بشریعت موسی علیه السلام می خواندند
عوزیا معاصر بولس پیغمبر علیه السلام در بنی اسرائیل دعوت دین موسی میکرد **احادوت**
 بن بولاد **عددها** و **جدینه** و **سمعیان** هر چهار روزگار شعبان پیغمبر علیه السلام مبعوث
 گشته بنی اسرائیل را بشریعت موسی علیه السلام دعوت می نمودند **مسیحا** **اتل** در ایام
 جانشینی غریز علیه السلام مبعوث گشته معاصر دانیال الصغر دعوت دین موسی علیه السلام
 کرد **خفا** **خنو** بولایت ری مدفون اند **شمعون** بر دین عیسی علیه السلام بود و خلق را
 بشریعت آنحضرت دعوت می نمود العلم عند الله المعبود **جرجیس** علیه السلام از
 قسطنطین است یکی از بنی که در آن بود که جانشین ششم عیسی علیه السلام است
 کیفیت احوال عجایب را و آنست که جرجیس در قسطنطین که یکی از بلاد دشت است

اقامت داشت و او را چندان مال بود که و هم از تعداد آن بجز اعتراف مینمود و جماعتی از
 نصاری که متابعت او را لازم شمرده بودند ایمان خود را بنا بر استیلا و کفار بهمان می
 داشتند و در آن زمان پادشاهی بود یکی از ملوک شام و در شهر موصل نشینی و او صخر
 داشت افلون نام که مردم را بعبادت آن مجاد دعوت مینمود و هر که افلون را سجده
 نمیکرد او را آتش میسوخت درین اثنا جرجیس عم بدعوت آن پادشاه با موریسته
 روزی به مجلس ملک رسید که ملک با عظمای دولت نشسته بود و آتش بلبلد افروخته
 و خلایق را سجده کردن افلون تکلیف مینمود و هر کس سجده نمیکرد او را آتش میسوخت
 جرجیس با و از بلبلد اندک در که ایها الملک تو عبد مملوکی و ترا پروردگار نیست که ارض و سما
 و بینهما آفریده است و او ترا و جمیع مخلوقات را از کتم عدم بصحرا می وجود آورده
 روزی مینماید و تو ستمگر ترا نشیده را بخدای اعتقاد کرده که بر هیچ چیز قادر نیست
 و مردم را میفرماید که او را بالو هیبت پرستند اکنون نصیحت مرا قبول کن و دست
 کنش باطل خویش باز دارد و روی تو چه بقصد حقیقت آری ملک گفت تو گیتی و از بجای من
 بنده از بندگان خدای عالمیانم که مرا از خاک ایجاد کرده و باز بخاک خواهد فرستاد
 و مسکن قسطنطنیه و حضرت خداوند مراد دعوت تو ما مور که دانید تا از از کنش باطل و
 عبادت افلون باز دارم و بعبادت معبود حقیقی دلالت کنم ملک گفت سخن دراز
 کشیدی و بواسطه این مخالفت و مخالفت که با من کردی مستوجب عقوبتی اکنون اگر
 افلون را سجده کنی ترا در آتش افکنم جرجیس علیه السلام فرمود که اگر رفع سموات
 و بلط ارض منسوب با فلون است پس من او را سجده کنم و الا فلا پس ملک حکم فرمود
 تا بنهای آهین کوشش و پوست مبارک جرجیس افروزد او را و در چون ازین تعب
 جرجیس ایح المرز سید ملک تعجب نموده حکم کرد تا میخهای آهین با آتش سرخ کرده بر
 جرجیس کوفتند چنانچه بدماغش رسید و این عذاب نیز موجب هلاکت او شد
 انگاه فرمان داد که حوضی از مسرپا خفتند و بعد از کد اخشن آن جرجیس را در آن
 حوض انداختند و سرپوشش بر سرش نهادند بعد از ساعتی که سرپوش برداشته دیدند
 که جرجیس زنده است ملک از وی پرسید که موجب مخلص تو چیست جرجیس گفت من را
 اعلام نمودم که خدای دارم که قادر است بر همه اشیا که مرا ازین مهالک نای می نهد
 ملک از زوال ملک اندیشیده حکم نمود تا جرجیس از زندان بر دزد و بروی افکنده چهار
 دست و پای او را بخیما آهین بر زمین دوختند و ستم بقدر از با قصد مرگ و یست و می

بنادند و چون شب در آمد حق جل و علی فرشته سوی جرجیس سال نموده تا فیود او را رفع کرده از
 زندان بر آورد و گفت ایزد تعالی میگوید که در مدت هفت سال این ضلال سه نوبت
 نکشتن تو مبارکست نماید و من ترا بقدرت کامل خود زنده گردانم دل قوی دار که در جمیع
 حالات عنایت من شامل حال تو خواهد بود چون صبح شد جرجیس ناگاه از ملک در آمد ملک
 بر سیدی ای جرجیس ترا از زندان که بیرون آورد گفت آنکس که مرا و ترا آفرید ملک را غضب
 برفته فرمود تا آره بر سر مبارکش نهاده و او نیم ساختند و هر قطعه را بچندین قسم کرده در جای
 که شیران بسته بودند انداختند و شیران با لعلام ربانی نخوردند انگاه حضرت حی قدیم جرجیس
 را زنده گردانید و روز دیگر که ملک با خواص خود نشست بود و می گفت کجاست جرجیس
 که ما را از معبود خویش برتر ساینده که بیگنا گاه جرجیس مجلس در آمده گفت اینکه من جرجیس
 که خداوند منم بعد از قتل نعمت حیات من از زانی داشت و اگر شمار عقلی باشد بخدای بخشن
 امر قدر است ایمان آری دشمنان با یکدیگر گفتند این مرد عجیب سحریت حالند بر آنست
 که سحره جمع آریم تا او را مغلوب گردانند انگاه ملک حکم فرمود که تا هر جا که ساحری باشد حاضر
 گردد و بعد از اجماع سحره ملک با رئیس ایشان گفت سحریت درین شهر که من از سحر او بزرگ
 آمده ایم باید که او را مغلوب گردانید و رئیس و ما را از خریطه بیرون آورده در نظر مردم
 دوگاه نموده زمین را قبله کردن گرفتند انگاه قدری تخم در زمین کاشته و همان لحظه در
 و آنرا بعد از کوفتن و آرد کردن خیره ساخته نان پخته بهم بردی آفرین کردند انگاه ملک از
 ساحر التماس نمود که از صورت جرجیس البطل کلب مبدل سازد ساحر این مغف قبول کرده
 قدحی آب طلبیده افشونی بر آن خوانده جرجیس بخوردن آب تکلیف نمود جرجیس قدح آب
 آشامیده ساحر گفت ای جرجیس خود را چگونه می بینی جرجیس فرمود در غایت خوشحالی
 و ساحران از عدم تاثیر افشون مبهور و متحیر شده گفتند ای ملک اگر مخلوقه با تو معاشرت
 میکرد با بقدر وسع معاونت بجای می آوردیم اما با خدای آسمان و زمین مقارنت نموانیم
 انگاه ماهر سحره گفت ای شهیدان لا اله الا الله چون سحره ایمان آوردند و این جز در شهر نهاد
 یافت چهار هزار کن بجرجیس ایمان آوردند و آن طاعی را بر اسلام سحره و قوم اصلاع یافته فریاد
 داد تا همه را بقتل رسانند بعد از آن ملک مقتربان او بجرجیس گفتند که اگر دعائی که معبود تو
 این کرسیها که بر آن نشسته ایم شجرا شمره گردانند ما بتو ایمان آوریم جرجیس وی توجع بقصد
 دعا آورده آن کرسیها در احقر از آمده و اوراق و انشا بر بر آنها ظاهر شد و ملک مقتربان
 او این چنین معجزه متبده نمودند خلافت وعده نموده او را بسحر متهم داشتند انگاه ملک

صد و قیل جرجیس آمده فرمود تا امر صورت کاوی ساختند و لفظ و کربیت در جرجیس آن لقبه
کردند و جرجیس در دوران کا داده در زیر بقعه چند آن آتش لفظ و خشتند که هر چه در جرجیس
آن بود که خسته شد و جرجیس بجا می‌گرفت و فرمود و متعاقب این خدای غفور جل جلاله
یاد و باران و برق و رعد و ظلمت بر آن تیره دلان کماشت که سه شب از روز فرق نکردند
درین اثنا خداوند تعالی ملکی اما مور کرد ایند که صورت کا و را بر زمین زده بشکست
و جرجیس سلیم الاعضا از آن میان بیرون آمده مجلس ملک حاضر شده بصفحت کردن آغاز
نهاد ملک از کان دولت را حیرت افزوده از جرجیس التماس نمودند که درین نواحی غایت
و اجساد ملوک گشته در آن غار نهاده اند اگر تو در دعوی خود صادق دعا کن تا این
زنده شده با ما سخن گویند جرجیس با مبرگان پذیر غار رفته دعا کرده مردگان دیرینه که نه مرد
و نه زن و سه کودک بودند زنده شدند جرجیس در آن میان پری را دید از نامش پرسید
جواب داد که توفیل آنجاست از احوال سن پرسید گفت من بت پرست بودم و بعد از مرگ
مرا از کیش و دین من استغفار نمودند چون مرا مشرک یافتند تا اکنون که مدت چهار صد
سال گذشت است معذب بودیم انگاه توفیل دست در دامن جرجیس نه گفت مرا استغفار
کن تا خداوند بر ما رحمت کرده توبه ما بپای را بقبول فرماید انگاه جرجیس از جای خود برخاست
پای خود را بر زمین زده چشمه آبی ظاهر شده فرمود تا آن جماعت غسل و وضو ساختند
توحید بر زبان راندند باز جرجیس ای خود بر زمین زده این مردند و بر باطن خپان
پوستند انگاه ملک و مفراتین بعد از مشاهده این امر غریب گفتند که ای جرجیس با در
عمر خود ساحری از تو که مله زنده ایم انگاه مفراتین با ملک گفتند که جرجیس بعد از کشتن
باید معذب داشت بنا بر این جرجیس در خانه عجوزه که سپهری کور و کنگ و مقعد داشت
جس نمودند جرجیس از عجوزه طعام طلبیده پره زن سو کند با و کرده که من خود از کرسنگی
میمیرم جرجیس ستونی و آن خانه دیده دعا فرموده تا سینه کشته انواع اشیاء را آورد و آن
ستون از ارتفاع با فته سر بفلک کشید پره زن بعد از مشاهده این امر غریب گفت
آمنت بالله الذی لا اله الا هو اطمینان پره زن از جرجیس التماس شغای پسر خود نموده
جرجیس آب دهن نیارک خود در چشم و گوش آن مبتلا افکند پنا و شنوا گشت روز
روز دیگر ملک از در سرای پره زن بگذشت بجزیره پرمیوه دید از کیفیت آن پرسید گفتند که این بجزیره
جرجیس اینجاست کرده است ملک در غضب رفته فرمود که تا آن درخت از پنج بر کنده جرجیس با پره پاره
کردند و بو خشتند و خاکسترش بر ریافتند همان لحظه باد وزیدن آمده و گردی قوی بر خاکستر

از میان عیار جرجیس پاشنه نزد ملک حاضر شد آن کار از حدای پسر میر کشته با جرجیس گفت
 که اگر تو بکنوب افلون را بجده کنی من بخدای تو ایامان آرم جرجیس قبول نموده ملک شغال
 کشته جرجیس ابدرون خانه خاص خود برد جرجیس در آن شب بنواز استاده انجیل را با و از
 حزمین خواندن گرفت و از حسن آواز جرجیس و جملک در آن شب از کفر و شرک بجات پشته
 بخدای ایامان آورده چون صبح شد جرجیس بیت الصنم را فتنه و خلقی کثیر نظاره در شبانه
 جمع گشتند و برین جرجیس مای خود را بر زمین زده مجموع اصنام بر زمین فرو رشتند و ابلیس از
 خوف افلون بیرون آمده جرجیس گفت ای دشمن خدای غرض تو از اخلال مردم چیست
 جواب داد که بنا بر دشمنی که میان من و آدم است میخواهم تا این را با بچشمم برم درین اثنا
 ملک از اسلام زوجه خود اطلاع یافته او را با فوج و جهشیکت جرجیس بعد از قتل آن موحده
 مناجات فرمود که یارب مرا درین بهفت سال بکشاید و محنت مبتلا ساختی اکنون مدت
 موعود بپیر آمدن این ترا هلاک کردان و چون از دعا فریخت یافت قطعه ابر پیدا شد
 سرایش آن آتش افشانیدن گرفت تا آن شهر با جمیع عبده اصنام بسوختند و مومنان از آن
 بنیة سالم ماندند و مومنان سی و سه سال نفوذ بود العلم عند الله المعبود **خالد بن سنان**
 از فرزندان اسماعیل پسر علیه السلام است در زمان سلطنت النوسیه و آن عادل در زمین
 عظیمان مبعوث گشت کوشید ملکی که با وجهی می آورد مالک بود خازن دوزخ و الله اعلم
 در آن وقت در آن سرزمین آفتی از زمین برآمدی بعضی اعراب آن آتش را بخدای سید
 خالد این را از آن منع کرده بن علیه السلام دعوت نمود این گفت تو این آتش را
 دفع کن تا ما دین عیسای قبول کنیم خالد متوجه آتش گشته بقرب عصای خویش آن آتش را بکشت
 خالد هر وقت که خواستی که باران بارد و بر کجیب خود فرو بردی باران باریدن گرفت
 تا سر برینا و ردی باران باران بستاندی و خالد بوقت وفات قوم خود را وصیت کرد که
 بعد از وفات من به روزگوری بر سر قبر من آمده سینه بانک خواهد کرد آنجا مرا بفرست
 آرید تا من زنده گشته تا شمارا هر چه تا قیامت خواهد بود اعلام نمایم چون خالد وفات
 یافت بعد از سه روزگوری بر سر قبر خالد آمده سینه بانک کرد و قوم چون خواستند
 که بموجب وصیت عمل نمایند اقربای خالد که بنی حمزوم بودند و گفتند ما این عار نه پسندیم
 که مرده ما را از گور بر آورند آورده اند که دختر خالد در کبر سن نزد رسول صلعم آمده حضرت
 را در خود را گسترده او را بر گنجانند و گفت مر جبانک یا بنت بنی صیغه اهل و آن
 دختر سوره اخلاص از حضرت شنیده گفت که پدر من این سورت را قرائت میکرد اگر باران

اخبار گفته اند که از وقت آدم تا زمان خاتم صدهست و چهار هزار و سیصد و شصت شده اند
 و جمیع راعقیده آنت که عدد ایشان از هشت هزار تا و زنگرده است و الله اعلم بالصواب
 علی بنیفا و علی سایر الانبیاء و المرسلین الی یوم الدین **باب دوم در بیان احوال حکمای**
عظام و کسانیک در کار دین سخن نموده اند و آن مشتمل است بر دو فصل **فصل اول**
در ذکر احوال حکما را مقدم که پیش حضرت رسالت پناهی بوده اند و ایشان بیت
 و هفت تن اند بعضی از علمای حضرت آدم و ششیش و ادریس علیه السلام داخل اهل حکمت
 داشته و ابتدا ذکر ایشان نموده اند اما چون اسامی ایشان بالغی جلاله آن سه پیغمبر
 عالی اگر سابقا در ذکر احوال پیغمبران سمیت گذارنش یافته لا جرم از تکرار احتراز نموده
 ذکر حکما با اسم صواب بن ادریس که مصدر گردانید و التوفیق من الطیب المحب **صاحب**
حکیم بن ادریس علیه السلام در اکثر تواریخ معتبره مسطور است که ادریس ایت و
 فرزند شده بودند که هم در طفولیت وفات یافته بنا برین حضرت ادریس ترک کرده که اگر
 حق سبحانه و تعالی میفرماید که اوست فرمایند صد تنیم را بفرستیم و جمع ما یکجا ایان را
 میا سازم تا شاید که بواسطه آن خیر فرزندم بزرگ شود و علم و حکمت پیا مود پس حق
 سبحانه و تعالی ایشان را پسری که اوست فرمود مسمی بتوشیح مقلب به صاب و دیو است
 سی سالگی تمام صحف را یاد کرد و معانی آنرا نیز فرا گرفت و بعد از آن رنجور شد و در میان
 روی باز باده نهاد و ادریس از آن عمر بسیار اندوه ناک شده گفت الهی تو حاکم و فرمان
 تراست و این غم داند و نه و بنا بر آن است که خواستم که مرا خلقی بود که پیوسته ترا عبادت
 کند و خلایق را علم و حکمت پیا موزد متعاقب این مناجات جبرئیل امین در رسید گفت
 حق سبحانه و تعالی میفرماید اگر میخواهی که فرزند ترا زنده جاوید داریم هفصد هزار بار تسبیح بگوئی
 بعد از آن مناجات کنی تا ما او را حیات ابدی که اوست کنیم ادریس علیه السلام گفت اگر بدعای من
 حیات ابد ممکن است از برای خود دعا کنم حضرت جبرئیل گفت اختیار تراست پس ادریس هم هفصد
 هزار بار تسبیح گفت و دعا کرد حق سبحانه و تعالی بوجب وعده او را حیات ابدی که اوست فرمود
 چنانچه در فقه ادریس علیه السلام سابق مسطور گشته و متوشیح را نیز حق سبحانه و تعالی صحبت
 بخشید و بعد از رفع ادریس علیه السلام بتدبیر اولاد آدم مشغول گشت و او را فرزندانی بسیار
 شدند اما در هیچ یکی از ایشان استعداد خلافت و نیابت خود نمی یافت تا آنکه حق سبحانه
 و تعالی او را پسری که اوست فرمود که آنرا خلافت در ناصیه او همید و او را ملک و بعضی لامع گویند
 نام کرده و از وی حضرت نوح یکی بوجود آمد چنانچه در آن تواریخ مسطور است فاضل شهرزی

در تواریخ حکما آورده که پسر ادریس علیه السلام طاعون نام داشت که او را صاحب نیز گویند و فانی
 با و منسوب اند **اسقلینوس حکیم** فقط سیر مانی است و ترجمه او زکی الطبع او از جمله
 تلامذه حضرت ادریس علیه السلام که او را هر مس الیها مس نیز گویند است اما از کلام ابو
 بلخ حسیس ظاهر میشود که وی از شاگردان هر مس مصری است که بعد از طوفان نوح عوم
 بوده و این قول مناسب تر میباشد در طبقات الاطبا آورده اسقلینوس مانند حضرت
 عیسی عوم بن مریم عوم پسر متولد شده دوی اما ماطبا است و اگر حکمای یونان مثل
 افلیدس و افلاطون و ارسطو از فرزندان اویند و بقراط حکیم یونان نیز از اولاد
 او است در طبقات الاطبا مطور است که علم طب را اسقلینوس در بیکل آموخته یا فقیه است
 و آن موضع احوال در شهر رومیه بیکل الشمس اسقلینوس صنم بصورت انسان ساخته بود که هر چه
 از وی سوال کردند جواب کفنی و اسقلینوس شب یونانیان بسیار بزرگ بود چنانچه
 یونانیان بعد از قوت وی در امراض مملکت و اطبا عاجز می آمدند و تو سلب بقبر وی می نمودند
 شغامی یافتند و هر شب هزار قندیلج سر قبر او روشن میکردند و گویند که دوازده هزار
 شکر در دست و اکثر ملوک و حکمای یونان از نسل او بودند از افلاطون منقول است که
 نوحی مردی با زن خود بواسطه چنین که آن عورت بآن حامله بود خصومت کرده نزد اسقلینوس
 آمد گفت این حمل از من نیست عورت تکذیب او میکرد چون منازعت میان ایشان
 بسیار شد اسقلینوس روی بآن عورت کرده فرمود که ای ظالمه در وقتی که مرثیه هر تو در بیکل
 آفتاب از حق سبحانه و تعالی لقای سلامتی تو بخوای تو با غلام فلانی صحبت میداشتی
 و بعد از سه ماه فرزندی غیر مستوی الخلقه عجوبه زمان از تو نه ظهور خواهد رسید بعد
 انقضای آن مدت بهمان روشن پسری زائیده که چهار دست داشت دو در سینه و دو
 دیگر بطریق متعارف چون این جز با اسقلینوس رسید بآن مرد گفت زیاده از آنچه
 گاشته میدروی الفقه مرد به اسقلینوس و طلب بجای رسیده بود که او را حتی موی
 گفتندی عمر اسقلینوس بیست سال بود **ایلیق حکیم** در طبقات الاطبا مطور است که
 ایلیق حکیم اول کسی است که در بلاد روم و فرس طبابت را یافته و وی در طبقات
 معتبره داشتی و بر آن عمل کردی آورده اند که وی بعضی بعد از حضرت موسی عوم باندرک زمانی
 ظاهر شد و ایلیق حکیم در روم مانند اسقلینوس است در شهر بزرگی و از وی عجایب امور
 در معالجات مرض بطور رسیده در طبقات الامم قاضی صاعدا ندیسی مطور است که بعد
 موسی عوم باندرک زمانی جماعته از حکما پیدا شدند که بار دیگر جای علی حکم کردند مثل نالیانوس

حکیم که مختصر علم سیمیا بود و جرون حکیم که بجای علم طلب بود و هم چنین از شعر امانت او
 مرسل شاعر پیدا شد که اختراع نوع از شعر کرد و در زبان یونانی **تالیس حکیم** در طبقات
 الاعم قاضی صاعد اندلسی مسطور است که از کتب مفید قلب حکیم دهری چنین ظاهر میشود
 که اول کسی که از یونانیان به علوم فلسفه اشتغال نموده تالیس ملط بود اما که میوش حکیم چنین
 آورده که تالیس ملط پیش از ظهور بخت نصر به بیت همت سال بود و فر فر نوس حکیم چنین
 آورده که تالیس ملط بعد از بخت نصر بعد و بیت سال ظاهر شد و چون بنا بر کثرت اختلاف
 و تحقیق ترتیب میان حکما است متعذر عرض ما از ذکر مقالات و تحقیق حالات ایشان است
 اما در اکثر مواضع ترتیب صاحب طبقات الاعم درین باب نهایت سعی و زریده و اکثر
 متأخرین نقل او را معتبر میدارند اعتبار نموده میشود و اعتقاد تالیس ملط بر ذات
 باری تعالی آنست که وی مبدع عالم است و عقول بشری از ادراک هویت مقدس
 آن ملکه از معرفت اسماء حسنیه من حیث الہویتی و الذات عاجز اند و راه آشنائی
 با حجت جلال ذاتش غیر از رکذ ریاض و مضوعات و ابداع مبدعات ممکن نیست چه ما را
 قوت و استطاعت ادراک و حقایق اسماء مقدسه آن از انجمنه که با و منسوب نیست
 مگر آنکه معرفت اسماء حسنیه آن ذات مقدسه که هر یک از موجودات منظر اسم از آن اسماء
 الهی اند حاصل کنیم مقصود است پس حاصل کلام تالیس ملط آنست که عقل از ادراک و معرفت
 مبدع کل عاجز و قاصر است و بعضی از فضلا و متأخرین در بیان این سخن چنین آورده اند
 که مقصود آن حکیم آنست که موقوف ذات الهی هیچ احدی را ممکن نیست و معرفت حکیم
 آن ذات مقدسه است بی تعلیم نبیاء مرسل که تعریف الهی بسط و جی راه آن معرفت بر
 ایشان مفتوح گشت متصورند و از جمله امور عجیبه که از تالیس ملط منقول است آنست که میگوید
 که مبدع اول است چرا که او را استعداد و قابلیت صور جمیع اشیا و جواهر اتم حاصل است
 بنا برین افریننده کائنات جمیع جواهر از آسمان و زمین و آنچه در میان ایشان است از
 آب ایجاد فرمود پس چار آب علت جمیع مبدعات و مرکبات جسمانی تواند بود باین طریق
 که از جوهر آب زمین تکون یافته و از انجملات آن هوا بوجود آمده و از صفویش آتش متحقق
 گرفت و از خان و بخارش آسمان ایجاد یافت و از انجملات آنست حاصل شد
 کواکب منکون شدند و در گرد و مراکز خود از روی شوق ب حرکت دوری متحرک گشتند و این
 رای نزدیکست بآنچه در بیان مبداء مخلوقات در سیر احوال از تورات مسطور است و علامه
 آن کلام آنست که حق سبحانه و تعالی اول بقدرت کامله خود جوهری ایجاد فرمود و بعد از

خلق و ایجاد آن بنظر هیبت و جلالت در روی نکرست آن جوهر از سطوت نظر جلالت الهی بخت
 و آب شد و از آن آب دخانی متصاعد گشت و از آن آسمان مخلوق شد و آنچه ماند
 گفت بر روی آب ماند از آن زمین پدید آمد بعد از آن زمین را بخیا ل را سیات که منزل
 او نادانستیم که در ایند و نیز صاحب ملل ممل میگوید که از اینجا معلوم میشود که تالیس
 بلطی مذ هب خود از من کت نبوت اقتینا می نموده چه قول اول و که عبارت از است
 عنصر اول است که او مبدع اول میداند بسیار است به است بلوغ محفوظ که در کتب الهی
 مرسطو است چه لوح محفوظ است مملت بر جمیع موجودات و اخبار جمله کاینات و قول ثانی
 او که مبدع آب است بسیار شبیه است آنچه از کرمه و کان عرشه علی المار معلوم میشود و الله
 اعلم بحقایق الامور **انک غورس حکم** وی نیز از جمله اساطین حکما است و رای او
 در وحدانیت حق سبحانه و تعالی موافق رای تالیس است اما در تعیین اول کون
 فضا گفت او است چه اول کونات نزد انک غورس امر مت است به الاجر است که از کجالی
 لطافت آن حواس از دریافت آن عاجز و عقل از ادراک آن قاصر و نزد او جمیع
 اجرام علوی و اجسام سفلی از آن امر مت است به الاجرا نگون یافته و فاضل شهروری
 در تاریخ الحکما آورده که انک غورس در میان حکما و فدا بسیار متراض بود و مجاهدت
 است در وقت پیری میکشید مثل آنکه در امام زرتشتان برهنه روی برف می نشست
 و چون جمعی از باران او درین باب او را سرزنش کردند وی در جواب ایستادن
 گفت که نفس من بسیار سرکش و مایل بشهرور است می ترسم که در ایام ضعف بعینه و سستی
 و قوی بر من استیلا یابد بنا برین میخواهم که او را باز تکاب شد ایدرام خود سازم
 با او را درین سن بام خود ساخته بارتکاب و معاصی دلزنگرداند کوبند و وقتی در
 شهری که انک غورس می بود فتنه و شورش برپا رسید و مردم هم مضطرب و حال
 شدند و انک غورس ستم چنان بحال خود بود که گویا در آن شهر غیبت شخصی بودی
 گفت که ای حکیم تمام مردم این شهر مضطرب و پریشان اند عجب است که تو ازین فتنه
 مطلقا اندیشه نداری انک غورس جواب داد که اگر شما این فتنه را در خواب میدید
 چه اضطراب میکردید آن شخص گفت بیا انک غورس گفت پس من چون از وقوع این
 فتنه مضطرب حال کردم و حال آنکه بر من جمیع امور این عالم مانند خواب است و نیز در
 تاریخ الحکما مرسطو است که روزی زن انک غورس وی اعراض میکرد که تو هیچ فکر خانه
 خود نداری و نمیکوی که این جماعت چه حال دارند و امثال این چیزها بسیار است

میگفت اما البتة غورس مطلقا به جواب او نمی بردا حجت بلکه نظر در کتابی که در دست داشت
میگرد و آن سخنان را می شنید تا آنکه آتش از قفاقل او بیست و در غضب شد آبی که با
جاده می شست بر سر حکیم فرو ریخت و بندگان حکیم چون حالت میانه نمودند کتاب را
از دست نهاده روی بزرگ خود آورده فرمود که از غدی و ابرقی نیم امطری یعنی رعد و
برق شدی آخر باران می باری و غیر از این چیزی دیگر نگفت و نیز روی شخصی عریض فریاد او را
سفا هست میگرد و دشنام میداد و حکیم مطلقا بجانب التفات نمی کرد تا آنکه مردی بوی
گفت که ای حکیم این شخص اینهمه سفا هست و دشنام میدهد و تو هیچ نمیگویی گفت هرگز توقع
آن ندارم که از کلاغ آواز کبوتر یا از کرک آواز قمری شنوم و هرگاه کسی در اندام و سبایی
کردی آرزوه خاطر شدی **انکسما فیس حکیم** و نیز از جمله اساطین حکمت رای او بر
ذرات باری تعالی آنست که میگوید که اول تعالی شانه از لی و ابدیت یعنی اولیت
و آخریت را بر سر و ق جلال که برای او محال نظرقی میبدا و ایجا و جمیع اشیا است
و جو صله اذراک خلق از ان در می آید پیش از ان است که هویت مقدس او در ذات
مکنا منفرد است و نیز از تکسیمات منقول است که اول مبدا عات و میدا و جمیع مکنونات
حدوث جوامع علوی و حساب سفلی هو است باین طریق که آنچه از صفوت هو انکون
پذیرفت لطیف و روحانیت و هرگز آلوده و فاسد نمیکرد و فنا و زوال با خست داشت
آن را دنیا پر و آنچه از کدورت هو انکون یافته کثیف جسمانی است و معرض فنا و زوال
خواهد بود پس آنچه بالا هو است از عالم روحانیات هم از صفوت آن ظهور یافت
و آنچه در تحت آنست از عالم جسمانیات تمام از کدورت آن وجود گرفت چون عالم
جسمانی بکثرت اوساخ که ظاهر هم مرغوب و مطلوب طلائع بنی آدم است مملو است که
از ساکنان این عالم مستلزمات ناباید آن استیضای گرفته خود را امر دور از بین بیا
سیراب در کدر اندر آینه در عالم کثیر اللطافت دائم السرور بر معارج نور صعود توان نمود و
هر که ذیل طهارت خود را بآن چهر گشت داد ساخ آلوده گردانید و هر آینه ابد الابد در سفل
الافلین بماند و الله اعلم بحقایق الامور **لقمان حکیم** اکثر مورخین اسلامی بر آنند
که لقمان در زمان داود علیه السلام و بقول بعضی مورخان عمزاده ابراهیم خلیل است
و پسرا عبور است و بعضی او را سغیر شمارند تا او صریحا در قرآن آمده است اما حکمت
منسوبت قوله تعالی ولقد آتینا لقمان الحکمت و فاضل شهریزی در تاریخ الحکما آورده
که لقمان غلام حبشی بود از حبش ثوبه غلیظ الشفتین مصطفی القدمین و اکثر اوقات در ملار

حضرت داود می بود قرا و بحال در دلمه است حوالی مصر کویند روزی لقمان در میان مردم
نشسته بود غلط این منقول بود که شخصی بوی رسید و گفت ای نانا کیستی که در فلان
موضع کله بر بچرا بندی لقمان گفت آری من همان کسم آن شخص گفت ای حال چگونه
درین مرتبه رسیدی گفت بواسطه راست کوی وادای امانت و سکوت از مال
یعنی باین مرتبه رسیدم و نیز در تاریخ شهر وری مسطور است که صاحب لقمان مردی
بود از بنی اسرائیل که همیشه قمار می باخت و لقمان را بسی دینار آن وقت خریده بود
بهیزم آوردن مقرر گردانیده بود و روی هر روز بصبح میرفت و آن مقدار بهیزم که
در خانه آن مرد بکار میرفت جهت وی می آورد و آن مرد اکثر اوقات بهیزم
باختن اشتغال داشت و در در خانه او هنری جاری بود و روزی در اثنا برزدختن
صاحب لقمان با حریف خود شرط کرد که اگر تو بای دبی آب این رودخانه را تمام می
نوشی یا خود را آنچه میخواهم داده از دست من خلاص میشوی و اگر من بازی را با ختم
نیز همین شرط مرغی است اتفاقا صاحب لقمان بازی را بای داد و آن مرد بجد شد
که با تمام آرد و در ایام شام یا آنچه در ملک نشسته تمامی باید داد صاحب لقمان بسیار دم
و لقمان گفته بگردد از حریف مهلت طلبیده مخزون نشسته بود که لقمان پشته بهیزم
نشسته آمد چون صاحب خود را مخزون دیده از سبب حزن سوال نمود صاحبش
را در این عراض نموده گفت ترا با این امور چکار لقمان گفت ای صاحب مردم را بنظر
حقارت نمی باید دید سبب حزن من کوی نشاند که حق سبحانه و تعالی مرا سبب خف
این که ورت تو ساخته باشد صاحب لقمان چون این عسارت از وی شنید بادی
گفت که اندوه من نابرابر آن است که هم چنین شرطی کرده بودم بحال آنقدر شرط را برده
و مرا با تمام آنچه در ملک خود دارم باید داد با آب این رودخانه را باید خورد لقمان گفت
ای سید حل این عقده بسیار آسان است ازین ممر اندوه ناک نباید بود صاحبش رسید
که خلاصی ازین چگونگی ممکن است لقمان گفت تو فردا بآن مرد بگو که شرط ما آنست که
هر کدام که بازی بای خواهد داد تمام آبی که میان این دو طرف رودخانه است باید بخورد
چون از کفون تو این آب را نگاهدار تا من این آب را بخورم بقیین که عاجز خواهد شد
صاحب لقمان چون این مفر یافت بسیار خوشحال گردیده لقمان را آزاد گردانید و مبلغ
عظیم از مال خود بوی بخشید و صاحب که حریفش آمد بهمان تعلیم که از لقمان یاد گرفته بود
از دست شدت او خلاص گشت و باین تصرف لقمان آشتی یافت کویند روزی

صاحب لقمان کو سفند را کشته بود لقمان گفت بهترین چیزهای کو سفند یا رلقمان دل کو سفند را
 پیش می آورد و زدیگرا بگفت که از کو سفند برترین چیز یا رلقمان باز دل او را حاضر کرد ایند عرض
 لقمان از آوردن دل هر دو نوبت اشاره بود بآنکه نیکی میدی همه متعلق بدست و نیز در تاریخ
 الحکم مسطور است که از حق سبحانه و تعالی در خواب ندا رسید که ایامسر و میشوی تو بآنکه خلیفه روی
 زمین باشی لقمان در جواب گفت اگر پروردگار من این را از روی جبر و حکم بمن حواله کند بغیر این
 اطاعت چاره نیست و اگر مرا مجبور میکند اندکس من اختیار عاقبت میکنم و هر آینه بودن من در دنیا
 بهیول و ذلّه آسان تر است از آنکه باشم در دنیا قوی و غالب و هر که آخرت را بدینا فرمود
 هر دو از دست او میرود پس حق سبحانه و تعالی این جواب را از روی مرضی داشته ملکی بجانب
 او فرستاد که دل او را از حکمت آیینان مملو ساخت که صباح لقمان چون برخاست احکم و ادان
 جمیع اهل ارض بود چون لقمان از حکومت و خلافت استعفا نمود خلافت حواله بداد و علیه السلام
 منقول که لقمان بآنکه فیصل درین مردم فرض میداد نوبتی پس خود را از برای طلب قرض بولایتی
 فرستاد و وصیت کرد که درین راه بدرختی خواهی رسید که در پای آن درخت چشمتراست
 باید که اینجا فرو نیای و از آب آن چشمترا بخوری و هم در آن راه عبور تو بر شتری می افتد که
 رئیس آن ده دختر خود بر نی تو عرض خواهد کرد تروچ آن دختر میل نمائی و چون بفلان
 ولایت که رئیس مدیون در آن جا است و قصری برب دریا دارد برسی البتة بنا بر القمار
 در منزل بنو تنگنی و شب اینجا بنائی و بعد ازین وصایا فرمود که اگر کسی بزرگتر از تو کسبت
 من صاحب تو گردد و با مری اشارت نماید مخفی لغت او جایز نداری الحاکم لقمان پس را
 وداع کرد پس مقصد تو جغوده بعد از قطع اندک مسافتی میری و پیش آمد و التماس مرا فعت
 کرد ملتزم امندول داشته با هم روان شدند تا زینین بدرخت سینر خرم رسیدند که در
 پای آن چشمترا آب بود پس جوازا گفت که درین موضع فرو دانی تا بوقت خنکی هوا ازین جا
 رحلت کنم پس لقمان جواب داد که پدر مرا از نزول درین موضع مبی فرموده پرگفت این وقت
 نیز کرده است که سخن بزرگتر از خود بگوین رضا اصفا نمائی پس بنا بران پس لقمان در آن منزل
 فرو آمده در خواب رفت پس او را احراست می نمود که ناگاه دید که ماری از درخت متوجه شده
 قصد لیسر لقمان کرد پس عصار ابر مار زده آن مار را بگفت و چون جوان پیدار شد پدر از روی
 پرسید که چه میدانی لقمان چرا ترا از فرو آمدن این موضع مبی کرده بود گفت نمیدانم
 پرگفت بجهت آنکه هر کس که درین منزل فرو می آمده با سالیس مشغول میشد آن مار که کشته می
 بینی آنکس را بزخم زده هلاک می ساخت اکنون بلطف ایزدی سر او را کفایت کرد دم الحاکم برادر را

ازین جدا کرده در کرباس پیچیده در کیسه نهاد و از انجا روان شده بشهری رسیدند و بخانه رئیس
 آمدند و آن رئیس بعد از اقامت لوازم ضیافت دختر خود را با مال بسیار بر پسر لقمان جلوه داد
 تا در قید نکاح آورد پسر لقمان اما آورده پسر از وی پرسید که چرا دختر را خواسته اموال را متصرف
 نمیگویی گفت پدرم از این تزویج منی فرموده بر گفت من چنان صواب می بینم که بدین مناسبت
 رضا دهی پسر لقمان بنا بر اشارت آن غریز دختر را بخواست و پسر سر مار کشته را بخوان گفت
 داد و گفت باید که قبل از مباشرت این را بر آتش منی و آن عورت را فرمای که دامن خود را
 بر آن محیط سازد چنانچه دو دبا سفل بدان او رسد و پسر لقمان بفرموده علم نموده چون بوضع
 مخصوص دختر رسید فریاد هولناک زده بهوش شده دوده عظیم مرده از قبل او بر دهن آمده
 عورت بعد از زمانی افاقست یافته به فراغت آن شب را در کنار پسر لقمان بر دهن رسانید علی
 الصبح پسر با جوان ملاقات کرده از کیفیت حال دوستانه گفتش نمود پسر لقمان صورت واقعه را
 بیان فرمود برکت منی پدر را از این تزویج بدان سبب بود که هر کس این دختر را خواسته
 با او مجامعت میکرد درین حال این کرم عضو مخصوص را گزیده هلاک میکرد و بعد از چند
 روز که جوان در خانه پسر اقامت نمود در حضرت طلبید و بمصاحبت پسر که بجای که پدرش نامزد
 کرده بود متوجه شد و در ساحل بحر بقصر رئیس مدیون رسیدند مدیون پسر لقمان را احترام نموده
 لغت فرود آی و امشب زینج راه بر آسای تا فردا حق ترا بگذارم و چون بنا بر وصیت پدر بر
 زده عاقبت بدستور سابق بانسارت پسر فرود آمد و میزبان ضیافتی بسزا کرده و هر قرضی حاضر آورد
 و باز از پسر لقمان در خواست نمود که شب اینجا توقف نموده صبح مال را بهر جا که خواهد پسر دعای
 آن عذر چنان بود که قرض خوانان هر که و همان چون بر سر در جواب شدی در ظلمت
 آن تاریک دل با یکی از معتقدان آمدی و آن پیاده را در آب انداختی و پسر لقمان شب در آن
 مقام توقف نموده میسر بانی بر قرار معهود جهت او سریری پیاورده بر کنار دریا نهاد و برای پسر
 خولین سربری حاضر ساخت و چون پسر لقمان و پسر میسر بانی هر دو بخواب رفتند پسر پسر دل
 جوان از خواب برانگیخت و سر را در آن موضع برداشته قریب بحل پسر رئیس مدیون
 برد و هم با اتفاق سر پسر رئیس ابجای سر پسر لقمان آوردند و در دل شب آن بدیانت
 با یکی از خواص خولین آمده پسر خود را بکمان آنکه پسر لقمان است برگرفته در آب انداخت و بجای
 مراجعت نمودند و با مداد آن که پسر لقمان برای اخذ مال بر دهن پسر رئیس گفت آن مکار مخیر و موش
 شد و خجل و شرمسار و اندک و ناگ و هر قرض را تسلیم پسر لقمان سالی دو غایب با دختر رئیس اول
 و اموال بسیار بخدمت پدرم مراجعت نموده بعد از قطع من زل بیدار بجا یون او استعادت

و لقمان اول خیر ایام حیات از خلق کناری گرفت در میان آمد و بیت المقدس بسجری برد با جوار حنرت
 اینزدی پیوست و الله اعلم **امقید فلیس حکیم** که یکی از اساقفه خرم که عبارت اند از
 امقید فلیس فنی غور سن بقراط و افلاطون و ارسطو ظاهر شد و صیت فضیلت او عالم را
 فرو گرفت و اول کسی که نفی صفات از ذات باری تعالی کرد او بود و در آن باب دلایل اتمی است
 میگرد حاصل آن اینست که ذات واجب الوجود عین وجود اوست و همچنین سایر صفات مثل
 علم و قدرت عین ذات اند نه زاید بر ذات و بموجب اختلاف در آن ویرا کتابت در
 بطلان معاد در دخانی فصلی عن الجسمانی و قاضی صاعد اندلسی در طبقات اللام آورده
 که سلیمان بن داود علیه السلام در کتابی که خود در آن کتاب جامع مذهب حکیم امقید فلیس
 که مقتدا حکما و دهریه است و قبل از وی مذهب هریریه سوعی نه داشت بتفصیل نقل کرده
ابن فلیس حکیم که از جمله عظمای حکمای است در میان یونانیان بدقت نظر در علوم منفرد
 و ممتاز در اوایل حال از یونانیان جهت تحصیل علوم بیرون آمد چون بارض مقدسه رسید
 بشرف ملازمت داود علیه السلام مشرف گردید و مدتی بنگهد حضرت داود متفخر و مباحی
 می بود که گاه پیش لقمان حکیم رفیق و از وی نیز استفاده نمودی و بعد از تحصیل فنون
 بحکامات باز بوطن اصلی خود که عبارت از یونانیان باشد معاودت نموده و بنوعی در ایندا
 خلقت عالم حکم میفرمود که ظاهر آن در او معاد فادح می نمود بنا بر این اکثر عوام که از دست
 مقاصدان حکیم قاصر بودند در ادراک مطالب آن برو جی که می بایست نمیکردند بزرگ ملازمت
 او کرده در صد و اندر او شدند در تاریخ الحکا آورده که اکثر باطنیه استعملیه تابع مذهب
 ابن فلیس حکیم اند و ظن ایشان آنست که رموز ابن فلیس حکیم را همه کسی نمی تواند فهمید
 مسامح بن عبد الله باطنی که از مشایخ علمای باطنیه معرب بود و بتدریس کتب ابن فلیس
 و مطالعه سخنان او موع الفصله بنا و حکیم در میان یونانیان عظیم الشان جلیل القدر بود
 چرا که با وجود نهایت مرتبه حکمت متناقص از دنیا معزل بر آخرت مقبل و در معرفت نفس
 کمال مهارت داشت و آنچه از ابن فلیس تحقیق با ذات باری تعالی منقولست آنست که
 میگوید اول تعالی شانه همیشه در هویت مقدسه بیکای معینه موسوم و متصف و آن ذات
 بعینه علم محض اراده و وجود و قدرت و عدل و خیر است یعنی این اضافات شریعه عین ذات
 مقدسه اند و وی گوید که جمیع موجودات مبدع و پدید آمده اوست و اولاکه دروازه نیستی را بجلد
 ایجاد و ابداع میگوید بطبی محقول ابداع فرمود و بعد از آن سایر اشیا مبسوط از ان بسیط
 مبدع احوال اظهار و انبساط یافتند **فنی غور سن حکیم** بن میسار حوس صوری بعد از ابن

فلس حکیم ظاهر شد و در طلب حکمت و اخذ آن از رجال سعی و اتمام بیشتر از اکثر ابای زمان خود
 نموده از بیجهت حکمت و فضیلت او در زمان خودش باطراف و کثافت عالم آبخان اشتهار یافته
 که جمیع حکما که معاصر او بودند او را فدوه خود می داشتند در توارج معتبره چنین مسطور است
 که چون بنا بر استیلا قبایل ثلثه که عبارت از قبیله مینون و قبیله المقبرون و قبیله سفورون
 بر بلده صور اهلی آن بلده جلا وطن اختیار کرده هر یکی و بجای رفتند و خود را از جور و تعدی
 قبایل مذکور خلاص کردند فیشا غورس را بسته پسر خود از صور که وطن اصلی او بود بیرون آورده
 بجزرت و ایجر آمد و در اینجا اعتبار تمام یافت و بعد از چندگاه بواسطه آنکه مکرر تعریف
 لطایف هوای بلده انطاکیه شنیده بود در ساموس بقصد سیر انطاکیه متوجه القیوب گردید
 و درین سفر فیشا غورس را همراه و مدتی در انطاکیه رحل اقامت انداخت آخر الامر بواسطه
 فتنه که در آن شهر حادث شد باز بساموس آمد و والی ساموس در آن وقت اندر دماکیا
 بود و او چون آثار رنشد و نجابت درنا صیف فیشا غورس مشاهده میکرد او بمنزله پسر خود در دست
 در مقام ترتیب او نشاند تا آنکه در صغر سن در علوم ادبیه مهارتی پیدا کرد انگاه محبت علوم
 حکم در خاطر او قرار گرفت بدینجهت دیلون رفت و در سلک تلامذه اقا را فود حکیم نظام
 یافت و بعد از چند روز اقا را فود بساموس از مدینه دیلون بدینجهت ساموس آمد و در آن مدینه
 خبر وفات یافت بعد از آن فیشا غورس در سلک تلامذه ارمود قطیس منتظم کشت و احیاناً
 پیش حکیم الهی ارمود ما پیش فقی و استفاده علوم حکم کردی و بعد از مدتی مدینه که علوم حکم
 ازین دو حکیم نامور فرا گرفت استقاده علوم کهنه مصر روی غالب کشت بنابراین
 در آن باب الهی والی مدینه ساموس فر صی نام برده از وی التماس نمود که والی مصر در
 باب سفارش فیشا غورس جزیر بنویسد فرطیس التماس فیشا غورس اجابت نموده مکتوبی بایلیس
 والی مصر نوشت مشتمل بر تعریفات فیشا غورس برین که وی از جمله اهدقال اینجا است
 و میل اطلاع بر علوم کهنه آن دیار دارد و این باب امداد و اعانت بایان مطلوب
 است امید که بهر نوع که مناسب است اندوخی فرماید که فیشا غورس از علوم آن طایفه بهره
 تمام حاصل شود چون این مکتوب بایلیس رسید و حالت فیشا غورس روی ظاهر شد
 بسیار متوجه او گشت چون فیشا غورس نزد کهنه مدینه عین الشمس رفت و اینان از شنیدن
 بایلیس تبار و زنتوانستند نمود از روی کراهیت تمام او ریش خود جای داده مدتی مدید
 تکلیف نشاند و او را امتحان میکردند و چون فیشا غورس از انون صادق بود و جمیع تکلیف
 این تراچنان بفعل آورد که اینان را جمال سخن نماد آخر الامر بفرودست کهنه او را بر علوم خود

اطلاع دادند و وی بنا بر کمال استعداد باندک اشارت در آن علوم آنچنان تصرف نمود
 پیدا کرد که قدوه علماء زمان خود گشت و بعد از مدتی قیام غورس بجانب وطن خود که مدینه
 ساموس است مراجعت فرمود و اهل ساموس در بیرون شهر از برای او مدرسه رفیع بنا کردند
 و قیام غورس در آنجا بتدریس مشغول گشت و از اطراف و جوانب خلیلان استفاده میسزاو
 می آمدند و قرطیس حاکم آنجا از کمال اعتقادی که با او داشت تمام مهمات آن بلاد را برای
 صواب و مقروض داشت و مدت شصت سال قیام غورس در آنجا بسر برد آخر الامر از نقل
 مهمات قرطیس تنگ آمده از وی استعفا نموده از ساموس از بجانب انطاکیه رفت و از آنجا
 بمدینه فروطولیا رفت و مدت شصت سال در آن مدینه اقامت نموده بعد از آن بی اختیار
 از آن شهر بیرون آمده بمدینه طولوطیون رفت و در آنجا داعی حق را اجابت نمود **باب**
حکیم برادر گشتاسب بود و شاگرد لقمان حکیم او را در علم نجوم احکام است از عهد خود تا
 سه هزار سال آنچه خواهد بود پنهان حکم کرده است و او بولایت فارس مدفونست از سخن
 اوست عوام چون انعام اند و توانگران چون غولان بدترین خصلت که کم ترک عملست
 و بهترین خصلت لیتم ترک عملست بزرگترین حرا حق است که کرم از لیتم حاجت خواست
 و رد کند و سخترین بذلتی است رفی بزرگی بدر کو حلی و راه نیافتن گناه در دلیست که
 در وی استغفار است و شغای آن توبه بوضوح **بقراط حکیم** شاگرد قیام غورس و معاصر
 تصانیف او در علم طب اعتباری عظیم دارد و فضول بقراط حکیم علمای طب را الفی قاطع است
 از سخن او است عمر کوتاه است و کار در از عاقل آنست که این عمر کوتاه در جری صرف کند
 که ضرورت تر است یعنی در طلب عزت و رضای حق بجا نهد و تعالی **بقراط طب حکیم** شاگرد بقراط
 است از سخن آن است علم شریف در دل قرار نگیرد تا کارهای دنیای از دل بدر نرود و هر که از
 نسل نازد به حقیقت مرده باشد سخن نیکو صیاد دلهاست و خط نیکو زیب نیست چشمت است
 لغت عروسی است مهر آن شکر است و خانه نکهان آن بدل کم یا بد بهتر از بسیار با پایدار **و**
لیقور بدوس در عیون الانبیا چنین آورده که از جمله اطباء که در زمان بقراط و جالینوس
 بودند و لیقور بدوس بود ندکی و لیقور بدوس مغرکتب بقراط و دیگر و لیقور بدوس همین
 زنی که نام موضعی است و این لیقور بدوس صاحب نفس زکیه مشهور و معروفست چون
 همیشه برای تحقیق ادویه مفردات در صحرا و جوار و کنایا سیاحت میکرد و خواص
 یکی بتفصیل می نوشت و لهذا بعد از وی هیچ یکی را و آن رست رو حاصل نشد و سخن او در آن
 باب رفته پیدا اند و معنی و لیقور بدوس بلغته یونانی یعنی الذی البه الد و اطلعه علی خواص الاشجار

والحق این وقت بی یقورید و مستعمل است برح مقابله مقاله اول بر بیان ادویه خوشبوی
و صیغع اشجار کبار مقاله دوم در بیان حیوانات و رطوبات این و محبوب و بقول کوله
مقاله سیوم در بیان اصول نبات و نبات خاردار و حشایشی که خاصیت بازدارند مقاله
چهارم در بیان حشایش بیره و چاره مسهل و مقبضه و حشایش که نافعه در دفع سموم
مقاله پنجم در ذکر انواع انگوره و اصناف اشتریه که از وی حاصل میشود و ادویه مغذیه نیز در
درین مقاله مذکور است و در مقاله دیگر ملحق این مقالات جنس یافت میشود مستعمل بر سموم
حیوانات گویند و آن دو بمقا بل نیز از وی یقورید و مستعمل است برین نقد بر کتاب او
هفت مقاله باشد و الله اعلم با علیه نفس الله **سقا ط حکیم** که در بقراط طیب بود
معاصر جمالی نیست بهمن از سخنان او است با نادان تواضع کردن چنانست که حفظ را
آب دادن چند آنکه آب پیستری باید با تلختر کرد و عقل معلوم مشابیه روح و جسم اند عقل
به علم صواب نیست به معنی و علم به عقل نایب و یاسی در موانع بدتر از کاهلی در کارها کردنی
هر که با دانا مشورت کند از رسوائی ایمن باشد و با دشمن مشورت باید کرد تا پای او معلوم
شود **افلاطون حکیم** که در سقا ط بود و معاصر دارا است بهمن است از سخنان او است
باید ادا ان منشی که چون سلامت از دست آید بر می بر تو منت جانی نهند و هر که
صبر نفس خود نکند نفوس دیگران چگونه کند بر باد نشاه شراب خوردن عقل را جرم است
زیر آنکه بادشاه که بیان رعیت است و درشت باشد که کبابی را انگهبانی باید با دوم
شر بر منشی که طبیعت تو شرف نفس و در دیده پیاورد چنانکه توندانی چون مصیبتی بشما
رسد از آن صعبتر در دل آور دتا اندوه آن مصیبت بر دل کم کردد نیکی اگر چه اندک بود
کوچک بد اندید که نیکی در قدر بزرگ است هر که از تو نیکی نادیده شکرت گوید در نیکی کردن
با و تعجیل نمانی تا به شکایت نرسد بر سه کس رحم باید کرد بر دانی که محکوم جا بلی باشد
و صغیفی که در دست قوی باشد و کرمی که محتاج کینه باشد بود بد نفس اظهار بر دی دیگران
و اخفای نیکی این کند چنانکه مکس همیشه از عضو مجروح نشیند و عضو در دست نشیند
و بد کرداری دیگران شاد و مایوس که روزگار منقلب است بلیکن که ترا نیز چنان کرد اندر
عاقبت باید که با جاهل مجادله نکند و هوشیار با مست بهترین خصلتی بادشاه را قوی است
که ترس و شهنش و امید دوست در آن مضمر است چون دانا خواسته و ادست که دادن بعد
خواستن مکافات خواست باشد بولس فوادر حکمت اگر چه بر پیاصل دیده بنوک خنجر باید
نوشت **در سقا ط حکیم** که در افلاطون در دستور اسکنند بود از سخنان ادیب سلطان

چون رودی بزرگ است و ارکان دولت چون جویها که از آن منشعب شده چنانکه طعم و رنگ آب
 رود باشد آب جویها نیز چنان باشد و روس خیا نکند بادشاه در عدل و ظلم باشد از ارکان
 دولت را نیز هم چنان بود پس ببادشاه واجبست سیرت پسندیده داشتن تا دیگران
 نیز نیکو سیرت گردند با حکمت نان مطلب تا کمال معنی حاصل شود حکمت در خنثیت که هیچ آن
 در دل و بد و نمره آن زبان است که سر زده باید داشت تا یضه نشووزن و فرزند و بنده
 سه چیز بخداوندش زیان دارد کار کردن با عتقاد بیرونی تن و بسیار خوردن با عتقاد محبت
 و تکلیف کردن با عتقاد قدرت با بزرگ و کوچک مزاج باید کرد که بزرگ کینه و رک گردد
 و کوچک دلیر شود **بلین حس حکیم** کردار سبط طایس بود اینیه مشا ره اسکندر به هر چه
 در ملک فرنگ میکردند در و پید بود او ساخت سخنان او ست بادشاه باید که چیزی
 از ممالک ستانده ملک او برقرار باشد آنکه همه کس از دوستانند تا ملک بافت **فطرس**
حکیم نیز ش کردار سبط طایس بعد از فوت او بر کسی می نشست و با فاده شغول
 گشتی قصایف معتبر دارد از سخنان او ست که سرود چیزی است که بنفس تعلو دارد
 و بحکم ندارد و نفس از مصالح خود منشا غمی آید چنانچه لذات ماکول و مشروب
 مختص بحکم است نه بنفس و فرمود که الحکمه اغنی النفس المال اغنی البدن و طلب
 النفس اولی لانها اذا اغنیت یقیت والبدن اذا اغنی افنی **جالیونوس حکیم** ش کردار
 حکیم بود و تا عهد حضرت عمو در قید حیات بود و پیر من مر بوس از جمله جواریان آنجانب
 بود از سخنان او ست اندوه بیماری جالیست که بیماری منتهی بصحبت نزدیکت از مندر
 پادشاه که این صحبت می آفراید و آن رنج **بطلمیوس حکیم** ش کردار جالیونوس حکیم است
 از سخنان او ست سعادت کوینده است که شنونده فهم باشد و نیکی است که از دیگران
 دیگران پسندید و بد بخت آنکه از حال او بند نکرده حاجت سلامت بر باید و ملازمت میراث
 دهد عقل و زیرت رشید و بادشاه سعید هر که متاعش کند بخت باید و هر که مخلف است
 کند هلاک شود **زیتون حکیم** مردی بود اسم معتدل قامت فراخ چشم صاحب ادب
 سخن خداوند جمیع در باره خویشتن و دوستان و نقصا و بجدی بود که بادشاه قوت
 او با طایفه که در محبت او معروف بود و بسبب ازین ان رنجیده قصد هلاک ایشان کرد
 و زیتون رجون ازین حال جنبه دار شد با مال در سلجق و از آن متوجه آن طایفه گشت
 تا ایشان را از حضرتش که بادشاه حمایت کند بادشاه بعد از توقف برین مغضبه زیتون را بید
 آورد و عذایهای کونا کون مغذوب داشت و مقنود شاه آن بود که عمو و محافظان را مفضل

معروض دارد و در آن تعذیب صبر نموده چون مبالغه محضلان از حد در گذشت برای پاسبان
 این زبان خود را بدندان گزیده بیرون انداخت و بکس از یاران خود نداد و نسبت
 در آن روز شکیبایی منقح در گذشت مدت عمرش هفتاد و دو سال بود **قلیدس حکیم** صورت
 مرغوب داشت اول کسی در ریاضی سخن کرد او بود کتاب دی با سم وی موسوم است شخصی
 با او گفت که من چند ان حماکت که حیات از تو زایل کرد و جواب داد که من چند ان
 سعی نمایم که غضب از تو زایل شود و گفتی آن دوست که هر چه قوت شود بر تحصیل عوض
 آن قادر هستی یا نیست و بعد دو نقدیر تاسف و تحیر هیچ فایده ندارد **بنادق حکیم** معاصر
 نو شیر و ان عادل بود در حق او وصیت کرد که لا تأکل طعاما و فی معدتك طعام ولا تجامع کنیزا
 فانه بنقض العزم و اغسل فی کل یومین مرة فانه یخرج من بدنک لا یصل الیه الداء **بوزر جبر**
حکیم اعلم حکمای زمان خود بود و بوزارت نو شیر و ان قیام می نمود و اولیتر تحت جمال
 حکیم است روزی نو شیر و ان مجلس عظیم آراسته با حضار حکما و موبدان فرمان داده
 اشارت فرمود که هر یک از حضار حکما کلمه چند که منضم احوال بادشاهان و وزیران باشد
 بیان نمایند هر کس در آن محفل در آن باب استفسار نموده چون نوبت به بوزر جبر رسید
 عرض رسانید که مقصود بادشاه را بدو از ده کلمه ادا نمایم نو شیر و ان بفرمود که بگوی بوزر
 گفت اول برهنه است از شهوت و غنغنه هوای نفس و دوم صدق در گفتار و سوم عید
 سیوم مشورت با ارباب دانش در سوانح چهارم اگر احم علمای بی تقصیر اعمال و جزا دادن
 نیکو کردار و بد کردار ششم تقیض مجوسان در هر چند گاه هفتم تغیر طرق و اسواق و اهل
 تجارت هشتم تادیب در جرایم و اقامت حدود و مرزایا نهم جمع اسلحه و آلات
 حرب و هم اگر اهل بیت و عشایر یازدهم تعیین منشیان تا حوادث ملکی را معروض
 دارند و دوازدهم تلمط در باره و زراوند و خدم و ائمه **فصل دوم در بیان**
احوال کسانی که در کار دین سعی نموده اند و این دوازده نفر اند هفت تن از این
اصحاب کبیر اند نغمه بخان گلستان غریب اخبار و دوستان سربایان بوستان عجا
 آثار در قلم مشکین رقم چین آورده اند که اصحاب کبیر در اصل شش نفر بوده اند و در
 سلک بزرگان دکان بلده افسوس که در شمالی بلاد رسوم است انظام داشته اند و آن
 زمان بادشاه روم و قیا نوس فیض بود از سنبل اعطوس فیض که نزد اسم بن فریدون است
 و بعدایت انصام قیام می نمود حضرت منقلب القلوب فقل عقلت از سراج دل آتش شش نفر
 برداشت تا ظاهرو باطن خود را بخود تو چند از بدی محلی دارسته گردانیدند و اسامی ایشان

بر دایت صاحب تفسیر مدارک اینست بلیغی ملیحی مکملینا و نوسن بر نوسن سالوس سیمع قبا
 نوسن رسید که آن شمس فقر از عبادت اقصا دم دست باز داشته بر پشت
 آفریننده فرق انام قیام می نمایند آن جوانان ما را از خود طلبیده پرسید که شما کجای
 پرسید جواب دادند که خدای ما صانع آسمان و زمین است و با غراز و خدای دیگران
 و قیا نوسن گفت که انبیا شما را امان دادم تا با خود پندیشید و فردا حاضر شده برین
 مادر امید و الا شما را بسیار است رسانم جوانان باز گشته بعد از تقدم مشورت همان
 شب از آن شهر فرار نمودند در انانی راه شبانی و بمینوس نام داشت بایان با خود
 از کیفیت حال بایان پرسیده آن جوانان بعد بقصد و پیمان صورت حال با بود و پیمان
 نهاده بمینوس نیز بوجدهایت حضرت عزت اقرار کرد و ابایان را بغاری که آنرا رفتم
 گویند دلالت نموده با سکی قطمیر در مصاحبت یاران روان شدند و یاران و بمینوس رفتند
 این سک را باز کردند که ناگاه بواسطه او کس به منزل ما بروایان هر چند سنگ
 بجای قطمیر اختد باز نکست آخر سخن آمده گفت من پیش از شما پروردگار را
 شناخته ام میخواهد که مرا بفریب چوب سنگ باز کرد ایند جوانان را از شنیدن این سخن
 خجالت روی نموده بموافق سک تن در دادند و بغاری در رفتند حضرت مسبب
 خواب را بر بایان کجاست قطمیر نیز دستها دراز کرده سر بران نهاده در خواب شد و روز
 دیگر و قیا نوسن در طلب بایان سعی نمود پی مقصود بزد صاحب تارنج بیت المعجود آورده
 که بعد از رفع حضرت عیسی عم بکصد و بخواه و پنج سال اصحاب گفت بغار در آمدند و دست
 سید و نه سال خواب اصحاب گفت امتداد یافت و فرشته یکال یکبار بر روز غا نور
 ازین بهلویان میگردد ایند تا زمین اندام خفته کان را بخورد چون و قیا نوسن
 کوس رحلت بجایب جهنم کوفت چند کس دیگر اقیاصره افسر حکومت بر سر نهادند و نام
 یاد شاهی روم در قبضه اختیار بیا و سنوسن فیه که بوجدهایت حضرت ملکدوس
 نبوت حضرت عیسی عم ایمان داشت قرار گرفت در زمان دولت و اصحاب گفت
 از آن خواب کران پیدار گشتند تخت مکملینا بر خواسته بانگ بر یاران زد تا بحال بپای
 یقظ و انتباه باز آمدند ناگاه یکی از بایان گفت چه مقدار در رنگ نمودم در خواب دیگر
 جواب داد روزی تا بعضی از روز بعد از آن بلیغی که بصفت جلالت انصاف است
 با اتفاق اصحاب از در مهامی و قیا نوسن خدی بر گرفته حجه آوردن طعام متوجه شهر
 گشت در راه اوضاع مردم و عمارات تفاوت فاحش دید میخشد و بدکان جباری

برای خریدن نان درم و قیاس بنیاز داد چون خانه مثل آن درم هرگز نزیده بود بملی را
 بیافتن کنج تمت نمود بملی از سخن اعراض نموده بنیاز بنین قال و قیل سرحد قطوبل کشید
 درین حال جمعی از ملازمان قیصر رسیدند و از کیفیت واقعه آگاهی یافتند بملی را پیش قیصر
 بردند و او در استنای راه میگفت همین که چشمم و قیاس برایت می افتد گشته شوم این
 گفتند تو مکر دیوانه که این سخن میگوی ساهاست که و قیاس در صدر جهنم منزل گرفته
 تعجب بملی زیاده گشت چون پیش تخت ملک رسید جوانی دید بر سر رشته که بزرگ معبود حق
 اشتغال داشت ملک از احوال او سوال کرد بملی صورت حال را بر سبیل راست بعضی
 رسانید قیصر چون این قصه را در انجیل مطالعه نموده بود دانست که اصحاب گفتن این جوانانند
 لاجرم بملی آگاه کرده که از زمان و قیاس سید و نه سال گذشته است و ما خدای آسمان
 و زمین را می پرستیم و به نبوت حضرت عیسی عم ایمان داریم بعد از آن علماء را طلبیده این قصه
 غریب را بسمع ایشان رسانیده متوجه غار رفیم گشتند بملی بنشیند بغار در آمده یاران خود
 از امور مذکوره واقف گردانید این نغمای الهی بجای آورده دعا نمودند تا کمال
 سابق معادت نمایند دعا بر ایشان مستجاب گشته همه در گذشتند قیصر چون بر کیفیت واقعه
 اطلاع یافت فرمان داد تا غار را آورده مضبوط ساختند **بر صیفا عابد** این عباسی فاضل
 میگویند که بعد از مسج در روزگار جالینی قیس بن ساعده در میان بنی اسرائیل عابد
 بود بر صیفا نام مدت هفتاد سال بعبادت قادر و اجلال قیام نمود و خلائی از وی
 صادر نشد شیطان بر حیم حسد برده اخوان خود جمع آورده گفت که من از کثرت عبادت
 این شخص در ریجتم توقع کنم یکی از شما خاطر مرا از وی فارغ گردانند از آن ملعون این
 نام گفت من این خدمت بجای ارم نگاه ایضا بصورت عابدی بدو صومعه بر صیفا آورده
 اند اگر در صیفا چون بنماز اشتغال داشت جوابش نداد گویند بر صیفا بر در هفده روز
 از نماز فارغ گشته افطار کردی بر صیفا بعد از ادای نماز نظر کرده شخص دید در لباس
 رهبان بر صیفا از و پرسید که چه حاجت داری ایضا گفت غرض من آنست که درین صومعه
 در آیم و در مصاحبت تو بعبادت حق پردارم و از تو آفتاب سفلی بگردانم ایضا رخصت
 دخول یافته قرب یکسال با عابد در آن معبد بعبادت قیام نمود بر صیفا چون اجتهاد او را
 دیده مصاحبتش بیکای غیب مایل گشت ایضا بعد از یکسال با عابد گفت که من باری ارم
 که جدا میشم از دست منخواهم که باقی عمر در ملازمت او بگذرانم عابد را مفارقت ایضا
 دشوار آمده آن ملعون در حین وداع گفت ای بر صیفا من اسم از اسماء الهی میدانم هرگاه

که خداوند تعالی ابدان نام بخوانم بیمار آن شفا یابند اگر خواهی بخواهم تو هم بر صیصا همچون کشته ای
ابيض اسم بدو آموخته از صومعه برآمد و با یلیس ملاقات نموده گفت عابد هفتاد ساله را در وادی
ضلالت افکندم انگاه کلوی پسری که منزلی و فریب بصومعه عابد بود افشرد به صورت مردی
بر پدر و مادری ظاهر گشته گفت فرزند شما را جنونی عارض شده و اگر اندر نزد بر صیصا که اسم عظم میداند
ببرید بیکت آن اسم شفا یابد پدر و مادر بدو صومعه عابد آمده ملتصق خود معروض داشتند بر صیصا دعا
کرده ابیض نسب از آن حرکت یاز کشید و آن جوان بجهت یافتن چرا جایت دعا عابد در آن دیار
شهرتی یافت بعد از آن ابیض همین دست بردر آید دختر پادشاه رسانیده بهیات ابله تر و برادر آن
دختر رفت و معالجه حواله بر صیصا نمود که بدعاوی ازین بلیه خلاص گردد و برادران دختر گفت که تدبیر صواب
آنست که خواهر خود را چند روزی در صومعه عابد گذارند تا مخلص گشت و دست دهدت بنزد کان خواهر را گرفته
نزد عابد بردند و گفتند ای شفا بخش بخور آن مامول آنست که این ضعیفه روزی چند درین موضع باشد و از
بار تعالی در خواهی تا او را شفای کرامت فرماید این سخن گفته خواهر را که باز گشتند برادران دختر
هر چند روز بیدین خواهر می آمدند تا روزی ابیض پسری چهره را خفه کرده بعضی از اجزاء او ملوث خست
و عابد باین آن کل اندام آمده جمالی می شد بدو نمود بعد از آنکه زاهد دل از دست داد شیطان
و موسسه آغاز کرد که بر ازین خلوتی بی دست خواهد داد ای بر صیصا کام دل ازین شکر لب بر کرد
استغفار از سر کبر عابد از جاده مستقیم محرف گشته که از اله بکارت نرا بر میان آنست فرخنده عطا
چندین ساله را آباد داده بمبشرت آن پسری بگریخت چون آنرا حمل آن جمیده بگریخت
ابیض بصومعه بر صیصا آمده بر سبیل نصیحت با وی گفت که حمل این دختر مستلزم قضیعت است
درین باب تدبیر آنست که او را کشته در زمین پنهان سازی و بعد ازین توبه استغفار کنی بر صیصا
باغوا ای شیطان فریفته گشت و در شب آن بجاره را کشته در دامن کوهی مدفون کرد این شیطان
کوشه جامه دختر را گرفته از قبر بیرون ماند بر صیصا بعد از دفن دختر بصومعه معاودت نمود چون
برادران دختر بدستور محمود بدین او آمده خواهر را نیافتند از بر صیصا استعلام نمودند بر صیصا
در جواب بجهت شیطان تلقین کرده بود تقریر کرد برادران دختر از استماع این سخن اندوهناک حقت
نمودند ابیض نزد برادران دختر رفته گفت که بر صیصا در باب خواهر شما گفت دروغ است
چه آن فاسق خواهر شما را چنین و چنین کرده از خوف قضیعت او را کشته در فلان موضع مدفون
ساخته است اندک از جامه وی بیرون مانده اگر باور ندارید بامن پامید تا شما را نشان دهم
با ابیض سرسرقه خواهر رفته او را از خاک بر آوردند انگاه جمعی افتخودند که بر صیصا البته بازند
بعد از بکنه بکانه خود معترف شده این ناخوش بسمع پدر دختر رسانیده ملک نصلت عابد فرمان داد

بر صیفا را بای دار حاضر ساختند درین وقت ایمن خود را بروی ظاهر ساخته گفت ای بر صیفا
 می شناسی گفت نه گفت من آنکس نیستم که اسم اعظم را تعلیم کردم تا مستجاب آید عوالت شدی و بعد از آن
 بر اعمال سید اقدام نموده خود را فصیح ساختی و بدین بلیه گرفتار گشته اکنون اگر در یک چیز فو
 من بری ازین بلا نجات بایی بر صیفا آن کد ام است شیطان گفت در پیش فرج سجد کن تا من ترا ازین
 و در طریقی سومی از خیر بیرون آورم بر صیفا ایمن را سجد نموده بعد از آن عاجل و آجل گرفتار گشت
 کجا قال الله تعالی کمل الشیطان اذ قال اللات ان الکفر فلما کفر قال انی بری منك انی اخاف
 الیه رب العالمین **جریج** از عبد القدین عباسی روایت که بعد از بر صیفا جوانی عالم عاقل
 که او را جریج می گفتند در سن سیزده سالگی بغیرت و کوشه نشینی میل نموده در طاعت و عبادت
 از هم اقربان در گذشت و وی مادری داشت بعفت و زهد مشهور و هر روز جمعت جریج طعام
 و شراب بصومعه می آورد اتفاقاً در شب باران مادرش بدر صومعه آمده آواز داد که در صومعه
 بکش جریج بواسطه آنکه نماز میکند از جواب مادرند آن صاحب از طول مکث بر در صومعه ملول
 شده گفت اراک الله و جوه الزانیات اشرا که بعد از بطور فعل ناپسندیده بر صیفا نسبت
 باین طایفه زبان طعن در آرز کرده سخنان زشت می گفتند در باب شکست او و هیلها انکسر قصه
 که در عاقبت فاجره را بچنگ آورده حال او را فریفتند تا آخر جریج را از هم بزدانند و آن
 روز را غلام دادند که بچه حیل خود را در صومعه اندازد او را بدر صومعه جریج رسانیده خود در
 گاه بدر رسید آن فاجره کینه غایت جلد بود و صومعه را حرکت داده جریج پرسید که کسبت
 جواب داد که صیغه بیاره ام و از موضع دور می آیم از خوف و ترس سیاح ضحاره در شب تاریک
 نمی توانم که در محراب باشم اگر امشب درین صومعه جادوی غایت لطف باشد جریج بر آن زن ترحم
 نموده در خانه را باز کرد و زن در خانه در آمده زاهد و نماز استاده چون جریج از نماز فارغ
 شد زانیده خود را بر جریج جلوه داده استند عاوی میبایست که عابد گفت من سزاوار این کار
 نیستم و نماز استاد و سلطان خندان و سوسه که جریج قاصد میبایست آن عورت شد
 اما از آن زن و زخ اندیشه من گشته گفت ای نفس اگر طاقت داری که با تن سوخته که می خورم
 حاصل کنم نگاه دست بسوی آتش برده شهوت زایل گشت باز شیطان اغوا نموده جریج نفس کش
 خود را تسکین داده بر ستور اول دست بجایب آتش بردار کرده تا بوقت صبح حال او بدین منوال
 گذران بود چون صبح شد در صومعه را بکش و نماز آید بیرون رود و فی احوال اطراف صومعه هجوم
 کرده زن را بگرفت و گفت که از حال خویش و جریج ما را اعلام ده فاجره گفت مدتهاست که جریج
 با من زنا میکند و از وی حامله شده ام و نزد یک است که وضع حمل نماید فخره و سیاهان در گردن جریج

افکنده گشتن گشتن ببارگاه ملک ساینده صورت حال را معروض رای ملک دادند ملک
 کرد ایندند ملک بقتل و صلیت جرج فرمان داد مادرش ازین واقعه آگاه شد بخدمت ملک رفت
 و گفت که در باب قتل پسرین تعجیل مینمای که بر یکتا بی فرزند خود پندارم باد شاه فرمود که گوا
 گفت بفرمانا زاینه را حاضر کنند ملک حاضر آن مثال داد چون زن فاجره حاضر گشت دست
 خود را بر شکم وی نهاده دعا کرده آنگاه اند فرمود که صاحب البطن از شکم مادر جواب داد که لبیک چنانکه جامه
 جمل آمو از شیندند مادر جرج او را پرسید که پدر تو کیست گفت فلان شینان که از متعلقان بنی فلان است چنین
 سه نوبت چنین گفته ملک ساینده تعجب نموده دست از جرج باز داشتند **شمسون** عابد صاحب تاج بیت المعمور
 آورده که در زمان جانشین فرسج ساعده که جانشین دهم است از جانشینان عیسی بن فرید و عابد
 بود شمسون نام در بعضی از بلاد عرب در غایت توانائی و قوت و زور بازو و شجاعت بود که هر چه
 او را می بستند آزادی گشت و اکثر اوقات بجهاد کفار قیام مینمود و مشرکان در دفع او یکدیگر می کشیدند
 نموده گفتند که غلبه ما بر وی مقصود است بر اعانت و موافقت زوجه شمسون با ما بنا برین حاکم شهر
 کس نزد زوجه شمسون فرستاده گفت که اگر در قتل شوهر با ما هم در سستار کردی من ترا در قید
 کجای آورده مال بسیار بخواه از زانی دارم و آن زن بی وفا بخت و بهمان شمسون را که با وی در میان
 داشت به طاق شینان نهاده در هلاک و مباحی گشت منقولست که آن خبیثه نزد ملک قاصدی فرستاد
 پیغام داد که اشارت چیست در باره شمسون چه باید کرد تا شرط خدمت بجای آرم ملک قاصده
 باز فرستاده گفت که او را در خواب محکم باید بست و مرا جریمه و چون شمسون در خواب بست
 آن ناقص عقل شوهر را بر سنی محکم بر سنی بست و چون شمسون بیدار شد قوت کرده رسن بدان
 محکم گشت آنگاه از منگوهر پرسید که چرا چنین کردی عورت جواب داد که زور و قوت ترا آن بودم
 شمسون خاموش گشت آنگاه آن ضعیفه صورت واقعه را معروض ملک کرد ایندند ملک اتفاق کفار
 بر بخیری بان مکاره فرستاده و گفتند که شمسون را در خواب بدین زنجیر معقید باید کرد ایندند
 بدستور سابق شوهر را معقید ساخت شمسون بیدار گشته زنجیر را نیز بست و از سبب این
 باز پرسید زوجه این جواب داد که از برای آنکه شینده بودم که شمسون را بر چه معقید کردند
 او را از یک سلا ند شمسون گفت این سخن راست است اما اگر مرا بموی من بندند تو نام که خود را
 خلاص سازم و چون شمسون در خواب شد آن زن غدار موی چند از سر مبارکش بریده هر دو
 ایهام شمسون را بر هم دو کفار را ازین حرکت آگاه کرده اینان تعجیل آمده اند و شمسون را
 گرفتند نزد ملک بدند درین وقت ملک بمنظری که بر بالای چارستون ترتیب داده بودند
 نشسته بود و چون نزدیک رسید ملک فرمود تا اندک دانه که خلاص بنای منظره جمع کردند و حکم کرد

تا جهت صلب شمشون در برابر منظر داری زدن و درین چنین شمشون مناجات کرده بار ما
 ازین بلا نجاتی کرامت فرمائی و دعا بمنشرف اجابت رسیده فرشته آمده و او را ازین غفلت
 کرده فرمود تا سوتها را از تحت منظر ملک بکشد و شمشون بفرموده عمل نموده منظر بر زمین بر
 زمین افتاده ملک با خواص راه دوزخ شستافتند و شمشون بسلامت ایمن بصومعه خود شستافت
 و مشکوهر اطلاق داد آورده اند که شمشون هزار ماه در صومعه خویش بصیام نهاد و بقیام بسبب
 اشتغال مینمود و بعضی اهل تفسیر گفته اند که مراد الف شهر در یک لیلته القدر یعنی من الف شهر هزار
 ماه است که شمشون در آن ماهها بعبادت ملک معبود قیام مینمود **قیمون** هر روز کار قیادین فرود
 عابدی بود در بعضی از بلاد شام قیمون نام از فرزندان حواریان روزی بغرم سفر از شام
 برآمده متوجه جزیره عرب شد در اثنای راه جمعی از قطاع الطریق او را اسیر کرده بکنه بحران برده
 بدست یکی از اعیان بحران فروختند و مردم بحران همه بر شش درختی بزرگ که سر فلک کشیده
 بر درخت بود اشتغال مینمودند منقول است که قیمون روز بخد مت صاحب کند را میدی و شش درخت
 تا یک برآمده بعبادت معبود لایزال قیام نمودی تا آنکه در نیمه شب صاحبش بخدا بر خاسته بجا نه که
 قیمون بنماز ایستاده بود رفته دید که دست بسته ایستاده چیزی میخواهد و تمام آنجا نه پر از نور و روشن
 گشته جوان قیمون از نماز فارغ شده صاحبش را وی پرسید که این چه دین است جواب داد که این دین
عبد السلام است و آنچه میخواهدم کلام آفریدگار را راضی و سمار است و این درخت که شما بخدای او را
 می پرستید نه خداست بلکه نفع و ضرر از و مقصور نیست علی الصباح آن مرد آنچه از قیمون
 شنیده بود نزد مردمان شهر تفریر کرد اعیان شهر نزد قیمون جمع آمده از و بران خواستند
 قیمون همان ساعت بر درخت رفته دست بمناجات برداشت خدا تعالی آن درخت را
 از بیخ برکنند بحزانیان همه بعیس عم ایمان آوردند و آن مرد قیمون را آزاد کردند
 و مدتی قیمون در میان ایشان گذرانیده ایشان را احکام انجیل تعلیم مینمود درین اثنا
 همتر بخدای پسر را بود عبد الله نام او را نزد قیمون فرستاده تا احکام انجیل آن تعلیم
 کرد باندک مدتی انجیل و احکام آن یاد گرفته از قیمون التماس نمود تا او را اسم عظم آموزد قیمون
 ملتزم او را فرمود بنا بر آنکه عبد الله روزی از قیمون شنیده بود که اسم عظم سوخته نکرد
 هر چه در انجیل نامهای خدا بود جدا جدا بر کاغذ پارمان نوشت و در آتش افکند یکی سوخت
 داشت و بر گرفت بعد از آنکه مدتی قیمون عبد الله بن نام را قایم مقام خود ساخته
 در کد ملت **عبد الله بن نام** بعد از فوت قیمون قایم مقام وی گشته مردمان را برین
 میخواند منقول است که عبد الله روزی جمعی از یکدیگر در راهی توقف نموده بودند از سبب آن

پرسید جواب دادند که درین از دمای پیدا شده که مانع مرور مردم است عبد الله پیش رفت دست
 بر لبت از دمای پیدا شد تا بر بکوشه رفت هم چنین نوبتی شیرازی غزین را دید که در عقب مردم
 افتاده خلایق افتاد و خیزان از پیش شیرازیان میرفتند عبد الله نزد یک شیراز رفت
 در کوش او سخن گفت شیرازی خلایق باز گشته به صحرای رفت آورده اند که دین عیسی
 در بخران بخند ای استحکام یافت که هر که از اطراف ممالک بشهر بخران آمدی مردم ای او را
 بدین عیسی عم تکلیف نمودندی اگر ایمان آوردندی فیما والا یقتل پس سائیدندی تا آنکه مردی
 از جودان یمن باد و شیر علی بن بخران آمد مردم اینجا بدستور معبودان یهود را باد و شیرینی
 عیسی عم تکلیف نمودند پس از قبول دین عیسی عم امتناع نموده یقتل سیدند پدر از بیم
 قتل بدین عیسی عم در آمد و بعد از چند گاه تا یمن شد و حکایت گشته شدن پس از آنکه مانده
 اند با یوسف دو نو اس جیزی در میان نهاد یوسف دو نو اس انار به غضبش اشتغال
 یافته بتوریت سوگند خورد که تا ساکنان بخران و انجیل را بوزنم از پای نبشیم پس بدین عیسی
 دو نو اس با نگاه همراه در امتو بخران گشت بعد از قطع منازل چون بخران رسید اول
 مهتران عبد الله نام را بدین موسی خوانده چون عبد الله از قبول آن امتناع نموده
 دو نو اس انجیلی سپرد تا او را بدریا اندازند چون عبد الله را ایسا حال داریا آوردند عاقر مود
 بادی برخاست و محاسن دو نو اس را بدریا افکند عبد الله سالم باز گشته ملک ابریا
 عیسی عم خواندن گرفت دو نو اس در غضب فتنه بارد دیگر حکم نمود تا او را از سر کوهی بلند
 بزیارند از عبد الله را چون بسره بر دند باز بادی صعب برخاسته اینجا عت پیاپی
 کوه افکند عبد الله سلامت پس دو نو اس مانده با حکم ملک او را در در اندر هر چند
 نیزه بروی زدند کار نکرد انگاه بزیار چند آن آتش افروختند که زبانه آن بکوه انتر رسید
 یکتا رموی عبد الله سوخت بعد از آن آن ملعون چوبه در دست داشت خود بر سر عبد الله
 زد و سرش بشکافت بدان در گذشت انگاه چاهی فراخ یکند و از این مردم پر کرد آتش در آن
 و از بخرانان هر که دست از دین عیسی عم باز نمیداشت او را در آن چاه می انداختند و آنها
 هر از بدین نوع محترق گشتند و اصحاب احد و که در کلام مجید واقع است عبارت از یوسف
 دو نو اس متابعان اوست دو نو اس بعد از بحریب بخران یمن مراجعت نمود بعد از چند
 گاه ای ملک از دست بنی حیر بر رفت و بدست خشیان افتاد سبب آن در ذکر احوال ملوک یمن از
 مساعدت وقت مامول است المنه الله و تقدس بعضی فضل الهی و غایت توفیق حضرت سبحانی
 قسم اول از اقسام سبعه صفت اختام پذیرفت امید از کرم خداوند و اجمال الاماکام چیست

که باقی اقسام نیز با تمام رسد التوفیق من احد الصلح قسم دوم از اقسام ختمه بیان احوال
 پادشاهان رابع مسکون که پیش از حضرت رسالت بناهی صلح بوده اند و این قسم نیز
 مشتمل است بر دو باب باب اول در ذکر ملوک عجم که اکثر فرماندهان رابع مسکون مطیع و
 متفاد این بوده اند بعد از تقدیم حدودشای پادشاهی که پادشاهان را با واداشت
 بعضی قدرت اوست جل خباب جلاد و پس از تبلیغ ورود دعای دین نیاهی که از کمال شرف
 هر دو عالم طفیل حضرت اوست صلح الله علیه و علی آله موده میشود که اعلام مصوران بالوج
 اخبار بدین گونه صورت نگاه داشته اند اگر چه مد سلطنت و زمان ایالت ملوک و اکاسره
 فرس میسید او تمام دولت و از ابتدا بر بنای قبالا انتها غروب کوکب جاد و جلالت لسط
 غیر احوال نگاه بکران آن طبقه بوده و همه کس نفس اطاعت ایشان بر صغیر خود نگذاشته ایم
 در حکومتی اسماء انار ان احکام شوکت شعار اختلاف بسیار دست داده و طریق تحقیق ان
 از شایع استقامت بجانب انحراف افتاده با اتفاق مورخان حجتی شیم پادشاهان عجم
 چهار طبقه بوده اند و بدین دوکی نیان و اشکالیان دسایسانیان گفتار در بیان احوال
 طبقه اول که این ترانته ادیان گویند مدت پادشاهی ایشان بقول حمزه حسن صفهانی
 دوهزار و هشتاد و چهار سال و بر و ایات بهرام شاه دوهزار و هفصد و سی و چهار سال و بقول
 حمد الله مستوفی دوهزار و چهار صد و پنجاه سال کیومرث بن سام بن نختین کسی که از نوع
 انسان مقصدی ایالت جهانیان گشت کیومرث بود و کیومرث لفظ است سریانی و معنی آن زنده
 گویا باشد و چون قبل از تقدیم پیش آمده و اشتغال و بر اسم ایالت و سروری انواع جور
 و تعدی میان خلق نیایع گشته بهرج و مرج ساکنان رابع مسکون راه یافت طایفه از عقلا و
 اشراف در باب دفع ظلم و پیداد اندیشه تمام آوردند و قیاس حال عالم کبر بعالم صغیر که بدن آینه
 است کرده گفتند که چون صلاح و فساد اعضهای مترتب بصحت و سقم مزاج است که تدبیر پیش
 آمدن قالب موط و مزلو بط بدوست لاجرم انتظام امور عالم کبر تنسيق اعمال و ترفیه و حصول نفع
 امن و امان بوجود مدبری ذواقتدار و فرماندهی رابع مقدار تواند بود که ذات پسندیده سما
 بحیله لصف و معدلت ارسته بود و در اجرای قوت غضبی بل سارخوی نفسانی و حیوانی از قهر ط
 و تفریط محبت تحریکات طبعات رعایا از آسیب نقص اهل متمد و طغیان در مهاجرت
 مرفه و آسوده زندگانی کنند و طوایف اشقیاء در جاد زد و از دست اعمال سیه خویش با خیال
 و فرسوده گردند و بعد از اشتشاده و استیارت قریع احتیاری بر کیومرث افتاد و او چون پنهان
 عنان ملک ملت را با بیان موکد که اندیشه تاج شاهی بر فرق همایون نهاده بر سر سلطنت نشستن

نوح

کشت **میت** نخستین جذیوی که کثور کشود **سری** تا جداران کیومرث بود **چون** شست بر تخت و بنهاد تاج
 پسنداخت بر مرد دهقان خراج **در** تب کیومرث میان اخبار اختلاف بسیار است بعضی را عقید
 اولاد بزرگترین صلیح آدم بود و در زمره بران رفته اند که میم بن لاد و بن ارم بن سام بن نوح
 کیومرث خوانند و در روضه الصفا مسطور است که اصح اقوال آنکه کیومرث ولد سام بن نوح است
 و با اتفاق جمیع مورخان اول کسی اسم بادشاهی بر د اطلاق یافته است کیومرث بود کیومرث
 با وجود کثرت جنود و انصار چون از تعظیم امور مملکت فراغت یافتی فردا مشغول گشتی در
 اطراف کوه و دشت به پرستش خالق لیل و نهار روز شب و شبها بر روز آوردی و گویند
 که او را فرزندی بود بسیار نام بغایت عاید و ناسک از خلایق منفصل و منقطع چنانچه
 در شعاب و قتل جبال بطاعت و عبادت بادشاه لایزال قیام نمودی آورده اند که پدر
 هم در زمان دولت خود محل عقد امور جهان داری برای دور بین او حواله کرد و حجت
 که خود از میان کناره گیرد و باقی عمر بکوشد و توسته قناعت کند چشم و حدم را جمع کرد گفت
 بد ایند که بسیار نام قائم مقام خود کرد اندم آنچه او کرد من گفتم و آنچه من گفتم او کرد پس بسیار
 با شارت پدر بر سر مملکت نشست و روزی چند بلوازم امور سلطنت قیام نمود او نیز مانند
 پدر گاه گاه در کوف جبال مژدی گشته بعبادت معبود لایزال قیام نمودی تا یک شبی
 کج غیابت غاری دست مناجات برداشته بفرع تمام میگفت **میت** جهان آفرینا تو در
 پس که تا بد به نیکی مراد است رس **همه** رایت مردی افرایستم **همه** دانه مردی کا شستم
 جهان با **همه** زینت زیب **فر** جو خوار است خاشاک اندر نظر **نحو** **همه** تخت نه تخت نه گاه
 نه حکم نه ملک مال نه جاه **چه** آسایش است در چنین زندگی **مرا** جمع کن از پراکنده کی
 و بسا عنی کفنی آلهی الهی تو دانی که ملت من این یکس حبیب مرا از من کن مجازی و ما من عاریتی
 به بر مگاه حقیقی و جنت سرای معنوی راه نامی و بغیر قات است بهشت برسان بر دعا
 بسیار مبدف اجابت آمده از دست جمیع از غفاریت شهادت یافت و پنهان بود که در زمان
 سابق دیوان با مردم اختلاط و امتزاج داشتند و کیومرث چون بر اطوار و افعال نا
 پسندیده ایشان مطلع شده بقوت یزدانی و تائید آسمانی با غفاریت محاربه نموده بر آن
 طبقه غالب آمده و طایفه ایشان بقتل رسیدند و جمیع اطراف آفاق آواره شدند
 اما گاه گاه قریب با ماد آنها آمده منتظر فرصت می بودند تا دست بروی بکیومرث متعلق
 نمایند تا روزی بسیار که را نشاء راه آمده و شد و با فوج از زمره غفاریت باز خورده بعد از
 مجادله و محاربه آن جماعت را منهنم کردند و کیومرث ازین حادثه خبر یافته ببالین آن

نازنین شتافت و ماه میز را مخف و خورشید و خورشید منیر را منکف دیده مانند ابرو درین
 ولسان باد در اضطراب افتاده شب بیک چشم باز کرده با او در سخن آمد و فرزند خود را که هنوز
 سر از در یک پرده نیامده بود دید و سفارش نموده وصیت میکرد که انتقام از دشمنان
 کشیده این ترا بدین فعلی پسندیده مواخذ و معاقت که داند و بعد از تمام وصایا جهان
 فانی را گذارسته راه فنا و سفر آخرت پیش گرفت و کیومرث بر فوات جگر گوشه چراغها
 نمود و می گفت شبها تا یک بصورتی در روز یک رفتم و از برای پیری روی و چشمانی
 بر زمین عجز و ناتوانی نهادم تا بدعا به هدف اجابت رسید دایه الطاف که دکارا و در
 ممد رضاع پرورده در کنار من نهاد که نور حاجت از چهره او لایح او ساطع در بیع و هزار
 و ربع و هزار و ربع که از گمان کشیدن و کین کشدن هدف سهام سینه سوز اجل و ملی
 سیر لکد کوب جهان انشوب فغان شد **سپت** پس و فاب و درباری دیشتم **نیک** صافی روزگاری
 داشتتم **چشم** با کاه عیشم تیره گرد **ورنه** روشن کارباری دیشتم **دلی** کو از چرخ بار نیارد
 رخ که حوادث غباری ندارد **نظر** در گلستان آفاق کردم **کلی** نیست در روی که غباری دارد
 بعبرت نکرد جهان تا به بینی **که** ملک جهان اعتباری ندارد **مفارق** این حال میسران خبر
 رسانیدند دل و دیده خرم محترم سبامک لطلعت فرزند از جبهه روشن و قوی گشت چمن نظر
 کیومرث بهمال پور خنده مقام افتاد آن همه اندوه و ملال بشادی مبدل گشت که او را اینگونه
 نام نهاده به دایگان سپرده نیز ایل تحفل و مراسم تعهد اوصیت نمود و در محافطت او مبلغه
 بسیار کرده بهمت به قتل اخذ سبامک معروف داشتند سپاه را عرض داد و بان شکر جوار
 روی بقدر وقع خصمان آورد و بسرعتی تمام روان شد و قرار و آرام بر خود حرام گردید
 روز جمعه آمد تا بجای که ای رسید که از بلندی سر بلعوق کشیده ناکاه ناغی از عالم غیب
 کوش جان او گفت ترا مرده باد که کشندگان سبامک کبار فلان پشته نشسته اند **چشم**
 این بشارت یافت را یات همایون بر صوب خیالان دون حرکت داد و روز هفتم کرد گردن
 پشته دایره و از بر مکه و حاله محرم حیطه شد ندید آنکه محاربه روی نماید آن دلو با یک قاتل سبامک
 بود در غل دل سیر و دست گیر کردید و آن شیطان مرید را بنظر شهر باز داد که رسانیدند
 کیومرث نظر که دهبانی عظیم زشت دید **سپت** سرین همچو کوه و دمان همچو غار **لسان** همچو
 زبان همچو مار **شاه** بفرمود ما سرین به تیغ بیدر بر گرفتند کیومرث چون دل از انتقام
 سبامک فارغ گردانید بدار الملک سخن فرامید اعیان مملکت و ارکان دولت جمع آورده
 گفت **پس** از من جهان جمله هوشنگ است **قاضی** پنهانوی گوید که کیومرث در مدت سلطنت

دو شهر بنا نهاد و در بعضی بنای بلخ را نیز منسوب با و داشتند در وقتی که کیومرث
 بتغیر آن شهر مشغول گشت شخصی از دور رسید بعضی از حضار او را حاسوس گمان بردند
 چون عزیز نزدیک رسید کیومرث او را شناخت که برادر اوست بزبان آورد که بلخ
 بدین جهت آمد بلده را بلخ نام نهادند زمره گفته اند که زمین و گیاه و سواری را کیومرث اختراع
 نمود پس ستم رفتن یافتن و از آن جا که در کلیم یافتن نیز او بدید آورد و مدت سلطنت او
 بقول سی سال و بر دایمی چهل سال و عمرش هزار سال از سخنان اوست آزموده را با آزمون
 و پست فی سیر فرین را بناختن موافقت خراشتیدن و دشمنان را بعد از قید اطلاق
 فرمودن کار دیوانگان باشد **هوشنگ بن سیاک** بن کیومرث بقول شهر اکثر زیاده
 کیومرث است فقدا را رسالت اتفاق دارند که بعد از کیومرث و اوست منصفی از جمیع
 سلطنت گشت و در آیین عدل انصاف بنا بر سعی نمود که زیاده بر آن مقدمه در
 بنی آدم نبود و قبل از وی نسبت برادرستان انجکس است بدو نگشته بود بنا برین جهانیان
 او را بشاد خوانند یعنی عادل اول هوشنگ بن سیاک بن کیومرث بادشاهی بود صاحب شکوه
 و شهر یاری حکمت پرده در تدبیر امور جهانیان است بر البی در بیست احوال قاضی و داد می مفعول
 علیه و رکعت کعبه حاجات خلایق و حضرتش مرجع ارباب حقایق بودی در روزگار دولت ایام
 سلطنت او جمهور خلایق از ظلمات ظلم اعتدال بر چشم آب حیات عدل و انصاف رسیدند و
 و طبقات در ریاض امن و سلامت و حدایق فراغت و رفاهیت آسوده گشتند در بنجد عالم
 عدل و تمیز قواعد احسان جد بلخ و سعی جمیل و جوی نمود که انوارش اهد و دلایل آن بر روی درگاه
 ظاهر و با هر گشت و در نشیند ارکان دین و تاسیس بنیان شرع شروع بنوعی که در مقام جهان
 بنده مناقب او معطر ماند و تاریخ مجمع مسطور است که هوشنگ از حضرت طبع صافی خویش
 کتابی در حکمت عملی تألیف نموده آنرا جاودان خرد نام نهاده و فضل بن سهل که وزیر خلیفه
 مامون بود چند فصل از اصل کتاب انتخاب کرده بطبعی خوش و عبارتی دلگش آنرا ترجمه کرده
 مطالع فصول دلیل واضح است و بزبان بلخ بر کمال فضل و ادب او و طایفه از محاد قبایل
 و دودمان ملوک عجم او را بشاد خوانند و صادرات افعال و احوال او را بر صفت
 نبوت او گواهی امین و گشادهی عدل دانند در دعوت او خلق راجع بنا لونه نمایند عرض که از یکی از
 فضایل شایسته و صفات پسندیده او در سلک کتابت کشیده آید پیاپی او را از تنویدان و او بر پست
 داد از آن شهرت یافت که همواره از اشاعت عدل افاقت احسان سخن را باندی و خلق را بدارد
 و هوش و این را روختن خوانندی و ملازمان درگاه بدرویش پروری سخا کسری تر غیب نخل بر می نمودی

روزی ظهورت را که ولیعهد بوده در خلوت طلبید و بدو را الفاظ آبدار کوس هوش و در اکران
ساخته فرمود ای فرزند دلیند بر طهارت نفس و کثرت و فو در انفس و کمال ادب و اعتدای
بماست و برای البین من اده میکنم که در اصل فطرت نفس تو بر برای نفس حکمت و نصیحت
است اکنون اگر شرایط اجتهاد و محافظت و حجاب با قاعده رسانی ترا شرف مرتبت و رتبه برافران
حاصل نمود ظهورت چون این مقالات نشیند زمین خدمت بپوسید و گفت ای خدا یگان
هفت اقلیم بنده از اعدا و کد ام نیک خدمت است که چندان نوازش و الطاف در باره
او مبدل فرماید و فوق رای الود منطقه بسته ام هوشنگ چون شوق جلی ظهورت در
استماع و غط و جبت مشاهده کرد گفت ای فرزند دلیند یکی از مضایح و صایا آنست که امروز
مضایح و جهور با حقی قاطع و نیستی روشن مسح حکم با مضایح سازند دیگر آنکه از موافقت صاحب
غرضان دامن اجتناب فراهم کرد و در باب فسق و فحور را مالیده دارد و شر بر دمقعد را منکوب
و دفع دزد و راه زن سعی بلیغ نماید دیگر آنکه سخن ساع و تمام را بجد استماع و خجل اصغاف رسد
دیگر آنکه در مشیت امور سیاست شتاب زدگی و استعجال ننماید دیگر آنکه در حال که روی نماید
و هرگاه که پیش آید سمور شورت عقل شروع بکند دیگر آنکه عدل و انصاف را شعاع خود سازد
و از برای جمع مال که پایمال هر کس دست فرسوده هر خصل است با رعیت مناقشه نکنند و سیاه
و خشم را بمطالبت ناموجه تقویر و تبکالیف نامقرر از در دو زکند اند دیگر آنکه بر مفوات همچنان
ذلات و اجتناب و زو ذیل غفوب بکشد چون تمام و صایا هوشنگ بکوشن استماع نمود روی تو افصح
بر خاک مسکت نهاده بدعا و ثنا شاه جهان زبان کش ده گفت تا قطب مدار فلک و دایره افلاک
محیط هر که خاک باشد نهال جاه و جلال باد شاه جهان پناه در چمن جلال و جویبار اقبال ثابت اصل
و عالی فرع باد بنده درگاه سپهر سای مواعظ شانه و مضایح خسروانه را نه انجمن در دل از کرده است
که با اختلاف صباح و مشام تقوین و حروف آن از لوح فکرست سسته ننود امید آنکه اگر توفیق
رفیق کرد بعد ازین یک خط باند اکر است این و صاف تاریخ زینیم **پیت** بدو گفت هوشنگ لایب که ای
پدر روز نیاید که من اینک کرفتم به کار خویش شدم منترومی در بین غار خویش سپردم به تو
ملاک روی زمین نو دانی اگر خائنی و راین بگفت این سخنها و لبست زود یکی مریک و مرث را بجای
در آن غار تاریک بادی گرفت پی راه اجداد و آبا گرفت چو ابدال مصروف بودی مدام
شب و روز او بر هضم و بر قیام اجل تا برود در رحلت بخواند در آن غار فرداد حیدر اماند
شنیدم که کارش چون نزدیک شد جهان بروی از مرکب ریگ شد بر آورد در فریاد بگریست زار
که ای امون روز تنهای ام نمیدانم اکنون چه فرمای ام دواهی دل خستگان نامست جلک

نباید چون ابر در نوبار

تشنگان را می از جام تست درین دم که جان بر کنار من است تن ناتوان زیر تاب تو است زنج از
 حرم خنک مژگان تر است رخ از جگر تم زرد تن لاغر است روان از بیهوشی رفتن آغاز دارد
 تن مرغ جان غم پرور از کرد ز گفت و شنیدم زبان بسته شد دل من ز ترغ روان حسته شد
 از اینجا که انعام و احسان تست و از اینجا که فضل او ان تست برین خاک لبسته یاری نمی
 بر این خسته خاطر نمی مرایی درین وادی از به راه معاد نه همراه دارم نه مرکب نه زاد نه به
 بختی می برستمند دلیل که کم کرد راه و نداده دلیل چو تنها بمانم در آن تیره خاک تن اندر شیب
 سراندر مغاک در آن بسته خاک و بالین خست برویم دری برکت از بهشت کفج چاک گردان
 خاکم عیبه امانم ده از منکر و از نیکر چو ناچیز شد صورت مستعار دلم را بجان دگر زنده دار
 در آن نیست هست ده مرا آورده اند که اول کسی که با استخراج آهن از سنگ پرداخت و آن را
 کداحنه سکه ساخت و از بپوست رویا به پوستین دوخت و سگان تازی را معلم کرد اندید و
 کلاب را جهت حفظ رمباز داشت و قدم را بلبش خود بقیام امر فرمود و جواهر و زرو سیم از
 معدن بیرون آورد و بقلع اشجار فرمان داد تا از آن دروختی تراشیدند و بکشتن سکه خواجه
 مردم را مامور کرد اندید بوشنگ بود و جعفر و جلد و بنا شهر سوسن و کوفه و بابل را جمعی نسبت بدو کنند
 مدته چهل سال بادستاهی که **دولت بن بوشنگ** لقب او ریاد داشت یعنی تمام صلاح بعضی طمهور
 پسر صلیح بوشنگ داشته اند و طایفه از احفاد او نموده اند چو بوشنگ در غار شد مشرعی **ب**
 دلی عهد زد کوی کجی روی جهان دار طمهورت دیوبند که والاکهی بود اختر بلند برو که استاد
 اختر شناس گرفت از نجوم سعادت قیاس چو مهر فروزان روز میر پاپست کیتی تاج ویر
 زهر سوز سولان فرستاد داد جهان را بشارت با لضاف و داد بفرمود تا اهل دیوان سیال
 بغیر از رعیت نخواهند مال و بخت آنکه دیوان را منجر کرده بود او را دیوبند گفتند با لضاف
 ایما احبار طمهورت دیوبند خسروی بود خردمند و شهر یاری بعد از انصاف موصوف جهان را
 بداد و دهنش معروف بحری بود موج زن که در کثرت نوال از قلب حال اندیشید و بهر وسیله
 افکنی که در وقت مصادمت از فرار و نیست پرهیزد و روز عطا و بخشش چون ایر بارند همه
 لطف و گاه بندد و کوشش چون بر درنده همه عطف بعضی گویند او را دیوبند گفتندی آنکه
 ابلیس را گرفت و مرکب و ساخته ابلیس را بگرد جهان بگردانید و همه دیوان از او تبر سیدند و او
 مغرب و مشرق بگذشت و تمام جهان را بدید و ایت مشهور سنت صوم در زمان دولت او پیدا شد
 سبت آنکه در آن ایام در میان خط و غلا عظیم واقع شد و طمهورت ملاحظه حال فقر انبیا کرده
 داد که اغنا بقوت قوت شبانه قناعت نمایند و طعام چاشت را بدر و لیلان ایثار فرمایند

در تاریخ جمیع بقلم منکین رقم ثبت گشته که اول کسی که خط فارسی نوشت وزیرت بادشاهان خست
 و احوال و افعال بروداد باکر کرده و طیور شکاری اصد کردن آموخت و از کرم قرابیشیم
 استخراج نمود و با تمام آلهی او را معلوم شد که خورشید او برک توفه بود و طهورت بود و قنار
 و مرد و اهل و طهرستان و فساد فارس و بسیاری و اسفهان را او بنا نموده بعضی شهر
 نیت پور و کاشان و مکران را نیز از برای طهورت شمرده اند و اوقات حیالش است صد
 سال و زمان سلطنت سی سال و الله اعلم **جستید بن طهورت** این کلمه مرکب است از اسم
 و لقب چه اسم و چه لقب و لقبش شید نیست و قبل و بعد از آنک بقال صواشم خورشید
 و بعضی گفته اند که شعاع شمس اسید گویند ابو حنیفه و هوزی که از کبار ایتام تاریخ است
 گویند جمشید پسر زاده از فرخ بن سام بن نوح است و طایفه از رادیان اسم گفته اند که برادر
 طهورت است اما روایت اشهر آنکه پسر صلیبی است **پست** جو طهورت از ملک پست خست
 مقرر جمشید پند تاج و تخت: جهاندار جمشید فرخ سرشت: بیار است کیتی چو باغ بهشت
 نخستین که در ملک پست است: دری فتنه بر ملک عالم پست: خداوند ز طهورت پاک رای
 برون یکسری موی ننهاد پای: بهر کار هر که آنک دشت: نظر بر و صایای هونک دشت
 چون جمشید بر تخت فرماندهی بنشست اساس پارس و هیبت مکر کرد و میدانی عدل و
 نصیفت مهند ساخت و بار عایا و زبردستان بر بهر شفقت و معدلت زندگانی کرد و ابواب
 نقدی روی خلایق بست و ابوکمال عقل و حسن صورت و اصبابت تدبیر و مکارم اخلاق از جمیع
 خلایق آفاق متفرد و ممتاز بود و فارسیان گویند که با قایلیم سبیه فرمان روا گشت و طوایف جن
 و انس را مسخر گردانید و از خدای غرور جل سلیت نمود که موت و مرض و هر م را از میان برگیرد
 و عا و مسیاب شده سه صد سال یکسال ملک و به یکی ازین سه چیز مبتلا نکست مالکان ممالک
 سخن درانی و بانیان ممالک دانی در موعولات خویش آوردند که جمشید در ممالک ایام
 سلطنت قضای روح افزای فارس به عقیدت قواعد بنای پرداخت که طول آن دو از ده فرسخ
 بود و در وقتی که خسر و کواکب یغی خورشید در درجه اول حمل که پست السرف است نزول
 نمود جمشید با جغتار اکابر و اشراف فرمان داد و در آن مکان بهشت نشان بر سر برادر
 برآمد و بطن طاک گردانید و روز را نور و زمان نهاده و ب حصول آمانی و امان طوایف انام
 امیدوار گردانیده ابواب عدل و رعیت پروری بر روزگار شهر و دیار گشوده و چون
 از نور و زینت و زینت روی با تمام انور دیوان و انتظام بهشت تعال ملکای آورد
 و جمیع خلایق را چهار قسم ساخته مقرر فرمود که هر طبقه را بر وجهی که لایق بحال و مناسب

خورایشان باشد رعایت نماید قسم اول اصحاب علم و ارباب قلم قسم دوم در طبقات سپاه و چشم قسم سوم
 اهل حرث و زراعت قسم چهارم و پیشه و آن دو اصحاب صناعت و گفت چنانکه عناصر اربعه سبب انواع است
 این گروه موجب آبادانی عالم اند اول گفت در تعظیم علم اگر چه چنانکه سواران مضار فتوی اند غایت جند قبول
 دارند که کیفیت اصول فروع دین و ملت با حکام ایشان باز بسته است و خداوندان قلم را گفت نوک خانه
 است اینک ایشان بلیل بستان بلاغت است باید که در نمکین و احرام ایشان شرایط مبالغه بجای آرید دوم
 درباره طبقات سپاه و چشم گفت که زبان تیغ پادشاهان مفسر کتاب فتح و ظفر است و لعلان نشان
 فتنه نشان شان نگاه بان دین و دولت دیران روزگار اند و تنجیعت ایشان هر چند گویند هنوز
 از هزار یکی باشد و در باره اهل حرث و زراعت گفت که آبادانی مملکت خوافین از ثمرات اجتماع است
 در یافتن است آنچه نظام احوال عالم و سید معانی نبی آدم باشد بسج و کوشش اهل حرث است منوط است
 و رنجهای که جبال را سیات از تحمل آن عاجز آیند احتمال کنند باید که در اکرام و احترام ایشان
 دقیقه مهمل نگذارند که اگر ایشان در کار حرث است احوال کنند و در باب رعایت غفلت نمایند قوت
 و غلبه بر خیزد و محترفه و صنایع را اگر اجماعی داشتی و این را انجاشی که ملکیت دیوانی لغزش رسانند
 و هر یکی را اعلام حده در آن صنعت و حرفت تربیت بلیغ کردی تا در آئینه بر علم طایفه از همه مورخان
 جمیع اول کسی است که شایع علم بود و در موضع حمام اسارت فرمود و او بخشنید کسی است
 که جایها دشواری در کوه و صحرا پیدا ساخت بر وایت مشهور تر است انکسور در زمان بادشاهی
 او ظهور یافت و جمعی از مستبحان ساختن تیر و کمان و جیمه و کند لال را از مخمر عات او شمرده
 آند و فوجی کلان برده اند ترتیب پیرایه از نو سیم و لعل و فروزه از پیرایه جیشید است و جیشید
 بقول طبری مده هفصد سال بر جاده قوم خدا پرستی را سنج دم و نابت قدم بود آورده اند که
 چون در مدت سلطنت جیشید کسی بپار شکست و بعلت بیری مبتلا شد خزائن را بستم زود در کوه
 مشحون یافت و سپاه چشم از ذرات آفتاب قطرات همچون اخرون دید بقتضی ان الالان
 کیطغی ان راه استغنی علم بپنازی بگردون بر افراخت و صدای وانا ربکم الاله درین طاس شکست
 انداخت و پستی از خاک عبودیت برداشته بدعوی الوهیت بر افراشت و بصورت خویش
 تمایز آید با طراف ممالک مستاده خلق را تکلف نمود تا به پرستش صورت او قیام نمایند و سبب
 دعوی بجهت جیشید آن بود که روی جیشید در خلوتی نسبت بود که سلطان مصور بصورت بشر کشته
 ناکاه نزد او آمد و باستان جیشید متوجه شد پرسید که توبه کسی جواب داد که من یکی از فرستگان
 سمای و رسول خدای سموات ام و او پیغام داده است که چنانچه من خدای اسمانم تو خدای زمین جیشید
 گفت که من یکی از بنی آدم سلطان گفت این خلاف واقع است زیرا آنکه از آن وقت که تو بر زمین

آمده چندین هزار کس بیمار شده بودند و هرگز ترا برنجی و امر روی ننمود و از موت و زوال محفوظ
و مامون ماندی این همه تواضع و فروتنی بیغای صواب آنست که فرماندهی عباد و عبودیت تو قیام
نمایند هر که فرمان برداری نکوی کنی و آنکه نمرود نماید با تسبیح و سوزان و چون جمیلید بر صدق این حدیث
دلیل طلبیده جواب داد که حجت قاطع برین قول آنست که آدمی فرشته نبیند و تو مرا که یکی از ملائکه
سماوی ام می بینی و شیطان امثال این خرافات گفته همان لحاظ از نظر جمیلید غایب شده و او
بعقول شیطان الرجیم عمل نموده با خلائق گفت که من خداوند عالم علوی و سفلی ام و از سیر برین زمین
آمده ام تا سرانجام انانم نمایم و این همه نعمتها شمار ادا دم و بیماری و موت از شمار دهم و ششم اکنون
وظیفه آنکه بالو بیت من اعتراف نموده که عبودیت بر میان بندند و هر که موافقت نماید در باره
او غنایت و عاطفت از زانی دارم و آنکس که مخالفت در زنیاتش عفو بخشش و سوزانم و حجت
لغاف حکم خویش رسولان با طراف و جوارب جهان فرستاد تا مردم را با امید و بیم در باره
ضلال افکند و اکثر خدای طوعا و کرها و به پرستش اوقیام نمودند و طایفه از اهل توحید
که سرباز زدن با تسبیح فرسوخسته کشند و چون جمیلید بجز و کردن کسی آغاز نهاد و از امور سیاست
که قصر ملک بواسطه آن را نسخ البیان بود دست باز داشت و اوقات ساعات ایام حیات
بر ارتکاب مناهی ملامی معروف کرد و انیدلا جرم انظام کار را گسسته شد و عقدا امور گسسته
و زمانه سر ذاب الدوله و زوال المغترف شرب العیات و لغوم الغدیه استکار اگر دلمحض
سخن آنکه چون رعایا از طول ایام غناد و کثرت پیداد او بگو آید نه حاکم روزگار معاندند
عاد و بر آن داشت که در زاده خود ضحاک تازی چشم ابنوه قیامت نهیب که درون شکوه
بقطع و جمعی او فرستاد و مشهور آنست که جمیلید باله و در مقام مقابل و مقابل آید و انهدام یافت
و مدت ها در اطراف و کثافت عالم سیر میکرد و مجبور و از بدنی مدید در کر عالم میکرد و بداند
حوالی را ببلستان ساکن شد و دختر مهری از آن قوم بخواست و او را از آن فرزندان شدند
که که ساسانیان نسل است و برهم از آن تخمه عاقبت اعدا او را گرفته نزد ضحاک آوردند و آن
پادشاه فرمود تا با ستخوان ماهی که بر منش رشتا بهتی دارد جمیلید را بدو نیم کرد و نه طایفه عمر او
بزرگسال و مدت سلطنتش به هفتصد سال گفته اند و که و ای گویند که به هفتصد سال بر سر جهان بانی
نشدت قول آخر بصحبه اقرب مینمایند شنیدم که جمیلید از تخت بخت بدو با بعقی جو بر لبست حجت
چنین گفت با موبدگار دانی که ای پسر من در بسیار دانی به هفتصد رسید از جهان سال فرستد
از موج دریا فزون مال من که قسم بگو با آن که یک شکاف زایل بر باد امنی کوه قاف مقابلید حکام
دیو و پری را نکشت کردم چون آنکس تری جو بختم نکون کشت و آنوقت کار بدین اوز نهیستم

از روزگار فلک اخوند این رسم آیین بود که در مهر و زید نفس کین بود چو شاگرد صنعت کجاست
باز نه بخشد چیزی که نگرفت باز نگفت این سخن شاه صافی روان و از اینجا برآید ^{روان} عدم شد
دلا حال جشید کیتی پناه عجب نیت از کردش سال و ماه که این کشته میفرست نهاد از بن کوزه بسیار
دارد بیا و ^و هب بن منبه گوید که بود علیه السلام در بدایت سلطنت او بقوم عاد مبعوث
گشت **صفاک تازی نظم** چو جشید از بن و حنت آمار خشت بر دی برد بگرفت ضحاک تخت
قضا کرد ملک اقلیم سبع مقرر بضحاک بهرام طبع اساسی که آن دشمنی دین نهاد نه بر وضع شایان
پیش نهاد در ایام وی این سخن عام بود که ایام او سد ایام بود بر دایت بعضی ناطان
منازم نکتة پردازی خواهرزاده جشید است چو خواهر او را یکی از ملوک عرب در صباه کج
آورده بود آورده اند که در بدایت حال ضحاک بتعلم علم سحر اشتغال می نمود و پدرش که یکی از ملوک
حیر بود عرب او را علوان و عجم مرد این خواند بنا بر حد ابرستی و صفای نیت و پاکیزگی اعتقاد
هر چند پسر را از ان کتاب این امر شایع منع فرموده مقبول نیفتاد و ضحاک از ملازمت و صحبت
پدر ملول و اندیشاک گشت و صورت حال ابا استاد خود که شاگردا روت و ماروت بود در
میان نهاد و آن ساحر این فاجر را بنزدک فنون بر آن داشت که بدر از میان برداشته
بفصل مملکت مشغول گشت و چون روزگار بنا پدیدار از جشید یوفای نمود در ایام دولت او
انقضایافته سر جهاننداری و سر پرده شهر یاری بوجود ضحاک امانت پذیرفت رسوم بدو
قوانین محدث در میان آورد و روی از متابعت شریعت گردانیده احکام ملت در پیش
و طریق متادعت نفس به کیش پیش گرفت و چون برین منوال ^{درست} هفتصد سال
از و مال انداخت و در دلهار سوخته و سوز سینه ها فروخته آتش تفرقه و محنت در زمین
جمعیت و راحت روز و فصل این جمل آنکه ناگاه از کتفین او دو شعله کوشت مانند دو سوس
بسر برزد و ضحاک بن علوان از ضربان و اضطراب این مطاقت شد چندانکه اطبا و حکما
بمعالجه و مداوای اشتغال نمودند مقید نیفتاد و شکین و جمع او بیشتر شد چون طبیبان از
مداوای او بفر مغفرت گشتند بعد از آن سلطان در کسوت اطبا آمده ضحاک را گفت که شکین
و جمع این درد در طلای که از مغز سران گشتند منحصراست ضحاک بتعلیم سلطان از مغز سران
مرهم ساخته بر باران طلای که در شکین یافته مقرر شد که هر روز و روز دانی بکشد و مغز سر
ایت را مرهم کنند بعد از گشته تمام زندانیان از محلات بلاد و قری هر صباح دو کس را گرفته
بقتل میرسانند و مغز سر آن بکنا مانرا بنظر آن کافران ظالم می بردند و دو سبت سال ازین بلایه
و ابتلا نداشت و قریب آن شد که مردم از جور تعدی آن ناپاک خلاص شوند بستی در خواب دید که

سکندر انداخت

خلاصی

کس از قصر آمده بود و جمله بردند و یکی از آن سرفکر گری بر سرین زده و کس ایندخت
 و از بست شومش دوالی باز کرده دستها و او را بدان دوال محکم بستند و رستی در گزنی
 افکنده بجایست همانند که آیندند و صفاک ماران از هیبت این واقعه بایک چنان لغزه زد که پستار
 که در آن نزدیکی خفتند بودند از خوش خواب برخاستند و آن پادشاه از غصه و غم تا بوقت
 صبح مانند مار بر خود می پیچید و چون روز شد بمحان و معبدان را طلبید صورت خواب را
 تقریر کرده طلب تغییر نمود همه خاموش گشته عاقبت یکی از آن که دلیر بود گفت که امکان آن
 هست که خاطر شه پادشاهان از فروج و ظهور شخصی از اسباط جمشید فریدون نام مشوق و پراکنده
 گردد و او در بعضی ممالک استیلا یابد صفاک ماران از امارات فریدون بر سیده جوار دادند
 که شخصی متصف بصفتی چنین باشد و محل ولادت او نزدیک است و صفاک بمحان منبیا نماند
 بعد از چندگاه جز آورده اند که یکی از فرزندان جمشید که در ظلان موضع متوطن است پیری
 شیر خواره معلم بعللامانی که بمحان ملک از آن اعلام داده اند و صفاک بنفش خورشید
 آن مقام نمود و مادر فریدون فراگ پیش از رسیدن او آگاه شده فرزندان را بر گرفته
 در کوچه مخفی گشت و صفاک بدان محل رسیده فریدون را یافت اما از غایت غضب پرت
 اقبال از القتل رسانیده باز گشت و بعد از آن فراگ پسر را بر گشته در گوه و صحرای میگشت
 تا بر غدار می رسید که شخصی کاوی چند در علف زار می چرانید و فراگ از آن شخص التماس
 نمود که پسر او را در حجره تربیت خویش گرفته بشیر کاو پرورش دهد و گادان معتقد محافظت
 فریدون شده آن کوهر درج سلطنت و اخراج مملکت را از فراگ فرار گشت و مدتها او را
 بشیر کاو پرورش داد **پس** همه سالش هم داد از آن کاو بشیر هم بود نهان در آن آب گیر
 و بعد از چندگاه باز صفاک از حال فریدون جز یافته بقصد آوردن گشت و فراگ ملهم
 شده فریدون از آن محل بجای دیگر نقل کرد و صفاک بمقصد نرسیده چون بمقصد خویش
 فایز نشد کاوی که شاهزاده بشیر او تعیین نموده از یاد آورده مرا جفت کرد و فریدون
 چند سال از بیم بای و سیاست صفاک در رویای ناگاه فریدون آزمانی که بغایت بخت نیده داد
 و سی کاوه آنکه بر زده سپهر سلطنت معلی گشت و چون فریاد بفرز پادشاه و پسر او را شنید آن مقهور
 بشیر بر بیکه امشیر رسید کاوه آنکه اصفهانی که دو پسرین هومان بد اختر بقتل رسانیده بود در جرم
 پاره که آنکه آن در وقت کار به پیش خود بر بند بر سر جوب کرده آواز بر آورده و خلیق را مجاز
 صفاک دعوت فرموده مردم بسیار بر وجه شد و در خلاف صفاک بماران از بایان موکد گردانیدند
 و کاوه اصفهان را مضبوط ساخته باندک زمان اکثر ولایت فارس و عراق مسخر کرد آنجا به پناه

بی باک روی تو جبهه بجانب ضحاک نهاد و طالب شخصی شد که سالیست سر جهان بینی باشد و او را فریدون
 بن اقیانوس از اسباط جمشید بود و آن دادند و گاه فریدون را بدست آورده سرش را با
 فرماندهی آراسته تمامی آن لشکر و اکثر اشراف که خدمتکاری فریدون بر میان بستند
 انگاه دلاوران و مبارزان باستظهار تمام دل بر حرب نهادند و ضحاک نیز بانشکری جرار
 در مقام مقابل آمده سعی و کوشش بسیار نمود **پست** و در آن کمر صدهزاران پای تافرن
 چو ماهی جمید در جوشن شده غرق: ز پیکان عالمی برتر اله کردند: زمین از خون مردان لاله کرد
 چو منق از خون مردان ریخت باران: قلم شد تیغ و در دست سواران: روان شد بل خون فرشتگان
 میان چون سر مردان خویش شک: و بعد از آنکه داشت **ع** چون سعادت نبود کوشش بسیار بود
 پای در طریق فرار نهاده طایفه از ناهداران او را تعاقب نموده اسیر و دستگیر کرده بنظر فریدون
 رسانیدند و سرش را بکمر زد و گرفته و از پشت او دو ال باز کرده تا خواب او کاذب نباشد و دست
 نمائش را بدان دو ال محکم بستند و حکم شهریار آفاق در جیل دماوند مجبوس گشت و چنین گفتند
 که تا زیانه زدن و بردار کشیدن و منکر کردن از اختراعات ضحاک است و او مدت هزار سال
 در ربع مکنون علم سلطنت از ابراهیم خلیل صلوٰه الرحمن علیه زمان حکومت او مبعوث گشت
 و طایفه در ایام فریدون گفته اند و در بسیاری از کتب معتبره مسموعه است که فریدون روزی که
 در آن ضحاک را بکوه دماوند مجبوس کرد اندید مهر خان نام نهاده از جمله اعیاد اعتبار کردیم
فریدون بن آستین بن جمشید پست فریدون فرخنده است: استن: بر آرنده تاج و تخت
 چو ضحاک جام اجل نوش کرد: ز دل نام کیتی فراموش کرد: بر دژ خسته سر مهر و ماه: بستر نهاد
 کیانی کلاه: بتا بید زدن برین روی تخت: خداوند گشود تاج و تخت: در کج بخت دونیک
 بخت اند: بدامن زروسیم کوه فرشتان: در مردج المذهب کوید که فریدون پسر اقیانوس جمشید
 و در بعضی تواریخ است واسطه میان او و جم انبات کرده اند و الدل هو الاصل صح و اتفاق
 آمد اخبار فریدون بادشاهی بود باصوالت و شهرتاری صاحب شجاعت جهانی در صورت جهان
 و عالم در کسوت سلطانی کمال ضبط و سیاست باجمال عقل و کیاست جمع درشت و دز زمانی
 سلطنت او قواعد مردمی تمهید یافت و مبانی نبل و احسان رسوخ پذیرفت **پست**
 فریدون فرخی فرشته نبود: ز مشک ز غیر سرشته نبود: بداد همش یافت آن نیکو
 تو داد و داشت گهر فریدون توئی: طایفه از مورخان گفته اند که چون فریدون از کار
 ضحاک بر بدخت گشت و بزمیان را بترکستان و گاه و صفا بیانی را بر دم فرستاد
 و آن باطرافی که نامزد شد بودند همه را در حیط ضبط و تسخیر آوردند و کرشاست دیار

مشرق معاودت کرده باشارت فریدون بطرف مغرب توجیه نمود و چون از آن سرزمین بازآمد
 بر زمین رفت و درین اثنا فریدون کارن کاوه بچین فرستاد تا کوسن بیل ندان را گرفته
 معتقد و مغلول بپایه سر خلافت مهر آورد و بعد از آن نویمان را بپایه ندان فرستاد تا حاکم
 آن دیار کروش شاه را که دم از عصبیان میزد بچنگ بلا و محنت بسیار دو ندیمان بدین صوب
 رفته و منصور منظر و منصور بانه آمد و انگاه ندیمان را بجانب هند وستان فرستاد و ایند
 کرد اندید و او سرور هند و از آنکه در مقام مخی لغت زندگانی میکرد در ذل غل کشید اما غایت
 از در مصالحه درآمد و ندیمان از دیار هند وستان لاغلا بیدرگاه عالم بانه آمده تا فرودم
 کشت و بت پرستان را که در آن ولایت جمیع دست داده بود متعزق ساخت و چون از
 روم معاودت نمود بیل نه چندگاه در حصار یسکا و ندهنگام فوت اعدا مشهور فرصت بوده
 چنان سنگ بر سر او زدند که دیگر بیدار نشد این القع که از روات اخبار ملوک عجم است
 گویند که چون قریب بنیاه سال از سلطنت فریدون گذشت دخترهاک را در قید کجاج
 آوردند و سال و پسران وی متولد شدند یکی را تور نام نهادند و دیگری را اسلم و هر دو
 عظیم بدخوی و بلوچ و بد طبع و حدود بودند و با ضحاک در افعال قبیح و اعمال شنیع مناسبت و مهت
 تمام داشتند **پیت** دو جنس و زاده از نسل خدیوی غلط گفتم و غول از پلست دیوی
 و ایرج بن فریدون از ایران دخت که یکی از محمد رات عظیم و فرس بود و در وجود آمد و چون
 شاهزاده از قید همد رانی یافت و از منزل طفولیت رخت بجد و دصبی کشیده و مخایل
 اهل تمیز در شمایل او ظاهر شد به آموختن تیر انداختن و تعلیم آداب فرودست اشتغال نمود
 و باندک زمان در آن صفت استاد حادق و ماهر و کامل گشت چون فریدون مدت بالنقد
 سال در بادشاهی بسربرد روزی با اتفاق موید موید آن مجلس ساخت و امر از درگاهان
 دولت را حاضر گردانید و خطبه خواند و بعد از ادای خطبه گفت بداند که بری در من از
 کرده است **پیت** زان پیشتر که دست اجل رخت زندگی بیرون برادر خانه ناستوارتن
 خواهم ازین سداختر برج شرف یکی بر تخت مملکت بنشیند بجای من **پیت** رای نمایان فرزند
 در ولایت اهد و منصب نایب و تخت بر که ام یک قرار میکرد حاضران مجلس اتفاق گفتند
 شاهزادگان هر یکی کو یکی اند بر سر سعادت **پیت** چهره ملک از جمال سلیم مجذوب و جو کل
 فرشتای از جنین نوز می تا بچون و لیکن ما ایرج را بت ای اختیار میکنم و رای ما بر پیشانی
 امر او قرار گرفته که بصفت کمال بصفت موصوف است و با تمام حال زیر دستان رغب
 نابین فریدون هم در آن مجلس ایرج را ولی عهد و قائم مقام خود ساخت و در بیع مکنون

ولی عهد

بسمه تعالی قسم کرد ایند فواجی روم و دیار مغرب و مملکت فرنگ با اعمال مضافات آن بر سلم
 مستقیم است و بلاد چین و ماچین و ملک تاجکستان زمین را بتور داد و ایران شهر را
 که عبارت از کنار آب فرات تا خط جیحون و وسط معموره عالم و خوشترین عرصه کیتی و وسط
 العقد و بنا است نامزد ابرج کرد و آن فرزندان را بجانب ملک بلادی که حواله ضبط و بط
 آن بایان شده بود و سید محکم با ساز و اهبت و سپاه بهرام صولت کسب فرموده و ابرج را
 برایشان توجیع نمود و مستخر غرضش نگاهدشته زمام امر و بهیمن قبض و ضبط و حلق عقد امور
 مملکت در قبضه اقتدار او نهاد و فریدون را از سلطنت جز نامی نماند و این صورت سبب
 برایشانی ملک گشت و مهم بقطع صلح رحم انجامید صورت احوال آنکه بعد از توجیه سلم و نور مالک
 روم و چین ابرج در ایران زمین صاحب اختیار ملک مال گشت چنانچه به کس ابر و حکم و محال
 اعتراض نماند و با این همه در خدمت پدر که مطاوعت و فرمان بری بسته بود ابواب متابعت
 و محک کزاری گشاده و چون اخوان اخبار تسلط و اقتدار و عنایت و شفقت پدر نامدار
 در باره برادر که تکراره بعد از خری استماع نمودند نقد اخوت را بشوایب بغض و تمویس
 ساختند بیان این سخن آنکه سلم و تور از راه دور رسولان یکدیگر فرستادند و مکاتبات
 در سالده ششصد و نسی آنکه شاه را که بر سن و بزرگی سال فروت گردانیده است و از احتلال
 عقل سر اسیم مهوت شده و الا ابرج را که هنوز در بدایت کودکی و سن صبی است بر مانگر نری
 و حواله ایالت اقلیم جریان بطفل نادان نکردی که بر مزاج درشت و نرم جهان مطلع
 نگشته و اکنون چون شفقت ابوبوی در نقصان نهاد و کدورت باطن او بر طاهر شد
 بعد از این میان ما و پدر این خصوصیت جز بغض نسیم بقطع نرسد و چون از جانبین رسل و رسائل
 متعاقب متواصل گشت و مبانی عهد و موافق است حکام پذیرفت و آن دو بد که هر که از نسل ضحاک
 پنهان بودند از مواضع اقامت و سکون خویش در حرکت و جنبش آمدند و بعد از قطع منازل طی
 مراحل در حد و اذربایجان بهم پیوستند و بعد از تقدیم شرایط مشورت رسولی نزد فریدون
 فرستادند و پیغام دادند که ذکر شاه ابرج را از ولیعهدی مغرول کند و بطرفی از اطراف
 ولایت کسب کند فیما والا باید که اسباب حرب را ساز داده جنگ آماده باشد و چون
 این جز موخشن لسمع فریدون رسید و از مواضع فرزندان آگاه گشت آتش خشم جانشور
 زمانه زدن گرفت و بالفور با شخص ابرج مثال داده صورت واقع را با او در میان نهاد گفت
 بهت بر نزار که این کار مصروف باید داشت و با سپاه کشته که از بدفع این جباران بد کردار مبارک
 باید نمود که انظافا نایره این فتنه جز با استعمال شمشیر آبدار متین نکرده و ابرج بصنوف موغظ و

نصیحت در از آن خشمم بر بوسه معروضه است که آنچه بر زبان گوهر نشان شهر باری محم
 گذرد و عین صواب است اما اگر ای عالی مصلحت نیست طریق صلح سلوک داشته آید و بنده ا
 رخصت فرماید که نزد برادران رفته تدبیر این کار را برادر و جهر که خاطر خواه ایشان بوده
 باشد قیام نمایم فریدون فرمود که مراد تو از این سخن صلح ذات السین است اما بار حق
 و مدد از زمین موجب سامنت و چون الحاج ابرج در باب صلح از حد اعتدال تجاوز نمود
 بحسب ورت او را با جمعی مردم خردمند نامه دلیلی برادران بی وفا فرستاد چون شکرده
 با اخوان ملاقات نمود و سه کوب در یک برج جمع گشتند و محسن یک سعد غالب آمدند یعنی
 سلم و قور خاک پامروئی در دیده مردمی پاشیده سراج بر تیغ کین انداختن نازنین جدا
 کردند و نزد فریدون فرستادند و بدان دوید که در بریدر بیغام فرستادند که سری که با شکار
 و شکاری سر آوار تاج شاهی بود **پیت** رخنی کرک کل از ارجی یافت تنی گونا موی
 باری یافت **پیت** بشیر ستم شد کشته ناگاه **پیت** بخون و خاک شد آغشته ناگاه **پیت** نزد قور ستم
 و چون فریدون ازین واقعه عظمی آگاهی یافت بجای جامه سینه شکافه و عوض دستار سر زین
 زد و شب در روز قربن ناله و سوز بود تا آن زمان که منوچهر قاتل نرا انقضای رسانید چنانچه
 تقصیل این مقدمه در ذکر منوچهر مسطور میگردد و فریدون هنگام حرت میگفت **پیت** چون شاهی
 که زیر این کهن دیر **پیت** بشاهی میردم لاف دلا **پیت** یعقوب و یوسف سقیر علیهما السلام و ایوب
 صابر در ایام حکومت فریدون مبعوث گشتند **منوچهر** **پیت** **ابرج** بن فریدون **پیت**
 منوچهر جرج معالی که مهر ز جهرش منور شده بر سپهر چو تاج کیانی بسر بر نهاده **پیت** هم مردمی کرد
 مردی و داد **پیت** منم گفت بر تخت گردان سپهر **پیت** هم خشم و خجست و هم داد مهر بعضی از نشان
 گفته اند که منوچهر پسر زاده ابرج است و بزعم برخی آنکه دختر زاده اوست و گروهی چندان
 واسطه میان او و ابرج انبات کرده اند که طبع سلیم از قبول آن امتناع مینماید و روایت
پیت ای این هنرهای یکی نبوده ام **پیت** جهان آفرین را گستاخیده ام **پیت** کفون دستانها ز زانم
 دمی بلکه نیک مردی ز مردان زینم **پیت** براه فریدون فرخ رویم **پیت** نیامان کهن بود اگر ما نویم **پیت** منوچهر
 باد شاهی بود که دون حشمت و شهنشاهی کمال افضالی معروف بمناست خرم و وقور
 مجید و جلال حضرتش مرجع جباران و درگاهش مغفر جاه جهاندارانی بود که کثیری از آنکه بر صلیب
 ابرج بن فریدون است چنانچه در روئے الاخبار و مروج المذهب این قول در و دیافته چون
 فریدون را مصیبتی چنان رسید که ناکور شد همگی همت خروانه او بر آن مقصور بود که
 فرزندان بد کردار را در دام بوار دخترا نندارد و چون بواسطه آنکه مردم او را عیب کنند

در کبر سن و زمان شیخوخت بقتل اولاد خویش اقدام نمود در مقام بقایه مسلم و نور دینی آید اما
بهوسته نصیب العین و غیره و آن بود که شایسته از نسل او کسی ظاهر نشود که از آن دو نیم فعل
انتقام کنند چون این تمنا در باطن فریدون رسوخ یافت و ایگانه از امر فرمود تا شراط
تقصیر بجا آورند که هیچ از خوانین و سرداری آن مظلوم شهید حامله است یا نه و بعد از آنکه
حمل کثیران ابرج ماه آفرید نام اجتماع نموده مراسم شکرگانی بجای آورده و صدقات بسیار
استفاق رسانید چون زمان حمل منقضی شد منوچهر متولد گشت و چشم شهریار طلیعت
فرخنده قرص العین روشنای پذیرفت و بر تقدیر ترتیب **سپید** چنانچه نیزه گردان بود
بود در جنگ **کرو** آنست شدی سیاه **آهنک** کهنه دست عجز از پا در آورد **چو** ز نور
دل غوغا بر آورد **ند** انم تا درین مایه چه سازم **دل** مجروح مرهم چه سازم **آه** بی سخت
می ترسم بغایت **که** دارم پیش پای پنهانیت **چو** در بندند در از خاک و خشم **دری** بک
بر روی از بهشت **اگر** چه بر عمل جواهری جزداد **نوا** فی کردی عقلت عطا داد **بر**ون بر از
دو کونم ای نیکو کار **در**ون مقصد صدقم فرو دارد **هم** از خود سیرت هم از دو عالم ترا خواهم
ترا و الله اعلم **زبان** چون از سخن گفتن بر داشت **ز** کج جان سری تن بر داشت
برفت و نام نیکو یاد کند **جهان** از معدلت آباد کند **کویت** اهل ملک که بریل
نشت و آلت و ساز جنگ بیل است و طلیعه اگر ای است **فریدون** بود مدت سلطنت
فریدون پانصد سال بود او اقبال نمود تا سر او از منصب سلطنت و قلعه قلاده ایالت آمده
تاج و تخت بفرق و قدم او ترتیب یافت و تا پنج جمع میگوید که چون منوچهر بکرم و صفت
و استحقاق و ارث بر سر پادشاهی نشست روزی سرداران سپاه نامداران خشم را بهایت
اجتماع بصفه باز خوانده و عهدهای خوب داده بنمید اقطاعات و فرسومات امیدوار
گردانید و هر یک را به مکرمتی جمیل و موهبتی جزیل برافرا ساخت و گفت اگر من بگذر و نهاد
شما سینه از کینه خصمان ابرج بردارم و دارالملک اعمام لکد کوب بخیول شما بقدر میسور و
ایم مجموع ایشان پشانی مسکنت بر زمین نهاده گفتند در تحصیل مطلوب منطقه مطاوعت
بر میان جان بندیم و غدر و غدر دشمنان به تیغ و سنان بجواییم و منوچهر چون گفتار را
اعیان را بکردار موافقت یافت لشکری فراهم آورده که نامون و کوه از کثرت زن
بسته آمده غم انتقام مصمم گردانید و چون جفر توجه و اجتماع خود منوچهر به مسلم و نور رسید و
از کیفیت فکر و اندیشه بر نهاد ایشان مستولی شد و خواستند که تدارک آن حادثه به نیکو
و جی کنند و گفتند صواب چنان باشد که در مقدمه راه اتفاق پیش گیریم و بزبان سفیران

تبلیغ رسالت کنیم و نخت نظر ما در اصلاح این کار صلاح طرفین است تا با واسطه عبور و دو لشکر حرا
معموره ایران زمین خراب نگردد پس سولان بعزم گذاردن پیغام روی برآوردند
چون منوچهر از وصول مقدم ایشان آگاه شد بافت بفرمود تا فرایشان خاص خیمه بجا آورند
و مجلس آراستند و منوچهر بر سر در دولت العکرن نشست و چهار هزار غلام ترک برهن
تا زده صف زدند و عاصه لشکر زرمای در وادی پوشیده و در پس لبت ایشان تبعه چون
و قبول یار استند قبول کار ابلیغ المعاصات قبول کامیال البراسیات پس سولان بیایه
نخت رسیدند و بلیط خدمت قیام نمودند و پیغام بگذاشتند و شاه ایشان را بشرفی
که انعامه و اسپان را هوار و از سر خونت پیغام که باشد داده ابرج که در دفع و شتر
میگوشید آن حال مشاهده افتاد که تا انقضای دو روز آن کوبند بامن که تیغ انتقام ازینام
عداوت کشیده ام و کار جرب ساخته ام توان دانست که بچه وجه سر بایه تحریار و در
چون رسولان بدین مقصود مراجعت نمودند و از کیفیت احوال و استعدادالت زرم
منوچهر حکایت کردند **پس** بسلام از سر استی تو رفت که چهار شادی نشاید نهفت ازین
برهنه برهنه چون بود که آموزگار من فریدون شود و صورت انتقام که با خاطر خطره
کرده بود آگاهی یافتند پس ناچار لشکری هوشیار از پیاده و سوار جمع آوردند و تور در مقدمه
سپاه روان شد و ازین جانب نیز لشکر داده منوچهر **پس** بفرمود تا قارن زرم خواه
بدشت اندر آرد زهر سوسپاه سر برده فرستی بیرون زدند و در فتنه های یون بهامون
بحکم شهنشاه گردون شکوه بخوشید لشکر چو دریا و کوه و چون مسافت بین العکرن
تقارب پذیرفت مبارزان بتویه صفوف پرداخته و بدلان قبل ازین انشراح راه
کریز را در خاطر متحضر و معین گردانیدند افواج لشکر و طبقات خشم از جانبین کز و
سنان و شمشیر و خنجر در یکدیگر نهادند و چون از تیغ بسان باران از میخ بدین گرفت
و از جوارح و اعضا کشتگان محال عبور و طریق مرور تنگی پذیرفت و هیا کل مردان
مبارزه و اجساد سواران دلا در با گردون حکم شادی گرفت و تصدمات عا کردند
تا اثر لشکر مسلم و تور بایمال فتنه و فتور کشت و تور و سلم از مو که بنزد بردن رفقه عزم
نور از زمین کردند و عا قرار را از شعار روزگار خود ساختند و پنداشتند که از قیوم
و جنگال بلبلجات یافتند منوچهر با مردان کار و دلیران کارزار چون هجوم هجوم که در
عفاریت رواند و عقب ایشان شتافت و ایشان را در حد و بلاد شرف یافت و از
جانبین گشتن و کوشش به اندازه رفت **پس** چنان را اندر مرکب در پیایان

که بر روی زمین پادشاهان زبانک میوز زخم چکا چک طنین افتاد و در نه طاق افلاک
 همه صحرانگار و کد بر خاست زهر سوبانک بر دایره بر خاست و منوچهر بنفش خویش چون
 شیر زبانی و پیل مان حمد آورد و در انار این منظره بیک صدمت دست و ضربت تیغ
 منوچهر سر تور در بای اسپ افتاد از جانب دیگر قارن از مزن مسلم را در دام اسار قید
 و خنجر گرفتار کرد و از دوازده فرط هیبت پادشاه و لوای ظفر بیکر او زل زله در اجرای کوه
 و رسته در اعصابش کرا تپوه افتاد و کار و باران غما ذیل حکم جبار و هیاهو منشور گرفت
 و بواسطه یک نفس نقش وجود چندین خلایق از چهریده احیا محو شده و معنی اذالار ادا شد
 بقوم سو و قلامر دله تحقیق پیوست و منوچهر بعد از فتح بمین بجایب مقرر دولت مستقر
 غزت خویش خراسان و چون کشته گان ابرج را اخصاص فرمود و سینه از کینه خشم
 او سپرد اخت سینه انتقام در نیام نهاد و بالجملة چون امر سلطنت بر منوچهر قرار گرفت
 سروران و گردن کشان او را متابعت و مطاوعت نموده هیچکس مجال تمرد و عصیان
 نماند و در آن آوان به ار مملکت و عده دولت و استظهار رسایه و نظام سامن بر میان بود
 که او را اهلوان جهان میخواندند و سامن در مردوت و مردانگی عذیل و نظیر دولت و ضبط
 ولایت بنمروز و زایل بلاد هندوستان مفوض برای دور اندیش او بود و در هر چند
 وقت بملازمست منوچهر میادست نمودی و بتجدید عهد عبودیت پرداخته بدار الملک خویش
 یعنی ستخان معاودت فرمودی و پیوسته از بخشندگی منت در خواست که چشم او را بدیدار
 فرزند رشید منور گردانند اما در عین حیات قره العین و قوت دل او باشتد و بعد از وفات
 مرجع و دودمان و وارث ملک و گرد و بعد از چند گاه حق غر و علا سامن گیری گرفت
 فرمود که موی سر و ابرو و مژه مجموع مسقیه بود و چون قبل ازین انسانی چنین مشا به کشته
 بود سامن ازین صورت بغایت متعجب خاطر و پیرایشان خیر گشت چنانچه فردوسی
 در شاه نامه آورده **منشی** ازین سنگ بکند ارم ایران زمین **نخواهم برین بوم و بر**
آخرین یکی کوه بدنامش البرز کوه **بجز رشید نزدیک دور از کوه** بدایمی اسمی سمیع
 خانه نبود **بدان خانه از عقل بکانه بود** نهادند بر کوه کشته یار **بر آمد برین روز گاری**
در از چو سمیع را بچشم شد کوه **بهر پرواز بر شد بلند از همه** یکی شیر خواره خروشا **باز**
 خداوند مهری بسیمغ داد **نکرد او بخوردن از ان خور دیاد** فرود آمد از پر سمیع جنگ
 بر در گرفتار از ان کرم سنگ **به بر دمان تا به البرز کوه** که بود **در انجا گنایم کرده**
 بدین کوه نام روزگار در از **بد او بر دارنده بکشت** از **چو آن کودکی خور دیر مایه گشت**

به آن گونه بر کار و آنها که ملت یکی مردند چون یکی را دسرو برش کوه سیمین میان میانی خود و
 بسام نریمان رسید اکتی از آن نیک بی پور با فرهای و بعد از آنکه کوه دگ هفت ساله
 شد بمقتضی العرق نزاع بسام فرزند ارمیان قوم و عشرت آورده زال نام نهاد در تاریخ
 معجزه مطهر است که چون مدت پنجاه سال روزگار شریعت منوچهر بسطیخاچ در آفت
 برضعتی رعیت مصروف نشد تا که روزگار رجفایند که بر نقد خاک که افروخت
 و دخت و سپهر شکار که برد و سستی اعماق دهنوا نمود منصوبه بر آنخت افراسیاب
 که از نژاد تور بود با سپاه ابنوه سهیل نسیب دریا شکوه غریمت ولایت ایران
 نمود و منوچهر چون از توجه دشمن خبر یافت که بسیار بعد و قطرات امطار وادان
 استیجار فراهم آورد و در معوض مقابله و معاکله افراسیاب در آمد و ترکان بر حتم
 پلک دیده و وز و ناوک سینه سوز با سواران و پادگان عجم کاری کردند و نقدی
 آن بمحایه صورت نه بند و منوچهر بحسب ضرورت از معرکه بیرون رفته سپاه چهار
 امل بر دوان قلع بود که دست میقاتش به سینه فلک میر رسید و کوشن ساکن نشی زفره
 ملک می شنید در استحکام و استواری ابروی سده سکندر برده بود و ترک طرف
 و جوانب قلعه افر و گرفتند و ابواب داخل و خارج حصار را مسدود کردند و اندند و
 افراسیاب مدتی دراز و عهد و یرانه که مدته دو و از ده سال باشد مجاهده منوچهر قیام
 نموده عاقبت قدرت و قوت او از نیل مراد و حصول مرام قاهر آمده و چون زمان
 و قوت اتراک امتداد یافت و سردران سپاه از طول قامت ملول گشتند منوچهر
 نفایس امتعه و غرایب قسه و اوای و زرشچون ملک از فروپضا عین و میوه های
 لطیف و حلوائی لذیذ که متاع آن دیار بود در صحبت رسولان ستمندان بنزد شاه
 ترکان پیغام داد که ایش تغال مبتیج این حصار است سردران و ن سودن است
 و آه سر دگوفتن افراسیاب از استماع این کلمات ابرودر هم کشید و انتر خشم
 از چشم وی منتهی شده گشت لیکن با نفوذ و راه وفاق پیش گرفت و کام نام کام
 صلح اختیار داده مقرر و مشروط تا که آیین از سر کوه دما دند تیرای اندازد و هر جا
 که آن تیر فرو آید فاصله میان دو مملکت آنجی بود و آرسس بر قله جبل رفته تیری بر
 بیاب مشرق افکند و آن تیر از وقت طلوع آفتاب تا نیم روز حرکت میکرد تا بر کنار
 جیحون افتاد و بهمانجا سرحد کردند در افراسیاب باز بر گستان معاوت نمود و
 منوچهر از قلع طبرستان بیرون آمد و بتجدید بیعت طغیان لکر بر ایالت و سلطنت

او انفقاد یافت پس از چندگاه لشکر بزرگ جبار به حیت دفع ترکان که سرحد مملکت او آمده
 بودند بفرستاد تا بهر سمت کردند و ملک شرق و مغرب بسخر گردانیده و ملوک بمن کفرها
 برداری اسحق بادشاهی نکرده بودند مطیع و منقاد او گشتند و چون مدت صد و بیست
 سال بادشاهی کرد امارت ضعیف و نیک رذات خود را بدو فرمود و هنگام خلعت
 نزدیک آمد میباید آن دلشرفت و وسالت کرد و انجوانند و از نور پسر خود را طلبیدند
 و لیعهد گردانید و بزبان کوه رفتن بیان فرمود که عاقل باید که با مروی معذور شود بر ملک
 و مال اعتماد نماید چه من سرایهای وسیع ساختم و قصرهای رفیع بر دامنم و از دشمنان
 انتقام را گشیدم و بسیار شهرها و ولایتها آبادان کردم و عالم را از غیبت فدا پاک
 گردانیدم و این زمان که وقت رفتن آمد بآنها که بدینا نیامده اند برابر شدم با تقای
 مورخان شعیب موسی علیهما السلام در آخر واسطایام سلطنت او مبعوث شدند و بوضع
 علیه السلام در آخر عمر و زینب بفری یافت **نور دین منوچهر** در تاریخ غنی مخطوط است
 که این المقنع که مولف اخبار ملوک عجم است که این المقنع میگوید که ایالت اقلیم عالم
 و کفالت مصباح بنی آدم بر نور که و لیعهد منوچهر بود مقرر شد و او از غایت خویش
 داری و کم آزاری از عهده اتمام بصلح حال رعایا و انتظام امور بر ایا تقصیر نتوانست
 نمود کارها از نظام و مشق بیفاد و هزیمت و خللی عظیم بعرضه مملکت راه یافت و بسبب
 فقر و تهافت و درگشتن دن این عقد و بخت این رخسار ابارات ادا و وعلا مات
 زوال اقبال بر صفیات احوال او ظاهر شد حافظ از و در مصنف خویش آورده که چون
 خبر وفات منوچهر بتوران رسید لشکر که بادشاه ترکان بود فرزند آن را جمع ساخت
 و در امور سلطنت با ایشان مشورت نموده گفت که حالا وقت آنست که فحاشی از خیر و
 مشقت سفر اختیار کنید و فرصتی که دست داده ضایع نگذارید و کینه تور از فرزندان
 منوچهر بکشید و از جمله اولاد او را قتل سیاه که از شد ایشان بود و سابقا بایران آمده
 منوچهر را احیاء نموده بود به پیش پرتوگن ده زبان دل آکنده به از کین کمر میان
 که شایسته جنگ شیران منم هم آورد سالار ایران منم بس لشکر فراهم آورد
 که قضای جهان از کثرت ایشان به تنگ آمده و گویند چهار صد هزار سوار و پیاده روی
 بایران نهاد و چون خبر توجیه بتوران رسید اعیان ایران قاصدی فرستاده و از قصد
 دشمن و بر جنبی مملکت سامان تریمان ابراهام دادند و سامان رجیناج تعجیل توجیه خدمت
 نور شد و عقد ملاقات تازه کرده او را بصفتها مشفقانه فرمود و بحیث ساختگی لشکر

الفراف یافته بطرف نیم روز معادست نمود و چون بدار الملک خود قرار گرفت روز عمر او بعد رسیده
 بجانب دارالقرار خرامید و افراسیاب خبر مرگش سام را شنیده بغایت شادمان شد و قاریب
 صفین دست داده و صغیر تر اجل بکوش دلیران رسانیدن گرفت و از طرفین کشتن بسیار
 روی نمود قارن کاوه در آن روز دادمردی داده نزدیک بود که افراسیاب شکسته شود
 و اما ترکان باستعمال نیک استتعال نمودند و ابرهای سیاه میر به پیداشدند که روزانه
 شب تاریکتر گشت بنا بر ضرورتی که کاوه دست از جنگ باز داشتند و هر یک در محل خود
 قرار گرفتند و در آن حال این گفتند نوذر که عجز خویش ملا خط کرد و طوس و گستره که بران
 او بودند و قارن را بجانب فارس فرستاد که متعلقا از آنجا بالسرزکوه بر دند و بعد از
 رفتن گستره و قارن شاهزاده نوذر و اعیان سپاه دستگیر شدند و با لغور افراسیاب
 باستحضار نوذر فرمان داد و نوذر پیش خود فرمود تا سراور از بدن البشمیر خونریز جدا کردند
 مدت بادشاهی نوذر هفت سال بود **ذاب بن طهاسب** چون جز قتل نوذر بطوس گستره و قارن
 که بفارس فرستاده رسید تا سف خورده **سپت** در بغا که سلطان کشور نمایند در بغا که شهر داده
 نوذر نمایند در بغا که شد ملک شوریده بخت در بغا که از باغ شاهنشاهی ناکام شکست
 سببی چون افراسیاب دید که ملک ایران را ملکی باستقلال نیست باندک زمانی اکثر بلاد آن
 در هدم قواعد دین و دفع معاهد یقین غایت اجتهاد بتقدم رسانید چنانکه از از حور
 و پیداد اکثر ممالک ایران و بران کردید کشور قارن را از اجتماع اخیر شعله آتش غارت
 در نهادن بجزیره استیلا بختی رسید و جسم آن ماده بی توسط شمشیر آید و در جیزامکان
 بناید قارن در میخواه که از اسرار ملک کاوه بود و نیک دیدار با هم دیده شریف قلیج روز کار چشیده
 گفت نزدیکتری نماید که پیش از اجتماع لشکر انزلیت را که برادر افراسیاب است از غریب
 حرب و قصیم اندیشه جنگ کاوه سازم پس با قارن رسالتی تبلیغ کردند بمضمون آنکه امروز بخانه
 زالی در زابلستان بر سر پشایی متمکن است و جمله امرای ایران زمین مانند بزرین و خداد
 و قارن و کشور در طلب ایست او منظم و ملوک اطراف و سلاطین آفاق بر منبج جاگرمی عبودیت
 او مستقر زیاده ز مور و فزون از پنج گرفته همه کوه و نامون و سلج گشت است و گستران سام
 که رسته بر در کشتن خاص و عام تمام بستان بفرمان اوست جز اهل که ایران زمین آن است
 هر آینه این ملک را در تصرف افراسیاب نگذار و آنچه از وظایف جد و جهد است در استخلاص
 آن بجای آر پس اگر ای و دور بین تو مصلحت بیند و ر اطلاق سپران ایران بر ممنت نه
 انزلیت بعد از و خوف بر مضمون رسالت رسولان را باز فرستاد و بزرگان سپاه را بنعام فرستاد

مان شود و همراه کارین

که التماس شما در اطلاق اسیران سبب عداوت افراسیاب است بنی لیکن اگر زال غنائی نیست
بجانب ری معطوف سازد امکان دارد که اسیران از بند اسیر و قید خلاصی یابند و مرا نیز از
قانون افراسیاب استثنی پس چون رسول بازگشت و مضمون جواب داد اگر جمهور سپاه بر
حسن این تدبیر آفرین کردند و بر فورنی چند از خاصان جهت اخبار بر زابلستان فرستادند
وزال را از آن حال آگاهی دادند چون زال ازین حال خبر یافت در حال باستحضار امر او پهلوانان
فرمان داده گفت کیست که منکفل این امر خطیر که دشواری قارن برخواست و گفت که من این تغفل با
منکفل این امر امتیض مشوم پس با سپاهی نامعدود که کیفیت آن جزو عیالیه چون فرزندان حمید
بن زریان و داعیان مالک ایران بر خمار به و جنگ بپوشید اتفاق نمودند زال گفت که اکنون
شخصه اگر از خاندان دولت و دودمان سلطنت باشد بر سر فرماندهی و مستشاری باید
نفتند که در عدالت و اهدیت یگانگی باشد و در طلب اعمال سلطنت مردانه **سپید** جهان را نباشد
از خرد و کزیر خند و سزاوارت تاج و سرور که آئینده باشیم و کردن نیمه کراتاج و دیهیم و افسریم
ز نورستانان بر شمرند و نیست که زینت آن باشد بر آردن کیست و لوگوی یکی بافت غیب دان
بدو گفت گای نامور پهلوان **د** ز تخم فریدون فرخ رو است **د** که شایسته تاج و تخت نوبت
از آن فکر و اندیشه چون گشت باز **د** همانرا طلب کرد بخت در از **د** که از راه عقل و زوی خرد
رو است آنکه از خردوی بر جو **د** شمارا اگر هست رای ذکر **د** باید زدن نیک باشد مگر **د** سران
جمله گفتند شایسته است **د** که عهدش در سنت و اوست نکوست **د** پس آنکه یکم سران سپاه
ای ذاب طلباست نزد پادشاه **د** و چون سران سپاه **د** بوزارت پیوست کردند و اخل و مخارج دولت
نیم روز را بر دکان و حافظان هوشیار سپرد و خود در ملازمت ذاب چون سبیل که از فراز غرم
مشتبک کند در حرکت آمد و مدت نزدیک راه دور طی کرده و از آن طرف افراسیاب نیز چون
از غرمت ذاب نهفت زال آگاه شد با آنکه گویا که دودن بکار عفریت منظر اهرمن دیدار کرد و
آن در عدد هندسه فکر نگذاشت از دیار فارس برون آمد و چون محاذرت صفین و موذرت طرفین
اتفاق مبارزان در صف بنزد آمدند و دلیران رزم آهنگ جنگ مردان مرد کردند و از نو ارق
سیوف و صواعق سام جو به خون در میان معرکه روان شد و عاقبت نسیم فتح و ظفر بر سپاه
ذاب و زال و زیدن گرفت و افراسیاب را مال حال باقتلال اختلال کشیده و چون محاذات
ادبار بر صفیات روزگار خویش مشاهده کرد بغرم انهرام غنائی برگردانید بعضی گویند که مدت جنگ
افراسیاب در ایران بعد از فوت نود و دو سال بوده و معنی افراسیاب جناح الطاهر
اینست یعنی پره استیا چون ذاب مدت سی سال بسطاب طعدال انصاف بر بدخته متوجه عالم آخرت

شد **کشت سبب بن داب** در تاراج جمع مسطور است بعد از فوت داب کشت سبب بر سر جهان
 نشست چون مدت بیت سال بود از مملکت و جهان داری اشتغال نمود در گذشت این خبر
 بنور رسید که تخت گاه ایران از شهباده عالیشان خالی مانده باز آتش فتنه و آشوب ترکان
 اشتغال بار دیگر لنگ پسر خویش افراسیاب را بآتش که گران بایران فرستاد و از آب
 آمویه هزار هزار ایران افتاد و درین وقت مهتران و پهلوانان دولت و ارکان دولت
 ایران هر کشور با سپاهی که داشتند با موبد موبدان اتفاق نموده ملک بخروزر رفته نال برادر
 نکو پسر کشتند که تا سام نریمان در قید حیات بود تو را نیا ن یاری آن نداشتند که بایرانیان
 لشکر کشی کنند و چون سام لباس حیات در بر کشید و خلعت خلعت جهان پهلوانی بر قد تو بست
 آشوب خفته سراز باین خواب بردشت و ممالک ایران لگد کوب سپاه پلکان کردید و عازلت
 و خفت بستان ایران و پهلوانان و کردن گران راه یافت و دشمنان از اطراف و حواص
 چهره بگریختند و دشمنان گذشتند جهان پهلوانی و کشور نیمه و آباد اجداد ترا پیدا شد لشکر کشی
 و جهانگیری داده بودند و تو جهانی مفت در آغوش گرفت بن یوری خود را باز دادی و چون
 کشت سبب چهار از آن فریدیم و او رنگ خویش خالی گذاشت خردان بود که بدرگاه می آمدی
 و با دیگر پهلوانان اتفاق نموده در سرانجام ممالک ایران مشورت کردی یکی از نژادستان که نژاد
 تختگاه بود بر او رنگ ایران می نشاندی لیکن چشم از نام و رنگ پوشیده بای آفراسیاب
 از قضا قدرتی بود که دون توان **فلک** صولتی بود فرمایان روان **بکچ** و سپاه برآورد
 برخت ز باران خردن بود برک درخت از آنجا که سر برزدی حرم خود **بفرمان** اولو دنا با خبر
 دامن فراغت جدا کردی تا دشمن خیره گشت و بر بالین رسیدن از راز شنیدن اخبار ایران
 ننگدل شده زبان اعتذار بر گشاده گفت در چنین کشته شدن تو در بر شما پوشیده نیست
 که مرا از مرگ سام چه روز سپاه رسید و فرصت نیافتم که خود را بسیاری رسانم دارا داده
 ایزدی بر آن رفته بود که نهال جو یا سلطنت به تیغ پدید آمد افراسیاب از بای در آید
 و بعد از آن بر بکشان روشن و هوید است که از من چه دست برد ما به سپاه ترکان
 رسید و افراسیاب **او** حمله کرد و در چرسان در حید **صلح** آورد و بعد از آن سالها ایران
 بر بستر استراحت و ناز غنودند و هیچ وجه خطره از هیچ دشمن نداشتند و این همه از بیم شمشیر
 بود و اگر نه جهانیان دانستند که کشت سبب پهلوانان او مرد میدان افراسیاب نبودند و اکنون
 که آشوب خفته سراز خواب آسایش برداشت و لنگ آن کرک تزدندان در نذک تیز کرده
 لشکر خویش افراسیاب سبک سر جادو نهاد در بایران فرستاد که ن سالی و صنعت پیری مرادوی

داده است و باز وی که ز آوری سختی مستی پذیرفته لیکن رستم آن بنای چشم جهان بین
 من به پای مردی رسیده بدستوری دوستان و پهلوانان نام جهان پهلوانی که از آبا و
 اجداد میراث بمن رسیده بروی می نهام و همگان بر این سخن اجماع دانسته رستم را
 نه نیست جهان پهلوانی گفتند و یکی از ثقات گوید که در اکثر نوارج چنین گفته اند که در مدت
 حکومت بشدادیان بکر شاسف منتهی گشت بقول بعضی که شاسف برادر زاده زاب و دختر
 زاده ابن یامین یعقوب است العلم عند الله الملك المعبود والموصول الى كل المطلوب والمقصود
کفتار در بیان احوال طبقه دوم که این را کیا نیان بدت بادشاهی این هفصد و پنجاه
 و دو سال اول این کتیباده نیره **نور در** بن منوچهر خستین بادشاهی از کیان که بضبط عالم
 و عالمیان برداخت کتیباده است و کی بلغت پهلوی جبار را گویند و او شهر باری بود و فور حلت
 از دار دنیا و نزول در سرای عقبی و وصول بحضرت مولی بر صغیر و غالب گشت چنانکه شیوه
 مفضلان و سنت صاحب ولایت است بر نصیص عمر گذشته شاسف نموده دست در دامن
 عنایت ازلی زد و بحضرت زردان پناهید و مدد توفیق از وی خواست از سر تضرع دانگ را
 بزبان اغندار و استغفار گفت **بیت** از وجود خود مذکورم هیچ سود آنچه کردم و آنچه کفتم
 هیچ بود چون توانستم ندانستم چه سود چون بدانستم نوانستم نمود انگاه کاوس گری را
 که پسر زرد گرش بود بخواند و فصلی بسیار موعظه و نصیحت با او برانداخت چنانکه فردوسی گفته
بیت صد و بیست سالش چون نزدیک شد زبان کند و چشمانش تاریک شد بدانت گاتر به
 نزدیک مرگ به پیر مرده خواهد هم سینه بر یک سرباه کاوس که را بخواند زداد و دهنش چید
 با او براند بدو گفت ما بر نهادیم رخت تو بسیار تابوت و بردار رخت اگر داد که بپوشی و پاک
 بیایی نکوی بهر دوسرای در آرزیکه دست را بدام برای یکی تیغ برانیم بگفت این و شد
 از جهان فراخ گزین کرد تابوت رخت و کاخ و مدت صد سال و بقولی صد و بیست سال در
 غایت حسمت و کامرانی بگذرانید و گویند که الیاس السع و اشمویل و خرقیل در زمان دلیت
 او مبعوث گشتند و وی ملت این را قبول فرموده و در اعلام معال شریعت غرا که اجتهاد
 بر میان بست و در تاریخ گزیده گویند که دار الملک و الصغیران بود **کیکاوس بن کتیباده**
 پسر شد هم قصه کتیباده ز کاوس بن بید گشون کردیاد کس از بادشاهان اقلیم که در چو کس
 کی بادشاهی نکرد قضا پیش حکمش سرافکنده بود فلک در او یکی بنده بود و هم داد کرد و هم
 داد داد از ایراکیتی همه باد داد صدای گوس و صیت ناموس صرمت کیکاوس چون
 صبار بهار در غایت اشتها است و چون ضیاء بهار در نهایت انتشار تحت عالی و نعمت شوی

از شامان بی نیاز و بکفت رجب از سلاطین آفاق ممتاز بود طایفه گفته اند که بزرگوار است
 و بعضی گویند که بزرگوار است روی خوب و منظر محبوب هیچ قوی و بدن صیقل داشت
 مرکوب احتمال رکوب او بناوردی **پست** چو بر ابرش تند گشتی سوار **بلزیدی** از این پیش
 کوه سار **چو کردی** عنان تکان ورزانا **کرفتی** غبار از سملک آسمان **همت** برافاضت خیرت
 و اشاعت میراث و اعانت مظلوم و اعانت مظلوف معروف میداشت اما بادشاهی بود
 که ملوی در طریقت گاهی در کار خیر و استغفار میبافت بسیار نمودی و در مهمات کلیه طریق
 حرم که بر خردمندان واجبست مسلوک نداشتی آورده اند حاکم مازندران جانب دین و
 مروت فرو کندشته پیری از مخالفت در روی موافقت کشید بدین سبب بجای مازندران
 با سیاهی پایان و لشکر گران که او نام حساب و افهام کتاب از حفظ و شمار آن عاجز آید
 از عرب و عجم در زمره چشم او منتظم **جنگ** جوانی که کربا جرخ حسیدن بر **سرخ** کرد
 بخون روی سپهر لاچورد **چون** اجل مردشگار **چون** فلک یگار **جوی** **چون** قضا کردون
 که از چون هو اگیتی نوزد **با چنین** لشکری روی براه آورد تا باد غرور به تیغ آید از دماغ
 بیرون کند شاه مازندران چون از هجوم لشکر کیکاوس خبر یافت دانست که با کوه منبت
 کردن و با سیل در مصارعت آمدن متعرض محال هلاک و دمار گشتن است دست عنان
 فرار و انزمام بر تافت و بقلعه حصین که در خضات باشد سکندری لاف برابری میزد و در
 بلندای باجرخ اخضر دعوی همسری میکرد مختص گردید و کیکاوس در پای قلعه بجا صره قیام
 نمود و مخفیها و عرادات نصب کرد چون چند روز برین ایات بگذشت عاقبت کیکاوس
 با جمیع پهلوانان او را با التماس رستم پرستم شهنشاه را در حجر ترتیب خویش
 پرورش داده چون بجد بلوغ رسید باداب طعن و ضرب و رسوم رزم و حرب متجلی گردید و
 با انواع هنر آراسته شد و در صورت و سیرت بی نظیر گردید کیکاوس قوت العین خود را
 طلبید آشته و شاهزاده بدرگاه کیکاوس رسید و بخدمت پدر نامور مشرف گردید و پدر نیز
 بدیدار سرت بخش نوزدید حرم و مسرور گشت چون بدست دیو سفید گرفتار گشت این خبر
 برستم زال رسید ازین بهنجوان جریده مازندران رفت و نگهبانان مازندران را
 با دیو سفید بکشت و کیکاوس را با زبده الملک رسانید آنگاه کیکاوس بجای هندوستان رفت
 و آنکه در آن شهر کرده از راه مکر آن معاودت نموده مستقر غریب آید و بعد از چندگاه
 قاصد ذوالاثر عاریاد شاه یمن شد و چون بعد از طی مراحل منازل قریب بدان سرزمین
 و دالاد عاریاد لشکری خوشنوا در مقام مقابله و مقاتله آمد حرب عظیم روی نمود و ذوالاثر عاریاد

مغلوب بطرفی پروان رفت و درین اثنا بسبع کاوس رسانیدند حاجی مین را در حید عصمت فخره
 ایست که آفتاب به پروانه خواهد از وی نو و کور کاوس دل از دست داده طرح صلح در میان
 افکند و خواستگاری دختر نمود باده شاه مین طو غالت نیم نمود شاه ایران در آن دیار سرزده
 عشرت بهر و ماه برافراشت و حاکم مین فرصت نگذاشت که کاوس و سرباطوس و کستم ویزن
 و سایر پهلوانان گرفته در قلعه محوس که دانید و رستم دستان این خبر مو حش شنیده
 با هزار کس از بطلال رجال غریمت مین نمود چون بدان دیار نزدیک رسید و الاغانی به
 پیش آمده کاوس و ایا محبوسان اطلاق کرد و سودا به را با تجملات فراوان و هزار کنز
 پری چهره در خدمت شاه کیل فرمود و کی کاوس بعد از آنکه بملک خود رسید روزی
 رستم بر سپیل شکار بیدار شمعگان بادشاه تمکان را بنحو است و از و بسری شد مادرش را و است
 نام کرد چون بجد بلوغ رسید بان کرا فراسیاب بچنگ کاوس رفت کاوس رستم را برادر
 فرستاد و پدر او نیز نانشناخته جنگ کردند شهر آتش گشته شد مادرش بکین خواست
 آمد رستم او را دل خوش کرده نگذاشت و بعد از آنکه مدتی بسری زاد فرامرز نامش نهاد
 در خلل این احوال و زی پهلوانان ایران تنگ رگه افراسیاب رفتند دختر را از تن
 کر سوری یافتند کاوس را و از پهلوانان بستند و در عقد خویش آورد بعد از چند گاه از و
 برادر خوب صورت که بعد از یوسف بصورت او دیگری نبود جز ناسیاب عضای او بود
 اختلاط سودای و مصاحبت بر ضمیرش استیلا یافت و آتش عشق بالا گرفت از کلمه و سنان
 نمود که شهزاده را بجرم حضرت دخول فرمای نامش شفقت مادی در باره او بجای آورد
 ساده لوح باید گفت اکنون وضعه آنکه بجرم روی استیصال ناسیاب بنور خویش منور گردانی
 سیاهش کام و نا کام بقصر خاص درآمد و سودا به چون از آمدن شهزاده خبر یافت استقبال او
 شتافت و بادی خلوت کرینده آنچه مکنون ضمیر او بود بر طبق غرض نهاد سیاهش را احلال
 زادگی و حشمت بدر مانع آمده از آن فغان لبندیده آبا و امتناع نمود و سودا به از شاره
 نو میدگشته او را نزد پدر حسانت بجرم موسوم گردانید و هر چند سیاهش در برابر از و
 قامت بنیه مستک جت مقبول کاوس نسیاب را آخر الامر مقرر آن شد که آتش بلند افروزند
 و آن دو سیم اندام از آتش عبور نمایند هر که از بولته امتحان تمام عیار پروان آید نقد و خود
 از غل و غش خلاص باشد و چون آتش افروخته گشت و سعله آن بمشعل خورشید رسید بود
 چون بر جرم خویش یقین داشت پای در هملکه نهاد و اما سیاهش لبان سمندر از آتش نوزان
 نیندیشید و از طرزه فتم در بار حریق نهاده از جانب دیگر به طریق که بود سلامت پروان آمد

کاوسل اور انوار بن بسید فرمود خوار است که سودا به را سیاست کند و هم بنا بر شفاعت
 سیاوش آن حید که از جنگ مرگ امان یافت و در خلال این احوال منیان بعض شاه
 رسایند که افراسیاب بالشر جبار از جیون عبور کرده دلایت بلخ را فتح یافت و قاصد
 و چون سیاوش ازین بهمت سودا به کوفته خاطر بود التماس نمود که او بدان مهم نام زد کرد
 تا روزی چند از خدمت شاه دور باشد و صورت واقعه از خاطر منشی و مجبور شود یکاوی
 ملتحم فرزند ارجمند را میزدول داشته گفت آنچه از خزانه سپاه محتاج الیه بود آماده
 مهیا است و سیاوش دوازده هزار سوار و دوازده گاو پیاده نامی گزیده معروض داشت
 که ازین مدورستم دستان که شب پناه سپاه است چاره نیست و باد شاه را این معنی
 موافق افتاده حکم فرموده که شایزاده اول به نیم روز رود تا رستم را بر او تیر افکند
 و موفقست او که میزد و سیاوش مقتضی الوطن از دارالملک پرپر و آید متوجه سیستان
 گشت و چون آوازه وصول او در آن دیار بشوع یافت رستم با استقبال شتافت و در
 رکاب شایزاده بازگشته او را در منزل لایق فرود آورد و بعد از آن که چهل روز
 بشادی و طرب گذرانیدند روی توجیه بیلا دشرقی نهادند و افراسیاب نیز با دلیران خود
 بر غم کارزار در حرکت آمد و چون هر دو لشکر نزدیک بهم رسیدند در دو منزل یکدیگر فرود
 آمدند سالار ترکان رستم متعاقب خواهرهای نامیده اندیشناک شده صورت
 واقعه را با قارب و خویش در میان نهاده ایشان گفتند مصلحت آنست که با دشمنان
 از در صلح در ایم و مال و خاسته را و قایه نفس و عرض سازیم و افراسیاب پند ناصحان
 یکدیگر را بگویند و هوش استماع نموده برادر خود که سیوز را با تحف و هدایا و نامه دلپذیر که رستم
 بنظیم تمام در آن نام برده بود روان داشت و چون که سیوز بخدمت شایزاد رسید استعاده یافت
 و صورت مصالح را موعوض ارسا شایزاده خورشید و شش و پلش لشکر کس داشتند ایشان
 با اتفاق جواب دادند که این معنی وقتی روی نماید که آنچه افراسیاب از ایران بعارت
 برده است باز دهد و هر بقعه که ازین دیار بواسطه عبور لشکر یگانه خراب شده باشد بجا عمارت
 آورد و صد کس از اقارب و عشایر خویش به کوفه فرستد تا ظفر که در ملازم رکاب همایون
 باشند و که سیوز بخدمت برادر مراجعت کرده کیفیت حال را موعوض او گردانید و افراسیاب
 جمیع متعرجات سیاوش و رستم را با جناح مقرون داشته صد کس بکروند ایشان فرستاد
 مصالحی رسوخ یافته از جانبین بهان با میان موکد گشت انگاه سیاوش رسول نزد کاوسل فرستاده
 پدرا از قصه شسته اعلام داد و کاوسل از استماع این خبر بایشان خاطر و آنشفه دماغ گشته طو

نوذر ابرسالت نامزد کرد و پیغام داد که عاقبت مکر و فریب افراسیاب در شما اثر کرده بعد مجبور
 که سرالینان بمنزد خجاستی بنسرد مغرور شدید آرای چون پیران کاریکو دکان گذارند نتیجه آن
 باشد و از جمله پیغامها که و سلسلای او این بود که آن صد کس را که افراسیاب نزد تو فرستاده
 است بند کرده نزد من فرست و تحقیق افراسیاب رو کن و کن که بتو روان کن و در آن دیار
 نگذار و اگر توانی عهده این مهم تقصیر نیتوانی کرد و درفش کا دیان و خزان و سپاه تسلیم طوس
 نوذر نامی خود نزد من آید چون سیاوش و رستم بر چشم و خلوت کاوش اطلاع یافتند
 رستم بچیده خاطر زابلستان رفت و سیاوش گفت که من نقصی بچشمش بمان جایز
 ندارم و فرمان آبی نزد من بر سر است از حکم پادشاهی انگاه صد کس را که رباغرازا احترام نزد
 افراسیاب فرستاده و سپاه بطوس تسلیم نمود و خود با خواص عاظم نوران شده در مصاحبت پیران
 و لیسکه از ظلمات عظمای دولت بود متوجه سبوس گشت افراسیاب با استقبال آمده فرمود
 تا دوسر بر در مجلس حاضر گردند بر یک تخت خود نشست بر یکدیگر نهاده را بنشینند و طوطیها
 سنگین داد و مر سومات و ولایت جبهه او مقرر کرد و روزی سیاوش نزد افراسیاب
 دراز و یاد بود تا مهم و از همانی بدامادی بجزرند سالار ترکان دختر خود فریسی ابد و داد و مرتبه
 سیاوش بدیاری رسید که برادران و خویشان افراسیاب بروی حیدر دند در قفس کجاست
 گشتند تا آن زمان که بشعاع غمت که سیوز برادر افراسیاب بای بر سر و جویار نهاده سرش از تن
 جدا کردند و در آن وقت که افراسیاب قصد کشتن سیاوش کرد پیران و لیسکه غایت بود
 و چون ازین حادثه او را بجزرند ناسف و بجزر لیا خورده نزد شاه ترکان آمده افراسیاب
 ملزم و معایت گردانید و چون کار از دست رفته بود بچگونه نافع نیفتاد بعد از آن فریسی
 که از کینه و حامل بود اعدا سعی نمودند که نوع سازند که چنین خیلی زیاد دزد اگر داما پیران و لیسکه
 در مقام منع آید از این فعل باز داشت و او را در حجره ترتیب بخش گرفت و چون
 هنگام وضع حل رسید پیری از فریسی متولد شد در غایت لطافت و زیبایی و او را آنچو نام
 کردند و پیران دیرالبنان داد که در کوه و صحرا انگاه میداشتند تا آن زمان که کیون کودز
 بایران بردش منقول است که چون رستم از واقعه باطل آگاه شد بادل بریان و چشم کران
 بدرگاه کاوش شافت و از تنو زبینه شعل آتش به فلک نر می رسانید و قتل از انکه کاوشی
 ملاقات نماید سودا به را از حرم بیرون آورده بقتل رسانید و بعد از آنکه کاوش تغریب
 سنگین داشت و جامه سپاه پوشید و این رسم غرا و جامه سپاه پوشیدین در غرا
 از آن وقت بازمانده القصه که و س آن مقدار که رستم میخواست سپاه و سلاح بدو داد و

بیلتن آباد رفسن کاویان و لشکر پاپایان بجایب ترکستان فرستاد و رستم را همچون گذشته
 افراسیاب از روی روی کردن شد و کرسیوز گرفتار گشته بقصاص رسید آورده اند
 که چون رستم به تختگاه افراسیاب ظفر یافت تمام خزائن و دقاین او تصرف نمود و چند
 منجنیق و منحصان بر کمانست از فرنگیس و کجیروتن یافت چه افراسیاب ایشان را
 با قضا و لایب ترکستان فرستاده بود و چون رستم کامران و کامیاب بدین جانب
 آمد کامران او را تعظیم احترام نمود در پیش خویش بر کرسی زر نشاند و در باره او صنوف
 الطاف ارزانی داشت بولایت نیم روز رخصت انصاف و روزمره از نقله اخبار گرفته اند
 که شهریار ایران بنا بر خوابی که دیده بود کیون کور در را صفهائی طلب کجیرو و جریده توان
 فرستاد و کیون در هفت سال هر چند در طلب جد واجتهد نمود فی مقصود نبرد آخر الامر
 کجیرو را در مرغزار می دید که بشکار و صید اشتغال داشت و شاهزاده را شناخت و ساسیه
 تخت کیان ملهم شده تعظیم کیور را بجای آورد و در دوزخ فرنگیس فتنه او را مصحوب گردانید
 بتجیل هر چه تمام تر بجانب ایران شتافتند و درین اثنا منبهان بسیمع بران رسانید که یکی
 از ایرانیان طلب کجیرو آمده شاهزاده را با مادر بدان جانب بر دیوان مضطرب گشته
 از مردم نامی سید سوار را برادر خود کلیا و ولیه عقوبت تختگان فرستاد تا هر جا که بان
 رسید باز گردانند و در نیم شبی که فرنگیس و کجیرو در خواب بودند و کیوباس میداشت مخالفان
 بدیشان رسیدند و کیور را بت قتال و جدال برافراخته کلیا را با جمعی معاندان دایه
 به تیغ پدید رلیع بگذرانید و بغیر السیف طریق انهم از مملوک داشته استغاثه پیش
 بران کردند و او را بر صورت حادثه مطلع گردانیدند و بران ولیه ایشان گفت که این
 حدیث با تو کن گویند که عاری تمام باشند سید نام دار از یک سوار قرار نمایند آگاه
 بران بنفس خویش با آن قدر لشکر که حاضر بود در یاکو و کجیرو و روان گشت و شب و روز
 از حرکت نیا سود تا بدامن کوهی رسید که فرنگیس و کجیرو بر سیر آن کوه آمده بودند که
 از جانب دیگر فرو آیند کیور در وسط جبل ایکی سرعت تمام راه در می نوشت و بران را
 از ایشان خسته شباب جانب ایشان تا خفت و کجیرو با فرنگیس جناح استیصال میل
 کردند و کیو گاهی بطرق گاهی سرعت راه میرفت تا بران را هوا خذا و سیر افتاده از مردم
 خود دور شد و نزدیک رسیدند ناگاه کیوطبانی بجانب دانداخته گردن او را که سپراز
 چتر گردون میکشد در قید کشند آورد و از اسبش پیاده ساخته پیش کجیرو برد و شاهزاده
 چون بران دند در گریه افتاده مراسم تعظیم بجای آورد و کیو فدا گشتن بران نمود و کجیرو

در آن باب تیغ می شد و عاقبت کیو دستهای او را زیر چاه کشیده بر هم بست و بر بار کز تن استوار
ساخت فرمود که سوگند خور تا بخانه خود برسد هیچکس از فرزندان و بندگان که دستهای او را از تن کشیده
و چون کین خور و کیو بکنا بر جیون رسیدند از کشتی و کشتیان نام و نشان نیافتند و فرکیس خوف و فرغ
بخود راه داد کین خور و گفت که اگر بزندان نگاه بانست چه حاجت کشتی و کشتیانست آنگاه دست در
جبل عنایت از لی زده باره نامون نوز و بچون افکند و فرکیس کیو با وی موافقت نمودند و بعد از
لمحه از لجه اهلک بساحل رسیدند و از پاس و سطوت افراسیاب ایمن گشت و چون کین خور از جیون
عبور نموده بمبشران یا ندک زمانی خبر مقدم او را بخاوس و رستم رسانیدند و شاهزاده پسر شهری
که رسیدی خلایق استقبال میکردند و بطلعت او استبشار نموده تصور کردند که مکر سیاه پری
زنده است و چون آن در درج سلطنت بخدمت کاوس رسید شهریار امارت فرزند انکی رها حیه
او ظاهر و لایق یافت پسر را نزد یک خن بر تخت نشاند و امور مملکت و اسلحان لشکر را بوی
حواله کرد و یک کاوس که ستره از او انقطاع اختیار کرده با عتد او مشغول گشت بعد بقول است
سلطنت او صد و پنجاه سال بود در ایام دولت او داد و سلیمان علیهما السلام معیشت
گشتند عاقبت کاوس را صاحب تیغ مجمع جنین بنظم آورده است **پت** بجایه از چهر آسمان
تخت برد **پت** بجایه عاقبت رخت برد **پت** اجل خانه تن بر برد **پت** و زان تخت بر تخت
اند **پت** جهان کار ازین گونه بسیار کرد **پت** ز خشتین نه این کار کرد **پت** یکی را از زر بر سر
افشاند **پت** یکی را بجاک سپید رهند **پت** یکی را بغزت نواز دهمی **پت** یکی را بخواری گذارد همی **پت** یکی
دهد تاج و دیهیم و کین **پت** یکی را دهد در دو تیمار و رنج **پت** نه کسی اجمال سخن گفتن است **پت** نه زین
عصبه برای آشفتن است **پت** بیاید زردان را کار کرد **پت** که حکمت بود کرده کرد کار **پت** پس از وی
بکین خور و تاج بخش **پت** رسید پسر و کین و او رنگ و رخت **پت** جهاندار گشت و شهنشاه **پت** ملک حشم
آسمان جاهد شد **پت** بام هم قلع مشنوی **پت** شد آوازه عدل کین خور **پت** نژاد از دوشه دشت
فرخنده **پت** از افراسیاب و زکاوس و کی **پت** کین خور و پسر سیاوش و دختر زاده افراسیاب
همی داشت که با جریخ اینتر و فلک آمد و بر برابری کوی و تفاد امری با حیات تدبیر شاه
زاده تقدیر نبستی **پت** کین خور و **پت** بن کیکاوس و اسطه قلا ده سلاطین روزگار روزیده
تاج هفت و چهار بود در آن اوان که کوس دولت او مامع جهانیان رسید ملوک و بندگان
اطراف و سروران آفاق در طلال رایات ظفر آیتن مجتمع گشتند و او بیکم ارت و استحقاق
ملک از همه جمهور و ناظم مناظم المورسد و رعایا را که زیر دست عباد و پادشاهان جفا بودند از تحت
جور و حیف رهای داد و فراخور حال و لایق قدر هر یک لطف و کرامت و حسن عاقبت لازم نمود

و در قاعده رسم جهان داری عادت خویش را مقتدا ساخت و چون از کار مملکت بپرداخت
و مصالح سپاه و رعیت ساخت دواعی انتقام و مطالب خون سیاوش از باطن او
سرزد و تیرگیستم ضمیمه آن کشت ارکان ملک اعیان حضرت را جمع آورد و با این
گفت که بر شما معلوم است که از افراسیاب ظالم به پدر من مظلوم من سپاوش چه رسید
و مرا از طریق جمعیت و غیرت طلب خون پدر من است رای شما درین باب چه
اقتضا میکند و مجموع سید سالاران و سرانگان متفق الکلمه معروضند که ما را همین
آرزوست که تیغ انتقام برکتیم و بغایت یزدانی و فردولت حسروانی جهان بر بداندیش
تنگ آوریم و دمار از روزگار افراسیاب بر آوریم که بادشاه جهان را که با فرزند و پوت
جسمید و از پای در آورده و چون کین خود و باسج سران سپاه را برین موجب شنید
داد که فرستاد و کوس طوس بود و باسی هزار سوار هم پیشه ان پیشه بهمانگان در پای غا
همه رزم خواه همه رزم جوی همه کینه دار و همه حیل جوی روی تو چه بنوران زمین نهستند
و در خرب بلدان و تنگیل معاندان بقدر طاقت توان سعی و کوشش نمایند خاک
شهر که بر همه سپاه افتد بر باد دهند و باقی تیغ آید و دمار از ان دیار بر آرد و از ان
و حیوان در زمین اثر نگذارند آورده اند که آن سپاوش از پدر اعرافن کرد بود
بجفس حایت و حر است افراسیاب بخش نمود که می از محذرات پیران و لیس را در قید بود
آورده بود و از و بری متولد شده که اگر درین زمان بودی عقل بصورت زیبا پس آفرین
کردی و پدر او را و فرود نام نهاد کین و معلوم داشت که برادرش را و بران زمین بر
قلعه از قلعه فرمان رواست و برین جهت هنگام و داع بطوس گفت باید که در وقت
عبور لشکر بر حوالی مملکت بر آورده و در طریق مواسات و مراعات مسلوک اری
و بر عرصه که چنم سپاه و مرع و چراگاه او باشد نزول کنی و اگر او جنگ پیش آید جنگ
طوس سخن را و را خوار داشت و با فرود جنگ که در فرود در آن جنگ نشسته و چون
جز این واقعه عظیم بسج کین و رسید بر فوت برادر از اضطراب و زاری و بیون و سوگواری
نمود و بجم خویش فرستاده نوشت مضمون آنکه رعایت جیوس و سروری لشکر با نزاع
و اشتراک دیگری بر تو مقرر است و باید که طوس را معیت گردانیده با جمعی محافظان
هش بر دماغ فرست و خود با سپاهی که در عهده اتمام کشت روی بترکستان بنوی دل
از کار افراسیاب فارغ گردانی فرستد و بجای شهر یار داد که طوس بود و در قید سلاسل
و اغلال کشیده در گاه فرستاد و کین و طوس را در مقام خطاب عتاب آورده گفت

پست نژاد منوچهر ریشی سفید: تراداد بر زندگانی نوید: و گرنه بفرمودی تا سرت: بدانند پیش
 کردی جده از برت: و چون فرسید در امر لشکر کشی مستقل گشت با عظمای فرس که از آن میان
 کودزگنوا بود و بجد و ولایت افراسیاب در آمده و شهر یار دیار مشرق پیران و سیاه را
 بامیان را کار دیده با استقبال فرستاد و هر دو لشکر بهم رسیده تیغ و خنجر در یکدیگر نهادند
 و از صبح تا نزد یک و اوج قابض الارواح بجای خود مشغول بود آخر الامر سپاه ترکان ظفر بای
 و فرس بر روی بانه تارام نهاده هفتاد نفر از اولاد و اهل بیت کودزگنوا و عدم آباد قرار
 گرفتند و کودز با بعضی از فرزندان از آن مهملکه بهزار حید جان برون برده بفرس بر
 ملحق شدند و بقایای سپاه مجروح و شکوب بجانب کینج و ناخند **پست** بهمن جو پرور زن از
 زخم تیر: هم روح زنده برنگ زری: یکی خورده بر فرق کرز کران: یکی اسکنه بکویال آن
 یکی را شده خشک چهره خون: یکی خسته از خنجر اکنون: و کینج و از مشا بده این حال برین
 خاطر و آشفته ضمیر گشت و درین آن طوس شفیعان انگشته از بند خلاص شدند و اسب و اسب و جنگ
 افراسیاب کرد کینج و باز او را بجنگ افراسیاب فرستاده از توران لشکرهای شمار بجنگ
 آمدند ایرانیان منظم بکوه هاون کرختند و از کینج و مدد طلبیدند کینج و رستم زال را بداد
 فرستاد رستم با کوه سگشتنی و خاقان و تنگ کاع هندی و دیگر بادستان اطراف که بداد
 افراسیاب آمده بودند جنگ کرد و ازین بعضی را بکشت و بعضی را منظم کرد و اسب و مظفر
 بایران آمد کینج و پیشین کیلوجبه دفع کران فرستاد پیشین الگه بعد از قتل کران
 بقرب کرکین میلاد بدیدر بند حران رفت بدیدن دختر افراسیاب منیشره نام هر دو بهم
 عاشق شدند منیشره پیشین را در خواب بدیده بترکستان برده افراسیاب ازین حال
 آگاه شده پیشین را بگرفت و خواست تا صلب کند پیران و سیاه که وزیر افراسیاب بود شفیع
 تا پیشین را مجبوس کرد و اسب کینج و در جام کیتی نهای احوال او مشا بده کرد اهل مغه گویند
 جام کیتی نهای درون صافی او بود و درون مصفی را حجاب نبود بدین سبب بعضی او را
 پیغمبر اندک کینج و رستم زال با استخلاص پیشین فرستاد رستم بشکل زارگانان بتوران
 رفته پیشین را خلاص کرد و با افراسیاب جنگ کرده مظفر شده بایران آمد افراسیاب
 بدین کینه لشکر از عقب و بایران فرستاد کینج و کو در پرتوبت جنگ میکردند چند روز
 جنگ کردند ظفر روی می نمود آخر از هر دو طرف دوازده پهلوان اختیار کردند و بنوبت جنگ
 میکردند آخر الامر تمام پهلوانان تورانی بردست پهلوانان ایرانی گشته شدند و این
 جنگ دوازده رخ خوانند پس ازین کینج و کو بجنگ رفت بر در خوا رزم با افراسیاب جنگ

زبان کز خنجر

کرده پس از اسباب بردست کجمنز و کشته شد و از اسباب منهنم کشت کجمنز و در عقب بر
 و بیکدر را بعد از محاصره خراب کرد ایند از اسباب از انجا نیز بکجمنز و بکنک در مشرق
 شد کجمنز و در طلب او از دریا بکشد و کوه را طلبیده بکشد و در عهدا خوب داد
 و گفت سوا این حقوق تو زیاده از ان است که در تقریر بیان کنی و اگر عمر مهلت دهد کجمنز از
 سیرایط جزا و یاد این است بتقدیم رسانم پس در کجمنز بکشد و دو خواسته بسیار بوی داد و گفت
 از مال و لشکر چند ان خواهی در پنج نیت هر چند زود تر بیاید رفت و خون فرزندان
 خویش از اسباب باز خواه کوه در زنده شد و بر شاخه ازین کرد و خاک بارگاه بپسید
 و پای در رکاب او هم زمین نوزد آورد و تا نیک نزد اسباب و پیران و پسر روی پیران
 نهاد تا بر ظاهر صحرای بلخ اتفاق ملاقات عبا که ابراهیم میروانید تا او در دمار آرد
 یا میان در دریای جیحون بردست هوم زاهد سپرد و او را حخته و بسته پس تحت کجمنز آورد
 کجمنز و گفت سیاه وین بچه جرم کشی و بکدام کناه که از و صادر شد خون او بر خاک ریختی و
 از اسباب چون زمان مکالمت نداشت هیچ پاسخ نداد و از دایم افعال خویش متاسف
 و از سیرایش انداخت کجمنز و بفرمود تا او را در عقابان عقاب کشید و فرو کرد او را که زینت
 تاج بود و هدف اماج که در نیت چو کجمنز و او را چنان دید گفت: بیا بکون رخ ز سادی
 شکفت: سپید بس فراتوانی بزدان پاک: که دشمن بکون کشت در خون خاک: بعد ازین
 چون کجمنز و مدت شصت سال بلوازم امور سلطنت قیام نمود و زوری روی لشکر و اعیان
 مملکت جمع کرد و گفت معلوم و تحقیق است که هر کوزه که کم عدم و صحرای وجود نهاد بدایع و ایه
 موت موسوم شد و هر که در ولایت خلقت خلعت بپوشید عاقبت در معرض فنا افتاد
 پس بر ملکیتی که قابل فناست چه اعتماد آنت که میخواهد که در کجمنز از و عزلت نفسی شهود را
 بنایان بر باضت چنان رام کرد انم که وی که اعیان حصر مجال نیاید و چون وقت استبراد
 امانت نزدیک شد و زمان سپردن و و بیعت فراز آمد پیش متقاضی بر شت اهل نوا
 کند خود را بجل رحیل از عنایت الجب جب دنیا خلاص دهد مگر بتوفیق الهی عنایت از دی
 فرین سالکان خطه ملکوت و رفیق مجاوران منیرل قدس شوم **پیت** چو شصت سال
 کجمنز وی نامدار: بهر آرزو که در کشاکش کار بدالست آخر جو فرزانگان: که کیتی سرت
 ماتنگان: همی تشنه چند آنکه بپیشتر: هند باشدن لشکری پیشتر: پس اسب را و لیعهد
 کرد ایند و کافه بر ایار ابرامشال اودام و نواهی اینی او ترغیب و تحریص نمود و درین باب
 مبالغه عظیم و تاکید بلیغ بجای آورد و در و آخر همان روز بندگان قدیم و پوشیده رویان

افشا و افرا

تحت عصمت و ادعای فرمود **دیت** بوقت آنکه طو سان بچم بکشته دند بر کردون برددم جهان را
برخ بپیراند و کردند ز ماهی تا به پرورده کردند از میان قوم برون رفته دیگر کسی ز وی نشناخت
نیاموشد در بعضی از نواریچ مسطور است که سلیمان علیه السلام آهنگ گرفتن کنجش و کرد و او از
اصطخر که کجسته بجانب بلخ رفت و در اینجا هلاک شد و فردوسی غنیت او را بکلیفیتی نظم
کرده است که خواننده بر آب و جگر گیاب کرد و من اراد الوقت علی قوله فلیطاع ثم
ملک بادشاهی کنجش و ز دجهور ایچ و تاریخ نصبت سال بود **هر سبستان اردن شاه**
بن کی پیش بن کیتقاد **دیت** جوهر سب بند جهان بادشاه به یزدی یزدان و فراله
جهان آفرین را ستود از تخت بدرگاه اولبت عهد درست که جز راه دین و خردشیر
ز فرمان کنجش وی نگزد **دیت** و فاعهد که در یزدان باز **دیت** پیار است کیتی چو باغ بهار **دیت** و تاریخ
معجم آورده که **هر سب** بنیر بهادر کیکا و مع از نژاد کیان بادشاهی بود به پنهور و مردانگی
فضاحت بیان موصوف و در آن زمان که **دیت** راه کنجش و رقم سلطنت بروی میکشد
عظم از ابران بربادشاه اعتراضات کرد و ز زال در نقض عهد **هر سب** حکایات گفت
و کنجش و زال از آن سخنان منع فرموده بر بیعت او خیرین خود و زال از جرات خویش
استغفار کرده خاک را در دهن افکند بعضی گفته اند که زال مطلقا بیایالت و حکومت **هر سب**
همهستان ملک و باوی بیعت نکرد این کدورت با اولاد و صفاد جانین سرایت کرد و **هر سب**
چون بادشاهی بر **هر سب** قرار گرفت تخت از زر ساخته آنرا بجوهر نین ترصیع داد و شهر
بلخ دارالملک خود کرد ایند عجم گویند که سلاطین هند و چین در مطاوعت و متابعت نشستند
در نام کدور ز را که بعضی او را بخت الفکر گویند بیایالت عراق عجم فرستاد او را گفت که بهیار
منوب و ولایت عرب لشکر بنیر و هر چه از آن بلاد مستخر تو را می گرد متعلق بنویسند و دیگر
مدخل نماید در تاریخ مذکور است که **هر سب** را دو پسر بود یکی گشتاسب و دم آردر گشتاسب
با پدر مخالفت آغاز کرده جمعی را با خود متفق کرد اند که بیاعت و معاشرت این
در امور ملک مدخل سازد و **هر سب** برین حال مطلع گشت **دیت** بیم خوشت و حدت نفس بدر
از ملک پدر برد آمد و با فوجی از خدمت بمالک و دم رفت و در آن بلاد ناراجرات و جلاد
او شهرت گرفته بر آب بلند و مناصب از جند فایز گشت بفضل اجمال آنست که در آن
وقت رسم قیصره جهان بود که چون بنات اینان بحد بلوغ و هنگام نکاح میرسیدند نجبی
میساختند و در آن انجمن وضع و شریف حاضر میشدند و دختر قیصره سواره و تخی در دست
بر آن محل کشته و زنج بر هر کس زدی دامادی قیصره او دست داد و او را زور که گشتاسب

در ولایت روم روزگار بنا کاجی میکند را نید استماع نمود که مجلس چنین منعقد شده و این
 صورت بدیع و غریب نموده تماشای آن محفل حاضر گشت و اولاد و وراثت با جامه های فاخر
 و ملبوسات کرمیانه بطبع فاسد خود آراسته بودند و چون دختر قیصر کاتون نام بر آن جمع
 گذر کرد یک نظر فرموده ترجیح را بجانب کتابت نهاد و چون کتابت را به اچکس خست
 و بکنتی و چشمه پر است و قیصر از کاتون رنجیده دختر را با هزاره داد طریق ملاقات
 با محضره خویش نمود و در گذر آید و بعد از وقوع این قضیه آن قاعده را بر انداخت گفت
 دو دختر دیگر که در پس پرده عزت دارم یک تنی میدهم که فلان از دما که در فلان موضع است
 فلان پیشه که در فلان پیشه بداند بکشد و در آن آوان دو ملک داده بودند در روم و
 داعیه آن داشتند که با قیصر وصیتی کنند اما یارای کشتن آن دو جانور نداشتند
 و از عقل چاره این کار چست این تدبیر این مهم را حواله بکتابت کرد و بجز او در آن
 وقت بقوت باز و زور دست انگشت نمایی شده بود و ملک ادگان درین با جمع
 بدو نمودند و کتابت را دما و شیر را کشته مدعی این را از با کس نگفت و هر دو ملک از دما
 امر شکر گفت بخود نسبت کرده و اما قیصر شدند و بعد از چند کاهی کتابت بر میدان
 کوی با خن نزد بادشاه حاضر گشت و در استعمال جوگان بر همه راجح و فایده آمد و قیصر
 احوال او پرسید که سبب شمه از قضایای خویش معروض است و صورت کشتن شیر
 از دما را بشمع قیصر خیال رسانید که بر گامی حالات واقف شده قیصر از کتابت با خن
 گفت رعد خواجه بسیار نموده او را بمرتبه غایت و عاطفت مستظهر گردانید آورده
 که بادشاه روم معاشرت و معاونت شاهزاده بر بسیاری از معاندان قوی است
 غالب آمد و با کینه کتابت قیصر رسولی بامر سبب داده باج و خراج طلبید و لهر سبب از
 جزارت و جبارت قیصر تعجب نمود و آن خبر معلوم نمود که این با ادبی و دلیری با ستظهار
 و اعتماد کتابت از وی صدور یافته پس نابین لهر سبب باج و سر بر نه جهت استمال
 بعد از زیر داده او را با فوجی از مردان میدان خنک ببرد و روم نامزد فرمود و چون
 جز وصول از زیر در آن دیار یسوع یافت کفایت مهم او حواله بکتابت شدند و بنیاده
 از قیصر رخصت حاصل کرد که اول جریده متوجه ایران گردد و آنجا قضیه خنک و صلح برقیفه
 وقت علی نماید و چون کتابت بر برادر خود از زیر رسید اجتماع نیرین روی نمود و چشم
 ایران با بطافت کتابت کشت و بوضعیت لهر سبب تاج شاهی بر سر کتابت نهاده
 او را بر تخت سلطنت نشاندند و کتابت دولتی روم پیغام داد که حضور قیصر مطلوب است

تا هم بر حسب دلو آه قرار یابد و حاکم بعکس بر اینان آمده چون داماد در این تخت نشسته دید
بدانست **قیصر سب** بدانست قیصر که کتاب سب دوست **د** فروزنده تاج لهر سب دوست
و کتاب سب ترا بطعظیم و احترام بجای آورده قیصر را در پهلوی خود جای داد و بعد از جشن سور
و طوی و سرور قیصر کنون را با بختلات و تکلفات و لا تعد ولا تحصى در مصاحبت کتاب سب
کسیل کرد و دست نهاده روی بایران نهاد و در همان چند روز شرف و ستیوس پدر در قیست
و لهر سب همدان اوان مجمع ساخته بحضور اعیان دولت و ارکان مملکت فرزند دلسند
خود را قایم مقام گردانید و خود گنج انزوا اختیار کرده بغیارت مشغول گشت **سب** چو کتاب
بگرفت جای پدر **د** نهاد قیصر بایرانی بسز بفرمود تا هر یک صنف رست **د** سرافرازش ای
سرکش گشت **د** ز ایران زمین تا بتوران زمین **د** ز حد حبش تا بقصای چین **د** یکا یک بیکاه
حاضر شوند بر تخت و فرمان نویسند **د** ملوک جهان جمله بنشینند **د** زمین بوس کتاب
در یافتند **د** چو پری انز کرد لهر سب را **د** و بعد خود کرد کتاب سب را **د** باند ز گفت ای سرفراز
مرد **د** ز راه فرسرم نباید نکرد **د** چنان زندگانی کنی اندر جهان **د** که گردن پیش تو فرمانها
مرا بودش ای و گنج و سپاه **د** بر ایران و توران سدم بادشاه **د** بفرمان بود کردان سپهر
ز ایران من تا فنی ماه و مهر کنون مرغ عیشم فرو ریخت بال **د** فتاد اختر دولت در و مال
جوانی و کوبال نبرد نمایند **د** زمین هیچ جز نام نیکو نمائند **د** تو نیز از کنی نام نیکو بوس **د** زه نیکام
همین است و بس **د** مدت بادشاهی او صد و بیست سال بود **د** کتاب **سب** **سب** **سب** **سب**
آورده اند که کتاب سب بادشاهی بود عالیه قدر صایب فکر و افر عدل بلند همت بود در
دست پشوی اگر آن بعد بعد او دعوت دین گری کرد اهلش از آذربایجان بود و او او
یکی از اینای بنی اسرائیل که بود و از کتب سماوی قوت تمام یافته و از سر خدایان
عنان بدست یزطان داده دعوی پیغمبری کرد و از متغیبات اخبار میمود و در دیک دماغ
سیوری پیوده می بخت در آذربایجان آغاز دعوت کرده جمعی حبال بر و کرد آمدند و او
من پیغمبرم چنانکه پیش از من پیغمبران بودند مانند ابراهیم و موسی و روح القدس را از من
جفر میدهد و از حضرت یزدان وحی می آورد و کتابی تالیف کرده ام من زند نهاده گفت
این کتابت از آسمان بر من نازل یافته و این چند کلمه از مختصرات رای بره و ضمیمه تقدیر
که حق تعالی مدتی در از تنها بود و چون زمان تنهای او امتداد یافت از طول مدت
ملول شد و فکرت بر نهاد و غلبه کرد و از سر صحبت در آن فکر ابلیس می جود شد چون
ایکلی نسل و هیهاتی مهیب داشت از کدورت صورت او نفرت گرفته و خواست تا او را

قهر کند تا جابر بگریخت و مردود گشت تعالی الله عما یقول الظالمون علوا کبیرا و چون ذکر او شایع
 شد و صفت کتاب زند در جهان منتشر گشت در حضرت کتاب سبک تالیس او کشته مقرر شد
 رغبت بصحبت از دولت نمود از حد و دینج باعدی و عدنی تمام روی بجانب دهناد و چون
 کار از غیبت بحضور کشید چنانچه نکه مقناطیس بقوت جاذبه آهن را جذب کند دل کتابها
 ر بوده تا بیغ دین و ملت خود گردانید و کتاب سبک بدرست و نذا کرت کتاب زند و بازند
 باصوالت اشتغال نموده بفرمود تا دوازده هزار ریوست کا و را دیباغت گردند و آنرا بر مثال
 پوست آهونک گردانیدند و منحرقات طبع و خاطر خاندان مردود و مخدول بر نوسیم
 حملول برین اوراق مستحق احراق بود الحاق گردند کتاب سبک چون با صطخر مر جعت
 نمودند بفرمود تا دهم ساختند و کتاب زند را بتعظیم تمام اینجا بنهاد و هر کرا در آن طغنی
 قدحی کرد او را در عقابین عقوبت کشید تا چنان شد که ایرانیان بیکبار در عهد دولت
 او دین مجوسی گرفتند و آتش پرست گشته احکام آنرا گردن نهادند و در گرداب کفر و فساد
 ضلالت غرق شدند و روی شستن ببول چهار یایان و جماعت با مادر و خواهر و دختر
 از قبیل مسنونات شمرند مگر خاندان زالی و رستم که از آن کیسل باطل گما و امتناع نمودند
 انچه نامه بروم و ستاد تا دین گیری به پندیرند و میان عهد نامه فریدون نمودند و شتم
 بر آنکه هر دینی که رومیان اختیار باشد کسی متعرض ایشان نشود و کتاب سبک گفت مثال
 فرمان جدم اولیست ازین دست باز دولت برین اسفندیار در دین گیری
 سیهانمند پدر بستی که رزم او را محبوس کرده بقلعه گردکوه که آنرا در لیسند آن خوانند و ستاد
 و از جاسب نیره افراسیاب از ترکستان بیلج آمده و بیلج را خراب ساخت و لهراب
 را بکشت و دختر آن کتاب سبک اسیر کرده بترکستان فرستاد و سبک بکین از نیام
 انتقام آخته متوجه بکتاب سبک شده و شهر یار ایران بعد از محاربه با جاسب
 در انهرام از وی بالضرورت در قلعه از قلاع که در غایت حصانت در صفت
 بود تحصن نمود و از افعال خویش نا دم گشته است که ازین مملکت بآمد و اسفندیار
 جان بردن نمی تواند یرد بنا برین برادر خود جاسب را بقلعه گردکوه فرستاد تا او را
 از قید حبس خلاص داد و بسلطنت امیدوار گردانیده التماس نماید که بحرب ار
 جاسب قدم در میدان جلادت نهد و اسفندیار بخت ابا و امتناع نموده آخر الامر
 بمواظط و نصایح غم خویش جاسب بندای خود را بقوت باز و در هم شکسته متوجه
 خدمت پدر گشت و روز دیگر از قلعه بیرون آمده با جاسب محاربه نمود و در آن

خرب جمع کثیر از ترکان بقتل رسید و ترکان روی بنزیت نهادند و بعد از این فتح
 نامدار گشت اسفندیار گفت که منصب سلطنت حق است اما عاری عظیم
 گویا شد که تاج شاهی بر سر تو بهم و بر چهار بالشت ناز تکیه کنی و خواهران تو در دست
 دشمنان اسیر باشند ازین سخن عرق جمیعت اسفندیار در حرکت آمد با طایفه از
 خواص از راه پنهانی آن بایستقام ارجاسب روان شد اما در آن طریق موافق
 متنوع بود از شیران و جادوان سخت در آن راه دو کرک دید که بجای غم خویش
 آج جالوزی مهیب تر از آن ندیده بود و کرکها قصد او را نموده سر هر دو را به تیغ
 نیز از تن جدا کردند و در منزل دیگر دو شیر با صولت مشایده کرد که بر وجه او در دهان
 و بیک تیغ به تیر هر دو را بهم دوخت و چون بمنزل سیوم رسید تیغ را دید که از
 بالای کوهی اسفندیار در چله آورد و از شیران جدا کرد و از لوت وجود او باک
 ساخت و در منزل چهارم از دمای هفت سر متوهمی شد که دودی سیاه از
 دهن او با آسمان مرتفع میشد و بر چشم از دوی بان مشتعل فروخته در نظر میبود
 و اسفندیار بوقوفی ز دانی شمشیری کشیده سرهای او را یک یک از بدن جدا
 ساخت و چون بابیک سر رسید تیغ زده او را بدو نیم کرد و در منزل پنجم سر ستر
 جادو رسید و او بجز غلهای غریب میکرد که شنونده آنرا تصدیق نمیکند گاه خود را
 بمقدار پنج شتر و چشم بیننده جلوه میداد و گاه سنگهای گران از قلعه طحیل
 بجانب ادعی می غلطانید و گاه غباری بر می آید که هیچکس بدید را نمیدید و گاه
 در یادگاه او کشته قطرات امطار در کهای بزرگ از وی منفصل گشت القصه
اسفندیار بختی کرد و پندش از هوا گرفت و در زمین زده سرش را بچرخ می
 برید و از این کدشته روز ششم آبی رسید که از گران تا بکران کوه کوفته بود
 و بغایت بخشنده مهربان از آن آب بگذشت روز هفتم بکار آب دیگر رسید الوضی
 و چون اسفندیار از دزدان مدینه صغیره را که در الملک ارجاسب بود دید هشتاد و پهلوان
 از ایرانان اختیار کرده هر یک را در صندوقی نشاندند و هر صندوقی پر شتری با
 کرده با نفایس آتش و امتعه و جواهر آیدار و آسیان را هواری رسم باز رگنانان
 در مدینه صغیره که در الملک ارجاسب بود در آمد و اسفندیار روزی فرصت نگاه
 داشته آن هشتاد کس از خواص خود را که بحیله پند آورده بود بقبضه در واز با
 فرستاد و این را گفت که فرماید زینده که دولت اسفندیار باقی ماند و خود باده فقر

بقصر جاسب رفت و در جاسب ز نعره و فریاد ایران میخیزد و میپوشد گشته بود که
 ناگاه اسفندیار چون قصای میرم بایوان او در آمد و آن ظالم را که در تخت بیکوان
 کشیده بود از پائی در آورد و خواهران خود از بند بیرون آورد و در مقام بستان
 ار جاسب را اسیر کرده منظر و منظر روی بایران نهاده آورده اند که چون
 اسفندیار از مهمار جاسب فراغت یافت در ولایت چین و ماچین و سایر
 آن سرزمین آن گدما ترتیب کرده خلایق را بر التزام ملت مجبوس تکلیف کرد
 و انسان حدود راه دریامتوجه هندوستان گشت و در آن بلاد نیز کیس الش
 پرست را رواج تمام داد و بعد از معاودت کشتاب او را بایر مغرب فرستاد
 و از انجا سالها باز نرفتد آمد و بمقتضی وعده که کرده بود مطالب ملک شد و کشتاب
 در تفویض مملکت بدین بهانه تمسک حبیبه گفت که در دست فتح کردی و تمرد را
 در اقصای بلاد مطیع و منقاد گردانیدی و رستم در وسط مملکت است فرمان
 ماری بر دوش و کیش مار اقبال نمیکند و خاطر من از انجا بجمع نیت وظیفه آنکه
 بزرگ بستان روی و در آن وادرا معتقد و مغول نزد ما آری و بعد از آن شفاست
 تو رقم عفو چرا که جبرایلم کشیده شود تا از تو ممنون گردد و ذکر جمیل و آواره
 پهلوانی تو بیشتر از بیشتر در اطراف و اکناف عالم ایستار باید اسفندیار گفت
 هر چند میدانم که در انجا ب وعده مدافعه و مضایقه میبایستی و بقرین رستم صواب
 نیست اما امثال حکم تو از جمله مفرضات می نماید چه اگر مخالفت نمایم نزد خالو
 و خلق مردود و معاتب گردد اما نگاه بال شکر انبوه با گراه متوجه سیستان گشت
 چون بران حد و نزدیک رسید فرزند خود بهمن بطلب رستم فرستاد بهمن
 فرموده بمقصد شتافت و از فرزند کوهی در شمار رستم را دید و کوهی را در سیخ
 کزی کشیده کباب میکرد و از عظیم و بیکل و جبه او در تعجب شده سنگی عظیم از
 قله جبل بجانبی غلط اند و سنگ نزدیک رستم رسیده بپای خویش آنرا
 بطرف دیگر افکند و بهمن از کمال قوت رستم متعجب گشته با خود گفت که مشکل که اسفندیار
 بدین شخص ظفر باید و چون بهمن از فرزند جبل نزد رستم آمده پیغام بگذارد بهمان وقت
 پهلوان با لعل و توقفت بخندست مبادرت نمود آنچه وظیفه تجلیل و تعظیم بود بتقدم
 رسانیده اسفندیار با او خطاب کرد که پدرم کشتاب میکوی که ترا پیش آید آن
 هوس ملک بادشاهی در سرافتاده که در مدت دولت تا بخندت نیامدی و شراطیت

سلطنت بجای نیاد و دی رستم جواب داد که من بندگی و فرمان بری را حق و معتبر نمائیم اما با و اجداد شما
مرآزا کرده اند و از خدمت درگاه معاف داشت و مع ذلک کبر سن را مانع نبودی ظفر کردار
ملازم رکاب نمودی و تهنیت بعد از عید معذات از اسفندیار التماس نمود که بمنزل او تشریف فرم
از زانی دارد تا مالها بدل کند و کچها ^{نکته} ز دست هزاره ازین معنی امر باز زده گفت که حکم شهریار است
که ترا دست بسته پای تخت رسانم و رستم را دایه آن بود که امتثال فرمان نماید اما چون از نزد اسفندیار
به پیش زال آمده ماموی درین باب مشورت نمود وستان درین امور با سپهرستان نشد و
دیگر که بهلوان بیارگاه اسفندیار آمد میان ایشان مناظرات دست داد چنانچه مذکور
میکرد و آورده اند که رستم با بیکاه اسفندیار رسیدند هزاره او را بر کسی ازین نشانده
گفت پدرم کشتای شب مرا بطلب تو فرستاده اگر انقیاد فرمان میکنی من قبول مینمایم که در آنجا
انجاس ملتسمات و حاجات تو سعی جمیل میدول دارم و نوعی سازم که شهریار عالم ترا بفرستد قطعات
کرامی و سر فراز ساخته باز کرد اندر رستم تخت التماس نمود که نشان هزاره بخانه بنده قدم بگذر
فرماید و یکس چند روزی بعیش و طرب بگذراند و از نفایس اموال جوهر انجمن آنچه خواهد برگزید
انگاه بهر چه اشتهارست شود تقدیم رسانیده شود اسفندیار دست زد بر سینه و ملتسمات
نموده گفت که بادشاه کشتای شب است و من بفرمان او آمده ام که ترا بند کرده بپایه سر سلطنت
مهر رسانم رستم ازین سخن در غضب افتد جواب داد که من در جهان چندین بهلوانی کرده ام
و در مجلس بادشاهان نشسته ام و تو اکنون مرا بر کسی نشانده صدر انجمن بدینکرا ننگستی
و اسخفا من جایز داشتی و با وجود این همه میخوای که بحکم کشتای شب مرا بند کرده بنزد او
ببری **است** که گوید برو دست رستم بپند نه بندد مرادست چرخ بلند اسفندیار گفت
که چون تو از جنس و معتز نیستی بای از انداز و خویش بیرون می بینی جواب درشت میکوی
چه از پیشینان شنیده ام که زال از نسل شیطانت که بنکام طفولیت بر کنار جوی اندخته
بودند و سیمرغ او را برگرفته بر آشیانه خود برد تا طعم بچکان سازد بچکان از قباح منظر
زال هر سیده از وی قوت نداشتند و سیمرغ بعد از آن معان نظر ویرا بغایت زشت صورت
یافته در گوشه آشیان بگذشت تا فاصله که از طعام او باقی می ماند میخورد و چون بزرگ شد
سیمرغ او را بکنار رود هر مندا فکند و مردم آن موضع از هیات کرب او ترسیده نصیب کردند
که دیوانست که بجهت اضلال خلق ظاهر شد و او ملازمست ساحران می نمود تا زمانی که تو متولد
و بسن تمیز رسیدی و پدران ما ترا بیت کرده بمراتب بلند رسانیدند و تو اوضاع خود را
فراموش کرده ببادشاهان سخن پادیا نه میکوی و حد خود نگاه بنداری و علی بنده القیاسی

لاف مردی خود زده مناظره میکردند و اگر همه مذکور میکرد و بگوید مراد باین برین
 انگار کرده آمد آورده اند که چون مدت نه شبانه روز با هم بنای نوسن بسپردند و درین اثنا
 نه چندان سفید یار سعی نمود که رستم را ضعیف شود و او را بسد کرده نزد پدر برد جهان بهلوان
 بهدستان ملک و التماس نمود که بی قید و رکاب او بخدمت گشتا شستافتند سفید
 رو باین تن در نهاد و چون مهم بر حجاب به قرار یافت رستم با یوان خویش شستافت و آن
 شب به بدترین و جبر و زور آورد و آن سفید رو آن جنک کرد و نه که بهرام تنه خوی اگر توانستی
 از طارم پنجم خود آمدی و انواب استی میان ایشان مفتوح ساختنی و بهنگام تمام رستم
 مجروح و نالان با یوان خود معاودت نمود و بهعالیه جراحات پرداخته روز دیگر بر سر
 پشته خویش رفت چون تیغ و تبر بر اندام سفید یار کار کرد و زویرای غنمش جامانست
 که ساگرد لقمان حکیم بود بجلست او را رو باین تن ساخته بودند بدین سبب رستم با سفید
 بسنده نمود لاجرم رستم بغلیم سمیع تیرگزی بر چشم سفید یار که تا هلاک شد و فرود و بی
 باب میگوید **سپید** چو رستم که اندر کمان را اندزد و بدان سان که جمیع فرموده بود
 نزد تیر بر چشم سفید یار **سپید** شد جهان پیش آن نامدار **سپید** آورد بالای سپرد و سبی
 و زور و درشتی اختر فرخی **نکون** شد سر شاه زردان پرست **سپید** چاچی کائنات دست
 چنین گفت رستم با سفید یار **که ای تیغ زن بهلوانه دار** هم اکنون بخاک اندازم برست
 بسورم دل مهربان مادر **سپید** توانی که گفتند رو باین تن **بلند** استخوان بر زمین بر زنی
 یک **سپید** بر گشتی از کارزار **باید** چنین بر زمین سوگند **از** زلفار و رستم دل تهن **سپید**
 چون مادر خویش **چنین** داد پاسخ که کرد آن سپهر **ازین** گونه بسیار پیموده چیسهر
 فلک **سپید** نیست کار **چنین** یاد دارد ازین صد هزار **بگفت** این و رفت ازین جان
 تن خسته افکنده بر تیره خاک **بعد** از هلاک سفید یار بهمن را به و میت پدر و پسرستان
 نگا بدست و بستن تابوت برادرش و خرومش **سپید** سیاه پوش از نرابلستان باین
 آورد و زنده که جز مرگ سفید یار **چون** بگشت **سپید** رسید از کرده پیشان گشت و
 قوت فرزند با ماند خود زاری خود **سپید** که برگرفته روی به بابان نهادند چون بدان میل
 رسیدند میلی دیگر بدیدند راه **سپید** استند و از مکر و زیر خرنده استند **سپید** کرد در بابان نشین
 و زحمت بسیار دیدند تا بدان میل آخرین رسیدند بر آن نوشته دیدند که هر که بدینجا رسید
 بر دوازده هزار یکی جان ببرد جز او را نداده **از** آن وزیر رسید که این گفت **سپید** که
 در حق خداوندان چنین بندگی بجای آرند من خود را ندای بادشاه خود و مملکت او کردم **سپید**

بدانند که نزدیکی بین راهی که از میانان برون روند اینست که آمدند آورده اند که بادشاه
هند با هفتاد کس از ان میانان خلاص یافت باقی همه هلاک شدند وزیر چنین باید که خدا را
و بادشاه دوست و رعیت بردارد تا نام نیک بر صحایف او راق نگارد و آیین خوب
بیاد کار گذارد الفصل کتاب سب بهمن بن اسفندیار که مادر سن از اخفا دلاوت بود
از شهبان طلبیده صاحب عمده ملکه قهرمان سپاه گردانید و کتاب سب چون
از تقوی بن ملک و ولیعهدی بهمن باز بردارخت سبا ختن راه معاد استغالی نموده
سلطنت کتاب سب صد و بیست سال بود **بهمن بن اسفندیار** بن کتاب سب فارسیان
در تاریخ ناکتی مسطور است که کتاب سب گفته است که بنام هر که خلیفه شود بنان دماند و هر که
بنان حیانت کند بجان دماند و سب این سخن آن بود که وزیر می دانست راست روشن نام
و بنام او خلیفه شده بود و بر می اعتماد کرده وزیر پیشین را بسخی او مغفول کرده و از واکالی
نداشت که چه تخم بدی میکاشت ناکاه بادشاه هند وستان بروی خروج کرد و او بمال
اجتناب افتاد که بجزایر نکند و در خزینه چیزی ندانست با وزیر مشورت کرد و وزیر گفت مال
پیش رعیت است محصلان فرستیم تا مال حاصل کنیم بادشاه مصلحت ندید درین بخت دفع
مطلبت را بصحرای برون رفت ناکاه بجانه چو بانی رسید نظر کرد که دید برادر کرده پرسید
این چیست چو بانی گفت ای امیر این سبک محمد من بود و این رسم را بوی سپرده بودم و من
شد تا بقضای درین رسم افتاد چون نقص کردم این سبک باین حیانت کرده بود و با داده
کوکی الفت گرفته ز ما میگرد تا اومی آمد و یکیک کو سفند از رسم میبرد و دستم و نقصان
رسم ازین سبک است او را بردار کردم کتاب سب ازین سخن مبینه شد و گفت رعیت چون
رسم اند من نیز نقص احوال ایشان کنم کتاب سب بجانه مرا حجت نمود و از رعیت روزنامه
خواست جمله بنام راست روشن دیدند دانست که فساد از دست او را بردار کرد و این سخن
گفت نگاه همان وزیر پیشین را طلب نموده وزارت داد و درین اثنا بادشاه هند وستان
بالکر جارا و فیضان پیشمار بر حد ایران رسیده در دفع او با امر مشورت فرمود هر یکی
سخن میگفتند و راهی میزدید و وزیر روی بادشاه آورده گفت اندیشه کرده ام در خلوت تو نام
گفت بادشاه خلوت فرموده وزیر گفت تیر آنت که در ساعت این بنده از حضرت حاجت
کنید و امراد را آیند بادشاه فرماید که موجب این قتنه و حرکت نکرد شتم وزیر بوده است
و بفراید تا در حال این بنده را برهنه کنند و ریشمان در گردن کرده گردشهر و باز از با بگردانند
و مادی کنند که این سزای بنده است که با خداوند خود حیانت کند نگاه مرا در میدان یرت

و در هر دو چشم مرا میل کشند و در محفل نشاند و بر جازه بسته بر سر راه لشکر دشمن در فلان
 سیاهان آهسته آهسته را بنشاند و باز کردند و از اینجا که من باشم تا وسط سیاهان ده روزه راه
 میل سازند چنانچه بر هر میل میل دیگر بنماید و بر میل آخرین نویسد که هر که اینجا رسید مرد او
 صد هزار یکی جان بزد من این را در سیاهان برم و همه را هلاک کرد انم بطر آنکه باز ماندگان
 مرا نکوی فرماید بادشاه فرمود تا چنان کردند و وزیر مرا میل کشیده بر سر راه لشکر کشیدند
 و این میلها ساختند چون لشکر باغی رسید و وزیر را بدان حال یافتند تعجب نمودند و او نزد
 بادشاه حوذر کردند و این خبر خود از جاسوسان خود شنیده بودند بادشاه شخص نمود و وزیر
 گفت بعد از چندین خدمت پسنیده که بجای آوردم بدروغی که دشمن گفت مرا متهم کردند
 که سبب این فتنه نوی بنده بخیان عقوبت مبتلا گردانیده بر سر راه انداخت از حق تعالی
 خواستم که زنده بگذرد رسم تا داد خود از ایشان بستانم چون بدین سعادت رسیدم
 امیدوارم که چنین باشد بد آنکه خیلی کرده بودم و درین سیاهان راهی ساخته که شمارا
 بدست آورم چون حق تعالی بخواست تقدیر خلقت تدبیر واقع شد همانا که فتح بادشاه
 مدبر خواهد شد بد آنکه گشت با لشکری پیشمار در مقابل می آید و تا او بدر نیاید رسد شما
 بدان راه بخت گاه او میرسد گفت چگونه وزیر گفت بادشاه بفرماید تا دیده بانی
 بر بلندای درین سیاهان نظر کند اگر میلی بنماید آن سر راه است چون نظر کردند آن
 میل بدیدند و دینا نمود بادشاه بفرمود تا ده روزه آب و علف و علوفه او را همین
 در از دست گویند زیرا که تصرف وی بر اقالیم سعه دراز شده اکثر ارباب اخبار گرفته
 که فیضیت و دانش او هیچ بادشاهی از ملوک نمی رسد این دو او شهر یاری بود در غایت
 تواضع و عدالت و شفقت و مرحمت آورده اند که چون تخت سلطنت بود وجود همین
 آرا این یافت و از رهابت رای و زراعت دریافت فکر و اشاعت عدل و افاضت
 بذل او کار عالم انظام رسید و امور مملکت بر منتهای استقامت مستقر گشت بعد از
 اشغال باستمال قلوب و استعطف جواب اہمیت بر انتقام بدر خویش از رستم
 دستان و به حرب بزمستان مقصود گردانیده فوجی از لشکر قیامت اثر را در معده
 بدان صوب نامزد کرد و خود بر عقب ایشان توجیه نموده درین اثنا بسمع همین رسید
 که سطوت تند باد مونت بهای حیات رستم در چین زندگانی از پای در آورده پسرش
 ولی عهد و قائم مقام اوست و سبب کشته شدن رستم آن بود که رستم برادر
 پسرهای داشت شهادت نام بغایت مفید و شیر بود و دختر حاکم کابل در نکاح آورده

این فتنه و این سیاهان چون
 از آنجا که درین سیاهان
 از آنجا که درین سیاهان

در آن ولایت بسری بر دوشاه کابل از تنگ خراج گذاری و شیخا دارمایت
و معاوت با هم شکایت رستم نموده بفسد او بکجاست کشند و با یکدیگر مواضعه
کرده شاه کابل با خراج شغال از دار ملک خویش فرمان داد شغال از آن دیار
بیرون آمده بسینا توجیه نمود و بسرف و سبوس ببلد برادر فائز گشت و رستم
متقدم برادر عزیز گرامی داشته استغفار نمود که چه واقع شده که میان تو و حاکم
کابل به نزاع انجامید شغال جواب داد که در آن ولایت که رسولی از جانب سلطان
بطلب خراج به مملکت کابل آمد از تو که ایت درنا صیغه شاه کابل ظاهر شده
در ادای مال تعلل نمودن آغاز کرد و چون من او را از مخالفت تو مخدیر نمودم
خشمناک گشتی بامن عریده بنیاد کردی که اگر تو در زمره بنی آدم انظام میداشتی
برادر ترا از پیش خود نمی راند و تا چند از رستم گوی و با خوت ادبانات نمایی
و من از و مردانه ترم و ولایت من از مملکت پیشتر است و چون آن بی سعادت
امثال این کلمات با خنونت گفت مرا از مملکت خویش عذر خواسته بدین
جانب فرستاد و رستم از استماع این حدیث بر آشفته با حضار که مثال دادند
بطرف کابل تاختی کند و شغال با جهان بهلوان گفت که شاه کابل گیت که تو
با این همه ساز و سپاه بر سر او روی این حساب از وی برگیری و طیفه آنست
که توقف جایز نداری و جریده متوجه آن دیار کردی من نیز در رکاب پیایم
بمجد آوازه توجیه تو کابل شاه پشک مادر افطار آفاق آوازه کرد با تیغ و کفن
بخدمت شتابد و رستم بخی آن غدار فریفته گشته با و از تو و برادر یوفای
غریبت کابل نمود و شغال قاصدی فرستاد که کابل شاه تا نزد کرده او را از توجیه رستم
اعلام داده در نامه سترایط تاکید بجای آورد که شاه باید که تدبیری که با هم اندیشیده
ایم اتمامال توره و در مراسم احتیاط تقدیم نماید تا از تسلط رستم جهانیان ایمن و
فارغ گردند و در عهد فراغت با ستراحت روزگار گذرانند و شاه کابل چون
از غریبت رستم آگاه گشت در راه چهار باغی که در اعیه داشت که ببلت بد انجا
برد فرمود که چاهها کنده از آلات حرب مثل روین و خنجر و منابه اینها در آن
نصب فرمودند و برای جاهد را بخش خاشاک پیوشیده خاک پی مروئی در
دیده مردی باشیدند و چون رستم بواجی کابل رسید حاکم انجا سر و بار نه
با تحف و هدایا با استقبال شتافت و روی بر خاک نهاده جنگ در دهن

اعتذار استغفار رده درستم گفت از تو جز من رسیده اند که بر تقدیر وقوع اردت
 من جان نبری حاکم کابل سوگند خورد که آنچه بشمع شریف رسیده غیر واقع است
 و من بنده توام و این مملکت از آن است رستم گفت سرو پای خود را بدستار
 و موزه پیوستن جواب داد که این محال است تا ملت من بمندول نیفتد رستم پرسید
 که آن کدام است کابل گفت میخواستیم که باغ که باغ من شریف قدوم
 از زانی فرمای تا بلو از من ضیافت قیام نمایم درستم قبول نموده شاه کابل احتیاط
 تمام پیش رستم گرفت و آن سلیم دل از قید و مکرت شاه کابل و برادر غافل رخت را
 به و همشت میراند که ناگاه اسب و سوار در چاهی از چاهها فرو رفتند و اکثر اعضا
 رستم از نوک سیف و ستان که در چاه تعبیه کرده بودند مجروح گشته خود را بطلایف الجبل سرجاه
 رسانید و در آن چاه شفا دید نهادن است کنان نزد او حاضر گشت و رستم با او گفت که نزد
 کنان نزد من گذار تا اگر سببی فقیه من نماید ضرر او را دفع کنم و شفا دهم و در دل برادر گشته
 آنچه طلب کرده بود پیش می نهاد و رستم با وجود ناتوانی تیر بر کنان نهاد و شفا از رستم
 در پس درختی که در آن نزدیکی بود از نظر برادر محفی شد **سبب** چو رستم چنان دید بنوخت
 چنان حنسته از تیر گشت و دوشت درخت و برادر بر هم برید و خفت **سبب** هنگام رفتن
 بر فرزند خشت شفا از پس زخم آواره کرد **سبب** تهلتن بود در دگرگاه کرد **سبب** چنین گفت رستم که نزد
 سپاس که بودم همه سال نزد آن شناس **سبب** که از این گنج جانم رسیده بلب **سبب** برین کین
 مانا گذر نه دوشت **سبب** مرا زور داد و که از مرکب **سبب** ازین بوفان خود گستم کین خویش **سبب** کین
 و جانم بر آید زین **سبب** بر و زار و گویان شد نه بخت **سبب** منقول است که بعد از چند روز خبر قتل
 رستم در ولایت نیم روز شایع گشت فرامرز پسر او شکری هفت تن کن جمع آورده روی
 بکابل نهاد شاه کابل از صورت حادثه آگاهی یافته با چشم اینوه در مقابله و مقابله حربه
 هولناک دست داده از طرفین جمعی کثیر بقتل آفرید **سبب** فرامرز غالب گشته شاه کابل را در آنجا کرد
 فرو گرفت و بر تیر و تیر بجزه وجودش از پنج برکنده و مجموع متعلقان و منتسبان در بزرگ
 انتقام گذارید و کابل رستم البستان آورده در دهنه نهاد و چون شهر یار آفاق این
 خبر شنید غم غم برانندام خاندان رستم مصمم گردانیده متوجه زابلستان شد چون
 بر آن دیار رسید فرامرز پسر رستم زال در مقابل و مقابل آمده میان ایشان جنگ
 سخت اتفاق افتاد هر دو لشکر مانند دو دریای اخضر در موج آمدند و لبان دو کوه
 بولادیکدیگر حمله آوردند و از بسبب آواز کوس و دم نامی رویین خوای آن زلزله است

شیشه عظیم حجاب از پیش جهانیان برداشت و حقیقت تکا و السموات تیفطن بر دلها کشیده
 زمین از قزو فریاده و سوار تفسیر از لرزه الارض زلزله میکفت و صحن صحرا از اعضا
 و اجزاء کشتگان ناپدید گشت و نم و بخار چون به پشت سمک رسیده و دوران خلک اقربا
 و خویشان رستم و پیر او فراموش گشته شدند و ذال اسیر و دست گیر گشت چون صد و
 دوازده سال از مدت حکومت و سلطنت بهمن گذشت شغل مملکت را برای دور بین
 های که دختر ادب و تقوی یعنی بنوده پسر خود ساسان را محروم گردانید و ساسان چشم میداشت
 که ملک پدر چنانچه معهود و متعارف است بدو انتقام بابد و چون صورت واقعه بخلاف مراد
 او روی نمود از دار الملک پدر بگریز گزیده و بطور استغفار و انزوا اختیار کرده طریقی
 زهد و عبادت پیش گرفت و از کوشش و پیگیری چند که پیش از اینها دو شیدی و جمعی معاشش مرتب
 گردانیدی و در ایام دولت او دانیال بنیامین علیه السلام مبعوث گشت و از اساطین حکما
 که معاصر بهمن بودند یکی بمقراطیس است و دیگری بمقراط طیب است آن شهر بار پسته ایست آن را
 مغزو محترم و شستی دارانوار علوم و وفای حاصل محقق اقتباس نمودی و نکته های غرا و معانی
 غریب ابداع کردی و آنکه علم **های بنیت بهمن** بعضی گفته اند که چون او رنگ خسروی بوجود
 های یون های که او را حمالی نیز گویند که ایسن یافت جهانیا را بعد از و الصاف نوید
 داد و ابواب شفقت و رافت بر روی عالمیان بگشاید و چون پنج ماه از سلطنت او گذشت
 پسری از وی متولد گشت بغایت خوب صورت که در جبین او علامات سروری و کجی
 ستائی و امارت جبرتی و جهان بینی ظاهر و هویدا بود و بهمن وحیت کرده بود که اگر محمول
 های بسرا باشد تاج شاهی بر سر مبارکش موضوع گردد و به مقتضای کلمه الملک عظیم های و صغ
 حل از خلایق پنهان داشته بعد از تفکر و تدبیر رای او بر آن قرار گرفت که پسندونی
 سازد و با اسباب پرورش فرزند را در آب اندازد و فردوسی فرماید **سیت** های بیزار
 با کس گفت: **سیت** امید است او را بسی در نهفت **سیت** بدینسان ای بود تا هشت ماه **سیت** گفت
 مانده رفته **سیت** یکی خوب صندوق از خوب خشک **سیت** بگردند بر زرد و زرد خشک
 درون نرم کرده بدیای روم **سیت** با لوده پیروش از مشک و موم **سیت** بریزان درین بسته خوب
 کرد **سیت** میانس بر از در خون آب کرد **سیت** به بستن بس کوهر شاه دارد **سیت** باروی آن
 کودک **سیت** خوار در آندم که سگ کودک از خواب مست **سیت** خروشان شد و دایه چرت
 نهادن صندوق بس نرم نرم **سیت** بچینی حریر بس پوشید کرم **سیت** سرنگ تابوت کردند
 خشک **سیت** بدلق و بغیر بفر و مشک **سیت** بردند صندوق را نیم شب **سیت** یکباره که بیکت لب

ز پیش پایون برون تا فتند **باب** روان نشان بند خستند **در** تاریخ کرده مسطور است که کاری
 آن صندوق را بگرفت و پس را در اب نام نهاده بر پرورد و چون در اب بحد بلوغ رسید
 کو هر بادست بی و شهر یاری به پیشه کاری و قصاری فرود نمی آرد لاجرم با استعمال
 آلات حرب استعمال نموده با لشکری که مادرین جای بختک و میان میفرستاد در سخت
 آمیزش گرازد و در راه علامات دولت و اقبال مشاهده کرده در روم نیز آثار حرارت
 و مردانگی از وی بطور آید و چون امیرند کور بخدمت های آمد احوال مشاهده را
 معروض گردانید و هائی بعد از تقشش چون معلوم و محقق شد که دار البراوست
 از سلطنت دست باز کشیده ملک خزینه را بدولت تسلیم نمود لقب های چهار دوست
 مدت بادشاهی او بقول **سجی** دو سال بود **دار اب بن بهمن** جهان دار دارا را بگریخت
 بدو بود نازنده و تاج و تخت **بلند** اختر بود پرور روز **کمند** افکنی بود و بدخواه سوز
 چو بر هفت اقلیم بادشاه **پار** است گیتی بکنج و سپاه **همان** رسم و آیین بهمن گرفت
ستم را و پیدادشمن گرفت **بر** آوازه عدل او شد جهان **نهادند** سر بر خطش خسروان
دار اب ابن بهمن جهان بینی بود و وسوکت و کثورتانی صاحب قدرت در مدت
 اندک بسیاری از سرکشان را در تحت اطاعت و فرمان آورد و بادشاهان ذوالاقدار
 خدمت آستانش آمده افتخار و سرماییه استظهار داشتند الا فیلقوس حاکم روم که
 روزی چند کوس معار نه در میدان منافه افکنده و چوگان مخالفت بردوش مبارز
 نهاد **دار اب** این معنی را معلوم کرده با جماع عا که منصوره فرمان داد و بان لشکری
 آراست که مندی عقل و محاسب و هم در حصرو و صفت عدد عدوان عاجز و جران سید
 روی توج بر روم نهاد و قیصر نیز اسباب حرب را ساز داده از دار الملک خویش حرکت
 فرمود و بعد از تلافی عا کرین و لوازی صفین نیز صفر اسفیر رجال کشت و تیغ قاطع
 امان شد آخر الامر نسیم غایت و ذوالنمن بر سپاه **دار** است ملک گشت سب و بهمن وزیر
 در میان از ستیزه آویز عاجز گشته روی بهزمیت نهادند فیلقوس بقیه السیف
 در قلعه از قلع که در رفعت و حصانت و اختر فرو دعوی بر ابری گردی متخص شد و
 قیصر بعد از محاصره بوعده و وعید از ان حصار استوار بیرون آورد و ایوان بزم را
 در میدان رزم گزیده که میفیلقوس انجوست و بر مقتضی **ب** سرتیغ ملک بگریخت
 بسرتایانه بخشیده **روم** بقیصر ازانی داشت اما مقرر چنان کرد که هر سال هزار بیضه
 طلا که هر بیضه از ان نوزل چهل مثقال از اموال رسوم بخزینه عامره وصول یابد و چون بهم

آن مرد و بوم بدین پنج فصل یافت دار اعیان غنیمت سوی تختگاه غلبه انعطاف داد و بخود
فلیقوس انصوب گردانیده بایران آورد و بعد از آنکه بای حشمت در فراس قریب و دختر
قیصر نهاد بوی ناخوش از دمان ملکه روم بخت ام شاه ایران و شهریار جهانیان رسید
و دارا از دختر قیصر ازین جهت متنفر شده او را بروم فرستاد و در آن اودان که فلیقوس
با سکنه حامله بود و بنابر رعایت ناموس قیصر صورت حمل را از مردم نهان داشته در
کتمان این امر بمقتل کوشید و چون مدت چهارده سال با دو اوده سال علی اختلاف
الروایتین از حکومت دارا نگذشت پسر خود را که از رعایت محبت با سهم خود پیش موسوم
گردانیده بود ولی عهد ساخته و ال انتقال بر طبل ارتحال کوفت **دارا برین دارا طلب**
اورا در ایمنی اصف خوانند سیرت مذموم و طبعی خشن داشت و اگر اعیان و اشراف ایران
از وی آزرده خاطر گشتند با اسکندر رومی نامها نوشته و اظهار بیکت کرده او را
بر طلب ملک تحریص نمودند اسکندر پنهانی زیرین که پیرس هر سال بخیرانه میفرستاد
باز گرفت و چون صورت مخالفت قیصر مشاهده دارا گشت نخت رسولی نزد او فرستاد
خراج معهود طلبید است اسکندر جواب داد که مرغ روح فرستنده پنهانی قالب تنی کرده
بجانب آشیان آخرت پرواز نموده است دارا ازین سخن متاثر گشت و کوی و چوگان
و مقداری کچد فرستاده پیغام داد که اسکندر هنوز کودک است بحال او همان لایقتر
که کوی باز دو پنج در پنج مردان باشند و این مقدار کچد نموده است از عدلش که بشمار سی
ما که بهر دانه از آن هزار مرد و صفت شکن اگر دشمنان قبلن دارا را با عت کلی در پیتر خراج
تا یکب عداوت است و انکین فتنه و طمع مملکت خاطر ازین فتنه کرد آن که مابستر خچه دولت
و زور بازوی اقبال چنانچه کوی در خم چوگان عاخر و سرگردان است او را مضطرب و بی
سامان کنیم اسکندر در جواب نوشت که ما را از صورت حال فال نیک بخاطر رسید چه
امیدوار شدیم که بتوفیق الهی چنانچه دایره صلحان حاکم کرده کویست حکم ما محیط مرکز مملکت
خواهد گشت و انگاه در مقابل کچد قدری حنظل ارسال نمود یعنی رودیاست که مذاق نوت
از چاشنی حنظل قمری تلخ کرد در زمین بارگاه نواز سبک قبول با ما سرمد و نوتیاراری
گند القصر هر دو بادشاه با لشکرهای روم و ایران در حرکت آمده طی مسافت که در مقابل
و مقابل انجامید و چون روزگار در استه داد و دلیعت خود کوشیده و بیک اجل بطبع
کل نفس ذائقه الموت بار رسید روزی که از جنگ بازگشته بودند در بارگاه قرار گرفته
و در عهدی که از حاجیان او بودند و بنزیر فریب شرف امتیاز داشتند از کین گاه غدر بیرون

تا خنند و بخت ستم سینه او را بشکافتند و در میان لشکر اسکندر که خنند و شهریار ازین
 حادثه آگاهی یافته به تعجیل تمام بایلین دارا شتافت و وارث ملک کیا را که هنوز زخمی
 از حیات باقی بود صورت شهادت دشمن بر مصداق مال خویش مشاهده کرده آهی سرد برکشید و
 سر او را در کنار گرفته بوسید و ایمان غلاط و شد او و سوگند آن بکفارت بر زبان آورد
 که من ازین حال غافل بودم و بدین قصد رخصت ندادم و چون او زخم سخت خورده بود و سید
 از حیات منقطع کرده اما رات ضعف و علامات موت مشاهده می نمود و التماس کرد که دختر او را
 در حاله جلاله خویش آورد و کشتگان او را باز کند و بیکانه را بیکم ایالت بر ملک فرستد
 و اسکندر و صایای او را متکفل شد و او را نفسی چند بشمار و گفت **بیت** بنیر فتکاری کنونی
 که از کوهر بر سرافرینی نه انیت آیین فرماندهی مرادست قدرت بر ایام بود چنین زکینی
 سرانجام بود پدر چون همین کرد ازین درگذشت مرا گفت ای نور چشمم پدر ترا مردن نه طعنت
 بس است جهان یادگار فرادان کس است این بگفت و جان بحق بقا بقضای روح تسلیم نمود
 مدت سلطنت دارای اصفه چهارده سال بود العلم عند الله المعجود **اسکندر زعفرانی بن**
 دارا بن بهمن بن اسکندر یار بن کتاسب بن لهری **بیت** اسکندر بر آفاق چون
 دست یافت بی دانش و نیکنامی شتافت روزی هم معدلت کار بود و شش
 تا سحر پیشه تکرار بود نرم ار چه کوشش نمودی و نرم بدانشی نمی خردی و خرم
 بفرزانگان سیم دادی و زر براندی فرومایگان را از در هنر مند را بچو جان دادی
 رعد را پیش برتر افراستی در شب اسکندر در میان آریاب جز اختلاف بسیار
 دست داده است جمعی گویند که اسکندر پسر صلیب فلیقوس است و اکثر مورخان برینند
 که اسکندر پسر دارا بن بهمن و دختر زاده فلیقوس است چه دارا بن دختر فلیقوس
 در ععد از دواج خود آورده بجهت آنکه از دهنر دختر بوی بد میام دارا رسیده
 پیش از یک شب با وی صحبت نهشته باز برومش فرستاد در او ان دختر فلیقوس
 با اسکندر حامله بود چون اسکندر بزراد فلیقوس بنا بر رعایت ناموس صورت واقعه
 از مردم نهان داشته اسکندر را به پسر صلیب شهارداد چون که فلیقوس عللج لوی
 دهنر خود از کیا می که آرا اسکندر رود کس کویند باخت بدین جهت پسر خویش را با اسکندر
 موسوم کردند و جمع دیگر آورده اند که اسکندر پسر زنی زاده بود چنانچه کیفیت این
 واقعه شیخ نظامی کنجوی در اسکندر نامه آورده است **مثنوی** چنین آمد از هوشیاران قوم
 که زاهد زنی بود زان امر و بوم بالستی روز چهاره گشت ز شهر و ز شوی خود آواره گشت

چونک آمدنش وقت یار افکنی بر و سخت شد در آلتی بوی رانه یار نهاد و مرد غم طفل
 و جان می سپردند اندک که برورده خواهد ترا کداحی و در خورده خواهد ترا و زینش خبر
 که برورده کاره چگونه و در وقت کاره چه کجیتها زیر بارش نهاد چه اقبالها در کنای
 چون مرد زن طفل حاره ماند کس بکس و رایجای رساند که ملک جهان را بفرنگ رای
 شد از قاف تا قاف کنور کئی ملک فلیقوس از تماشای دشت لشکار افکنان سوی
 آن زن گذشت زنی دید مرده در آن نه بگذر ببالین او طفلی در ده سر زبانی می گفت
 خود می بکشد بادر زانکست خود می بکشد بفرمود تا چاکران تا خشد ز کار زن مرده بر خشد
 ز خاک ره آن طفل را بر گرفت فرمودند زان روز بازی شکفت بر بدو بیرون و خوش
 پس از خود ولی عهد خود ساخت و علی کل التعداد را اسکندر بادشاه عالمجا کامیاب سلطان
 عظیم التان کرد و آن جناب بود در عدل و نصفت با مثل پادشاه و در علم و فصاحت
 ضرب المثل چون بعد از فوت فیلقوس او زنک سلطنت روم جلوس فرموده ابواب عدل
 و احسان بر روی طوایف التان مفتوح گردانید و با طشت معدلت برانی ملکست
 بکسترا بید در تاریخ جمع آورده که سبب تعقیب اسکندر بنو و القرنین آنت که بی آفتاب
 عالم رو بیا آمده نمود که بر امثال اسپ در زیر آن کشیده و بر پشت او سوار گشته از قرون
 بقاف شتافتی و زخا و دریا خرتا خنی بیت چنان دید یک اسکندر بخواب که در زیر
 دران داشتی آفتاب بر و الت جنگ می ساختی زایران و تاران همی تا خنی نگاه
 از خواب بیدار گشته تمام شب برین فکر بود چون صبح مهلا دستراحت بارگاه
 سلطنت خرامید مثال ادبا جمله علماء و ارباب دانش در مجلس حاضر شدند و از صورت تمام
 علماء و ارباب الاحلام نمود معبران معروض داشتند بیت بدان ای شاه
 کبیتی جناب فلک مرتبت خسرو کامیاب چنانست تغییر و تاویل خواب چو در زیر دران
 داشتی آفتاب که زیر آری جهان ربع ربع بگردی نکرد اقا لیم سبع بگری تو کنور کنور
 ستان ازین قیروان تا بدان قیروان تغییر آن خواب آنت که پادشاه کیوان دگاه
 ساخت ربع مکنون میل میل پیاپی و عنان و امرو نو احمی اطراف و نو احمی آن برادر
 بخار در قبضه اقتدار آرد در خلال این احوال هموار منتظران جز بارگاه غر و جلال رسیدند
 از سبایان زنک و حبش نظم و دادخواهی نمودند چنانچه شیخ نظامی در سکنر نامه گفته
 بیت که اید بیاری کی سهر بار و کز تباراج رفت آن دیار نه مصرونه افرنجی مانند روم
 کدازند زان کوه آتش چو موم اسکندر بعد از استماع این جزایا و زانند ازین رهگذر

بود

بشرایط مشورت بتقدیم رسانید آخر الامر بانشکر فزونی انرا از دارالملک مقدونیه متوجه
 حمالک مصر کردید بعد از قطع منازل و طی مراحل بشهر مصر رسید و در آنجا روزی چند
 بمنیمه سیاه قاتل و جدال با سپاه منیمه راجعه و اقطار امطار متوجه دیار زنکیار کردید
 چون این خبر به پلنگر شاه زنکیان رسید او نیز بانکه مقیاس کرد و دیو بری از و بهر پس
 آمدی و نامون و کوه ازان بسوه کشته بزم جنگ باستقبال آمد **بیت** چو زنگی خبر فیت
 گامد سپاه جهان کرد بر چشم رومی سپاه دولت کبر را بر بند آهسته شد از جها
 پاک برخاسته ز بغل ستوران بولا دمیخ زمین را از جنبش رافق دمیخ ز لب نغره گامد
 برون از کیمین فرود افتاد آسمان بر زمین ز کوز کزان سنگ جالش کزان شرم
 رسم کیان تازه کرد ز نوبت چهار بر آوازه کرد بر آست نشکر باین روم چو آری
 نقش بر مهر موم روز دیگر که آفتاب سر از مشرق بر کشید مردون کرد در مقابل یکدیگر کصف
 نزدیاب استند **بیت** دولت کشید که باره برخاستند دگر کوه صفها پیا پیا استند دوازده
 دوسو در خرمن آمدند دودریای آتش بجوش آمدند بر آتخته نشکر روم زنک سپید
 سپه چون کرازی دوزنک سم باد پایان بولا دغول بخون دلیران زمین کرد لعل زنک
 کماند آرزو شکن دل خلق را برده از خولش در خشد تیغ بآینه تاب در فشان
 تر از چشمه آفتاب القصه سران هر دو صف و یلان هر دو طرف به تیغ بیدر تیغ سر
 یکدیگر می بریند و از صبح تا رواج چکا چک خنجر بگردون میرسید و چون غروب
 آفتاب در پرده حجاب مغرب متواری شد کردان بردش کرد پهلوانان هر دو عسکر
 دست از کارزار بازداشته جنگ در دهن استراحت زدند روز دیگر چون آفتاب
 عالمتاب افق مشرق سر بر و کشید درنگا درنگ کور که وادای کونای بفلک انز رسید
بیت دولت کبر هم بر کشیدند کوس چو منظر پنج از عجاج و از ابنوس تدر و ان رومی زانگاه زنک
 شده سینه باز یعنی دوزنک هر دو لشکر بسان زنبوران خشم آلود هم بر جوشیدند و
 دستها در گریان یکدیگر کشیدند سکنه رنیز خود بمیدان کارزار آمده چون بیدمان
 و شمشیر غران در میان زنکیان هر سومی تا خت و چندی از پهلوانان زنک بکر زگران
 سنگ خاک را بر ساخت پلنگر شاه زنکیان چون چنان دست برد سکنه دید غان
 اختیار از دست داده خود بمیدان کارزار درآمد و با سکنه هم زد کردید **قطعه**
 بسی ز جها زده بیرونی بخت نشد کار که بر خداوند تخت نشسته زهره بر آن پیلان و
 بجوشید چون شمشیر صید کوز چنان ز دبر و ناچ نه که هم کالب سفته شد هم زره بیکبار

کشتی خصم خورد. **فروماند** که بکمر برد. **القصه** نیم فتح و ظفر بر چرم علم سکندر زیده انهرم
 در لشکر زنگ افشاده اکثر اسیر و دست گیر گشتند چون سکندر دل از کار زنگیان فانیع
 ساخت عنان مراجعت بصوب ممالک مصر معطوف گردانید و شهر در آن حوالی بنا کرده
 موسوم با سکندریه ساخت و چون از تعمیر شهرند کور سپرد اخت بدار الملک مخدوم حجت
 فرمود چنین آورده اند که فیلقوس تا در قید حیات بود هر سال باج و خراج که از انجمله چند
 پهنه زمین می برد بداری فرستاد و چون نوبت سلطنت و جهان داری با سکندر
 رسید خراجی که فیلقوس هر سال بدار فرستاد باز گرفت چون صورت مخفی لغت سکندر
 بردار اهوید اکت تخت رسولی چرب زبان پیش فرستاده خراج معهود طلبید
 و گفت **پست** زبونی چه دیدی درین کار من که بردی مرا از خطر کار من همان رسم
 دیرینه را کار بند مکن سر کسی تا بیا گردند. **اسکندر** جواب فرستاد که مرغ روح فرستاده
 بعضیها از قفس قلب بجانب آسمان آخرت پرواز نموده است **پست** بگردن کشتی میبارد
 نفس بسمیرا باین سخن کوی و پس ترا آن کفایت که شدیر من. **یار** در سخت تو زمین
 زمین آنچه بر نایدت آن نخواه. چنان باشی باین که باش شاه. **دار** چون این جواب
 استماع نمود بر اشفقت کوی و چون و مقداری کجند فرستاده پیغام داد که سکندر منور
 کودک است بحال و همان لایق ترکوی بازی کند و پنجه در پنجه مردان بیند از دوانی
 مقدار کجند که فرستاده ادم نموده است از عدد دلگرو شمار سپاهم که بر پنجه قهر و دوانی
 اقبال ترا اضطراب و بی سامان کنم **اسکندر** در جواب نوشت که ما را از صورت این حال
 فانی یک بخاطر رسید چه توفیق آبی امیدوار گشتیم که باین چوگان تمام روی زمین که بکوی
 مٹ بهتی دارد مانند کوی بجانب خود گشتم نگاه در مقابل کجند قدری حنظل فرستاد یعنی زد و پند
 که ذالقه تو از چاشنی حنظل فخر مانع که دد دار ازین پیغام درشت بر آشفته بجمع لشکر فرمان
 داد **پست** سپاهی بهم که چون کوه قاف. **همه** سنگی ساء آهن شکاف. **ز** چین و زخوار زم
 غزین غور. **زمین** آهنین شد **بسم** ستور. **ز** جنگی سواران چابک کاب. **بهنص** هزار آلود
 شتاب. **سپاهی** چو آتش سوی روم راند. **کجا** و شدان بوم را بوم خواند. **زمین** نازمین
 تا با قصابی روم. **بجو** شید دریا بلرزد بوم. **شهر** بار داد که یعنی **اسکندر** بعد از استماع
 این جرقیامت اثر با جماع لشکر فرمان داد و بدلی اندک عا کرد و نماند که مامون و
 و کوه از آن بسته آمدی در ظلال رایات فتح آیاتش جمیع گشتند و **اسکندر** با چنین لشکر
 ظفر از بغرم مقابل و مقابل درار و ان شد **القصه** هر دو بادشاه ماتشگرهای روم داریان

در حرکت آمده طاعت کرده در مقابل یکدیگر سر بر دما برافراشتند و چند روز با یکدیگر مکاتبات
 ارسال داشتند تا مگر هم در صلح انجام میسر نشد لاجرم از هر دو جانب صف آر **گشتند** و دو
 ستاد در جای جنگ نمودند بر پیش دستی در جنگ در آمد بغزیدن آواز کوس فلک دما
 دهل داد بوس چنان آمد از نای ترکی خروس که از نای ترکان بر آورد و چون طرانی که از تر
 خاسته برون رفت ازین طاق آراسته روار و در آمد ز راه نبرد هزاره در آمد بمر دان
 زمین کفنی از یکدیگر بردید سرافیل صور قیامت دمید غبار زمین بر هوا راه بست غبار
 سلامت برون شد ز دست زبس کرد بر تارک ترک زمین زمین آسمان شد آسمان زمین
 بسیم ستوران در آن پهن دست زمین شمس شد و آسمان گشت است مبارزان هر دو طرف
 دو هزاران هر دو صف و صف در آن هر دو لشکر و دلیران هر دو عسکر مانند دو دریاد و حضرت
 در موج آمدند و لبان دو کوه پولاد بر یکدیگر حمله آوردند و همچون زنبوران خشم آلود
 بهم بر جوشیدند و از هیبت آواز کوس و کور که از آواز نای روین فوای آن زلزله شد
 شعی عظیم برده از پیش جانیان برداشت و حقیقت نگاهد آسموات سطر سطر فون بردها
 کشاده و زمین از کوفه و فریاده و سوار تفسیر اذ از لرزت الارض زلزله میکفت و سخن
 صحرای از اعضا و اجزای استکان ناپدید گردید و نم و بخار خون به پست سبک سید از صبح تا
 آتش قتال در اشتغال بود چون نور آفتاب در پس حجاب مغرب مستور گردید و سپاه
 روم از لشکر زنک منظم گشته خود را در پس پرده کشید بهادران فریقین و پهلوانان
 صفین دست از کارزار باز داشتند درین وقت دود و دمهانی که از خواص دارا
 بودند بنا بر آزاری که از دود خاطر داشتند که ماز خاصکان دارا ایم داز و آزاری و دود
 داریم شهر یار ابا یکدیگر یک پای خود نجا بهادر که فردا چون صفوف آراسته گردد
 مادر از حرکت حیات پیاده گردانیده در چاه حمام افکنیم بشرط که شاه مارا بالای داف
 الضبی کامل ببرد و گردانند اسکندر قبول نمود علی الصبح چون خبر و سیارگان سر از برج
 مشرق بیرون کشید کردان فریقین و کند اوران صفین در مقابل یکدیگر صف قتال و
 میدان جدال مبار **گشتند** بر آمد ز قلب و لشکر خروس رسید آسمان قیامت
 تیره بغزیدن تند شیر در آمد بر قص از دمای دلیر ز سوزیدن ناله گرنای بر افتاد
 تیپ لرزه بردست و پای ز غزیدن کوس خالی دماغ زمین لرزه افتاد در کوه و ران
 بجنش در آمد و دریای خون شد از موج آتش زمین لاله کون ز پولاد میکان یکدیگر شکن
 ش کوه لرزه بر خوالیت زبس زخم پولاد خوار استیز زمین را شده استخوان ریز ریز

سنان در سنان رسته چون نوک خار سپید بر سپید چو ناله زار گریزند گزادران رسته
نه روی رمای نه راهی گریزند سواران هم نیزه یزداخته کپی تیر و ترکش انداخته چو شکر بگر
در آمیختند قیامت ز کیتی برانگیختند برانگشتند در سپاه او فتادند پزوهند کی شدند در ازدم
او فتادند گاه رایت شاه که بایست لفر من الله موشی بود از افق مشرق طلوع نموده آن دو
غدار مکار تمکاربید کردار کفران نعمت و زبیده نیزه بر تنی گاه دار ازده که از جانب دیگر سر
برون کرد و در همان دم در میان لشکر گاه اسکندر که نختند و شهر بار و دم را ازین حادثه
اعلام نمودند و اسکندر باین دار افتافت **بیت** تن مرزبان دید در خاک و خون کلاه
کیانی شده سزگون بهار فریدون و گلزار جم بهاد خزان کشت تاراج غم لب نامه لیت
کیقباد و ورق بر ورق هر سوی پرده باد اسکندر از اسب فرود آمده سردار شملک کایز
که هنوز رمقی از حیات باقی داشت برکنار خویش نهاد به بوسید و سوخت خورده که بدین قصد
رخفت نداده ام دارا چون امید از حیات قطع کرده بود از اسکندر سه چیز التماس نمود اول
آنکه قاتلان او را بقصاص بکشد و بگوید که دختر من روشتنگ در عقد ازدواج خود
در آروسیوم آنکه بیکانه را بیکم بایست بر ملوک و سنان کار و اسکندر و صایا دارا قبول نموده
بجصول متمسکات او متکفل شد و در همان دم دارا جان بقا بقض ارواح سپرد و آورده اند که
اسکندر چون از تکفین و تدفین دارا که برسم کیان محمود بود باز به دخت بطلب ارکان
دولت و اعیان مملکت ایران کس فرستاده ایست از بعد از آنکه عید و بهمان نیت
شناختند و زمین تراعت بلب ادب بوسیدند اسکندر در باره هر یکی از افاض الطاف
و مراحم جزو آن بجای آورده پیشتر لیاقت فاخر و خلعتهای که میانه بنواخت و هر یکی با باغام
سیم و زر و در و گوهر و فراز و بی نیاز ساخت بعد از آن فرمان داد تا آن دو غدار که با شمشیر
خود بر جان حرکتی اقدام نموده بودند بیای دارا حاضر آورند و آنچه از زر و سیم بقتل نموده بود
بایشان داده فرمود تا آن دو ستمکار را بر دار کشند و منادی کردند که هر که با دلی نعمت
خویش کفران نعمت و زرد سزای می ایست و پادشاه و چنین الحاه اسکندر عثمان
غریب بجایب اصفهان معطوف گردانید چون با اصفهان رسید در اینجا روشتنگ در ختر
دارا را بقصد ازدواج خویش در آورده چند روز با طعش و نوین مبعوط گردانید بعد
بدار الملک کیان که اصفخر فارس است توجیه نمود و در اینجا بر او رنگ سلطنت ایران جلوس
نمود و تاج کیان بر سر نهاد **بیت** با صطخر شد تاج بر سر نهاد بجای کیومرث و نه کیقباد
شد آراسته ملک ایران بدو ز سر چشمه نیل تا رود گنگ ز شور آب پیر تا ببلخ آید ننگ

رسولان رسیدند با سواد و تاج: اما یون کنان شاه را تحت و تاج: چو بر ملک آفاق ننگ کلاه
 همی گشت بر کام او روزگار: جیش تا خراسان چین تا بغور: بفرمان او گشت بدست
 بهر کشور قاصدان تا خستند: همه سکه بر نام او ساختند: در تاریخ معجم مسطور است که
 اسکندر چون بر ممالک فارس دست جمعی را از نژاد ملوک کسان بگرفت و در حبس
 کرد و فصلی بکیم ارسطاطالیس نوشت که فتح که فرار دادند بزور بازوی مردانگی و
 حسن تدبیر و فرزندی من بود بلکه تا بید آسمانی و توفیق ربانی این سعادت مساعدت
 نمود اهل صلاح را بطریق مستقیم ترغیب که دم و آرباب جمل ابراشراق مصباح هنری کعبین
 نمودم اکنون در کار این چند ملکه داده متردم اگر این را از قید و حبس اطلاق فرمایم
 بناید که خلایق بارکان مملکت راه یابد و اگر این را بکشم نزد خالق و خلایق ملوم و مطعون
 کردم ارسطاطالیس در جواب نوشت که صواب آنست که هر یکی را بولایتی از ولایت
 ایران بر سر خود حاکم گردانی تا بسبب مباشرت بدان خیال معظّمات امور از دماغ بیرون
 کنند اسکندر امتثال امر حکیم از واجبات شمرده ممالک را بر ایشان قسمت نمود و هر یک را
 بر مملکتی حاکم مستقل گردانید و ملوک طوائف که عنقریب ذکر ایشان می آید عبارت از این
 ملوک اند چنین آورده اند که ممالک عراق و فارس بر ملوک طوائف قسمت نمود چون غنم
 غنیمت بجایست ازین طوف ساخت چون گذرین بر دیار بردع افتاد پرسید که این
 ولایت جزم از کس است ارکان دولتش گفتند که نوشت به نام زینب بصورت بصورت
 و سیرت حال سکه این ملک بنام اوست اسکندر در تعجب افتاد که زنی که سکه ز بنام او
 مزین باشد چگونه زینت بدیدن وی را غیب گشته نهانی بر رسم رسولان روان چون
 بدرگاه نوشت به رسید محرمان درگاه نوشت به عرض کردند که رسولی از درگاه اسکندر
 آمده است نوشت به فرمود تا رسول را بآوردند چون اسکندر باریافت و درون دگاه
 در آمد نوشت به را چنانچه رسم تجت بود بجای نیامورده که بنده و شمشیر بکشد و باز بر رسم
 رسولان نزدش نماز زن نیک سیرت سرتایای او را ملاحظه کرد و عیار او را بر محک
 آزمایش زد بپناخت که اسکندر راست نزدیک طلبید و بچنین را از نا محرمان خالی خست
 و تبسم کنان گفت نهی قوت طالع من که مثل تو بادشاهی پای خود دادم من آورد
بیت چنان آیدم در دل بهلوان که باز این سرو سایه خروان: میا بجی نه شاه آزاده
 فرستاده ز بل فرستاده: ز تیغ اسکندر چه رانی سخن: اسکندر نوی چاره خویش کن
 بدو غنیمت بخشید و ستان انعطاف داد بعد از وصول اسکندر بحدود هندوستان بادشاه

نوشت به محرمان تصویر کند را بدو و بنویسند که از تیغ و از شمشیر
 و از کلاه و از شمشیر و از کلاه و از شمشیر و از کلاه و از شمشیر
 و از کلاه و از شمشیر و از کلاه و از شمشیر و از کلاه و از شمشیر

ممالک هند بفرم جنگ به استقبال شتافت بعد از تلافی فریقین در مجادلات صفین مبارک
صف بنزد چون گردیاد هوا در آو زندا هر دو سوبان ز بنوران خشم آلود بهم بر
جوشیدند و دستها در گریبان یکدیگر کشیدند و از نفرهای و خردش کوس آسوب صدا
در طاس نگون نیلگون کردند و افتاد و او از نغره و فریاد بفره بر دین و بجه چرخ برین
رسید **بیت** خردش نای چون صور سر نیل بگردون شد ز پیش کوه نیل چنان شد
زخم کوس نغره جوش که گردون پینه محکم کرد در کوس سواران آهین دل کوز رفتار
ز سر تابای در آهر گرفتار غبار خاک زیر پای پاره شده چون سر در چشم ستاره
شد از گرد سپه خورشید گراه سپه شد همچو چشم دلبران ماه از طلای موج دریای بر عرصه
صحرای مصاف صورت فروغ روزا بگرفتاده افتاد و سرهاک بتلی المومنون و زلزله از لرز
الاشد بدامنی خویش آشکارا کرد **بیت** زهر سوخته چندانی به پوست که راه جنگ
شکر فرو بست زمین از خون مردان موج زن گشت سپه ناخست جوشنها کفن گشت
دلبران سپه بر هم افتاده صلاهی هرک در عالم افتاده تن از آسیب و سرازتن نگون شد
فلک ریازمین صحرای خون شد عاقبت یستم فتح و نصرت بر اعلام ظفر انجام سکندر سپه
هند منفرم گشت و فوراً دست سکندر بقعر سفر مویست و اکثر هندوستان بجوهر تصرف و آن
اعلی در آمد در روضه الصفا مسطور است که چون آنرا بلاد هند در جزایر اسکندر قرار گرفت
بسمع شهر رسید که در اقصی هندوستان ملکی است که نام بوفو حکمت و معدلت مویست
و مدت سیه سال از عمر او گذشته است اسکندر قاصدی او فرستاد که قاصدا با مصاف
الطاف بنواخت و باز گردانید و گفت از زبان من در بایده هر بر سلطنت عرضه دارید که در کتب
و خزینت که از حسن رخسار او آفتاب در خجالت است و دیگر فیلسوفی دارم که هر چه در ضمیر
گذرانید در یابد و دیگر قدحی دارم که اگر آنرا بر آب سازند مجموع خلایق از آن پیاپی است
همچنان بر حال خود باشد اکنون هر سه چیز را پیشکش کنم بتمش آنکه شاه جهانان بواسطه
کبر سن بر از حرکت معاف دارم چون این پیغام بعضی خرد گردون علار رسید کس فرستاد
و آن لغالین را طلب فرمود که بدو است جز بدو گاه ارسال داشت سکندر رخت بتماشای
حال آن دختر فریاد کرد و خست انگاه امتحان حال فیلسوف فرموده قدحی حملوا از روغن نرود
او فرستاد فیلسوف بعد از تا مل بسیار برار سوزن سوزن در روغن خلاصیده باز نرود
سکندر فرستاد سکندر فرمود تا سوزنها را که آخته کرده با خنک و بنظر حکیم آورند
حکیم اشارت کرده که آینه ساخته پیش سکندر بردند سکندر فرمود تا آنرا در پشت پر

افکنده بغیسوف نمایند حکیم از آن آینه مشرب ترنوب داده در طشت بر آب نهاد چنانچه بر
 آب میگردید آنرا بذا آن ایات نزد سکندر فرستاد فرمان ذوالقرنین مشرب را
 بر خاک بنظر حکیم رسانیدند حکیم را چون نظر بر آن افتاد اظهار حزن و اندوه نمود کلمه
 استغفار بر زبان آورده طشت و مشرب را همان صفت باز فرستاد اسکندر از آن
 حالت متعجب شده روز دیگر با حضار حکیم هندی فرمان داد چون حکیم حاضر گشت اسکندر
 فرمود که بگوئی که مقصود من از ارسال قدح روغن و غرض تو از خللیدن سوزن
 چه بود فیلسوف گفت غرض ملک از آن آن بود که یعنی دل من بمرتبه از علم و حکمت ملوک
 که چنانچه این طرف کیتی کنجایش چربی دیگر ندارد قلب من نیز کنجایش مایل حکمت ندارد
 و من بفرودن سوزن و در آن اشارت بدان کردم که امکان دارد که معلومات
 در با امور معلوم ملک مجتمع گردد چنانچه سوزن مادر روغن جای میدهد اگر دند چون سکندر
 از حقیقت که و آینه سوال فرمود حکیم جواب داد که از دیدن که چنین بجا طهر رسید که
 ملک دعوی میکند که دل من از کثرت قیام بودن با مورثا ساسی مانند این که حکم
 گشته که او را قابلیت قبول مایل حکم نمانده و من از تربیت آینه ملک را بینه کردم که
 آنها هر چند مستحکم باشند بحدی چنان میشود که از غایت صفا و روشنی سایر جواهر در آن معیار
 نماید باز اسکندر گفت که غرض من از نهادن آینه در طشت آب و مقصود تو از آن مشرب
 چه بود حکیم گفت که مراد من آن بود که چنانچه آینه به توقف و رنگ آب می نشیند ایام
 حیات نیز و در با ختام انجامد و علم کثیر در ایام قیصر حاصل شود آن کرد و مطلب من از نشان
 مشرب آنکه چیزی را که در رنگ آب فرو میرود بر بالا آب نیز نگاه میتوان داشت کسوف
 بسیار در زمان قلیل بحد و جهد ممکن است اسکندر گفت که چون مشرب را بر خاک کرده
 نزد تو فرستادم چرا در مقابل من ننگی حکیم گفت آن عمل اسحق جواب نداشت زیرا که
 مدعا ملک از آن فعل این بود که بقا و مخلوقات از جمله محال است و بنی آدم در خاک خلق
 خواهند گشت اسکندر او را تحسین فرموده بجلعت کریمانه حکیم را بنواخت بعد از آن
 با نایش قدح برداشته آنرا بر آب ساخت و خلایق را بثر آب آن امر فرمود هر چند مردم
 از آن آب آشامیدند قدح بدستور بر بود در نارنج میخ مطور هست که اسکندر بعد از
 نسخه جمع مالک را بایات ظفر قرین بصورت داشت چنان معطوف کرد اند چون آواز هت
 وصیت عظمت سکندر باد شاه چنان رسید خود بنفس خویش با چند تن از خواص با هم
 رسالت پیش اسکندر آمد و اسکندر چون رسول را بدید شاخت و رفقو چنان او

که بجای سوسی و اسکناس احوال آمده همکن از از مجلس دور کرده با او خلوت ساخت و گفت
 چه چیز تیر برین طر در است تا بی و بسیده معرفت چنین جرات نمودی و از یاس و سطوت بگو
 و ایست من اندیشه نکردی بادشاه چنین گفت کفایت و خردمندی تو مرا اینم کرد اسید
 دیگر آنکه میان من و تو پیش ازین عداوتی نبود اسکندر را این کلمات پسندیده آمده
 بچشمش و او مستأنس شد و میان ایشان عهدی رفت که هر سال بادشاه چنین خراجی
 مقرر بجز آنکه عامه رساند آنگاه بچین مراجعت نموده بانکه افزون از چیز شمار طلبش
 جنگ و یکار مراجعت نمود سکندر چون عالم از سپاه سپاه دید غنان تاملک از دست
 داده ناچار مستعدگار گشته متوجه کارزار شد چون صفوف جنگ آراسته گشته ناگاه
 ناگاه بادشاه چنین باتنی چند از خواص خود پیاده شده خود را اعدا و حشم سکندر نظم
 کرد اسیده ز نهار خواست سکندر گفت نقص یتیمان چه بود و معاودت را سبب چیست
 بادشاه چنین بر زبان آورد که خواستم تا ترا کثرت جنود و شوکت و خود من معلوم شود
 هر چند این مقدار که حاضر آمدند عسری از معنای و یکی از هزارانند دیگر آنکه تا بدانی که من
 از بجز و ضعف ترا کردن ننهادم لیکن چون اجرام علوی ترا معین یافتیم بخدمت شتابانم
 سکندر چون کلمات استماع نمود و بچین پذیرا و در کار جهان داری و قوت یافت نقد
 اقوال و تحقیق افعال و نموده بدو گفت از مثل تو بادشاهی که کمال حزد و کیاست عاوی
 کار کار دانی و نهایت موصوف باشد خراج طلب کردن از نهیب مروت و درود و عزت
 مخطور باشد پس ملک چنین با خلعت بسیمین و اگر ام پادشاهان ملک خود شادمان مراجعت
 فرمود و هندیهای بشماره اسپان را هواری و غلامان کلعه دار درگاه شاه جهان فرستاد
 چون سکندر بعد از تسخیر جمیع ممالک بحر و بر آنکه ارالک لونیان کرده در نواحی شهر
 و عارف مفرط او را روی نمود بنابر ضرورت یکی از امر اجیت دفع حرارت آفتاب
 سپهر زرین بر بالای سرش داشتند چون بختان باین سلطان عالیشان گفته بودند
 که قریب بوفات آن ذات حجت صفات در زیر اوز زمین آهین و بر بالای سرش
 آسمان زرین خواهد بود و القرنین که آن حال مشاهده نمود دانست که وقت از
 محال است وصیت نامه بوالده خود نوشت و غنان اختیار یقینا قدر ملک غفار پسر
 رضا بقصا داده در گذشت مدت سلطنتش در جمیع ربع مسکون چهارده سال **گفتار**
بیان احوال طبقه سیوم که از اسکانیان و اشغانیان گویند و ایشان
دو فرقه اند میان ایشان مورخان در مدت دولت اسکانیان و اشغانیان خلافت

بسیار دوست داده اعتقاد حمزه اصفهانی این طبقه سیصد و نود و چهار سال حکومت نموده
 اند بهرامشاه بن مروانشاه اوقات این را چهار فصل و شصت و سه سال گفته است
 و روایات طبری آنکه زمان ایالت آن طبقه باقیصد و بیست سال امتداد یافته و حمد الله
 مستوفی قزوینی ایام حکومت آن زمره را سیصد و هشتاد و سه سال عقیده داشته و این
 روایت اخیر بصحیفه اقرب منیاید نابراین درین مختصر بر ایراد همین روایت اخیر که
 مختار صاحب تاریخ گزیده است اکتفا ننمایند **فرقه اول اشکانیان که باشکان بن**
دارا منسوب اند و این دوازده تن اند اول ایشان **اشکان** بن دارائی بن
 دارا بن بهمن بقول جمهور مورخان اشکان ولد دارا بن دارا بن بهمن است
 در تاریخ بیت المعمور مسطور است که چون اسکندر بر دارا ظفر یافته دارا بقتل رسید
 جمعی از خدمتکاران حرم دارا پسرش را اشکان که در آنوقت چهار ساله بود گزینیدند
 در کوه و پشته بر سیل اختفای پروریدند و چون سکندر در گذشت **اشکان**
 بحد بلوغ رسیده بود و چون یک از کجاشکان او که اورا بطیلس بر روی می گفتند از دجله
 بدین طرف تا حدود ری تصرف نمود درین وقت از فرماندهی او میان بستوه آمده
 بودند اشکان بر ترغیب و تحریک ایشان را بطیلس بن روم خروج نموده ملوک طوائف او را
 مدد کردند تا ممالک این از تصرف کاشته اسکندر را متزاع نموده او را بکشت و بدین
 ولایت که کجاشته **اشکان** در تصرف داشت قناعت کرد و باقی ملوک طوائف برقرار
 خود بودند و هیچیک ازین ملوک باج و خراج با و نمیداد لیکن اشکان را حجت آنکه پسر دارا
 و از نژاد کیان بود بر خود تقدم نموده خطبه و سکه بنام او گرداند مدت سلطنتش نازده
 سال بود **اشک بن اشکان** بن دارا بعد از فوت اشکان پسرین اشک بر سر خجانیان
 بانی جلوس نمود مدت سلطنتش باصح روایات هفت سال بود **اشکان**
 بعد از برادر بر سر جهانیا نیکی گویند پور بادشاهی بود صاحب همت و مروت
 عادل و عاقل بود همیشه توجیه بر اکتساب فضایل علم و بعلم حکمت مصروف میداشت
 و بقایده در استفاده مشغول می بود در ایام سلطنت ملوک طوائف را جمع کرده بانگر
 استوه بروم رفت و باقیصر روم بظلمتوس مجاریه کرده او را منزه کرد ایند کوبند که خاقان
 او از فرزندان حضرت یوسف صدیق علیه السلام بود و طرح مداین او انداخت و وی را
 امین عاشق و معشوق در زمان بادشاهی او بودند مدت سلطنتش پور بقول اصح
 شصت سال بود به **ام بن اشکان** بعد از فوت پدر تاج ایالت بر سر نهاد او را کوزر نیز

گویند و در نوحی سواد شتران بار نیانند و در موضوع که امروز رو میسپست شهر که اساس آن هلمز
 سنگ تراشیده بود طرح ایام حکومت او یازده سال بود **پلاش بنج بهرام** بعد از پدر
 سر بر آرای ممالک ایران گردید بادت ای با حشمت و اقتدار و شتر یاری عادل و کامکار بود
 در زمان بادت ای او جمعی از بنی اسرائیل با بر عصیان و طغیان با مر جبار منقش هیات نبی
 گذاشته بصورت خنازیر مصور گشتند بادت بادت ای او یازده سال بود **هرمز بن پلاش**
 گویند پلاش در زمان حیات خود تاج و تخت بدو تسلیم نمود و هرگز نیک سیرت و نیک اعتقاد
 و شجاع و مردانه بود آورده اند که روزی در شکارگاه آهوی را تعاقب نمود آهوی در میان جبال
 رفته هرگز از عقده شتافته آهوی در سوراخی غایب شده هرگز از اسب پاده گشته در سوراخ
 رفت و مقدار یک پیر تارک طی کرده چهار هفت رسید که در هر هفت خمر بر آری بنیورین بود و بر
 خرطشی زمین دید که در میان آن قرا به بر آری خود را دید بود و بر سر هر قرا به که هری تعبیه کرده
 یافت و در اینجا لوحی سیمین مشاهده کرد که در آن لوح خط عبری نوشته بود که این کج خانه
 فریدون است و هرگز از آن موضع بیرون آمده لشکر را طلب نمود و تمامت آن کج را بر سر
 قسمت نمود گویند قادیسیه و نهروان از آثار اوست ایام سلطنت هرگز بقول اصح شانزده
 سال بود **نرسی بن پلاش** بعد از پدر در تخت سلطنت بنشست او را ائوس نیز گویند
 در عدل و داد گویند چهل زن در نکاح داشت بر دایمی اصح روزگار را درگیر او و سال
 بود **فرز بن هرمز** بعد از عم بادت ممالک ایران گردید بسیار ظالم بود بنا برین علما
 و اهل اتفاق نموده از تختش افرو گشتند و چشم جهان بین او را از حلیه نور عاقل
 گردانیدند مدت حکومت او هفده سال بود **پلاش بنج فرزند** چون بعد از پدر نرس
 ایالت بر سر نهاد بعضی از بلاد مسخر ساخته با ممالک با و اجداد منظم گردانید و بر بنالار
 اشتغال نمود مدت سلطنت او دوازده سال بود **حضر بن نرسی** بعد از پسر این عم بر
 سر بر ایالت جلوس نمود در امور مملکت بغایت مدبر بود و در شهرت پرست غلو تمام داشت
 چنانچه از سرخواهر خود نکند است گویند قسری عالی ساخت هفت طبقه و بر طبقه علیا
 نشانی مدت سلطنت او بقول اصح هشت سال بود **پلاش بن نرسی** نیز بهرام اعزاز
 خسرو بر تخت ممالک ایران جلوس نمود بر بر و طارم از آثار اوست بنی در خواب دید که فرشته
 با وی می گفت که مژگن تو در دست است و پیوسته اندیشناک بود روزی در خیمه تنگ بر ستونی
 زده ستون بر سرش آمد و بر مدت سلطنت او چهار سال بود **اردوان بن پلاش** نیز فرزند
 بعد از پلاش آن او ننگ آبی ایران گردید گویند که در زمان سلطنت او سه سال از آن

نیارید او با قوم تو بر کرد خدا یغالی باران فرستاد جهان معمور شد مدت سیزده سال
 بکن مکن جهان برداخته در جنگ اردوان بن اشغ اشغانی کشته گردید دولت این فرقه
 بنهایت انجا رسید **فرقه دوم اشکانیان** **است** بن از نسل فریر بن کیکاووس
 اول این **اردوان بن اشغ** که نسب بغیر می کند و او آخر ایام اردوان
 اشکانی خروج کرده ممالک ایران را بجزه تصرف خود در آورد و تمامت ملوک طوایف
 مطیع و منفاد او گشتند مدت ایالت او **ست سال** بود **حسن بن اشغ** بعد از
 برادر بر اورنگی ماندی برآمد مدت ایالت او بقول اصح نوزده سال بود **پلاست**
بن اشغ بعد از برادر برادر ایالت بر سر نهاده دوازده سال حکم رانده در گذشت
کودز بن پلاست بعد از پدر اورنگ آرای ایران گردید تولد عیس و قتل ذکر یاد
 آخر ایام حیات او بوقوع یوسته ایام جهانیا نیا اوراسی سال گفته اند **فرسی بن**
کودز بعد از فوت پدر افرشیای بر سر نهاده مدت فرماندهی او **ست سال** بود
 و الله اعلم **کودز بن فرسی** بعد از پدر بر سر سلطنت ایران بنیست مدت ایالت
 او ده سال بود بعد از او **فرسی بن فرسی** اورنگ آرای ایران گردید مدت حکومتش
 باز ده سال بود طارنوس قهرمانگری کران بایران آمد و او بانداد ملوک طوایف
 بر و غالب گشت **اردوان بن فرسی** نیز آخرین اشکانیان است بعد از پدر اورنگ
 آرای ایران گردید و او ای عظیم الشان بود مدت مس و یک سال بادشاهی کرد مدت
 بدست اردشیر با بجان گشته گردید الملک البقا الله الملک الحید **گفتار در بیان احوال**
طبقه چهارم از ملوک عجم که ایشانرا ساسانیان گویند با تفاق مورخان بنی
 ساسان از نسل بهمن بن اسفندیارند برایت ضمه امپراتوری آن طبقه چهار صد و پنجاه
 هفت سال و سه ماه و هشت روز علم جهانیا نیا بر افرشته اند و بزعم بهرام بن مروان
 شاه چهار صد و پنجاه شش سال و یک ماه و پست روز لباس بادشاهی در بر داشتند
 و بقول حمد الله مستوفی مس و یک نفر نوده اند با لصد و پست و هفت سال سلطنت
 نمودند نخستین کسی که از ایشان مالک امور جهانیا نیا شد اردشیر با بجان است **اردشیر**
بن ساسان بن ساسان بن ساسان بن ساسان به سواد سطر بن بهمن بن اسفندیار
بیت جم شیر دل شهر یار دلیر **هذ** او نیکو و سپاه اردشیر بلند اختر بود و فرخته تخت
 سزاوار تاج و سزاوار تخت **که** بزم و سخن ز رنداختی **که** رزم و بغل بر انداختی **در غم**
 اکثر از علماء فن اخبار سیر اردشیر ساسان الاصفهانیست و نسب ساسان الاصفهانی

واسطه ساسان بن بهمن بن اسفندیار می بوند آورده اند که چون بهمن فرمود تا تاج ای
 بر شکم های نهادند و بخورند و خسته کنند در آن ایامی از وی برار آب آتش
 بود بهمن فرمود تا تاج شاهی بر شکم های نهادند و ساسان ازین جهت کوفته خاطر
 گشته با ضرورت طریق زهد و عبادت پیش گرفت و وجه معاین خود از طریق شنبانی
 مرتب گردانیدی تا درین حرمت جان بقا یمن ارواح سپرد و ملک بدو نرسید و بنگام
 رحلت بفرزند خود وصیت نمود که اگر این ملک تو رسد روی زمین را از نسل داراب
 بهمن پاک سازد و الا فرزند بفرزند نکند تا وصیت مرا بجا آرند وصیت کند و از فرزند
 ساسان کسی الملك نشاید تا اردشیر بابک خروج کرد و او بجای مادی منسوبت چه پدر
 اردشیر ساسان شنبانی بابک که مهری آتش خانها فارس نوی حواله بود کردی بابک
 بابک در حق او خوالی دید که دال بود بر بزرگی نژاد او در دشت از نژادش رسید
 ساسان اظهار خجسته کرده بابک او را معزز داشته دختر خود را در عقد ازدواج
 او در آورده بعد از انقضای ایام حمل اردشیر متولد شد و یک جب در ازی موی
 سر او بود منجمان در ازی موی علامت جهانگیری او گفتند اما در کیفیت ظهور خروج
 او اختلاف است بعضی از مورخان چنین گفته اند که اردوان که آخر ملوک اشکانیانست
 تابستان در اصفهان میقم نمودی درستان اهواز بر بر طایفه گفته اند که تختگاه او
 ری بود و تمامت فارس را یکی از امرای معتبر خویش تفویض کرده امر حکومت دارا کرد
 خواجهرای خویش بری نام نهاد و بعد از شش ماه به پدر و مادر اردشیر باز نگذاشته
 و درین ولایتی فارس شنید که پسر کوچک یک در غایت فرزندکی و مردانگی است وادرا
 از بابک طلبید است و بابک اردشیر را نزد حاکم فارس فرستاد و او بنا بر وفور
 عقل و کمال شجاعت اردشیر را بداد اگر در دستاویزی را در امور مملکت حمد و معاف
 باشد و هرگاه که بری را قصار سید اردشیر متکفل امر ایالت آن ولایت کرد و بحسب تقاضا
 هم در آن چندگاه بری از تخت به تخت انتقال کرده امر حکومت متعلق یار دشت گشت و بنا بر
 آنکه منجمان یار دشت گفته بودند که تو بادشاه ربع مسکون خواهی شد و باستانه ظاهر آنکه
 در خواب دید که ملکی با وی گفت که پش رت باد مر ترا که حضرت و اهل الموات ملک
 بلاد عباد خوین بتو ازانی خواهد داشت که بطرف عراق و آذربایجان کشیده همه را
 مسخر ساخت آنکه مکتوبی به پدر نوشت که فرصت نگذاشته بجا داشته اردوان را که
 بر مملکت خویش استیلا دارد بقتل آورد و بابک با سارت اردشیر خاطر از آن کار فرغ

ساحت و در همان چند روز بایک داعی حق را بلیک اجابت گفته اردشیر را صطخر استیلا
 یافت آورده اند که روزی خواسته ملکی از شکایان نزد او آوردند از زر و سیم و
 گوهر و اسیران از جمله اسیران دختری بود قمر بیک و خورشید منظر چون نظر اردشیر
 بر او افتاد عاشق شدند بدینست که بنده اشکایانست از آن دختر پرسید که بیکری
 یا سبب جواب داد که بکرم و شهریار را میل تمام نسبت بآن دختر پیدا شده از اله بکارت
 او نموده و بتدریج میان ایشان صحبت در گرفت تا روزی دختر بانه گفت که من
 یکی از اولاد اشک بن اشکانم و اردشیر ازین معنی آشفته خاطر گشته روی در هم کشید
 وزیر را طلبیده با او گفت این جبار را بر اید دشمن زمین مادری او گردان وزیر عورت
 را بجا نه برده چون خواست که او را بقتل آورد ضعیفه گفت که من از ملک جملی دارم وزیر
 را بیک از طلبیده ازین امر مطمئن استغفار نمود بهم گواهی دادند که بنجره امال دختر فرقه
 اقبال بارور است بنابرین وزیر هاب تدبیر خانه در زیر زمین جنت شکنی دختر
 مهیا گردانید و آلت رجولیت خود را قلع کرده در حقه نهاد و نزد ملک فتنه عرض نمود
 که بر موجب فرموده دختر را در بطن زمین جای دادم و این حق امانتی است التماس
 آنکه بابتکثرین مبارک خویش آنرا میده کرده بخازن خود بسیار دملک متمسکین برادر
 میندول داشته وزیر مطمئن مطمئن خاطر گشت و بعد از گذشتن اندک فرصتی از آن
 دختر بگیری متولد شد که ناصیه فرخنده اسن علامات اقبال روشن و هویدا بود چون
 چند گاه از ولادتش بپور بگذشت روزی وزیر اردشیر را بغایت محزون و افرو
 یافته از سبب استغفار آن نموده جواب داد که درین فکر که اکثر ربع مسکون در حیطه
 تسخیر و تصرف در آوردم اکنون فرزندی ندارم که بعد از من بفضط مملکت من قیام
 نماید و باحوال سپاه و رعیت پردازد وزیر گفت که شاه را اندیشناک نیاید بود که بسر
 مخفی رسیده دارد و در حجر تربیت من است اردشیر مسرور گشته از حقیقت این مهم
 استعلام نمود وزیر معلوم کرد اندک آن که بمرحله بخزانده باد شاه سپرده شده بود
 بحضور آورد تا غایت که نمی آوردند این سرکشوف نیک کرد و چون فرمان اردشیر حقه
 را حاضر کردند و احتیاط فرمودند بهمان مهربان شاه یافته چون سر حقه باز کردند
 باد شاه آلات و ادوات تناسل توالد وزیر در حقه دید از نعبده بازی فلک چرخ
 شد وزیر بوجوه رسانید که در آن آوان که شاه بکشتن آن جاریه فرمان داده بود
 که شکم زمین مقرر گردان بنده کمینه بنابر آنکه زرع طیب باد شاه ضایع نکرد بطن ارض

بدین گونه مستقر گشتن ساختن و همه آلات خود را قطع کرده بخزانة سپردم تا بکلی اجماع طعن
 نمانده چون آن مستوره وضع حمل نموده اختر شایان بفرموده من در آنجا طلوع شاه
 زاده احتیاط نمودند و گفتند از او ضایع کو اکب چنان معلوم میشود که این پسر شهریار
 من با عدل و داد و دارت ملک کیو مرت و شداد خواهد بود خدا را شکر گفته بتمشده
 زاده مشغول گشتم و بخدمت الله و المنة که اکنون پور شاه سرویت برکن رجو بیار سلطنت
 بالا کشیده و ماهی است بر اوج سپهر ایهت استغلا یافته و از استماع این حدیث فرحان
 گشته فرمود تا شاپور را با هزار کودک و همه در قدسیات و لباس سنا نهاده مشایهت
 داشتند بکلیس آورد و چون چشم بادشاه از آن جمع بر شاپور او را یقین شد که قره
 العین و قره الفواد بادشاه اوست لا جرم شاپور مشمول عاطفت و عنایت گشته
 بر سر مرغت و رفعت ممکن یافت و بعد از چند روز با مقصوب و زیر متوجه کرمان
 گشت و میان او و بلاش حکم کرمان حربا صعب اتفاق افتاد بلاش در زیر زمین
 منبرل گردید بچنین ملوک اطراف را گرفته در هر سرزمین شهری بنیاد کرد و چون از آن
 اخبار باز دوان رسید مکتوبی خوشنویس آمیز بار دشیر نوشت که مقدار خود را بنیاد
 تو یک کودک که از روستای انصطیجی در پیش پایک که مهتر روستا و مقدارش
 چندان بود که بشهر درآمدی ترا یا تاج و تخت و ملک چکار است اردشیر نامه را
 جواب کرد که مرا تاج و تخت و ملک خدا داد و در ملک آن ظفر دوز و دیاشد که بر تو نیز ظفر
 یابم و سر ترا از بدن جدا کرده با لسن کرد که فرستم چه دوات و هدایت عطا می و مکتوبی
 است خدای و خدای دولت انکس را بدو مملکت را بدان شخص ازانی دارد که بتعمیر
 بلاد و ترفیه عباد پرورده و اردشیر بسج را در دوان التفات نموده بدستور مهور
 بلدان را مفتوح می ساخت و ملوک را مقهور میکرد این در آن مدت رسول رسایل
 میان هر دو بادشاه متواصل و متواتر بود تا صحرای هر فرخجیت مقابله مقرر شد و اردشیر
 پیش از وعده بآن موضع آمده او را مضبوط ساخت و فرمود که بگردن کمرگاه خندق
 کنند و اردوان نیز بوعده وفا نموده با لشکری زیاده از مور و ملج متوجه و عگاه
 شد و بعد از تلافی فریقین و مبارزان جانبین در مقام جدال و قتال آمدند تا اردوان
 بقتل رسید و در روزی که اردشیر بر اردوان غالب آمد او را شایسته خواندند
 و چون از مهم اردوان فراغت یافت بفتح همدان پرداخت و از آنجا که موصول
 کشید قلعه آن نواحی را بیک دوازده موصول السواد آمد و از سواد با صطیج رجوعیت

نموده از آن موضع بپشتان رفت و از اینجا متوجه بحر جان گشت و از حرجان بجانب پور مرو
آمد بدان جادر گذشت مدت بادشاهی پست و پنج سال و چهار ماه بود و بلخ و خوارزم توجیه نمود
و بعد از تسخیر این ممالک بطرف فارس معاودت نموده و ملوک آفاق مکر متابعت و مطاعت
او بر همان بستند و حلقه بندیک او در کوشی کردند مدت سلطنت اردشیر بعد از قتل اردوان چهار
سال بوده و قبل ازین دوازده سال **شاپور بن اردشیر** همانند اردشیر پور بن اردشیر بنیک افکن
در نده شیر چو بر هفت اقلیم شد بادشاه بسیار است کیتی کینج و سپاه همه رایت نیکانی فرا
همه داد کرد در رعیت نواختن بسیار ساسانیان این درست است است کرد و از تر بادشاهی
نخاست **شاپور بن اردشیر** از بادشاهان عجم بداد گستر دن و رعیت پروردن مخصوص
بود و در عهده بابت بدان بود که از شکوه او زهره در تن شیراب گشتی و مهره بر سر مار بکشد
از زعفران و کینه شرر نار چیم و غذایم و نظر لطیف و مهرش نمونه ریاضت و نعیم منقیم
و چون عطیات و صلوات او اکثر از امواج بحار و قطرات امطار بود و جمعی از وزیرانی
دون همت با سراف و تند بر نیسته کردند چون این بسمع شاه رسید جبین از چشم در بزم شد
و گفت ان الکرم الحی رمن استوانه الذهب و الاحجار و چون مهم سلطنت بروی قرار
گرفت با رعیت عدل داد کرد که جمیل را قطار کیتی انشا ریافت و اقصی دادنی محبت او را
در دل جای داده مدح و ثنای او را بر زبان آوردند و در مبداء سلطنت فرمود که هرگاه که
ما در قضیه سخن گویم بکس نیست از آنکه نامل کند که سود و زیان چیست بر حکم ما اعراض نکند
معامله ما و خزانة آورده اند که بعد از قتل مهتدب طعدل و احسان کش که با جمع کرده
باید ادا رکان دولت با مخالفان حاربات نموده و مخالفان منکوب و معاندان مقهور
گشته و از حمله فتوحاتی که در ایام سلطنت او روی نمود یکی فتح قلعه خضر بود ایله خبار گفته اند
که در محادی تبریک میان دجه و فرات شهری بود خضر نام و یکی از حکام عرب که او را خیرن
میگفتند بدان بلده استیلا داشت و تمامت مملکت جزیره عرب بتصرف خیرن بود و لشکری
فراوان ترتیب داده در محلی که شاپور از خراسان مراجعت نموده بر حرات او مطلع گشت
لشکر بجانب خیرن کشید و او را مدت دو سال و بر و ای بی چهار سال در مدینه خضر محاصره
فرمود و بهیچ وجه استخلاص آن قلعه حصین دست نمیداد ملک خیرن را دختری بود نظره
نام که در حسن و ملاحت عدیل و نظیرند است و در آخر ایام محاصره روزی نظر دختر از برج
حصار بر شاه عالمقدار که اجل ناس بود افتاد و آن پری بکر شیفته دیدار ملک منتظر
گشت و نزد شاپور قاصدی فرستاده پیغام داد که اگر شاه مرا بجز نکواری حرم حرم قبول

فریاد من تعلیم دهم که فتح قلعه بروی دهدش پور از استماع این حدیث متبشر گشته و همان
 را با یامو که ساخت که اگر ملکه آنچه قبول فرموده بجای آورد من بیاد اش این عمل او را
 بانوی بانوان کردم و چون از جانبین میانی شرایط معهود استحکام یافت نظیر پادشاه
 کیتیستان پیغام داد حجامه پیدا باید کرد و بر بالای آن بخون حصن دختر بکر خطی باید
 نوشت و کیو تر را باید گذاشت تا برج قلعه نشیند و بر موجب فرموده نظیر چنان کردند و دو
 برج از آن حصار افتاده شمشیر شد و شاپور خرن را بقتل آورده دخترش بحرم
 فرستاد منقول است که شبی تار و زار الم پهلوانانیده بخواب زلفه چون صبح شد حیات
 کردند بکر کلی در حجامه خواب او یافتند که پهلوی او افکار کرده بود شاپور ازین متعجب
 شده پرسید که در خانه پدر چه غذا داشتی گفت مغز استخوان بره و نبات مصری و
 بجای آب شراب صافی میدادش پور گفت که باید ری که ترا چنین تربیت کرده بود
 چنین کردی دیگر از توجیه چیز و نیکی توقع دارد نگاه فرمود که کیسوی نظیر ابرو
 بای اسپنوسن بستند و اسب جست و خیز آمده آن غذا ریخت ای کردار خود رسید بعد از
 فتح حصار خرن شاپور شکرتنضین کشیده آنرا حجامه نمود و بعد از تسخیر نصیبین شاپور
 بر اکثر بلاد آن سرزمین استیلا یافت مدت بادشاهی شاپور سی و یک سال **هرمز بن شاپور**
 باردشیرش بهی تمام داشت مورخان گفته اند که چون شاه اردشیر مهرک را که یکی از
 ملوک فارس بود بکشت و در قطع نسل او مبالغه تمام می آورد **شهبان** باو گفته بودند که از
 اعقاب مهرک شخصی پیدا شود که سلطنت ایران زمین بدو منتقل گردد ازین سبب دختر
 مهرک از بیم سطوت اردشیر که خنجر روی به میان آورده بجا نه شبان برده و نور
 شاپور را بکار برده آن شبان رسید و شربت آب طلب نمود تا دفع عطش
 کند دختر مهرک قدحی آب پرده آوردش پور آن بری چهره را دیده دلش از دست
 رفت و از این پرسید که این دختر کیست گفت از منت شاپور او را از شبان خواست
 شبان دانست که ملکیت دختر بوی دادش پور آن دختر را بشهر آورد تا باو نزدیک کند
 دختر شاپور را نزدیک خود نمیکند است زیرا که آن دختر دل پسند بغایت زورمند بود
 آخر الامر از سبب امتناع پرسید جواب داد که من یکی از نبات مهرک و می ترسم که اگر
 اردشیر صورت واقعه را معلوم کند بقتل من مثال دهدش پور قبول نمود که این ستر را
 با کس در میان نه همد عاقبت دخترش بتقدیر نهاده با شاپور در یک فراش منور گردد
 چون چندگاه ازین قضیه بگذشت هرمز متولد شد و مدتی مدید عروس و ولادت هرمز

۱۵۴
از اردشیر بنیان ماند تا روزی که شهریار عالم بیک گاه بر نه کام بجایه شاپور آمد مکر
دیدت هزاره منظور نظر قبول گشته از دست پور رسید که این شخص کسیت است هزاره
تامت قضیه چنانچه بود بعرض پدر رسانید و اردشیر فرحناک گشته بجزا الله که از دغدغه
حدیث ارباب بخوم بخاطر مزخارغ کشت و هرگز را بوالهیب خسروانه بر فراز کردند
و چون شاپور بعد از اردشیر بر تخت حکومت بنشست و فرزندان را چندی خود را
بجکومت خراسان فرستاده هرگز بدان ولایت را عانت اولیا و امانت اعدا سعی
جمله مبدول است چنانچه ضمایر اقرار بر ولایت او اقرار یافته طایفه از حاکمان
و بدگویان که از اله نعمت ارباب دولت را مولای بی عظیم شمرند با شاپور گفتند که هرگز
هوس طغیان دارد و هرگز از حقیقت حال واقف گشته یکدست خود را بریده پیش بر رفته
پیغام داد که بجز ممت آن این حرکت از من صادر نشد که شهریار را معلوم کرد که دست تصرف
من در همه از امور مملکت کوتاه است چه در آن آوان رسم چنان بود که شخص با مثال این
عیوب گرفتار بودی بر سر فرماندهی بنشینستی و چون پیغام هرگز پور رسید اضطرابها
و تحیر بسیار نموده بدو پیغام فرستاد بمضمون آنکه اگر تو خود را قطعه قطعه خواهی کرد و بعد از
تو خواهی بود و او از خود طلبیده نواز من بسیار نمود و چون شاپور وفات یافت تاج
شاهی بر سر نهاد و مجموع اعمال و کجاست کار ابرم شغل و عظمی موسوم بدان بودند بگذشت
مدت یک سال و ده روز با هر حکومت اشتغال نموده در گذشت **بهرام بن هرگز** بهرام بن
هرمز بادشاهی پور بجایست حلیم و شفیق چون امر سلطنت بروی قرار یافت رعایا را جمع
فرموده باین خطاب کرد که ما بجهت آن مال از رعیت گرفته نگاه میدارم که اگر رعایا را
احتیاج شود باز باین دهیم و لشکر برای آن در اطراف اقلیم میفرستیم که برای آن سبب
اعدامصون و مامون مانند مردم گفتند که ما امید داریم که همه کارها را بشیسته از تو صادر کرد و بعضی از
اهل تاریخ گویند که مانی صورت مکر در زمان شاپور ظهور کرده بود و بعد از این هندوستان کیخسرو در غنای
بولایت ایران آمد بهرام هرگز او را بکشت و بعضی از کتب مسطور است که چون سمیع مانی زنیق رسید
که عیسی علیه السلام با اصحاب خود چنین گفته است که بعد از من فارقلیط مبعوث خواهد
گشت و شما را باینکه فرزندان خود را وصیت کنید که متابعت او نمایند تصویر کرد که فارقلیط
عبارت از دست و حال آنکه این لفظ همایون از اسامی حضرت مصطفی صلی الله علیه و سلم
است لاجرم مانی بصورت باطل دعوت نبوت کرد و کتابی ظاهر ساخت انجیل نام نهاد و
دعوی کرد که این کتاب از آسمان نازل شده است معودی گویند که شاپور تخت برین او

و عاقبت از تذهب وی رجوع نموده بامانی عتاب آغاز نهاد و او را کینه از راه کشیده ببلد سقانی
رفت و از آنجا متوجه ترکستان و خطای شد و مانی صورت نگری بی نظیر و نقاشی ماهر بود چنانکه
بانگشت خود دایره کشیدی که قطره آن پنج گز بودی و چون به پرکار احیاط کردندی اصلا تفاوت
در آن دایره نیافتندی و باجمله در بلاد هندوستان و خطای او را در او و درونی تمام دست
داد و بر آنکه صورتهای غریب از وی صادر می شد و پوسته در اطراف بلاد شرقی تردد می نمود
و مردم دین او را قبول کرده مانی متوجه ملک عجم شد و تصور آنکه مردم آن دیار را نیز غریب دهد
چون بایران زمین آمد بپیرام ملایقات نموده او را بدین خویش دعوت کرد و مشهور
عاقبت در مبداء حال سخنان او را بشمع رضا اصفا نمود تا مطمین خاطر گشت و متابعان
جمع شدند انگاه علما و مملکت را فرمود تا بامانی در مقام مباحثه و معارضه در آمدند و
او از جواب این عاجز آمده ملزم گشت و چون کفر و ضلالت وی بر همه روشن
شده بود توبه بر او عرض کردندی مانی از قبول آن امتناع نموده پیرام مثال او را پوشت
از بدن جدا ساخته بر دروازه مشهور عبرت للناظرین پیاوخت و ایناع او را دعوت
او بر و ان کرد اند مدت سلطنت پیرام سه سال سه ماه بود **پیرام بن پیرام** پیرام بن
پیرام هر چه تعلق که بفرزند از جهت خویش داشت او را موسوم با سم خویش کرده و لیکن
کردانید بعضی گفته اند که در مبداء سلطنت نظم مایل بود و بامانت اعیان و اشراف
مشغول اکابر و رسالت که بکینه آمده خواستند که او را از زمان بر دارند و می نمود
آنها از این صورت خبر شده باین گفت مصلحت وقت در آن است که باین که باین که باین که
ملازمیت بادشاه نمایند تا بهم بصلح آید امر او دولت و متصدیان خدمت از زبان
و فرستاد خواتن لاری غیر هم در گوشه خریدند علی الصباح پیرام یکیک از ملازمان در
کمر بای که دون اساس اطلبیده نیافت و هم با و راه یافته بغایت طول و متفکرند و این
انها می نمود بدان در آمده بخی که معارف این بود بر زبان آورد و پیرام سرگشته
او را اغراز و احرام نمود میوید حضرت نظم طلبیده پیرام اجازت داد انکا میوید سیرت
شاهان ماضی را بر شمع کردن گرفت و گفت که سبب بقا این افعال مرضیه و اعمال
سینه و صفات حسنه و اخلاق پسندیده بوده و داستان اسکندر و اردشیر و
خواند و قصه بهمن بن اسفندیار را تقریر نموده پیرام متنبه گشته از خواب غفلت بیدار
گشته قبول کرد که از طریق ابا و اجداد خود عدول بخوید و مواظب میوید در دل جاداده
بوجه حسن زندگانی پیش گرفت تا اجل موعود رسید مدت پادشاهی او هفده سال **پیرام**

بن بهرام بن بهرام بن بهرام بن هرگز بهرام مثلث عبارت از دست و در بعضی تواریخ
 چنانست که این بهرام در زمان حیات پدر و اجدادش مسکینان بود حافظ ابرو نیز گوید که
 بهرام بن بهرام که در آن روز که بر تخت نشست گفت که ماستی بادشاهی ام بواسطه
 آنکه از نسل بادشاهانیم و همگی هست ما متصور بر آنست که رعایا در عهد آسایش باشند
 و سپاه و رعیت زبان بدعا و ثنای او گشته باز گفت که اعتماد ما بر کرم حضرت معبود است
 و جمیع مقامات و توفیق او صورت اتمام پذیرد و اگر در عجز یا چیزی باشد بود با شما نوعی زندگانی
 کنیم و هر که نشود بر آفرین کند و هم حافظ ابرو گوید که مدت بادشاهی او سه سال
 گشته اند **نرسی بن بهرام** ثانی او پسر بهرام ثانی و برادر بهرام ثالث است **بیت** چو نرسی
 و لیعهد بهرام شد جهانش مطیع و فلک رام شد ولی در است پیدار و رای صواب
 کف پیچ دریا و طبعی جواب چون بود و خوش طبع نیکو نهاد ملک اندرون رسم نیکو نهاد
 از اطراف ارباب دانش خواند در کج بکند و گوهر فشانند و چون بر تخت سلطنت آمد
 گرفت گفت بانشکر نعم آلهی که آن عبارت از سلطنت از سلطنت و بادشاهی است
 بعد از انصاف خواهم گذارد و امیدواریم بدان خدای که خلافت خود را بجا از انانی
 فرموده که مملکت را معمور دارد و بادشاه برقرار باشد و رعیت خوشوقت زندگانی
 کند و رعایا باید که از خدای بترسند که با هم معاش بر وجه احسن نمایند و بر هر سلسله
 کنند که صلاح ایشان در آن بود و با وجود آنکه بلبو و لعب میلی تمام داشت مگر ملک
 نیست که بکشد چنان بر ممالک ایران جلوس فرموده بغیر طایفه که در زمان پدرش
 مباشران اعمال دنیوان بودند مثال داده در تاریخ مجمع مسطور است که در ایام حیات
 خویش تاج شاهی را بر فرق پسر خود هرگز نهاد و همت بر فکنا یابی یا خاک مهر و فکانت
بیت شنیدم که چون شاه را یت گرفت زانند که انکلت بر لب گرفت بدو گفت
 دستور و الا تبار که ای از نیر و از نیایا دکار چه چیز است اندیشه بادشاه ز تاج کمر
 یا ز کج و سپاه همین داد پاسخ که راهی در از راهی اند باید نشیب فراز ندانم
 بدین راه چون جان برم چنین راه خون بیابان برم بگفت این سخن در جهان در گذر
 و زو ماند افانده و سرگذشت مدت سلطنت نرسی بقول اصح نه سال بود و بنفسش مگر
 بکانت **هرمز بن نرسی** چو نرسی ز کبکی که آنه کردند از و تحت شاهی بهر فر رسید
 اگر چند بد خلق و جبار بود ولی داد و در زدنش کار بود بقی دست را سیم
 دادی و زرد نمردی بمردی توانگر نظر در اوایل حال بدخوی و ترس روی بود

و چون ملک پدر بوی منتقل شد در رعایت رعیت و فقیهانه مرعی نگذاشت گویند
 که نزد همت او خاک و زرو یا قوت و حجر یکسان بودی و طالع او با عمارت در
 موافقتی داشت بر هر خرابه که نظر افکندی از اثر تو جیه او معمور شدی و بر هر
 ویرانه که بگذشتی از زمین مقدم او آبادان گشتی آورده اند که هر فرد دختر بادهای
 کامل را خطبه فرمود حاکم آن سرزمین محذره را با لباس تمام و تجلی مالا کلام بران
 ملک فرستاد و شهریار ایران او را در قصر خاص جای داده هر چند میخواست که با وی
 لحظه خلوتی گیرند و از گلستان جمال او کلی چسبند نمی گذاشت قطعا با شوهر سر در نمی آورد
 روزی شاه در امتناع دختر در خشم شد و نزدیک زیر کس فرستاده استفا را نمود
 که هر که فرمان بادت را ایند و بر عصیان استوار نماید سزای او چه باشد و چون
 قاصد بخانه وزیر رسید و جناب وزارت تاب را حاضر یافت از پسر وزیر صورت
 مسئله را پیرسید آن ساده لوح گفت که شخصی چنین سخن قتل باشد و قاصد باز گشته
 جواب را بر برای ملک معروض گردانید و چون این جواب بشمع هر فرزند رسید با دختر
 میل مباشرت نمود دختر عادت محمود سرکشی آغاز نهاده هر فرزند خشم فرمان داد
 تا دختر را بقتل آورند و بعد از وقوع این قضیه ملک هر ازین حرکت اطمینان شد
 و تاسف و تحیر بسیار خورده اند امت خود را محقر میداشت تا روزی از وزیر مسئله
 گذشت را پرسید و وزیر جواب داد که شخصی بفرمان بادت علیه السلام سخن قتل است
 مگر آنکه زنی یا کودکی یا منشی یا دیوانه باشد و ملک را بر دیگر سوال کرد که شخصی که خون
 بکنای ای امباح گرداند با او چه باید کردن وزیر گفت که او را بپای گشتن و بپایین
 سخن بادت شاه فرمود تا سر وزیر را از حلق بر آویخته برادرش بکشد استند و بادت شاه
 بقین نمود که سخنی را که وزیر در موهو و نو پای دار بگوید بشمع او رساند و نوبتی
 وزیر بدان موضع رسید که گفت چه گویم با کسی که در دنیا و آخرت با و مقادمت
 نتوانم که داماد در دنیا بسبب آنکه بادت شاه است و در آخرت بجهت آنکه حق بجانب
 اوست و چون این خبر به فرزند رسید وزیر را تربیت فرمود مثال داد تا سرش
 از دار فرو گرفته بجهت و تکفین کردند مدت سلطنت بقول صاحب مروج الذهب
 سال بود **پور ذوالکف** بن هر فرزند هر فرزند بر بقا خرامید از حمل خان و جز داشت
 و میخان و کاهان با او گفته بودند که پسر از صلب تو ظاهر خواهد شد که ملک پدر
 منتقل شود و بادت ثامن و کردن گشتن را مقهور سازد و مدتی مدید ما حوال رعیت

و سپاه بردارد و نابین هر فرزایان ملک را بجا بخت فرزند موعود و وصیت کرده
 بودنی بجهت از فوت هر فرزایان ملک زمانی متولد شد و با اتفاق اکابر و اشراف
 مملکت آن جوان بخت بن پور موسوم گشت و سکه و خطبه بنام او مقرر
 شد و هر روز دو نوبت خلافت بر در قصر او بلا زحمت می آمدند و احرا
 و وزیران بدستور موعود بقیصل جهات می پرداختند و درین اثنا در اطراف
 عالم این خبر انتشار یافت که در عجم شهر یارنی نافذ فرمان نموده است
 و امانی و حسن بخدمت کودکی مشغول اند که هنوز در کهنه است و ملوک افغان
 طمع در ولایت ایران کردند و از عرب و روم و ترک کردن کث حرکت
 کرده بضبط سرحد مایه قیام نمودند و پیش از همه بنابر قرب جوار جمیده آباد و
 عبدالقیس است غارت و تاراج برکت دند و آتش فتنه و فساد عرب
 در حد عجم مدتها اشتغال داشت و چون بن پور پنج ساله شد صیت
 داشت و نجابت او در ممالک شهرها یافته مفضل این محل آنکه بن پور
 در آن آوازه شنید از آواز غلغله پیدار شده پرسید که سبب این شجرت
 گفتند بواسطه عبور آئینده و رونده بر چیزی که مقصود است بر دجله
 از دمام واقع میشود بن پور گفت که تدبیر این واقع قضیه آنست که چیزی
 دیگر بر بندند تا آب خدگان و روندگان از دمام ننگند موبدان و بزر
 گان این سخن از بن پور شنیده از وی حسابها گرفتند چون
 بهفت سالگی رسید میل سواری و چوگان بازی نمود و در هشت سالگی
 آئین تخت و فرمان دهی حکومت محمد داشت و در شانزده سالگی
 بنار کس از مبارزان عجم و بعضی گفته اند که چهار هزار برگزیده
 متوجه بعضی از اعراب شدند که بجد و وفارس آمده بغارت و قتل
 مشغول بودند و مانند قضای مبرم بیک ناگاه با بجا عت یافت و هر که
 از بن یافت بقتل آورد و بقیته السیف که بخت بولایت خود رفتند
 و در کنار دجله و فرات از بن نماند گشتنها مرتب داشته هر کس از دیا
 بقطیف آمده در ولایت بحرین گشتند بسیار روی نمود و از اینجا به بحر آمد
 و از بنی متمر و بکر و امل و عبدالقیس جمع گیر که در آن دیار بودند چندان
 از آن قوم گشت که جو بیای خون روان گشت و چون از گشتش ملوک شده فرمان

داد تا شهنشاع عرب سوراخ کرده رسیان در کتفهای ایشان می کشیدند و پس
شاپور و والاکتاف گفتند و گویند اجداد رسول الله صلی الله علیه و سلم مالک این
نفر پیش او رفت و او را از آزار محوم عرب پرسیدند و گفت از میان کشیده ام
که از عرب شخصی خبر دهم که هلاک ملوک عجم را سبب باشد بدان کینه این قتل میکنم
مالک گفت شاید که قول همچنان دروغ باشد و اگر راست است و البته بود نیست
پس اولی چنانست که این قتل کمتر باشد تا آن صاحب دولت را نیز کینه کمتر
شود بدین سببش پور دست آزار عرب داشت بنابر آن اعراب
خود را آزاد کرده مالک شمارند بطون کتب باین جز مشحون است که شاپور
ذوالاکتاف بعد از طوایف و کتاف ولایت عازم دیار روم شد چون
بجد و آن ولایت درآمد خواست که در لباس جاسوسان بدرالملک قیصر
رود و در اطوار او ضاع ایشان متاذه نماید لاجرم لشکر در موضعی متنا
گذاشته بجانب قطنطیه که تحت گاه روم بود توجیه نمود و بعد از قطع منازل
مبغضه رسید اتفاقاً در آن روز که لشکر در آمد قیصر طوسی سنگین داشت
و از غرایب غا حالات آنکه پیش از خروجش پور از لشکر گاه خود قیصر مصور
مبعرکتاه عجم فرستاده بود تا صورت او را کشیده بقطنطیه رسانند و
و مصور بموجب فرموده پیاپی سیر اعلی معاودت کرد و پور بعد از مر حجت
مصور قیصر متنا داد تا صورتش پور را در ادانی کاسه در پیش
کردند و پور در روز طوی بر مایده از موانید قیصر در میان لشکر نشست و
در آن مایده کاسه بود مصور بصورتش پور و بعضی از مقریان قیصر را که
مصورش پور نظر افتاده و هر دو را هیات متنا به و متنا کل یکدیگر دیده
فی الحال قیصر را از صورت حال آگاهی داده بفرمان بادش روم ذوالاکتاف
کتاف را کتان نزد او بردند و قیصر از حال او استعلام نموده بادشاه
جواب داد که من یکی از مخصوصان شاه تورام و بنابر جریمه که از من صادر
گردد باین ولایت آمدم و چون را یکدیگر ازین حدیث متنا قیصر رسید
در تمهید مبالغه نموده بشیرتیز کرده پور صورت راستی در میان نهاده
قیصر فرمود تا او را در جرم کاسه گرفتند و مدت یکسال در قلعه محبوس بودند تا ایت
قیصر بفرم استخلاص عراق و فارس در حرکت آمده و قیصر در وقت توجیه فرمود تا

۱۵۱
اورا از قلعه فرود آوردند و پاده غاشیید در کردن نهاده در رکاب میدوانید
و قیصر در ولایت ایوان خرابی بسیار کرده چنانچه در هر ولایت رسید درختان را
به تیر سیداد از پنج برکنده و چون بظاهر چند پور از خورستان که وجوه فری
در آن قلعه مستحسن شده بودند رسید بجای صره مشغول گشت و در شب عیدی که
بجیب ظاهری عیدرو میان بود و در حقیقت عید فارسیان قیصر و طبقات خصم
بعین قریب مشغول شده موکلان از محافطت شایو ر غافل مانده و شهر یاریم بعضی از
اسیران فرس که بقرب او مشدد بودند اشارت فرمود تا بندها هم گت ده بمقداری
روغن گرم بر جرمی که بر تن او خشک شده بود نرم ساختند و از بند خلاص شده
بدر و از حصار شتافت و محافظان درون بروی شاه را با و از شتافتند و در
گت ده او را باندرون بردند و طلیط کوس بت رست با و ج علیین رسانیدند و شایو
فرماند تا در خرابی بگت دند و بر استعجان ابطال قسمت نموده از شهر بایرون آمده
چون بلاد ناکهان بر قیصر تا خسته قیصر سر و دستگیر گشت و تا مدت ده سال در حبس ماند
شایو را و را تکلیف نمود تا در مدتی حبس کس و دم فرستاده مال از آن ناحیه آورند
و هر خرابی که در آن ولایت از رومیان صادر شده بود اصلاح کردند بجای درختان
خرما و اشجار و چون از روم آورده نشاندند و چون مملکت شایو بر دستور محمود گشته
قیصر در حضرت آنوقت از زانی داشت و در بعضی از تواریخ مسطور است که شایو
فرمود تا با بهای قیصر قطع کردند و بینی او شکافته مهاری در آن کشیدند انگاه
بدر از گوتی نشاندند و بر و مشرف فرستاده هفتاد و دو سال که مجموع عمر او بوده
به جهان بانی اشتغال نمود **در شیر نیکو** برادر شایو ذوالاکتاف بود از مادر
شیر شایو که کوچک بود با دشت هی بار شیر داد تا چون شیر شایو بزرگ شود بدو
سپارد و در شیر مردی عاقل بود دل در دولت عاریتی نیست و با مردم نیک
کرد بدین سبب نیکوکار لقب یافت چون برادر زاده این مجد مردی رسید ملک
بدولت کیم کرد و خود کرانه گزید مدت دولت او دو از ده سال بود **شایو برین شایو**
شایو برین شایو ذوالاکتاف پادشاه عادل مشفق نیکوکار بود بار عیت حسان
کرد و استمالت نامها با اطراف نویت و عیش ارد شیر مخلوع بمطاعت او مفاخر
موز و شکار و دوست بود و در نخل گاه بادی سخت برآمد و ستون بارگاه
بگت و بر سر او آمد بدان در گذشت و مدت پادشاهی او پنج سال و چهار ماه

بود سروین و جوزین معاشراد بودند بادشاه روم را در حالت رحلت پسر کوچک بود
پیشش تا پور پیغام فرستاد که کسی را فرست تا ملک محفوظ دارد چون پسر بزرگ شود
بد و بسیار دوست پورین سروین را فرستاد تا بر ملک روم حاکم شد چون پسر قیصر بجد
بلوغ رسید سروین ملک ایدو می سپرد او سروین را اجازه ت مراجعت نداد و در
روم ننگد هشت سروین تا عهد بهرام کور در روم بماند **بهرام بن شاه پور** چون
در زمان پدر و برادر حاکم کرمان بود ملقب بکرمان شاه شد گویند که بغایت نیکو است
و پاکیزه سر برت بود و بعد از پانزده سال که از حکومت او بگذشت سپاه بروی
هجوم کردند و در غاری تیزی بر مقتل او آمده بدان در گذشت و در تاریخ مجمع آورده
که جمعی گویند که بر دست یکی از خویشان که با او غرضی داشت پیر حرم کشته شد و انتشار
این افعال از عادت و بر بدیع و غریب نیست **بر در جرد و الایم بهرام** بن در جرد
الایم اورا عجم نزد گوید که کار گویند بعضی اندوه زنده کند بعضی بنزد جرد را پسر بهرام
و بر جی برادر وی گفته اند قبل از سلطنت بدانش و تمیز و محاسن افعال و کرامات خلق
و تجربه بسیار ممتاز بود و بعد از سلطنت ستم بسیار و زیدین گرفت با سپاه و رعیت آن
رسیدن تا غارتها بجز کم اندک عقوبت بسیار نمودی و شفاعت بجای آورد باز که گفتا
آن فتولی نمودی از ارتکاب معاصی پاک نداشتی و امثال مناهی را از فرمان الهی
انگاشتی عظیم ظالم و ستمکار بود او را نیز که بزه کار عرب است لقب کردند بنجرا
فرمود تا طالعش احتیاط کردند گفتند مرگ او بکینا چشمه بنجر آسان خواهد بود نظر
کرد که در مدت العمر بطرف خراسان نرود بوقت مرگش زحمت رعات بر او مشغول
شد و بهر چه چیز اساک نمی پذیرفت طلیسان گفتند بنجر آسان باید رفت و آب به
چشمه بنجر غسل کردن یا صحت یابد یا چارها گرفت و بدان آب غسل کرد و صحت یافت
بر بنجمنان عظیم منکر شد و گفت آنچه باید صحت می بود زشتی بر من عرض کردند
تا ازان اجتناب می نمودم و هلاک خواستم شده نمیدانست که قصاص و قدر
در کار خود استادند و او را بیای خود بلب کور آوردند تا گاه اسپه بغایت
خوب از آن چشمه برآمد و با بجای آمد نمیکند بنزد که از آن زمین بر می نهاد و چون
پاره دم در می انداخت خفیه بر سینه بنزد که زد و او را بکشت و باز به چشمه رفت
مده بادشاهی او پست یکال می نمود در عهد او اکثر اریان از ظلم و جورش خراب گردید
بهرام کور بن بر در جرد از باب اخبار چنین گفته اند که فرزندی که از یزد جرد

متولد شدی مانند کل اندک بقا بودی و نهال عمر او از باد حوادث در بهمان
 روز منقطع گردیدی و چون بهرام متولد شد از جنگ اجل امان یافت بدری وجود
 او امیدوار گشته و آخر نعمان بن امرء القیس که از قبل او والی ولایت عرب
 طلب داشت و بهرام را با و سپرده وصیت کرده که در بعضی از مشربیات آن
 بلا ممکن خوش و منزلت لکشی که بعد و بت و اعتدال آب و هوا موصوف باشد
 اختیار کند و نعمان بهرام را بولایت خویش برده از برای تربیت او سه دایه
 کرد و با لجه نعمان بعد از رجوع از ممالک ایران تخلص استادان حرفت پناهی کرده
 شنید که در نواحی روم مهندسه است چایک دست شیرین کار موسوم بدستار
 که قبای این مهم برقد او دوخته اند و مصباح این شغل بحرب دستی او
 افروخته لاجرم وجه مونت توجه شمار در مرتبه مشهور قاصدان شیرین
 سخن ارسال نمودند و استاد مذکور بخدمت شافیه مشمول عاطفت گشت
 و با اشارت نعمان موضوع که فراخ عمارت چنان بود اختیار کرد و در ساعتی که
 نظر با بهرام معود بود و نسبت با و نیز یک قصر طرح بینداخت و در بعضی از
 تواریخ مسطور است که آن عمارت شمار چنان ساخت که در شبان روزی بچند
 رنگ مختلف صبح دم از رنگ و در وقت استوا سفید و بعد از ظهر زرد و بنظر
 آمد و چون تمام شد او را باد شاه خلعتی حاضر و نعمتی وافر داده بشما که شمار
 متوقع بود و ساد دل گفت که اگر امید انتم که ملک با من این تلطف و
 انسان خواهد کرد عمارتی بدیع را ازین میبایست ختم چنانچه بهر طرف که آفتاب
 حرکت کردی آن قصر بدان نمودی و نعمان بتصور آن که شاید که شمار جهت
 دیگری از ملوک بنای بهتر ازین رونق طرح اندازد فرمان داد که او را از بام
 مذکور برانداختند تا هلاک شود این قضیه در عرب مثل گشت آورده اند که نعمان
 بت می پرستید و وزیر او کیش ترسائی داشت و از قصار روزی در ایام
 بهار نعمان با وزیر خویش بر بام خورنق نشسته بود و در آثای آنکه نظر بر
 انهار و سائین و مرغزار را که در اطراف و جوار بت قصر می بودند
 با وزیر در تکلم آمد که از موضع مطبوع تر و دل پذیر تر بر عرض که کیست
 نشان نمیدهد وزیر گفت چنین است اما یک غیب ارد نعمان پرسید که آن
 کدام است وزیر جواب داد که عدم و عرض فنا نعمان تعقیبش نمود که آن چیزی

باید از برش بدک است و زیر معوضه داشت که ریاضی رهنوان و فرایس خیان
و آن مرتب بر قبول این قوم و اطاعت فرمان رهن و رحیم و نعمان ازین
سخن متاثر شده بدین عیسه برگردید و از آن پذیر آمده پلاس در بر
کرده و ترک ملک مال و عیال داده سر در جهان نهاده و چنان غایب شد
که دیگر کسی از وی نشانی نداد و بعد از غیبت پسری مندر بترتیب بهرام
و تعظیم امور خاص عام اشتغال نمود و ست هزاره چون یمین از برار خست
مند از رنج و است و علماء و هنرمندان جمع آورده فرمود تا بتعظیم او پرداختند
و باندک زمانی بهرام در حکمت علم و آداب فروشت و اشتغال آلات
حرب و ضرب درج کمال یافت و بعد از فراغ آنچه سلاطین ارباب است
ست هزاره شکار و شراب و عیش می پرداخت در آشنای این حال بسج او
رسید که پدرش نزد جرد عالم فانی را وداع کرده و عظمای فرس اتفاق
نموده یکی از اولاد بایک را کسری نام بر سر فرماندهی نشاندند و بهرام
ازین جز متاثر شده از مندر بن نعمان التماس نمود تا او را بنوعی
مدد نماید که ملک موروث از چنگ عدایرون آمد و مندر انکت قبول
بردیده نهاده هم در آن آوان فرزند خود نعمان را بانشکری کران در مقدمه
بجانب ایران فرستاد و بهرام و مندر باسی هزار سوار از عقب متوجه شدند و چون
بدان دیار رسیدند اعیان و اشراف ملک ایران استقبال از پادشاه
عرب و محمل ملاقات کردند و میان بهرام و عظمای فارس معارضات شد
و بعد از قتل و قتل بسیار باستصواب بهرام هم بر آن فرار یافت که تاج
شاهی را میان دو شیر کرسنه نهادند و هر کدام کسری و بهرام که آتر از من
دو شیر زیان را بایند منصب سلطنت با و مفوض باشد و ببطام شهید دوست
زیان با افسر کیان بمیدان آورده بهرام بکسری گفت که قدم پیش بایند نهاد
و تاج بر دست کسری اندیشید با بهرام گفت و و الید منم و طاعت تحت توی
نخت ترا بر کار با مبارت بایند نمود شهریار دل بهرام متوجه تاج شاهی شد بگری
فاصله او گشت و شاه شیرنگا بر آن سبع سوار شده بسنگی که در دست بهرام
زدن گرفت و شیر دیگر بجانب او آمده گوشهای این شیر را گرفت
و چندان سر هر دو را بر یکدیگر گرفت تا مغز از دماغ دو کوس شیر پرور

از خدمت شاه دلیران روی پیشه شیران نهادند تاج را بر گرفته بر تارک نهاد
و در بیان روزگار اعلان نموده چون این امر غریب از بهرام کور صد دریافت کرد
کشتان عرب و عجم آفرینیا کرده و تعجبها نموده سر بر خط فرمان نهادند و اول کسی که
سلطنت بروی سلام کرد کسری بود و بهرام در سن بیست سالگی پادشاهی یافت
رسید و در عهد باط عدل انصاف کوشید و مندر بن نغان را با انعام و احسان
فراوان بدیار غرب باز گردانید و چون بصید کور بغایت مولع بود بنابراین او را
بهرام کور میگفتند و بهرام بعین و عشرت منوچ بود اکثر اوقات بکشتیدن با دکل
زنک و استماع نغمه خود و جنگ طرف می نمود بنابراین بکاکان طبع در مملکت فرس
کرد و تحت خاقان ترک باد و است و پنجاه هزار مرد تیغ گذار از اموی
عبور کردند و بهرام یکی از اقربا را به نیابت گذاشته با هزار سوار با هم شکار از
فرس برون رفته بجانب اذربایجان روان شد و کابو عجم بر سپیل یقین با هم گفتند
که بهرام طریق فرار اختیار کرد از نگاه ملکوتی بختان نوشته اظهار طاعت کرد
از آنهم بهرام او را اعلام دادند پادشاه ترکستان خوشدل و شادمان شده
با هستی و غفلت تمام قطع منازل میفرمود و بهرام از اذربایجان دو منزل بجانب
ارمنیه رفته پس راه گردانید و از طرف دربندشروان بخوارزم شتافت
و از آن سرحد متوجه بحر خلیج فارس گشته بعد از وصول بمقصود در شب بخوار فرمود
تا بیکت از گاه از ساحل جانب شکرگاه نفر در دمیدند و دست بقتل و غارت
تا راج بر آوردند و ترکان این المقبره کوپان بهر طرف روان شدند بهرام بیارگاه
خاقان در آمده سرش را بدست خویش از تن جدا کرده بعد از وقوع این فتح
و قرار ولایت و مملکت تنها برسم تمام ولایت هندوستان رفت و در انجام داد
بسیار کرد چنانچه خلیج خلیج که پادشاه اینجا از کشتن این قیل عاجز بود بهرام بین آنها
اقبل ابلت در این جزیره شکل پادشاه هند رسید متعجب گشته با حضار او فرمان
داد بهرام بملزمت پادشاه رسیده شکل خواست تا ملازم او باشد بهرام پذیرفت
شکل ختر خود را در عقد از دو جوش کشیده بهرام بعد از چند گاه از شهر یار هند
مرخص گشته مقضی المرام بدرالملک خود مراجعت نمود مدت سلطنت بیست و سه
سال اوقات حیاتش چهل و سه سال و الله اعلم بحقایق الامور و احوال **بهرام کور**
بهرام کور چو شد کور ما وای بهرام کور هم از تحت کت و هم از تاج دور و لیعهد

یزدجرد سلیم که در پیشش سخن بود طبعش کریم بخت بزرگ برآمد چو مهر بر افروخت از بخت
 بخت بر بخت و بر بخت بدویش در مانده نداد و سیم و این یزدجرد و عنب فرقا
 عادل و بادشاهی عاقل بود و در محاسن ادب مکارم اخلاق کامل و مهر می آید که در
 ایام دولت پدرش از وزارت استفا نموده بود در آتش کده عبادت میکرد وزیر
 ملک گردانید و چهار ابعاد داد معمور ساخت و ملوک آفاق بدستور زمان بهرام
 خراج سال بسال بجز آنکه او میرسانیدند و یزدجرد در بیضا طاعت اقامت با
 و اجلا دکیومرت و شداد کرد و چون سالی چند از مملکت او بگذشت پادشاه
 روم خراج معهود باز گرفت و پادشاه ایران نرسی را با جمعی کثیر از دلیران بدان
 صوب فرستاده چون حاکم روم را جلالت او معلوم شد باو ای مال مقرر شد و یزدجرد
 هفت کشور نمود مهر نرسی مقتضی الوطن باز گردید آورده اند که یزدجرد را دو پسر بود
 مهتر فیروز نام داشت و کمتر هر فرزندش فایرانکه با فرزند کمتر نظری داشت فیروز
 بمملکت نیم روز نامزد کرد و هر فرزند او نیکو کرد اندید گفت **مثنوی**
 اگر چند فیروز با فرومال زهر سوختند چندین بخت **بهر** فرزند سیم است
 خردمندی نهم بالست **و چون** است سال از سلطنت یزدجرد بگذشت
 او نیز راهی که پدرش رفته بود روان گشت **ست** شاه که پی سیاست و پی
 شور و شکر بود **نه** چه دیر از پس بهرام کور بود **جانش** قرار قبضه ایوان
 مشتری **قدر** در ای طارم بهرام هور بود **بگذشت** از بران شد و گر چه
 از جهان **بجان** چو مار آمد کوشان چو مور بود **قال** من مفتح العلوم و بینه
 سپاه دوست ای محب الجیش و الله اعلم **هر** **فرزند** **یزدجرد** بعد از وفات
 یزدجرد هر فرزندش امور عالمیان برداشت اما ظالم و بدخلق بود و چون فیروز
 این جز را شنید از برای استمداد بیلا دیها طله رفت و استغاثه نمود
 که پدر حق من ظلم کرد چه برادر خور و ذولی عهد ساخته مرا از مملکت محروم
 گردانید و ملک بیاطله بعد از آنکه فیروز را بصدق این قضیه سوگند داد
 هزار کس را بحداد و نامزد فرمود با آنکه ترند را با مضافات نواب او گذشت
 و فیروز آنکه کشیده بهر فرزند غالب آمد بر وایت اصحاب از بهر جبهه برادر
 در گذشت و اهل بیاطله باغام و احسان موفور مخصوص داشت باز گردید
 و از تقریر حافظا برو چنین معلوم میشود که هر فرزند او داد پسندیده

یا رسول الله چگونه یکدیگر در یک کفر قریش در قصد انداخته بودند حضرت بهر کس از بزرگان مکه فرستاد که در آنجا
در آید و مجلس بنویسد و در آنجا هر کس که میسر شود در آنجا حاضر شود و گفت و راهی در مکه که من خود
کردم روز دیگر سلاح پوشید و فرزندان اتباع خود را مسلح ساخت و مسجد الحرام را دید و این خبر را به جلیل رسید چون مطعم
بدین بهمت دید گفت مجری با تابع کشت محرم ابو جلیل گفت که از تو امان داده ام پس زمان دادیم پس حضرت بکشد و در آنجا
خانه کعبه جای آورده و در کعبه نماز بکند و پس مطعم ندان کرد که ای کرده قریش من با او دادم محرم را بچکس اند و ای بکنند پس حضرت
بجانه خویش تشریف آورد و مطعم و اولاد و بی محافطت می نمودند و سدرین ماه شوال حضرت سید عالم صلعم عایشه و سوده را با خود
کرد و مقول است که زید بود و در مکه نام خود را به علم زن عثمان بن مطعون بود نزد آنسر و در آنجا بعد از وفات حدیجه گفت چرا
زن من خواستی گفت که از زن منم خود که گفت اگر بکرمی خواستی عایشه در دست دوست تو ابو بکر و اگر هست میخواستی سوده در دست
زید که کایان تو آورده حضرت فرمود بجهت من خوشگاری نامی خواهر اول بخانه ابو بکر آمد از زبان آنحضرت خوشگاری نمود ابو بکر
در خاطر و غنای آنکه پیغمبر خدا و اخته بسته ام یا خست برادر توان خواست خود به نزد آنحضرت آمد و صوره و غنای و صند
معرض آنسر و رسانید حضرت فرمود باز کرد و ابو بکر که منم تو اخته اسلام است نه نسبتی که موجب حرمت نکاح باشد تو
نزد ابو بکر آمد به بنام حضرت رسانید باز بخاطر صدق خدشته به آنسر چه مطعم بن عدی عایشه را برای سپهر خود خطبه نمود
بود و ابو بکر قبول کرده ابو بکر که خلاف وعده کرده بود بدین سبب خود را سزاگذاشته بنجاه مطعم رفت زن مطعم چون ابو بکر
را دید از دور گفت ای ابو بکر میخواستی که بسزما از دین مگر دانی و سلمان ساز تا در خسته خود بوی دمی این هم نخواهد
رسید ابو بکر از مطعم پرسید که تو نیز همچنان میگوئی گفت ای صدیق بنی تمیم دانسته بنجاه مرا حجت نمود و خود را گفت
بپنجره اصلیم که تا تشریف فرماید خواهد دانست و در از زبان ابو بکر بگذاشت و حضرت صلعم بنجاه وی تشریف فرمود و عایشه
نکاح کرد و در آن روز عایشه شش ساله بود آنگاه خود بنجاه سوده آمد و ویرا برای آنسر و خوشگاری نمود و او از پدر و احوال
خواست بدین شرح را اجارت داد و گفت پنجره میرا که است پس حضرت بنجاه زمره رفت و سوده را در عهد نگاه خود
و او را می نمود که حضرت بعد از حدیجه با وی فاف فرمود و با بسیر آوردند که چون جنبیان از بطن نخله بمنزل خویش راجع
نمودند موجب فرمود پنجره صلعم قوم خود را بدین آنحضرت دعوت کردند بسیار از ایشان آنسر و رانان دیدن میان آوردند و بعد
که شش تن سه ماه از بطن نخله بجهت شرف ملاقات سید کاینات متوجه مکه شدند جبرئیل علی آنحضرت را از آمدن افواج حجاج
گمرا دید حضرت سید انام این مسعود را ملازم گردانید متوجه موضع حج گشت چون آنحضرت و این مسعود شیب چون رسیدند
آنسر در با کشت مبارک خود و این بر زمین کشید این مسعود را فرمود که ازین خط قدم سپهر و نیک که ناکاه آفتی تو رسد
و آنکه حضرت صلعم در بالای پشته نماز استخوان شد و سوره که یطه در نماز میخواند که و او زده نزار علم در زیر علی جمعی کثیر از
طایفه جنبیان بلازمست آنسر و در آنجا رسول صلعم ایشان را میان دعوت نمود و جمله سلمان شدند آنگاه آنحضرت
در آن شب و او زده شخص از پشته رفت چنان خست یار نموده مهمات تشریف ایشان را تعلیم فرمود و امر کرد تا بدیکر آن اموات
آنکه و متفرقی شدند از عبد الله بن مسعود مروست که در آن شب بر تن لکرک ایشان ایستاد دیدم که نزد آنحضرت می آمدند و او از نا

سیرت و نیکو نهاد بود بدینچه میفرماید **سیرت** هر موزیر بد جرد خداوند بود **یا کیره**
 زاده و سیرت نیکو نهاد بود **یا** بهیبت و شجاعت و ستم افندیار
 با عدل و مکرمت کیقباد بود **یا** اوزاره همجو رعد در افکند و در کدت **یا**
 کوی بکوه و دشت مکر ابرو باور بود **یا** قال مفاخر العلوم و بقول صاحب تاریخ
 جعفری مدت یادش ای هر فریکال بود و در تاریخ دیگر درین باب هیچ بنظر نرسیده
قبر و بن بر دجود که بعد از قتل برادر خود هر فرستاده نفر از اهل بیت او بر سر
 حکومت نشست و اظهار حسن سیرت و وفور معدلت کرد و گویند که بعد از
 انقضای یک سال از حکومت او مدت هفت سال باران از آسمان بارشید
 آب انهار تغا و لی خاصش پیدا و بلائی غلا استغلا یافت و شدت استیلا
 پذیرفت و اهل بایضت در روز و شب فرص خور و کرده ماه قناعت کردند و از غم نان
 کار بجان و از هوس کوشش کار و باستان رخوان رسید محمد بن جریر طبری گوید که
 در جیحون و در دجله مطلقاً غم نماند و انجمنها و کارزارها زمین فرو رفت و بطور
 جمله هلاک شدند و هیچ کوه که کوهی نیست ابن سرین گوید که فیروز در ایام
 قحط سال خراج بر عایا بخشیده و معان با طراف عاملت فرستاده تا مردم
 اعلام دهند که شاه میفرماید که تو انکران در رعایت درویشان و محتاجان
 بقدر طاقت و توانی سعی نمایند اگر کسی در شهری و یا در قریه از زحمت جوع هلاک
 شود سر در این موضع بسیارست بادشاه معاف نخواهد گشت لا جرم
 در آن اوقات تنگی بغیر از یک شخص که او در اردشیر خراین پینوای در
 قالب پیداست که بهیچکس آفتی نرسید و چون فقر و احتیاج اهل غبار
 با علی در جانی ارفقا یافت فیروز و امالی مملکت روی بدرگاه بادشاه پی نیاز
 آوردند و آب سوز دل و آب چشم التهاب نایره جوع را تسکین طلبیدند
 تا و اب بی منت ابواب رحمت مفتوح گردانیده غلله بر حص و محنت برخت
 مبدل گشت و بلاد و قری و قصبات بحال اولی باز رفت و آب قنوات
 و عیون و انهار بر دستور معهود معاودت نمود و در کوشش مالک غنی حجت
 شمانت اعدا و مملکت مضمون این مقال ادا کردند **سیرت** دشمن آتش برست باد
 چنانکه بکوی خاک بر سر کن که آب رفته باز آید بجوی **یا** و چون امالی ایران از
 بلیه چنان خلاص شدند فیروز بقصد تسخیر ملایها طلبه بنا بر ظلم مظلومان که از جور فلک

از دیار خود بدرگاه مجتمع گشته بودند لشکریهای جمع کرده از انقضای عهد نینذاریده
هر چند اعیان حضرت و مدبران مملکت او را ازین منع کردند معین نیفتاد و سامت
شکرت پیمان شاه ایران را رسید آنچه رسید مفصل این مجمل آنکه چون خبر توجیه فیروز
خوشنواز ملک بیاطله استماع نمود و بغایت متوزع ضمیمه و پیرایان خاطر گشت
و یکی از سرنگان آثار خوف و اندوه در ناصیه او متبادله کرده معروض داشت
که طریق در دفع ستر فیروز آنست که مرادست و پایی بریده بر سر راه فلان فیروز
از ان محمد عبور خواهد کرد افکنند تا من بغایت آهسته میهم او را دفع کنم اما ملک باید
که بیاد داشت این خدمت در بارگاه بازماندگان من شفقت و مرحمت در بیخ
نفرمایند و خوشنواز ملتمس سرنگ را بمنذول داشته فرمود تا بقول می عمل نمودند
و چون فیروز بر سر راهی رسید سرنگ را انداخته بودند تا او از گفته که درین محل
شخصی است که دست و پا بریده فیروز با حضار آن مکار مثال داده از حقیقت
حال استغفار نمود سرنگ جواب داد که چون یکی از مخصوصان خوشنواز بودم
بنابر آنکه او را نصیحت کردم که بر رعیت مستم کن و با ملک عجم در مقام معارضه
میا که طاقت مقاومت او نداری به اینچنین عقوبت گرفتار و معاقب گردانید و در
پایانم انداخت تا طعمه سباع کردم فیروز بروی ترحم کرده بگو اطف خردانه و عذر دادش
و سرنگ مرا سم محمدت بجای آورده گفت که خوشنواز را بشهریار در مقام قتال
و جدال آید طریق عقل آنست که این راه پیاپی که بغایت نزدیک است بر سر او افکن
کنی و من دلیل باشم و فیروز بکفایت سرنگ فریفته گشته آنرا پیاپی کرد و عقلا
هر چند مضمون علیکم تا جمادال احوال است بروی خوانند تا فاع نیامد و در آن پیاپی
پیاپی آن معظم سپاه او را از لشکر هلاک شدند و فیروز با معدودی چند بجزار جد
و چند جان از ان مملکت برون آورده بمملکت خوشنواز افتاد و بادشاه با سارت
جمعی از خواص که از جنگ حوادث آماجافته بودند رسولی نزدیک ملک بیاطله
فرستاد و امان طلبیده خوشنواز پیغام فرستاده که بآنکه صفوت احسان و کرمیت
به نسبت تو بجای آوردم و ترا بکنج و سپاه داده بلکه مروت رساندم تا تو بر ایران
هم خدمت نه شکایت جمعی از اراذل و اوباش بقصد استصال فرستاده اند که
روزگار دیدی اکنون اگر عهد و پیمان موکد میکردی که بعد ازین محاربه بفرست
میاسر محاربه نشوی و لشکر نیز نفرستی جز ترا مغرور و محترم بایران باز گردانم و بار دیگر

را بر سر سلطنت بنام و فروز طوکار که درین باب سوگند موکد بر زبان
 راند و خوشنواز با صوف الطاف درباره او ازانی داشته رحمت داد که
 مملکت خویش باز گشت و فروز بهیئت از غصه این چون مار بر خود پیمید و شب
 در روز در فکر می بود که چه چاره سازد تا خصم غالب مغلوب گردد و چون فروز
 با غوای شیطان بر تقصیر پیمان و کفران نعمت خوشنواز جازم گشت و سو فرام
 شخصی که والی سیستان بود از فرزندان منوچهر نب داشت مملکت خود را با
 دو پسر بلا مش قباد و باو سپرد و بیعزم بلاد بیا طله کجبت گشت و هر چند مویدان
 و نیکو خوانان از شامت کفران نعمت و تقصیر عهد پیمان او را بخبر کردند جواب
 داد که من کوشش استماع ندارم من بقول بالشکر خاستگی بایستصال خوشنواز
 روی نمود ملک بیا طله نیز با شمع سیاه پرداخته در عقب لشکر گاه خود خندق
 عریض عمیق ترتیب داد و آنرا بجوهای ضعیف پوشیده مستعد قتال و جدال شد
 و چون تلاقی روی نمود خوشنواز از عهد نامه سابق را بر سر کرده و در برابر فروز
 آمده فصلی از و خاست عذر بروی خواند اما نفی بر آن مترتب نگشته و بعد از
 لحظه که فروز با سیاه اسب در میدان راندند ملک بیا طله از راهی که در میان
 خندق گذاشته بود بگذشت و فروز لشکر را تعاقب نموده یکبار در مقابل افتاد
 و اکثر خواص و ملازمان با وی موافقت نمودند و خوشنواز باز گشته دست قتل
 غارت بر آورد و بسیار بچینک آورده دختر فروز را که از عقلی روزگار بود اسیر
 کرد و بای باد سیاه عاقل که پسر ازانش کر معاف داشته دختر بچینک می برد
 و چون جزو افتحه عظیم بدانیه کبری بشمع سو فرام که از قبل فروز که در ایران حاکم
 بود رسید لشکر عظیم فراهم آورده روی ببلاد بیا طله نهاد و آخر الامر میان
 خوشنواز و سو فرام صلح انجامیده و در بدل آن خوشنواز اسیران ایران
 و اموال فراوان که از ایران گرفته بودند باز دادند سو فرام دست کام بولایت
 عجم معاودت نمود بلا مش نیز فروز را بر سلطنت نشاند و برادرش کر بخته نیا بیاده
 ترکستان بر مدت سلطنت فروز بقولی بست و شش سال بر وایتی بست و
 یکال بود بقیش مدد آن است **بلا مش بین فروز** چون عروس مملکت ادر
 اعتاق آورد عدل و داد کرد و در باره سو فرام احسان بسیار نمود و سلسله سباط
 مد این را و بنیاد نهاد هر کس که از وطن خود جدا شدی بلا مش حاکم آن موضع را

باجتماع

عقوبت فرمودی و با و گفتی که سبب ظلم تو بود که آن بیاره مهاجرت و طعن اختیار
 نموده و در مبداء سلطنت بلاش قیاد از بد این که بخت به او را و النمر روی نهاد
 و چون بجد نیش پور رسید یوز چهره سو فرام که ملازم او بود شکایت کرد و یوز چهره
 دختر خوروی مناسب اعضای از نبات عظمای آنجا پیدا کرده و مادر و پدر آن
 محذره را صحنی گردانید که دختر اینکاهی که متعارف ایشان بود بقیاد داد و دوشاه
 زاده بستنی با دختر بسریده آبی تاش شهنوت زده در بهمان شب دختر نیک اختر
 بانوشیروان حامله شد و صباح قیاد دختر را نعمتی جزیل داده بخانه مادر فرستاد
 و خود متوجه ترکستان شد و دست نهاده قطع منازل طی مرا حل نموده بدرگاه خاقان
 رسید و چهار سال آنجا مانده بعد از انقضای این مدت خاقان قیاد را جیش
 کثیر داده بجد و دایران فرستاد و چون بجد و دینش پور رسید پدر دختر را طلبید
 از حال منکوحه استفسار نموده آن شخص را نهاده بموئودی فرخنده مقدم داشت
 داد و قیاد نوشیروان را طلبیده در معاینه جمال و حیران بماند و در بهمان موضع
 بدو چیز رسید که برادرش بلاش بخت تالوت اختیار کرده است و از سرای
 فانی بعالم باقی رفته نوشیروان را بر خود مبارک داشت محزون زاده و مادرش بختی نام
 بد این با خود همراه ببرد **قیاد بن فیروز** چون بر سر فرمان دبی تمکن گشت و در
 پاره سو فرانواع مکرمت و احسان میندول داشته بدستور معهود فصل قضایا رجوع
 با و فرموده بتدریج اعیان در مهمات کلیه و جزیه مشورت با سو فرانگردد و جانب او
 بر جانب قیاد مرجع داشتند و از بادشاهی جز نامی نماند و از آنجا که عزت عظمت
 است قیاد بهمت بردفع تسلط او کجاست و شاه پور سپیدار که از سرداران و مصحاب
 بود و در خلوتی طلب داشته اظهار مافی الضمیر خود کرده شاه پور گفت شاه دل جمع دارد
 که من فردا خاطر او را ازین دغدغه فارغ گردانم و روزی شاه پور در حضور قیاد با
 سو فرادرمهم مناقشه میکرد که با آنجا رسید که شاه پور کند و در کردن سو فرانگرفته از
 مجلس برون برده بزندانش فرستاده بتدبیر پای او نهادند و در بهمان چند روز
 مرغ روحش از بند فضل قلب آزاد گردانیدند و بعد از گشته شدن سو فران قیاد
 در ملک تمکن شد و فوت گرفت سیرت خود را بدل کرده و از جاده معدلت بیرون
 رفت بدانرا بر کشید و نیکان را مقهور گردانید چون خلق را کار و بجان رسید و کار
 با شوان جمله با یکدیگر اتفاق نموده او را از سلطنت خلع کردند و برادرش را اجناسب نام

بپادشاهی نشاندند جاماسب از شعاع سعادت و خرازی نصیب بود و ضبط مملکت و دولت رای
 او از صایب دور بود و قباد را به بودر جهر که سپهر سو فرزند کور بود داده تا او را به مقام بدر بکشد
 و ندانست که بودر جهر از آن عاقل تر است که برایش چنین حرکات قیام نماید بودر جهر قباد را رعایت
 کرد و جاماسب با بودر جهر بدید و قصد او کرد بودر جهر با قباد گفت وصلت در پست که ملک های طایفه النجی
 ایریم و از وی مدد طلبیم ملک های طایفه پرستند و می مقدم او را با غراز و اگر ام پیش آمد و شکری بسیار بادی
 روانه کرد چون قباد را کشید اعیان و ارکان مملکت دانستند که با حمله او تاب ندارند جاماسب را باند
 کردند و با عذر او استغفار پیش آمدند قباد و معذرت ایشان بخفت مقابل کرد و بپادشاه شد و بودر جهر
 را وزارت داد و بعد از نه ماه آن دختر پسری بزا کرد در حال نوش بود تا برین او را بنوش روان نام
 کردند چون ده سال از سلطنت قباد بگذشت شخصی از اصفی نزدک نام ظهور کرده شریعت عجب
 در میان خلق آورد و بفضل این اجمال آنکه نزد قباد و بدو دعوی پیگیری کرد و در زیر آتش که سرداب
 ترتیب داد و سوراخی متصل با تنش گذاشته و شخصی در آنجا پنهان ساخته با قباد گفت که بخود فرست
 که آتش با من نمیکنند و پادشاه با آتش که حاضر شده نزدک و حضور قباد هر چه خواست با تنش گفت شنید
 کرده قباد شیفته نزدک شده نه است قبول کرد و ولایت آن بدیش آن بود که امرا و فرج را بر یکدیگر مباح
 گردانیده و جمع شدند با محارم از مستحبات نمود و فرج حیوانات و بکل لحم و تخم آنها را بر خلق حرام
 ساخت و گفت مردم باید که در خوردن نبات و تخم مرغ و شیر و ماست با بدلت قیام نمایند و خود جاماسب
 بشیوه پوشیده بعد از مشغول می بود برین وسطه آرازل داد با تنش و مقبالت با تنش او کردند
 و اما عشرت بسیار شد و کار او رفیع شد و درجات بلند یافت و سفاکان زمان و فرزندان را به نفیوت
 او کشیدند و اموال فراوان تا باح کردند و در آن چند وقت هیچ فرزند را بدر می نمود و هیچکس بر ملک
 و مال خود اعتماد نداشتند منقر است که روزی نزدک مادر نو شیر و از او طلبید و قباد درین باب
 به دستان شده نو شیر و آن تفرغ و بخش بسیار نمود و دست و پای نزدک بر رسید تا از سر آن قصه
 در گذشت و قباد در فراخایم سلطنت بجانب روم رفت و منصور باز گشت و چون چهل سالگی
 از پادشاهی به منقضی گشت متقاضی اجل لحظه آتش او و پیش نیک رای است و برادرش بر قیام
 و برادر دیگر جایست نیک را بود **نو شیر و آن عادل بن قباد بیست** چون نو شیر و آن رایت عدل داد
 بکنه برافروخت بعد از قباد همه پاداران و فرمانان به پستند فرمان او را میان در دولت آن
 چنان باز شد که کنگرک سمه ای باز شد اصحاب جبار گفته اند که قباد در فرزندان بسیار بود اما
 نو شیر و آن از میان ایشان کین تدبیر و لطف تقریر و حکام اخلاق و حسن احوال و فیض مهمات
 و حضرات در رعایت عیال و شفقت برای امتیاز تمام داشت و رشد و نجابت او بر تیره بود که بران

کار دیده در صغر سن او با وجود آنکه سپهر ملک بوجود پدرش نژاد داشت در مراحم اکثر بهام بقول او
 عمل ننمودند گویند که قبا و در او را با هم زدند کافی خویش عهد نامه نوشته و در آنجا تصریح کرده که بعد از فوت او
 نو شیروان با امور ملک قیام نماید و چون قبا در حالیتی که ناگزیر محن و فاقات است پیش آمد عهد نامه را اعیان
 صدق او خوانند نو شیروان از قلاعه ابالت کردن پیچیده سر باز زد و گفت که مظلالم امور محصل شده است
 و مصالح جمهور مهمل مانده و اختلاف در میان خلق پدید گشته و از ازل و سفلایان استیلا یافته و هر
 خواهد در دین براسستی حکومت کند ملالت بشمارسد و هرگاه که من برین امر اقدام نمایم شما از من آزادی
 شوید و مزاج من بر شما متغیر گردد و بدین سبب خونهای ریخته آید و استیصال خانه شماردی نماید و این
 منقضي طبیعت من نیست عظمای فرس میانه کرده بجان را با جان موکد که آیند که سرانفرمان او نبیند
 و رضای خود را با نشارت او مقبول دارند و مردمان او بپذیرند و نو شیروان بعد از آنکه با حاج حاج
 حشمت بر سر نهاده بر تخت سلطنت نشست بعضی از قلاعه آمار گفته اند که اول سیاستی که از موقع بطلان
 صادر گشت قتل مزدک و انبیاء او بود و در باب کشتن آن مورخان اختلاف کرده اند بعضی گفته اند
 کسری با مزدک بنیاد محبت و رزیدن کرده التماس نمود که آسمانی انبیاء خود بنویسند تا در اخراشان
 و خلعت مرتب گردانند آید و مزدک بدین سخن فریفته گشته مفصلی نوشت و معروض انبیاء گردانید و نوشته
 گفت باید که قوم تو در فلان روز بدرگاه آیند تا با جوارح خرد و اند محظوظ و بهره ور گردند و آن جماعه حسب
 دوران روز بجمع گشتند و خوان سالاران فوج بیانی که دوران بجا بهار کنند بودند با هم دعوت نمود
 در می آوردند و سر بندگان آن طبقه را دوران بجا بهار نمودند و در خاک می کردند و آخر
 الامر مزدک سیده او را نیز بر ستور ضیافت اصحاب بهمانی کردند و چون نو شیروان از تخت مزدک و
 متاعانش فارغ گشت اموالی که از بزرگان بستم گفته بود آن اموال رسیده و زمان را بستم و آن
 حافظ را در دربار خویش آورده است که چون کشتن از حد گذشت ترسید که رعیت کلی نیست
 لاجرم بر جمعی از انطباق گفتا کرده ماهی ازین می ستانند و مجد اوندان اصلی میداد اگر چنان
 بودند و الا بوزمان برسایند و اگر داری نماند بود بهارات موضعی صرف می نمود که در ایام ظهور
 تسلط مزدک خراب شده بود و بعد از آن فرمود که فراغان را آلات و ادوات رعیت و کلا و توخ
 و اونداز مینها معمر ساختند و جمعی را که مهاجرت اوطان اختیار نموده بودند فرمان داد تا بوطن
 معاودت نمایند و در تاریخ بنا کیتی مسطور است که در عهد نو شیروان شخصی باغی خریدار شدی و در آن باغ
 دفتینه یافت به باغ گفت این دفتینه از ان گشت مردار باغ گفت اگر از ان من بودی بر من طایع
 میشد من باغ را و هر چه در دست بود تو زودفته ام از ان گشت آخرین دعوی بخدمت نو شیروان عرض
 داشتند فرمود که یکی ازین دختر بهر دیگری عقد کنند و این دفتینه بدان فرزندان دهند

۱۷۳
۴

۱۷۳

و گویند در میافتن رعیت بر تنه بود که روزی بشکار برفت بهنگ حاجت افتاد و بهی بزرگ بود
سوار بی فرستاد تا نامک آورد و نو شیر و آن فرمود بزرگ و گفتند این چه مقدار باشد فرمود از آن
مخ اندیشیم که بعد از من رسمی شود و بیشتر کرده و سبب رحمت رعیت کرد و برقرار سابق بزرگ
حکیم وزیر بود بعد از انتظام امور مملکت لشکر بر طخارستان و زابلستان کشیده بلا و بیاطل را
مفتوح ساخت و درین اثنا خاقان اهل مملکت خود را جمع کرده بر سر هم کمری از دوار ملک خویش
بیرون آمد بر شانش و فرغانه و سمرقند و بجا را و کشتن و خیف مستولی گشت و این خبر بسمع کسی
فرزند خود هر فرزاد را لشکری عظیم بفرستاد و نامزد کرد و هر متوجه خاقان شده و چون نزدیک
باور رسید خاقان و لایق را گرفته بود و گذاشته با قبیله ترکستان شنافت و در خلال این احوال
نوشیروان عازم ولایت قیصر گشت تخت و ولایت جزیره و آمد و بر شهر بیت المقدس رسید
یافت و همچنین قفسین و جلد از ولایت شام مفتوح ساخت و چون بلطاکیه که بهترین بلاد
بود و نو شیر و آن را وضع آن شهر مطبوع و مقبول افتاده فرمود تا صورت انطاکیه بر کاغذی کشید
و زمان واقعا است و آن بهمان شکل بی تفاوت و نقصان قریب بدین شهر بی جنبه بودند
آن بلده برومیه شهر یافت و بعد از تمام کسری مثال داد که جمله مردم برومیه رفتند و کوچهها چنان
منشایی بود که هر کس که از دروازه و آبدی تا بلخی و خویش رفت و گویند که تفاوت میان آن دو شهر
این قدر پیش بود که کافری که بر در خانه که مشهور قدیم می نشست و درختی داشت و در خانه جدید آن درخت
مفقود بود و این صورت از غرایب صورت و چون بر تو این شهر بر پیشگاه صیقلی یافت رسول
رسانست و از او متوجه اصل کرد و اینده و تمهید بساط مقدس صلح کرد و نو شیر و آن بقصر پیغام داد که
بدان شرط مقرر شود که در بلادی که از کما شنگان انشعاع کرده ام طبع نکنند و سایر ولایت و مردم
در تحت تصرف نواب رانی است از من خرید بهای تسلیم نماید بقصر و استر ضای نوشیروان و انوشیرو
باقی بدین فرادان فرستاد و ملک شام و جزیره و حجاز زمین و طایف و بحرین و عمان و در حوزه دیون
آمد و چون نوشیروان ولایت عرب را بختد برین بار السما و اوده بدایم آمده سر یکی بالشکری عظیمی باشد
هند و استان فرستاد و ایشان نامراندید رفتند ملک و یار هند رسولی حرب زبان مایه ایافت
بی پایان نزد نوشیروان فرستاد و مطالب صلح گشت و بلادی که بر سواحل عمان است و قریب کرد
ایران بنواب کسری گذاشت و شهر یار عجم بلخی فرستاده لشکر از هند و استان باز طلبید و در
از تواریخ مسطور است که سلطنت یار ما و ادا انهر و خراسان و در بند خراسان و بلاد طبرستان و
و فارس و کرمان و بعضی از هند و استان و عراق و جزیره عمان و بحرین و یمن و مدینه و
بر نوشیروان قرار گرفته بآبادانی جهان مشغول شد و در بعضی از کتب معتبره مسطور است که چون
نام در سلطنت نوشیروان پیداشده و بیست و شصت او و در سالها قرار گرفت ملوک اتفاقا بر

کسری

و در ایام کرباس کردن اسامی افروستان کوفته و با خاقان چین وصلت کرده دختر او را بخواند
 و از آن دختر هرگز متولد نشد در زمان دولت کسری کلید و دودنه نصیف شد و منقطع از او ماند
 بایران فرستاد و خضاب اسود را که معروف بود بدهدی در ایام سلطنت او از هندوستان
 بجمع آوردند و آن خضابی بود که بموی سفیدی عالیله موی را چنان سیاه می‌جست که سواد از آن
 نمیکرد و در زمان اوفاضلتری علمای و حکامی بود که هر چند سوز و زارت او داشت بود و چون از
 نو شیروان چهل سال بگذشت اصحاب الفیل مهرشان ابره صلیح قصد خانه کعبه کردند و از مرغان
 ابابیل و سنگ سپیل ملاک شد و هم درین سال جهان بمقدم حضرت خاتم الانبیا رسید الم سلبین
 پیغمبر ماضی الله علیه و سلم مشرف گردید نو شیروان بعد ازین هشت سال بربیت مد سلطنت او چهل
 هشت سال بود **در مرتبه نو شیروان** چون هرگز نبی خارجی و سبی و افزادنت نو شیروان افزونی
 سال او را بدو دیگر را اعتبار نکرده او را ولی عهد گردانید و آن نازنین در اوایل حال با وضع و غیر
 زندگانی بر وجه احسن پیش گرفت و امر او نواب و کامیشتگان نو شیروان را بحال خود گذاشت
 رای ندیده بهر پدر نام بهتر بود و او مردم را با زبانش می‌شناخت **رابعی** چنین بود تا ندیده بزرگیش را
 بران چهره یاد داشتند که خواست برانفت خوی بر آورد پیش **بیک** سوخت از راه و آنکس
 اشرف و اعیان را گشتن گرفت و بر ترتیب مردم دوزن امدت توجه خود را مفسور گردانید و فضا
 از منصب فضا معزول ساخت گفت که چه معنی دارد که بنده گان مایر ماحکم کنند آورده اند که در مد سلطنت
 خویش که بقول اصح دوازده سال بود سیزده هزار کس از اشرف و اکابر و اعیان و افضل رسانید
 لاجرم بقیه عظمای فارس از وی آزرده دل و متفر خاطر گشتند چون ازین **کتاب** باطل است
 بادشاه دشت خزر و قیصر روم و قوم عرب بر آنکس که بران لشکر کشیدند **در مرتبه نو شیروان**
 تدبیر کرد تا بادشاه دشت خزر و قیصر روم و قوم عرب را بخوف و هراس بخشد و در تابان گشتند و بیک
 جو بین را که از تخم رستم درستان بود و فرمان داد تا چند انگه کن که خواهد اختیار نماید هر دوازده هزار
 مرد نامی که از صد چهل سالگی تا پنجاه سالگی بودند برگزیده و هر هر یک او گفت که تو با این سپاه اندک
 بحرب کسی می‌روی که سپه هزار مرد دارد و مهادم جواب داد که زبانم را که از این پیشتر است از
 سوادان و بسیاری از سرداران سابق را بر شمشیر که با دوازده هزار کس با دشمنان نامید و در سپاه
 نامعد و غالب آمده بودند و چون بهرام از کفران لغت رستگار استگشتان معزود مهم برجنگ
 قرار یافت و بعد از گشتن و کوشش بسیار که از جانبین واقع شد بیک جو بهرام ایام حیات
 بادشاه ترکستان با خشم رسید و بعد از قتل شاه پسر او با سپاهی آراسته از مغر و خویش
 روی توجه به بهرام آورده و جنگهای مروانه کرده عاقبت گرفتار شد پسر شاه را بقول صاحب
 و بی عهده علیه باد و بیست پنجاه شتر بار از نقد و اسلحه و ادانی و بیم و نقره و سایر اموالی که از

نکر زکات غنیمت گفت بود بدین فرستاده هر از این اموالی را عظیم شمرده بهرام را ستایش
کرده و حاجی جای آن بود و زوای بخش و زیر بنا بر سرود مزاجی که با بهرام داشت گفت که آنچه او
فرستاده کوشی از کاوشش نیست و این سخن منفر افتاده هر از علی و مغز علی بی بهرام فرستاد
چون انعام پادشاه بسپهسالار رسید غل زار کردن و معزلی را بر پیش نهاد سپاه را باردا
و امراء و مر واران این صورت را متنبه شمرده با بهرام معیت کردند و در آنجا لغت هر یک بجهت شد
و بهرام حیلد اینگونه بنام خسرو پرویز که پسر هرز بود سک زده و باطالت مالک فرستاد و هرگز نیست
به پرویز بدکان گشت و پرویز نیز از پدر خائف شده روی بار منید نهاد و ولایت ارس رفت و
بر دختر پادشاه آنجا شیرین نام عاشق شده روی باقر با بجان نهاد و بعد از تر از خسرو هرگز نبرد
بسطام را که خالان پرویز بودند مجوس گردانیده و ایشان فرصت یافته از زندان بروی آمدند
و جمعی از لشکر یا زابا خود متفق داشتند هرز را گرفته و بجهان بین را بدین نادیدن مبتلا گشتند
و چون این خبر بسطام خسرو پرویز رسید مانند برق و با و از آذر با بجان به گنگاه نوشیروان
قبلا داشت شافت و بدین و آمد و باج بر سر نهاده نزد در رفته عذر خواهی نمود و اظهار رات
کرد هرز او را مصدق داشتند گفت مطلوب آنست که او را از انطا ئفه مطلقه بستانی خسر و متعهد
گفت که آنچه شاه فرمود بجا خواهیم آوردن اما بعد از آنکه خاطر من از هم جوین فارغ گردد و افسوس
خسرو پرویز بن هرز در کل کل التوبیع از معنی لفظ پرویز بظفر تغییر نموده اما در محال
کوچه کبود که بنامی پرویز را گویند و چون او بسیار با همی را دوست می داشت بنا بر این تقی
با هم از آن سالان ملوک عجم بهریت و سیاحت و احباب رای و ستان خرم و کثرت جنود
و در بی ممالک و مساکن نقاد قول نبات عزم منفرد و متنازید و چون خسرو در تخت
نشین این جزو و امینه یکوش بهرام رسیده است در دفع خسر و گامشته بجزم جاریه او متوجه
و سر کت خسرو بنیران کوی آراسته استقبال نمود بر کنی رنط نهرو آن با هم ملاقات کردند و بعد از
درسم یکدیگر در میان ایشان محاربه دست و او بنا بر عذر سپاه خسرو از سو که روی گردان شده بدین
آمد و با شارت و استعجاب هر از عثمان عزیمت بجانب روم معطوف گردانید و بعد از طی مسافت بدین
رفت و ملاقات او فایز گشت و قیصر مقدم خسرو را معز داشتند هر ترک بجای با هر یکی بیت کینز که ملک
که با هم سبی و غارت آورده بودند با کال لیل از روضه در در کران نهادند و هر از بنار سرخ و یکسخت
که آواص صحرانده بودند و در وسط آن جانی از چراغ معلوسه و لعل و سائر جواهر بی بها و نزار جواهر
در بخت و امشانت متنوعات و بکر بر سر بدین پیش او گذرانید و میان خسرو و هم دختر قیصر عقد زمان
شوهری منعقد گشت و بعد از شوه ماه که خسرو در روم میتم بود قیصر پسر خود را با طوس نام با هم نهاد
کس و ده شخص را که هر یک از ایشان هزار امبار از محاربه و مقاتله نمودی و زمان دانکه در کاب او متوجه

هرز

و بقول با انصاف کرد

اندک روز و بهرین با شش می تمام از ولایت روم با دنیا بیجان آمد و بهرام از استماع این اخبار بی گشت
و از مایه بان گشته که در سپهر آمده روی به پرویز نهاد و چون مسافت میان هر دو تن نزدیک
شد هم منسوب به صفوف انجایید که ترک و لا در از سپاه بهرام بیرون آمد در میان باب تاب و
پرویز را مبارزت خوانده گفتند و آنی تا یک یک با تو میدان در این کنیم پرویز غلام جنگلیست که
هر چند بناطرس منع کرد قبول نیامد و آن ترکان برخاستن جوی یک یک در مقابل پرویز آمدند
و جوی گشته گفتند و اهل غم و روم از جلالت شاه بهرین آمده بروی آفرینها خواندند و با کوشش
بلایک زبان بوسیدند و بهرین صید بناطرس نیز با ایشان موافقت نمود و از آن پس به کشت درگاه
پرویز را بوسه داد و از آن ده شخص مذکور هر یک ایشان هزار مرد می گفتند کی گفت ای ملک تو با این همه
و لیری از سر تنک بخش چرا گشتی و خسرو ازین سخن متعجب شده در جواب هیچ نگفت و این
از بوسید که بهرام که ام است که من با او و اعیه مقابل دارم بهرام در پیش صف برابر ایستاد
پرویز را و بهرام ایشان را و در هر دو برابر بهرام آمده بقبال و جمال مشغول شد و در مقابل
بهرام بروی هزار مردی رفت که از ضرب بقوس نیز رسید و خسرو بهرین خندیده و در میان ایشان
حرکت غما گشته از سپاهان بر سجدند پرویز جواب داد که او نیز نش کرد که از سر تنک خود گشتی
و با خجل چون نش جوی کین از آن که بهرام می نماند و نمک رعایت کرده بمعبر خسرو درآمد و بهرام
تا ترکستان در هیچ جا قرار نگرفت و بلا زرت خاقان اشتغال نموده در باب جماعت امور عجیب از وی
ظهور یافت و تا مردی او نزد خاقان ظاهر شده بنا صبر جمند رسید و عاقبت بهر یک پرویز
خاقان بکرو خدیو آن بهلوان را بقبل آورد و خاقان از غصه این قضیه خاقان را طلاق داد
و ارباب اخبار نموده اند که پرویز را بختی بود و در غایت رفعت و وسعت مرصع بجوهر قیمتی که
و چهل هزار من نفوس و اطراف آن کار برونند و بکمر آراگی زرین بران تعبیه کرده و صورت
و دوازده برج و کواکب سی و غیره در آن مصور و منقش ساخته و در مرصع از مروارید
آبدار که وزن هر دانه از آن دو مثقال و بر هر دانه از باقوت سرخ جامها فاخره زلفیت مزین
و کلها از بر جید سبز و شاخ و برگ از لعل و فیروزه و سواری بر سب را کب هر کوب جمله از سرخ
جامها فاخره زلفیت مزین بجوهر قیمتی پوشیده و تاب رخ برین طلا مرصع و برگ تن
زلفیت از جوهر چکل ملمع و نافه تمام از سیم و او را بجه از زر ریخته و زمام آن دو بیت با نهال
از باقوت ربانی ساخته و سر می پستان از مروارید پروا خنده و لب طوطی از نفعت حیوانات سطح
بکینه از باقوت کبود و یکینم از باقوت احمر و لب طوطی شصت که اطراف آن بزرد ما فته را
آن که مرده ارش از زرد سبز زده ارش از بلور سفید و ده ارش از باقوت سرخ و در میان
آن از انواع کوه های عین و اجناس با حین ساخته که ناظران از دور مکان بردند که سینه زار است

و در آن باب موصوفات و قصور در دور آن مغز از نقش کرده و جود دل و شمار از زرق و برق در اوراق
آن زرد و قهقران استیجار حله از چاهر ابرار مرقع ساخته از ابرار نشان گفته می و چاهر از ابرار و طوطی
او چو مجرور و دوازده هزار ششمار خاصه راوی کشیدند و بکزار و دویست فصل در حضرت راوی بودند بر
آنچه در ششمار داشتی و بیست هزار تری مرقع داشت و در حرم سیرا اوسته از از خمر خیر الاصل حرمش بود
و دوازده هزار جابیه در حرم سیرا او بودند و صد کعبه داشت که یکی از آن کعبه با و آورده بود و سبب سیرا
بیاد آورده است که فوجی قهر اموال بقیاس در هزار گشتی نهاد و بموضع حصین مبرستاد و بادیان گشتها
بجای رده که تصرف کاشکان حرم و بود و آن اموال و اهل سائر کنوزها روز شد و مقداری طلا و دست
افشار داشت که می علی بار هر پنجوست میاشت و بیستی از علاج تا پنج انگشت گشاده چون او را از نزدی
خواستی شد آن خدیو در آب نهادند چون فرزند متولد شدی آن انگشتان بهم آمدی و پنج طلوع کردی
ایمان بودی از هر جری رسیدن و کاسه که چون آب از آن بخوردی آن آب در وی بریزند باز بر شندی
و از سبب شب در لایق بپوشی که می داشت و چون از ملک افزوده سال گشت حضرت خاتم النبیین و سید المرسلین
صلی الله علیه و آله و سلم می شرفت شد و چون از وی نوزده سال گذشت به برادر نامه کرد و او را نام
خاتم بر و از آنکه آن سرور علیه الصلوٰه و السلام اسم مبارک خود را لای نام علی فرمود تا بر خند و نام بر رید
و گفت **بیت** کرا خود زهره مان احمد الم زلمه نامه خود بالای نام **خون** حرم مان حضرت خاتم النبیین و سید المرسلین
در حق او حرم و مرقع است که مرقع کتانی سب دعای آن سرور علیه الصلوٰه و آله و سلم در آخر ایام
حیات خویش چنان عادت دولت بر کلمان باشد عادت پسندیده خود را بقبالت و همه مبدل ساخت
لا حرم مقتدیان امور ملک و سرور آن سباه فرس و رسته است از بخت خوه با یکدیگر اتفاق نمود و وزیر
از مرقع سلطنت قطع کردند و بهر شش قبلا که بشیر و بهر شهر است بر مسند حکومت نشاندند و بر وزیر را از دوا سلطنت
سرور و رعایای از سرور داران سباه مجوس ساختند و سرملکی را با بالند کس به بی نظمت او کشند
خوه سلطنت بر وزیر سبب دامت سال بود **شیر و یهین بر و بر** چون شیر و بهر بر سبب نامه می نوشت که
ملک مودعین کرد ایندند که بر وزیر را بنا بر لایق اب امری چند نماند که از وی صادر گشت از شغل
معقول کرد ایندیم اکنون مصلحت هم در آنست که او را از میان بر گیری و اگر درین باب تأخیری خواهد رفت یا غیره
از بنده برون آورده تراید و سبب هم و بر وزیر از اینان مملکتی طلبیده یکی از مخصوصان از نزد در سبب و با غیره
او بر وی شمار و اگر جوابی داشته باشد باز رسد و غرضش آن بود که چون جوابهای شایق سرور را
از کلمان دولت بشنوند شاید که از سر خون او در گذرد و در سبب شیر و بهر وزیر رفت اعتراف
بعون رسد و با جوابهای شایق که از سر فایده بران متر شکت چه امر او را شرافت بر سر حرف خود
بودند و یا خسران گشته شد فقیل این اجمال آنکه عظمای مرقع متعاقب سبب از گاه بشیر و بهر آمده سخن اول که در سبب
فصل گفته بودند عادت کردند که در حرم شاهانه بخورند و گاه در آن ملکیت که مباشران امر شود و متعاقب

عاقبت مهر مبین مروان شاه را که بر شش به تیغ ظلم خسته و کشته شده بود اشارت کرد که بقصاص مروان
 شاه پرویز را بقتل رساند که پسر مروان شاه مجلس ششافته باو داشت که باو گفت که بدر ترابی خیانتی ننشانی
 و هر که قاتل پدر خود را نکشت حرام زاده باشد پسر مروان شاه کار شاه را تمام ساخت و کیفیت حاو را
 معروض شیر و پیر کرد و اینگونه بگوی خود کرده و جنح و زاری کرده یا کار و اثرات در عقب تابوت رفت
 بعد فین خسر و قیام نمود و چون از سر قبر بازگشت و نان و نان سر مهر مهر مبین مروان شاه را از تن
 جدا کردند و گفت که کشته پدر را نکند حرام زاده باشد و نیز و در ستمات رعایا کوشیده بمیان بی
 انصاف را استیقام و آثار و ایت اقل با نرود برادر خود را که همه این ن و فر هنگ بودند از میان
 برنج و درین اثنا علت طاعون در ملک عجم مشیوع یافته خلقی نامرود و از ایران بیهوده آمد
 منقول است که روز دوم از قتل اولاد کسری توران وخت و زری وخت خواهران شیر و پیر باو گفتند
 که حرص ملک ز ایران و پشت که پدر و برادران را کشتی و لای خداوند تبارک و تعالی انتقام این
 از تو باز خواهند شیر و پیر شنبه بکشت و نایج بر زمین زده ملول و محزون گشت و در پنجاه ملک بر
 استیلا یافتند و در ششم ماه حکومت پدر برادر ملحق شد **او شیرین شیرایه** در مفت ساکی بجای نشست
 و یکی از اکابر عجم که با فرزد و اختصاصی و پشت به تنظیم امور ملک مشغول شده و در خلال این احوال
 از امر او عجم که ضبط سرحد روم باو مفوض بود از اقران بجزیه شمت و شوکت امتیاز داشت این خبر
 در خشم شد که بی مشورت او برادر شیر را باو شاخته اند لا جرم بال لشکر کان بدانش آمده و از
 انبیا ان پروا داشته جمعی کثیر را از مفتیان به بهانه آنکه در خلق و قتل خسرو سعی نمودند از پای و آورد
 و چون از نسل خسرو پسر بی ظاهر نشد خود بر تخت جهانبا فی نشست و مده حکومت از شیرین خلف نیا
 و در مدح الذی هیچ ماه گفته است و این شیرین کامل التواریخ آورده و کان ملک مستقیم
 بسته اشیر و العلم غنه اسد تعالی **شیرایه** و در شاهنامه از وی نکران تعبیر کرده اند و باطن جلیج
 شد سپاه ایران از بی ضرورت که پیشروی مکر بسته روی بر زمین نهند شک و شکست و ستم برادر از لشکر
 اصطلح بر قتل او اتفاق نموده و در حین سواری به نیر از پشت زین بر روی زمین انداختند
 مده سلطنت او یکسال **توران وخت بنت بر** و ختری عاقل بود و تمهید بساط مودت و شفقت نمود
 جسر و پلها را عارت کرد و یکی از کشته گان شهر یار را وزارت داد و خشیب القلوب را که در زمان
 از روم آورده بودند بر قبضه دست نهاد و بدان مرز بوم فرستاد و پنجاه و او که متعلقان
 شهر یار که دوران ولایت باشند بقتل آرد قیصر از فرستادن خشیب القلوب شک کرد بمنون گشته
 در مقام محبت آمد و توران وخت جمعی را که در خون برادر زاده شش سعی پیوسته بودند با منع اتفاقا
 یکدیگر را نید و بعد از یکسال جهان راه که حکومت کرد به عالم آخرت رفت و در گذیده مسطور است که توران وخت
 منسوب باو است **آفرین وخت بنت بر** بنت خسرو پرویز از عقلا در زمان و جمله ترین شهران

برای خویش استقلال نموده وزارت خود به یکسند داد و در ایام دولت او فرخ که وزارت
خراسان از زمان خسروان عهد مغوض او بود پس خود رستم را بخلاف نصب کرده بمیان
و بر چهره ملکه مفتون و عاشق کشته متوسل به جهت خواستگاری فرستادند آرزوی دخت میخام
داد که بادش از عیب باشد شوهر کردن و اگر چه در محبت ماصدق است باید که در فلان
شب بقیع ما آید تا او را یکام دل برسانم که مایه طالب ایوم و امیر حرس را از آمدن آن خون گشته
آگاهی داد آرزوی دخت سران شهوت پرست را بر گرفته نشش بر در قصر انداختند و صبح
چون امر او اعیان سپاه جمع آمده این صورت مشاهده ایشان گشت و در حست اقتاده از
حرس پرسید که موجب بیست چه بود جواب داد که ما سزاوار گشتن نکنت ملکه بقیل او و توان
انگاه مجموعه را معلوم شد که حرمی امیر خراسان که ام بوده و رستم که از قبل بدو یککومت خراسان
است تقاضای دانت از استیاع این جزا شفته گشت لشکر بمداش کشید و بر آرزوی دخت استیلا
بعد از عقوبت بسیار او را ملک ساخت **فرخ ز اوین پرویز** بعد از قتل کسری غم بمغوض احوال
شاه اوگان مشغول گشته معلوم کردند که یکی از اولاد پرویز که از توهم سیر و به جلا وطن اختیار
کرده بود اکنون در نصیب است و این معنی سبب دولت و اقبال خود دانست و او را بمیدان آوردند
و بمبادشای نشاندند و فرخ زاد چون برفت نشست خلایق را بعد از وادوید واد و مردم
شده مطمئن خاطر گشتند و بعد از یکماه از سلطنت او بگذشت یکی از غلامان زهری جان کدار
در شراب بقیع کرده بدو واد واد سبب آن در گذشت **بروز درین شهر بارین پرویز** خسرو پرویز
در آن اولاد که خسرو پرویز پسران خود را در اسرای باز داشته بنا بر احکام بخوبی از اختلاط
زمان منع میکرد و چنانچه شمره از آن سبق ذکر یافت شهر بارین خسرو و شخص را نزد شهرین فرستاده
از استیلا شهوت نظم نمود و او یکی از غیبات را که بواسطه جریخت همانان داده بود در یکس
فرک به بهانه حجامت کردن پیش شهر بارین با و میبانشرت نموده آن عورت بر پرویز درین شهر بار
حامله گشت و بعد از حمل آن کودک در حرم مادر شاه نشو و نمایانست تا پنج ساله شد و بعد از
انقضای این مدت چشم پرویز بروی اقتاد پرسید که این چه کسست گفتند بپسر شهر بارین
و چون میخان گفته بودند که آخرین بادش آن از بنی ساسان که ملک از و منتقل به بکا نکا
شود برین خویش عیسی داشته باشد خسرو فرمود که تا بر در را بر مننه کردند و آن عیب را بر تو
وی خواست که سبابت نماید تا شیرین مانع آمد خسرو گفت این شوم را بهرون تا و بر نظر من برو
نیفتند و برین او را بطرفی از اطراف بلا و کیس کرده ازین سر و غضب جزو این گشت و چون
اهل اسلام بر جد و عجم غالب شدند و فرخ زاد بشهرستان عدم رفت اعیان ملک پرویز و از
و فارس بمداش آوردند بآن شکده اش بر دق میخامی بر فرف او نهادند و در زمان پرویز سلطنت

سلطنت العبد اصح بیت و پنج سال گفته اند **نرا حیل** بن عبد بعد از پدر بیعی خواهرش سودا به او
نشین سلطنت ممالک بین گشت مدت بیت سال را ملک فرمان روا بود و بنعم تاریخ حبیب
مدت هفتاد و پنج سال پادشاهی نمود و روایت اول اصح نماید **بلقیس** بنت نرا حیل چون نرا حیل بعد از
بلقیس فرزند و یکم شد است بنابر فرمان یککا و مسلایان ممالک بین بلقیس بن سمر فرمانده ممالک
بین نشاند مدت فرمان رومی بلقیس آن زمان که در عقد زوجیت حضرت سلیمان علیه السلام در آمد
بروایت اصح بیت سال بود **نرا نهم** بن عمر بن نرا حیل بعد از بلقیس بخوان یککا و مسلایان
ممالک بین سمر بنده گردید و بواسطه کثرت انعام بنما نرا نهم ملقب گردید مدت کام رومی او شصت و پنج سال
بود **سمر عیسی** بن افریقین بن ابرهه بن حارث الرایش بعد از فوت نرا نهم بن نرا حیل و در وقت
ملک بین سمر از گشت چون پنج نرزه که بعربی ریشه گویند بروا سنیلیا یا از نیجه او را عرش گویند و
مرعش از ملوک بین با و فوراً سبب شمت و نسبت مملکت و از فنی لشکر و بیاری مال از رزاق متبایر
داشت و در ایام دولت خویش فرمان بهر اسب فرار علم که در سایه هر علم فرار مرد متقابل بود و بهر
مشرق نهفت نموده از حیوان عبور نموده بلا و مال را تهرامسخ گردانید و بهر غریب بلده سعد پرورد
در برابر آن شهر و دیگر احداث کرده ترکان آن بلده را سمر کند نام گردانید و اعراب سمر کند معرب گردانید
و سمر کند گفتند مدت سلطنت سمر عیسی بقول صاحب معارف حد و بیت سال و بنعم صاحب تاریخ
بیت المهور یکصد و پنج سال بود **ابو ملک** بن سمر عیسی بعد از فوت پدر فرمان گشت تا ممالک
و افسر گشت و در بعضی از توابع مسطور است که ابو ملک و را و اخیایم دولت لشکر کباب بنما گشت
تا طلمات رفت از اینجا غسان غریمت بعالم آخرت معطوف گردانید امر او ارکان دولت از جانب بین
نمودند با شارت بهمن اسفندیار و لید از بندش که موسوم باقر بن بود و بیادش می برده **ازان** بن
ابو ملک بعد از پدر صاحب گشت و افسر گشت ملقب بن پنج تانی گردید و بروایتی موسوم بعمر بود و مع
بهمن بن اسفندیار و دخترش همای بود مدت سلطنتش را بنجاه و سه گفتند اما بنعم تاریخ بیت
مدت فرماندهی او حد و بیت موقت سال بود العلم عند الله المعبود **دوفیق** بن آقون بعد از فوت پدر
بفرموده های نهبت بهمن بر سر فرماندهی ممالک بین جلوس نمود و او با بهای بیت بهمن و دارا
و دارای و اسکندر و اشکان بن دارا و اشکان بن اسکان معاصر بود مدت موقت سال با سلطنت
قیام نمود **ابو ملک** بن دوفیق بعد از فوت پدر بر برارای ممالک بین گردید و پنج سال در ممالک بین
با سلطنت قیام نموده و بقول صاحب تاریخ بیت المهور مدت فرماندهی او حد و سی و سه سال بود
ابو ملک اسعد بن ملک بعد از پدر ماک گشت و افسر گشت و او را پنج و اوسط ملقب گردید و بهشت
و غنای نصاف شت بنابر ان ارکان دولت ایمن او را بقتل آورده بهر شمس جاساز با و شت
برداشتند و ابو ملک با خرد و پلانشان و اردوان بن پلانشان و اردوان بن اشخ اشخانی

و خرد و بلاش و کوز و زنی بن کوز معاصر بودت فرماندهی او قریب صد سال بود **ت** بن ایچ
 الاوسط بعد از پدر بر سر سلطنت بمن جلوس نمود چون بر سر خردی نشست ابواب عدل و احسان
 هر روزی طوایف آن منفتح گردانید و سکه انتقام بر میان بسته تدبیر بعضی از فائزگان پدر خود را قتل
 رسانید و در ایام دولت حسان در دیار بامیه میان دو قبیل از قبایل عرب غبار فتنه و خلافت نمود
 واسطه حسان بامیه کشیده و در آن ناحیه قتل و غارت بوقوع پیوست کیفیت این واقعه در تاریخ بجز
 چنان مرکب است که در زمان پادشاهی حسان قبیل طسم و جریس که داخل قبیله عرب بودند در دیار بامیه
 داشتند بفرمان خدیجه الابرش یکی از رؤسا طسم که نامش علقو بود در میان این رایت حکومت
 بر فراز داشت و این علقو پیوسته بنمیدید با ظلم و طغیان قیام می نمود و در نیات و نسوان اشراق و ایمن
 طبعی نمود چنانکه حکم کرد که هیچ و خری را که قبیل از آنکه بخلوئیانه او فرستند بشوهند نه لاجرم در دیار
 ناله و غیره صغیر و کبر از دست بیداد علقو باج علقو رسید و اسود بن عفان کلان تر قبیل جریس
 بخود متفق گردانید روزی علقو را با بعضی از همه آن طسم به پناه ضیافت نجان خود میرده نامشان از دست
 هسته محو گردانید انگاه یکی از قبیل طسم باج نام بخد مت حسان شتافته گفت واقعه عرض نمود از دست
 اسند او فرموده حسان بالشکری بی پایان متوجه بامیه گشته و رانمای راه را ج معروض داشته که مراد می
 قبیل جریس خواهریت زرقا و قوت ویت زرقا بر تلبیس که تا سه روزه راه با مره او احسان شش بامی نماید
 لاجرم پیوسته مردم جریس او را بر بلندای می نشاند تا دیده بانی کنند و اگر دشمنی متوجه اینان شود و اخراج
 می نماید اکنون شما نیست که ندیم می اندیشم که زرقا ایشان را از تو جبهه پادشاه آگاه ننواند ساختن
 گفت آنچه مصلحت است بفرموده پادشاه بفرموده رایج هر یک بالشکریان در خنی از جنگی گشت
 و دست گرفتند متوجه بامیه شدند چون میان سپاه و پادشاه سه روزه راه پیش فامد زرقا مردم جریس
 گفت که در حسان چندی بینم که بصورت مردم متوجه اینجا نباشند و اند چون برده غفلت و بیهوشی
 ایشانرا پوشیده بود این سخن را با و زنگ ده گفتند که ظاهر ادقوت با مره تو نقصانی پدید آمده که این
 نوع سخنان میگوید روز سوم چنان پیچید بر ایشان رسیده دست بقبل و غارت و تخریب شهر و آ
 بر آورده و زرقا را گرفته از وی پرسید که چه جز قوت با مره ترا باین مرتبه رسانید جواب داد که هرگز
 نمک خوردم و هیچ شنبه بی آنکه سر در چشمم کشم خواب نکردم حسان فرمود که دیده زرقا را از چشم خا
 بیرون کشیده و دیدند که عروق پایشان بر مره سیاه گشته القصر چون حسان در بامیه توانم قتل و غارت
 بنفسم رسانید علم مراجعت بجای آورد و مدت فرماندهی او هفتاد و سال بود و با آرد شیر با یک
 هم روزگار است **عرب** بعد از برادر آغاز سلطنت شاپور اردشیر با بکان بر سر سلطنت بمن
 نمود و بعضی از تواریخ مسکوت است که عرب بن الاوسط در او اخر سلطنت خویش بر فضی صفت
 گفته چنانکه مطلقا از خانه بیرون نتوانست آمد تا روزی که لغش او را بدر و ازه بنی کسب کردند

شرف و سیال و شاهی نمود **عبد کللال** بن مرشد و تاریخ حبیب آورده که پدرش را منسوب بن طبرستان
 و قتل نامش عبد و نام پدرش کللال بن کرب بود و بعد از فوت عمر مقصدی امر ارباب گشت و بنی قریب
 علیه السلام ایمان آورد و اما از بنی زوال ملک طایفه نمی توانست کرد و مدت ایامش متعاقب چهار سال بود **و بیج**
الاصغر بن حسن بن بیج الاوسط بعد از فوت عبد کللال بن مرشد بر ملک بنی استقلال یافت
 از سبای کلام طبری چنان بوضوح هست که چون این اصغر طایفه نورش از نظام ملک فارغ ساخت
 در سال پنجم از سلطنت بجزم جهانگیری از بنی برآمده در آتشی راه به بند طبرستان رسید و یکی از اولاد خود را
 که موسوم بقبیل بود و در آن بلده حکومت تعیین نموده از آنجا کوچ کرده بعد از آنکه اندک مسافت مشیت کرد
 بنی شاهی زاده را قتل رسانیده اند غسان را جعت بجانب بنی ربناقت و بهود فلاح فوای مدینه را
 ساخته مستخض شدند و این جماعت بهود و وزیران بخت النصر از بنی المقدس جلا شده به بنی آمده بود
 القصص بن آغاز می شود و جاریه نموده مدتی مدید برین حال بگذشت در آن اوقات متوطنان بنی ربناقت
 بچنگ برداشته و بنی خوار و غرام بکشتن میفرستادند و بنی ازین ربناقت در بحر صیرت افتاده
 درین آنجا کوفتند که از جمله اخبار بهود بنی فریضه بودند و بکار زمت بنی شتا فتنه و بهنگام صفت
 معروض داشتند که نا غایت بهی کس از ملوک بر نخریدند و بدین مکره قدرت نیافته زیرا که این صفت
 سلمی بخت بهود از زمان خود آمدند محمد رسول الله صلی الله علیه و سلم درین سرزمین خواهند نمود و
 سخن اخبار و بنی تا نیکر کرده ترک می فرموده کوفه را مصاحبتش کرد و ایند و رایت غنیمت
 بجانب مکه مبارک برافراشت و در آتشی راه جمعی از بنی هند بک می داشتند که هر کس قصد نخرید
 خانه کعبه نمائست بعقوبت عاجل و راجل گرفتار آید از کمال عدوت بنی و طبع آمده بعرض رسانیدند
 که در خانه کعبه زور و سیم پیشمارد فون کرده اند نا غایت بهی کس از سلاطین برین معنی اطلاع دادند
 اگر ملک بنی آن خانه برود و بنی شاهی آن اموال بهست و در آید بنی را قوت طمع در حرکت آورده
 نخریدند و اندر صمیم قلب او را همان روز دستهای و پائهای او خنجر شده سایر اعضایش مشتاق
 گشت کوفه را طلبیده از سر آن عارضه سوال نمود و این جواب دادند که ظاهر ملک
 از کباب امری ناپسندیده است که حکیم علی الاطلاق این مرض را بر و گذاشته کیفیت خاکی
 تر است آورده و اسد و ارا به تغیر این غنیمت ترغیب نموده باد و شاه بهین خاطر بران قرار داد که
 چون از آن رنج خلاصی یابد بهست و حاجیان کعبه طواف نمایند و جامه پوشانند لا جرم شش
 بصیحت تبدیل یافت و بنی چون بک رسیده مفت خامه ز را اجناسش از خانه پوشانید
 مراسم طواف بجا آورده طلبس بلباس مسویس گردیده نگاه متوجه به در الملک شده اکابر و اعلاطم
 بنی حیر اورا استقبال نمودند و معروض داشتند که چون ترک بنی خویش کرده و بکرانیت تو
 طریق اطاعت مسلوک نمیداریم و ترا درین ملک نمیکنند ازیم بهایمید تا با بش التیجا نایم و حقیقت

هر ملت که ظاهر شود با اتفاق آن کتب قبول فرمایم بیان این سخن است که در آن زمان چون دو
 با هم خصومت می افکند و حکیم بادشاه بخاری که در آن فوای صفتان بود میفرستد و آتش از آنجا
 برون می آید و خصمی را که در باطل می بود می سوخت و کسی را که جانب حق داشت ایند امیر است
 القصد مفرکان حکم آتش را خفته باینان خویش در ملازمت بن بدان غار رفتند و بدست
 آتش عظم از آن غار برون آمده احتیاج خاکستر ساخته بنابران سایه یمنیان و بن موسوی
 و مطیع و متفاتی کشند مدت فرماندهی پنج هفتاد و هشت سال بود **ربیع بن ریحان** روایت میکند
 از ارباب انصار بدین معنی اشعار می نماید که بعد از فوت بن ربیع بن نفیر با ستمها و کثرت بیعت
 ملک یمن استیلا یافت و مدتی لوای ایهت مرتفع گردانید بهنگام وصول اجل موعود بعالم دیگر شتافت
 و این ربیع بقیقه بطری برادر علای بن نفیر بود و حذیمه ابرش او را شراب و از خود ساخت و در سنگا
 عدم شعور خواهر خود را در سلاک از دواج کشید چنانچه شرح این حکایت بعد ازین مژد
 کلک بیان خواهد شد انشاء الله تعالی و با اتفاق اکثر مورخین ربیع در ایام حکومتش
 غریب و بد از خواب غفلت بیدار شده آن واقعه شب هایت و اقبال او کرده مؤلفات جمیع
 بر مبنی است برین خبر که ربیع بن نفیر در ایام حکومتش خوابی هولناک دید و آنکه کاهنان و مجرا
 و یار یمن را جمع آورده این نزاکت جواب در انقباض و تعبیر کنند جواب دادند که بر بنصور نیست
 ندایم ربیع از استماع این سخن غضبناک شد زبان به تهدید اینان کشاید یکی از کاهنان گفت
 شود هر ما شطح و شنیق اندا اگر ملک این را طلبید از تو یکن که از عهد جواب این سوال برون آید
 انگاه ربیع با خضار سطح و شتیق فرمان داد و جوان دو کاهن را حاضر شد تخت با سطح خلوت
 نموده از فانی الضمیر خویش استعلام فرمود سطح گفت در خواب دیده که اخگر سیاه از تارهای سایه
 بیرون آمد پس آن انکشت سیاه از او خسته بر زمین نهاد یعنی یمن افتاده هر صاحب سخنان کاه
 سر خود را خور و ربیع گفت واقعه مرا است بیان کردی اکنون نفیر را تو تعبیر آنرا نفیر فانی
 گفت تعبیر آنست که از جنب لشکری بیاید و این مملکت را تسخیر نماید ملک بر زبان آورد که این و آن
 در زمان من حادث خواهد شد با بعد از من سطح گفت این قضیه بعد از تو بهنفا و ساق وقوع خواهد بود
 باز ربیع سوال کرد که ملک بر اهل حبشه مستدام خواهد بود یا فی سطح جواب داد که چون چند سال
 درین مملکت حکومت کنند شخصی از بنی حمیر موسوم بسیف بن ذی بزن ایشان را مغلوب گردانند
 زمان فزای یمن خواهد بود و ربیع باز پرسید که مدت دولت آن ذی بزن چه مقدار است و پاسخ
 گفت پس از فوت سیف باندگانی این ولایت منتقل به غیر پاک دین شود و با و از خدای بزرگ
 وحی آید **ربیع** از اولاد غالب بن قهر بن مالک بن نفیر باشد و تا روز قیامت حکومت این ملک

میان او نماید بادشاه بین از شنیدن این سخن معجبانه گفت مگر قیامتی خواهد بود و سطح گفت
قیامت روزی خواهد بود که خلق اولین و آخرین را جمع آرد و بنیکوکاران با دامنش کردار خوش
بهشت و بدکرداران برای افعال خویش دوزخ بیایند ملک تعجب زیاده گشته سطح را خفت
شستنی را طلب فرمود شستنی خواهد بود بغیر از اجنه که سطح گفته بود بی زیاده و نقصان بیان نمود
در بیوه بدستوری که با سطح گفت و شنود کرده بود با وی نیز در مقام جواب و سوال آمد بر بیوه
از خواب غفلت بیدار گشته به بنوت احمد مختار صلی الله علیه و سلم و بوقوع حشر و نشر ایمان آورد
اعلی تاریخ آورده اند که سطح پسری مسعود بن مازن بن ویرست و با اتفاق مورخان در اعضای او
استخوان نبود مگر عظام سرد و دست و اصابع و بعضی برانند که روی او در سینه او بود و چون سطح
بود بر کوفت سطح ملقب گشت و سطح هرگاه در غضب رفتی بر پای شده شستنی و مطلقاً بر قیام
قدرت نداشت و او را مانند جامه درهم پیچیده در مجلس می بردند و چون میخواستند که کبریت
کنند و از امور مخفیانه خبر در میان مشک بر دوزخ می جنبانیدند و سطح میگفت که یکی از جنبان
در حین تکلم حضرت عالم السرا و اخفیات با موسی استراف سم کرده بود مرا بر معیبات اطلاع می دهد
و سطح بروایتی ساکن جامه که از نو احوی شام است می بود و مدت ششصد سال در جهان فانی زیاده
نمودا شستنی بروایت ابو محمد عبده الله بن السعد الیمینی الیافنی پس خاله سطح است و ولادت او سطح
در یک روز بوقوع پیوست و شستنی بصورت نصف آدمی بود زیرا که یک رت و یک پای نداشت
و در بعضی از کتب بنظر آمده که چون سطح و شستنی متولد شدند طریقه گمانه که زوجه عمر بن قحط ابن
عمر بن ماء السماء بود آن دو مولود را طلبیده آب و دهن خود در دهان ایشان انداخته گفت که
این پسرها که است قیام مقام من خواهند و همان لحظه طریقه وفات یافته هم سطح و شستنی در آن
فن بر تیر رسید که زیاده بران تواند بود و **محمد بن عبد الله** بروایت خرافه فانی برادر ما در
تبع اصغر بود بعد از فوت ربیع بر سر سلطنت مالک بن جاسم نموده آورده اند که هر چند در ایام
خود خوابی بایل نمودید چنانچه از مهابتان واقعه برخورد بر زید و چون بیدار گشت رویا میل
بپادشاه نموده با مادر خود که از فن که است نصیحتی و از فقر و تعبیر آن استفسار نمود مادر
از جواب بهر عاجز گشته اکثر گاهان بلا و عیب جمع ساخته از آن امر مهم استعلام نمود که
عرض داشتند که اگر صورت خواب معلوم بودی ما از عهده تعبیر آن بیرون می آیم لا جرم این
عقده در ضمیر بادشاه بین ناکشاده ماند تا روزی لشکری بیرون گشتافت آموی بنظر شد و آمد
بر پی آن برانگخته که چندان از غلب آهوتاخت که از لشکر و در افتاد از گرفت حرکت و
حرارت آفتاب پست دینی تابنده و سایه بی حجت که ساعتی با ستم حجت بر او ازورین آنها

که نزدیک بغاری ساخته بودند و بدان جانب توجه نموده بعد از وصول بخیزه از خانه بیرون آمدند
گفت خطه فرود آئی و ابواب آسایش بر روی خود بکنای مرشد فرود آمد به بلوی بر بسته است راحت
نهاده بخواب رفت و چون بیدار گشته چشم بگشاید و بر بالین خویش و خری دید زیبا منظر که رنگ
شیرین و قریب بود و در خمر مرشد را محافطت ساخته گفت ای ملک عالی مقام هیچ آرزوی طعام دار
مرشد بعد کلام از استماع این مقال اندیشه ناکند زیرا که تنها بود و ترسیده که در آن صحرائی
قصد او نماید و خمر گفت ای بادشاه اندیش منی که از خوف راه ده که کواکب بخت بلینت و رابع
سعادوت است و اختطاط و شمنت و حریفی نخواست بعد از آن طعانی در پیش آورد و مرشد
با کل آن مبادرت نموده از نام و خمر سوال کرد او جواب داد که نام من غفر است اما مرشد
انگس که نو او را بملک خطاب کردی گفت مبتناسی آری مرکز دایره عز و جلال مرشد بعد
کمال است که جمیع کائنات و معیان عرب را بجهت خوابی که دیده بود جمع کرده مقصودش حاصل شد
مرشد گفت از آن واقعه ترا خبری هست غفر گفت قریب کیفیت آن واقعه و تعبیرش اطلاع
تمام هست مرشد سرور گشته گفت آنچه از آن باب معلوم داری بیان کن غفر ابریزان آورد که
ای ملک در خواب چنان دیدی که در باد بیدار شده بطرف آسمان مرفت و از آن آتشها
می درخشید و دودی از آن میان بیرون می آمد بعد از آن عوی آبی در غایت صفا بنظر
آمد و آوازی شخصی شنیدی که مردم را بشرب آب خوانده می گفت هر که ازین آب بر سبیل عدالت
خورد سیراب گردد و آنکه دهن بر آب بنهد و بظلم مرتکب آید شامیدن شود و خدایان و خیران
رضایت آید مرشد گفت که صورت مرا راست بیان نمودی اکنون در تعبیرش مندرج است
غفر گفت که باد که گنایت از ملوک است و دود آتش نشانت بخلاف و نهفاق ایشان و عوی
مشرقی است بخش ملت بیضاهت و انگس که خلق را با شامیدن آب بخواند بنوع آخر از آنکه
که ظهور نماید و مردم باب خردن دین متدین دعوت نماید هر که صاحب عدل و انصاف باشد
و شرط اطاعتش بجای آورده از آتش که بادیه ضلالت نجات یافته بهر جنبه هدایت رسد که
شیعتش مجبول بظلم و ستم بود بآن صاحب شریعت مخالفت ورزد و در کواب غرقاب جهالت
افتد انگاه مرشد از اوصاف و اطوار حضرت احمد مختار سوال کرده غفر آنچه ازین باب معلوم
موقوف عرض نمایند و مرشد را حسن و لطافت از خسار غفر از مافی الله گفت و غفر را
افتاده خواست که او را خواستگاری نماید غفر از مافی الصیغه ملکات دریافتند گفت خواستگار
من ناپاک است عینور مبالغه درین قضیه مستلزم خسران موفور بنابرین مرشد متوهم شد از
مر و ماد و او در گذشته و علی العز سوار شده بسپاه خود ملحق شده صد شتر بر سر پدیده نزد
غفر از سال و دهشت چهل و یکسال در محاکمات فرماندهی نموده در گذشته **در سیمین مرشد** بعد از

فوت مرشد بن عبد کلال سیر آرای عالم کسین کردید و فرمان بزرگواران را پذیرا بود و در ایام دولت
ولیعته بنده سیل عزم که در شهرستان سباز آمار بقیس بود که گشت ساکنان آنجا اکثر غرق
شده بعضی که نجات یافتند صلهای وطن اختیار کردند از آن طائفه دو برادر بودند اوس و خرنج
نام را بهدین مبارکه آمدند و ساکن گشتند و جماعه اوس و خرنج از نسل آن دو برادرانند
آنچه در تاریخ جلیب سیر و تاریخ مرات اجمان مسطور است که از جمله احوالی که بچند کسستن بنده سیل عزم
جلا وطن اختیار کردند مالک بن فهم رست که اول ملوک بنی طیم همت بروز کاراشکان بن دارا
با قبیل خود بمرایق عرب آمده بلاد جزیره و موصل و عقبه حلوان مسخر ساخت چنانچه عنقریب در
ملوک بنی طیم رفته کاک بیاض میکرد و ان شاء الله تعالی و حده العزیز مخالف این روایت است
که بنده سیل عزم در فرمان دولت و لیعته بن مرشد گشته باشد و روایت ایضاً بصحت او نیست
فرماندهی و لیعته بن وقت سال بود **ابراهیم** بقول صاحب طاعت بعد از ولیعته سر بر ملکستین
نمود و هفتاد و دو سال با و شاهی نمود بستاند ابرقه بر وایت بعضی از نقله اخبار بعب بن سباز
انجیری می بودند و در تاریخ بیت المهور مسطور است که او پسر زاده و لیعته است هم روزگار بپیرام کور بود
او بصفت علم و دانش اقصا شد و معلوم فرمودن نو و ند که ملک بنی به بنی عذنان انتقال
خواهند یافت لاجرم نسبت بان قبله انعام و احسان و از آن میکند **صاحب بن ابراهیم** بعد از پدر بفرمان
فیروز صاحب تخت و از او گردیده تا نوزده سال در ممالک بنی ماهر سلطنت قیام نموده در گذشت
حسان بن عمر بعد از انقضای ایام اقبال صاحب جمع دولت حسان بن عمر بن جمع الاوسط از فرق
ایمید و عیده مدت سلطنتش بیست و هفت سال رسید و حسان هر روز کار قیام و بن فروز است و از برابر
کردن روزگار و باروز کار قیام و مدت سلطنتش بیست و هفت سال باشد انعام عذ الله المعبود **حقیق**
بن عیال بعد از حسان زمان مهابه حسان را انقضیه تصرف خود را آورد و او از حاندا
بنی حمیر بود و در احیاء کسین طلم و در کتاب صنف و بنو قیام نمود و بنده هب قوم لوطه داشت و در ابراهیم
شیخ الوجه میل بسیار بود چنانکه هرگاه ماه بصری شنبه بی بی قیام او را طلسمی و آن بصری که پیش او آمدند
موسوم بر زمره بود و ملقب بنو و نواس و چون زمره میدانست که او را بچه کار میرند کارونی در میان
موزه بهمان کرده پیش خفیه رفت و بعد از ملاقات خفیه بن علم اظهار ملائمت کرده او را انوصال
خویش امیدوار ساخت و بعد از قتل که مجلس از اخبار خالی شد کار و بر کشیده نظرات مشاب
روح خفت خفیه پس حد اکثر اینده سلطنت آن خفت است و هفت سال و از تهنون کلام
صاحب بیت المهور حسان معلوم میکرد که مدت فرماندهی آن نظام اقبال مدت کمال بود
بوسف و نواس که موسوم بود بزرگه بن زید بن کعب بن زید بن سبیل بن عمر بن قیس بن وائل
بن غوث بن حداد بن فطن بن غریب بن حارث از ایش و از زمره بنی حسان است و

که از بعد از جدایی پنج اصغر است القصه چون نو اس اسامی حیات جنبه بن عالم را مندرش کرد و بنده باقی
 اعیان از من بر سر سلطنت بمن جلوس نمود و خود را یوسف نام نهاد اکثر مورخان بدانند که نو اس
 در سلطنت موسی علیه السلام انتظام نمود و در زمان دولت او انانی خراسان که شهیدیت در میان
 موصل و جزیره عرب بارش و یکی از متابعان ملت موسی علیه السلام از طریق بیت پرستی انحراف نمود و پیشانی
 دین قوم و مراط الم یقیم در آمدند و این خبر به من رسید و نو اس رسیده با اتباع خود از من بجزایران
 و خند نهانگه و در آنجا آتش برافروخته هر کس که از من موسی علیه السلام ایامی نمود و او را آتش
 می انداخت اصحاب احد و دو که کلام مجید بزرگان ناطق است و نو اس اتباع او سید القصه و مرا سم
 و سوختن عیسویان و قبضه مهمل نگذاشت قیصر مشایعت می نمودند معنی جزایرت آتش غصه در باطن
 التهاب یافته بنیانی باوشاه جسته نشانی نوشت که متوجه پیوسته ای نو اس شود ملک حبش را
 نامی را متقد و نه از سوار صحرای بیابان من فرستاده و نو اس طاعت آن لشکر نیاده و در قرار
 اختیار کرد و در آشنای راه از غایت خوف در پانداخت شعله جیانش در نوشت **ارباط** بعد از
 قرار بر یاری رسید و نو اس در دار الملک صنعان بای بر سرند حکومت نهاد و چون روزی به
 از ایالتش متفقی گشت ابرمه که در سلک سرداران جسته انتظام داشت نسبت با رباط با هم خود
 بلیده آن قتال شناخت ابرمه خبله اندلسیده یکی از علما مان خود غنوده نام در کمین گاه نشاند
 مبروک قتال شناخت ارباط را بمبارزت شناخت خوانده و ارباط که در نهایت شجاعت بود این
 غنمت سزده به نزدیک ابرمه رفت و تنگی بر فروش فرو آورد که نا آبروی او سنگا فتنه شد و در آن
 وقت غنوه از عقب آن پهلوان در آمده بیک ضربت بجزایر ارباط را از پشت زمین بر روی زمین
 و ابرمه در بین عدالت بر او اذیت **ابرمه آتش** حبش ابرمه بنابر زحمتی که ارباط بر سرش
 زده بود ملقب با شرم گشت کینش ابو مکسوم بود چون ابرمه بعد از ارباط بلو از امرا یالت شایم
 نمود و جز قتل ارباط با شرم استیغ فرموده در غضب شده سوخته خورد که نایابی بر خاک بین منتهم
 موسی پیشانی ابرمه را بدست بگیرم عذر او را بنده برم انگاه با سپاه شجاعت بنه روی بی زمین
 و ابرمه از سوخته و توجیه بخاشه جز یافته موسی پیشانی خود را برید و با توبه خاک مپ کشید بای
 بادشاه مانده و عرصه دانش مبنی مهر اعتدال و استغفار به نزد جسته ارسال نمود و در آن وقت
 مندرج گردانید که موسی پیشانی و توبه خاک را از جهت آن ارسال داشتیم که بادشاه در سوخته خود
 حادث نشود و موسی را بدست برود بای مبارک بر خاک بین نهد و از من این غنیمت در گذرد چون
 اسپاندا کور بنظر بخاشه در آمد و با قبول فرموده سوخته خود دست گردانید و مملکت بمن را
 با برمه اشرم مسلم داشت و ابرمه بدست و سه سال در ملک بین رایت دولت و اقبال داشت
 و در او خرایام اعیان بعزم خرب خانه کعبه گریان که مبارک کشید و بغضب مالک الملک

الاطلاق گرفته رنده بزم سنگ بچیل متوجه درک اسفل کرده تفصیل این احوال که چون ابرمه
 در حالیکه بمن استقلال یافت بشکرا نه انکه نجاشی از دست نو دگرگشت در درار الملک صنف کلیسا
 از سنگ رخام سفید بنا کرد و مذاب و مرصع گردانید و با انواع نکلینات بیارست و نامش
 ذوالعکس بنا و مردم بمن از بهر دو ترسار احکم کرد تا طواف آن یکجا آورده و قریباً نهاده بر اسم
 عبادت معبودی لاینام قیام و اقامه نماید و این خبر ملکه اف جهان رسیده هر جا که ترساید
 بودند بیدان آن خانه می آمد و در اسم طواف آن یکجا آوردند و خبر بقصر روم رسیده از وزیر
 بهر بهار و زوایا پیشمار جهنم نذر بان خانه فرستاد چون این خبر بنیاش رسیده بغایت متعجب و شگفته
 ملک بمن من حیث الاستقلال برو مسکوتا و در خلال این حال دو برادر که از بزرگان
 عرب بودند نام شان محمد و قیس بنیان خزره از بنی سلیم چون اوقات معیشت ایشان در حجاز
 و مکه تنگ شده نزد ابرمه آمدند ایشان را از شهرها کرده محمد بن خزره بر زمین حجاز و مکه ایستاد
 کرده تاج بر سرش نهاده بفرستاد و محمد را گفت باید که جمیع اعراب حجاز و مکه و یثرب و غیره را
 از طواف کعبه باز داشته بطواف این کعبه ترغیب نمای چون محمد بن خزره بکه و حجاز رسید
 قریش بر دبی از بنی هند بل غرقه نام نام را فرستادند تا محمد بن خزره را به هنگام فرصت نیزه کشی
 زده بکشت و برادرش که بنیته باز بمن رفت و ابرمه را از این قضیه آگاه گردانید ابرمه را غم
 خیزید خانه کعبه نمود و درین اثنا مردی از بنی کنانه بمن رفت و بی بهانه آنکه کلب را زیاده
 میکنم غیب با ندرون خانه رفت و بنی است خود حجاب کلب را آلوده ساخته وقت سحر را کلیسا
 برآمده بکشت علی الصبح چون مردم بجهت نماز و روضه رفتند تمام محراب را از نجاست آلوده دیدند
 ابرمه را از این حال اعلام نمودند و گفتند آن اعزازی را عیب مکه بدین کار فرستاده بودند پس شعله
 آتش ابرمه در آنها باده غم خیزید خانه کعبه مصمم گردانید سوگند خورد که تا خانه کعبه را ویران
 نسازم باز نکردم و درین باب عرصه داشت بنیاش نوشته قیل محمودی را از روی بخواب است
 بنیاشی آن قیل بدو فرستاد و نگاه ابرمه با بنیاه هزار مرد متوجه مکه شدند بعد از طی مسافت چون
 بجوای که رسیده تباراج اموال قریش فرمان داده که تباراج کرده باشند با نمان نزد ابرمه آوردند و در
 شتر از عبده المطلب و حبیث بیان تباراج اموال قریش مشغول شدند از انجمل ابرمه از شتر با نمان
 برسید که اهل مکه چه خواهند کرد جواب دادند که عبده المطلب که مکرر که ایشان را لقب که جنگ میکنند
 بنابرین ابرمه یکی از اعیان بنی حمیرا بفرستاد و بکعبه تا عبده المطلب را امان داده نزد ابرمه بیاورد
 آن شخص بر رفت و عبده المطلب را با غر از تمام بیایه بر علی حاضر آورد ابرمه احترام عبده المطلب
 یکجای آورده او را بر تخت خواندند و پرسید که چه التماس داری عبده المطلب جواب داد که
 بازده ابرمه گفت بندگانم که شفاعت خانه کعبه خواهی کرد که فرقت و از آن همه غم از دست عبده

ابرهه

گفت خانه کعبه را خداوندی است که از من قوی تر خواهد که شمر ترا از آن کفایت کند
 میتوانند نگاه ابرهه فرمان داد تا شمر آن بعید المطلب سپردند عبد المطلب مراجعت نمود
 کعبه را خالی کرده با جمع خویش بر سر کوه هارفت پس ابرهه در شهر مکه فرود آمده روز دیگر چینه خیز
 کعبه قبیل مخدومی را در پیش انداخته فیضان دیگر از عقب بجای حرم روان شده چون
 قبیل مخدومی مجد حرم رسیده بایستاد و یک کلام بر نداشت هر چند جنگ زدند فایده نداشت
 و در خلال این احوال فرمان دادند ذوالجلال مرغان ابا بیل هر یکی یک پاره از سنگ بچیل
 یکی سبقت رود و یکی یک گرفته از جانب دریا بر هوا بریده چون محاذی را ایشان رسیده سنگها
 را کردند و هر یک که از آن سنگ بر سرش آمدی در سنگ جان مالک ارواح سپرد و ابرهه با
 لشکر بقصر حنظل پیوست عبد المطلب چون بر ملک ایشان واقف گشت بمیان قوم آمده مجموع زدند
 جو اهرایشان جمع کرد و حقیقی در زمین فرود آورده آن مال و اوزار در آن پنهان ساخت آنگاه
 اهل منطقه که را آگاه گردانید و رفتند و دیگر جهات از فرودش معوض متصرف شدند بعد از آن که
 اعراب اطراف اهل مکه را تعظیم و اکرام نموده از پیش میگردند و عبد المطلب از آن مال غنمی شد
 و اندک علم یکسوم **ابرهه** بعد از صدمت حادثه مذکوره در عین بادشاه گردید بقول طبری چهار
 سال با قبایل گذرانید و بعضی دیگر از مورخان مدت سلطنت یکسوم را هفده سال گفته اند
 قول طبری اصح می نماید **مسروق بن ابرهه** بعد از فوت برادرش اربابالت بر سر نهاد و تاریخ
 طبری مسطور است که در زمان ابرهه اسنم از بنی حمیر در مملکت یمن شخم بود با با بویه که بنشین
 به تبا بومی پیوست و آن بزرگ زاده عیاض نام داشت ملقب بود بزی الیزن و ذوالیزن
 رازنی بود از احفاد الفه المردی در کمال حسن و جمال آن زن از ذوالیزن نسبی آورد و چون
 بمعد کرب و ملقب سیف چون او دو ساله شد ابرهه بخیر حسن و خسار و ملاحظ و دیدار آن زن نشسته
 و ذوالیزن را طلبید و گفت دست ازین زن باز دار و الا ترا کوهی بزنم ذوالیزن از بیم جان
 مفارقت جانان اختیار کرده التجابد کلاه قیصر برد و از اعداد بادشاه روم محروم مانده از آن
 مرز بوم روی بخیمت نوشیروان نهاد و نوشیروان نیز بنا بر تبا ئین کیش و ولایت در باب اعداد
 ذوالیزن تغافل ورزید بعد از ده سال که ذوالیزن در میان درخت با کلم کشید سیف
 بن ذوالیزن و زردمان مسروق جز فزونی بدر استماع یافت نموده و از مادر اجارت حاصل
 بدرگاه نوشیروان شتافت چنانچه پدرش انعام کرده و مدد طلبیده تا مملکت موروثی
 از اهل جبهه انزاع نماید بعد از چندگاه شهر یاسدالت پناه بر بچاری سیف نموده فرمان داد
 تا از سپاهیان هر کس که بزند آن بود بیرون آوردند و بر کار دیدار هشتاد ساله که در زمان او
 برایشان ابرهه گردانیده و حکم فرمود که مجموع در ملازمت سیف بن ذوالیزن از راه دریا بگو

بمن روند و مورخان عدد آن سپاه را از منصف هزار سوار تا سه هزار و شصت تن گفته اند و چون
 آن لشکر بد حسب فرمان کسری در کشتی نشستند بعضی بفرق بفرستادند و بعضی برنجی بسا حلیات
 و در نوای غدن روزی چند چنگ افتادند و در آن ایام جمعی کثیر از منی جبر بایان پهنه
 مسروق از کیفیت حادثه آگاه گشته بعد از ارسال و رسائل مهم بر بکار قرار یافته مسروق با صد هزار
 سوار جرار بجایان روان شد و سیف و دهر زول بر مرکب نهاده با پنج هزار نفر از جمهر و سیدس
 از بزم میدهان قتل شد تا قتل مسروق با قومی را می بر عصا به تعبیه کرده بر پیشانی
 بود و چون هزاران چشم بر آن افتاد و تاوی و ولد و زرخانه گمان نهاده چنان بر پیشانی مسروق
 گفت که از مرکب بر روی زمین افتاد و مرغ روح از آشیان قایلش پرواز نمود و آن لشکر
 موفور بر بخت عظیم شمرده و سپاه سیف بر ذی بزن بسیار از لشکر و ستمی بقتل آورد و
 و اطفال و جوانان کثیر کشته و سیف بعد از آن به بکر فتح و طف و دهر و سپاه عجم را با توغ زرو
 کوهر راضی و شاکر گردانید و رخصت مراجعت داد و روزی شیروان تخت لایق و هدایای و اوقاف و بیت
سیف بن ذوالرئ و صحایف بلاغت نشان پروایت فضیلتی عالیشان مرقوم کلک بیان
 که چون سیف بر ذی بزن بر دشمن طغیان یافته به ارالم ملک بمن خرامید نصرمدان که در زیر این کینه
 حضرت نشان شبیه نظیران عارفی صفت ارتقاء ندید و رفته محل جلوس و مسند سلطنت خود
 گردانید این خبر در انظار رسید و شده اشرف اطراف جهت اقامت در اسم نهیت متوجه بلده صفت
 از آنجمله صفادید و ریش مثل عبد المطلب تا ششم و امیر بن عبد الممنون و غیر ایشان بقصر عدنان
 و در روزی که بجایان شاه بمن بار یافتند عبد المطلب نهیت جلوس فرمانده بمن بعد از آن
 کرد و در وقت و شمس زبان بر رخ بر او کن و ند و بنارت و داند سیف عبد المطلب را بطور مجر
 آخر آنان بر سیف تفصیل در قسم سیوم مرقوم کلک بیان خواهد گشت انشاء الله تعالی و شد
 ای عزیز و چون مدت یکسال و پنج از سلطنت سیف بگذشت جمعی از حبشیان فرصت یافته در صدد
 او را شکاری و در میان گرفته بقتل رسانیدند چون این خبر بانو شیروان رسید نوبت و کرد و
 با چهار هزار مرد و مطرب بمن روان گردانید **دهر زک** و عقب بود و بعد از قتل سیف بقدرمان نشسته و
 بمن شتافته مسند حکومت بمن جلوس فرمود از اهل حبشه بسیاری را بکشت چون چهار
 سال سه وری از روی بعالم بقا آورد **از نوشتن جان بن** بقول محمد بن جبر بر ابتر
 بعد از فوت پدر بکم به فرزند نو شیروان مالک مالکین گشت بعد از چند سال جهان جاودا
 انتقال فرمود و پسرش **منشجان بن بکم** به فرزند او شیروان قایم مقام شد چون او نیز نماید و دانش
خسرو در صفا قدم بر مسند خسروی نهاده بعد از چند کاه به فرزند وی رنجیده رفم عزل و صفت
 احوال شکر شده **یا زان ساسان** ساسان در آن مملکت حاکم گردانید و این باذان بن نبوت

حضرت رسالت پناه علیه السلام ایمان آورده مومن موحدا زین جهان انتقال نمود و **او** که خواه
 زاده باذان بود و ایضا متابعت ملت حضرت خاتم النبیین صلی الله علیه و سلم می نمود و درین حال
 شد و با اتفاق فیروز و بلی اسود و عیس را که دعوی نبوه میکرد و تقبل میساخته و بعد از فوت او و به حکومت
 آن مملکت بنواب خلفای را شمری متعلق گردید العلم عند الله المجید **فرز و اولو کسب**
لحم اند و ایشان بت و وفرا ند مدت دولت نشان کشش صد و بیست و دو سال در تاریخ
 مرات ایمنان مسطورت که اصل ملوک بنی لحم از قبیل بنی اردست و از قبیل البیت از بلاد یمن
 مسی با هم جد ایشان از بن غوث دین ربیع بن ملک بن زید بن سبا و نسب جمع انصار منتهی
 بازو میکرد و در آن قبیله در جوانی تاربی می بودند و آب و آبادانی ایشان از ششم بود و در امر
 کوهی و از ولایت شجرانی و کرفا ضلع شدی و باب ایشان و اصل کشته و خرابی کوهی از بلقیس
 ولایت یمن در تصرف و انتماس کردند و در زمانه کوه که جمع آب اصلی در زید بود و بسته و رخته بود
 بر سر آن گذاشته تا بقدر حاجت آب از این منصرف شوند و ایشان بر یمن و بلاد آن حبشه
 بسا تین بنهار بهم رساندند و کثرت اشجار و کثرت الثمار بر تیره رسید که اگر کسی طر فی بر سر از زیر آن
 درختان گذر کردی از آن ممر طرقت او بر شدی آخر کفران قیمت و تکذیب سل ایشان مرزو
 خدا تعالی صیقلی موش از آن لواحق پدید آورد که آن سدر را سوراخ کردند و نیم شب که همه انام را مانا
 فرو کردند و در مضمون فجاءکم بآسنا بنیانا ظهور کرده سد شکستند و منازال ایشان
 خراب و دو باب ایشان در آب غرق شده این حادثه سبب جلائی وطن امالی آن ولایت گردید
 بعراق و برخی نام و خدا مه تهمام و خدا بکه معطی و او سحر خراج بحدی طیبه افتاد و انداز انجلی که
 بعراقی عرب آمده بودند **مالک بن عجم** بن دوس بن عدنان بن عبد المذین زهران بن کنین
 امارت بن کعب بن عبد المذین مالک بن نصر بن از بن غوث مذکور است و آن مالک با
 جمعی کثیر از قبیل خود بعراق عرب آمده و راغزو دولت اشکان بن دارا دعوی استقلال کرده بلاد
 حیره و موصل و ما عقبه جلوان در تحت تصرف خود را آورد و با استقلال تمام بر تحت سلطنت
 جلوس نمود و او بت بر سیدی و از عبادت معبود حقیقی بترکیدی و در بعضی از توابع معتزله بود
 که مالک بن فیم و رایام بادشاهی سبب بر سبیل غیر تنها از فضل خویش برون رفته سلیم نامی داشته
 تیری بر وز مالک جان بالکل رواج بر بادشاهی مالک بنی پنجاه و دو سال سه ماه بود **خرید**
مالک بعد از پدر بر سر سلطنت جلوس نمود و با اسطه علت برادر اخذیمه الابرش منجوا اند و
 خدیجه بادشاهی و ولتبار کار مکار بود و فرمان خدیجه در ولایت حجاز و یمن نیز سمت نهاد
 در فتح معبود مسطورت که در ایام دولت خدیجه نصر بن ربیع بن عمر بن حارث بن سعود بن مالک
 بن عم بن لحم که ریاست بنی اباد متعلق بوی بود پسری بنیخت در کمال حسن و ملاحت موسوم بعمی

در سینه جمال عدی بسیم خدمت الابرش رسیده رسومی به نزد نفر فرستاد که پس خود را بدینجا روان
کردان تا در ظل تربیت مایه ورش باید نفر این ملک را قبول نه نموده از سال سل در سیاهیل
مکر ایافته آخدا لام خدمتیه بانکر فزوان بطرف نفر و اتیان او در حرکت آمد چون نزدیک آن رسید
نزول فرمود نفر و الت که باوی طاقت مفاومت ندارد و لاجرم بند پیری اندیشیده پیش نه
جلد را بمسک خدمتیه فرستاده تا دویست را که مسجود او بودند درو بدند و صیاح بخندیم بهیام و پستان
که خدا یان نو بر تو خشم گرفته اند اگر ترک افعال فریمه گفته مراجعت نمای که باز پیش تو آیند و خدمت
این سخن را با و بخوده گفت بسبب آمدن من بدین پنجاب محبت عدی آ اگر او را نیز دین فرستیده
از شما ممنون گشته از زو کو هر و اجناس آنچه خواهد بشا رسما کرده باز کردم چون بنی آباد این
سخن شنیدند بمبیا لقه بسیار نفر را بران آوردند که عدی را در ملازمت خدمتیه فرستاد ملک
مقتضی الملام باز گشته او را غر ابدار خود گردانید و عدی و خواهر خدمتیه که رفا سن نام داشت با یکدیگر
تفریق پیدا کرده در وقتی که خدمتیه دست بود زبان بخواستکاری زافاش بکشود و خدمتیه رضا
چینا ینده همان است مابین ابا بنین صورت مناکحت بانکه مواضعت روی نمود چون خدمتیه از
خواب بستی بیدار شده او را از تجویز آن ترویج ندانست تمام وقت دانه بقصد قتل عدی قرار نمود
بقوم خود پیوست و بمباران که پدرش نفر خوب شده رایت بنی آباد متعلق بوی گرفت و جمیل در آن
قبیله عدی عاشق شده خدمتیه شایسته بجان محبوبه رفته برادران او را مطلع گشته بزخم تیر چنان
بسال جان عدی را در نوشتند خدمتیه از عدی پسری آورده او را عمر نام نهاده چون پنج ساله
او را نزد برادر برد خدمتیه را ملاحت رحمان و متا بعضی عمر مسخری نمود به ترحیمش اهتمام تمام نمود بعد
از آنکه مدت سه سال از عمر عمر بن عدی منقضی گشت شعی جینی او را بر بود و در بادیه انداخت و عمر
ببا بان با و خوشش داشت گرفته مدنی در کوه و دشت سرگردان بود و قریب سال هر چند خدمتیه
عمر را بچشمه می جت کتری یافت و پس از انقضای مدت مذکور عمر بجای خود آمده بعزات میل نمود
باجمعی از کاروانیان باز خورده حال خود گفته و ایشان بامید واری تمام عمر را پیش خدمتیه برد
و ملک بسبب تغییر بشهر عمدا و ل خواهر زاده داشت ساخت اما رفا شایسته خود را داشت خدمتیه را رفا
و پرو کرد بانکه زنائی جبهه عمر کمال اصلی معاودت نموده در خلال این احوال عمر بن طرب
چنان که از آن سال عمالقه بود و ولایت جزیره سلطنت می نمودن که پسر خدمتیه گشته در آنجا
گرو فرقتی رسیده و چون که نیکان معو که مدار الملک باز گشته و خبر بزرگتر عمر را که مسما
بنام یله بود و بنا بر درازی موی زمار ملقب بنو با بود گشته بیادش می برداشتند و زبانه
بعد از قرار با خواهر خود و او را در باک شایسته بی انتقام از خدمتیه فرغ مشوره در میان انداخته
همه گفتند که تو بیک حرف خدمتیه نیست مناسبت که بطریق مکر و فریب سر او منقوع گردد و زبانه

این سخن را بسمع قبول جا داده بخندید پیغام فرستاد که ملک بی نهایت تحت تصرف من درآمده چنانچه
 از عهد ضبط ان بیرون نمیتوانم برآمد اگر بپنجایب تشریف آورده مرا در حرم خویش بکوه دین
 تا این ولایت نیز مرا باشد می نشاید خدمت این منتهی را عظیم توان نه منوجه دار الملک زبانه قیصر
 سعد طی که در ملک خواص این نظام داشت هر چند او را از این عزیمت منع نمود مفید تقیبا
 و چون خدمت نزد یک بیای تحت زبار رسید جمعی از ملازمانش مراسم استقبال بجای آورده
 توقف و ایست کش کردند و بعضی رسانیدند که نزد اجمع امرا و ارکان دولت بقوموده ملکه
 بلا ذمت شناخته طریقه خدمتکاری بجا خواهند آورد آن شب خونی تمام بر خاطر خدمتیه ایستلا
 یافته قیصر را در خلوتی طلب نمود و از خدمت که بر خیمه نشسته بود اعلام فرمود و پرسید
 که ندیدم این کار چیست قیصر گفت که فردا سپاه زبا بخدایت خواهند اگر از آب بیاده شد رخ
 خاک نهاده اند به آنکه از فرزند این حادثه نجات ممکن است و اگر بهنجو سواره کرده ترا فرود گیرند
 بی شبه قصد آن دارند که باند اختن قبل تسو یلقات حجت صفات ترا بجای نه شبهات ترا
 خدمت گفت اگر صورت حال بر منوالان نشد بکدام صوبه جان از هملکه بیرون توان برده
 جلاب داد که هرگاه سپاه از اطراف وجواب تو در آیند حمله انت که آب عصا را طلب نموده
 بران سوار شوی و بسوی ملک خود تاخته تا بلیده انبار در هیچ منزل فرارگیری و عصا نام
 استی که در آن وقت در میان تمام قبایل عرب باگیری که در سرعت رفتار بر روی سبقت
 تواند رفت موجود نبود القصد از دیگر خدمتیه از آن منزل کوچ کرده چون نزدیک به بلکده سپاه
 زبار رسید سپاهی بی انتها از اطراف وجوابش در آمدند و خدمتیه قصد گریز نمود و عصا
 طلبیده اشتد امر از بانه نام و صفت آن آب شینده بودند او را از رکوب آن منع کردند
 کیفیت حال بر قیصر ظاهر شده غمان باز بکشید و بر آب سوار گشته بتاخت و آن
 آب با در فشار او را از آن غرقاب بسا جل نجات رسانید کوبید در آن روز قیصر سی
 فرسنگ مسافت طی نموده در وقت غروب آفتاب آن بر سینه شد القصد چون ارکان دولت
 زبا اطراف خدمتیه را احاطه نمودند رضا بقضا داده همراه ایشان بیارگاه زبا بتافت
 و چون چشم زبار روی افتاد بر رسید که بجای کار آمده خدمتیه جواب داد که آمده ام تا وعده را
 بوفارسا فی و آن عورت بی حیاست از ارکش ده موی زمار خدمتیه را نموده گفت کسی را اگر این
 عضو باین مرتبه دراز باشد چگونه شود هر گاه نگاه قصاصی طلبیده فرمود تا هر دو دست خدمتیه
 قصه کرده طشتی نهاد و ناخون خدمتیه آنجا جمع آید چون خون از تمام بدن خدمتیه بر رفت خدمتیه کشت
 انگاه زبا آن خون را تمام به پنبه برگرفت و خشک ساخته در صندوق نهاد و میگفت این
 خون در عوض خون پدر من است با بجلد چون خبر قتل خدمتیه بانبار رسید بسعی قیصر و اکثر

امیدان ملک خدیو بر عمر بن عدی مسلم گشت شد سلطنت خدیو الابرشن بود رفت ال بود
چون خبر قتل خدیو بانبار رسید خواهر زادش عمر بن عدی بر سر سلطنت جلوس نمود
روی بضیط ملک آورد و همت بر تعمیر شهر جیره معوض داشته آن بلده را بای تخت گذاشت و در بار
طبری سلطنت که چون زیاده جلوس عمر بن عدی بر تخت بنیادت داشت که در مقام اهتمام آید
مخون حال خود را از وی باز خواهد طلبید زیرا که در آن وقت کابنی باو کف بود که غلامی غم نام
بر تو مستولی خواهد گشت و بدان واسطه در سعی عطا و قتل خود سعی خواهی نمود و زیاده در آن ایام
از غایت اضطراب نفسی را با نعام واحدان فراوان ممنون گردانیده بخیر فرستاد و در صورت
عمر را بر کاغذی نقش کرده بنظر آورد و رساند آن نفس بعد از آنکه مدت یکسال در آن بلده بگذشت
روزی مجال یافت و صورت عمر را بر کاغذی کشیده بنظر زیاده رسانید و زیاده بپوسته در آن صورت
نگاه کردی و در می فطنت خود از آن صورت لوازم اتهام بجای آوردی القصد چون ملک بر عمر بن
عدی قرار گرفت باقی عمر در باب تسخیر ملک زیاده مشغول نمود و قیصر گفت اگر تو بینی مرا بریده شد
بر پشت من بزنی و در حقت فرمای که چندگاه بملافت زیاده قیام نمایم ند بپیری اندلیم که آن ملک
در دست بجاره شود و عمر سخت از قبول آن امر ابا نمود و آخر بیا رصواب دید قیصر بان عمل قیام
نموده قیصر گفت متناقص عرض کرد که عمر را در باب تخلص خدیو منهم گردانیده بدین گونه که تو می
رسوایی اکنون آمده ام تا بقیه ایام زندگانی را بملازمت ملکه بجایان رسانم زیرا این سخن
مطابق واقع بنداشته برترید قیصر گماشته بعد از چندگاه که قیصر داشت که زیاده را نسبت باو
اعتبار تمام پیدا شده ند میرا و بهند مراد برسد در روزی که زیاده را جامه را تعریف می نمود و عرض کرد
که امثال این اجناس در ولایت عراق بسیارست و چون مهم من ازان گذرشته که با مر سبب
توانم بر خست که ملکه چندی از اموال من تسلیم نماید مانند بکار ولایت عراق آموشد کرده اقبشته
نقیسم بدین ملک آورم تا این دعا را قبول فرمود و مبلغی بسم و در قیصر و او قیصر بوقاف بگردید
اجناس بر و اخته بهمانی با ع ملاقات نموده کیفیت حیدر با او در میان نهاده گفت چون
چند نوبت و نشد غایم ترا با مردان کاری عوض قماش بوقاف در آورده بدارا ملک زیاده خواهم
بر تو داد و در کردن غرض من مقصود و آوری القصد قیصر از نقاشی خناس لایق میدانست
فرام کشیده مراجعت فرموده آن سوغات نزد زیاده براه چینی ظاهر نمود که در آن سوغایه تمام
بجصول بپوست و قیصر ناسد نوبت بهین طریقه رفت و آید کرده نوبت چهارم زیاده را بهر ار
شسته سپرد تا بوقاف نشسته امشده و امتع بزیاده آورد قیصر بهیانه آنکه در جوال بسبب شکسته
قماش بسیار نیکو فرمود تا بهر از حقیقت غراره از موی بافتند چون اقبصر آن شستران و غراره را
بجیره رسانیده شب عمر بن عدی باو و از امر و مسلح بزاره در آورده بر پشت تران بار کرده طبل

مراجعت فرمود و گفت و در آنم ای راه لب تاب را از بار فرود آورده طعام میداد و بعد از سیر
مسافت بدارالملک رسید و از آمدن همان شب عربین عدی با جمعی پهلوانان بسمره رفتی که در آنجا
روزگرنیز غریب کرده بود و برون بنشاند و خود با ایشان نزد یک بصلح خروج کردند که همان
نقش و غارت برآورده زیاده در بای بلارا محبط خردید بر لقب و دیده عمر انجی یافته بنابر نشان
صورت مذکوره او را بشناخت و مفقودی زهر که در نگین داشت بمیکده گفت بیدی لایق
و همان لحظه او را از پای و آورده مملکت جزیره تصرف نمود و آن ولایت را بمغیرا
کاروان سپرده بجانب دارالملک حوفا باز گردید و بقصد زندگانی را بعیش و کامرانی گذراند
مدت سلطنتش صد و بیست سال بود **اموال القیس بن عمرو** بن عدی بعد از فوت پدر بر سر
جلوس فرمود مدت صد و چهارده سال بلوازم امور سلطنت قیام نمود **عمر بن عمرو** بن القیس
پس از فوت پدر را فسرادشاهی بر سر نهاد و مدت شصت سال اجاب عدل و داد برکشید و چون
او از دار ملال انتقال نمود اندک قری باقبال بنی طم ریافت **اموال القیس بن عمرو** بن القیس
بن عمرو بن عدی بعد از فوت پدر مصلحتی را محکوم گفت و مدت بیست و یکسان بمند ابالت و
فرمان روی متمکن بود در گذشت **نعمان بن عمرو** القیس بنی کبابی حورنی و سید پسر مالک بن
سیر شده زمان ایالتش مدت سی سال امتداد یافت و یکی از کتب معتبره بنظر آورده که نعمان
آخر ایام بادشاهی روزی با وزیر خویش عدی بن زید و دو کورستان صیره میر میگرد و عدی گفت
ملت عیس علیه السلام می نمود گفت ایها الملک میدانی که اصبی این قبور چه میگویند نعمان
جواب داد که فی وزیر گفت میگویند که ای آنکسان که بر زمین مکس و وارد بوسه از روی
جهد وجد همت بر تحصیل هوای نفس میکشید ما نیز مانند شما بودیم غفیر شما نیز مانند ما خواهد
شد نعمان از شنیدن آن متعجب شده مراجعت نمود و مدت عیسوی گردید و ترک ملک و جان
و اده ملقب بعباس رهبانان کشته بر در حوا و بیابان نهاد و اکثر اولاد آن پادشاه و الا
نیز نسبت سینه پدر بر محل نموده آغاز طاعت و عبادت کردند از آنجمله یکی از دختران نعمان
مسمات بهند بود در بر من کوفه صومعه که آزاد پیرمند گویند بنام فرمود و در آن معبد مسکن
گزیده ابواب تعبیه و زده و ت بر روی خویش کشود **نعمان بن عمرو** بن نعمان بن عمرو
سلطنت گفته از جد پسر من رفت مندر مدبر امور مملکت گشت و هشت سال از ماه بدولت
و اقبال گشت **نعمان بن عمرو** برادر برادر برادر برادر برادر برادر برادر برادر برادر
چون او روی بعالم آخرت آورد برادر زاده پسر **نعمان بن عمرو** بن عمرو بن عمرو بن عمرو
و مدت چهار سال درین جهان بر ملاک امرانی نمود بعالم آخرت انتقال نمود و نگاه **نعمان بن عمرو**
الدبلی که نعمان خویش و هشت علم اقبال را فراغت **اموال القیس بن عمرو** بن عمرو بن عمرو بن عمرو

حکومت نهاد و چون رخت بپایا و فتاد او بر سرش **منند** که مشهور نمیدارین مارا السما بود و بنا
 شد و مارا السما کایت از ناد و منند رخت که از غایت صفای رخت و لطافت دیدار این لقب
 ملقب گشت بود و در ایام دولت منند در حاکم حکیم ظهور نموده چنانچه سابقا اشارتی بدان رفته و
 قباد بن فرزند باو ایمان آورده بدان سبب اختلال احوال باحوال ملوک بنی تمیم تابع سلاطین
 فرس بود و در پیشانی قباد بولایت منند بنی مرزبان که هارث بن عمرو بن حجر گندی برو
 مستولی گشت و منند از روی فراغ نموده بعد از آنکه نوشیروان با تمام مهابت عالم بر دست
 بن مارا السما انوب و یکروز عراقی عرب حاکم ساخت نه فرماید از اول تا آخری و در سال
 بود **عرب** منند بن السما بعد از آنکه انتقال پدر از داریا شانه زده سال حکومت قیام
 بعد از روی بر او بر سرش **قباد** بن منند بن مارا السما بر سر سلطنت جلوس نموده چون چهار سال
 از قباد گذشت شخصی از لشکرش گشت **منند** بن **عرب** بن مارا السما یقمان هرگز بن گمان
 بر سر سلطنت جلوس فرمود مدت چهار سال رخت بهمان بنی منزل کرد و بعد از روی بر سر
نعمان بن منند بن مارا السما بر سر سلطنت حکومت جلوس نمود و در تاریخ نگارستان
 مذکور است که نعمان بن منند روزی بر سبیل شکار بر اسبی راهوار سوار گشته با سپاه و هم
 خود بیرون رفته ناگاه بر پی صیدی یافت و او را از ششم و خدم جدا گشت و درین آستانه شکار آمد
 سر او را در یافت بنابرین طالبین نهاده هر جانب میشدند اتفاقا بخانه رسید منزل
 اعرابی را آنجا یافت لاجرم هم آنجا منزل نموده نام آن اعرابی جنط طای بود و نعمان او را و او
 شراطه میزبانی بفرمود و رسانید با وجود آنکه بغیر از کوسند و دیگر نهشت فرج نموده طعنه
 میباشند و نعمان او را در علی الصباح چون نعمان آزاده رفتن کرد اعرابی را از حال خود
 آگاه ساخت و او را بعهده انعام خود بنواخت اتفاقا بعد از چندگاه جنطه مذکور بنابر و اند
 انعام و اکرام متوجه نعمان گشت چون بشهر حیره که دارالملک بود رسید بحال قیوم بوس
 نعمان بود و در آن ایام در میان ملوک عرب چنان ضابطه بود که در آن روز بوس سینه
 پادشاه میرسد رخت حیات بجام عمان می کشید و قضا در آن نوع و وقتی آن بچاره بخیر از
 کردار رسیده نعمان او را بنواخت و از آمدن او در آن زمان بغایت بر ایشان خاطر گشت
 و قاعده مقر خود را بجنطه گفت و سوگند خورد که درین روز سپهرم قابوس رسد با او بهین
 و بیره عمل می آورده میشود و آن بچاره خان و مان آواره چون از حیات قابوس گشت
 گردانید که اگر مرا مهلت دهی تا یکبار دیگر اهل بیت خود را در ایام شراطه و صایای بجای آورم
 بلاذمت بازایم از مکارم اخلاق آن خسر و اتفاق بعید نخواهد بود چون نعمان از روی آن
 اعرابی بسیار خشنود بود و فرمود اگر همانم داری که در وقت حاضر شوی التماس تو مقبول

آن غیر حیران و سراسیمه شده ناکاه شخصی از قبیله کاب که نامش را بود و در حال برپا شدن و طاعت
بعد از آن نغان پانصد ناله جوان بر پا و انعام کرده حنظل بمنزل خود مراجعت نمود و در روز
و عده حنظل به اندن نغان را در اطلب نموده بقتلش حکم فرمود و زرا شفاعت کردند
و تائب هنگام مهلت خواستند چون وقت غروب آفتاب نزدیک شد جلاد او را برهنه بسته
میخواست که شمشیر بر کون مراد زنند ناکاه حنظل ظاهر شد و آمدن او بر نغان بغایت شگاف
و از روی عتاب از او بی پرسید که چون از بلای چنین خلاص شده بودی دیگر بار چرا خود را
در ورطه هلاک انداختی حنظل در جواب گفت با عت برین مرا وفا و صلایت برین بود و نغان
بر رسید که چه داری گفت دین عیسی السلام نماز احسن و فاد و دین عیسی علیه السلام
مستحق نظر و آمان طریقی مستقیم پسندیده تر آن شبیه زیدیه نمود و دین عیسی علیه السلام
در آمد و نغان مدت بیست و دو سال با سلطنت قیام نمود و در آخر ایام حیاتش خسرو بر وزیر او خنجر
بیدگاه خواند و در ته پای قنبل انداخته هلاک گردانید **اباس بن قتیبه الطائی** چون خشم و پرور نغان را
بکشت اباس را بر هلاک عرب حاکم و فرمان روی گردانید و مدت هفت سال بلوانم امر سلطنت
قیام نمود و آنکه دادم الذات اساس حیات بر انداخت و بعد از اباس **زاد بن ماسان** بر مهر
بن **محمد الهمدانی** در آن مملکت منتقل امر جهان بانی گردید و مدت هفده سال بلوانم امور فرماندهی
قیام نمود **نغان بن مند** که در میان جبهو را عاب بغزو و مشهور بود و بر تخت حکومت نشست چون
بشت ماه از نغان دبی او در گذشت در بحرین بود دست سپاه اهل اسلام بر قتل رسید و آن وقت
منتقل بخفای راشد بن کردب العیسی عند الله المجید **طائفة دوم ملوک عمالقه که لایث بن را**
فرعوان مضر بن کوفیه و مدت سلطنت هجده سال بود از زمان ضحاک تا زمان
بن ابرج بن فریدون تخمینا یکصد و دو و بیست سال و کسری بود و اول لایث بن **استان بن** علوان
بن عویج بن علبیق بن لاودین سام بن نوح علیه السلام بقیمان ضحاک نامی بر سر بر هلاک مصر
جلوس نمود و این همان است که درت بی نامی بجانب سازه حرم حضرت خلیل الرحمن در آن روز
و سنا خشک شد الحاه توبه کرده عمر جراب را به خنجرید چنانچه تفصیل این قصه در حضرت خلیل الرحمن
در قسم اول رقم زده چنان گشت مدت سلطنتش تخمینا قریب شصت سال بود و **ربان بن ولید**
بن مروان بن راشد بن واران بن عمر بن یلع بن اشلی بن لاودین سام بن نوح بن عیسی علیه السلام
بعد از فوت استان بقیمان فریدون در رنگ آرای هلاک مصر گردید و فرعون یوسف علیه السلام
عبادت از دست و چون یوسف علیه السلام از زندان محلیص یافته بر مسند غنیمت مصر جلوس
فرمود و ربان را بشرفعت **ابراهم علیه السلام** من الملک الجلیل دعوه نموده ربان بعد از منشیایده
معجزات ایمان آورده در سلاک اهل توحید گردید بعد از فوت حفرة اسرائیل ماند که مدتی در گذشت

مدت سلطنتش در حبس و شصت سال بود **قاپوس بن معصوم** بن معویه بن ابی نضر بن کلوان بن
 بن قارن بن بلع ابن عم ربان بن ابولید ازین جهان گذران بجهان جاودان خرامید این
 غمیش قاپوس بن معصوم که کافری قاجر بود بجای ربان بر سر سلطنت مصر نشست و بی بد
 رسوم کفر و زنا عهده کرد و عهد ربان نموده بود و زمان داور چند یوسف علیه السلام مدت چهل
 بشریعت خلیل دعوه نمود اصلا قبول ننموده لیکن نسبت خجرت یوسف علیه السلام بغایت نفیسم
 و احترام لاکلام بجای می آورده چه آن حضرت را بسبب بیانات فواید سلطنت نسبت او را
 ایام حیات قاپوس نورو بسلم بر فیرون خروج نمودند و ملک برایشو گشت بنابرین قاپوس از
 اطاعت فریدون سرکشید و فریشت سال حکومت مصر نمود و در گذشت **و بعد معصوم** بعد از فوت
 برادر بر سر سلطنت مصر بود و در حبس خود ملوک گردانید و فرعون موسی عبارت از وجود و نایاک
 اوست و آخرین فرشته مصر است چون سید صمد ال تخمینا از حکومتش بگذشت منوچهر بن ابرج بن
 فریدون او را ملک از ای ایران کرد و بر ملوک اطراف مطیع و متقاد او گشتند و فرعون نیز خراج پذیر
 منوچهر گشت چون سید دوسی و دو سال از حکومتش منقضی شد حضرت موسی چهارمین از وجود
 منور گردانید و چون بنی سال دیگر گذشت حضرت کلیم بدعوت فرعون بی عون مامور گشت و
 بعد از بیست سال دیگر که از سلطنت آن ملعون ضحاک مدت چهار صد سال بگذشت از راه آب
 جهنم پیوست و دیگر کسی از خاندان سلطنت مصر نرسید و ممالک مصر و شام به بنی اسرائیل منتقل
 گردید **الملک البقاء** بعد الملک الیمید **طایفه سیوم ملوک بجلد امین** **ملک امین** **ملک امین** **ملک امین**
 تمانی تا زمان سکندر روی بکین از دهنست صد و بیست و دو سال اول این **ملک امین** **ملک امین** **ملک امین**
 بن کوش بن حام بن نوح علیه السلام و بعضی گویند که کوش بن ارم بن سام بن نوح علیه السلام
 و در تاریخ بیت المعمور مطهر است که فرعون کنعان بغوان ضحاک ماران بر سر سلطنت ملک است
 جلوس نمود بعضی مفسران گویند که فرزند پادشاه تمام ربع مسکون بود اما قاضی برضاوی صاحب
 تفسیر برضاوی در نظام التواریخ آورده که نبوت حضرت خلیل الرحمن در زمان ضحاک جاری
 بود ضحاک این روایت را که فرزند پادشاه تمام ربع مسکون شد و الله اعلم و بیان احوال فرود و مضار
 آن مردود با حضرت ابراهیم خلیل الله و سبب هلاکتش بر سبیل تفصیل است بقا و قسم اول
 رفز و کلک بیان گشته بنابران در آن مقام همین ذرا گفتار است مدت سلطنت آن ملعون
 ضحاک بروایت مشهور چهار صد سال بود **ملک امین** بن عمرو و بقول صاحب تاریخ بناکتی بعد از
 فوت فرود بر سر بلوش نام بر سر سلطنت ملک بل بلوش نورو فرزند سال بلوازم اسر سلطنت
 قیام نمود و در گذشت و بطری بجای بلوش بنط که یکی از اقربای فرود بود آورد و الله اعلم
ملک امین بن بلوش بن عمرو بعد از فوت پدر صاحب تخت و افسر گشته و تاریخ بناکتی مطهر

که بنشیند برکنار جزیره موصل شهری بنا کرده بنام خود موسوم خود موسوم گردانید که به بنویشت
باقی و حضرت بوش علی السلام بالیل بن شهر بدعوت امور گشته بود باعتقاد صاحب تاریخ
طبری بنشیند و ده سال پادشاه بود چون او نیز نمایند برش **قیووش** بنو نندی
ملک باطل بایل سرافراز گردید بقول طبری مدت بیست سال در سلطنت گذرانید انگاه بعضی از
فراتیمان او ناسیصه سال در اقبال استقلال بسر بردند **سبک** از نسل مزورین کنعان بزرگ
کیقباد او رنگ آردی ملک بایل گردید مدت حکومتش بقول صاحب تاریخ بیست و پنج
سال بود **سبک** اسطوخودوس بعد از فوت پدر صاحب تخت و انشراح گردید چهل سال از دست کیقباد
یکصد و دوازده سال فرمان پذیرگیگا و سن بود که یکی صد و پنجاه و دو سال بلو از م حکومت کرد
حوتان بعد از فوت پدر سن یکم کیگا و سن بر سر حکومت ملک بل جلوس نمود مدت فرماندهی او
شصت سال بود **سبک** بعد از فوت حوتان سی و پنج سال بلو از امور سلطنت قیام نمود
زوزج بعد از فوت بر سر سال حکومت نموده در گذشت **زوزج** بن تخرمه و بعد از پدر
بایل سرافراز گردید مدت چهل سال سلطنت نموده در گذشت بعد از او پسرش **سیار** و نام
اندیکشت و فرمان میرا بر سر بیت المقدس گشته عاقبت سبک خرقیا فرمانده بنی اسرائیل
گرفتار گردید چنانچه سابقا در ششم اول رقصه شعیبا بر سبیل تفصیل رقم زده کلک بیان گشت
منو بن سیاری چون سیاری از دست بنی اسرائیل خلاص شد به بایل مراجعت نمود و اندیک
مدتی در گذشت پسرش چندگاه بر سر دولت جلوس نموده بعد از او بخت النصر فرمان سپهر
فرمان رومی ملک بایل گشت و این همان بخت النصر است که بیت المقدس را ویران گردانیده و از
نهاد بنی اسرائیل برآورد و کیفیت ولادت او بران کردن او بیت المقدس را به تفصیل در فصل
حضرت شعصا علیه السلام مرقوم گشته است و این بخت النصر نیز صاحب تاریخ بیت المعمور و دیگر موا
رقم گوید بود که سپهر او را از سپاهان بدرگاه خوانده بنو نندی ملک بایل سرافراز گردانید
و نیز صاحب تاریخ طبری و روضه الصفا ستمی بود از خاندان اشراف چنانچه سابقا مبطور گشته
مدت سلطنتش قریب و ولایت سی و چهار سال بود **زوزج** بن بخت النصر بعد از فوت پدر بخت
در امر سلطنت یافت و او نیز و دیگر را استغفار خود ساخت مدت سلطنتش کیسان بود **سبک**
بعد از زوزج بر سر حکومت جلوس نمود و مدت چهارده سال حکم رانده در گذشت **سوس** بعد از
سبک ناکشاج و بر گشته مدت شصت سال فرماندهی نموده در گذشت **سوس** بعد از سبک
بهمن بن اسفندیار بنو نندی ملک بایل سرافراز گردید و مدت شانزده سال سروری آن دیار
داشت بعد از او **ارن** صاحب تخت را فرستاد و مدت کیسان بلو از امور سلطنت برداخته در گذشت
کرش بعد از او بنو نندی حکم بهمن بر سر فرماندهی نشست و مدت بیست سال الایت ملک

ممنوعه در گذشت **موت** مدت نه سال از دست بهمن فرماندهی بابل **مست** بعد از موطناسا بن زمان
همای نیت بهمن بقواندهی ملک بابل سر فرار کرد و مدت دو سال حکم رانده در گذشت **بادو** بعد از
مست بر ملک بابل فرمان رو کرد بعد از **موت** مدت سه سال سلطنت ملک بابل ممنوعه در گذشت
سویان بعد از از حشا بن زمان و بی ملک بابل بنیشت و بکال حکم رانده در گذشت **دارنوش** بعد از
سویان بن رخت حکومت جو سوس نمود مدت شش سال در همانک بابل حکومت نمود **ابیطیختش** روحی بعد از
دارنوش بن زمان سکندر بر ملک بابل فرمان رو گشت و او آخرین ملوک کلد این بود اگر پیش
ازین کرده نبود میکی چون بجای ایشان در ملک بابل فرمان رو بود و او نیز از ملوک کلد این
شمرده اند و دولت ملوک کلد این با قطع این میله الملک والیها و سلاطین و امیران
ملوک و امیران که از نسل تور بن فرید بودند مدت بادشاهی ایشان از عهد تور بن فرید
تا زمان سلطان خورشیدی فرید بن هزار و دویست سال بود و اول ایشان **تور بن فرید** و در
دلیل خروج تور بن فرید و در گذشت شدن ابرج بن فرید و از دست تور و خروج منوچهر بن
ابرج و گذشت شدن تور از دست منوچهر در همین قسم از باب اول بر سبیل تفصیل مذکور و سلطان
گذشت و برین مقام بر همین اکتفا رفت **زادش** بن تور بن فرید و چون منوچهر بر عیان خود و
یافت و تور اکتفا با دوشای توران بهر ششاد شمس داشته زادش مدت چهل و یک سال در
ممالک توران فرماندهی ممنوعه در گذشت **نیشک** بن زادش بن تور بن فرید و من بعد از پدر برادر
سروری ممالک توران بنیشت و بهر خود او اسباب با که در عظیم جیش و طول افتاد ششید و نظیر
بالشکر و از آن بالعموم جاریه با منوچهر متوجه ایران کرد و بدینچه تفصیل این قصه یا در ذکر ملوک
عجم مرقوم گشت مدت سلطنت نیشک بن فرید و منبجیه سال بود و در عهد کیکاووس در گذشت **زادش**
بن نیشک بن زادش بعد از پدر صاحبخت و افشرد شش با کیکاووس بن کیکاووس و کیکاووس بن کیکاووس
معارفات نموده چنانچه تفصیل این حروب با قاعد ذکر ملوک عجم مرقوم گشت مدت سلطنت زادش
ملک جهان کرد و مدت سلطنتش در ممالک توران فرید سیصد سال بود **چین** بن افراسیاب
بنور و کینه و قتل رسید بن زمان کینه و کشمیر بن تور بن منوچهر مدت دوازده سال حاکم توران
بود و امکا کینه و بر چین که خال وی بود و ترجمه ممنوعه سروری ماوراالنهر و ممالک منبجیه چین از
دانش و چین تا آخر روزگار چین و در ممالک توران فرمان رو بود مدت حکومتش
و یک سال بود **زادش** بن چین بن افراسیاب بعد از پدر برادر ملک سلطنت ماوراالنهر
آزاده اند که چون از جاسب بر ممالک توران استیلا یافت ششده افراسیابی و زینش گرفته
لشکر با بران کشید و سدها و تنبیهات و ینا و دره متقبل خراج و باج کرد و با ایام کین
برین منوال بود و ملایم و سفاک و کینه و کشمیر بن توران کشید و از جاسب با قتل

در

و از نسل ارجاب و از سیاب کسی که نامی داشت و او را زنده نگذاشتند مدت قصد و مقادیر سال
 بر بی یکدیگر بر سر حکومت جلوس نمودند و اسمای ایشان در هیچ نسخه از نسخ توابع بنظر اقامت
 در نیامد تا آنکه در عهد نو شیروان عادل **البیب** از نسل ارجاب بر ممالک توران استیلا
 یافت و این البیب آنست که دختر او نویزوان در عقد خود در آورده بود و پسرش هم مرزبان
 و دختر بوجو آمد **ثابت بن البیب** بعد از فوت پدر صاحبخت و افسر گردید و بلوایم امور
 قیام نمود معاصر همزبان نویزوان بود با لشکری بنیما قصد ایران کرد و همزبان نویزوان
 بهرام جوین را که از نسل ستم زالی بود با استقبال او فرستاد و بعد از محاربه **ثابت** به قتل
 رسید و لشکرش از هم پراکنده شد و باور انهرشتا **ثابت بن البیب** بعد از فوت
 شدن پدر بر فرمان همزبان بزرگ گردید و در ممالک توران صاحب تاج و سر بر گرفت و بعد از
 مدتی در گذشت بعد از وفات پسرش از نژاد او از بی یکدیگر پادشاهی ممالک ماورالنهر
 سرور از میسگند تا زمان بروز و برین شهر بارین خسرو و بر وزیر **نیران** که آخرین ملوک
 بر ممالک توران جلوس نمود بعد از وفات پسرش که اسمای ایشان بنظر نرسیده از عقب پسر
 او و تک آرای ممالک توران میگردیدند تا زمان خلافت هشام بن عبدالملک خاقان
 ماورالنهر در سلک اهل اسلام مشغول گردید و در تاریخ مرآت الجنان مسطورست که نام آن خاقان
نیران رستنی که که ملقب بود بطغیج خان و او بسعادت اسلام فایز شد زیرا که در خواب
 اسلام را فی الدنيا و الآخرة باو گفتند بنا برین در سلک اهل توحید انقطاع یافت و از
 باز آمد سلطان سنجری ملوک سلجوقی نسل او بجلعت اسلام آراستد بودند **موسی بن واثق**
 رستنی بعد از فوت پدر صاحبخت و افسر گشت و بعد از فوت وی پسرش **داود خان** بر سر سلطنت
 ماورالنهر جلوس نمود بعد از وی پسرش **سلیمان خان** بر اورنگ توران برآمد و چون او درگذشت
 پسرش **محمد خان** بر اورنگ آرای ممالک توران گردید بعد از وی پسرش **ارسلان خان** بر سر سلطنت
 قدم بر سر سلطنت ماورالنهر نهاد و بعد از مدت قدر خان بر ممالک وی ستولی گردید انگاه
 سلطان سنجری سلجوقی باید او را ارسلان خان لشکر بر سر قدر خان کشید و بعد از وی بر قدر خان
 باز ممالک ماورالنهر ارسلان خان تصرف گردید و از آن مشهور بغیر که آخر منتهی انسان گردید
 از اتباع قدر خان بودند **محمد خان** بر ارسلان خان چون ارسلان خان فوت شد محمود خان
 خولهرزاده سلطان سنجری بود بر اورنگ سلطنت ممالک توران جلوس نمود و مدتی بلوایم امور
 سلطنت قیام نموده در گذشت بعد از ممالک ماورالنهر بخوار میان منتقل گردید الملک
 البیقا بعد از محمد **محمد بن الملک** بنی اسرائیل از عهد یوشع تا زمان **شیخا علیه السلام**
 و اینان متفرق بر سر و فغان مدت سلطنت ایشان با عتقادیه بود که در کتب ایشان مسطورست

نهصد و چهل و یک سال بود اما از برابر کردن روزگار ایشان با روزگار ملوک عجم می باید کرد
 حکومت ایشان ششصد و بیست سال شد العلم عند الله اما چون بر موی واجبیت که تاریخ و سنت
 هر طایفه را بر حسب اعتقاد ایشان نویسد از تغییر و تبدل معتقدات ایشان احتراز نماید از جوی
 بعضی از تواریخ و معتقدات ایشان درست نخواهد بود از آنکه حق تعالی میفرماید بحسب قول
 الکلم عن مواضعه بر حسب معتقدات آن طایفه بموجبی که در کتاب ایشان مسطور است
 ثبت میکنم و العبد علی الراوی و همچنین شعب و تواریخ نصاری و یهود و خنای تعالی عما یقولون
 الطالمون علوا کثیرا **افراد اول از یوشع تا طایفه چهارم** مدت حکومت ایشان یکصد و بیست و یک سال
 اما با اعتقاد و بهبود چنانچه در تاریخ بنی اسرائیل مسطور است با نصد سال اول ایشان **یوشع** بن نون بر سر خیل
 بن یهود بن نعدان بن شوشیل بن افرام بن یوسف علیه السلام بعد از موسی علیه السلام
 بخلافت شست ساله متوجه فاکت مقام گشت و شش ساله است و کیفیت سیزده ساله است قبل ازین
 نصد و یوشع علیه السلام مسطور گشته مدت حکومت یوشع و رجوع فاکت مصر و شام بیست و هفت
 سال بود **کالوب** بن یوسف از سبط یهود بن یعقوب بود از یوشع علیه السلام پسروی بنی اسرائیل
 سر فرار کرد باقی حالات او در ذکر سبغمان قبل ازین مذکور گشته مدت فرماندهی او و چهل سال
 بود **یوشافاط** بن کالوب بعد از فوت کالوب بر سر بر سلطنت بنی اسرائیل مهربان گشته مرزهای
 یهووان و دلاور بود لشکر قلیطین را چند نوبت شکست داد مدت حکومت او یکسال بود
ایلاق بن آوی از سبط نعلمان بن یعقوب علیه السلام بود بعد از یوشافاط و شش برادر داشت سلطنت
 جلوس نموده روزی که بعد از بنی حق تعالی او را خطاب فرمود که کسی پیش ایلاق فرست
 کسی تا شکر کند و مجاز باوین باو شاه قیصریه رود که مدت بیست سال است تا بنی اسرائیل از
 دست او مغذوب اند که من باوین را پیش ایلاق مخدول خواهم کرد ایلاق لشکر جمع کرد و بمجاری رفت
 نیم فتح و طغیر بر سپهر علم او و زبده و شتمنا را غنیمت کرد این مدت حکومت ایلاق با اعتقاد و یهود
 چهل سال بود العلم عند الله المعبود **کده** بن یروش بن یعقوب بن یوسف بن یعقوب
 علیه السلام از فرزندان میثا بن یوسف علیه السلام او را بر یعل نیزه کونید چون بنی اسرائیل
 دیگر با یعز و عصبان پیش گرفته حق تعالی باو شاه بدنان برایشان مسلط گردانید مدت
 سال ایشان را مغذوب گشت چنانکه اکثر بنی اسرائیل بحیال پناه بردند چون یازدهمین آفرید
 که دعوی را خطاب فرمود تا شکر کنید و با صد صد مرد و پناه بردند در شکست و او مدت حکومت
 که دعوی بقول صاحب تاریخ بنی اسرائیل چهل سال بود **یوشی** بن کده دعوی چون کده دعوی نمائند او را
 دو پسر بود و او یسای از سبط یهود از اهل بنی یوشع بعد از وفات پدر نزد خویشان مادر رفت
 و بجایه در یک روز هفتاد و برادر خود را کشت و مدت کمال بنی اسرائیل حکومت کرد تا آنکه یوشی

یونان نام و صفت یافته اورا بکشت **یفتاح** بن کلای او نیز بفرستاد و از فرزندان بنی یوسف
 علیه السلام چون بنی اسرائیل طریق ضلالت در پیش گرفتند حق تعالی فرزند ان عوز را بر ایشان
 گذاشت تا مدت هفت سال ایشان را معذب ببرد و چون گمروی بکنی آوردند حق تعالی یفتاح را
 خطاب فرستاد تا آنکه کشیده و فرزند ان عوز را بکشت مدت حکومت او بنی اسرائیل شش سال بود
 و بزعم خداوند متعالی صاحب گزیده کدوون و یفتاح هر دو بفرستاد حضرت کلیم بودند و در تیره وفات
 یافته چنانچه قبیل دوز که موسی علیه السلام مسطور گشته و الله اعلم **او** از سبط یهو بود و بعد از یفتاح
 حاکم شد مدت حکومت او هفت سال بود **ایلیون** از سبط زولون بعد از او و صفات قلم مقام او شده
 حکومت او دو سال بود **او** از فرزندان افراهم بن یوسف علیه السلام بود و بعد از ایلیون حاکم
 شد مدت حکومت او هفت سال بود **بنی مائوخ** بن مائوخ بفرستاد و بعد از او و بعد از او و بعد از او
 بنشست بعلوان و ولای او بی عظیم بود چنانکه آنکه فلسطین بنی تنها بکشت و در آن بکشت
 زن خود گرفتار شد و در آن حالت نیز چند هزار مرد را بکشد و در آن مدت حکومت
 او بیست سال بود **عالی** بن مائوخ از فرزندان مائوخ بن عزان و مضمون بنعام امست که ایلی
 امام باوجود آنکه سید استخ که فرزندانت چه میکنند ایشان را از جریمه کردی بجزت و جلال خود که بعد از من
 برکنه خاندان ترا کفارت بنامد عالی گفت فرمان خدا برست خدا را من قبل من بعد بعد از
 شمعون و بنی اسرائیل حاکم شد چون فرزندان او میرای میگردند و او این را منعی بی زجر میکرد
 حق تعالی بنسندید بر زبان اشموئیل بنمیر عتاب آینه فرستاد و بفرزندان او حکومت
 بنی اسرائیل مدت حکومت او چهل سال بود **اشموئیل** از فرزندان روی اصوات بفرستاد و از سبط
 بن یعقوب علیه السلام بود و بعد از عالی امام حکومت بنی اسرائیل با شموئیل رسید او بفرزند کافی فر
 حکومت بفرزندان خود و نوازل و افتاد او اما پسران او نه برله میرفتند پسران بنی اسرائیل گفتند
 فرزند ان تو بیروی تو نمیکند ما را با و شاهی دیگر معین کن که بر ما حاکم باشد اشموئیل بفرست
 حق سبحانه تعالی عرضه داشت بفرمان باری تعالی تا و کن نام شخصی را که سبب طول اقامت
 طاووت نیز میگفتند در زمان خود بر ایشان بادشاه گردانند مدت حکومت او مع فرزندان
 پنج سال بود ذکر باقی حالات اشموئیل قبل ازین در ذکر بنمیران گذشت **طالوت** از
 سبط مینیا بن بود و عرب او را طالوت خوانند و شریک با و شاهی و دیگر حقوق و نوا
 در بنی اسرائیل آید آورده با وجود آنکه او حاکم بود لیکن بنی اسرائیل با او شموئیل حکمت
 نمیکرد مدت حکومت طاووت هفت سال بود و بعد ازین حکومت بنی اسرائیل منتقل بفرستاد دوم
 که او او بفرستاد و فرزندان او باشند منتقل گردید الملک الیه و بعد الملک المجد **فرز دوم و او**
علیه السلام و فرزند ان تا صد قبا که بخت نصر او را بکشد کردانند و آن خاندان را براندا

وایشان بیست و یک تن اند مدت بادشاهی ایشان چهار صد و چهل یک سال بود اول ایشان
داود بنجر علیه السلام پسر خردترین ایشان بن عوفید بن یوسف بن سلیمان بن یحیی بن یونس
والت بن زام بن خفرون بن برص بن یهو و ابن یحیی علیه السلام است پیغمبر بادشاه و شجاع بود اول
ولاوری آوان بود که در رفتی در پی کوفتند آن پدر خود بود خرسی از زمین میخشی در بر بود انبی خرس
و وید و رسید و منیر از خلاص کرد و درین آننا شیر می برد و او و حمله آورد و او را بکشت با
شرح و او علیه السلام از رفتن او بچین طلوت انجبار و بقتل رسانیدن او را و در کس سلطنت
قبل ازین در قسم اول مفصلا مذکور و مسطور گشته و در تاریخ بنا کنی مسطور است که حضرت داود
علیه السلام را نوزده پسر بود سلیمان امنون انیال ارشایوم اذرینا حارثعنا شولان مان
منفع باقی فی الشامع الیافع الیغطفه و مشعلطیا بنو علم او شایوم از دختر بادشاه کنه بود
با پدر زنایم و کشته شد چنانچه قبل ازین گذشت مدت بادشاهی داود چهل سال بود **سلیمان** داود
علیه السلام بعد از فوت داود بر کثت سلطنت جلوس فرمود چون سلطنت بر او مقورشه ابراه
هزاره و صده و انراف بنی اسرائیل را جمع کرده متوجه عبادت گاه شد و در یک شب پنج هزار تنی از
بحضرت حق تعالی که در حق تعالی سلیمان و می فرموده که هر انما کسی که از من نمای مندر و در ام
حضرت سلیمان معوض شد که ای که کار ساز بنده نواز با پدرم نیکی کردی و مرا بر جای او بر
شاهی نهادی از حضرت توان میخواهم که مرا عقل و عاقل بخش حق تعالی که چون تو از من مال و غیر
طغیا فتن بر دشمنان طلب نکردی و عقل و علم خواستی تا بدان خلق من مودت کنی ای پسر
بنو یوسف و مال و عظمتی باضافه آن کنم که پیش از تو بود بعد از تو هیچ بادشاهی را نبوده باشد چون
این عنایت از حضرت عزت یافت بمنزل خویش را جعت نمود و در سال چهارم از بادشاهی خویش
عمارت مسجد اقصی پیش گرفت باقی کیفیت حالات حضرت سلیمان و عظمت سلطنت او قبل ازین
در دست پیغمبران منزل گشته است مدت سلطنت او چهل سال بود **رجیم** بن سلیمان سلیمان
علیه السلام رجوعام نیز گفته اند چون سلیمان علیه السلام بجنات النعیم پیوست رجیم بر سر سلطنت
ممالک نام بنیست اجناد و سادای و شمعای این هر سه پیغمبر معاصر او بودند و اجناد و عهد سلیمان
روزی بروعام پسر نوا را که غلام سلیمان علیه السلام بود تنها در راه پیافت جامه نو پوشیده
اجناد و در آن جامه زد و دوازده پاره شد نگاه بروعام را گفت ده پاره ازین جامه بستان
که حق تعالی چنین فرموده است چنانکه سلیمان را زارش از راه برد و در طاعت من اقبال نمود
بادشاهی ده سبط از خاندان خلع کرده بتو می دهم و بادشاهی دو سبط بفرزند ان او سلیمان
چون این قضیه خلع پیش از آنکه اجناد بروعام گوید باری تعالی سلیمان را گاه ساخته بود بروعام از
سلیمان تو هم نموده بکثت و پیش شیشاق بادشاه مصر نهان شده و آنجا باند ما وفات سلیمان

بر حرم رسید و ساسان خاقان خود را از انبار کس کردند بر مابار کران نهاد و بود اگر تو بختیافت آن حرمی
فرمای بدل و جان و بندگی این درگاه گنیم جواب داد که اگر او بر شما بار کران نهاد و من را از
نهم چون بنی اسرائیل بین نوع شنیدند بغیر از او سبطیه بود و او بنیامین و دیگران است
اسرائیل از او گشتند و آن ده سبط بر عام لیسر نو اطرا بر خود باد شاه کرد و امیدند و در جو
در بیت المقدس از سبطیه بود و او بنیامین صد و هشتاد و هج کرده خواست تا بر بر عالم
شکر کشیده محاربه کند بار بیتیغالی بر زبان شیعیا پیغمبر جو عام پیغام فرستاد که با برادر
خود محاربه کنی که عزل بادشاهی تو از من بوده است انگاه رجوع عام آن غم را فرسخ نمود
مدت حکومت رجوع عام هفده سال بود **افیا** بن رجوع عام در سال نهم از بادشاهی
برو عام بجای پدر بادشاه نشد و او طریق خلافت پیش گرفته است از شریعت موسی علی
السلام باز داشت و بت پرستی آغاز نهاد مدت بادشاهی او سه سال بود **افیا** بعد از
پدر در سال بیستم از بادشاهی برو عام بادشاه شد و ترک بت پرستی کرده پیروی داود
علیه السلام کرده تمامت بیجا نهاد که در ولایت شام بود و بران کرد و بر تبه پیغمبری نیز گزار
شده بود باقی حالات او پیش ازین مذکور گشته مدت سلطنتش چهل و یک سال بود **یهود**
شاه **فهر بن اسماعیل** السلام بعد از پدر بادشاه شد پیروی داود علیه السلام کردی مدت
بادشاهی او بیست و پنج سال بود **یورام** بن یهووشاف بعد از پدر صاحب تخت و افسر
کرد و او بارت پرستی آغاز نهاد مدت بادشاهی او هشت سال بود **آخا** **یهو** بن یورام
سال دوازدهم از بادشاهی یورام بسراحد برو عامی بادشاه شد و او نیز پیروی
پدر کرده مدت بادشاهی او یکسال بود چون او در گذشت مادرش **عشیل** **یهو** که دختر آخا بود
بوی مجموع بادشاه زادگان را که از نسل سلیمان بودند بکشت و خواهر آخر یاهوشبیغ نام بود
پسر آخر یاهو از میان کشتگان برگرفت مدت شش سال در بیت المقدس نهان داشت و پسر
هفتم یهو و اع که امام شوهر پیوسته یهووشبیغ بود نهان از عشیل یا یهووشبیغ را بخود یکی کرد و با او
مذکور بیعت کردند ببادشاهی نژاد چون عشیل یا یهووشبیغ را یافت و حال بدید جامه بر خود درید
او را گرفته از بیت المقدس برون برده کشتند **یهوشاف** بن آخر یاهو چون بادشاهی بروی معز گشت
ترک شیوه مذموم بت پرستی نموده پیروی داود علیه السلام کرد آنچه در بیت المقدس سلیمان آباد
کرده بود و کشته باز عارت کرد و آخر علانضی او را کشتند مدت بادشاهی او چهل سال بود **امصیا**
بن یهووشاف بعد از پدر قایم مقام او گشت و او نیز پیروی داود علیه السلام را ببادشاهی او میرت
سال بود **یهویشاف** بن امصیا او را غنا نیز میکفتند بروی علیه السلام میکرد مدت بادشاهی او پنجاه
و دو سال بود **یهویشاف** بن عزریا قایم مقام پدر شد و او نیز پیروی داود علیه السلام کردی حضرت یونس

پیغمبر در زمان او بدعت اهل نبوی مامور گردید مدت بادشاهی او شانزده سال بود و العلم
 عند الله المعیون و **احسان** بن یونان مخالفت پدر کرده بت پرستی را رواج داد مدت بادشاهی او
 شانزده سال بود بعد از او پسرش **حق قیاس** بن احاز بعد از پدر صاحب تخت و افتخار گشت بروی داد
 علیه السلام کرد و بت خانه خراب کرد و از بادشاهان ماقبل و مابعد هیچکس بر او طاعت او
 ننمود و بیچاره مورس پیغمبر معا را و بود و در سال چهاردهم از بادشاهی او بخاری از کرده کلدانی
 که فرمانده ملک بابل بود و بت کربیت المقدس کشید چنانچه قبل ازین روز ذکر شعیب علیه السلام
 قسم دو افزوده سالگی بجای پدر نشست و کفر و زندقه پیش گرفت و هر تنی که پدرش خراب کرده
 بود آبادان کرد و تسبیح نامت کو اکب کرده این را معبود خود ساخت و معبودی که ساخته بود
 در میان بیت المقدس نهاد و خونها بیا ریخت و مسطحین را نیز از راه بیرون رفتی خشم
 گرفت و عهد کرد که این را براندازد و بیت المقدس را خراب کند تا آنکه مدت بیست و دو سال
 کافران صی مانند بعد از این بادشاه جزیره لشکر کشید و او را گرفت و در قفس آهنی کرده و در
 تاوریز بر آن آتش و او را با همگی بعد از هر چه تمام تر بکشتند چون او را تسبیح کوای میکرد
 هر روز یکی از این کوایب چهاره تسبیح کرده از شفاعت میخواست هیچ یک او را میغیث نشدند
 بعد از آنکه عاقر گشت امر روز بدرگاه حق تعالی روم چون بصدق تمام بنامید باری تعالی برآورد
 بر زاری و رحمت و نالش او رحمت کرده حرارت آن آتش دفع گشت چون منشیا از غذا
 خلاص یافت نوم بفضوح که در مس سال بگر جاده ثلوث موسی علیه السلام مستقیم ماند مدت
 حکومتش پنجاه و پنج سال بود **امون** بن منشیا در بیت و دو سالگی قیام مقام پدر کرد باز
 کفر و زندقه پیش گرفت غلامان پدرش فرصت یافته او را بکشتند مدت حکومت او دو
 بود **بن منشیا** بن امون در بیت سالگی قیام مقام پدر شد و عدل داد پیش گرفت پسر وی
 علیه السلام کرده مدت بیت المقدس بنیانی احوال او کرد و در میان پیغمبر و خولدار بنی معاصره او بود
 و بنی اسرائیل را بنده میدادند و نمی شنیدند روزی هوشیا هو حلقیا امام و اخفیا پسر شافا
 و عجیب پسر بنی و شافان محرر و شافا بنده خود را پیش پیغمبر فرستاد و سوال کرد که عاقبت کار
 من و قوم من چون خواهد بود جواب فرستاد که باری تعالی پرورده است که من برین موضع بمانم
 نوم بلای عظیم خواهم فرستاد چنانکه ایشان از فرمان و فرایض و ثلوث من بیرون رفته
 و بت پرستی را پیش نهاد و مهمت ساخته اند اما بجهت آنکه تو مردی صالحی و این خبر شنیده که
 کرده و جامه بر خود دریده بفرغ و زاری مشغول گشت این بلا در عهد تو نخواهد آمد آورد و بوشیا
 چون آن بهجام بشنید جمع بران بیت المقدس را جمع کرده به بیت المقدس سپید و پیغمبر آن که
 در آن زمان بودند نیز با خود برد و آن قوم را حاضر گردانید و نگاه بوشیا برخواست و با حق تعالی

سطور گشته مدت فرماندهی او
 ت و نه سال بود **منشیا** بن
 یام

عهد کرد که هر یکی از او جان بدوی غرض از سستی و نریختن توبه کنند و آنجمله نیز با او عهد کردند
بعد از آن حلقه امام گفت که هر آنی که بچند پرستیدن اضماع در بیت المقدس نهاده بود
با اضماع سوزانیده و مردمی که مجاورتجا نهاده بودند بکشتید پوشیدایم خوب فرموده حلقه امام
کار بند شده آنی چند مصالح میان وقت کرده بودند و در یکجا و معبودان که در پیش منست بایست
بود تمامت بسوزانیده و هیچکس از پادشاهان قدیم بطاعت و عبادت او نبود و عدت با او نشاء
اوسى و یک سال بود **پادشاه** پوشیدایم بود در بیت و سالیکی قیام مقام پدر شد و بدین پیش
گفت و در وقت نریختن موسی از وقت لاجرم بر عود خود نام باو نهاده و هر روز خروج کرد و او را بگرفتند
شهری از اعمال حاکم جوس کردند و برادرش الیافیم را بجای او نشاء نهاده و بعد مراجعت نمودند
حکومت بهو یا حسین سه ماه بود و العلم عند الله المعبود **پادشاه** بعد از برادر پادشاه که دید او نیز
همچو برادر گرفت و زند فیش گرفت و در زمان له از بخت النصر خراج کرده بهو یا قیام مدت سه سال قیام
او شد بعد از آن نزد نموده ارمیا پیغمبر و او را بهو پیغمبر او را و بنی اسرائیل انصیحت میکردند و قیام
نمیکردند لاجرم منتقم جبارت گرفتار که از کرده کلد این برایشان مسلط گردانید مدت باو سه سال
او زنده سال بود **پادشاه** قیام در نهاده سالیکی قیام مقام شد او نیز بدوی پدر میکرد و در زمان او نیز
بخت النصر لشکر بیت المقدس کشیده او را بنده کرده و ملک با بل بر مدت حکومتش سه ماه بود
صد قیام بن پوشیدایم بخت النصر بختور با بل بر عرش صد قیام را بجای او نشاء نهاده و نیز برادر
برادر کرد و بعد از چند گاه از بخت النصر فرود نمود و در سال نهم از پادشاهی صد قیام بخت النصر
بیت المقدس آمد و مدت دو سال ایام محاصره آمد او یافت تا آنکه قطعی عظیم در بیت المقدس
پیدا لاجرم حصار تسلیم نمودند و صد قیام بخت آخر گرفتار گشته مقتول گردید و بخت النصر
آن خاندان را بر انداخت و شهر بیت المقدس را ویران ساخته قتل عام کرد و چنانچه تفصیل
این وقایع قبیل ازین مرقوم کلک بیان گشته درین مقام مهین قدر انکسار رفت **فر فریدم**
برو عا میسان الله و اینان نوزده تن اند پادشاهی ایشان دو لیست و نشت یک سال اند ماه
هفت روز بود و اول ایشان **برو عا** بن نواط و این برو عا آنست که از سلیمان علیه السلام گریخته
مجرع رفته بود و در زمان لبریش رجوع کرده سبط بنی اسرائیل او را پادشاهی نشاء نهاده و چون بر
سلطنت متمکن شد با خود اندیشید که اگر بنی اسرائیل بکج گردانیم بیت المقدس را بنزد ایشان
پادشاه خود را مگردانم و ابقول آرنه و او را پادشاهی قبول نمایند پس وجه حیلته درین قضیه
که من دو مپو و از زبسانم و گویم که حاجت شما بکج کردن بیت المقدس و دیدار نیک هدای
شما که شما را از مصر بدون آوردن ما بگشت پادشاهی بر من بماند پس این اندیشه را بتقدیم رشت
یکی را در بیت اهل و دیگر را در و ان نهاد این نرا بدین حیلته از راه بهر دو مردم بدین موض

پنج پسر قتل شدند و اسلحه دل از با رتبه عالی برداشته و بعبادت اوثان مشغول گشتند مدت
 دو سال بود **ناروت** هر دوام عام در سال دوم از بادشاهی اهل قایم مقام پدر گشت و او نیز
 بهر وی پدر میکرد و در عبادت اوثان مدت حکومتش دو سال بود **بنی** بن احیا از سبط
 بن یعقوب علیه السلام چون برو عام و پسرش در نزد و عصیان از حد گذشتند بقتل
 احیا نافر دارا بکشت و خاندان برو عام بر انداخت بنحو میخی اهو و الیا میو این سه پسر
 او بود چون بکفر و زندگ مشغول شد حتی تعالی بر زبان بنحو پیش او پیغام فرستاد که من ترا
 از خاک آوردم بر دوشم و بر قوم خود بادشاه گردانیدم تو بهر وی برو عام کردی خانه ترا بهم
 چون خانه برو عام و بران کنم و هر که از متعلقان تو در شهر مایورده بود او را اسفک
 و آنکه در صحرای بود کشت او و مرغان آسمان مدت بادشاهی او بیت و چهار سال بود
ایلا بن یث بعد از پدر قایم مقام او شد و او نیز بهر وی پدر کرده غلاوی زمری نام
 یافتند او را بکشت و جمیع اتباع و اشباع او علف بنشیند و بجای بر سر سلطت
 نمود و خاندان او بر انداخت چنانچه بنحو پیغام هر گفته بود مدت حکومتش چهار سال
 بود **زری** غلام ایلا بعد از گشتن ایلا بادشاه بنی اسرائیل عمری نام شخصی که ایشان
 ایشان بود بر خود بادشاه کردند و ترسان نام قصیده که زمری انجا بادشاه شد محاصره نمود
 فتح کردند زمری در خانه ایلا رفت و فرمود تا آتش در آن خانه زدند و زمری را در آن خانه
 سوختند **عری** چون عمری بادشاه شد مردم دو کرده شدند بعضی طرف عمری گرفتند و برخی
 طرف قونی پس کشتاف عاقبت انصار عمری غالب شده آمدند بادشاهی بر عمری قرار گشته
 عمری نیز بهر وی برو عام میکرد و مدت حکومت او دوازده سال بود **احا** بن عمری در
 و ششم از بادشاهی آسا بادشاه شد او نیز بهر وی برو عام میکرد و او زنی داشت آتون
 نام صد باره کافر ترا و میخی اهو پیغام هر گفته بادشاه و مشق بمقتضای آمدن
 مایا چون خواهد بود گفت بخواب و دیدم که تمامت بنی اسرائیل بر کوها بر آید شده اند
 کوسفند ان بی شبان و دیدم که حتی تعالی فرمود برو و بفرم رسان اکنون و آگاه باش که
 بدی خواهد آمدن صد قیاس بر کفایتی بر زبان آورد که سخن تو درست نیست گفت آنروز
 که از گوشه بگوشه گریزی یا پنهان شوی احاد گفت او را در زندان کشند تا باز آمدن
 میخی اهو گفت اگر تو باز کردی من دروغ گفته باشم چون احاد میخی اهو را شناخت بعد
 جنگ شکست برد افتاد و در وقت هزیمت احاد بر خم تیری از پا در افتاد و بر مدت
 احاد بیت و دو سال بود **زری** احاد در هفدهم از بادشاهی اهو نشا قیام مقام پدر
 کردید و او نیز بهر وی پدر کرد بعد از چند گاه بهار شد در انتهای بهاری رسولان
 که میفرستادند

و موصوف بود و فرستاد از آنجا عاقبت حال او معلوم کنند خضر در راه بایستان رسید
و فرمود او درین بیماری بخوابد و چنان شد مدت حکومت او دو سال بود **یورام**
بن احاد بعد از برادر صاحب تخت و افسر شایسته و میخا بهر خضر هر سه پیغمبر معاصر بودند
و با عتقاد بهو و خضر در زمان او با سمان مرتفع گشت و چنان بود که در اول بادشاهی
یورام سواران از آنش کرد و او رفتند و ایشان فرستگان بودند و او در روزه عید
و رجوع آسمان مرتفع شد مدت بادشاهی یورام دو و ازده سال بود **پیغمبر** مهوشا قاطب بن
کنعانی در سال اول از بادشاهی خسریا سهوی بن سیدمان یورام بن احاد را پیغمبر
نمبری از نپای و آورو و یحیی بن فرستاد و بر بر سر سلطنت بنی اسرائیل نشست و زن احاد را
در موضعی که بود فرمود تا بینداختند و سگال کوشت او چنانکه خضر گفته بود و بخوروند
احاد را هفتاد پسر بودند و نامت را با اتباع و اشیاع بگشت مدت بادشاهی چهل و نه سال
یهو ا حار بن یهو در سال میت و بیوم از بادشاهی یوایش قایم مقام پدرش او
نیز متابعت گشت بر دعای میگرد مدت بادشاهی یهو احاد و هفده سال بود **پیغمبر** بن یهو
احاد قایم مقام پدر گشت چون بیمار شد پیش اشیاع پیغامبرد رفت و نفع بسیار کرد و کار
دست نشکر و مشق عاجز گشت ام فرمود که نزد گمان بردست که چون برگشت اشیاع در دست
دست او نهاد و گفت در پیکه را باز کن چون باز کرد فرمود که تیر سب از او تیری بیندا
گفت تیر مسموم است بدانکه نشکر و مشق را سوزان شکست بعد از آن گفت این تیر که در دست
داری بر زمین ریزه بگذارد اشیاع برو بانک زد که می بایست که پیچ و شمش نوبت بر زمین
میزد و ی ما نشکر و مشق را بعد و هر نوبتی می شکستی اکنون بدانکه نشکر و مشق را سب نوبت
بیشتر بعد از آن اشیاع بجوار حق پیوست در آن سال نشکر و مواعظ آن ولایت کردند و
اشنای آن شخص متوفی شد او را بپروان آوردند تا دفن کنند چون دیدند که نشکر نزدیک
رسید از ترس آن مرده انداخته که نختند اتفاقا در کو اشیاع افتاد و تن او بدو رسید
در حال زنده شد و معجزات اشیاع بسیار است مدت بادشاهی یوایش شانزده سال بود
برو عا بن یوایش در سال با نروم از بادشاهی اقصیا موقام مقام پدر شد و بسیار از
از ولایات که از دست ایشان رفته بود چون دمشق و جاور و غیره باز متصرف شد و بنیعی
و یونس و موشع این هر سه پیغامبر معاصر بودند مدت بادشاهی او چهل یک سال بود
زنجیا بن رو عا در میت و هشتم از بادشاهی عزریا قایم مقام پدر مدت حکومت او شش ماه
بود **نهم** زنجیا را بگشت بادشاه شد حکومت او یک ماه بود **نهم** پس گاری شلوم را بگشت و باد
گشت مدت حکومت ده سال بود **نهم** بن مناسیم قایم مقام پدر مدت حکومت او دو

بود **تقی** بن رمینا در سال پنجاه و دوم از پادشاهی عزربا تنفیخ را بکشت و پادشاه شد
فرماندهی او بریت سال **یشت** سال ابله و در سال دوازدهم از پادشاهی احاد که یازدهم
ببر سکتا تنفیخ را کشته بر سر سلطنت و سبط بنی اسرائیل جلوس نمود و او آخرین
پادشاهی که در سبط بنی اسرائیل پادشاه کرده اند او بود و در اثنای پادشاهی او شش
پاره جزیره و موصل بر خروج کبر و یوسع مشیط او شد و متصل خراج گشت بعد از آن یحقیه
میش منام پادشاه مهر رسول فرستاد پادشاه موصل دریافت و او را بگفت و در زندان
کرد و بشهر نمودن رفت و مدت سه سال آن شهر را محاصره نمود و در سال نهم از پادشاهی
یوشع شهر را فتح و غارت کرد و بنی اسرائیل را بر انداخت و انقطاع و وقت ده سبط
اسرائیل بر رفت و لوه و غیر از سبطین یهود و بنیامین که در بریت المقدس بودند
تمام بنی اسرائیل را جمعیت نمایند و همه متفق گشتند و ای یومنا هذا این را از سر و سامان
بدید نیاید الملک و البقا و بعد الملک الحید الحید **طایفه ششم ملوک روم یونانیان**
و اینان دو فرق اند **فرق اول ایشان** بنیز کرده اند **کرده اول فرزندان روم بن عبض اسحاق**
پیغمبر علیه السلام اند مدت پادشاهی ایشان در بعضی ممالک روم هشتصد و پنجاه سال بود
اول ایشان **فلیض بن روم بن عبض بن اسحاق** پیغمبر علیه السلام است و تاریخ بیت المعمور
مسلط است که فریدون بعد از کشته شدن مسلم بعضی ممالک روم را بفلض روم بن عبض اس
اسحاق علیه السلام مسلم و استواران آن مرز بوم را روم نامیدند و فلیض مدتی مدید بلوایزم
امور سلطنت قیام نموده متوجه دارالبقا گردید و بعد از فوت فلیض هیچ و مرج برومیا
راه یافتند و هر چند که ای کوهی از آنرا در روم بن عبض را بر انداخت بن فریدون ایضا
در تاریخ بیت المعمور مسطور است که بعد از کشته شدن مسلم بن فریدون فرزندان او کرده شدند
که ای ملوک نامی می زیستند تا نوبت جزیری و در دراز افتادند که پادشاهان و ملک
از آن نسل اند تا اعطوس قیصر از آن کرده بر ممالک روم استیلا یافت چنانچه عنقریب
میگردانند و الله تعالی و کوهی در کوهی ممالک روم تن بر ریستی داده میزیستند تا
نوبت بر **فلیض** رسید و فلیض بزرگوار و قوت طلوع در آغاز پادشاهی بهای نیت
بهمین بر نزم روم فروری یافته خواند آن روم بن عبض را بر انداخته جمیع ممالک روم را
منصرف گردید و تمامی ممالک روم بی منازعی در و راهانی گشت و فلیض در زمانی پادشاهی
در اب بهمن لشکر بایران کشیده و ارباب بعد از استیلاء این جزایر بایران لشکر روان داد
بعد از ملا فی عسکر بن حرب صعب واقع شد آخر الامر بنم عنایت و امانت بر سپاه داراب
و زبده سپاه روم منهدم گشته و فلیض با بعضی از قلعه متحصن شده و ارباب فلیض

کرده دوم فرزندان روم

۱۰۲۵
ایمان داده که بجهت او را خواستگار می نمود و خراج بر او می فرستاد و در خضر فیلیقوس را در عهد
از دواج آورده بایران آمد و فیلیقوس پسر پادشاه روم مراجعت نمود مدت سلطنتش
پنج سال بود و بعضی مورخان بپدر دارا پسر داریوش و خضر فیلیقوس پسر ازنا و روم بن
عقبش دانند العلم عند الله **سکندر** بن فیلیقوس با اتفاق مورخان سکندر پسر دارا پسر داریوش
زاده فیلیقوس است و درین باب روایات متعدده بنظر رسیده که ذکر همه لایق این مقام
نمی باشد تفصیل این مقدمات قبل ازین در ذکر ملوک غم مرقوم و مذکور الغرض چون سکندر
مانند جمیع ملوک روم مسکون گشته در او آخر ایام حیات بسبب انگه پسرش نازک دنیا بود و
حکیم را که از حکمای یونانی بود ولی عهد کرده رخت بعلوم جاودان گشاید الملک و البقا بعد
الملک المجید **فرقه دوم ملوک یونان که ایشان را بطالسی نیز گویند** و ایشان با عقاید
مورخان هفت تن اند مدت پادشاهی ایشان از فوت سکندر تا خروج اعطوس فیلیقوس
و پنج سال بود اول ایشان **بطلمیوس** پسر بعد از فوت اسکندر را یمن دولت دارکان
حضرت ملوک روم بنابر وصیت اسکندر بطلمیوس حکیم را بر سر سلطنت ملوک روم اجلاس
دادند و بطلمیوس پسر یوش است که یکی از حکمای یونان بود و هر یکی ازین حکما که پادشاه
اورا بطلمیوس لقب کردند و ایشان و یونان بودند و می گویند که یونان از زمین
روم است که اسکندر را زنا بنا کرده بود و مذموب این حکما التبت که این جهان فیم است
و بنا بوده چنین بوده هرگز خراب نکرد و حشر و نشر خواهد بود و نفس عالمی از عالم بسیط است
و چون روح آدمی از جسد برود شده هم بدین عالم می پیوندد و تا میخیزد که در عالم پسند
میشود و زجر و عذاب و لذت و آسایش و حیوانات دیگر ترکیب طبایع پذیرند
خاک بر زمین نابکاران الغرض چون بطلمیوس رومی که اسکندر را و با بر ملوک ایران و یونان
روا کرد و اینده بود از دوست اشکان بن وارا گشته شد این بطلمیوس یکم خوستن او
آهنگ جنگ اشکان کرده با سپاه انبوه که مومن و کوه از آن بسته اندی بایران
آمد و اشکان نیز از ملوک طوائف استمداد نموده بالشکری جرار افزون از غیر شما با استقبال
او بر آمد بعد از نمانی فریقین چون دو بحر اخضر در جوش و خروش آمدند آخر الامر شکست
و طغیان بر حرم علم ابرایینان و یزیده سپاه روم چون شباطین که از روم بخوم کویت تزار
نمودند الغرض چون بطلمیوس منکر گشته بروم مراجعت نمود یونان را و الملک که اینده است
می و مدت سال استقبال ملوای روم قیام نموده متوجه جهان بی زوال کرد
پولیس اول بن فیلیقوس چون بطلمیوس کوس حلت و نو کوفته رخت مستی بر پشت
مرکب اجل بر رخت و بمنزل امیر روم و ارکان دولت آن مرز بوم بنابر وصیت

بطليموس پلوس الاول را بر سر سلطنت ممالك روم اجلاس دادند و بنابر آنچه از جمله اعلام حکم
یونانیان صاحب تاریخ بیت المعمور چنین آورده و بی عهد علی که در سر خود بنیاده هزار کتاب تصنیف
کرده بود و در ایام سلطنت خویش فرمان داد تا ممالک ایران و روم را از زبان غیر ایرانیان بگویند
ترجمه کردند چون مدت سی سال استقلال بفرانج پادشاهان رسید سلطنت روم یکصد و شصت و یک
پلوس ثانی را بی عهد نموده متوجه عالم آخرت گردید و پسر او پلوس الاول یا شاپور بن
اشکان معاصر بود العلم عند الله المعین و **پلوس ثانی** بن اعارطیس چون پلوس اول
بر مرگ اجل سوار گشته بدارالقرار پیوست اعیان ملت و ارکان دولت بموجب وصیت
پلوس نخستین پلوس دوم را بر اورنگ سلطنت ممالك روم اجلاس دادند چون مدت
بسیار و شش سال دولت اقبال گذرانید محب الالب را ولیعهد گردانیده رختیستی از اموال القبا
بر بست و بدارالبقا پیوست و در تاریخ بیت المعمور آورده پلوس ثانی با بهرام و پادشاه اشکان
هم روزگار بود و در مجمع الانساب بجای پلوس اول و پلوس ثانی و قیاس نوس و عاطرس مکتوب
عند الله اعلام الغیوب **محب الالب** بعد از فوت پلوس ثانی بر سر سلطنت و کارهای منشست
و هفده سال بدولت و اقبال گذرانیده بطليموس خداوند تعالی را ولیعهد گردانیده از اموال القبا
بدارالبقا پیوست و در مجمع الانساب بجای محب الالب و قیاس نوشته است و محب الالب با بهرام بن پادشاه
معاصر بود **بطليموس ثانی** صاحب کتاب قطعی بعد از فوت محب الالب بر سر ایرانی ممالك روم
گردید مدت فرماندهی او بیست و چهار سال بود و صاحب مجمع الانساب بطليموس ثانی را چنین
نوشته و این بطليموس با زوسی و فیروز اشکانی هم روزگار بود **محب الالب** بعد از بطليموس بن پادشاه
فرمان روی ملکیت ممالك روم جلوس نمود چون سی و دو سال بدولت و اقبال گذرانیده
گذرانیده از خلافت پنهان شد و گذشت که حالش بچگونگی رسید و در مجمع الانساب بجای محب الالب
بطليموس نوشته است و در فرماندهی او را نود و هشت سال بطور گردانیده العلم عند الله الملك المجید
فیصل بن بنت حریفی صاحب است بوجه بسیعی امر و اعیان ملکیت بر سر سلطنت روم
نموده و او را خرب ملکوتی نام بود چون مدت سلطنتش به بیت و دو سال رسید اعدای
قیصر از پادشاهان و تنگ با که از نژاد سلم بن فریدون بود خروج کرده بر ممالك روم
یافت و فیصل بطور راکشته روم را مسخر گردانید و دولت ملکوتی بآن قطع انی رسید
طایفه معتمد پادشاهان و تنگ که از نسل سلم بن فریدون اند و پادشاهان
ایشان که خلفاء حضرت مسیح علیه السلام اند ایشان در وقت اند **فرقه اولی پادشاهان و تنگ**
مدت سلطنت ایشان از عهد سلم بن فریدون تا سید سبع و سیمایه هجری و و نه ابر و چهار
و هفتاد و دو سال بود بدانکه ملکیت و تنگ و بجای و جزایران بسیط و عریض است در صحرا

عربی شمالی از ربع مکون حد اولش از جانب جنوب بگروم است طوس از مغرب بمشرق بین
طوس و شام و حدود از طرف شمال بلاد روس و ترک و یزد و حدود سیوم مشرقی و لای
یونان حد چهارم بحیطه عربی معوض باقیانوس و این مملکت سه قسم است اول از
مشرق بلاد الالمایه دوم وسط بلاد و از قفقاز سیوم آخر بلاد اندلس و ابتدا و ولایت
افرنج از زمین مغرب که محاذی که آن دریا است زمین را اب باقیانوس گویند طول آن یک ماه
راه باشد و در آن چند باره شهر معروف است بدین تفصیل کنیا و فرس و شاطره و کنیا
و فرطیه و از آن قدره و چند باره جزیره استبا و میوز و صقلیه جمله این ولایات مذکوره
در اوایل عهد اسلام مسلمانان فتح کرده بودند تا در سمنین و سمنایه بجای باز از
مسلمانان بعضی از آن بستانند و از ابتدا آن طرف که شمالیست و ولایت است طول
یک ماه راه بادشاهی بزرگ معتبر و از نام وی ری بر تکیه و او را مالی فراوان و لشکر
بی پایان است و گاه گاه میان وی و ری اسپانیان مضاف افتد و محاذی آن زمین است
دریا و بحیطه است در آن جزیره نام او برینا از خاصیت خاک آن زمین خضران زرد دارد
موش متولد نمی شود و مردم آنی در آن عسل باشند سرخ روی بلند بالا قوی میکل و در
و آنی چشمه آب روان است که اگر چوبی در آن نهند بیک هفته ظاهر آن چوب سنگ شود
و نام جزیره دیگر که بزرگتر است از کله تر و در و کوهی است و در آن کوه معادن زر و نقره و مس
و قلعی و آهن بسیار است و درخت میوه فراوان و از ری آن زمین درخت
که مرغ باری آورد و آن چنانست که بوقت شکوفه انبانی مثل سیبی از آن درخت
برون می آید و مرغی در آن انبان متولد می شود و بیکه رسیدن میوه آن مرغ انبان
سوراخ میکند و بیرون می آید و آن را دو سال نگاه میدارند از نظر بزرگتر شود
و گوشت اهل آن زمین بیشتر از آن مرغ است و در آن هر دو جزیره کوسفند ان می باشد
که از پیش ایشان صوف قدیس و سقالات می بافند و بادشاه هر دو جزیره خراج بر آن
انگله تر میدهد و بعد از آن ولایتی است معتبر یعنی بسط و بعضی در جنب الالمایه
بادشاه آنی را نیز از پیش خوانند در آن کله تر بادشاه جزای خراج گذار است و ولایت
الالمایه مملکت قیصر است در بد اولیس باد و از ده بادشاه معتبر مطیع و مقاد و خراج گذار
قیصر اند و در جنب الالمایه مملکتی دیگر است که بادشاه آنجا را ساقی گویند مطیع قیصر
صد هزار سوار دارد و متصل بآن ولایت مملکتی دیگر است و بادشاه آن معتبر نام او
بر تو تیا و نیز مطیع قیصر است و در جنب ولایت بر تو تیا ولایت است سوب بار نام
و آن جزیره است در میان دریا و کهر باز و دوسفید از آنجا جزیره تر و بزرگتر است که

Leony
Cythra
Majara
Indiana

که طول آن مهند است تا بر قطب شمالی و کوههای آن علی الدوام بر برت و بلور
 از انجای خیزد و از افراط برودست جانوران انجا سفیدی باشند و سقوط
 سفید از انجای می آرند و میگویند آدمی نیست در طغیانی سفید موی و در
 و ابروی باشند و برابر زمین مغرب و لایینی است که آن را کلکتونی
 گویند و باد شاه انجا را زنی کلکتونی گویند و از کوههای آن ولایت
 سیما بی خیزد و در جنب آن ولایتی است بر نام بغایت معمور و بالا
 آن ولایتی است بوره نام بالای آن مشهور است بزرگ نام آن برنس در انجا
 مردم غریب بار اند جهت تحصیل علوم چنانچه عدد آن بصد هزار میرسد و در جنب
 آن ولایتی است معمور بر ساحل دریا جنوبه نام باد شاه انجا دویست و نه
 دارد هر یک سیصد مرد جنگی مشحون و در برابر آن ولایت است بغایت معمور
 و در انجا باد شاه ای اصیل و معتبر است و در واکا بر آنجی مردی
 پارسا نیکو سیرت را بیادش می آید که تا آخر سال منادی گشت
 که کبک که درین یکسال طلبی مردی رفته است باید که دادخواه شود
 جمله منتظران حاضر شوند و کردن او از مظله آزاد کنند و بعد
 از آن دیگری را بیادش می آید که در شرقی ولایت رسیده
 و لایینی است کتبانی به بالای آن یکماه را در دو طرف سبیل
 و شمالی آن دریا است و مرجان سرخ از انجا آرند و نزدیک جزیره
 بزرگ از جانب مغرب باد شاه انجا را نمان نام دارد و در آن جزیره
 عجایب بسیار است از جمله کوهیست که پوسته آتش ازان میبرد خشت
 اجتماع برین آتشیاب شعله آتش از انجا بفرستند و بر سرند و در
 پای آن کوه بزرگ است آتشیاب و میباشند و میان الالمانی در مدینه
 و ولایتی است که آن را بندر گویند و شهر دار الملک آن را آتش
 خوانند و در پیش فرستنی آن بیابانی زشت و در انجا کلیبی ای
 بزرگ و معتبره که از ابوالانس خوانند و در آن رسد تمامت هوای
 صحرا پر مرغ سار شود و هر یک خانه زیتون بهشت رکفت بسیارند
 و در آن کلیب و حوالی آن می اندازند و باز میگردند تا مدت
 سه شبان روز بعد از آن مرغان در انجا نه میبند و میگویند
 که در صد فستکیه انجا درخت زیتون نیست و کس نداند

1. Salsolonia
 2. Salsolonia
 3. Bern
 4. Bern
 5. Bern
 6. Bern

که از کمی آرند و ساکنان آنجا زیتون جمع کرده از آن طعام
 سازند و روغن که در کلیسا بسوزانند و فرزندان به بیت و بیخ
 لغت سخن گویند و هیچ طایفه زبان طایفه دیگر فهم نمیکنند که خط و حساب که همه دانند سبب
 نزد جبار و اصل مملکت فرج مدینه رومیه گری راست و دارالملک فرنگستان
 آن شهر است و اول کسی که آن شهر را بنیاد نهاد و از پادشاه
دستور بوس بود که در توار بیت نام او میزد است و او از نژاد
 سلم بن فریدون است و او را پسری نام خلف بود و رسید که او را
 برادر یک خواست نام پدر را گرفت مجبوس سازد و دستور بوس
 از استیلا و غلبه بهر یک ریخت و بزین رومیه رفت جبار
 وسیع و عظیم و نزه و بد حزم شد و شهر رومیه بنیاد نهاد و
 با تمام رسانید و آن شهر بقایت سموری رسید و بعد از
 فوت دستور بوس هر پادشاهی که بعد از یکدیگر برادرانک
 سلطنت جلوس می نمودند بحسب مرتبه عمارتی کردند تا بعد از
 مدت هفصد و چهل سال چون نوین پادشاهی **برو ملوس**
 رسید آن شهر را بار و کشید و نام خود بر آن شهر نهاد و عجم
 آن را رومیه خوانند و وسط ولایت و دارالملک و فرج
 شد و دوران بقرب بیت فرنگ باشد سیصد و شصت
 برج بر بازوی آن ساخت و در آغاز فرماندهی بهمن بن اسفندیار
 و در راه اباز روی که چهار هزار و پانصد و شصت سال از تاریخ آدم گذشته
 بود که باروی آن شهر ساختند و بعد از فوت او ملوس وقت بنا
 و از فرزند آن او متعاقب یکدیگر بر سر سلطنت جلوس نمودند در
 مدت دو بیست و چهل سال و سقراط حکم در زمان ایشان بود
 بعد از فرزند آن رفو ملوس هر سال پادشاهی را بر تخت می نشاندند
 و آخر سال معزول میکردند تا چند سال برین منوال بود **جلوس** بر او
 محالک فرنگ جلوس نمودند مدت او پنجاه و شش سال بود و بعد از فوت
 او باز دیگر پادشاهی بطنا بعد بطن شد و زریدر بر پسر میرسد تا
اعطوس فیمر بر سر سلطنت جلوس نمود و از زمان رفو ملوس تا جلوس
 اعطوس فیمر مدت چهارصد و بیست و دو سال گذشته بود و در تاریخ

بیت المهور و در تاریخ بنا کنی مسطور است که اعطوس اول کسی است از
از پادشاهان فرنگ که قیصر ملک گردید و سبب تلقیب او قیصر الله
مادرش در وقت ولادت او فوت شد و دایه شکم او شکافته اعطوس
بر آورد و چنین پسر را بزبان فرنگ قیصر گویند و بعد از او هر که بر سلطنت
جلوس نمود او را قیصر گفتندی و چون اعطوس اورنگ آرای ممالک
فرنگ گردید بعزم شجر ممالک روم متوجه شد و فیلا بطره را که آخرین
ملوک یونانیه بود بر انداخت و جمع ممالک روم را مسخر ساخت چون
چهل سال از فرماندهی اعطوس در گذشت حضرت عیسی علیه السلام جهان را
بینور و جو خویش منور گردانید مدت سلطنت اعطوس پنجاه و پنج سال بود
طیارنوس برادرزاده و داماد اعطوس بود بعد از عزم اتفاق امرا و اعیان
مملکت سر بر آرای ممالک آن مرزبور گردید تاریخ بیت المهور مسطور است که
در تاریخ فرنگ نوشته که چون بیت و پنج سال از پادشاهی طیارنوس گذشت
و در کار روزگار او بنی اسرائیل بر گرفت و بردار کردن حضرت مسیح علیه السلام
اتفاق نمودند چون عیسی علیه السلام با سمان رفت یهودا صحاب او را
در تغیب کشیدند طیارنوس از صورت واقعه خبر یافته شکر عظیم فرستاده
تا خواهران را از جنگ بکشد ایشان صلاح داده جمعی کثیر از بنی اسرائیل بقتل
آوردند مدت پادشاهی او بیست و هفت سال بود **جانوسوس** قیصر چون طیار
نوس خود را بکشت ممالک روم یکسال و هفت ماه از فرماندهی خالی بود امرا و ممالک
روم جانوسوس را بر سر قیصرت نهادند بغایت مشهوره برت بود یکی که بنو ابر و حتر
خود جماع کردی بدین سبب امرا و اعیان ممالک روم او را بیزای خود رسانیدند
مدت فرماندهی وی چهار سال و هشت ماه بود **فیلو دیوس** قیصر بعد از جانوسوس
سر بر آرای ممالک روم گردید او نیز در مد کرداری بیروی جانوسوس مملکت مسخر
گردید **طلا نوس** قیصر که او را نانا و نون نیز گویند بعد از فیلو دیوس قیصر بر اورنگ
سلطنت روم جلوس نمود و بسیاری از گویندگان عیسی علیه السلام را بقتل آورد
چون سی و نه سال از فرماندهی او بگذشت اسقیانوس بر فتن بیت المقدس افتاد
بعد از رفتن اسقیانوس اهل رومیه طلا نوس بکشتند و مدت فرماندهی او
چهارده سال بود **اسقیانوس** بعد از طلا نوس اورنگ آرای ممالک روم
گردید و چون از روزگار اسکندر باز فرماندهان روم بیادشان آمدن ابران خراج گذار

نمیکردند و درین وقت که کوسر دولت اردشیر بنده آوازده شد اکثر فرماندهان
 فرمان پذیر از شیر با بکان شدند اسقیانوس نام اردشیر بزرگ و سیم نوشته
 مطیع و متقا گرفت و ملک شام در تصرف آورده عمر بن حارث بن امراء القس بن
 تعلیه بن بازن که اوراشان نیز کوبیدند از دین غوث بن مالک بن کهلمان را از
 دست خویش بر مالک شام میروید و او و اول کسی است از عساکریان که از دست فرمانده
 روم بفرمانروای مالک شام میروند و او و عثمان نام ایتیم که با دین از نو نزدیک
 آب سکونت یافت اینچنین لسل اوراش بنیان کوبید و این عمر را ابن مار السیما گفتند
 چنانکه اکثر وقت که قحط شدی مردم را چندین زرد طعام دای که قحط نمودی مدت زمانه
 او در مالک شام هفتاد سال بود آورده اند که اسقیانوس پس خود طلیطوس را به بیت
 المقدس فرستاد و یا بهود را بقتل و غارت کردند مدت قیصری او ده سال بود **طلیطوس**
 بن اسقیانوس بعد از پدر قلم مقام شد جوانمرد تمامت اموال بیت المقدس را که برادر
 بود مردم بخشید و مدت قیصری او دو سال بود **دسطالیس** قیصر بعد از برادر بر فرمان اردشیر
 سر بر آید ای مالک روم کردید و بوجها حواری که از جمله حواریان عیس بود از رومیه
 بر دین کرد و دو دسطالیس در رومیه بتخانه ساخت و بتی از جای دور آورده خانه
 نهاد و کوبید چون اورا از جای دشمنی جدا شدی آن بت روی خود بجانب دشمن کرد
 آن دشمن دفع شدی چون هفت سال از مروری دو دسطالیس بگذشت بعد از جانشین
 چهارم از جانشینان عیسی علیه السلام بود و زرا بنوهی که بکشان غلبت اختیار فرمود
 در همانم کی از کعبه کیشان انگلیطوس باب خود را بجانشین میروند شسته مهربان
 ملوث گردانید و از آنجا باز آن کعبه کیشان اورنگ بای را آلوده میساختند و
 جانشینان حضرت عیسی علیه السلام که بر کید کان حضرت ایزدی بودند در پرده اختفا بر او
 جهان بنان اشتغال می نمودند چنانکه سابقا در ذکر جانشینان عیسی علیه السلام اشاره
 بدین معنی رفته العرض مدت فرماندهی دو دسطالیس با نژده سال بود **دنازون** قیصر
 اورنگ ارای مالک روم کردید و فرمان پذیر اردشیر با بکان بود مدت فرماندهی او
 یکسال و شش ماه بود در آغاز روزگار او حصیه عنانی بر دیار شام فرمان روایت
طالاس قیصر بعد از نازدن بر اورنگ قیصری بر آمده باشا پور بن اردشیر هم روزگار
 و لشکر بایران کشیده و ایرانی بسیار کرد و با بل را بگرفت و از راه دریایا هندوستان
 رفت و ترسا با زالسپار بگشت بعد از آن شاپور بانشکر فراوان آهنگ روم کرد و
 شهر را بسیار گرفت قیصر نیز گرفتار گشت شاپور یعنی و لب قیصر بریده بر سر سوار کرده

باز برومش فرستاد مدت قیصری او سال بود **اورمانوس** قیصر بفرمان شاپور پسر اردشیر
بر آوردنک قیصری جلوس نموده بیت المقدس را که خراب شده بود آبادان کرد و بنده و دیوار
از و خول آن منع کرد و گردیدگان ملت غیر سومی را که می نشست مدت قیصری او بیت
و دو سال بود **طوطیانوس** قیصر او را طوطیانوش نیز می گفتند بعد از و مانوس بر سر
سلطنت روم جلوس نموده و بطیوس نلسودی صاحب علم محیطی در عهد او بود
در جزیره صقلیه وفات یافت مدت قیصری او بیت و دو سال بود **مروتوس** قیصر بعد
پدر صاحب تخت و انشد کشت مدت کار فرمای او نه سال بود **اندرلیوس** بعد از برادر قیام
مقام کرد و در اول سلطنت اول ملک ارمن ملک ریان را خراب کرد و بی ملک من را
کریز اینده صقلیه گرفت و این را قهر کرد و معاشر سواد بسیار بود **بطیوس** قیصر پسر مروت
بعد از عم بر سر قیصری جلوس نمود این همان دقیا نوست است مدت حکومتش سیزده سال
بود بعد از و **دقیانوس** بر سر قیصر جلوس نموده این همان دقیا نوست است که امی است
از وی که خفته بغار آمدند بعد از اندک مدتی بالا نایه جنگ کرد و ابان را مطیع و متقا
خود کرد و ایند و تکر و تکر را شعرا خود ساخته بچینک صقلیه گرفت و از دست ایشان بقتل
مدت قیصری او سیزده سال بود **مروتوس** قیصر بعد از دقیا نوست بر سر سلطنت روم تکیه
مدت فرماندهی او بیت و چهار سال بود از گردیدگان علی علیه السلام بسیار را
آورده و در جزیره انگله ترماند **طوطیانوس** بعد از سومانوس اندک آرای همانک روم کرد
بسیارید کرد و در چنانچه بازمان بد رجاء کردی مدت قیصری او هفت سال نیم بود
مروتیانوس بعد از طوطیانوس بر سر همانک روم تکیه نموده بعد از یکسال و دو ماه گشته
گرفت **انطولیاس** قیصر بر روی زود بنشت بغایت زشت کرد و در مدت قیصری او چهار
سال بود **ایلسندرس** قیصر بر سر فرماندهی همانک جلوس نمود و معاشر شاپور و الاکت
بودنکر بر ایران کشیده بعضی از شهرهای ایران بگرفتند بستم قیصریت فرماندهی او سیزده
سال بود **سومانوس** قیصر بعد از ایلسندرس بر آوردنک قیصری بر آمد و در این وقت در اکت
بعد بلوغ رسیده بعد از آنکه از قتل عرب فارغ شد اندک همانک روم کرد و جسمانوس
صلح در آنده شهرهای که ایلسندرس کشته بود باز واده بدستور سابق خراج پذیرفت
و شاپور بخت گاه خود مراجعت نمود مدت قیصری او ده سال بود و در کار او بر
قنطوسانوس باب کرسی بانی را آورد ساخته بود و روی او در ستمش بود و بارشام
بدستوران به نشان بر عمرانی بستم **رجلیانوس** قیصر از جسمانوس بر سر
قیصری تکیه نمود مدت قیصری او شش سال بود و در آخر روزگار خودنکر ایران

کنند با نثار شاپور **قیصر** و اراکانه بر اورنگ قیصری نشست بر روزگار و اساس بانی اورنگ
 بانی نشین داشت و فیلس قیصر دست او نرسا شد بدین جهت رومیان او را بکشند
 مدت حکومت او هفت سال بود و **قیصر** بعد از فیلس قیصر بر سر سلطنت
 نمود جمعی کثیر از ترسایان بقتل آورده مدت قیصری او یک سال بود و **قیصر** بعد از او
 مدت دو سال علم قیصری برافراشته از یخسان رخت بر لبست بعد از او **قیصر** پنج سال
 قیصری بوده کشته شد **کمانوس** قیصر بر اورنگ قیصری روم نشست بر روزگار و شاپور
 بطریق اختصار روم رفت که مانوس او را نشانت شاپور را در جرم خام کشیده متوجه
 لشکر ممالک ایران گردید و در وقت سواری بای بر گزین شاپور نهادهای چون بایران
 رسید شاپور بیکه که خایاک کشته بخت خود رسیده و بعد از محاربه قیصر کوفت رگشت و
 در زندان شاپور با خوریش باز رسید مدت قیصر او پانزده سال بود **قیصر**
 قیصر چون که مانوس در زندان شاپور بر در میان قیصر و مانوس بر اورنگ
 قیصری اجلاس دادند مدت دو سال حکم راند در گذشت **الیانوس** قیصر بعد از قیصر
 بر سر حکومت ممالک روم جلوس نمود او نیز معاصر شاپور بود روزگار او این بود
 باب اورنگ بانی را ملوث گردانیده ترسایان را حوزدن کوفت خوک مسیح
 گردانیده مدت فرماندهی او بیست سال و شش ماه بود **طینینوس** قیصر بعد از الیانوس
 پادشاه شد بغایت بخشنده بود و معاصر مانوس باب بیت و نهم مدت فرماندهی
 هفت ماه بود و **قیصر** بعد از طینینوس قیصر شد سه سال و شش ماه فرماندهی
 نمود **قیلور** **یانوس** بعد از قیصر یانوس بر اورنگ قیصری برآمد مدت یک سال و بیست و
 کامرانی نموده در شهر طوس کشته شد **کرنیوس** قیصر بعد از قیلور یانوس بر سر
 فرماندهی متمکن گشت مدت سلطنت او را دو سال نوشته اند **فلطاس** قیصر بعد
 از کرنیوس اورنگ آرای ممالک روم گردید عظیم ظالم بود و هزار مرد و ترسارایان
 ناوارا بنه هلاک کردند مدت سلطنت او بیست سال بود **کرنیوس** قیصر بعد از
 فلطاس بر اورنگ قیصری برآمد مدت فرماندهی او هفت سال بود و اورنوس
 باب روزگار او بود کوهینه مادرش بری بود و مشهور پانیه را مسخر
 ساخت و دختی بری بر نیاراجنواست و قسطنطینوس از او در
 در وجود آمد **قسطنطینوس** قیصر بعد از کرنیوس قیصر بر سر
 ممالک روم سرفراز گردید چون بیست سال از قیصری بگذشت و اغانب
 براندام او پدید آمد اسفند روس باب علت را علاج کرد ازین جهت

قسطنطینوس بنیبریت حضرت عیسی علیه السلام ایمان آورده نرساخت و بجای
فرنگ با مقتدر روس باب سپرده خودش به قسطنطین بنیبریت و در دارالملک دست
کلیسای بزرگ ساخت اکثر اوقات بعبادت از روی برداشتی و بر روزگار او استغفار
باب از آلی که عیسی علیه السلام بدان دست بخت بود و چند قطره در گوش
کا و مرده چکانیدنی بحال کا نژنده شد و برخاست بر روزگار او شریعت
عیسی علیه السلام قوه گرفت و اکثر حاکم که نزدیک بروم بود مانند
جلال و صفایید و روشن و ارمن و کنج با یمن تر سائی بگردیدند و قسطنطین
و یارشام را از دست خود به نمان اصغر غنائی داده و بعد از یکسال نمان
در گذشت نمان بن عمر هفده سال فرماندهی آن دیار داشت و بعد از او
حبیب بن نمان شانزده سال و یارشام حکم راند مدت فرماندهی قسطنطینوس
سی سال بود **قسطنوس** قیصر بن قسطنطینوس بعد از پدر بر سر تخت روم تکیه نمود
بهرام که بر معاصر بود مدت فرماندهی او نوزده سال بود و بعد از او در شش **یونان** قیصر
بر او رنگ حاکم روم جلوس نمود و او شکری بران کشیده بهرام نیز با شکری بقیاس
آهنگ ناس کرده او را شکست داد و در خیمه کشید مدت سلطنت او دو سال و شش ماه
بود العلم عند الله المعیود و بعد از وی بنیبریت **قسطنس** قیصر بر تخت نشاء بجای
نمود با فرنگ جنگ کرد و سی هزار کس از ایشان بکشت مدت فرماندهی او
دوازده سال بود و روزگار او نمان سپهر حبلیه بعد از پدر از دست قیصر فرمانده مالک
شام کشت مدت فرماندهی او بیست و یکسال بود و بعد از قسطنس قیصر
والینوس قیصر بر آرای مالک روم گردید مدت قیصری او یازده سال بود
و روزگار او بعد از نمان حارث بن جبلیه فرمان و الینوس قیصر فرمانده
شام گردید مدت فرماندهی او بیست و دو سال و بعد از والینوس قیصر
طاود و طوسی قیصر او رنگ قیصری را از یونان بدست بخشید و روزگار او
ارمادوس نامو لودی از ماور بر او که نافت تا بالادوش بود و با یکدیگر
در لون و مشابیهت مختلف بودند مدت فرماندهی او شش سال
و نیم بود قیصر بعد از طاود و طوسی بر تخت قیصری
جلوس نمود مدت فرماندهی او سی و سه سال بود و بعد
از او **انورنوس** قیصر بر سر سلطنت مالک روم
جلوس نمود از دست نمان بن حارث بعد از پدر روم

ممالک شام کردید مدت قیصرانوس پانزده سال بود مرغوم خلافت مشفق بود امر را و بر فعل تبع میکرد و نذ جواب داد که
 مرا دست مرده رانند کردی **و من قیصر** بعد از نورنوس قیصر شد بر روزگار او اصحاب کثرت از غار برون آمدند و از جزیره کثرت
 ابلیس بر صورت موسی ظاهر شد و خلق را القدرس عده داد و قیصر او را الزام کرد تا برباب بگذرد و توانست قیصری او مسمیت و سنت
 سال بود **و قیصر نوس** قیصر بعد از دوسسون سیر با دشتانی شست و او سنت سال فرمانروائی را باز کرد و دشت **لای**
نوس قیصر بعد از دو قیصرانوس بر او زنگ قیصر یکم نموده از دست او مندرین نعمان نشان عهد از پدر فرمانده ممالک
 شام کردید مدت فرماندهی او نوزده سال بود و لای نوس مدت شش سال قیصر یکم کرده در کشت **نوس** قیصر بعد از دو قیصر
 بر سیر فرماندهی ممالک و مکتب نموده و در عهد او اهل کونیه جزیره بر تانیه را بگرفته و ساکنان آنجا را بکشتند و خود را آنجا
 مقام ساخته مدت قیصر او نوزده سال بود قیصر بعد از نوس فرماندهی ممالک روم یافت سنت سال سرور
 ممالک روم و فرنگ نموده در کشت بعد از **نوس** قیصر بر سیر قیصر جلوس نمود از دست او مندرین نعمان نشان عهد از پدر
 دیار شام سه فرسخ دید و در عهد بوسطوس پادشاه فرنگ ترسانند و سم در عهد او در انطاکیه زلزله عظیم شد و اکثر
 عمارات شسته خراب گردید و مردم بکشتند مدت قیصری او نه سال بود **و بوسطوس** قیصر بعد از بوسطوس بر سر سلطنت
 ممالک روم جلوس نموده علم دوست بود و در قواعد سیاست و باطنی کتب بسیار سخت و در عهد او تمام دیار فرنگ
 ترسانند و این و شریعت عیسایی اسلام در بلاد فرنگ و غیره رواج نیافت و سم در عهد او قحط عظیم در بلاد روم
 افتاد و چنانچه مردم یکدیگر را میخوردند مدت سلطنت او هفده سال و در تاریخ بنا کردی میت و سنت سال نوشت **و بوسطوس**
 قیصر بعد از بوسطوس بر تخت قیصر یکم نموده در عهد او از ولایت الامانید لشکر بزرگ با شکیه رفت اهل آنجا کشتند
 و خود را آنجا میقیمتند مدت یازده سال سلطنت روم بنام او بود **و بوسطوس** قیصر بعد از بوسطوس بر او زنگ
 سلطنت ممالک روم جلوس فرمود و او را از جنبه اطاعت قباوین فیروز کشید بالشکریه انبوه که نامون کوه از ان
 بسوده آمدی بنواحی ایران آمد و قباوین را بشکریه پشمار افزون از جزیره شام استقبال شافیه بعد از ملاقی فریقین
 مجاری دست داده سپاه روم شکست یافته قباوین را از شیب سالاران را از عقب قیصر فرستاده او را در سیج جبار آمدند
 از کوشه بکوشه که نخیست بنا گامی در کشت مدت قیصر او پانزده سال بود دولت قباصره که از نسل سلم بن فریدون
 بودند با خر سید جراح افسرده دولت یونان و دیگر بار برافروخت از عساکران که دست قباصران فرماندهی
 ملک شام یافته اند بعد از مندر بر او دش حیرت ارامی شام شد و از ده سال حکم راند بعد از او پسرش جلد جلد
 بفرمان قبا و هفده سال فرمانده دیار شام بود بعد از او پسرش حارث فرمانده اندیار کشت و **طیار نوس** قیصر
 چون بوسطوس نوس در کشت چند گاه ممالک روم پادشاه بود و تا عهد او شیریان عادل بفرمان و وطبار نوس
 که از نسل یونان بود بر تخت سلطنت روم جلوس نمود مدت قیصر او هفت سال بود از فرماندهان شام همان حارث
 بن جلد فرغان پذیرا نوس شیریان بود بعد از او پسرش نعمان نیز خراج پذیرا نوس شیریان کشت و این طبار نوس بنجاه
 و چهارم قباصره است پادشاهی بغایت نیک سیرت کشته شده بود چنانچه تمامت الموان خود را بصدقه داد و یکت

آنچه دوم مرست و آنچه ماند و دشمن را روزی در شامی رفتن بجای خود شخته بر سنگ مرمر دید بر پشت سوختی
 فرمود تا که ویدید کنج و از یافت همه را بر مردم ایشان کرد **موریتی** قیصر و اما و طبار نوش بود از نسل سلم بن فریدون چون
 طبار نوش برودت مدید محاکم روم به جانیان نافذ فرمان بود تا آن وقت که با اتفاق امر از روم و احیان ملک
 مرز بوم موریتی قیصر بر سلطنت محاکم روم جلوس نمود و این در سال چهارم از بادشاهی سر مزین و شیران
 بود و از فرمان و مان بنی عساکر بفرمان موریتی قیصر اسبهم در دیار شام فرمانروا بود و مدت فرماندسی موریتی قیصر
 سال است **فوقاوس** قیصر بعد از موریتی قیصر رکان دولت محاکم روم فوقاوس را بر سر قیصر اعداس دادند
 و او معاصرین لشکریوس که باب شصت و دوم است از پادشاهان سحر علیه السلام بود مدت قیصر او نه سال **فلیوس**
 قیصر از نسل سلم بن فریدون است بعد از فوقاوس بر سر محاکم روم جلوس نمود و در سال ششم از قیصر او پست تقدس
 را سحر کرد و در سال سیم از قیصر او که سال ششم از بعثت حضرت خاتم النبیین صلعم بود و خبر و پر ویز بنطوش
 بر سر موریتی قیصر با سپاه فرغانه عجم بوم فرستاد بعد از محاربه شکست بر سپاه روم افتاد و سر قلیوس شخص رزم بطرف
 برون افت و فرغانه و بناطوش مدت هفت سال بر محاکم روم استیلا داشتند درین زمان سر قلیوس در خواب دید
 که فرشته از آسمان فرود آمد و رسی در گردن پادشاه عجم کرده بدست مر قتل داد و گفت مر چه خواستی بگوین چون
 مر قتل از خواب بیدار شد با ستظهار تمام با سفا و نزار کس از رویان با سپاه فرس مصاف داد و از هر دو تمام در سپاه
 عجم افتاد و جمیع محاکم روم سر قلیوس را صافی شدند و مر قلیوس در علم نجوم مهارت تمام داشت چنان دریافته بود که بر تو
 شخصی نیست کرده ملک او بر افتد و خاندان او خراب شود و برید و فرس تا جود از اهل است اندک بکشد یا ترساکند و
 همه را ترساکند و در سال ششم از قیصر او حضرت رسالت پناه صلعم و حیه کلی را بر سال پشمر قیصر فرستاد
 و از با سلام دعوت فرمود و او در خفیة مسلمان شد و بعد از علم در سال سیم و یکم از بادشاهی او که اسلام از زمین
 شرب بفرمان خاتم النبیین صلعم در حرکت آمد و عوده بپوک عبارت از است و در سال سیم و ستم از قیصر او مسلمانان
 محاکم شام و بیت المقدس را فتح کردند و در سینه احدی و عسکریین در نزاع خلافت امیر المومنین عمر رضی الله عنه در
 کدست مدت قیصر او سی و سه سال بود و از فرماندهان محاکم شام از دست مر قتل اسبهم عساکری بود و بعد از او
 حارث بن ابی شمر عساکری از دست مر قتل فرمانده محاکم شام گردید و این همان حارث است که حضرت رسالت پناه
 صلعم بد نامه نوشت و با سلام دعوت نموده از غایت شقاوت اسلام بنیاد و بعد از پسر عساکری جلد بن اسبهم شام
 بفرمان مر قتل بر دیار شام فرمانروا گشت و او چهل و نه سال حکومت نمود و در سال شصت و یکم از قیصر او مسلمانان
 جلد نامه نوشت و با سلام دعوت فرمود و جلد بدولت اسلام فایز گشت تا زمان خلافت حضرت عمر بن جلد اسلام
 مستقیم بود آنکه فرید گشت ملک شام بکوزه تصرف اهل اسلام و در **قطیطوس** قیصر بعد از قطیطوس و شمر
 بغایت نیکو سیرت و دین دار بود و ترسایان را برست کرد و در عهد او خاتون باوشه فرس با شمر و جلد مر از مر و با شمر
 با شمر و آل آمد و ترساکند و در سینه تسع و ستین در زمان حکومت عبدالملک بن مروان در گذشت مدت قیصر او

سند سال بود **قطیطوس** قیصر بعد از قطیطوس ثانی بر او زنگ قیصر جلوس نمود علم دوست بوده و در کتبت خست
و با مسلمانان موضع مال قبول بصره صلح کرد مدت دو سال قیصر بنو لیوس نام بروی خروج کرد و پنی او برید و مجوس
ساخت و در جزیره جو قیصر سه و سه سال قیصر بنو سفت سال قیصر کرد و در عهد او بر سینیوس که لیوس او را در جزیره
مجوس گردانید و بود با اهل جزیره زمان یکا شده که باز قیصر شود ایشان قصد کرد که بکینخت پیش ترکان رفت و خور سر میر
ایشان بخیرست و او را بد و خود او در ملک روم باز سست و مدت شش سال دیگر قیصری کرد و اهل آن جزیره را که قصد او کرده
بودند اکثر کشت بعد از آن اهل آن جزیره فیلیونوس نامی را بر خود باو شاهی کردند و بر سر او لشکر آورده اند و او را کشته **فیلیونوس**
قیصر بعد از کشته شدن بر سینیوس بر او زنگ سلطنت ممالک روم مکتبه نمود چون یکا شش ماه قیصر کرد و **قطیطوس**
قیصر او را گرفت و چشمه اش بر کند و خود قیصر شد چون بغایت ظالم بود و او سپاه ترسیدند و قیصر و دیگران نماند مدت قیصر او
او سه سال بود **توطوش** قیصر چون وی بر سر قیصر جلوس نمود و افطاسوس را گرفت و کشتیش کرد مدت قیصر او یکا
بود **لیوس** قیصر و پیشش توطوشش را گرفت و کشتیش کرد و در عهد لئونانی مسلمانان سبطون که محاصر کرده و قتل و
غارت نموده و از طرف مغربن کرانه درید و فرانس ایشان محاربه نموده تا مدت دو سال فتنه قایم بود مدت قیصر لینیوس را یکا
پست و پنج سال بود **قطیطوس** قیصر بعد از پدر بر او زنگ قیصر برآمد پست پنج سال استقلال ملوانم امر سلطنت برداشت و
شریک شد تا مدت ده سال بعد از آن یکا چشمه بر او زنگ کرده سه سال استقلال قیصر کرد بعد از آن پسرش را بر دیگر مستولی شد و
پنج سال دیگر استقلال حکم رانده در گذشت **کریونوس** قیصر چون لیوس نماند سینیوس باب که باب بود و چهارم بود که لیوس
که برید و فرانس بود و قیصر که و سب انکه دفع باو شده ترویه مدت قیصر او چهارده سال بود **لوکوس** قیصر بعد از پسر برارای ممالک
روم گردید پست و پنج سال قیصر کرد **لوکوس** قیصر بعد از پدر قیصر بر سر او زنگ و دیده بود و یکا شش ماه قیصر کرد بعد از آن
قیصر بر **کریونوس** ثانی رسید و در عهد او جزیره صقلیه را که مسلمانان تصرف خود را آورده بودند باز سست و از قبل خود باو شاهی فرولا
قند بر بنشاند و عاقبت جو وی او را از مرد و در عهد مدت قیصر او پست سال بود که قیصر ثالث بعد از کریونوس ثانی قیصر شد و در عهد
او انطاکیه قطعی عظیم افت و در برید و فرانس را مدو کرد تا که بآن ولایت بود که در فرنگستان خرابی سیکرده جواب داد و بعد از ترساکو
مدت قیصر او شش سال بود **انوئوس** قیصر بعد از کریونوس ثالث قیصری رسید و دوازده سال قیصر کرد و عاقبت پیشش بسیار
وی افتاد و در چند اطباء از مصالحی که در مدینه نیفتاده چهره بدان علت بد **لوکوس** قیصر بعد از انوئوس بر شش قیصر شد
قیصر او شش سال بود و بعد از آن بر **کریونوس** قیصر شد و در الامانه می نشست مدت شش سال قیصر نمود **لوکوس** قیصر
بعد از بر **کریونوس** بر او زنگ قیصر جلوس نمود و در عهد او که با جرجان بابا سپانی که و خراجها کرد و باو شده بوسیله ابل انجا
تامت تر ساسته مدت قیصر او شش سال بود و بعد از او **کوس** نام از اسپانیا نام از اسپانیا قایم مقام خود گردانید و آن استر
و ششم قیصر بود و چیل و یکا او نموده قیصر کرد و در سست و کتبت و کتبتا به سجری در گذشت **کریونوس** قیصر بعد از قیصر شد و نژده سال
قیصر کرده در گذشت **لوکوس** قیصر بعد از کریونوس بر او زنگ قیصر جلوس نمود بغایت عادل و نیکو سیرت بود و در زمان او
ایشان بغایت مهور شد مدت قیصر او شش سال بود **کریونوس** قیصر بعد از کریونوس بر او زنگ ای ممالک روم کرد و باو با شرکت

بهر شش بازده سال قیصری کرد **اولوس** قیصر بعد از آنکه بوس قیصر کردید الامانه را دارالملك سخت در ملت تر ساسی صلب بود
 بسیار که بر ناز سار دایند مدت قیصری او شش سال بود **اولوس** ثانی بعد از او طولوس بر سر قیصری نشست تا عهد او
 قیصری یا قوت و نسب بود بعد از او مر جاشا و یلیر میرز بگ و دیگر بادشاهان سرکار بحسب استعداد و بیکر دیند و متفق الکلمه میشدند
 او را بر تخت قیصری می نشستند و تا اکنون همچنان میکنند مدت بادشاهی او دوازده سال بود **اولوس** قیصر بعد از او طولوس
 ثالث بر او رنگ قیصری و بر نازان صفت کس که تخت یار کردن قیصره برای دو بین ایشان مفوض بود دیگر و خواهر خود را
 ببادشاه مابرجستان داد و ایشان نیز ناز سار دایند مدت قیصری او صفت سال بود **اولوس** قیصر بعد از او فرنگوس بر تخت
 قیصری جلوس نمود و عظیم بیکخواه خلق بود مدت قیصری او را زیاده سال نوشته اند **اولوس** قیصر بعد از او پدر صاحب تخت
 افسر کردید و در عهد او در ولایت بولی صورت از سنگ مرمر یافته کاسه را از مس ساخته و بر آن نوشته که در اول
 روز از ماه ایاز که آفتاب سر سر مار رسد سر من ازین بشود و کس معنی از این فهم نیکر و مسلمان سپید انجا ضرر بود فهم کرد در
 روز ماه ایاز چون آفتاب طلوع کرد دید از انجا که سایه سران صورت افتاده بود بجا دیدند سپیدی یافت مرد متعجب ماندند
 و او را از اسپر خلاصی دادند مدت قیصر او پست شش سال بود **اولوس** ثانی بعد از او فرنگوس بر سر قیصری برآمد و در عهد
 او بسیار در خانه نشسته بود جمع کاه موشان بروی جمع شدند و او را بخور دادند و دیگر از ان تو صنیع سپید ساندند و موقع
 منیدند او را بکشتی نشاندند بر یار بردند که وقع شود سم فایده ندارد و همچنان که رشتی در آمدند و او را بخور دادند و در زمان ایشان
 بزرگ پیداشد و با مسلمانان اوصاف دادند و بیت المقدس را از تصرف مسلمانان باز گرفتند و در انطکیه نیز یافتند
 که کرسطوس را بدان زده بودند و صحت از ان بکشتن امتحان کردند و نوشت و او فرنگوس در سینه ثلاث و اربعین و اربع ماه
 در گذشت مدت قیصری او صفت سال بود **اولوس** ثالث که او را از مانوس سپید گویند بعد از او فرنگوس ثانی بر سر قیصری
 جلوس نمود و باسی نزار کس لقبه اهل اسلام متوجه ایران شد و الب اسلان سلجوقی بادشاه ایران با دوازده هزار
 سوار مقابل رفت بعد از تلاقی صفین چهار غنیمت و بی نموده مقتضی آنکه یکم من فیه قلیله غلبت فیکثیره باذن الله شکر
 اسلام غالب گشت سپاه روم انهم یافت قیصر سپید گشت انگاه الب اسلان قیصر را امان داد و بر آنکه بر سال هزار
 هزار دینار بداد چون قیصر بر دم راجعت نمود پانزده سال قیصری کرده در گذشت **اولوس** قیصر بعد از او مانوس او رنگ
 نشین ممالک و کم کردید و در عهد او در ولایت رید فرانس با بی بود چنانچه رود ما و پشما خشک و باره زمین شکافیدند
 و نیش از انجا بیرون می آمد و حرب بسیج کردند و نوازش گشت تا بعد از دو سال فرزند شش مدت قیصری پانزده سال بود **اولوس**
اولوس قیصر بعد از او بطولوس او رنگ را بی ممالک روم کردید و در عهد او شخصی بود سلاح دار و در او طولوس اولین
 زیاده از سه سال عمر یافته و در آن زمان در گذشت مدت قیصری او پانزده سال بود **اولوس** قیصر بعد از او بطولوس
 بر تخت قیصری بیکه نمود و بی صفت سال قیصری کرده در سینه خمر و شراب و کاه در گذشت **اولوس** قیصر بعد از او بطولوس
 کوس بر سر ریایات ممالک روم جلوس نمود و در عهد او فرنگان قسطنطنیه بستاند و قتل و غارت کرده اسپر
 بسیار بودند مدت قیصری او صفت سال بود **اولوس** قیصر از سکون و بیرون تاج قیصری پاجارت باب صد و شصت و

و چهارم سلطینوس بر سه نهاد و با قرقخان و میه جنگ کرد و بولایت اخیله زفت و از نالاسته باب از و برنجید و بر و فرزند
کرد و او را مغزول کرد مدت قیصریه او چهار سال بود **فرزند نکوس** قیصر بعد از او طولونوس سلطینوس باب قیصریه بر سرش
نهاد مدت سی سال قیصریه که در حاصی شده باب از و نیز برنجید و بر و فرزند کرد و بر سرش بخت رضا بر باب پدر را
بگرفت و برندان فرستاد تا بر و **فرزند نکوس** قیصر بعد از فرزند نکوس باب او را خستیار کرده و قیصریه بنیادیند در سال پنجم از
قیصریه و در سنه تسع و اربعین و خمسایه اخیله خان در ترکستان تولد یافت مدت قیصریه اوس سی و هشت سال بود **لکش**
بعد از میرمولند به بعد از تورنیکیه قیصر او را قیصریه خستیار کردند و در عهد او بود و در بولوس که در افراس بود با لشکری تمام مصرفت
و نیافت و در میان بلبند و تربیت فتح مصرفت شوال شده سلطان مصربا و او بکست و او در دست امیر میرفرز نام سپید شده
و خود را بانی و افراس بر سه بد و سلطان مصفر در افراس تا جزییره صعدیه بکست و حاکم شده باب وقت برادر برید افراس را فرستاد
تا مصفر را کشته صفیه را باز گرفت و در آن ایام کوسنی شکافته شده و موضع دیکه منتقل گشت و قریب سحر هزار آدمی درخت آن
هلاک شده و همه در آن ایام بعد از افراس در ولایت طلیطه جو و دیباغی معیشت سنگی بزرگ پیدا کرد که در آن هیچ درخت و تنگی
نبود چون شکافته در میان کتابی یافتند و اوراق آن از خوب بخط عجمی و فرنگی و رومی نوشته می آید این کتاب بعد فلان
برید افراس ظاهر شود دوم آنکه سحر پسر از خدای مریم عذر از برای بخت استخلاص مردم از دوزخ آن کتاب را بر مردم عرض کرد و
خود با اهل و عیال ترسانند بعد از آن طولونوس که برید افراس بود با لشکری بجهت و اندازده سوخته شام کرد چون موضع بنوس رسید
لشکر اهل اسلام او را زبون کردند و اندک تا منتقل خستیار شد و او را کشته و قصور کرده و بود که همه هلاک اسلام را یکسره و در مسلمانان را
بر انداخته مدت قیصریه اوس سی و پنج سال بود قیصر بعد از لکش قیصر شد در عهد او مسلمانان عک و طرابلس و تامت قلعه شام بگرفتند
و خلقی بسیار از قرقخان بکشته شدند و هم در عهد او لشکر مغول با خیرستان و بولایه از راه دشت خنق فوخته و خلقی بسیار کشته
و غارت کردند و در آن ولایت قحطی بسیار شد که مردم کوشت فرزند بخور و مدحی بجهت برایشان رحم کرد و از آسمان جنایه مانند
از بسیار ایشان نماند می خستند و بخور و مدت قیصریه او سی و هشت سال بود **طلیطس** قیصر بعد از ردفنس بر او رنگ قیصر شد
صدم قیصره بود و قریب و دویست هزار آدمی که در شهر بود و در آن ولایت ساکن بودند بگشت کینه که فتن شهرهای حایا
شام و حزاب کردن کلسیا بزرگ و بر سر مدت قیصریه اوس سی و نه سال بود **والطوس** قیصر صد و یکم قیصره بود بعد از طلیطس
قیصر شد معاصر بنطکوس باب دویست و دوم بود و او تا زمان شهر سنه سبع و عشره و سیمایه هجری در قیصر حیات بود و علم
عقل و اندیشه و **فرقه دوم بایان که خلفا مسیح اند** مدت دولت ایشان از عهد ارتقا مسیح علیه السلام با سمان تا سده
سج و عشره و سیمایه یک هزار و سیصد و سه سال بود و ایشان دویست و دو نفر اند که مراتب سروران و بادشاهان
نزد اهل فرنگ چهارست مرتبه اول باب که معنی آن پدر بر باد شده و او را خلیفه مسیح دانند و مرتبه دوم قیصر و بر بیان
افرنج قیصر را آن بر و بادشاه گویند که معنی آن سلطان سلاطین باشد مرتبه سیم زید افراس که معنی آن بادشاه باشد
بادشاهان است بر و به غایت معظم است در تحت فرمان او و و از ده بادشاه باشد بر بادشاهی راسته ملک طلیطس
مرتبه چهارم ریم که معنی آن ملک و خداوند و مرتبه باب تا غایتی باشد که مرکا که خوانند که قیصریه بر پشت بنشانند

تولد افراس

معفت کس از معتبران که جهت آن تعیین معین اند در آن بایک کنجی کنند سه مر حاسا و سه سیر بزرگ و یک پانته
 و کشت کنند تا ده کس بر گزینند و از آن میان یکی پاک بزرگ و صلحیت و دیانت و حسن اخلاق موصوف
 اختیار و بایق از نقره بر سر آهند در ملک الایمانه بعد از آن از آنجا بولایت بندر دیه و آنجا تا حاجی از بولایت بر سر آوند
 الحکامه و خود را از کباب ساز و نایاب مای خود را بر گردن او منهد و بر سب سوار شود و نگاهاه اسم قیصر را بر او اطلاع
 و با و سائمان افرنج نامت متقا و در سطح امر منی او شود و حکم او در بر و کج بران ولایات جاری کرد و این
 پابان چون خلیفه اند در اسلام اول الشان **فیروز بنوس** جواری که عبارت از سمعون الضفاست خلیفه مسیح
 عد بود بعد از رفع مسیح بر اورنگ جانشینی و پاپ جلوس نمود و بایق احوال او در قسم اول مرقوم شد که بعد از و
لینوس پاپ شد و نویسه بر جاده مستقیم و راه رست میرفت از ولایت تو سکانا بود و پانزده سال بر اورنگ بانی
 جلوس نمود و در روز موبه بود و درین تر ساسی کتب بسیار ساخت قیصر و از ولایت بیرون کرد و بجزر سه سوه قریبا
 و آنجا کشت شد مدت پانی او نه سال و دو ماه بود **ایلیا بنوس** چون در زمان کلیمنس جو بود و کس دید که آن حضرت
 مسیح از راه رست برده و در وادی صلات افکند و کلیمنس که عبارت از عیسای رست خود را بکنده کشید و کنج نزلت
 کردید انگلیطوس که از جمله آن کرامان کج رفتار بود و خود را پاپ نام نهاد و اورنگ پاپ را ملوث کرد و انداخته چنانچه
 استاریا با تبعی رفت مدت پانی آن مصلح سال پنج ماه بود بعد از وادی **الفرطوس** پاپ شد و صل او از و موبه بود
 چون مدت ده سال پانی کرد و بشکجه پلاک شد بعد از وادی **طاطوس** بر اورنگ پانی بر آمد از رومیه بود مدت پانزده
 سال و چهار ماه بشکجه پلاک شد **کیتوس** بعد از ده روز پاپ شد از یونان بود و بشکجه پلاک شد مدت پاپ او چهار
 سال نیم بود **یوس** بعد از ده روز پاپ شد از مرقلیه بود و در عهد او فرشتی ظاهر شد به صورت مردی و گفت چون
 ماه او را بچهار و نیم رسد اول کیش بنه عید بزرگ کسب کند و مومی کرد سه تراشید معاصر طیطوس قیصر بنه دوم
 بود مدت پاپ او نه سال چهار ماه بود **الوتر بنوس** بعد از یک ماه پاپ شد از رومیه بود و پادشاه بر تانی کسب شد
 بود تر ساگر چشیده بر آمد از افریقیه بوده بشکجه پلاک مدت پاپ او ده سال و ده ماه بود بعد از و **یوس** پاپ شد
 از رومیه بود مدت پاپ او نه سال شش ماه بود **طاطوس** بعد از شش ماه پاپ شد و در زمان برقیه اند
 دو دست زرین تپی کرد و رومیه بود و سوخت مدت پانی او پنج سال و دو ماه بود بعد از و **ایلیا بنوس** پاپ شد مدت
 پانی او چهار سال و یازده ماه بود بعد از و **الفرطوس** پاپ شد از رومیه بود مدت پانی او پنج سال و دو ماه بود و بعد
قساوس پاپ کردید مدت پانی او سده سال بود **کلیس** از رومیه بود مدت پاپ او سده سال و سه ماه بود **سپتیس**
 از رومیه بود و در آن حوایست خانه عظیم بود و عاگرد تا افتاد بدان سبب کفایت بسیار تر ساسند و عاقبت کشته شد
 مدت پاپ او چهار سال و دو ماه بود **طاطوس** از رومیه بود قیصر را تر ساگر و خزانه او را بقصر بخشید عاقبت کشته
 شد مدت پانی او سده سال بود **یوس** سلطنت بشکجه بود مدت پانی او دو سال و سه ماه بود **کلس** از رومیه بود مدت
 پانی او دو سال و دو ماه بود **نیوس** از تو سکانا بود کار نامیکو که مدت پانی او پست سال و ده ماه بود **جائوس**

و کلس پاپ شد و مدت پانی او دو سال و دو ماه بود

اردی قیه بود مدت پانی و دوازده سال مسه ماه بود **دوسه کیم** از رومیه کیه بود وصیت کرد که او را در کور نهند مدت
 قیه بود مدت سال **دوسه کیم** از رومیه بود مدت شش سال پای کرد قیه وقت او را شبای کرد فرمود مدت یک
 جرایم تا کرد **دوسه کیم** از یونان بود مدت پانی و دوسال دو ماه بود **یک کیم** اصلش از مغرب بود عیسو یا نزار فرمود که
 یک شب و شبانه روزه کیه نه جیت آن ترشیان آن روز روزه دارند مدت او سه سال نیم بود **دوسه کیم** از
 رومیه بود قسطیطون قیه از برص شفا داد و در شهر مکه ششصد و شتره حسیار جمع کرد و بایه و منظره
 نموده ایشان را ملازم کرد نیند مدت پای او هشت و سه سال دو ماه بود **دوسه کیم** از رومیه بود سه سال پانی کرد در
 گذشت **دوسه کیم** از رومیه بود مدت پای او یازده سال نیم بود **دوسه کیم** از رومیه بود مدت پانی و دوسال نیم
 بود **دوسه کیم** از رومیه بود چون کراسی قیه را مردم سکنت قیه را در کشت مدت پانی و دوسال نیم بود از رومیه
 بود مدت پای او شش سال بود **دوسه کیم** اصل او را شبانه بود صد و پنجاه حسیار جمع کرد تا پس **دوسه کیم** از
 کرد مدت هلاک شد مدت او شتره سال دو ماه بود **دوسه کیم** از رومیه بود مدت او یازده سال دو ماه بود
دوسه کیم از رومیه بود دو سال یک ماه پانی کرد **دوسه کیم** اصل او را شتره ایان بود پانزده سال دو ماه پانی کرد
دوسه کیم اصلش از رومیه بود مدت پانی او یازده سال بود **دوسه کیم** از رومیه بود مدت پانی او سه سال بود
دوسه کیم از رومیه بود شخصی را بجزیره بولان فرستاد و مردم آنجا را ترساکر مدت پای او هشت سال بود
دوسه کیم خیر بیا کرد و کلیسا ساخت مدت شش سال پای بود **دوسه کیم** از قسطنطنیه بود در عهد اوسجده
 پنجاه حسیار برابر بطور شش و کشت کردند درین سبیل که عیسو از دوسه نیت خداست اولی یعنی روح جسم
 مدت پست و یک سال پای بود **دوسه کیم** پای از جزیره انگله تر بترساکر دین شش سال مسه ماه پای کرد **دوسه کیم**
 پای از شتره بود در عهد اوسجده شخصی را بجزیره انگله تر فرستاد و دعوی بفرمود که در کشت شد مدت پانزده سال نیم
 پای کرد **دوسه کیم** اصلش از روم بود نه سال پای کرد **دوسه کیم** اصلش از مغرب بود مدت پانی او نوزده سال بود **دوسه کیم**
 از رومیه کیه بود و دوازده سال پای کرد در کشت **دوسه کیم** از جزیره سمر دانه بود در عهد اوسجده افراس ترساکر
 مدت پای او پانزده سال بود هشت ماه نیم بود **دوسه کیم** از رومیه بود در عهد اوسجده مردم ولایت فرنک جمله ترساکر مدت
 عیسو را و فوج تمام یافت معاصر کوسیطون قیه پنجاه سال دوم بود دو سال چهار ماه پای کرد در کشت **دوسه کیم** پای
 سینه بود چهار سال پای کرد **دوسه کیم** از رومیه کیه بود دو سال دو ماه پای کرد **دوسه کیم** پای از رومیه بود یازده سال
 و یک ماه پای بود **دوسه کیم** از کتانیه بود قسطنطنیه قیه پنجاه و ششم قیه او را بشکجه هلاک کرد مدت او یک سال پنجاه ماه بود
دوسه کیم از رومیه بود در عهد اوسجده جمیع ترشیان شد در استنول مدت پای او هشتاد و سه سال نیم بود **دوسه کیم**
 پای از رومیه بود چهار سال دو ماه پانی کرد **دوسه کیم** پای از رومیه بود مدت پای او دوازده سال بود **دوسه کیم** از رومیه
 بود سه سال دو ماه پانی کرد **دوسه کیم** پای از رومیه بود در عهد اوسجده اوزان پانزده ماه بود و در خانه بزرگ برابر بار و یک
 شتر بیکه و حیوانات کندید سپار و در که از کندان غلن سبب بار مردند او نیز بمرد مدت دو سال سه ماه بود

سینا نویس باب از رومی بود علم دوست بود کتب بسیار ساخت و سحر نامند و ابل جزیره الحکله تر از ترسا کرد
 و در او در بلاد فرنگ طغتون افتاد و خلافت بسیار برود مدت سیزده سال **باب پنجم نویس** باب از تو سکنا نابود
 یکسال و پنجاه پایی کرد **باب ششم نویس** باب از رومی و کشتن و نیم پایی کرد و طاعون طاعون **باب هفتم نویس** باب از تو سکنا نابود
 صالح بود که بر صاحب برص بود و او از آن علت خلاص یافت **باب هجده نویس** باب از کتب نیک سال پایی کرد و **باب نوزده نویس**
باب بیست نویس باب از کتب نیک بود و او از ده سال پایی کرد **باب بیست و یک نویس** باب از رومی بود یکسال و چهار ماه پایی کرد و **باب بیست و دو نویس**
 و کاتب بود که بر بسیار از مسلمانان حاکم بود و او از او کرد مدت پایی او یکسال و نه ماه و هشت روز بود **باب بیست و سه نویس**
 باب از رومی بود و ده سال و هشت ماه پایی کرد و **باب بیست و چهار نویس** باب از رومی بود و ده سال و دو ماه پایی کرد و **باب بیست و پنج نویس**
 باب از کتب نیک بود چهارده سال و هجده ماه پایی کرد و **باب بیست و شش نویس** و ده سال و نیم پایی کرد **باب بیست و هفت نویس** باب از حقیقیه بود مدت و ده
 ماه پایی کرد و **باب بیست و هشت نویس** باب از اقلی که بود چهار سال و هشت ماه پایی کرد و **باب بیست و نهم نویس** باب از رومی بود و ده سال و نه ماه پایی کرد
باب بیست و دهم نویس باب از رومی بود و ده سال و دو ماه پایی کرد و **باب بیست و یازده نویس** از رومی بود و ده سال و هشت ماه پایی کرد و **باب بیست و بیست نویس**
 باب از رومی بود و هشت روز پایی کرد و **باب بیست و یک نویس** باب از شام بود و هشت سال پایی کرد و **باب بیست و دو نویس** باب از رومی بود و ده سال و نه ماه پایی کرد
 و **باب بیست و سه نویس** ثانی از رومی بود و ده سال و هشت ماه پایی کرده و در کشت **باب بیست و چهار نویس** باب از رومی بود
 پنجاه پایی کرد و در عهد امیان مردم رومی و پسر وید لقب خلاف افتاد در افراس وقت بادشاه بنو وید را کشته
 کشته آن بستان **باب بیست و پنج نویس** باب از رومی بود و ده سال و سه ماه پایی کرد و **باب بیست و شش نویس** باب از رومی بود و ده سال و یک ماه پایی
 کرده و در کشت **باب بیست و هفت نویس** باب از رومی بود و یک ماه پایی کرد و **باب بیست و هشت نویس** باب از رومی بود و ده سال و نه ماه پایی کرد و **باب بیست و نهم نویس**
 رومی بود و هشت و پنجاه سال و شش ماه پایی کرد و **باب بیست و دهم نویس** بر و طغر یا خنده و چشم اس کنده را با شش بریدند که سلطان
 خود را بخواب بقیض نمود و تا شش کشته و بعد از او را قتل کرد و در زمان شکر ایل اسلام بروم مسعود شد **باب بیست و یازده نویس** از رومی
 بود و هشت سال و دو ماه پایی کرد و **باب بیست و دهم نویس** از رومی بود و هشت سال و دو ماه پایی کرد و **باب بیست و یازده نویس** از رومی بود و ده سال و نه ماه پایی کرد
باب بیست و بیست نویس از رومی بود و هشت سال و دو ماه پایی کرده و در کشت **باب بیست و یک نویس** از رومی بود و ده سال و نه ماه پایی کرده و در کشت
 بود و خود سلطان مصر را خواند تا رومی را گرفت و کلیسیا بزرگ را پانجاه هفت ساخت بعد از آن در افراس و برید
 بنو وید را بستان و اهل اسلام را منهدم کرد و ایندند **باب بیست و دو نویس** از رومی بود و ده سال و نه ماه پایی کرده و در کشت **باب بیست و سه نویس** از رومی بود و ده سال و نه ماه پایی کرده و در کشت
 سلطان پایی کرد و **باب بیست و چهار نویس** از رومی بود و ده سال و نیم پایی کرد و **باب بیست و پنج نویس** از رومی بود و ده سال و دو ماه پایی کرده و در کشت
 باب از رومی بود و چهار سال پایی کرد و **باب بیست و شش نویس** از رومی بود و ده سال و دو ماه پایی کرده و در کشت و در شهر کلونی و بافتاد
 و همه مردم در کلیسیا بزرگ رفته و برقت مانند از دما در کلیسیا می افتاد تا بهشت مردم هلاک شدند **باب بیست و هفت نویس** از رومی بود
 هجده سال پایی کرد و **باب بیست و هشت نویس** از رومی بود و ده سال و ده ماه مدت پایی او بود و **باب بیست و نهم نویس** از رومی بود و یکسال و پنجاه پایی کرد
 از رومی که بر بی بود شش سال و در روز پایی کرد و **باب بیست و دهم نویس** باب شش سال و شش ماه پایی کرد و **باب بیست و یازده نویس** از تو سکنا نابود بازده
 روز مدت پایی او بود و **باب بیست و بیست نویس** از رومی بود یکسال و سه ماه پایی کرده بود **باب بیست و یک نویس** و از رومی بود و ده سال و دو ماه پایی کرده و در کشت

باب از رومی بود و ده سال و نه ماه پایی کرده و در کشت

[illegible]

وزعم مناجان او چنانست که بخت و چهار رشت که بخت است خود بود و بعد از آن افروختن باختر و ابدانجا میدو
دین و آدمی و حیوانات و نباتات همه جای یکیان خواستند رفت و دیگر بار بخوانند **نامک** پیغمبر است از جمله پیغمبران
صاحب شریعت اهل سنود و اعتقاد و مناجان او چنانست که بخت و دوزخ را جوید و ملکات و حجرات یکی و بخت
نخواهد بود و همه خلایق معدوم خواهند شد مانند گیاه که می ویند و می نریزند **نامک** که بخت ششم است و آخرین سرافرازیست
و شاهکونی را که بخت نام آن ابدام یعنی اول و آخر همه که بها و کیفیت ولادت ساکونی چنانست که در ایام قدیم درین
هندوستان باو شاهی بودند و آن کس یعنی آن مردی بک اندرون باشد در شهر که کلاس خاقانی و شهنشاهان
نام یعنی بزرگ چنانکه است او را بشناسند این زنی شبی خواب دید که ماه و آفتاب را بخورد و در ایام قدیم در کشید و گوشت
را با لش ساخت و بخت چون بیدار شد خواب را باشد و آن باز گفت و بی از معجزان پرسید جواب دادند که او بخت
شود که باو شاهیان جهان همه بجه و او کشته و الغرض چون مدت ولادت رسید ماه یا با جانشناسی رفت و بدست بخت
بخت خدی و درخت بازی میکرد و درین اثنا بخت را زور و وجود داد و در نهایت آن مولود بخت کام بر زمین برفت و در بخت
کله در می شکفته و کجی خنجر ظاهر گشت و از چاه بخت کجا کرد و گفت اینجای آن من و این پس است و دیگر خواهم را و او بک
و روحانی شدم و بعالم خود باز رسیدم و بعد از آن چهار فرشته بیادند بر سپید دایه و این کچهر را گرفتند و باب باران
که می بارید شد و در آن وقت او از سازه و اظلیل و ابریشم از بالا بکوش مردم علی اندازد از آسمان کل می بارید پس آن
چهار فرشته محله او کردند و او را پس در اینجا نشاندند پیش پدر برودند باو شاه و پنجاه نفر از اهل محله او را و او را سخر کرد
و آنکه او را پنجاه برودند تا صورت با او را سجده کنند آن بتان او را سجده کردند و خلایق خنجر بماندند و گفتند خدایان ما او را سجده
میکنند و او را بید خدایان بماند چون ساکونی چهار سال داشت پدر فرمود تا او را بزرگ و عظمای اموال و زمینان خطوط مختلف
بد و نمودند جمله بر خواند و او خطی نوشت که ایشان جمله خوانند آن عاجز ماندند همه مطیع و منقاد او گشتند ساکونی چون بخت
بلوغ رسید دل بدینامی داد و پدر او را و حصاری کرد و چند سال اینجا بود و آنکه و فرشتگان چهار بادشاه را که چهار طرف
کوه قاف حاکم اند گفتند که چند سال است که ساکونی در حصاری ریاضت میکند و عزا و بخت و نه سال رسید اکنون بخت
که او را از حبس پرورن آید این چهار بادشاه بیادند و پرسید آن احصاری فرستند و بسوی باختر بردند و او را از آن حبس
بیرون آوردند او بر آن پیشکش و تمشیر و در دست گرفت و روان شد و با یک اختاجی بکناب لنگ رسید بسیار بود
دید و زنی صوفیان که ریاضت میکرد موسی خود را برید و کشید و آب انداخت و باران از آن موسی با احتاجی و او پیش
پدر و مادر و فرستاد و با یک موسی فرشتگان با سمان بیستم بردند آن پسران با او معارض شدند و او از سر و زنت بر سر
سنگی نشست و هر روز غذا بکشد از آنش ساخت تا مدت شش سال فرشته اندر که نزد چشم دارد و پیش او آمد و گفت که آه
که ازین قوم بیرون آسمی و درین حال از سمان غذا داد و او را ساکونی خواندند و دیگر که از او دیوان او را بدم بجا انداختند
پایش بر سر که در آن بختش ساکونی گفتند که مراتب اند و شد و ترود و در ظرف مختلف شش بست مقام
اول و روز دوم شش بیوم جوانی چهارم انسانی پنجم میان انسانی و ملکی و ششم فرشتگی و اهل نیاسخ تفریقند

که اجزای عالم را در حد و انت که محال باشد و چون نفس را در صورت مراجع حضرت تحقیق بحالات تمام سیر نمانده این
 صورت عنقریب مفارقت افتد اگر چنانکه حاله المفارقت خلوق و صفت انسانی بر و غالب بود و در حال بصورت انسانی
 و یک مستحق کرد و در این دوران صورت اول از وفات شده از محالات درین صورت دوم حاصل کند تا آنکه که بدرجه
 ملک ترقی کند چنانکه تمام محالات بالفعل حاصل شود و ان تعلوق دوم را در صورت انسانی و یک تسخیر گویند و اگر حالت
 المفارقت خلوق و با صفت حیوانی بر و غالب بود و در حال بصورت حیوانی که آن صفت از خصائص سست بلتس
 شود و باز در مراتب سیر کردن کیهان تا باز بر تبه انسانی رسد و از اینجا بدرجه ملک ترقی کند و بحال حقیقی خود پیوندد
 و این تعلیق نفس انسانی را بعد المفارقت به صورت حیوانی تسخیر گویند و اگر حالت المفارقه غالب بر نفس خلوق یا
 نباتی باشد نفس در حال بصورت نباتی بلتس گردد و از تسخیر گویند و اگر بصورت جمادی بلتس گردد و از تسخیر
 گویند و هم ساکونی میگوید که هر که چندی بر حقایق انکس است و بتدوین و تحیل کند و اساک در روح او در حقایق
 و یومی شود که نام او قیوت باشد و غذای او از کرمی بود که درخت نخورد و دیگر کرمی که مال جمع کنند و نخورند
 و نهند شیطانی شود و غذای او ان باشد که وقتی از برای مردگان پیش دهند خرده که بیفتد بخورند و هر که
 عشق بازی کند کسب نام چون میر و حیوانی شود مانند کرم و کرم که در گردن جانوران باشد و دیگر کرم که قمار و چای
 و شیر و فغان بود و ماری یا کز و می یا حیوانی زهره شود و شاکو می گویند که عمر تا بدان سب کو تا می باشد
 که مردم را کشند و نکیند باشد و اگر کسی قصد تسخیر جانوری نکرده باشد عموماً در از باشد و دیگر کرم که چرانی و در
 بکس داده چشم و دلش روشن شود و بود و از جمله سبب رحمت و مدد که در صورت تحسین مردم رسانیده باشد و صورت
 و درین اشیای و راحتی تا بدان مناسب و ملائم بازیاید پس هر چه با دیگران سبکی بحقیقت با خود میکنی از نیک و بد
 و هم شاکو می گویند گفته است که من شاد و چهار هزار بار بصورت مختلف و اشکال متفرع بدینا آمده ام یکبار باز کار با
 بود و باز یکبار شش نیکو است که من این لفظ بر زبان راندم که نموده ای یعنی خدایا سچ میگویم چون
 او از این دعا به ننگ رسید او را یاد آمد که وقتی در صورت انسانی بوده است و این تسخیر کرده قصد داشته
 مگر چون بهر و یکافات این نیکو است و خوش در و یا باند و خوش تر پس بر و دلش پیوست و ان پس
 چنان بود که مرکز از طعام سیر شد می ساکونی از برای او شش برتی ترتیب کرد چون بخورد سیر شد بر سبکی
 و دیگر چیزهای انجمنی او گفت نه است و کمالی را میل شده ساکونی پس را گفت تپا تا تمامت رویم چون رفتند
 بان استخوانها ننگ رسیدند پس رسید که این استخوانها گشت سب گفت این همان سبک است تو یاد آمد
 من این ننگ بودم و این استخوانها از ان منت گویند مدت عمر ساکونی بهشت تا سال بود در اخر بشهر توشتر
 که در سجد و دستن است از راه آسمان بدان شهر فرود آمد بعد از چند روز در ان شهر گشت بدید از بلور حیات
 یکباره بناگاه فریده شد و هیچ درید و رخت در ان گشت بدید و ساکونی در ان کسب نمود و آمد و خفت و غلظت
 از پیون گشت بدید و از صفای جوهر بلور ناگاه نور می دیدند مانند استخوانه روشن که در سبک گشت بدید

رفت بعد از سه روز شخصی از ولایتی بدو رسید تا از سخن سالکونی فایده بدو و رسد چون خبر واقعه او شنید زار و بر گشت
ناکه و کردش تا مگویند برابر آسمان با آن شخص او را داد که غم مخور و زاری مناسبتی که من ترا دم و نه مردم و نه از جای آدم
و نه بجای رفتم آن شخص از استماع کلام سالکونی خورم و خوشدل شد و او سخنان ثنویاید تا مگوینی را جمع کرد و دفتر
ساخت موسوم به نشودری لغوی و بالمد من ذلک الخرافات و الصمدی المضلین **در بیان حساب عوام** و فزون دارد
و او را کلب سندیوان و به عقایدات باطله ایشان بدانکه اعتقاد سایر اهل تناسخ و کفار سنده و اهل خطای حیالست که عالم
قدیم است و بر آغاز و انجام فرمایشش او کسی را که می نیست ملک موجودات علوی و سفلی سایه آفرید که از انفعالی تقدس
و استماع ذات از سایه و سایه ذات محال است و با خود شرک و کفر متفق اند بدانکه خدایکست که ابتدا او را نهاداری پادشاه
مانند و چندان بیغایر و پادشاهان که شته اند که در حد و حصر نیاید و امتداد قرون و او را از زیاده از است که بتقریر و
تحریر نهایت پذیر شود ملک و زکات را زواری که مست می بکشد سخن باز دست جمیع انبیاء و حکما و بندگان
منو و دوشا مگویند که آخرین پادشاهان است ایام زمانه پادشاهان غیر مسافری تصور کرده اند و سر یکی را بنام می مخصوص که باید
اند و را اول که کریتیوک نیز گویند که معنی آن یکدیگر است و امتداد مدت این دور مفیده یک و هشت هزار سال باشد
دور دوم **تیمت** که معنی آن سه ربع است و مدت این دور دوازده ملک و نو دوشش هزار سال است و دور سوم **دوچار**
که معنی آن نصف است مدت این دور هشت ملک و شصت و چهار هزار سال باشد و چهارم **کلک** که معنی آن ربع دو
و این دور آن است که ما در و نیم مدت این دور چهار ملک و سی و دو هزار سال باشد و از دور آخرین تا این غایت
که ششصد است و در بعین و الف است مدت پنجاهار مضاعف و هشت و دو سال که شته است و چون این دور باخو
رسد باز آغاز و در نخستین سبک شود و تا و ابوریحان که در خدمت سلطان محمود و غزنوی بود و مدت او در زمین
سند و سمان که زار رینده زبان ایشان آموخت و برکت ایشان اطلاع یافته از جمله کتابها که بهر و معتبرین
کتاب ایشان است مشتمل بر فزون علوم که موسوم است به بانگل یعنی ترجمه کرده و ابوریحان از تقریر بر اسم و حکما بمانند
چنین آورده است که طبیعت کلی که موجودات عالم و آفرینش بدان قایم است با جز او فزون خود را تمیز نشود و میرد
بار تعالی و تقدس و احب الوجود و طبیعت ممکن الوجود است و لقب طبیعت را بر سمانها داده اند و معنی بر سمانهای است
و حکمای این طایفه را ازین است بر معنی گویند که مذنب طبیعت دارند و ایشان عمر طبیعت مذکور را صد سال بر می نهند
اند و سال سصد و شصت روز و هر روزی را یک ملک گویند و این روز کلب را یکبار قسم کرده اند و هر قسمی را دوری گویند
مقدار مرد و چهار جمل ملک و هشت هزار سال باشد و باز و زمان این ادوار را که یکبار بخش کرده اند او یکدیگر که جنگ
باشد و سر ربع که تریتم و نصفی کرده و ابر است و ربعی که کلک است چنانچه مدت سیر یکی ازین ادوار قبل ازین
که شست و چون این یکدیگر کلب که از دور طبیعت بر معنی است بگذرد و سمان مقدار زمان طبیعت بیایند از خستگی و جو
مانند شب که مردم و حیوان و روحی رسانند و ترتیب و ترکیب از کون و فضا دریافتند و چون آن شب بر معنی بگذرد
ابتدای صبح دیگر شود باز طبیعت پدید آید که دو کون و فضا در و اوج کسیر و پس اکنون از عمر ملک طبیعتی که او را بر سمان

بقول بزرگترین حکیمی از حکامی ایشان که او را بر بنگون گویند شصت سال و پنجاه و چهار روز گذشت است و اکنون مادر
 روز چهلین از ماه ششم از سال نهم ایم و ساز اقام چهارگاه گذشت شصت سال و پنجاه و چهار روز گذشت است و اکنون مادر شصت و چهارم ایم که از کلال
 گویند و از مبداء و کلال تا بوقت هلاک شدن کلال که معظم ترین بادشاه سنده بود چهار هزار و صد و پنجاه
 سال گذشت است و از وقت وفات کلال تا این زمان که رسیده است و اربعین و الف سحر است یکصد و پنجاه
 سقا و دو کیال گذشت است و براسم میگویند که آنچه مذکور و دستور شده از او و قرون و کلب از علم الهی و نبییم
 که میراث از پناه میران بزرگ با رسیده است و ایشان را از بزرگان متفادم معلوم گشته است باین حساب که
 شده معلوم میشود که از اول عمر بر بنگالی بومنا سنده یکصد و سی و یک هزار یکصد و هفتاد و هفت سقا و
 و پنج هزار و مئصد و بیست و دو سال گذشت است با اعتقاد باطله نمود پوشیده ماند که چون شده از احوال سغیران
 منو و اعتقادات فاسده ایشان را مرقوم گشت اکنون روز در بادشاهان رایان سنده شروع میروید و بد آنکه
 رایان سنده آنچه بنظر در آمده اند و فرقه اند **فرقه اول پادشاهان بنج و اکثر محاکم** مندوستان
 فرمانروا بوده اند و ایشان مشهور اند چهار و ده چند مدت فرمانداری ایشان از آغاز روزگار کیهنا و تا او خرمحمد
 و ارباب بن بجم مئصد و شانزده و نو و اول ایشان **محکم چند** بود و ولایت بنگاله را دارالملک گردانیده اند
 مدت چهل سال در اکثر محاکم مندوستان بدولت و اقبال گذرانیده و گذشت **راج چند** چون ناک چند متوجه دار
 گردیدند و اعیان محاکم بندگان را چند را بر سر بر رای اجلاس دادند مدت بیست و شش سال بوزیر امور
 فرماندهی قیام نموده در گذشت بعد از و سپهرش **کریم چند** و زنک راسی بجلوس خود ریب ترغیب کشیدند مدت پنجاه
 سال بدولت اقبال گذرانیده و دارالوارثتال نمود **بجند چند** بعد از و کریم چند تا جی باوشتای سده بلند گشته معاصر
 کیلیکوس بود مدت حکم رانی او در محاکم مندوستان پنجاه و نه سال بود **بجند چند** بعد از و کریم چند و افسر گردید و او
 نیز عمر و زنک کیلیکوس بود مدت فرماندهی او پنجاه و یک سال بود **درم چند** بعد از وفات جس چند او زنک راسی را پیش
 و او او نیز با کیلیکوس عمر و زنک را بود مدت پنجاه سال فرماندهی نموده در گذشت **بجند چند** بعد از و درم چند بر سر
 راسی جلوس نموده مدت فرماندهی او پنجاه و شش سال بود معاصر بنج و بود **دیو چند** بعد از جس چند و بهیم راسی
 بر سر نهاد مدت حکومتش شصت سال بود و ما سر سیم و زنک را بود **کیچیم چند** بعد از و دیو چند او زنک نشین
 محاکم سنده مدت فرماندهی او پنجاه و شش سال بود و او نیز عمر و زنک را بر سر شاه است **بجند چند** بعد از بهیم
 چند بر سر راسی جلوس نمود و پنجاه سال بدولت و اقبال گذرانیده **بجند چند** بعد از کل چند با تفاق ارکان دولت
 و اعیان محاکم بر او زنک راسی جلوس نمود با کثرت سب عمر و زنک را بود مدت حکومتش پنجاه و دو سال بود
در چند بعد از بهیم چند او زنک راسی را بجلوس خود و ارایش داده پنجاه و یک سال حکومت نموده در گذشت
 بعد از و **چند چند** پادشاهی شصت مدت فرماندهی او شصت و یک سال معاصر بهیم بود **درم چند** بعد از
 کوپا چند بر بخت راسی جلوس نمود و معاصر بهیم و ارباب بود و او آخرین این خاندان است مدت را

او پنجاه و دو سال بود العلم عند الله المعبود **فرقه دوم** و **بابی که در حقه دارا در سکنه** و انگیانیان بوده اند مدت
دولت ایشان قریب سیصد و چهل و پنج سال اول ایشان ست و مدت فرماند سی او در سج نشخه بنظر رسیده
است در آخر عمر او سکنه از شهر بستان کشیده و غور سر کشی نموده با سکنه رخصت داده در آن جنگ کشته شده
بعد از او **کیکه** که پیش ازین فرمانده بعضی ممالک هند بود و فرمان سکنه را با دشت شاه هند وستان شده چون کیه در گیت
بعد از جنگه گاه در واسطه عند انگیانیان **راجا بکر** بر اکثر ممالک هند وستان مستولی گردید و اکثر فرمانده
ممالک هند مطیع و منقاد او گشته و این بکر با حیت است که اکنون هندوان تاریخ را از زمان فوت او اعتبار میکنند
که یکصد و هشتاد و دو سال از فوت او می شود پس معلوم شد که فوت او پیش از فوت حضرت خاتم النبیین صلعم
بودت مفصله سال بوده و بعد از فوت بکر با حیت یکصد گاه در آخر عند انگیانیان **سکا شکال** بر ممالک هند وستان
و او معظم ترین پادشاهان هند بود و مدت پادشاهی او در سج نشخه معلوم نگردید و از وقت وفات او تا قتل با شد
بو که خواهر زاده کنیش بود مدت چهل و دو سال بود العلم عند الله المعبود **فرقه سوم** **پادشاهانی که در ایام سلطنت**
سلسله سانیان در ممالک هند سرورید نموده اند مدت فرماند سی ایشان از ابتدا احمد دار
شیر با بکان تا سده شتی و عشر و در بهای بهری بنصد سال بود و ایشان دو پادشاه اند اول ایشان **کنیش** بود و او
از جنس خشت بود و در **اصحاب** مویشی چند گاه بقوه طالع و ایالات بند گردیده و دار الملک او شهر منوره
گویند چون خواهر کنیش با سدیو حامله شد و ایام وضع حمل نزدیک کنیش از طریق تخیم و تقویم دست که ملاک و
بدست با سدیو باشد در وقت وضع حمل قابله بر خواهر خود موکل گردانید تا وقتی که بار بهمد پیش کنیش آورد و زان
شب خواب بر موکل آن غلبه کرده عاقل شده بدش با سدیو را بد زید و او را بارگاه فرخ شایخ بنها مکر و او را
بدخته نندیدل کرد و چون اتفاق ولادتش میسران ساعت بود و عوص با سدیو بایشان سپرده چون آن دختر
را پیش کنیش برده قصه کشتن او کرد و دختر بهر بر آورد و در بهو پاید الغرض با سدیو را بهر سو که دایه او بود
آخر کنیش بران حال اطلاع یافت خواست تا مکر می و کیدی در باره او اندیشد سم بدو عاید گشت و هلاک شد **پادشاه**
بعد از کنیش ارکان دولت و اخیان مملکت با سدیو را بر تخت سلطنت هند وستان نشاندند و با سدیو بعد از آنکه
استقلال یافت با باندان که پادشاه قنوج بودند که نام ایشان جدش و ارجن است محاربات بسیار نمود و ثبات
الامروزی صیاده می سیکدشت و با سدیو بر زیر درختی خفته بود پای بر پای مناده پنداشت که اسوست تیر می
او انداخت و از بکشت **ارجن** از باندان است چون با سدیو از دست صیادی نادانسته گشته شد ارجن بزور
باز پادشاه شد بعد از او **کلیک** پادشاهی جلوس نموده چون مدتی بپوازم امور سلطنت قیام نمود و در گذشت و **پادشاه**
پادشاهان تورمان بود العلم عند الله و بعد از او **سمنه** که از براسه بود پادشاه شد چون او در گذشت **کلیک** بر سر
مملک هند وستان جلوس نمود و بعد از او **جسیر** پادشاه ممالک هند وستان گردید و آخر روز کار او با پیش
از بسا مایان از ستمان محمود بن ابوالقاسم نامی که حاکم سجستان بود بر زمین سند در آمد و فتح کرد و نخست شد

بهنو گرفت و نامش منصور نهاد و آنکه بمقتل آن رفت و فتح کرد و نامش محمود نهاد و آنکه بشهر ماسند و آمد بشهر
 قنوج و زمین قندمار و حد و کشمیر از آن راه بازگشت و اهل مسند را از بهار و او و بصلحی از ایشان ارضی شد
 و بعد از این چنان **پادشاه** در مملکت مسند و گستان کرد و دید و بعد از آن **پادشاه** که او را داشت لمراض نیز میفرستاد
 بر او رنگ مملکت مسند و گستان جلوس نمود و برادر کار او سلطان محمود غازی و غزنوی و عسکرم غزنو و گستان
 کشید و ولایت قنوج و سومات را فتح کرد و چو بسیار ستمه اش میخواست و او را معیار بر دست سلطان گشته شد
 در تاریخ بایگیتی مسطور است که او بر ستمه در چنان بود و بعد از گشته شدن پدر حاکم شد و سلطان
 محمود باج و خراج قبول کرده مدت سه سال حکم رانده و در گشته بعد از آن دولت رایان مسند با قلع و عمارت
 الملک الملک المجید طایفه **پادشاهان** **خانی** که **ایالت** **زنان** **می** **خان** **نیز** **کوسینه** و ایشان چه
 و شش فرقه اند و ایشان بر صید و شش تن مدت باو داشتی ایشان نیز عزم فاسد با اهل خراسانی چیل و
 و مزار و مشت حد و سقا و و سالت در تاریخ بایگیتی مسطور است که چون اهل خراسانی بپرست و ارباب
 او یان و ملل مختلف و کفار اند و بنیای و غوی و نظیر ایشان بر قدم عالم است بس تواریخی که غار ننهادند
 و قیاس ظهور خلق از آن سیکشند بغایت بیارست و در شرح حدیث کتب تواریخ ایشان و در این دیار بود
 بواسطه بعد مسافت حکما و دانایان ایشان اینجا بر سیده و نازمان بلا کو خان جمعی از حکما و نجاران ایشان
 باو باین ولایت آمدند از آنجمله حکیمی قوی نام که خواجهر نصر الدین طوسی بکیت رنج ایلانی از او قواعد نجومی تاریخ
 ایشان معلوم کرد و دیگر در زمان غارن خان فرغانه شد تا تاریخ غارن فی تالیف کند خواجهر رشید الدین
 وزیر از حکمای پنجابی و کیسون نام را که ایشان مرد و بر علم تواریخ واقف بودند و بعضی از کتب از خطای با
 خود آورده و خطا فرمود و ایشان تقریر کردند که چند تاریخ اهل خراسانی و عدد سالها و ادوار ایشان نامتدای
 است لیکن تاریخ که آسمانی بادشاهان اینجا در آن شروع و مفصل است و ریخت میان اهل خطای شده
 دارد و بر این اعتماد کرده اند که میست که آنرا سده حکیم معتبر ساخته اند و سر سده آن تاریخ را از کتب قدیم انتخاب کرده و
 تمامت حکمای ایشان آن کتاب را بکتاب قدیم تصحیح و مقابله کرده چنانکه در آن شرح تغیر و تبدل و زیاده و نقصان
 یافت بدان سبب بر کتاب مذکور اعتماد کرده نقل از تاریخ ایشان میسر و در العمدۃ علی الروای بدانکه تاریخ آن
 مشتمل بر سه دور است و دوری رانامی معین دور اول شانک و ن دور دوم چونک و ن دور سوم
 خانک و ن دور و در مظهر بر سه دور ننهادند و دوری شصت سال و سر سال نامی دارد تا چون
 طوالت بسیار است ضبط حساب اسکان تر باشد و ایشان شمرده هزار سال را یک و ن کونید پس از سده گشت
 تصور کرده اند تا این زمان که شهر سده است و اربعین و الف و سی و سیل سال سجده و چهارم از
 از دور شانک و ن شصت هزار و شصت و چهار و ن و یکصد و چهارده سال باشد و دیگر بدانکه در میان
 مملکت ایشان که ولایت منظم و معتبرین غالب اوقات تحت حکم بادشاهان بوده آن ولایت بر زمان ایشان

از جلوه خان قوسب کونید و مخلولان از اجاق و قوب و سندان ختن و نزد ما بجل می شه و سرت و لای دیگر است که در
شرق ولایت مذکور مایل بجنوب که ایشان از این سو می گویند و معامخلولان ملکاش و سندان و مهاجین و
سایر مردم ماچین و ولایت چین را بنسبت ماچین از ده کی نصف ده مذ و شهر بزرگ در آن مملکت است که از اخائی
میگویند که قطران از بار و بار و ده فرنگ است و مامت خامنه ای ایشان سه طبقه است و در اینجا می مسجده است
بزرگ روز جمعه از مسلمانان بر می بایستند و اهل شهر که میگردند را نشانند از غایت اجنوبی و در میان شهر در یک
دوران شش فرنگ است بانی خطبت آن برین قیاس کن و الله علم **فرقا اول بادشاهان ختایی** اول ایشان
منکو که آغاز تاریخ از او کرده اند در عهد او شهر و ولایت نبوده واد میان برشان برشان میگردید و در حکم شش
و خورش ایشان علت بودی و پوشش بزرگ درختان و بکا که مان نفس قوی زدندی و از تاثیر آن سوانشک
شدید و باد بر خاستی و بوقتی که بر صفر و متوج گردند مانند رعد و برق در هوا پیدا شدی و بوقتی که جویند
که سوا گرم گرم کرد و دستها را بر ستم زدندی و در آن زمان زمان بودند لیکن طریق شهوت و مجامعت نداشتند
نفس بغض سید زن حامله شتی و بچه در وجود اندی **ثانی ختایی** بعد از منکو بادشاه شد نامش تن و نفس
خنکشی و در قدیم بادشاهان ایشان از لقب خنکشی بوده و میگویند که تن او چون تن مار است و ده سر سم
چون سراسر می داشتند و او را سینه در برادر بودند بر همان شنبه بادشاه اولی که می کرده و در عهد او چون یک
حساب کردندی بر نشان که یاد داشت کرده زدندی از اینجا که فهم میگردند **ثانی ختایی** بعد از تن بادشاه شد و نیز میگویند
چون مار و سراسر می داشتند و عادت و شنبه ایشان سم می بود و بعد از او **ثانی ختایی** بادشاه کردید و بعد از او
بادشاه گشت بعد از او **ثانی ختایی** بادشاه شد و بعد از او **ثانی ختایی** بادشاه گشت
و بعد از او **ثانی ختایی** بادشاه کردید این شش بادشاه که میگذشتند و شنبه بادشاه بعد از ایشان درخت میوه دار پیدا شد و
مردم آغاز میوه خوردن کردند و منکام که نازیر درختان فرستندی و کاه سراسر در سوراخها و حال افتاب و ماه در آن زمان
فهم کردند و پیش از آن آتش افروختن نبود و در عهد ایشان خوب بر خوب مالیدندی تا آتش پیدا شد اول خون آموختند
بعد از آن تنگ با شش گرم می کردند و بر سر تنگ گوشت اسو بریان کرده میخوردند و سوراخها نیت برایشان اظهار
نرفته بود **ثانی ختایی** دوم از بادشاهان **ختایی** اول ایشان **کوری** است باز و سم بادشاهان ختایی بود اندر
ظهور اوصاف انسانیت از فهم و زکا آغاز از شده و در عهد او علم فاکل خطایان و آلفت از خود می سخنراند و
مانند رمل است چنانست که در عهد از آن و ران باب که تا پیا ساخته و سبب و زمان شومری و زفاف او آغاز نموده و وضع
خط او منماده و طریقه حساب و قبال و نما و پدید آورد و دام ماسی اوساخته و سازی که مپست و سنج تار دارد و او پدید آورد
بعد از او **ثانی ختایی** که خواهرش بود بادشاه شد و بعد از او **کوری** بادشاه کردید بعد از او **کوری** بادشاه شد و بعد از او **کوری**
بادشاه شد و بعد از او **چون** که بادشاه شد و بعد از او **چون** بادشاه کردید بعد از او **چون** بادشاه شد و بعد از او **چون**
بادشاه کرد و بعد از او **چون** که بادشاه شد و بعد از او **چون** بادشاه کردید بعد از او **چون** بادشاه شد و بعد از او **چون**

سومین شیخ باو شاه گردید بعد از او **دومین شیخ** باو شاه گشته آخرین این فرقه بود **فرقه سوم از باو شاهان تحت اول الشیخ**
دومین شیخ باو شاه هشت منقسم است تن او نسیسه پنجو مار و کسیر آدمی و رسته در عهد اولیات و سبب زحمت
از کار و غیره میدارند و زراعت کردند و علاج بیماری و تجربه دارو و ناواخان ذکر بعد از او **دومین شیخ** باو شاه شد
بعد از او **دومین شیخ** باو شاه گشته بعد از او **دومین شیخ** باو شاه گردید و بعد از او **دومین شیخ** باو شاه
شد انگاه **دومین شیخ** حاکم گردید بعد از او **دومین شیخ** باو شاه گشت و او آخرین این فرقه بود بعد از آن فرقه چهارم
متشکل گردید **فرقه چهارم از باو شاهان خطای** اول ایشان **دومین شیخ** باو شاه کسی و پنجم است بعد از او
در چون باو شاه شش شست و او را سفید پسر بود پسر دوم او سبج و بزرگ و عاقل بود و در عهد او دیوهای پیدا
شد نام او جی بود و سفید دیو دیگر در تابع او بود سرش مسین پشانش استی بود و سنگ و ریک میخورد
و خلایق را رحمت بسیار میرسانید و کس را مجال مقاومت با او نبود و این باو شاه با آن دیو سفید شت بازو
جنگ کرد و بروی دست مئی یافت ناممعی نمناک گردید و در خواب رفت و در آن عهد تیر و کمان نبود او بخواب
چنان دید که بر درگاه حق تعالی میرفت و در بان بهشت تیر و کمان داشت پرسید که چیست او فواید آن باو
تقریر کرد و استعمال آن بومی نمود و باو شاه را در خاطر اند که این سلاح را لایق آن است که آن دیو را
بلا کند و چون پیدار شد صورت آن باو داشت ترتیب کرد و بجنگ دیو رفت و او را کشت و در آن
ا برایشم و جامه باغی نبود و مردم برک درختان می پوشیدند و در خواب بهشتیان را دید جامهای خود
پوشیده حال آن پرسید و یا موقت چون پیدار شد تیر پیران مشغول گردید تا برایشم ساخت
جامه بافت و موقت و مردم را با موقت و در عهد او مردی زیبا نام پیدار شد استادی گشتی و گردون
و طبع و الهامی چو پیران او پیدا کرد و مردم را ساخت از چوب او بنیاد نهاد و پیش از آن آدمی مرده را
مکر و دزدی و بیست و نه سال باو شاه فرمود تا مردگان دفن کنند بعد از وفات او مرده نفراتسل او
بباو شاه می محاکم خطای سر او را گردیدند بعد از آن دولت آن فرقه منقطع گردید **فرقه پنجم از باو شاهان**
خطای اول ایشان بود باو شاه پنجاه و چهارم است چنان تفریر میکند که او را پدر نبود و مادر
نومری دید از آن بسنت شد و او را برادر و پیش از آن نوع سما می نبود و در عهد او پدر پدید آمد و بر بالای او بر و ارگرد
و در زمان او در شهر با محاسن پیدا کرد و بغایت باو شاه عاقل و عادل و زیرک و منهدس بود و بعد از او
باو شاه از نسل او باو شاه می گردید انگاه دولت ایشان منقطع شد البقا الله الملك المعبود **فرقه ششم از باو شاهان**
شاهان خطای اول ایشان باو شاه شصت و چهارم از نسل باو شاه کسی و پنجم از نسل بود و عظیم
و عاقل و عادل و با حضرت حق تعالی نیاز می داشت و عبادت بسیار کرد و بعد از بنه لطن دولت ایشان پایان
رسید **فرقه هفتم از باو شاهان خطای** اول ایشان باو شاه هفتاد و چهارم و در عهد او کور که طبل
و زنگ در می وضع کردند و حکمی بزرگ بود و جی سون و می نام او را معلم خود گردانید و علم بسیار را موقت

و کتب سخت و بعد از بن بست بطین دولت او با قطع انجامید **فرقه ششم از باب نظام خطای اول ایشان**
باو شاه شش تا دویسوم از عمر زادگان بادشاه سی و پنجم تقریر میکنند که مدت چهار سال در شکم مادر بود و موی و ابروی سفید
در عهد او و فرشته آمد و یکی بصورت کا و دیگری بر صورت فوج و از دست رست و چپ او می نشست و سر که از امر او میفرما
و آمدی بقصد بدید کا و او را بدندان بگریختی و فوج بر می زد و بعد از مدتی عروج کرد و بوضع که جای او بود درختی برآمد
بلند و او شست که بعد از مدتی کا و نیز بر بادشاه عکس شد که بعد از این معرفت مردم چگونه حاصل شود و در آن موضعی
برآمد درختی سه کز و شاخهای آن خار بود چون بادشاه در آمدی در درون می در او نخیستی و آن درخت دیگر
بر زمین نهاده بادشاه از حال جانان که شده بی و بازی که بزبان خطا از اجاسی گویند و درین نیز می باز نهد
خانهای آن بر صند و شصت و شش است او وضع کرد و در یک سب بود و با کونام را پیش چون او را مسعد باو
نمید و نمود تا مذکر که تهمت مردمان عاقل کار و از آنکه در محاکم او شند حمله حاضر شوند قریب دو هزار مرد عاقل
منه من حاضر شدند از آنکه یکی را لایق با فتنه پرسید که نام چیست گفت بو توشی و آن شخص لشکری نیابت رشت داشت
مانند از و ما چیتهمای او سر یکی مرد که دیده درشت او را اختیار و هم در حیات خود بادشاهی بدو و **فرقه هفتم از**
باب و شان خطای اول ایشان **بو توشی** بادشاه و هفتاد و چهارم نه سال در خطای بادشاهی کرد و عهد او چهار
ست و بیست و نه و مردم از دست ایشان در عذاب او و چهار را بکشت و عالم آرام یافت و ده باره شهر را بنا کرد
و بی شخصی بسیار نام را برگزید و در آخر ایام حیات خود او را باو شاهی نشاند و نگاه و قات یافت **فرقه دهم**
از باب و شان خطای اول ایشان **سپیدار** در عهد او و هفتاد و نه سال متواتر باران باران بود و چنانکه
بطوفان انجامید و بیست و نه عالم آب گرفت و اکثر خلایع هلاک شدند و بعضی کشتیها خستند و برخی بر سر کوهها افتند
ازین بادشاه باخود اندیشید که چون این در زمان من پیدا شد و خلایق هلاک شدند سرانیه از افعال بر من باشد
بنیای می مردم را جمع ساخته سر و دهانها که در ولایت خطایست بریدند و آنها که جمع شدند بود در یاریخت و زمینها
و ولایت خشک شدند و در زمان مردی بود چهل کز بالای او بعد از و شانزده بطین بادشاهی کردند **فرقه یازدهم از باب و شان**
خطای اول ایشان بادشاه صد و دوم از نسل ویکو که کوشینک است بادشاه و هفتاد و چهارم در عهد
او هفت سال باران نیامد و خشمها و روبرو خشک شدند و مردم از رخت باز ماند و قحط شد او گفت این همه است و گناه
معصیت بفرمود تا منم بسیار جمع کنند و او را بسوزانند تا باشد که خشم خدای کم شود چون سیزدهم جمع کردند از صدت و
نیاز او خاسته حق تعالی رحمت کرد و هفت شش روز باران بارید و خلایق از تنگن می قحط خلاص شدند و بعد از و بیست و نه
بطین بادشاهی کردند و بعد اعلم **فرقه دوازدهم از باب و شان خطای اول ایشان** **حکمت** بادشاه صد و سی و دوم او را پدر ریل بود چون
نام مردی حکیم و فانی که پیش ازین خریک بادشاه و فرقه دوم وضع کرده بود و از ابر رشت قسمته نهاده فهم آن دستور بود از
پرشت و پرشت قسمته کرد و پرشت بر شصت خانه نهاد و روشن کرد و ایند و بر تبه بادشاهی رسید اما از راه حکمت خوش را
بدان مشغول نکرد و ایله و سپه خویش را ناپ خود کرده و در آن عهد در شهر که از انظر ف خان با لیت است جبر کرده بام

پادشاهی بود و آنک نام مدت شصت سال پادشاهی کرده در هر عمر بقصد اولادش گری غلیم کشید و او چون بنبر و صوب
 جور و آنک کشید از ترس و بیت او خود را در آتش انداخت و سوخت و جور و آنک مملکت خطار گرفت **فرقه**
سید و سیم از آنک اولادش **سید و سیم** پسر جور و آنک چون جور و آنک ملک خطای گرفت و پسر خود جنگ و آنک
 داد و بداد و بعد از جنگ و آنک پسرش **سید و سیم** پادشاه شد و بعد از او پسرش **سید و سیم** پادشاه شد و پادشاه صد و سی و پنجم
 است پادشاهی بزرگ مبارک بود و از جمله حوادثی که در زمان او واقع شد یکی آنست که شکوه بزرخان که اقوام سند و کشمیر
 و تبت و خطای و تبت کفوت و الغور را بر سر می انداخت و همه متابعت او میکردند و وجود او که کیفیت ولادت شکوه بزرخان
 بزرخان بزرگ خطای چنانست که پدر او از ملک کشمیر و رنجل بود نام او آنکه خانک پادشاه آن ولایت و او حاکم و مقدم
 و چهار هزار و دویست و شصت ملک زمینش شهر نادر و ولایت بوده و زیاده داشت و مویر فوجین نام و چنین سیکویند
 که او را بکرخواست و با وی صحبت ناکرده در باغی که نام او میسینی بود در زیر درختی که از کجی خوانند خفته بود و از سوار
 فوزی استنش شد و بعد از آن از جانب راست به جلو او شکافته شد و بچه پسر و ناکد شورش پسرید که بر تن
 رسیدم و بکر بودی از که حامله شستی گفت در باغ در زیر درخت فلان ناکاه نوری بر من افتاد و پیوستم
 ندهتم که چیت از آن حامله شتم و سنگام ولادت او نه از دمانا از موافق و آمد مذواب از دمن بر وی نیت
 او را در طشت زیرین شسته بعد از آن معنی کام دویده با و از آمد که مرا خدا تعالی فرستاد تا پیغمبر باشم تا وقتی دیگر
 پیغمبران بیایند و بغایت خوب صورت و ضعیف و دانا و کامل بود چون نوزده سال شده بکوه رفت و تا پنج سال
 آنجا بسر برده و هیچ نخورد و در کوه بعد از آن مشغول بود بعد از آن دعوت پیغمبری کرد و نمایند ولایت کشمیر مذسب
 او گرفتند و متابعت او نمودند و در سال سی و پنجم از پادشاهی حیی و آنک او از ده دعوت او و خطای رسید و
 اکثر اقوام سند و خطای نیز دعوت او قبول نموده متابعت کردند و دین او پذیرفتند مدت عمرش که بزرخان
 مفاقت داشت سال بود از ابتدای ولادت او تا این زمان که شهرور سده است و اربعین الف سحر است مدت دو
 و سصد و شصت و نه سال که شسته او بعد از حیی و آنک **سید و سیم** پادشاه شد و او را میری بود از اقوام بایران زمین
 آمد و او را و سوا این ولایت معلوم کرد و در عهد او شخصی جوآن نام بود که علم کیمیا برون آورد و علم کیمیا
 نیز نیکو میداشت چنانچه سر خطه خود را بشکاف غریب بر آوردی و لعبت بازمی او بنیاد نهاد و بعد از او **سید و سیم** پادشاه
 شد و بعد از او **سید و سیم** و بعد از او **سید و سیم** پادشاه شد و در عهد او از ولایتی که داخل مملکت او بود برمی دو پای و کرکا
 چهار تنخ نژاد او آورد و بعد از او **سید و سیم** و بعد از او **سید و سیم** و بعد از او **سید و سیم** و بعد از او **سید و سیم**
 پادشاه شد عادل بود بعد از سی و سال از پادشاهی او دو سال باران نبارید و خلایق در رحمت بودند با خود
 من با رعیت ظلم نکردم تا این حادثه بشو می ان باشد همانا فعل بد میکند خود را از عنایت و ناپسندیده باز داشت
 بعد از آن باران نبارید و بعد از او **سید و سیم** پادشاه شد و خاتمی بغایت پاکیزه داشت تو سن نام مرکز نختید می سر چند
 شو سر می کرد تا بنجد و میسر نشد و در آن عهد محمود چنان بود که وقت وصول غنی آتش از خطای فرستید

شش ماه و شش روز که شریک پدر او بودند باز گرفت و ایشان را مساحل که دارند و بر مجموع ممالک بادشاه شد
 و بعد از و پسرش **شاهی غوغای** بادشاه گردید و بعد از و برادرش **شاهی دن** بادشاه شد و مدتی جلوس نمود
 سلطنت قیام نمود **فرقه پنجم از بادشاهان خطای** اول ایشان **نک ننگ** بادشاه صد و هفتاد و سیوم
 عظیم محب و بود چنانکه روزنه کاودشت خروج کرد و ساسی آن الکبت و با استقلال بادشاه شد **فرقه نهم**
از بادشاهان خطای اول ایشان بود بغایت دلاور بود و صورت و شکل از دمای داشت
 و ابتدای منبوا محلی بود که در کون اردمای سپید پنداشت و مردم را رحمت میداد و پادشاه نهم مردم برقت
 و آن از دمای الکبت بدان سبب اوازده او بلند شد و بر تیر باوسی سپید و بانایک و آنکند کوسفتا و مصاف داد
 و الکبت بعد از و **شوقیدی** بادشاه شد و بعد از و **قندی** برادرش **قندی** بادشاه شد و بعد از و **قندی**
 بادشاه شد و در عهد او جهان شهو شد که از انطرف دریای مشرق کیاست که اگر کسی نیت درازی عمر بخورد
 چند آنکه نیت کند عمر یابد و اگر نیت و اگر نیت خورد که فرشته کرد و جهان شود و اورا سوس آن کیاست که بر نیت
 نبخی داشت بغایت ماهر و اورا در کشتی نشاند و بفرستاد تا آن کیاست که بیارد و چون مدتی شطرا کشید روزی بنیاش
 پیش کوسه قالی گفت که تو از حال او می پرسی بر کشتی شکسته می آید و درین سه نوبت دست
 بر سم زد و خندید و او تا ده روز دیگر رسید بادشاه تعجب نمود و آن حکم را نوبت بعد از ده روز بمجم رسید و گفت
 بواسطه آنکه باو مخالفت و زید و کشتی شکست باز شتم بادشاه گفت فلان روز جزا سه نوبت دست بر سم زد و
 بخندیدی گفت از آنکه قالی کوسه از ده روز راه حال من می رسد و بادشاه را گفت و این بادشاه را و پسر
 بود و زید که کویانک نام سپید با ایشان بد بود و سحر کرد تا پدر و پسر فرزند و خاتون پسر السلطان بود و حسن کرد تا اگر
 پسر او کشته چون پسر او در زن بسته و دیگری اجماعی او نهاد و چنانچه پسر او رفت نشاند آنکه امر او دیگر **قندی**
 را که برادر کویانک بود و بادشاهی شد و بعد از و سیصد سال ماند **سوندی** پسر کویانک را که در دود
 ناواسی جهان کرده بودند و بادشاهی شد و بعد از و **دندی** بادشاه شد و بعد از و **دندی** بادشاه شد
دندی بادشاه گردید آنکه **پدی** بادشاهی جلوس نمود و سیصد سال از پسر او بادشاه بعد از و پانزده
 سال امر جمع شد و بزندی از اندام او می رسید تا هلاک شد **فرقه نهم از بادشاهان خطای** اول ایشان
 چون امر آن سپید بر کشته او را از نسل کین سندی بود و بادشاهی شد و بعد از و سیصد سال
 چهارم مردی بغایت بد دل بود چنانکه مروت امر او باومی سخن گفتندی از دود بر اندام وی افتاد و می ازیم
 ایشان او را لایق ندیدند پس او را بجای او نشاندند چون بادشاه فرمود تا قصه بویان مرد که لشکریان
 بودند جلورابر و مابصری بخار کردند و امر او پسندیدند و او را از تحت فرو آوردند و دیگر ریختن کرد و
فرقه بیستم از بادشاهان خطای اول ایشان بادشاه صد و هشتاد و ششم شد
 چون او بادشاه شد بران و زکار نشاند و میگردد و او بارها با آنک مصاف داد و او از سحر جهان پیش

که تمامت و ولایت و حشرات بالش کرد و همه میبندد و مردم از بیم ایشان منظم میشدند و جهان مردانه و بباد بود
که هر چند که او اندک بودی اندیشه نکردی و با پاک برایشان نمودی و یکتوب که منم گشت و در احکام او و غار رسید
که که در شکل او و فرمانده بنده تعالی تصرف و زاری نمود و گفت خداوند اگر من بر خشم این آب راجع کردان تا شکر من بگذرد
و او را هم اینجا میران و عار او با جایت بخت در تابستان آن بود خانه پنج بست لشکر او بکشد شد و او جبار سپهر
داشت بعد از او سپهر کوچه حسن **میست** نام که از همه عاقل تر بود بجای او نشاندند و بعد از او **فرقه سی** بادشاه شد و بواسطه
آنکه ارشدید و کفایتی داشت سپهر را یکی نام او را زرد او سوچنک نام سپهر را بیاض او را بکشت و **فرقه سی** برادر
چندی را با بادشاهی نشاندند و بعد از آنکه او نیز غارت نه کرد و شنیدی را ز تخت فرود آورد و براند چنانکه بکوشه
از ولایت رفت و این سپهر بادشاه شد بعد از آنکه یک پیکار نه بیادند و سوچسار بکشد شد چون آن **فرقه سی**
رسید خود و خاقان چند آن کشته دیدند که برودند چون او مانده بادشاهی با خجاعت که خروج کرده بود و نرسید **فرقه**
میت و یکم از بادشاهان خطای انجاعت که سپهر مذکور را بکشد و ملک را متصرف شدند
مملکت را به قسم کردند میان خود و پس آن امیر و سر قشانی نامی نهادند یک بخش سپهر آن دادند و دو بخش خود
متصرف شدند مدت بادشاهی ایشان شصت و یک سال **فرقه میت و دوم از بادشاهان خطای**
اول ایشان بادشاه و ولایت و ششم است بعد از او بر سرش **فرقه سی** بادشاه شد و بعد از او
فرقه سی برادرش بادشاه شد چون در اوقات شکر یکا دستویا بودند او نیز با سپهر براند و ولایت خطا
بستند **فرقه میت و سیوم و پنج فرقه دیگر** که ایشان را و روف بود و گویند بادشاه اصلی بودند بجای
ماجین که نخستند و این فرقه باج فرقه دیگر به بادشاهان اصلی بودند و در مملکت ما چین مجبه بادشاه شدند
و آن بادشاهان که در خطای خروج کردند و ملک خطای متصرف شدند مملکت ایشان شش قسم کردند و ایشان شانزده
بادشاه بودند مدت بادشاهی ایشان با این شش فرقه سیصد و پنجاه سال بود **فرقه میت و نهم از بادشاهان خطای**
اول ایشان بادشاه و ولایت و شصت و یک سال **فرقه میت و نهم از بادشاهان خطای**
کبرفت و آن بادشاهان را براندخت و بر تمام مملکت با استقلال بادشاه شد بعد از ولایت و شصت و یک سال بادشاه
کردند **فرقه سیوم از بادشاهان خطای** **اول ایشان** امیری معتبر بهادر بود و خروج کرد و مملکت
خطای کبرفت و بادشاه شد و بعد از او از نسل او میت تن بادشاهی کردند **فرقه سی و یکم از بادشاهان خطای**
اول ایشان بادشاه و ولایت و شصت و یک سال **فرقه سی و یکم از بادشاهان خطای**
کبرفت بعد از او بر سرش **فرقه سی و یکم از بادشاهان خطای** او را بکشد و بادشاه شد
در عهد این نیاز و شخصی از فرقه خطای چون بنجی ایماکی نام خروج کرد و بعضی از ولایت خطای کبرفت نام خود باقی
لیو کرد یعنی بادشاه که فرمان او را عالم محیط باشند با نسل نقر از نسل خود و ولایت و نوزده سال بادشاهی کردند و در آن
حک که گرفته بودند بعد از آن بادشاه خود چهره خروج کردند و بعضی از آن ولایت کبرفت و آن ملک را از خرب

فرزندان خود و ای یومرس و زون نام بستند و پیش از بادشاهان خود چه مطیع و چه سراج گذارشان بودند و الی و
بناساس و رکبت و تمامت ملک خطای فرود گرفت و بعد علم **فرقه سی و سیوم از بادشاهان خ**
اول شان بادشاه صفاد و ششم بادشاهی عادل و بعد از او **بنو دین** بادشاه شد و بعد از او **مبذ**
بادشاه شد و بعد از او **مودی** که او را مبنی در شکارگاه یافته بود و برورده خواهر مبنی ملک از او باز گرفت و بنو ترو
فرقه سی و چهارم از بادشاهان خ **خامی** بود و بعد از او **سودید** بادشاه شد چون سه سال از بادشاهی او
گذشت بکینک و انگ بسروای لیوا از قزاقی خطای خروج کرد و ملک از او بسته و او سطله که سی کا و زوید و ایشا ملک از
مودی گرفته بود و سراج میداد **فرقه سی و پنجم از بادشاهان خ** **اول شان** بادشاه دویست
و ششتاد و پنجم از امرار بادشاهان پیشینه بود و خروج کرد بکینک و انگ رکبت و بادشاه شد و بعد از او **بنو**
بادشاهی ششتاد و اواره سه هشتاد و شش معتبر بود و نام ایشان **ننگ** پیر و شوخون و جو کو دی بندگی و کوه
اول رکبت سیوم گفت ملک گرفته ایم چرا ما را بکینشی و خروج کرد و او را رکبت و پادشاه شد **فرقه سی و**
و ششم از ملوک خ **خامی** **اول شان** بادشاه دویست و دوم بعد از او **بنو دین**
شد و بعد از او **چترتون** بادشاه گردید و بعد از او **نرتون** بادشاهی ششتاد و بعد از او **بنیک دن** بادشاه
شد و بعد از او **شیرتون** بادشاه گردید و بعد از او **جرتون** بادشاه شد و بعد از او **کرتون** بادشاه
شد و این بادشاهان و تمامت ممالک خطای با چینی استقلال بادشاهی کردند و در عهد این کمزور قوم
خواجه خروج کردند و مملکت خطای بستند **در کوردی منبر حق** نام بادشاه شد تا برون قرون
لقب نهاد و ان اقوام و اترک التا خان گویند و بعد از او **دامی** **بنو دین** **قبد** بادشاه شد و بعد از او **بنو دین**
بادشاه شد و بعد از او **میزون** بادشاه شد و در سال پنجم از بادشاهی او موافق شهر سنه تسع و اربعین
و خمسایه چنگر خان در وجود آمد و بعد از **نرتون** بادشاهی ششتاد و بعد از او **مایرون**
بادشاه شد و بعد از او **چترتون** بر ممالک خطای بادشاهی ششتاد و در سال پنجم از بادشاهی چترتون
موافق سنه تسع و تسعین خمسایه چنگر خان ملقب گردید و چون در میان فرزندان تانیزون اجداد
چنگر خان بواسطه خون او کین یرقان صدیعت و نزلان قایم بود و لا جرم در سنه تسع و تسعایه که پانزده سال
از بادشاهی چترتون که شده بود که چنگر خان معزم تخیر ممالک خطای بر شست و چترتون که ملقب که بود
بالتا خان از پیم چنگر خان از پیم چنگر خان به تخت گاه خود که شسته بکینت و بشه بانایک قورفت و چون
در عهد چنگر خان با شخلص و دیگر ممالک تخیر تمامی ممالک خطای میسر نشد و بعد از چترتون **کبت** **یاد**
بعض ممالک خطای بادشاه شد و بعد از او **شورید** **شورید** بادشاه شد و در عهد او که تا ن معزم تخیر بایست
ممالک خطای متوجه شد و در سنه احدی و ثلثین و سمایه شکر مقول بر شتوری شود و سوسوئی نشدند و اکثر
در شهر زدند و سوسوئی شود و میان خانه سوخته شد و از ان خاندان کس نماند و تمامی ممالک کوزه تصرف

اوکن می قان بن جگر خان در آمد اما فرزندان کمر فون کا و زون کر خیته با چین رفت و از اینجا با د شاه شد و بعد
شاه و زون و بعد از و کرامک و زون و بعد از و بنک زون و بعد از و زون و بعد از و لیر فون و بعد از و توران
و بعد از و شو جو با د شاه شد و شو جو ازین با د شاهان مالک اصلی ان مالک بود و با د شاه سیصد و پنجم از عمید
منگوتا شو جو بنم مورخان وقت سر حکامی اهل خطای مدت چهل و دو هزار و شصت و هفتاد و پنج سال با د شاه
کرده اند و چون دو سال از با د شاهی سو جو بگذشت لشکر قان بر مالک با چین سوار شد و او با نعلی و مطا
میش آمده تخت تاج تسلیم کرد و ملازم بند کرا قان میبود و قسم سوم در احوال حضرت خیر العلیه صلی الله علیه
و آله ایام نخست و ذکر احوال خلفای که بعد از حضرت رسالت نبی رسیده و این سیر مشتمل است بر دو باب باب اول
محمد پان نهم اسید حضرت خیر العلیه خاتم النبیین محمد مصطفی صلی الله علیه و آله و این سیر مشتمل است بر مقدمه و سه
فصل مقدمه در بیان نسب مبارک حضرت بر سبیل اجمال و تفصیل و ذکر قبایل عرب که بدو پیوسته اند و ذکر ابایی که از حضرت
احمد بعد از نبی از اسلام بر سالت حبیب محمد الامین و جعه خاندان احکام النبوت و کان دوم بین الدار و الطین صلی الله علیه
و آله الهادی بن وصی المرصیین صلوة رزاقه متوالیه ایام النبیین **نسب شریفش** محمد بن عبد الممد بن عبد المطلب بن هاشم بن
بن قحط بن کلاب بن مره بن کنس بن لوی بن غالب بن فهر بن مالک بن نضر بن کنانه بن خزیمه بن مدرکه بن الیاس
بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان بن ادد بن ادد بن سمیع بن بنت من حبل بن قیدار بن اسمعیل بن اسمعیل بن اسمعیل بن اسمعیل
ذکر ابایی از حضرت اراکم صفی تا اسمعیل و پنج بر سبیل تفصیل و توضیح در احوال عمر ان زنده ملک بیان گشت اما اباء
از حضرت که بعد از اسماعیل عد بودند شمه از احوال مر یک پان نسیم ان الله تعالی و رکاب مولود البنی مسطور است که چون اسمعیل
بنت حضرت را در نکاح آورد از حضرت را دو ازاده پس متولد شد اما نور محمد بن فیدار بود **فیدار** بن اسماعیل علیه السلام و در
اند که اسماعیل عد بوقت وفات او را وصیت کرد که در وضع ان نور نکند مگر در مطهرات فیدار بنده است که مطهرات نباشند
مگر در اولاد اسحاق عد بنابرین یکی از بنات اسحاق عد و عقدا زواج خویش آورد و فیدار بعد از اسماعیل ممتز قوم خود گردید
بدو و ضعیف بود و مرد و شجاع و تیر انداز و قوی و صیاد و سردور و بصید میرفت و نور حضرت رسالت پناه از پیشدادی می
نابید و زنان جنی و بریده بصورت زنان آدمی برومی ظاهر میشوند و میکشند و نخست ان ملوک رومی رسیدیم را
قبول کن ای پسر خلیل و او چون میخواست که با ایشان سخن گوید همه اعضا او با او با سخن می آمدند و میکشند با فیدار
نور صی اسماعیل بنمیر و نور محمد عد در نومودع است و وضع ان نور که یکی از احوال انگاه پیدا میشود و از ایشان مواض بگردان
چون که بان همیشه و در سیلاب جذان از اولاد اسحاق در نکاح آورد و بدو و سیع یک بکشت میکشند اما که او از بی در صید بود از
در حوض طیسور او از شنید که ای فیدار و رفت ان رسیده که نور محمد صلی الله علیه و سلم از قیرون رود باید که محل ان نور بدست
اری تا وضع کنی فیدار از شنیدن در غم افتاد اما که ملکی بصورت مردی با برومی ظاهر شد و گفت با فیدار نور محمد صلعم از خدا بطلبید
ما بر حام طایر بتور رسیده است و ترافزید و خواهند از انسل اسحق اگر از برای خدا می آید اسم قران کنی این صورت میکشند و
پس فیدار را که اسماعیل رفت و مصفد کوسفه قران کرد و گفت اگر انی مرا فرزند بار داری بشود و قران من قبول کن که از

خدا رفت که میفرموده

قربان تو قبول کردیم در سایه درخت عبد خواب سر جرد خواب بستی جان کن فیدار تخمین کرد در خواب چنان
 که او را ندانند که این نور که در پیشانی است در غیر زمان غریبه وضع کن اکنون فلان زن عاقره نام در کجای خود دارد
 فیدار چون از خواب بیدار شد و کشته بر لب خود آمد و دختر ملک بنی حرم عاقره نام را بخواست چون او را در کجای خود دارد
 بعد از چند گاه آن دختر حامله گشت و آن نوزاد پیشانی عاقره می نماید ایله چهار آورده اند که حضرت آدم صلی روزی از
 حضرت باری تعالی در خواست تا صورت جمیع پسران او را ببوی نماید پس باری تعالی صور جمیع پسران را در نابوی نام آدم صلی
 فرستاد و بعد از فوت آدم شبی رسید و انبث با دیس و از ادریس بنوح رسید و از نوح حضرت ابراهیم تا بوقت رابا شلیل
 سبر و در اسماعیل در وقت وفات آن تا بوقت رابا فیدار سبر و ولاد سحی با وی نزاع سیکر و ده و یکفخته که چون سحر
 در بنی سحی است باید که تا بوقت پیش باشد و فیدار استماع می نمود تا روزی فیدار رفت تا بوقت بکشد با فانی او را داد که تو این را
 نتوانی کشد تا بوقت را تسلیم یعقوب کن که او بجزیرت یعقوب در زمین کنعان بود انگاه فیدار تا بوقت را برداشته متوجه
 کنعان شد و چون کنعان رسید از تا بوقت آوازی برای او را ولاد سحی آواز شنیدند یعقوب با فرزندانش گفت بخدای
 ابراهیم سوگند است که فیدار بن اسماعیل آمد است و تا بوقت آورده جزیره یار تا استقبال کنیم چون بهم رسیدند یکدیگر
 را در برگرفتند یعقوب گفت با فیدار چه شده که رنگ تو متغیر گشته است مگر رنگ مصیبتی شده گفت ترک هیچ مصیبتی
 ام اما نوزاد پیشانی من منتقل بر جم زن شده یعقوب گفت آن زن از ولاد سحی است یا عریبه جمیسمت یعقوب گفت
 با فیدار بشارت باد مگر ترا که است از پسری تولد یافت پس فیدار تا بوقت را تسلیم او کرده مراجعت بکنوده چون بحرم
 دید که پسری تولد یافته که نوزاد از پیشانی یافت موسوم بچاکر داند چون حمل بحد بلوغ رسید فیدار بدو گفت که این
 نوزاد زردی تو تابان است وضع کنی الا بکمال منظره ات انگاه با پس سرگشته بشیرانه ناکه ملک الموت در صورت مرد
 جوان بر فیدار ظاهر گشت که گفت با فیدار کی می آیی فیدار صورت حال با وی گفت پس ملک الموت او را گفت بیا بستر
 چون نزدیک رفت ملک الموت کوش فیدار را گرفته و خوش قبض نمود **حاصل** چون حمل دید که بدین پیشانید و
 روی ملک الموت آورد و غضب رفت و گفت چرا بد مرا قتل کردی ملک الموت گفت نگاه کن که بدت مرده است و چون
 در پدر که ملک الموت غایب شد حمل در دست که او ملک الموت است از ولاد اسماعیل نطفه حاضر گشت و در سم انجام او را غسل
 کرده دفن نمود و بعد از فیدار ممتز ولاد اسماعیل که دیدن از قوم خود سعیده نام و رعدا و حبت خواهر او را و آن نوزاد صلب
 او منتقل گشته بر جم زن شده پسری تولد یافت موسوم بنبت کردید چون نبت بحد بلوغ رسید حمل در گشت
 بن حمل بن فیدار بن اسماعیل بعد از فوت حمل پیش نبت سرور قوم گردید و آن نوزاد و بی پیشانی و بی تابان
 بود و سیرت نیکو داشت و متابعت طریقه پدران خود میکرد و دین ابراهیم را بر پای می داشت و نیز از قوم
 خود در کجای آورد و از وی پسری تولد نمود که موسوم بود به سمیع چون سمیع بحد بلوغ رسید بدین نبت متوجه
 باقی گشت **سمیع** بن نبت بن حمل بن فیدار بن اسماعیل بعد از فوت بد رعدا قبل از آن که نوزاد و آن نوزاد
 او می درخشید و نیز از قوم خود کجای کرد و از وی پسری بوجود آمده و نام که نوزاد علیه السلام و الصلوة از جبین او را

داشت پیروده از شتر کم شد و نه نیافت برشته ازلی اخوان شتافت و بالیشان رسید و به بخند به باستان فرمود بار دیگر
 از آن سه برادر یکی رسید که باران شتر کم طیف روغن و طرف دیگر شتر است ساربان تصدیق نموده برادر گفت بر سر
 باز شتر نه جمید است و دیگر یا گفت آن جمید بار و است ساربان را بعضی نه که ایشان از شتر خبر و دارند ساربان جنگ برادر من
 نشان زده اخوان سو که مغلط یا در کرده که ماسته را ندیده ایم ملک خبر شتر شیده قصد میان ایشان بزرگ انجاء میداد و او را
 پیش حاکم بستان آخر کار به انجا رسید که جوانان محبوب ساختند اتفاقا بعد از چند روز ساربان شتر را از جای رفت
 و بی خیانتی اخوان نزد حاکم بوضوح پیوست انگاه ملک از آن برادران عذر خواست و بخود در رعایت ایشان کوشید
 و بالیشان عماره محبت و شستی روزی سخن شتر در میان آمد ملک ساربان حال ایشان پرسید مضر گفت که از آن
 که آمدیم چنان مشاهده افتاد که یک جانب الف از صده چوباک شده و جانب دیگر هم چنان کمال خود بود و بعد از آن
 که آن شتر کو را ندیده بود بر سر عرض نمود که من گفتم که دندان شکسته است بواسطه آنکه دندان در علف خوانده بود و ایام و
 لکتن بواسطه کشیدن بای و انظار را دیدن کرده بار دیگر برادر معروض داشت که آنکه گفتم بار شتر کم طیف روغن
 و طرف دیگر شتر است بواسطه آنکه کم طیف راه هجوم کس بود و طرف دیگر قطار مورد دید از هجوم کس است لال شتر کم
 و از قطار مورد نفوس روغن نمودم بر سر گفت که گفتم بر سر مار شتر نه سوار است بواسطه آنکه از جای که زن فرود آمده شتر
 بود و کسی چند چیده بودند از پولش شهورت را بکلیت شتر گفتم و در میت که این زن باشند یا از گفت که گفتم که آن
 زن حامله است بواسطه آنکه **پس** دیدم آنجا که نقش دو یا شتر است کشته بید آنجا نقش و دوست گفتم آن
 حامله گران با شتر که زمین خود شتر شتر است ملک را دلائل ایشان معقول افتاده و در تعظیم ایشان
 کوشیده ایشان را مصعب خویش گردانید تا آنکه روزی طیف شتراب و بره که بپیش ایشان فرستاد و خود در پس
 دیوار ایستاده گوش بگفتار ایشان نهاد مضر گفت انکوار این شتراب کوستان حاصل شده بر سر گفت
 این بره که کباب است پرورده شیر کباب است و یا ز بر زبان آورد که این ملک نه شتر زاده است بلکه مطبخ داده است
 ملک چون از این ماجرا آگاه گشت متاثر گردید همان لحظه باغبان را طلبید شتر که کیفیت داده استفسار نمود و بچنان
 بود که ایشان گفته بودند چون از شبان حقیقت برد رسید گفت مادر این بره را که یک خورد هم در آن اوقات
 سنگی زاییده بود این بره شیر سگ پرورده چون این دو حکم بود قوع انجاء میداد ملک را اضطراب بشتر شد و بستان
 شتافت و ساربان قصه از و پرسید بعد از آنکه ملک مادر را زرنهار داد و ماجرای که در میان مطبخ و زمینی نمود و تقریر
 فرمود که ملک بو تاق آن سیه کانه افاق آمده ماجرای مذکور در میان آورد اخوان چون علایج بعضی را از فرار ندیدند
 آن یکی گفت که خوردن شتراب باعث خوشی و شست چون از این شتراب جرعه شیدم فیهرا لم و غم جزئی ندیدم
 پس معلوم شد که انکوار این شتراب از عاک را باب ببلک شد حاصل شده باشد و دیگری گفت چون انوار گوشت این
 تناول نمودم بعالی از آن در دهان آمده و در دم که شتر که این بره پرورده شیر سگ باشند و آن بریک از غایت
 نجات بیان کرد که چون در نیت بغیر از سخن این فرمان از خدمت سلطان اسامع نیافت نفوس نمودم که مطبخ زاده

بعد از آن بی حدان سه خسته بلند از ملک مخلص شده متوجه ملک گشته چون نزدیک رها بود رسیدند بعد از چند کا
شان نزار در گذشت **مهر** بن نزار بن معد بن عدنان بن داوود بن اسمعیل بن سمیع بن نبت بن حمل بن قیدار
بن اسماعیل علیه السلام بعد از فوت پدر بر قبال ممتد گردید ازین سبب او را مضر گویند که حسن جمال سجد درشت
چنانچه هر کس که او را دیدی در بی او عاشق و سیرا گشتی در روضه الصفا سطور است که مضر در تقویت ملت حنیف
و رواج شریعت ابراهیم خلیل الرحمن سعی طبع نموده و او را دو پسر بوجود داد یکی غیلان که نوب بنی ضارعه و بنی قیس
از تخم اویند و دوم الیاس است که نور حضرت خاتم النبیین از جبین او لایح بود **الیاس** بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان
بن داوود بن اسمعیل بن سمیع بن نبت بن حمل بن قیدار بن اسماعیل علیه السلام بعد از فوت پدر بر قوم خود سه در کردید و از این جهت
الیاس موسوم گردانیدند که چون پدرش مضر پر گشت و او را سمیع فرزند بی بوجود نیامد چون از فرزند یاسوس نه ناکاه بوجود داد
و او را بزرگ رسید قوم بخواندند و جمیع مصالح بحسب رای الیاس فیصل می یافت بعضی از اولاد اسماعیل که شریعت ابراهیم
خلیل علیه السلام گشته بودند متابعت ملت حنیف و دعوت نموده الیاس را سه پسر بوجود کرد که بنی حاج از نسل اویند و دوم متعبد
عمر بن یحیی که شیوه بت پرستی در میان عرب او پدید آمد که نور حضرت رسالت پناهی باو منتقل شد و آن نوزدهمین
سلطان بود **بن الیاس** بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان بن داوود بن اسمعیل علیه السلام بن نبت
بن حمل بن قیدار بن اسماعیل علیه السلام بعد از فوت الیاس قائم مقام او گردید نام او عامره بود و سبب تسمیه بدو که است که در
در ایام حیات پدر از غلبه حکومت و دیده حکومتش را بدست گرفت و او را نیز و بر سر وجود آمد سنیل که بنی سنیل از تخم اویند و دوم
خرید که نور حضرت خیر البریه از در که باو منتقل گشت و آن نور در پشت بی حفره می یافت و چون در کمال بقاء حیات پر گشت
پسرش **خرید** بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان بن داوود بن اسمعیل بن سمیع بن نبت بن حمل بن قیدار بن اسماعیل
علیه السلام سمعته عرب گردید که نیکو او در خواب دید که غایب گشت برهبت او که مضر قلیل خود بود و در کجاء او گردید و بنی عامر
ختر را در کجاء او و خرید را از آن زن سه پسر تولد یافتند یکی اسم که بنی اسد از نواح اویند و دوم سوازان که بنی سوازان باو
منسوبند سیوم کنان که نور سه در بنی آدم باو منتقل گردید و آن نور از جبین او تابان بود و خرید و رجس و فطت اولاد اسماعیل
و اجماع کرده گفت شما فرزندان اسماعیل و ابراهیم خلیل الرحمن باید که دست از شریعت پایی خود باز نداشتید و لشکرانه اندک
سرو را عذاب بر شما قرار یافت و او را ملی با بجای **کنان** بن خزیمه بن عمار که بن الیاس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان بن داوود
بن سمیع بن نبت بن حمل بن قیدار بن اسماعیل علیه السلام بعد از فوت پدر بر اولاد اسماعیل سرور گشت و از آن سبب او را کنان
موسوم گردانیدند که همیشه طاعت کنان قوم خود بود و وزیر کجایه نام را در عقد کجاء او و او را از سبب پسر بوجود آمد که بنی عدنان
دوم موسوم ملک کنان چهار ملک بنی قبضاع و بنی نبت استاب باین چهار برادر دارند و پنجم نور حضرت مصطفوی علیه
من الملک القویا به و منتقل گشت و آن نور در پشت یاسوس می یافت و اول کسی که در مکه تفرقت ابراهیم کرده شیوه بت پرستی
نیکو نمود و عمر بن یحیی بن مضر بن الیاس بود که سبب از شام نقل کرده بر کوهی از کوههای مکه نصب نمود و خلایق را خضی
و تکریم نمود و عبادت ان قیام نمود و چنانچه ازین واقعه قبل ازین در ذکر حضرت اسماعیل علیه السلام قمر زده ملک بیان گشته

و شیوع این مذموم بت پرستی در زمان مهری گناه بود و آنکه که در هر سال ماه عید شتی در حجره خفته بود و ناله
آواز می شنید که بابا انصاف ترا خبر کرد و اینده میان ملک نظار را و غنیمت بدی گشت یارب عزیمت ابدی اختیار
کردم **نضر** بن گناه بن خرمی بن مدر که بن الیاس بن مضرب بن نزار بن معد بن عدنان بن اودین و اوسیم بن
نبت بن حمل بن فیدار بن اسماعیل بعد از فوت پدر بر اکثر قبایل عرب متمرکز و گردید قریس بخارت
از دست داد و از بن حبت قریس ملقب گردانیدند که در حبه و اریست مستویا و غالب بر دیگر و اب جبار
که او را قریس گویند و چون نصر بر اکثر قبایل عرب ستیلا گشت و مرتبه او از مراتب با و اجداد و در گذشت بنابرین
به قریس ملقب گشتند و هر که از اولاد نصر باشد او را قریس گویند و قریس از دیگر قبایل عرب بزرگتر اند و بیشتر
به شتر دارند و در کتاب مولود البی مذکورند و بنو رست که نصر روزی در حبه خویش خواب رفت و خواب
دید که در خستی بنو زبشت وی رسته بعضی از ایشان می آن درخت با سنان رسیده و او را فغان می شنیدند
از غرور و وقوفی سفید روی از بخت او تا با سنان بران نشانها معلوم بودند و نصر چون از خواب بیدار شد که صد
طلبیده است از تغییر آن خواب پرسید که سنده جواب داد اگر این خواب رست پس غارت و شرف بر تو و نسل تو
گراست فرموده اند و جز تو و اولاد تو کسی دیگر یارین مرتبه و مقام نخواهد رسید و نصر را یکسب بود و او را مالک
نام که نور محمد را با و شغل گشت و آن نور از جبین مالک تا بان بود **مالک** بن نصر بن گناه بن خرمی بن مدر که بن الیاس
بن مضرب بن نزار بن معد بن عدنان بن اودین و اوسیم بن نبت بن حمل بن فیدار بن اسماعیل بعد از
فوت پدر قائم مقام او گشت و در تاریخ گویند و مسطور است که مالک با شتر و دو الاکاف و سوز کار بود و چون تابو
در عرب گشتش به اندازد نموده مالک پیش او رفت و از سبب قتل پرسید تا بگوید گفت از بختان گشته ام
که از عرب شخصی پیدا نشود که سبب زوال دولت و بادشاهی ملوک عجم گردد و بدان کیست این فتنه شکن مالک
گفت شاید که قول سخحال دروغ باشد و اگر رست هست و البته بود و نیست پس بتر است که این قتل کمتر باشد پس
سبب تا بگوید رست از قتل عرب باز داشته بنابرین ابواب خود را از او کرده مالک شمارند مالک را نیز سبب بود و خود
اند قهر نام که نور سرور افیابوی اشتغال یافت **نضر** بن مالک بن نصر بن گناه بن خرمی بن مدر که بن الیاس
بن مضرب بن نزار بن معد بن عدنان بن اودین و اوسیم بن نبت بن حمل بن فیدار بن اسماعیل بعد از
مالک از دار الفنا بهار البقا رفت برست پس پیش قهر قائم مقام پدر گردید و او را دو سبب بود و آنکه مذکی حارث که نسبت ابو عبیده
جراح که کی از خمر میخورد بدو می نمودند و بدو میخورد ابو عبیده بن عامر بن عبد الله بن جراح بن بلال بن مایه بن
منبه بن حارث و دوم غالب که نور سرور عرب و عجم صلی الله علیه و سلم به و انتقال یافته از جبین او تا بان گشت **غالب**
بن قهر بن مالک بن نصر بن گناه بن خرمی بن مدر که بن الیاس بن مضرب بن نزار بن معد بن عدنان بن اودین و اوسیم
بن نبت بن حمل بن فیدار بن اسماعیل بعد از فوت پدر یاسست عرب بدو تعلق گرفت و او را سبب بود و خود آمد و سوا
بلوئی که نور حضرت خاتم النبیین جبین او انتقال یافته **ابو** بن غالب بن قهر بن مالک بن نصر بن گناه بن خرمی بن مدر که بن الیاس

الیاس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان بن ادد بن سمیع بن نبت بن حمل بن فیدار بن اسماعیل علیه السلام
 بعد از فوت پدر بر قبایل عرب ممتز که در کونیند که لوی بن غالب ملج و مطاع و مقبول القول و سرور شرافت و دید قریش
 و مروج الیمور بود و نور حضرت بنوی از لوی **کعب بن لوی بن غالب بن فهر بن مالک بن نضر**
 بن کنانه بن جرهم بن مدرکه بن الیاس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان بن ادد بن سمیع بن نبت بن حمل
 بن فیدار بن اسماعیل علیه السلام بعد از فوت پدر کفالت امور و به تنظیم مصالح جمهور قیام نمود و در روزهای جمعه
 خلافت را در مکه جمع کرد و خطبه خواند که مضمونش اینست که بدانید و بشنوید و فهم کنید که شب تاریک و اوز روشن
 و زمی که سترده و آسمان بلند بی ستون کوههای ثانی بر زمین استارگان را از آتش آسمان اند و اینها را خداوند میست که ایجا کرد
 پس ابر سید و از عبادت تان دست باز دارد و صد رحمت سید و سر کس که مرد باز بدینا بد و زود باشد که نتایج هم
 عظیم کرد و چون به در اینجا سقوط کرد و او اگر من تان ندانم و نامم اور انضرت و سم بعضی گفته اند که کعب این صورت از حقه
 ابراسیم معلوم کرده بود و او را چون ایام حیات با سپر خود مرقه گفت مدتی ریاست از بنی نعلون داشت در خانه
 ایشان طریق دیانت و عید ششم و ستمای قوم را از افعال شیع منع کردم اکنون هنگام علت نزدیست و زود باشد که
 از نسل من بگریز ظاهر گردد که سر و شوق و معار با رض بود و حق مؤذ و ملاکب را دو سپر غایت فرمود یکی مدعی نام که
 نبت امیر المومنین سمر بن خطاب سعید بن زید که یکی از عشر مبشره است با و می بودند دوم مره که نور حضرت سر و اینها چنین
 او شغال گشته **مرد بن کعب بن لوی بن غالب بن فهر بن مالک بن نضر بن کنانه بن جرهم بن مدرکه بن الیاس بن مضر بن**
 بن نزار بن معد بن عدنان بن ادد بن سمیع بن نبت بن حمل بن فیدار بن اسماعیل علیه السلام بعد از کعب قریش و رجوع نمود بر بانی
 و در میان او عمل نمودند و از موجب فرایش سر کشیدند پوسته قریش را برار ملک اباعالی حبه و طاعت و عبادت
 خالق و رعایت خلائق ترغیب و تخریص نمودی و او را حق سبحانه و تعالی سپر غایت فرمود یکی تیم که بنی تمیم نسل
 و نیند و نسب ابو بکر صدیق و طلحه بن عبد الله که یکی از عشر مبشره است با نیم می بودند و دوم نقطه که نسب خالد بن الولید
 و ابو جبریل لعین با و لاحق میشو و سیوم کلاب که نور حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم بد و اشغال یافت و آن نور
 چون خورشید از چیدن او تابان بود که در تاریخ روضه الصفا مسطور است که مره در وقت وفات جمع قریش و اهل بیت
 جو جمع کرد و گفت از ابا و اجداد خو چنین استماع افتاده که زود باشد که پیغمبری که از نسل ما ظاهر شود که عوب و عجب همکار
 که نبند و معلوم شما باشد که عمر بن حبیب بن تمیم بن الیاس بن مدرکه بن عدنان بن ادد بن سمیع بن نبت بن حمل
 که دینده است باید که بعد از خالق البراء و شریعت ابراسیم تنگ نماید **کلاب بن مره بن کعب بن لوی بن غالب**
 بن فهر بن مالک بن نضر بن کنانه بن جرهم بن مدرکه بن الیاس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان بن ادد بن سمیع بن نبت بن حمل
 بن فیدار بن اسماعیل علیه السلام بعد از پدر سر و قریش و انشرف قیل عدنان بود و بعد
 از وی او را دو سپر بود و آن یکی مره که نسب عبد الرحمن بن عوف و سعد بن ابی وقاص که از جمله عشر مبشره اند و آن
 میشود و دوم قضی است که نور سر و اولاد او هم از کلاب به او اشغال یافت در تاریخ روضه الصفا مسطور است که چون دیده

کلاب بکال سپهرش قضی و شش گشت بشارت باو شمارا ای چشمه قریش بعد از شش گشتی که از و نطویدید مرکز است
 او کند از اخات عاجل سالم ماند و وای بر کس که طغیان وینا و پیش کسیر و واز و سر کشی کند **قصه بن** کلاب بن مره بن کعب
 بن لوی بن غالب بن فخر بن مالک بن انضر بن کنانه بن حسبه بن مدرکه بن الیاس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان
 بن ادد بن ادد بن سمیع بن نبت محل بن قیدار بن اسماعیل علیه السلام ناشنیده است و او را ازین جهت قضی
 خوانند که در حین وفات پدر مادر بکد و دشنام رفته بود و چندگاه ستم انجامانده چون او را قضی یعنی بعد از وفات و قوم
 حاصل موسوم شد قضی گشته است و چون از دشنام بکده معا و د قانود قایم مقام گردید کردید جوانی قومی و عادل بود
 و ستم قریش محکوم حکم وی بود ندو می سپهر داشت عبدالعزیز و عبدالدار و لب زبیر بن العوام که یکی از عشره مبشره
 است به عبدالعزیز لاحق میشد و نسبت خود بکسبت خود که بترت مجتهد است و مضاجعت حضرت رسالت پناه
 صلی الله علیه و سلم مشرف گشته نیز بعد از غیره سیدم عبد مناف که نوزدهم فورالس و حضرت سید المرسلین باو خطاب
 یافته است در روضه الصفا بعد از است که قضی در اوجب زایام حیات خویش اهل بیت را فراموش کرده و تقوای و پرستش را
 و صیت نموده از غیب الهی بخدیر فرموده که گشت **قصه بن** قضی بن کلاب بن مره بن کعب بن لوی بن غالب بن
 بن مالک بن انضر بن کنانه بن حسبه بن مدرکه بن الیاس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان بن ادد بن ادد بن
 سمیع بن نبت محل بن قیدار بن اسماعیل علیه السلام از غایت حسن جمال که داشت او را فریاد میگفتند حکومت مکه بعد از پدر
 مادر رسید در علو قدر و شرف صدر بر تبه عالی سیده بود و حضرت و جب العطا یا او را چهار سبب بختی که نوافل که بدو
 که از بیت پرستی امراض نموده بدین سببی در آمده و دیگر مطلب که جدا با امام شافعی است و عبدالشمس که جد بنی امیه است
 و نسب عثمان ذوالنورین معادیه بن یاسفیان با و اتصال می یابد و نهم که پدر عبدالمطلب است و نور حضرت خاتم
 النبیین با و اتصال یافت در روضه الصفا آورده که ما ششم و عبدالشمس تومان سواد شده و در وقت ولادت پشایان
 مرد و با هم متصل بود و حسب کرده جدا نشدند و با هم شش پشایان مرد و با هم جدا نشدند و با هم شش پشایان مرد و با هم جدا نشدند
 شنیده گفت سمیه و را و لادین و در و در ولادت در میان عبدالمطلب و امیه بچنین نزاع قایم بود و انگاه میان حضرت
 سرور انبیا محمد مصطفی ابو صفیان قتال جدال دست داد و بعد از آن با بین حضرت رقصه علی کرم الله وجهه و معادیه
 و امام حسین بن علی بن ابی طالب شیر در میان بود **قصه بن** عبد مناف بن قضی بن کلاب بن مره بن کعب بن
 بن غالب بن قمر بن مالک بن انضر بن کنانه بن حسبه بن مدرکه بن الیاس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان بن ادد بن ادد بن
 بن ادد بن سمیع بن نبت محل بن قیدار بن اسماعیل علیه السلام غم نام داشت و بنا بر علو مرتبه او را عمر العلیا گفته چه
 مجموع قبایل متوجه می شدند و محکوم حکم می شدند و او چون در سال قحط و عسرت بدیدار شام رفت و از آنجا تا
 بر سرشته بار کرده بکاو و در روز دوشسته فرج کرده و بخت ناهنای خنک گشته روزی و دو نوبت طعام فقره نمودارین
 جهت بهائش موسوم گردید چه معنی ششم تنگستن بان است در کاسه و ناسم در حسن و جمال و شبه و مثال بود و شش
 احمد مختار صلی الله علیه و سلم در غایت کمال از جبین می در ششید و بعضی از سلاطین که متقلد ملت عیسوی بودند آنیم از از خیا

معلوم نموده میل مصارت ما شتم می نمودند و از آن جمله قصیر آدم رسو یا بوی فرستاد و پیغام داد که مرا فضایل وجود تو معلوم است
 باید که متوجه جانب ماشویی تا خدمت خود بشوی و غرض از آن بود که ما شتم از قبول این اعراض نمود تا بشی در خواب
 که یکی گفت که سلی خسته عمر بن بد در زوجه است و از پس همان خسته در کنگره آورده و او را و ثاب علی الاطلاق چهار
 پسر بخشید که پدر را در سیه المومنین علی است و فاضله و ابو خنیفه و عبد المطلب که جد پدری حضرت مصطفی صلی الله علیه و آله
 در مقبوض است و نور حضرت سید المرسلین در جبین عبد المطلب لامع بود و چون عبد المطلب بکعبه بلوغ رسید روزی در حجره
 بخواب رفت چون بیدار شد او را حلقه پوشیده دیدند و با انواع زینت آراسته و کسوف است که او را که پوشانیده ما شتم او را
 پیش کاسه بر دو صورت حال با بوی گفت کاسه گفت حتمه او را بخواب ما شتم فیند بنت عامر را برای عبد المطلب بخواب
 و در عقد او را آورد و چون عبد المطلب پست و پنج ساله شد ما شتم در وقت فحاشی جمع قریش را جمع کرد و گفت ای خنث
 قریش شما اصلی اولاد اسماعیلید و چون عشتار شمار خنثی را فرمود و در حرم خود میقیم ساخته و من بزرگ و پیشوای
 شما بودم اکنون عبد المطلب را قایم مقام خود می سازم پس او را حتمه خود دادند و خلاف او جایزه اید قریش با اتفاق بر خنث
 و ست عبد المطلب را گرفته پیوستند و ما شتم بعالم اخراست **عبد المطلب** بن ما شتم بن عبد مناف بن قصی بن کلاب
 بن مره بن کعب بن لوی بن غالب بن فهر بن مالک بن نضر بن کنانه بن سهره بن مدرکه بن الیاس بن مضر بن نزار
 بن معد بن عدنان بن ادد بن ادد بن سمیع بن نبت بن حل بن قیدار بن اسماعیل عبد المطلب بجلالت قدر و رضا
 گفتار و جید زمان خود بود و بعظم شأن و رفعت مکان و انصاف با و صفات حمیده و پرستش با و فعال پسندیده سایر
 صنادید قریش ممتاز استی بود بعد از فوت پدر امر حکومت و ایالت حکم بروی منتر گشت و نزد ملوک اقلیم مغزو
 محترم بود و مکران شیردان عادل که با وی منازع بود مجموع قریش و قبایل عرب ریاست و تقدم او را قبول داشتند
 و این معنی را سبب لشکرات و مبانات خود میداشتند و سال سال از قبایل عرب اموال بقیاس بوی میرسید و چون
 اعراب را حادثه دست داد و او را بر سر گرفته و بکوه نیرمی بردند و و سید بکهرت عت می ساختند و قربان
 میکردند تا که ایشان باز بسان می آمد و بعد از چند وقت که عارت بزرگ شد شبی عبد المطلب در خواب دید که
 کسی گفت با عبد المطلب بجاه زفرم بر و بر چون پدار شد گفت ای این سه منکشف کردان شبی دیگر بخواب دید که
 یکی گفت در وضعی که کلاخ بنهار سوراخ نموده پیداکند چاهی فرو بر چون فرشته عبد المطلب مسجد حرام رفت و مراقب
 آن حال بود که ناگاه دید که کلاخی آمد و بنهار خود سوراخ مورچه باز کرد عبد المطلب چون آن بدید برخاست و قیسه بزرگ
 و با مداد بر پیش عارت بجاه زفرم را فرو برد و در وقت قریش مانع شدند فایده نداد بجاه زفرم تمام کرد و اب زفرم پیداشت
 بعد از آن عبد المطلب زنی لبنی نام در کنگره آوردند و نذر کرد که اگر باری تعالی او را ده سپه رعایت فرماید یکی از ایشان
 قربان کند بعد از مدتها ماد ابولسب ملحون از وی بوجود آمد و آن زن بر و بعد از آن سعد بن بنت حباب را کالج کرد
 عبد مناف و حزار و مقوم و عباس و عاقله و صفیه از وی بوجود آمدند و نور حضرت رسالت نبی صلی الله علیه و آله در جبین عبد المطلب
 چون ماه تابان بود در جسمه و شکلت رفته بود ناگاه ترسان و لرزان از خواب بر جست و نزد کاسه رفت کاسه گفت

چو از زانی این ساعت خوابی دیدیم که نجیب رسیده از پشت من بروی آمد و از اجبار طرف بود و یکطرفش با سبیل
 رسیده طرف دیگر تحت الشری و طرفین دیگر مشرق و مغرب رسیده بود و من از آن تحیر که ناکاه این نجیب در
 سبزه که مجموع میوه نامی دنیا بر آن بود و در شجره بزرگ است نمانده بود و از نام ایشان سوال کردم یکی گفت نام
 نوح است و دیگری گفت نام ابراهیم گفتند با عید المطلب این درخت آن صلاست شخم آن درخت و درخت
 تو بنت کرد و ناکاه گفت کسی از صلب تو بود و آید که اهل آسمان بوی ایمان از آن و اهل زمین مطیع شوند و آن
 زنجیر و نیست بر نبات امر و علوم مرتبت او و ملت ابراهیم تازه گردانند پس چند سال و دیگر آن نور و حسن عید المطلب
 تابان بود و در خواب با وی گفتند که فاطمه نیست عمر را کجای کن و او را کجای کرد و بر او بطالب و بره و امید از و
 بود و آن نور چنان در پیش فاطمه المطلب درختان بود و بعد از چند کاه روزی از صید کاه مر اجبت نمود
 فضايت تشنه بود آب جاده ز فرم بیاشامید بخانه رفت و با فاطمه خلوت کرد و فاطمه بعد از حاله شد و آن نور از حین
 عید المطلب مشغول بعد از نشست **عید الله** بن عبد المطلب بن هاشم بن عبد مناف بن قصی بن كلاب بن مره بن
 بن لوی بن غالب بن فهر بن مالک بن نضر بن کنان بن سید بن مدرکه بن الیاس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان
 بن اذین او و بن سمیع بن نبت بن عمل بن فیدار بن اسامیل عهده بعد از کمال حسب از جوانان قریش ممتاز بود و در حین
 و بلاحت یوسف عهده خویش بود و نور نبوت محمد از جبره ز سیاهی او ظاهر گردید و در آن روز که عید الله بود و آنده علمای سجد
 در شام اکاسی یافتند و سبب آن بود که جمیع صفیه که یکی بن ذکر یا عهده در آن شبید که روز خون الود و در دست
 ایشان بود و در کتب خود دید و بود که سر کاه که آن خون تازه شود و قطره از آن فرو بکند علامت است که پدر محمد
 از مادر بود و چون ایشان این علامت دیدند بکند عید الله را بکشد حق غرضانه او را از اثر ایشان نگاه
 داشت و منکوب بکشد و چون عید الله بعد از بلوغ رسید مجمع زنان قریش بروی عاشق شدند و عید الله با پدر
 می گفت که بطلار که و کوه شیر مرد از پشت من نوری ساطع میشود و غیره شرق میرود و ثوب موجب و چون در پای
 درخت نشک می نشینم نیز میشود و ساینه بر سر من می اندازد و مرا حشر ده که صحبت عبد المطلب کنست بشا رب با و ترا
 که سید او را و او را صلب تو تو که خواب یافت عید الله چون با مادر بخانه میرفت لالت و غری چون که بر او از میزدند
 و بگفتند ما را با تو که نیست با عید الله که نور محمد علیه السلام در صلب تو منسوج است و هلاک در دست وی خواهد بود و در
 اند که روزی عید الله بصید رفت و نور از علمای رهجو و بقصد عید الله از تمام آمده بود و در شمشیر باز سر او داشتند
 و فرصت میطلبیدند تا او را بکشند چون عید الله را آهنگار بدیدند قصد وی کردند و سبب بن عبد الله سنانی سیر و صید
 عید الله رفت دید که سوران جلدار عجب ظاهر شدند و آن جماعت را از عید الله دفع کردند و سبب دست می داشت
 آنده نام و زبیر بن زنان قریش بود و سر کس از قریش که او را می طلبیدند او سبب چون انصورت سبب بد کرد
 بخانه رفت و صورت حال را با مادر آهنگار در میان گفت و مادر آهنگار را بر داشت و بر پیش عبد المطلب برد و بروی بعض
 کرد عبد المطلب را فضايت خوش آمد و آهنگار عقد از و او را عید الله در آورد و در آن شب که عید الله داماد شد سم زنان

قریش از حسرت بجز نشدند عباس گفت که از قریش و بخت زن از حسرت عبدالله شوهر کردند و از در عشق او برآمدند و در لوقا
عبدالله بعد از سال بود آورده اند که در میان شب که زفاف آمدند عبدالله طلب مادر بخت و سب را برای خود خطبه نمود و مرد و
عقد در یک مجلس منعقد گشت و سید الشهدا از خرد و از حال متولد شد چون عبدالله طلب را حق سبحانه و تعالی دو لب بختنه خواست
تا بوفاند و قیام نماید عبدالله طلب گفت ای زن که زده بودم که چون ده پسر از صلب خود به پیغمبر می آید قرآن کنم عبدالله طلب
در میان پسران قرعه زد و قرعه بنام عبدالله برآمد و او دو سترین فرزند آن او بود چون چاره نداشت کار برداشت تا بعد
قرآن کند اگر قریش و راسخ کردند با اتفاق نزد کاهنه رفتند و صورت حال با وی گفتند او گفت ویت شما چنانست
گفت و ویت شما که من گفت در میان عبدالله و دو دختر قرعه زدند اگر بنام عبدالله برآید و دو دختر و یک پسر زیاد کنند تا آن زمان
که قرعه بنام دختران برآید هم چنان کردند و در سر نوبتی قرعه بنام عبدالله می افتاد تا بعد ششتر رسید سر نوبت قرعه بنام شتر
افتاد و آنکه عبدالله طلب صد شتر قرآن کردند و عبدالله با عبدالله طلب هر جهت نموده و میسر شد که ناکام افتاد
بخت نوفل بن اسد بن عبد العزی خا و سرور قد بن نوفل عبدالله را در راه دید با او گفت با عبدالله که با من مجامعت کنی شتر که
و در عوض قرآن کرده اند باز بنود هم عبدالله گفت حالیا باید ترسم و نمی توانم که از جدا کردن و در میان بخت عبدالله چون
میسر است شاف با آمنه خلوت گیرند آن روز از حسین عبدالله بر حرم آمنه انتقال یافت و آمنه بنور سید المرسلین حبيب
رب العالمین محمد صلی الله علیه و سلم حامله گشت روزی دیگر عبدالله پیش آن زن رفت گفت برو عده دی روز وفا میکنی
آن زن چون عبدالله را از آن نوزخالی یافت گفت آن نوز که مطلوب من بود از تو گرفته است اکنون مرا تو حاجت نیست
و از برادر خود و رقبه بن نوفل شنیده بود که درین اوقات پیغمبر از صلب عبدالله ظاهر خواهد شد بدین واسطه آن سعی نمود
چون آمنه بحضرت رسالت بناه صلعم پنهان شد عبدالله تجارت تمام رفت و در حین هر جهت بحدینه رسید و بجز نشد
و در خانه خویش از بنی عدی بخاراقامت نمود و چون کاروان قریش بکوفت حنبله بجز نشد عبدالله عبدالله عبدالله عبدالله
حارث که بزرگترین پسر آن او بود طلب او فرستاد تا او را بکافور و حارث چون بحدینه رسید عبدالله وفات کرده بود
حارث باز بکوفت حنبله عبدالله طلب و خویش آن او جنگ گشته شد تا ایام حیات عبدالله بخت و پنج سال و با صحر روایات
پیش از آنکه حضرت رسالت عبدالله وفات نمود العلم عند الله **فصل اول در بیان کشفه حمل و ولادت حضرت زین**
و صلوات الله علیه و ذکر خواب و حوادثی که در شب ولادت آنحضرت بوقوع انجامید عبدالله بن عباس
رضی الله عنه روایت میکند که اول از جمله علامات حمل حضرت رسالت بناسی صلی الله علیه و سلم آن بود که جمیع حیوانات
قریش تسبیح آیدند و گفتند ما در محله حاضر شد و وقت آن رسید که دنیا بنور وجود او القاسم منور گردند و او امان اهل زمین
و جبرئیل جهان خواهد بود و تسبیح قبیله در عرب بنو و مکر که بر محل او وقف گشتند و شترها ملک روی زمین و در آن روز بر
نگوین شده و آن روز من حمل میکنم که من ثقل الم جانکه زنان حامله در خود می آیند نمی یابم و علامت حمل پیش ازین خود
منی یابم که حیض منقطع شده است ده حمل آمنه بحضرت رسید و ولاد او دم نه ماه کامل بود و در آن مدت تسبیح الم و صعیف
با من رسید و چون وقت ولادت در رسید شخصی با من گفت او را محمد نام کن و در نوبت نام او احمد است و در قرآن نام او محمد

از آنکه بنقول است که گفت روز دوشنبه در زمان وضع حمل حاجتی زمان دراز بالا دیدم که در حوالی من نشسته بودند و من میگویم
 بران زمان کرده بودم و بجنب میخوابیدم که ایشان از کجا اندک ناکاه فدی بران شربت پدید دیدم تصور کردم که شیر است چون نشستم
 در کشیدم از سینه شیرین تر بود و بوقت نوزی از من جدا شد که تمام خانه روشن گشت دیدم که محمد صلعم بوجو آمده بی لکه حساس
 الم که چون محمد بوجو آمد در حال سجده کرد و چون کسی که تضرع کند بخت با سمان برداشت ناکاه دیبا جی سفید طولانی بیاد
 و سه شخص دیدم که روی ایشان چون افتاب می تابید یکی از برین نفره در دست و دیگری طشتی از زمره سبز داشت
 و محمد را طشت نهاده از آن برین آب بروی میخیزیدند و او را بنیشت و روغن در سه مالید و سره حشمت کشیده در آن
 و ساج سجده و بار بار سپید دیدم که فرود آمد و محمد را در خود گرفت و از چشم من غایب شد و از اسید که او را بر و خانیان من
 حق عرض کنید و او را بجز آدم و نوح و نوح و عت ابراهیم و طریق اسحاق و لسان اسماعیل و نوح و عت یعقوب و حال
 یوسف و صورت داود و ریح و کریم عیسی علیهم السلام بدید و در سبب اخلاق جمیع ستمبران فرو برد انگاه محمد را باز آورد
 و نزد شخصی بگفت که محمد صلعم مجموع دنیا در فیض او در میچکد نباشد الا که مطیع و متقوا باشند انگاه از او بی خانه اندر سید با
 این فرزند ما را بزرگس منجای او علما را از سبب و از عبد المطلب پرسیدند که شمار درین شب فرزند ما بوجو آمده و گفت ما را حیاست ما
 وضع از معلوم نیست گفتند ما در تورت یافته ایم که درین شب که سید و لیلین و آخرین خواهد بود و متولد شود عبد المطلب یکی را
 فرستاد تا از آنکه وضع حمل آمده جنب آورد چون معلوم کرد با علما رهجو دم تو ج خانه آمده شد و ایشان میگفتند که حکم خدا میگوید
 و تورت رست شد پس عبد المطلب تنها ماند و درون خانه رفت و نفیض حال آنکه کرده گفت وضع حمل کردی گفت بی درغایت
 اسانی ببارد و شفت وضع حمل نمود پس عبد المطلب گفت فرزند کجاست آنکه گفت در اندرون خانه در صورت سجده است
 عبد المطلب باندرون رفت خواست او را بر بیدار کند و متوجه او را مانع شد پس عبد المطلب سپردن آمد و در حجره نشست تا آنکه
 می آمدند و او ترشیت میگفتند و عبد المطلب چند شتر و دج کرده خلایق را طعام داد و گفت اندر چه نام کرده گفت محمد گفتند تسبیح
 یک از بد آن قوانین نام نوشتند که گفت سید اسم که بل اسکان و زمین مدح و می نهند پوشیده نام که در گرفت ولادت
 آنحضرت روایات و کتبی بنظر رسیده چون این مختصر گنجایش آن روایات نه داشت بنابراین بچین روایت که مناسب
 بود بهتضاد افتاد و در تاریخ حبیب السیر مذکور است که ولادت با سعادت آنحضرت با صبح روایت شد و دوشنبه روز دهم ماه
 ربیع الاول من عام الفیل و تاریخ فارسین هفتم ذی ماه سال جمل از با و سی نوشته و آن عادل اتفاق افتاد و در شب
 ولادت مبارکش بنیان برود افتاد و خداوند الهام سری منزلی شده بگفت و ده کنگره از زمین افتاد و کوه ساد و خشک
 شدند و آنکه فارس که پیش از آن کعبه ارسال که انطاقدان ایا فیه بود و در چون صاحب شد نوشته و آن بر بخت شد
 و تاج بر سر نهاده و موبد موبدان را طلبیده شد با و گفت از ایوان من و ده کنگره افتاده و آنش فارس که در مدینه نزار سال افتاده
 بود فرمود موبد موبدان گفت من نیستم بخواج دیدم که شتران را نواز و جله که شتران در بلاد فارس مشتک شده و باشند
 فرجام جنگ کردند و ایشان را تا خراسان گریزانیدند که با گفت تعبیر این چه باشد موبد موبدان گفت در ملک عوب حادث
 رویداده پس بی معان بن رسد نوشت که عالمی نزد ما فرست تا مشکل ما حل کند لغوی بن مند عبد المسیح نامی را بر نزد او

انوشیروان را سال نمود و انوشیروان صورت و افعات با و در میان رخ و عبدالمسیح گفت مرا خالیت سطح نام که ملک
 کشم ساکن است جواب این سید را و خواست پس عبدالمسیح سلام داد و جواب سلام داد و گفت ترا انوشیروان یک عجم و
 تا سنگت ف سرفا و دن لنگر و فروردن آتش فارس و خواب که موبد موبدان دیده از من کنی با عبدالمسیح گفتن تفرین افعات
 است که از خوب بنوعی ظاهر شود و دولت ملک عجم زوال یابد و الضاحی دولت که زوال ملک عجم از او خواهد بود و در این شب متولد
 شد لیکن از ملک عجم ده کس بعد از کنگر با و دشتا کیستند انگاه و دین آن بنوعی در ملک عجم اکثر جهان شکلا را شود و آتش بر
 نابود شود و این گفت و در گذشت عبدالمسیح مراجعت نمود پیش انوشیروان آمد و آنچه از سطح شنیده بود و معروض
 انوشیروان ازین سر و کشته مراد و عدل آن بود که در زمان من حادثه روی نماید و تا در رمی نماید که ده کس از با و ستای
 کنند و این اخبار را آورده اند که اول کسی که حضرت رسول بشیر و او چند روز قریبه بود و پیش از آن یکصد که همیشه دین
 عبدالمطلب را بشیر و او بود و قریبه که یک بوب لعین بود و بعد از آن علیم که از قریبه بنی سعد بن کبر بن سواران بود و
 را یکی حضرت سید المرسلین را و از کشت و تفصیل این احوال و تعیین این احوال است که زمان قریش بر شرف و عظمت اطفال
 خود در بشیرند و از زمان دیگر از قبایل اطراف یکدیگر میفرستند و اطفال قریش را حجت ارضاع سید خندان از بخت زمان
 قبیل بنی سعد که شکلی فخر بایشان روی داده بود و بیت ارضاع اطفال قریش بوقت یکدیگر نموده و در میان ایشان زیاده بود
 که نام او حلیم بنت دویب و شومر و دشت حارث نام در غایت تنگدستی و فلاشی چنانچه کجسه ماده خرب لاغز و
 چپ نهاده شد و حلیم طفل داشت که از کرسنگی در پستانش چندان بشیر بود که آن طفل شیر شود پس حارث بر نه
 و حلیم بر دراز گوش لاغز سوار شده با جماعتی از زنان بنی سعد متوجه یکدیگر شدند و در آن قطع طریق در از گوش حلیم از غایت کرسنگی
 و بی قوی و افاق جنین زن میرفت و چون یکدیگر رسیدند زنان بنی سعد بخت گرفته اطفال متولان قریش را گرفتند و حلیم
 متوجه ماند و از آمدن یکدیگر شکان شدند که ناکه عبدالمطلب را وید که ناکه مسیکر و که هیچ زنیست که موبدوی نکرفته باشد که
 میتمیست پس نشان عظیم دار و پس حلیم پیش عبدالمطلب سلام کرد و عبدالمطلب پرسید که از کجایی حلیم گفت از بنی سعد بخت
 نام تو چیست جواب داد که عبدالمطلب گفت سعد و حلیم و حصلت یک ناکه و موجب غایت است انگاه گفت ای حلیم
 مرا فرزند نیست بستم محمد نام و بر مجموع زنان بنی سعد عرض کردم قبول نکردند و اید و اید و اید که تو بوی سودمند شوی پس عبدالمطلب
 حلیم را با خود بجای آینه برد و زنی دید که روی او چون ماه بود و آینه دست وی گرفته کجسه حضرت نبوی ص بر و حلیم چون روی
 آنحضرت مشاهده تابان و دید فی الحال در کنار گرفت و پستان در و مان مبارکش نهاد و چندان بشیر حاصل شد که کجسه
 و پیشش هر دو سید شدند انگاه حلیم سید خود را به شومر و دشتا چون پستان ناکه از بشیر کنی یافت نام بدو شد و سیم بایشان
 شومر و دشتا ای حلیم زنی بس مبارک است او را انگو باید دشت پس حلیم روز دیگر باز زمان بنی سعد نیم وطن از که
 برآمد بر دراز گوش سوار شده و محمد را در پیش خود گرفت و در از گوش مذکور چنان حله شد که از دراز گوش همادیکر بخت گرفته
 و زنان بنی سعد بخت نمودند و گفتند این زن در از گوش است که در وقت رفتن از من باز میماند و از گوش زبان فصیح
 ای زمان سی سعد شام غافل از آنکه من حامل کیستم من حامل سید عرب عجم ام محمد رسول رب العالمین حلیم در سر زنی

معجزات و امور غریبه مشاهده نمود که اگر کسی ندانند که در این مختصر تطویل انجامد القصه چون علیه بوطین خود که دور زده راه بود
 رسید و دو سکو بند لاغ داشت برکت آنحضرت صحبت یافته فریاد شد و سر روز که بجهت اگاه میرفتند با خود
 آنکه از خشک سالی مطلقا نمی بود و سیر و پرشیر با زمی آمدند و از دیگران گرسنه و بدشیر با گشتند و این چنین برکت بر
 علیه دایم بود چنانچه از سه زنمان بنی سعد مال دار تر شد و علیه گوید اگر عورت محمد طهریکت فرماید یک دینا باز ببخشیم
 و اول سخنی که از محمد شنیدیم آن بود که شبی از خواب بیدار شدم شنیدم که میگفت لا اله الا الله قد و ساقه و سانات
 العیون الرحمن لا تاخذه سنة ولا نوم و نوعی نشو و نما کرد که هیچ نسبت با دیگران غلابین نداشت و من از آن تعجب
 میکردم و دست بھر جرمی نهاد و اول اسم الله میگفت و چون بدو سالگی رسید او را شیر بازرگ فریم و چون علیه
 آن حضرت را از شیر بازرگرفت او را یکبار آوردند و دیده مادرش آمدند و حدیث عبدالمطلب علیه را مالی فراوان بخشید **قصه**
سال سیوم از ولادت آنحضرت تا سال حشم از ولادت پیر بخار و سید آوردند که علیه چون منجوب
 که آنحضرت از وفات کند با نیکو است که چون از و یکبار نیت نامک مظهر آنکه محمد را چنانکه دیکه با و گذار می است مظهر از قبول نمود
 محمد را علی علیه السلام بار و یکبار علیه پیر علیه سرور شد آنحضرت را بر داشته بوطین خود معاود و فغان و دور و زواری
 چون نوزاد یافت بر آنحضرت فرود می آمد و او را می پوشید بعد از ساعتی باز تنهایی میشد و آنحضرت که او را با برادران رضاعی
 بیرون میرفت چون ایشان با دیگران می بازی مشغول میشدند لایزال با برادر مطلب و میگفت که با گردید که ما را از بازی آید
 نیا فرماید چون یکسال بدین مرتبه و یکدست حضرت بنوی سه ساله شد خواست که سرور و با برادران رضاعی سپرد و رفت
 و علیه گفت ایشان یکبار پسند چنانچه میرود گفت من سیر با ایشان کوفته چنانچه من سه روز پس علیه او را از ایشان
 کرده و یک بند مهرهای بی در کردن بسته آنحضرت را کمال کسسته بیندخت و کنت انگشت که نگهبان نیت با نیت آنجا
 آنحضرت را به برادران خود سپرد و گفت عین سه ملازم وی باشد تا آنکه روزی آنحضرت با برادران رضاعی صحرا برو
 رفقه بودند که ناگاه حسیل و سکیل عفر و آمدند و طشتی زین بر آزار برفت و چو بودند آنحضرت را از برادران
 و کوسبندان در بر بودند و بخوابانیدند و شکم وی شکافتند و لفظ سیاه از آنجا پیر و آوردند و اندرون
 شکم او باب برفت و بشند و از نو بر کرده دست بر شکم وی مالیدند همچنان شد که بود چون برادران رضاعی کمال
 ندیدند علی از ایشان فرمودند و گفت ای مادر محمد را بواب که دو شخص سبز جامه آمدند و او را از میان برد و اندوخت و آید
 و شکمش شکافتند پس علیه با شوهرش حارث بر و رفتند آنحضرت دیدند که ایستاده بود و بچای آسمان رسید
 و روی مبارکش چون آفتاب می تابید پس علیه او را در کت و حارث پرسید که ترا چه شده جواب داد که دو شخص از
 آسمان چون مرغ فرو دادند و مرا خوا بایند و شکم ام شکافتند و از حسیل و شکم بوی دلم بر کرد و دست بر شکم
 من مالیدند هیچ در وی نیافتم پس گفتند که من می گوید پس علیه آنحضرت پیش کاسنی برده و شش حارث
 با وی گفت کاسنی چیست و آنحضرت را بچو و ملصق کرد و آید و با و از کت ای می شوهر با برادران بر و اقبل آمد که او را بحد خود
 رسد و بن شمار باطل کند و عاقلان شمار با عقل داند و بنی سکر در میان آورد علیه محمد صبی علیه اسم از وی باز گرفتند

دیوانه که کسی طلب کن که تر اقبل از خانه عظیم حضرت زینبیه آورد و شورش گفت با حلیه ما این سیم و از حال این سیم بپزیدیم
 مصلحت آنکه پیش از وقوع قضیه او را با خود سپاریم آنجا عظیم و شورش حضرت را گرفته متوجه که شد بعد از قطع منازل چون
 بدروازه که رسیدند جماعتی از قریش در آنجا حاضر بودند عظیم از برای قضای حاجت از دراز کوش فرو داد و چون تا بر باره سپید
 فرو دادند حضرت را از نظر غایب گردانیدند چون عظیم حضرت را ندید فریاد و فغان برداشت و زاری کنان بکس نمودند
 میگردیدند اما که به پسر بیایند و عظیم را گفت ترا عجب است او گفت بل محمد بن عبدالله رسالت پرورش کردم و شب و روز
 با او بودم و خدا تعالی ما را برکت او فراموش روزی خوش عیش گردانید تا این زمان آمد که این امانت باز به دست سپارم اما که
 ناگاه و پیش از آنکه بر زمین نشاندن من بود و بخدا ای ابراهیم سوگند که اگر محمد را باز نیام خود از این کوه بپسندم از آن سبب گفت
 کردیم یکن و پیش من و او قطع کن تا فرزندت باز و سدا آنجا عظیم بخانه عظیمه طلب رفت چون او را دید گفت ای عظیمه که است
 و چرا که یازده عظیمه در آنجا باز گفت عظیمه طلب برخاست و بصف رفت مذکر و قریش جمع شدند و گفتند چه حال است عظیمه طلب
 گفت فرزند من محمد نام یافته است هفت سوار شوی تا او را طلب کنیم جهت قریش سوار شدند و در اعلا و اسفل مکتبش کردند
 نیافتند ناگاه دانی او را و دانی جماعت قریش ساکن شوی که محمد را ندیدند که او را ضایع کردند و عظیمه طلب گفت ای یافه محمد را
 گفت در او را ندیدم پس عظیمه طلب و رفیق بن نوفل با نجابت رفتند حضرت را و دید که در سیاه چرخش می‌گشت بود پس او را باز
 بخانه آورد و عظیمه طلب را از شتر و چهار رطل بصدقه داد و عظیمه را عذر خواست و عطای تمام بوی داده باز گردانید و این اول
 سال حیدم از ولادت حضرت رسالت بنامی صلوات الله علیه بود و در سال پنجم از ولادت حضرت رسالت بنامی صلوات الله علیه بود و از ولادت
 کند که کاسی بگوید که چون نظر کاس حضرت رسول بآلین افتاد گفت ای جماعت قریش این سبب را بقبول آید که اگر بچه خود رسد
 شمار متفرق گردانند بنان شمار بکند و همه را بکشد و این محث بداند بعد از این قریش همیشه از حضرت ترسان بودند و
 میگردیدند و علم الله المعجود **وقایع سال ششم از ولادت آنحضرت** از عبد الله بن عباس روایت که در سال ششم
 مؤخر حضرت بنویسید السلام الله علیه دست خورشید بدیده رود تا با خویشان مادر بنی نجار ملاقات نماید آنحضرت را نیز بخود
 همراه برد چون بدیده رسید در خانه که قبر عبد الله بن عبد المطلب در آنجا بود نزول کرده روزی آنحضرت از خانه برآمد جماعتی
 از یهود و رکنار بودند ناگاه نظرات آن حضرت سرور و ولاد او را افتاد و یکبار از ایشان گفت که این سبب سحر این است خواهد بود
 و این سحر جرات که او باشد بعد از چند که امانت باز متوجه بکشد و چون سبب را بآورد رسید وفات یافت و در همانجا بود
 کشته و آنحضرت با ام این که وایه او بود بفرستند چون عظیمه طلب از وفات کشته خبر یافت بسیار ماتم کرد و بعد از آنحضرت را بخود
 و اشتاق بی نهایت در حق آنسور و عالمیان بتقدیم سپید رسانید و او را عذر نزد و کم میداشت و گاه بیکاه در زمان سیدار
 خواب آنحضرت را از خود همین ساخت و میگفت که این فرزند حاکم ملک خواهد گشت و بعضی از بنی بدیگفتند که ای عظیمه طلب
 این فرزند را نیکو حمایت کن که یای بان بای میماند که از شورش در مقام ابراهیم است روزی عظیمه طلب نام امین گفت از وایه
 غافل باش خدمت و نیکو کن که اهل کتاب برانند که او سحر این است خواهد گشت و عظیمه طلب تا از زمان که آنحضرت حاضر
 بگشت بر سر طعام نمی خورد **و در وقایع سال هفتم از ولادت آنحضرت صلوات الله علیه** و در سال هفتم از ولادت

آنحضرت المطلب اولد عیار الیوه البوقیسر و کیفیت این واقع است که چون چند سال اهل مکّه و قبایل عرب در بقیع
 مستعد بودند تا آنکه رقیع بنبت ناشم شبی در خواب دید که هاتقی مسکفت که ای جماعت قریش وقت ظهور من را
 نزدیک است باین عیش خوش روزی شما خواهد شد مردی بلند بالا سفید رویی سپیدی لبند فراخ چشم که با فرخ و جنب
 او را بگویند تا فرزند خود را بر دارد و او را بطبی مردی میسر است شود و طواف کعبه بجا آورد و آن شخص را عاکنه و ایشان این گویند
 تا باین بار و باین خواب بار که گفت گفت این شخص عبدالمطلب باشد پیش جمع شدند و عبدالمطلب حضرت نبوی را
 برداشته سوخته بود البوقیسر شد چون بقله کوه رسیدند عبدالمطلب گفت ای کاسف بلیات تو دانا و شتو او
 عطا بخش اینها بکنان تواند و شکایت از قحط و تنگی دارند و چهار پیمان ایشان میصد و هلاک رسیدند الی یاربانی نافع
 فرو فرست یه احوال قطع بحاجت کارشته یاربانی تحت باریده و دوا و سیلان آمدند و در همین سال عبدالمطلب
 بر من پیش سیف بن ذی یزن رفت جت افتاد مرسم تنبیت جلوس سیف عبدالمطلب را بدین رت و او که بنی اخوان
 از نسل ابوطهیر با بدینین اینمغال و تفصیل این احوال است که چون سیف بن ذی یزن جرشیان نظر یافته بر سنده سلطنت
 ممالک بر جلوس نمود چنانچه شتر این ازین احوال در ذکر ملک بر من قدم زده ملک باین کشت اشراف اطراف جت افتاد مرسم
 تنبیت متوجه بر من گشته از آنجمله صند و قریش مثل عبدالمطلب بن ناشم و سب بن عبدمناف و امیه بن عبدالمطلب و غیره
 شافیه ببار که سیف باریافتند و این شخص عبدالمطلب تنبیت جلوس با و شامی من بجاریه او اگر که دوست و دشمن باین
 او بر من او کشت و ند سیف بعد از اطلاع بر کمال فصاحت این و عرب از پیش رسیده گفت من عبدالمطلب بن ناشم ام
 سیف گفت تو از اقربا منی انکالت از ابد الضیافت فرستاد و نامه یکمده صنف الطاف و باره عبدالمطلب در رفتن او
 بتقدیم رسانیده بیک سیف دین و سوسنی نه دوست و از غوریت معلوم درست که وقت ظهور خاتم الانبیات آن صدر بکار
 نبوت از فرزند ان عبدالمطلب خواهد بود و زید در خلوت عبدالمطلب را طبعیده مایه الضیافت و باره و در میان سخن داده گفت
 از کتب سماوی معلوم نموده ایم که درین اوقات از فرزندان تو فرزندیه بوجود آمده که نام او محمد باشد و پدر و مادر او وفات یافته
 شدند و جد و عم او را بر و شمر و رعیت کنند عبدالمطلب تصدیق سیف نموده گفت که ما فرزندیه بود عبدالمطلب نام و جد و عم او
 که وفات نموده و سب بر محمد نام با و کار که است تا آنکه سیف و ذی یزن عبدالمطلب را با خاندان این امر و صحبت کردند
 فرزند خود را محض فطرت کن و از پیود و قریش حذر کن که ایشان دشمن می اند و چون محمد بعوث کرد و قریش نیز با و
 عداوت خواند کرد و قصد قتل می خواهند کرد و بدین و دو طایفه از خاندان برستان نصرت می کنند تا باین کشته و
 وانش خانها خراب کنند و من میدانم که پیش از بعثت اوفات یابم و الا لشکر بیدیده بده جهت امداد و نصرت و می مهیا
 داشتی انگاه هر یکی از قریش ده غلام و ده کنیز که و سج رطل طلا و ده رطل نقره و صد شتر انعام فرموده و عبدالمطلب
 مضاعف ان غنایت نموده حضرت انظر از این فرموده و سیف در آن سال در گذشت **ذکر وقایع سال ششم**
سال دوازدهم از ولادت آنحضرت سید المرسلین در ششم سال ششم از مولد آنحضرت عبدالمطلب
 در حین وفات خود و ابوطالب و زبیب که برادر زاده و برادر عابد بودند حضور نموده از ایشان که کدام یکی را شایسته فطرت

و کلمات برادرزاده خود قیام خواهند نمود و سرکی از برادران کفالت آنحضرت را بخود خواهند نمود پس عبدالمطلب و بی آنحضرت
 آورده گفت تو ازین دو وعده کدام یکی را بپذیری حضرت سید کونین ابوطالب را خستیدار نمود و آنکه عبدالمطلب از
 دارالفنا رفت سببی بسته متوجه برای باقی گشت و عوام حبات عبدالمطلب بقول اصح صد و هشت سال آمد و آمد که بعد از
 عبدالمطلب ابوطالب کفالت نمود و حضرت بنوی حصار علی و سلم گشت و مسح مالی نداشت و آنحضرت را بغایت دوستید
 چنانچه یک خط آنحضرت را از خود دور نیک کرد و شب او را در بملوی خود می خوابانید و طعامهای خاص بوی میداد و عیال
 ابوطالب چون با آنحضرت طعام بخوردند سبب میشدند و هنوز طعام باقی می ماند و اگر با او بخوردند طعام با خیر میرسید و هنوز
 کرسنه می ماندند بنابراین آنحضرت را بر سر فرزندانش خود غریب می داشت و افضل میداشت و میگفت بجزای سوگند
 که این فرزند عظیم الشان خواهد بود و روایت که روزی ابوطالب با اتفاق آنحضرت بموضع که از اذی الحرام کونین رفت بود
 ناگاه ابوطالب بغایت شسته شد حضرت خام بگرد و از او پشت یزاکال از غضب و می چشمت آب زلال ظاهر گشته قدحی
 پر آب کرد و با ابوطالب داد تا بیا شامید و در همین سال یعنی سال ششم از ولادت آنحضرت و آن عادی و دو و پسر شرح
 بر او نیک سلطنت ایران نمود و در سال نهم از ولادت آنحضرت ابوطالب در روز عید حضرت رسول تعین با خود
 بنجامه برد گفت این واقعه است که بتی بود نام او بوانه که قریش در تعظیم و تکریم او بغایت یکویند و در رساله عید
 تائب پیش آن بت می ایستادند و قربانها میکردند و سر می تراشیدند و ابوطالب آنحضرت را تکلیف نمود آنحضرت
 از رضی انجا استماع کرد ابوطالب و فیا بغایت خجسته تا احضریا لعمامه جناب بنوی با ابوطالب بان بنجامه رفت همان لحظه
 غایب شد بعد از مدتی دید چون حاضر شد ترسان و لرزان بود ابوطالب از وی پرسید که همین ساعت کی بودی و ترا چه
 شده که لرزانی جواب داد که چون بنزدیک بت رفتم شخص ملذذ سفید اندام از غضب من اوزداد و او که با من دست بست
 من بعد ازین آنحضرت مرکز در عید شان حاضر گشت و در سال دهم از ولادت آنحضرت حرب بخار اول در موضعی عکاظ واقع
 و سه شبانروز جنگ بود **در ذوق فایع سال سیزدهم تا سال بیست و پنجم از ولادت حضرت رسول تعین** چون سن مبارک
 آنحضرت بسیزده سالگی رسید ابوطالب قصد سفر شام کرد و فافله باز کردند حضرت رسالت پناه صلعم ز نام شسته ابوطالب
 گرفته گفت ای عم مرا که میکنی ای نه بد و ارم و نه مادر ابوطالب رفت بسیار کرده گفت و الله که ترا با خود ببرم و مرکز از
 خود جدا نرزم و او را با خود بسته و چون کاروان نزد یک صومعه رسید کجیر از آن میان دید که بر باره بر سه حضرت
 حضرت عیسی عم و اعلم علای نصاری بود و در آنجا سکونت داشت و تبتنه و صومعه که بر سه راه کاروان قریش ساخته
 بود و بجمع و عبادت معبود حقیقی اشتغال داشت و در آن سبزین مشایخ و صاحب قبول خاص عام گشته بود و شطار
 مقدم می نمود حضرت بنوی میگشید چون کاروان نزد یک صومعه رسید کجیر از آن میان دید که بر باره بر سه حضرت
 رسالت پناه سایه گسترانیده با وی میرفت چون حضرت ختمی پناه در پای درختی نشست آن ابر سایه بران درخت
 انداخت کجیر لکان برو که این خاتم الانبیاست انکا طعامی ترتیب کرده مجموع کاروان را طلب داشت که گفت باید که خود
 و کلان بر خوان دعوت حاضر شوند اهل کاروان را بنا بر آنکه آنحضرت از همه خورد و تر بود و او را در رخوت گذارند شسته جله بر خوان و دعوت

و خیر ان سرور را چندان دوست میداشت که خط در راه از وجه اندیشه و در آتش راه دو شتر خدیجه باز ماند حضرت نبوی صلی الله علیه و سلم دست مبارک را بر بایستادن مالیده فوت گرفته بر فدا آوردند و از کاروان بخت گرفتند خدیجه چون این مشاهد با خود گفت محمد را شایسته عظیم خدای بود و چون به صحرای رسیدند در صومعه ای از آنان نظور را رب بود و خدیجه علیه السلام در پنا و خشتی معین نشست و آن شجره خشک بود و چون آن سرور در پای آن درخت قرار گرفت فی الحال سبزه شد و سیاه بار آورد و کرد و کرد آن سبزه و بر آن نظور را رب بر جام صومعه بود چون این حال مشاهده نمود از صومعه سبزه و آن که پیش آن نشست و بخت آن خان گفت سوگند میدهم نزد ملات و غری که نام تو خبیث است و تو که دور شو از من چون ایشان و غشی و یکدیگر ندارم و در دست بطور صحت بود و در آن نگاه میکرد و در روی خدیجه صلی الله علیه و سلم میباید بعد از زمانی گفت بخدا ای که انجیل بعضی فرستاده که کس که در پای این درخت فرو و آید خاتم النبیین باشد معجوت کرد و نبش بر سر بند که طبع و منقاد وی میشود و نبات یا بد و سر که خصیان و طفیان در زد که در آن نگاه جاسه یک گفت ترا این چه نعلی است گفت من خادم و یکم سطورا گفت این خدیجه را از آنان است و درین صحنه چنان می بینم که او بر تمام بلاد غلب کرد و در همه اعدا مظهر شود و دشمنان او کشته شود باشند زنده از سر آن قوم او را محاطت کنی و خدیجه بوجوب و صفت را پس این سخن پنهان در پشت او با سر و گفت در نزد عظیم می بینم تو خدیجه را از آنان خواهی و من محب و صدق و ناصر توام و خدیجه صلی الله علیه و سلم به شام رفت و منع خویش با هیچ خادم فروخته باز نشد چون یکبار رسیدند وقت که کار روزی و حضرت بر شستنی خویش سوار خدیجه و میسر و یکی به شتر خویش سوار بود و دو مرغ بر سر آن سرور سایه انداخته خدیجه در خوف خانه خویش با جماعتی زمان نشسته بود و از او ایستاد بدید بدان حال زمان نمود ایشان را از انصورت تعجب آمد تا میسر نزد خدیجه و سر آمد و از هر کج لب بار او را نگاه کرد و انداخته سرور شد از کیفیت سایه انداختن مرغان بر سر آنحضرت پرسید میسر و آنحضرت را رب در شان او گفته بود و و یکدیگر تعجب کرده و دیده بود خدیجه تفریر کرد و بنا بر این دل خدیجه مایل مان شد که آن سرور را و از برین خواهد خدیجه زین صاحب جلال و افغان و صاحب دلب از جمیع زمان قریش است یا تمام درشت و جمیع اشراف قریش او خطبه نموده بودند و او کسی قبول نکرد بود نفیست مینه گوید که خدیجه مراد نزد محمد فرستاده تا از او استعلام نماید من نزد آنحضرت رفتم گفتم یا محمد جز آنان نمیخواهی گفت خدیجه را ندارم گفتم اگر زین صاحب جلال به مال بداد شود که موند که خدای ترا کفایت کند و در کج او را فرمود که آن زن کسب گفتم خدیجه نبست خدیجه فرمود که او را صبی میشود و گفتم من او را رغبت سازم پس نزد خدیجه ایستادم و گفتم یا محمد و گفتم محمد ترا خواستگار می نماید پس کس نزد محمد فرستاد که در فلان ساعت باید که تشریف آوری تا منم نزد وی فیصل یابد آنکه کس فرستاد نزد محمد خود را ساعده موعود به خانه خدیجه رفت و برین اسد حاضر شود و او را زین به محمد به و آنحضرت با بوطالب حمزه و دیگر اعمام خود در ساعده موعود به خانه خدیجه رفت و و برادر کج او را و ابوطالب در وقت عقد خطبه خواند که مضمونش اینست محمد و پاس من از خدا را که ما را از فرزندان ابراهیم و نزع اسماعیل که داند و ما را از اسد و حضرت برون آورد و ما را پیشوایان جسم خویش ساخت و ما حرمی عطا فرمود که هر که در اینجا آید درمان باشد و ما را بر طرفان حکم که داند اما بعد درستی که برادر زاده من محمد بن عبدالله جوینست مواز نکند با و پس چ مریدان قریش الا که

آوردن بوی بر تنها بوی نشود و چون حضرت نبوی بنی قریظ را محاصره نمود آن جماعت که این سیاهان آن سخن
 شنیده بودند گفتند و الله که اینان بجز مرت که این سیاهان و عده کرده بودند پس فرو دادند و مسلمان شدند و چنین
 قریب بهشت آنحضرت چون از کعبه جنت مبعی سپردن آمدی بر سر شجره و حجر که بکدام شتی اواری از وی شنیدید
 که امام عیسی یا رسول الله محمّدین علامات ظاهر میشد تا آخر سال حمله از ولادت آنحضرت طلحه بن عبد الله و رسول
 بصیرت تجارت میکرد و در مبعی گفت از اهل مکّه بی انچه است طلحه گفت بل من از مکّه آمدم گفت احمد در مکّه ظهور یافته است
 طلحه گفت احمد کیت را سب گفت پس زاده عبد المطلب درین ماه مبعوث خواهد شد و او خاتم سبعتان است از مکّه تا
 حاضر شود و هجرت بدین کند چون طلحه بکعبه رجعت کرد از قریش پرسید که بعد از من مبعی حادثه واقع شده است گفتند بل محمد
 بن عبد الله امین و عویذ نبوت کرده و ابو بکر بن ابی موحنه قاتل و بی شده است گفتند بل انکه طلحه بن عبد الله پیش ابو بکر بن
 رفت و حکایت رب رب با وی تفریر کرد و مسلمان شد **فصل دوم در رجعت حضرت خاتم الانبیا و وقایع**
که تادم هجرت را روی نموده طایفه از قحطان جوار خیار کوسر سخن را در ملک نظم چنین شنیده اند که در مبداء
 چهل یکم از میلاد با اسعوان شفیع روز معاد از ریح الاوانه نشانی ماه و در خواب ملائکه را میداد و اشارات می شنید
 او حدیث الروایا الصالحه خمس سنه و اربعین حسبه و من النبوت مستویا بمعنی است یعنی مبعی و سه سال که در رسالت
 آنحضرت بود و شش ماه باشد بعد از آن در مخدم ماه مبارک رمضان که ایه قرآن است شهر رمضان الذی انزل
 فی القرآن شایع بمعنی است و تاریخ فارسیان از او هشت ماه سال پس از او شایع حسی و بر و ریاضت کجایه
 هجرت حضرت خاتم النبیین ظاهر شده آنحضرت بقرایت سوره اقامه کرد که دانید تفصیل این اجمال و تبیین این غایب
 که حضرت سید المرسلین پیش از نزول و حسی بدین اکثر اوقات در غار کوه جبرائیل که در آنجا بعبادت معبود و بگویند قیام
 می نمود تا آنکه روزی آنحضرت در غار جبرائیل فرموده بود که ناگاه جبرائیل بآی خود بر وی زده گفت ای جبرئیل
 برخاسته شخصی را دید که با من می در زمین محاکمه کرده سر با من کشیده و با من می خوش گشته و مشرق و مغرب را طوط
 آنحضرت از غایت عظم خلعت جبرائیل ترسان گشته فرمود که کیستی که بغیبت خلعت کس ندیدم گفت من جبرائیل
 و روح الامین ام که بر جمیع اسباب مرسلین نازل شده ام یا محمد بخوان حضرت نبوی فرمود بر چه خوانم که خوانده هستم
 جبرائیل آنحضرت را بخود منضم ساخت به پیشتر و بکشد است که گفت بخوان ای محمد حضرت پناه همان جواب سالود او
 که بود که جبرائیل آنحضرت را چنان به پیشتر و بکشد است که گفت بخوان ای محمد بخوان آنحضرت فرمود
 چه خوانم جبرائیل گفت اقرا باسم ربک الذی خلق الانسان من علق تا آخر سوره الفحه جبرائیل باینه بر
 زمین ننهاد و جبرائیل ظاهر شده جبرائیل وضو ساخت آنحضرت را نیز وضو ساختن را با وضو جبرائیل پیش رفت
 و نماز ایستاد و آنسر و کعبه ایل افتد کرد بعد از فراغ نماز جبرائیل غایب شد حضرت مقدس نبوی بجا ندانست
 مبارکش سب در نزد خدیجه را گفت مرا بچیز ندیدم بوش خدیجه آنحضرت را بجا خواب بپوشیده گفت بدر و ماور
 فدا تو با و خال خود را با من بگوئی آنسر و را آنچه گشته بود از سر تا پا با آنحضرت خدیجه زنا بر عم خود و درین

رفت که بعد از پیش ازین تاریخ از دست پرستی اعراض نموده بدین عیسی آمده بود و انجیل را نیکو میداشت و از آن
عجایز و معجزات ترجمه کرده بود و برگشته و گفت ای پسر عم مرا از جبرئیل خبر بیاورده و در وقت قدوس قدوس و سر
که خدایا ز بر سر شد و در جبرئیل صحبت خدایچه گفت محمد بن عبد الله میگوید که حبیب ایل بر من ظاهر گفت که جبرئیل
ناموس کس است که بروسی و عیسی نازل شد و حی الیه میرساند الخ و با خدایچه گفت محمد از زومن فرست خدایچه
آمد و انسرور را پیش در فرود و فرومی بالسه و را کرده گفت با این خدیو که تا چه دیده که حضرت حال خود را تا می
باور قد در میان نهاد و در وقت بخت رت با و ترا می محمد بدستی که من کو اسی میدهم که توان بخبری که عیسی
بقدم تو بشارت داده که بعد ازین پیغمبری مسخوث کرد و که نام او احمد است آن سیریل که بر عیسی نازل شد اکنون تو
نازل شد و کاشکی من چون می بودم و در یستم از زمان که قوم ترا از آنکه احسان کنند ترا ادا میدادند و در فرمود
مرا خارج کنند گفت پسر من پیغمبری است مگر که او قوم را دشمن است شد و از وطن اخراج نموده و در فرود آمد
انکه وفات نمود و پس خدایچه از انجا پیش عداس رفت و گفت ای عداس مرا از جبرئیل خبر ده عداس سجده رفت و گفت قدوس
در شب بیدار گشت پرستی کند جبرئیل چه میگفت خدایچه گفت محمد بن عبد الله میگوید که حبیب ایل بر من فرود آمده است عداس
گفت بن ناموس کس است که وی ناموس عیسی آورده و مسا و شیطان بر و غالب شده باشد کتاب در ملک و وزیر آن
چون است این کتاب را زبانت کند شفا یابد و اگر فرشته است هیچ مضرت نیابد خدایچه کتاب عداس را گرفت و بخانه آمد
پیش از آمدن خدایچه حبیب ایل آید و در کن و القلم و مایست و نظرون مات نیمه یک المجنون الایه چون خدایچه این آیه
شنیده مسرور شد و گفت مادرم و پدرم فدای تو باد جبرئیل با پیش عداس برویم جو حضرت پیش عداس رفت عداس
جاء را از پشت مبارکش برداشته خاتم نبوت را دیده گفت و اعدا توان پیغمبری که موسی و عیسی را بعثت تو بشارت داد
انکه و کار تو بزرگ شود ای محمد اگر دوران زمان که دعوت خدای کنی من در جبات باشم و در پیش تو باد دشمنان تو دشمن
نرم و انوف که قوم ترا ازین شهر برودن کنند و حق غرضت را نصرت دهد بعد ازین مدتی نزول و حی منقطع شده
بنابرین حضرت نبوی با بغایت ملول و محزون گشت بدینکه خواست خود را از قله کوه در اندازد و بدین نیت از خانه برآید
ناگاه از آسمان اوزیای شنیده چشم بالا کرد حبیب ایل را دید که در میان آسمان زمین بر کسی نشسته خویشتام و در حشته
لا کلام بر آنسر و در آید یافته بخانه مراجعت نمود و گفت و نزول و ترویجی را بجا خواب پوشانیده در این نشان جبرئیل نزول
نمود و حی آورده که با همالده شرفم فائز و در یک فکر و بنا یک طهر الایه بعد از آن و حی متابع شد و دعوت مامور گشت خدایچه
بی الحال بدو ایمان آورد و وقت نماز غنیمت بود آنسر و در خدایچه با هم نماز گذاردند بعد از ساعتی علی ابن ابی طالب
بواسطه آنکه در حجره تربیت آنسر و در بود و بوی ایمان آورد و علی مرتضی در انوف پانزده ساله بود چون وقت عصر درآمد
آنسر و در پیش رفت و بنهار ایستاد و خدایچه و علی رضی الله عنهما بدو افتاد که در بعد ازین زیدین حارث بشارت سلام
مشرق گشت باز نماز گذاردند و وقت شام بود شب بیکر ابو جبر صدیق بشارت سلام مشرق شد و بسبب اسلام او است
که پیش از بعثت آنسر و در یکجا گاه پیشه ابو جبر کباب دید که ماه از آسمان فرود آمده چند قطعه گشته و آن قطعهها در جمیع

ز عشق نیک الاقرین احض خباک لب ناسجک من المومنین بصره رسیده که چون ایته نازل گشت حضرت بگو صفا بر آمد
 مذکر و با مشقه قریش با بنی نضر با بنی غلبه بنی لوی با بنی عدی با بنی ماسی با بنی عسیر المطلب بطون قریش یک یک میخواندند
 نمودند و نزد وی جمع شدند و گفتند مالک یا محمد فرمود اگر من شمار جنبه کنم که لشکر یا در بای این کوه اند و دایه دارند که ناکاه بر
 سه شمان آیند و شمار غارت کنند درین اخبار تصدیق من کنسید یا نه گفتند ای تو پیش ما هر که میترسید از خدا بدو
 با بنی از استی تو جبری ندید و ایم حضرت فرمود که من شمار او عوالت کنیم بر پرستش آن خدا ای که جز او خدای دیگر
 نیست و نمی گنیم شمار از پرستش معبودان باطل که نفعی و ضرری از ایشان مقصود نیست و بیم میکنیم شمار از عداوتش بد
 ابولسب که ام اسماء در بود گفت ینا لک سایه الیوم لهذا جمعناک من حو سورت بیت یا ایا لیس را فرو فرستاد و
 روضه الاحباب مسطور است که چون حق سبحان و تعالی معبودان باطل ایشان را عیب فرمود و بیان کرد که ابای ایشان که برین
 طریق نالیند پدید بودند و بر کفر و دین و دوزخ معذب شدند قریش اغار عداوت و دشمنی کردند و از اسب یا اسبید بار
 رسانیدن گرفتند از جمله از اسبید بار یک یکی از روزی ایشان قریش را حرج جمع شدند و سخن آنحضرت در میان آوردند
 و گفتند ما هرگز ندیدیم خود را که جنبه کرده باشیم بر سحر امر یا مثل صبر که بنام بر آنچه از محمد ما میرسد عاقلان ما اسفیه نمود
 بدان ما را دشنام میدهند و این را عیب میکنند و حاجت ما را منصرف میسازد و سب الهیه نمایند و با اینهمه ویرانگه داشته
 ایم و هیچ میکویم و این سخن بودند که ناکاه رسید عالم صلمم درآمد و استقام رکن بجای آورد و بطواف خانه مشغول گشت و
 در اثنا بی طواف کفار قریش آنحضرت را تقاضا رسانیدند بی سخن در پشت گفتندی چون اسب در از طواف فارغ شد فرمود که
 ای گروه قریش بکدامی که جان محمد در قبضه قدرت اوست که او را در شمار فرج یعنی اگر سخن بگویند و متابعت من ننمایند
 چون کوسبند تیغ بر کوهی شمارانم و میبندارید که از جنگ من ایچان خواستید رفت چون اسب و این سخن فرمود زبان در دهان
 ایشان خشک شد و در دهان ایشان افتاده به تعلق در آمدند پیغمبر علیه السلام سبحان و اجبت فرمود روز دیگر هم در آن
 محل جمع شدند و با یکدیگر گفتند و میگویند که محمد را با طهارت و ما را دشنام داد و زبان در دهان خشک شد و هیچ نتوانستیم گفت
 این چه بود اگر این نوبت ویرا ویراییم و اینم که با وی چه می باید کرد و درین بودند که حضرت پنداشت و طواف کعبه آغاز کرد چون ویرا
 دیدند که از غایت شرم که داشتند هم میباید بر سر آنحضرت بختند و یک کوشه را و از آنحضرت گرفته و در کوفتی اسب و بچید
 آنحضرت را و نفس بروی بسته شد ابو بکر صدیق حاضر بود و فریاد برآورد و گفت انفتکون جلال ان یقول الایه و قد جاءکم بالبینات
 منکم دست از پیغمبر برداشته و روی با ابو بکر آوردند و محاسن و بزرگوار شدند و چندان نمودند که پیروش میفتاد و بونی
 ابو بکر چون جنبه دار شدند نباید و او را از دست کفار خلاص کردند و دیگر از جمله از اسبید بار کفار که اسبید بار را رسانیده
 اندان بود که روزی اسب بر صلی الله علیه و سلم نزد یک خانه کعبه نرسیدند و ابو جیل لعین با کرده قریش بر پیش در مجلس
 خویش نشسته بود و در آن حواله داشته باشند بودند و شیه و بی انجا افتاد بود ابو جیل لعین گفت که برو و آن شیه را
 همچنان با خون و سبکین باور و در وقتی که محمد صبح آورد آن شیه را در میان مردوشان روی نمیداشتند بنی امیه خط کشید
 بیاد و آن شیه را برداشته در وقتی که آنحضرت بسجده رفت در میان مردوشان روی پیغمبر صلی الله و سلم و سبیه و خوف فرمود ایشان

[illegible]

تقدیر در میان ما انداخته عاقلان را سنجیده فی شهادت و پس ابوطالب گفت و الله که بداندیش کرد و دیگر که فرزند خود را پس پدید
تا او را برداشتن و فرزند خود را به شهادت و او را قبل از رسیدن عقل عقل شتایس عاقلی این را و او را آنچه شکافند و الله که
مرکز این نشو و پس قریش بخشم برخاسته و سلسله عداوت را سخت تر کردند و سر قید با سمان خود را ماندن گرفت
چنانکه نایب از اوین باز کردند چنانچه عمار و درین باب و مادرش سیمیه و بلال بنی شعیب و صعیب رومی و امثال ایشان
و گوید که برده و راقب بر بریک گرم می خوا بایند و انواع تعذب میرسانیدند از آنجا امیر بن خلف بلال بنی شعیب را که غلام او بود
بسطحا که برده و راقب بر بریک گفتند بر سر نه خوا بایند با انواع تعذب او را معذب میداشت که نگاه ابو بکر صدیق از آنجا
مکذبت بلال بدین نوع و بد طقتش فاخته صحتش را گفت از تعذب وی ترا برفع میرسد وی گفت پس بلال از زمین کن
از دست منش خلاص کن ابو بکر دست بلال را از آنجا حریمید و از او گردانید و دیگر سیمیه و عمار بر سر را هم چنان
بر سر نه سخت و راقب بر بریک خوا بایند معذب میداشتند تا آنکه یکی از آنها قریش نینزه و فیل وی ده سیمیه بدین
در گذشت و شورش بر رانیز با انواع عذاب معذب داشتند و او کسی که در اسلام شمشید شد با سرورش
سیمیه بودند و هم درین سال چهارم از نبوت حضرت رسالت پناه صلعم و رقیب بن اسد بن قضی که عالم علم ایشان
بود و بنی غیر علی علیه السلام ایان آورده بود وفات یافت و الله عالم **ذکر وقایع سال پنجم از بعثت حضرت علی علیه السلام**
عید و سال پنجم از نبوت آنحضرت صحابا که بجهت هجرت کردند و بسبب هجرت ایشان است که چون
قریش دید که بواسطه حمایت ابوطالب بنی هاشم تقوض دادند بجهت سبب السیر یعنی توانند رسانند بازار رسانیدن
صحابا که با رکب شده و بعضی از ایشان را مجوس و مفید میداشتند چنانچه فیل ازین مرقوم شد راستی شریف حضرت است
پناه تعلیق بدان گرفت که اصحاب وی و وی توجه بغیرت نمند با برین صحابا که را را نمودند که بجهت هجرت کسب و دور
و در خل حایت با دشا و آنجا نجاشی نام که برین عسی است پس بریدند از آنرا که الله تعالی فرجی گهت و نماید پس در حبس
پنجم از نبوت آنحضرت باز ده مرد و چهارده زن که از آنجا رسیدند بن عثمان بن عفان باز و جود و رقیبیت رسول الله صلی الله علیه
و آله که کشته هجرت کردند از یک سیه آورده و داد که سیدان بعد از هجرت صحابا از روم و کسب بر شد و روزان نشو و در محضر
قریش مانند بایان تا آنکه مدتی سید المرسلین در مجلس قریش نشسته بود که سوره الفجر نازل شد و آن صدر نام در سجده ام
این سوره میخواند تا بیا فرامهم اللات و الغریب و انت الثالثة الاخری رسید و انشای شیطان لعین این کلمات الفکر و گوید که
الغریب العالی و انت شفاعتین از من لایات و منات و غریب زبکانی تا آنکه بشناخت ایشان و فرود اقامت پدید و آن
صنادید قریش را صلح معجودان خود حرم و سرور شده گفتند ما میدانیم که خدا سی از آنکه گشته و میرانده خالق
رافق است با معجودان ما شفاعت کنندگان را اندر و یک هدای چون نشد در سوره با خضر بند و سجن تلاوت بجا
آور و سمان سجن کرد و بجز بیل صور حال امشکان قریش ماسه گفتند چون محمد صلح معجودان مکر و نایب نبوت
او و مسلمانان سجن معجودان کنسیم و سجن کرد و بجز بیل صور حال امشکان قریش ماسه گفتند چون محمد صلح معجودان مکر و نایب نبوت
و مسلمانان کشت بجز بیل امشکان قریش ماسه گفتند چون محمد صلح معجودان مکر و نایب نبوت

مشرکان بجهت رسیدن به جنان با یکدیگر گفتند که مشرکان ایمان آورده اند باید که مراجعت کنیم در ماه شوال مراجعت نمودند
 چون نزدیک که رسیدند شنیدند که باز بر سر عداوت خود فرستند کسی بگوید که در آنکه بگذرد عداوت چون ادیه و عداوت زیاده
 اول رسیدند که کفر صحابه بفرموده شد و بر بار و دیگر کینه بگرفتند و در پیش از آن نواحی نزول نمودند و خبر بنامش بردند که جمعی
 اصحاب که بر دین مانده بودند و ایمان داده اند و عداوت بنوعی دیگر میکنند و شکی نیست الا نشاء میازار بد و بحال خودشان بگذشتند
 اتفاقاً در آن ولایت زکی با جانشینی از قطن الطریق بجهت می تاخت و در آن ملک حواری بسیار میکرد و در خبر رسیده که جمعی از
 اعراب در دین بنشینند و نزول کند و بایست که آن صاحب جمال مسلمانی لطلال جان بقصد صحابه بکشد که چون باز در شب
 بگذشت رفیق به رسول الله صلعم امام سلمه جبهه فضا جتی از چپ بر سر آمدند تا که مانع سیاه کرد و قصد ایتان نمود و درین
 نشاندهی از غیب ظاهر شد و آن سیاه پاره را بوخت و سحرش بگریختند چون این خبر تجاسی و ارکان دولتش
 از ملک او شنیدند و متعجب گشتند و قدام ایشان بر خود مبارک داشتند و صحابه در جوار بنامش بفرمان مال الطاعت
 و عداوت قیام نموده چون این خبر بگزار قریش رسید بر دند و اتفاق نموده عمر دحاص و عبید بن ربیع را با کتف
 بسیار بنامش فرستادند و التماس نمایند تا بنامش صحابه را بایست که سپارند چون رسولان قریش بجهت رسیدند و بمقران
 بنامش قریش فرستادند و التماس نمودند که اصحاب محمد را تسلیم نمایند الا ایتان قبول نمودند و تحقیق ایتان بنظر
 سخاسی در آورده گفتند رسولان قریش آمدند و باز میخواستند بنامش ایتان بآوردند چون مجلس بنامش درآمدند گفتند ملک
 بعضی از حاضران می گویند که در دین نوید کردیم که در دین ستمی است و از بزرگان و پیشوایان خود مخالفت
 کرده بگریختند نزد ملک آمدند تا ایتان را حمایت کنی اکنون ملتزم کن ایتان را با بسیار بی توفیقید خود را ستم میزبان
 سخاسی تصدیق ایتان نمودند بنامش تعجب رفیق گفت قومی که بنامش آورده باشند چگونه ایتان را بدست می سپاریم
 الحاکم بنامش مجلس است و علما جمع آورده صحابه کرام را طلبیده بشته شکست حال نمود و از دین ایتان پرسید جعفر بن
 ابوطالب که پیشوای صحابه بود در سخن درآمد و گفت ای ملک ما بچون پدران خودت پرست بودیم و از تکلیف نوحش
 می نمودیم پس خدای عزوجل سبزه را با حسب و نسب و با صدق و امانت بود و سبوت کرد و ایند و ما را بچند پرستی دعوت
 نمود و امر معروف و نهی منکر بجا آورد و فرمود که نازکدار بد و زوزه دارد و زکوه و سید و کلامی بر ما میخواند که بکلام غیر
 حق تعالی نمی بایست ما دانستیم که آنچه او بگوید با امر خداوند تعالی است پس بت پرستی کردیم و با و ایمان آوردیم تا برین
 قیامت ما عداوت و رزید و از راه نمودند که از دین برگردید چون ادیه قوم در حق از حد گذشت بفرمود و بفرمود و التماس نمودیم
 و در خلعت عادت نو عبادت حق تعالی قیام می نمایم کاش می گفت از آن کلام که بر بستر شما نازل شده هیچ با شماست چه
 بی الحاکم سوره که بعضی تا آنجا که سلام علیه بوم و ولد و بوم میوت و بوم حیات و حیا بر خوانده بنامش از فضیلت ان منجبت
 و چندان بگفت که محاسنش ترکشت و مقرر بان بنامش نیز بگوید درآمدند پس سخاسی سوگند یاد کرد که کلام داند کلام
 که بر علی نازل شده از یک سو که پروان که دست و کشت من گوای میاید که او رسول خداست و همان است که عیسی
 و یونس را داده و ما صفات او را بخیل یافته ایم و الله که اگر نه ملک بود می رفتی و فعل او بر دست می الحاکم با صحابه گفت خاطر خود

جمع وارید و پیش من سکن باشد و اگر کسی بر من کوه و دهنه را بچاکس سپارد و در میان قریش و فرمود گفت ای کوه چون
 سحانه ملک جسته بر شتوت من بار و در من سینه ز شتوت تمام رسولان قریش خاست خاسته فحل خجل باز بک
 در حاجت نمودند الحانه نجاشی صحابه کرام نوازش و رعایت سپهر نمودن گرفت و ارباب سیر و تواریخ او را و ده لایه
 نجاشی بگشتند برادرش قائم مقامش شد و چپش بود و غیر از نجاشی پسری دیگر نداشت و عم نجاشی دوازده پسر داشت
 ارکان دولت اندیش نموده که پدر نجاشی بگشتند برادرانش را قائم مقامش سازند نظر بر آنکه فرزندان او که کثرت دارند
 و بیکانه در میان آه نیا بد پس بدین نیت او را بقتل آوردند و برادرش را سلطنت نشاندند و نجاشی با عم ملایم نموده بعبادت
 عاقل و زیرک بود و عمش از فرزندان خود او را دوستتر میداشت اعیان جنبه با ملک گفتند که ما پدر را پس پسر را
 بقتل آورده ایم و ترا بجای او نشاندند اکنون تو او معتمد علیه ساخته اندیشه داریم که چون بزرگ شود فرصت باید
 ما و تو انتقام کشد پس مصیبت الت که او را بقتل ارمی باز شد خراج ناسی تا ما از شتوت و المیر شویم ملک گفت او را از
 شهر برون برید و بفرستید ایشان هم چنان کردند و او را بشتتند و دیار بیار کا بفرجستند و در کشتی نشاندند
 هم در انش باریزه بارید عم نجاشی بجا شایرون افت ناکاه صاعقه بخت و عم نجاشی بدان سوخته گشت و فرزندان
 بجیکه قایل بودند ارکان دولت از من بگویند و بیکانه راه باید و در حال ارتعاب باز گشت شتوت نجاشی را بتغلب از
 باز گرفتند و بر بخت ناسی نشاندند و تاج بر سرش نهادند باز ارکان باز آمد و بهای غلام طلبید بچاکس ملنفت او نشاندند باز
 عاجز گشت پیش نجاشی رفته و او خواه شد و گفت من مردی باز را کم و این مردم غلامی من فرجستند و باز آمدند و آن
 غلام را بتغلب از من باز گرفتند اکنون بفرمائی تا غلام باز دهند با منی نجاشی الت را طلبیده فرمود با مال و می باز
 با غلام تسلیم کند اگر چنان غلام بر بخت ناسی باشد ارکان دولت قیمت غلام با و باز دادند و ازین بود که گفت خدایا
 ملک سب پر شتوت من باز داد **تکرار قریش سال ششم از نبوت حضرت سید عالم صلی الله علیه و سلم**
 درین سال ششم از نبوت آنحضرت محمد بن عبدالمطلب هم حضرت رسالت پناه و عمر بن الخطاب سلمان شدند تا
 اسلام حمزه آن بود که روزی ابو جبل لعین میگرفت و حضرت خیر الانام نزدیک کوه صفه نشسته بودند آن لعین سنجیکه بر
 پیشانی مبارک آن سرور زده خون روان نشد بدین اتفاق که وایز البیار کرد و دوست تمام داد آنحضرت تحمل بسیار نمود
 جواب داد که ای که عبد الله بن جدعان از آن قضیه واقف گشت حمزه بن عبدالمطلب برادر و قوی که از عید مر جعت کرده و طواف
 خایه کعبه میجو و سب کرد و گفت ای حمزه اگر میدیدی که ابو جبل چگونه اذیت برادر را داده تو میرسانیدی و او تحمل می نمود ترا باز
 استماع این سخن در غضب شد و از سما بجای از آن لعین رفت و وی در مجلس قوم نشسته بود و حمزه کجا که بر دوشش نشست بر
 سر ابو جبل لعین دو سه آن لعین از صفت جانشکست و گفت تو کیست که محمد را دشنام میدی و ایذا میکشی و از انجایش
 بخر صلی الله علیه و سلم ده سلمان شدند و بسیار شادمان شدند و مسلمانان قوت تمام یافتند اما سب اسلام عمر بن
 الخطاب آن بود که چون این تیغ نازل شد که انکم و انعبه و من من و ان العجب جسم و انتم بها دارون ابو جبل از میان عت
 قریش بر بای خاست و گفت کرامی کرده قریش محمد میکوی که ابای شما و معبودان شما نیزم آتش و فرخ انداخته و لکاهه باشد

شمشیر حامل کرده و سایر صحابه و رعیت آنحضرت بجانب خاک کعبه روان شدند و صدای قریش در حجره نشسته بودند و میگویند
 که عذرکاری خواهد کرد چون میرا زود رویدند که با سحر و احجام میگویند عذر بسیار شد اما من میگویم که او میگوید که عذر
 تو گشت گفت لا اله الا الله محمد رسول الله اگر کسی از شما از جای خود بجنبند و از ضربت شمشیر مرا کشته شود که عجب نموده شد
 ما عذر فرستاده بودیم تا محمد را قبل از آنکه کشته شود میگویند که او را که بدین و او را که با و میبار کشیدند این امر بس عظیم است پس
 پس کفار بر عذر حمله کردند عذر نیز بر ایشان حمله کرده با آن جماعت حرب و ضرب نمود تا ایت را از آنوا میخانه کعبه دور کردند و در
 صلعم در خانه کعبه و در کعبه نماز با اصحاب میگذارد و گویند در آن روز سه میانه در میان بود و در وعده در بعین بعرب خطاب نام گشت
 و ای که یارها ایها النبی حبیب من المومنین نازل شد **وقایع سال ششم از نبوت حضرت صلعم**
 از باب سیر جمعی آورده اند که در سال ششم از نبوت که روزی حضرت بنوی بصغرافت و سه بار نماز فرمود که ای خدایم
 من رسول خدا یم قولا لا اله الا الله و برده رفت و هم چنین سه نوبت نماز کرد و چون عیسی مسیحی بر پیشانی سید ملک
 زد و خون از پیشانی مبارکش روان گشت و دیگر شش گان نیز بر آنحضرت ننگ باران کردند و آن سه ویرفت تا بر سر
 رسید و بر سگی نگیه فرمود چنانچه علی تقضی بردند که محمد را قبل آورده علی رضی الله عنه بر سر برفت خدیجه از
 پرسید که آن سه و یکجا گشت مشکوکان در آن ننگ باران کردند آنکون بدست پس مرتضی مشکات بر داشت و
 خدیجه طعام گرفته سرور روان شدند تا بای کوه رسیدند مرتضی مشکات ای خدیجه که تو در میان و ادیاجست و جوی
 تا من بر سر کوه روم عیلم مرتضی میفرمودند که یا محمد آه یا رسول الله نفس من خدیجه با و در کلام و ادی افتاده و خدیجه بر سر
 مسکرو که ای نور دیده من و ای رسول بر کنده من کجایی که میداند که روزه در راه خدا کفایت کند که بود محمد اچنانست
 جبیر سیل فرود آمد چون حضرت او را دید که بر سر و فرمود میبسی که قوم با من چه میکنند که روزه و زنده مرا زخمی
 ساختند جبیر سیل از زیر بال ساطی از سباهای بهشت مصعب بدر و یا قوت برون آورد و چنان که بستاند که کوههای
 خف به جمل پوشیده شدند و در علیا زار بران بطین ناله گفت که خدایتعالی ترا سلام میسر ساند و میفرماید که اگر
 کبوتری که جمل کفار قریش را خدایی فرستم و همه را بکشم آنحضرت ساعتی خاموش گشته فرمود که ایتان تا دانستند که از
 کرده خود پنهان کردند آنجا جبیر سیل گفت یا رسول الله خدیجه را به من که از گریه او ملایکه آسمان در گریه اند و از آنجا
 ده ویرا که خدایتعالی از برای او در بهشت خانه افزیده و بجوهر و زار است است پس آن سه و خدیجه را بخواند و مسوز چون
 چنین مبارکش روان بود و بجای خود پاک سپید خدیجه گفت مادر و پدرم خدایتو مادران تا خون بر زمین فرمود که میبسی
 که بر سر کس که در زمین است که و پس چون شب درآمد حضرت سید عالم با خدیجه و علی مرتضی بجای آمدند و سحرین
 سال ششم از نبوت حوب لغات در میان اوسل حشر برج واقع شد و بعضی از اکتب سید مسطور است که امیر المومنین
 علی و ابن عباس و ایتان گشتند که شبی جبیر امیل امین با و از بلند مذکور که ای مردمان چنانست که آید و غفلت می فرزند
 بدستی که سحر طراز فرزندان لوی بن غالب بنحو کشیده که نام او محمد بن عبد الله بن عبد المطلب متابع است سید کونید
 جاز از قبیل بنی قریظ او از جبیر سیل شنید در ساعت برخواست و ده دست را گرفته متوجه جمل شد چون به دست جمعی

فرصت دیدن مجلس جمیع دیدار ایشان برسد یا در میان شماست محمد بن عبد الله بن محمد که شما فرستاد و دیدار ابو جابر
گفت هیچ خبری با من نرسیده و نه جان نفی گفت من شبی شنیدم بودم که از سواد اسی شنیدم که با من خبری از فرزندان
لوی بن غالب و دیگر معشوقان که نام او محمد بن عبد الله است ابو جابر گفت او از شیطان بوده باشد نفی گفت بخدا قسم که
او را یادم نیست ترا دیدن و بچه کارها و دومی ساحر است از فواید و سواد نفی چون این سخن شنید از ندان ایشان شنیده
گفت کیست که شتران را بر جرد ابو جابر گفت من بخیرم بحدیفر و شتر گفت بدوست و نیاز ابو جابر گفت من ده دینار زیاد
میدهم بشما بی که پیش محمد زوی و سخن از شتر نفی از این سخن تردید در ال افتاد که کرمیان او محمد خصوصاً است شتر
بگرفت و بکجه رفت آنحضرت را دید که نماز میکند و با خود گفت این را روی ساحر و در دومی است همان لحظه حاجت نموده بدین
ابو جابر رفت و او در بالای عوفت نشسته بود گفت ای ابو جابر شتران با منی آن بدو ابو جابر گفت چون تو نفی عمل کردی
شتر تو هم نه بنیای آن نفی گفت تو را بدو محمد سخن دروغ گفتی و الله که ساحر و کذب است ملک بنوری صاوت ابو جابر گفت
بلات و غنی سوگند است که ترا می بینم نفی با چشم کریان و ال کران بازگشت عبد الله بر جرد بطریق استهرا با من با نفی گفت که
خواهی که بکن خود دسی برو محمد را با خود دیار حق ترا بسته اند زیرا که محمد را از پیستی در ال است نفی پیش آنحضرت رفت سیدانام
گفت ای جان توان از ارادت ایشان را از آسمان که چه شنیده ای که خدا تعالی در یک خبر معشوق است کرده است از نسل
بن غالب گفت آری آن او را که بود گفت او از جبرئیل بود و با من طعم فرمودید که عبد الله بن جبرئیل با تو است گفت که محمد را
ببار تا بخود برسی نفی گفت استند ان لا اله الا الله وحده لا شریک له و استند ان محمد عبده و رسول الله در فرمود و گفت که سعاد
شده ای ایمان آور و یا من با تو بیایم و حق تو است تمام احکام با نفی گفت تو از پیش برو که من بیایم نفی بر رفت حضرت بیک کلام
سرمای ابو جابر بعین برسد و سه بار او را دو که یا ابو جابر و آن بعین جواب داد و بار چهارم جواب داد که بیک یا محمد و از
فرمود و در پیش نه گشته و عقل از وی زایل شده تا دم الحامش بمرز افکند گفت یا محمد چه حاجت دارد فرمود که حق این مرد بود
گفت ای محمد چشم من همان لحظه که خود را بخانه کعبه زبخت و دوریت دیدار زبختید دومی داد و الحاکم ابو جابر گفت هیچ
حاجت دیگر داری فرمود که بلی کول الله الا الله و افرا کسی را که من رسول خدایم تا بهشت رسی گفت ای محمد هر چه طلب فرمائی از
مال فرزندان و خان برم با گفتن این کلام طاعت نیارم الله را بدست نفی این ماجرا تمام پیش قریش بازگشت عبد الله بن جبرئیل با
جماعت قریش گفت ابو جابر را بکنند یا محمد میز ما بدو یا بشما را محمد را ناسزا میگوید و بنهان ویران تو اضع می نماید جبرئیل بدو
پیش محمد و مردم و بدین او را می بینم بر من آمدند و بدین بشمید و او بدیدند قصد ما بگرفتند و لیک گفت جبران تو فتنه بدو را
جبرئیل چشم و کیفیه میخواست از تو تحقیق کنیم پس با فاقان بدو رسی ابو جابر آمد و او را طلبید بدو ابو جابر سر وین آمد و ترسان کرد
و لیک گفت این چه حالتی است که در دولت افتاد و از محمد ابو جابر گفت این غم چون محمد بدو رسی من آمد و مرا از او جدا کردم
رفتم منکی عظیم نهاد و بودم در شتم که بر سر من غم خست تا منک در گردن نهاد و خشک شد و در ال آردم که آنچه محمد بگوید حق است
و شتم که ده سواد در زمان گشته دیگر با برادر خوانده همان قصد کردم همان حال بدیدم سیوم با که مرا بخانه حسین که منک بر گفتم
شیرید و دیدم عظیم که منک که از من خبر پیش می فرودخت و بنهاد دست سم چون غیل و بر یکدیگر می رسید و در گفت و بی

بر تو جواب ده محمد را حقش و آن کن اگر بخدا ای محمد سوگند است که ترا با بنی شهاب پاره پاره کنم پس من پس
 روگردانم ایشان چون سخن از او بشنیدند گشتند تو معذوری بوجمل بر ما وجود چنان دلایل و شواهد که میسر بود
 نمی آوردان بعد بصلی من شب و میدی من شب **و ذکر وقایع سال ششم از نبوت حضرت**
صلعم ارباب سیر و تواریخ آورده اند که چون کفار قریش دیدند که صیت اسلام در قبایل عرب شمرند و در روزگار قریب
 صلعم ترقی می باید جسد و غضب و عداوت ایشان مضاعف گشت لیکن بر سر آوردند اندک نزدیکی بطلب حاجت
 آنحضرت میکرد و بنی ثعلب و بنی عبد المطلب در حاجت مساعدت نمیدادند پس هم صنادید قریش پیش ابوطالب آمدند و گفتند که از تو
 کار با ما ملین برادر زاده تو بخوانیم که در تازمانی که تو را شیم که آنکه عیب الهیه ما کنند و این سخن از مجلس خود مسبار تا بقتل
 ابریم که در دین ما و تو مخالف است با آنکه جنگ ما را آماده باش و تحقیق بدان که بزرگ برادر زاده تو بخوانیم که در تازمانی که تو را
 نکشیم که آنکه عیب الهیه ما کنند و این سخن از مجلس ابوطالب بر سر افتد ابوطالب کس فرستاد و صهر صلعم را طلبید و گفت
 قوم تو آمده بودند و در مهم تو مرا وعده جنگ کرده اند اکنون بر نفس خود به ششای مخلف کن و او در مهمی که مرا و ترا طاقت
 نداریم و زبان طعن ایشان دست مجودان ایشان در کش سید عالم صلعم کمان برد که در خاطر ابوطالب درآمد که
 حاجت او کند و ویران کند کفار عاید آنحضرت جواب داد که ای عم ایخه من کویم با هر خداوند تعالی است که در تقویت کی ترا بود
 و اگر نه عوان را باز و نصرت است بر ابراست این گفت و از مجلس برخاست و روان شد ابوطالب را رفت اندک گفت باین
 خنی باز کرد و پیغمبر گشت ابوطالب گفت تو بکار خود مشغول باش بجز آنکه تا من نماند با شما نیست آن تو اندک بر تو دست
 باشد پس ابوطالب بنو ثعلب و بنو عبد المطلب را جمع کرده از صورت حال واقف گردانید و ایشان در باب محظوظ و حمایت انور
 معاونت خواست همه حاجات نمودند حتی کفار ایشان از روی محبت و تعصب موافقت کردند پس ابوطالب هم صلعم و صاحب
 و سایر بنو ثعلب و بنو عبد المطلب در شعب خود در آورده و مکر ابوسب لعین که مخالف نمود و در میان و دخول ایشان در شعب
 در اول محرم سال ششم از نبوت بود مشرکان قریش چون از منبری و قوف یافتند با یکدیگر عهد بستند که با بنی ثعلب و بنی
 منکر و مبادیه و مکالم نمایند و ایشان را در هیچ امر با باری نمانند و آنکه از ایشان هیچ جز نافع گیرند و میان ایشان صلح
 رحم نمود الا بر قتل محمد و عذبه نامه درین افروختند و معمره کرده در خانه کعبه بیا و بکشد و کفار ایشان را در آن شعب محاصره کرد
 و مرگاد که یکی از ایشان همه مهمی سپرد و نامه ای از او بجهت می نمود و اهل بازار را گرفتند که هیچ با ایشان نفرودند و بکشد
 که هیچ آفریده طعام با ایشان فرودند مگر بعضی از خویشان که صلح رحم بجای آورده بر بنی ثعلب نیکو خویشان خود که
 در شعب بودند میفرستادند و اگر قریش را حسب رتبه ایشان را در جرم منع بکردند و ایشان در آن شعب بعبادت و تنگی
 گذرانیدند تا قریب سه سال پس بنو انیال ایشان بکشدند تا آنکه اکثر از قریش از عهد ایشان گشتند درین شایع سباحت
 و تعالی ارضه را فرستاد تا بران عهد نامه رفت و هر جا که قطع صلح و کفر و ظلم بود بخود و هر جا که نام حضرت با رعایت
 بود بجا آوردند و پیغمبر صلعم بوحی الهی معلوم نموده ابوطالب را از آن حال اطلاع کرد ابوطالب گفت پیغمبر آفریده بخدا نمانی
 و تو مرا دروغ نگفته تو از کجاستی فرمود که حق عزت من است و ابوطالب گفت خدای بر حق است و من گواهی میدهم که

که در وقت میکوی الحاق ابوطالب با جمعی از یاران خویش از سبب بیرون آمدن ابو جهم و قوم بنده شدند که وی تنگ آمد محمد بن
 ابی طالب ابوطالب بیامد و در حجره نشست و گفت ای قوم قریش برای منی آمد که صلح همه در آن است آن عهد نامه
 بسیار بد گفتار آن عهد نامه حاضر کردند ابوطالب گفت این عهد نامه بچه شماست گفتند است گفت محمد را چه حجب کرد که خدا بیجا
 ارضه را برای عهد نامه شما تسلط گردانده تا آنچه ظلم و جور و قطع صلح را از آن خورده نام خدا بیجا با باقی که است که روی درین
 اخبار کاذب باشد ویران شما سازم خواه که بشنید و خواه که نازید و اگر صادق بودیم پس است شمار که از مضمون این عهد
 نامه در گذرید که گفتند ای ابوطالب اضاف وادی پس آن عهد نامه که است و در میان بود که پیغمبر فرموده بود قریش شده
 گشته و سر را در پیش افکندند پس ابوطالب با یاران خود در میان استار خانه کعبه درآمد و گفت اللهم انصرنا علی من ظلمنا
 و قطع احسانا بعد از آن نشست و درآمد الحاق مطعم بن عدی بن عبد مناف و شام بن عمرو و زبیر بن ابی و ابوالجهم بن شام
 بن کننه و یزید بن ابی جحیفه قاطع عادی و اکثر قریش با ایشان موافقت نمودند مطعم بن عدی این عهد نامه را بار و بار در الحاق
 سلاح پوشیدند و متابعان خود را سلاح ساخته پدر شیب آمدند و بنو شیب را بر و ن آمدند و در قریش مسلح بنوا
 گشت اینصورت در سال دهم از بنوت واقع شد و درین سال یعنی سال ششم از بنوت حبه عدیه شکر بر شکر روم بکسرید و کذا
 قریش ازین حبه رسد و ما کرده با مسلمانان گفتند شما و در میان از اهل کتبه و ما و فارس بیان از اهل کتبه استیم هم جهان
 که یاران و برادران ما که فارس را میارند و برادران شما که در میان آمد غالب شده ما نیز با شما و روز جنگ غالب خواهم
 مسلمانان ازین جهت ملول شدند حق تعالی اینه فرستاد که اهل غلبت الروم با و ذی الاضنه و هم من بعد علیهم سخیلون بوضع
 سین ابوبکر صدیق این را در مجمع قریش خواند گفتند این کلام محمد است ابوبکر گفت خداوند تعالی و رسیده کفار قریش گفتند
 که در می بندیم با تو که در میان بر فارس بیان مرکز غالب نشود پس اهلین خلف ما ابوصدیق کرد و است تاشش سال که اگر در میان
 بر فارس بیان غالب آیند پادشاه شتر جان بدد و اگر ابوبکر بدستد چون صدیق از پیش کفار بر نوز و حجاب بازگشت و است
 از آن قصد که ساخت صحابه و رعایت کرد که در جماعه را تعیین کرد و بی جبر بوضع در امتعه عرب و در از ستمانه بود است
 شاید که درین مد که تو کربسی و مسلمانان غلبه حاصل نشود و اینصورت پیغمبر صلعم عرض کرد که حضرت ابوبکر فرمود که بر دست تر
 افرا می و در مدینه زیاده کن ابوبکر صدیق پیش اترفت و گفت مد را زیاده میکنم و در شتر نیز می افراهم بعد از سال
 شتر را بعد از اس قرار دادند و ضامن از یکدیگر گرفتند و در روز بدر که مسلمانان بر کفار قریش غالب گشته خبر رسید
 که در میان بر فارس بیان غالب گشته ابوبکر صدیق را شتر از ضامن ایا که فتنه نزد حضرت سید عالم آورد و حضرت از انقضای
 فرمود **که در بیان و قلیع سال دهم از بنوت حضرت بنو سب** در سال دهم از بنوت ابوطالب
 وفات یافت ارباب سید آورده که چون ابوطالب مریض شد مرض موت قریش عبادت وی درآمدند و بعد از پیش
 گفتند با ابی طالب کسی نزد برادر زاده خویش نفرت تا از بهشت حبه برای تو نباشد که موجب شفاعت شود ابوطالب
 شخصی را نزد آن سرور فرستاد برای آن معلم شخص آمد و گفت یا محمد عم تو ابوطالب سب که بود و من سب و ضعیف و بشارت
 جمیع از طعام و شتر بهشت برای من نفرت که شفاعت من از آن حاصل شود و حضرت صلعم در جواب فرستاده ابوطالب

سید گفت ابو بکر صدیق رضی الله عنه در مجلس حاضر بود گفت بدستی که خدا تعالی طعام و شراب بشت را بر کافران حرام گردانیده و فرستاده
 ابو طالب باز گشت و صورت حال را وی گفت سید عالم صلی الله علیه و سلم از غلبه شخص بخانه ابو طالب آمد و بر بانیان
 و بی شجاعت و فرمود که با غم خدا را خیر خیر و ناماد در حال صغر را گفته اند و می و در چنین سیر حمایت من بجا آورد یا
 اکنون ای عم ما بر می گفتن کلمه لا اله الا الله و حده لا شریک له تا روز قیامت از نزد حضرت عت حجت سازم و بدو بخ
 تروی ابو طالب گفت بدستی که سید عالم که آنچه تو میگوئی درست و در اینصورت میگوئی و بگوای منی و الله که اگر نه خوف آن که دشمنی
 که ترا بعد از آن سرزنش نمایند و بگویند که عم تو ترسیده از موت سرایه مسلمان شدی می جسم ترا بکشتن این کلمه روشن ستایی
 و درین باب این آیات خواند **شعر** دعوتی ز علت انگ ناصحی و لقه صدقت و کنت فیه امینا اطهرت دنیا قد علمت با
 من جن را و این البرقه دنیا ای که نهی عجب الطلب حاضر گردانید و بجا فطرت و حمایت و نصبت نمود گفت باید که متابعت و متابعت
 محکم سید و سحر این اشیاء بود تا فلاح و رستاید سپهر صلعم فرمود که ایت را وصیت مبتعت سبکی خود و مخالفت می و رزگفت
 اگر در حال صحر این مباحثه سبک کرد و الله که متابعت تو سبک کردم لیکن مرا که دوستی می که که گویند ابو طالب و در حال صحر مسلمان نشد
 اکنون از سر بخیز و ترس موت مسلمان شد و بجزایر مجلس برخواست و بخانه رفت بعد از آن علی رضی الله عنه ابو طالب فات
 حضرت صلعم چهره کرد و اندک گفت ان عمل الشیخ الصالحات انسر و در کردی سید الحکامه صلعم رضی الله عنه فرمود بر و غسل و
 بکشتن او کن چون رضی الله عنه علی از آن امور فارغ شدند آن سر در چهره کرد سید عالم صلعم همه از خانه ابو طالب سیر رفت و
 می گفت ای عم صلعم رحم بجا آوردی و در معاونت من تسلیع تقصیر نکردی خدا را خیر خیر و ناماد و الله که بعد از آنکه ابو طالب با
 دفن کرده و صلعم بجای بازگشت و چند روز سپرون بنام و سپر نه برای می امرش میخواست صحابا را چون معلوم شد که
 حضرت بجهت ابو طالب استغفار نکند گفتند ما جرای برای ابایی خود و امرش نخواستیم حتی آیه فرستاد که ما کان للبی و الذین استوفوا
 الی یقف و لا یشرکین و لو کانوا اولی قربا الایه و سم درین ماه سه روز از فوت ابو طالب حدیثی سه دفات یافت و او شصت و پنج
 سال بود و او را در موضع حج و دفن کرده و او را سید عالم صلعم برای این دو مصیبه متعاقب بیارند و سنانک و حقیق
 کشت چنانچه از غایت حرف از خانه کم سپرون می آمد و این سال عام الحزن خوانده کار دست جو و جفا و دراز کرد و در خانه
 روزی آن سر و بر مجمع قریش بگذشت یکی از سفهای قریش خاک بر سر و روی آنحضرت پاشیده سید عالم صلعم بجای باز
 یکی از خست آن وی بدر آمدن حال دیده برست و خاک را از سر و روی آنحضرت دور سبک کرد و سبک است سید المرسلین فرمود
 که ابو طالب زنده بود و قریش ندانند که مکر و سی من ساند منقول است که ابولهب چون دهنست که قریش را از اسایند
 بحضرت از حد گذرانیدند و نزد آن سر و رفت و گفت بکار خویش مشغول باشم بجز چه در زمان حیات ابو طالب قیام می نمود و با آنکه
 من به قیام غایب و غری سوخته که تا من زنده باشم قریش دست بر تو نیندازد قریش چون از این معنی واقف شدند از وی استغفار
 کردند که مکر از دین خود بگشت گفت از دین عبد المطلب بگشت ام لیکن حمایت بر او زاده خود می گفتند خوب میبینی و صد رحم
 بجای می آوری پس سید عالم روزی از چند بام دعوت اشتغال می نمود و کس تعرض بحضرت نداشت و سید ابولهب
 ابولهب تا روزی ابو جبل و عتب بن ابی امیط بر نزد وی آمدند و گفتند از برادر زاده خود به پرس که جای عبد المطلب کجاست ابولهب

و گفت ای محمد جای عبد المطلب کجاست فرمود که اینجا که قوم وی اند از بولب با او جمل و تشبه گشت از وی پرسیدم جواب داد که عبد
 با قوم خود است ایشان گفتند که مدعی وی آنست که عبد المطلب در دوزخ است پس ابوبلر بنزد او سرور آمد و گفت ای محمد تو
 میگوئی که عبد المطلب در دوزخ است بنحصر صلعم فرمود که اگر ای او در که بر بند سب او مرده و دوزخ است ابوبلر در ششم شد و دست
 از حمایت آنحضرت باز داشت و با کفار و کفر در این احوال از آن سید ابرار شریک گشت چنانچه حضرت در کتب است بود و عزم
 به قبیله بنی کبرفت و امانی انجاء دعوت نمود پس در جای مذکور در ماه شوال این سال از انجاء طایفه و قبیله لعیف رفت
 زید بن حارثه ملازم آنسر و روبرو داشت باز و در طایفه بسر برد و شرافت و قبیله را با سلام دعوت نمود و قبول کرد و نزد
 سغهای آن قوم از عقب آنحضرت میرفتند و دست نام میدادند و سنگ بروی می انداختند و با هم با کشتن را خویش گشته
 و آنکه آنحضرت بادل برایشان خاطر مخزون از قبیله تحقیق بسر رون آمده توجه کرد که دست در سر را با بی بود و از آن وسیله
 آنسر و در آن باغ در آمد ایشان در پیش آن باغ بر بلند یال نشسته بودند و نمیدیدند که قتیق با او چه کردند و عالمیان در آنجا
 درخت انکوژ نشست و دست به عابر داشت که ای خدا سزای پرستش من ملکیت و ناله میگویم درگاه تو از ضعف قوت خویش
 مدله و خواری که از مردم میکشتم نزد تو ارحم الراحمین تو بر و کار صریح و کسب لایحوا لا تقول الا با اعدا الله تشبه آنسر و
 بآن حال دیدند عرق خویشی که که اعدای غلامی داشتند از غایت عداس نام ویرا طلبیدند و تعدادی انکوژ بوی دادند که نزد آنسر و بر طلاق
 چون انکوژ آورده پیش آنحضرت نهاد سید عالم صلعم دست مبارک با نظرف در او رو و گفت بسم الله الرحمن الرحیم و انکوژ تناول
 کرد عداس گفت بخدای سوگند که این کلامیت که درین دیار از کس نشنیده ام حضرت فرمود که چو سی تو از کلام دیاری و بر چه دینی
 گفت غلام نظایم از اهل بنوی آنحضرت فرمود تو از شهران و مصالح یونس بن ماتی عداس گفت تو یونس بن ماتی را چه
 میدانی فرمود که وی برادر منست او پیغمبر بود و من پیغمبر عداس پرسید که نام تو چیست آنحضرت فرمود که نام من محمد است
 عداس گفت درست که من مصطفی تو را بنحیل دیدم که خداوند تعالی ترا با اهل مکه فرستاد ایشان تقیاً و تو گفته و ازین
 خود خویش گفته و ترا حق تعالی انصرت و هدایت کرد باز رسی و دین تو همه روی زمین بیکه و اکنون طریق خویش را تعلیم کن گفت
 که اشقار جنت تو میکشتم خواجه عالم صلعم ایمان بران غلام عرض کرد وی مسلمان شد و سر و دست و پای آنسر و بر سید
 برادران از دور آن بدیدند بایکدیگر گفتند این غلام را از راه برادر چون غلام باز داشت از وی پرسیدند که نزد آن تو
 میکنی و چرا دست و پای او را بر دایمی گفت مرا از سر برادر دادید که همه را ندانند گفته و حکم تر قریب داد و ازین خو
 بیکانه ساخت و او را ندانند که چون بنحصر صلعم از انجاء روان شد موضع سید که از ابطین بخیله میگفتند و از انجا تا یک شب است آهوا
 بود و آنجا توقف فرمود تا شب درآمد و آنجا مشغول شد اتفاقاً از جن ارضیین بدان موضع رسیدند و از قرآن خواندند
 خواجه کایات در نماز شنیدند توقف نمودند تا حضرت از نماز فارغ شد انجاء خود را بر آنسر و در ظاهر ساختند ایشان را با
 ایمان دعوت نمود و توقف ایمان آوردند حضرت بنوی صلعم فرمود که چون بنزد آن خود در وید قوم خویش را با سلام کنید و با
 من بدانسان ساند قبول کند چنانچه بیکدیگر و او از هر قفا که ایک نفر من الحی سمیعون القرآن فلا حضرة قالوا الضنوفه فافض
 و لویا فوهم مندرین ازین قصه حسبه سید بود آنحضرت بهند و در بطن نخله میقیم شد چون خواست که توجه کند شد و دیدن نماز گفت

عظیمی شنیدم چنانچه رسیدم که اقامتی بآنسور رسد و چندان غلبه کردند و نرسد و که سواد بسیار میان من و او حاصل شده بود
از آن هم چنانکه قطعهای بر منقطع شوند ایشان بسیار انقطاع کردند و میرفتند چون صبح طلوع کرد و پنجمین مرتبه پیش من آمد و گفت
چرا دیدی که منم رسول الله و آن سید دیدم که جامه سفید و خود سجده بودند و فرمود که اینها جنی فصبین بودند و از من جدا گشته
زاد ایشان استخوان و سر کین من قرار کردند و ایندم گفتم یا رسول الله استخوان و سر کین ایشان از چه کفایت کند انقدر گوشت که از آن کجا
خزده باشد حق تعالی بر آن استخوان برویاند چه ایشان من الله علم **ذکر وقایع سال یازدهم از بعثت پیغمبر صلی الله**
علیه و سلم ارباب سیر و تواریخ آورده اند که سال یازدهم از بعثت حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم انصار در
بود و رعیت که سید عالم صلعم رسالت در موسم حج که مردم از اطراف و قبایل زیارت خانه کعبه می آمدند خود را برایشان عرض میکرد
و با سلام دعوت می نمود و در سال یازدهم از نبوت آنحضرت صلعم در ایام حج موصیعه بنی ستماء بود که ناکاه کرد و سی اهل مدینه از بنی قریظه
خارج بانسور رسیدند بر سید که شما چه کنید گفتند ما از قریظه خدایم از اهل مدینه حضرت فرمود خطبته شنیدید تا بشنید
گویم آنچه است بشنید آنحضرت ایشان را دعوت با سلام فرمود و قرآن برایشان خواند و ایشان از پیروان مدینه شدند و بودند که
این زمان وقت بعثت پیغمبر است همان است چون سخن آنحضرت شنیدند یکدیگر گفتند یکدیگر سوگند که اینان پیغمبر است که پیروان میکنند
وقت غنیمت دارند و بویایان را دید تا کسی از اهل مدینه بر نیامد بوقت که پس مسلمان شدند و ایشان شش نفر بودند سعد بن
زاره و عوف بن حارث رافع بن مالک قطیبه بن عامر جابر بن عبد الله بن اسیر جاثلیق بن عاصم و حکایت شد
عالم با اهل مدینه گفتند و مردم را با سلام بخوانند و ذکر آنحضرت در مدینه فاش شد و الله اعلم **ذکر وقایع سال دوازدهم از**
بعثت پیغمبر صلی الله علیه و سلم اکثر علماء بر آنند که معراج آنحضرت در ریح الاول سال دوازدهم از بعثت واقع
شد و یاران اخبار بنو جیفین روایت کرده اند که سه ور عالمیان در خانه ام نایضت ایضا طالب بر فراش خود بنشیند و بود که
چهره سال آنوقت یا محمد چهره نیکو بد رستی جبار تر از آنکه بدست چهره سال آنحضرت گرفته اند از آن خانه بیرون آورده و دید که بر آن
ایستاده است و آن مرکبی بود از ستره خرد تر و از دراز گوش بزرگتر و پیش چون روی اومی گوی که شما من چون گوشه افلاک و گوش
چون کردن شتر و سینه او مانند ستره و سم او چون سم پد و دمش چون دم شتر بود و دو بر دوش و زینش از زینهای میسینه
بر روی لبه چهره سال آنحضرت را گفت یا محمد سوار شو پس چهره سال که بر آن را و میکانیل عیان و بر گرفت تا آنحضرت شد انگار
چهره سال بر زمین و میکانیل بر آید با جمعی از ملائکه از پیش و پس آنحضرت روان شدند تا بسجده اقصی رسیدند چهره سال آنحضرت را از بالا
فرود آورد و چون آنحضرت به سجده اقصی درآمد و اوج جاعلی از آن بسیار آنحضرت سلام کردند آنسور در آن چهره سال بر سید که ایشان
چرا گشته چهره سال گفت اینها را در آن توانم بچرخان سابق پس آنحضرت فرمود چهره سال پیش رفت و دو رکعت نماز کرد و او
سجده با ملائکه پیش در آن افتادند و چون از نماز فارغ شدند چهره سال آنحضرت موضوع صحفه برد آنحضرت معراجی نمود و با ملائکه ملائکه
از آنجا با آسمان عروج مسی که در آنجا از آن چهره سال سر و رانبار بر بر خویش برداشت و با آسمان اول سانه و در بند و برادر
یکایک موکل است اسماعیل نام و در آن روز در فرشته در فرمان این گفت یکت چهره سال جواب داد که چهره سال و با من محمد است باز
پرسید که در اطلیه ده گفت ارباب پس در آن کتبش و با آسمان دنیا بر آمد و چهره سال پیشین در برابر بال خود می برد تا آسمان میفرم

در سما به تفتاح و جاب سوال بدستور آسمان اول اقع میشود لکن کاه سرور بر سرده المنتی بوده جیستی بدک موع با نیند
سودنیز بر ملک مانند پروانه بر دآن بود و دو مقام جبرئیل و سلطان و دخت بود لکن ه جبرئیل آنحضرت بخت السعور را در
خانه است در آسمان منعم مخلوقی خدای کعبه روز روضه انداز فرشته زیارت آنکاه فی ایند که دیکو فبست بدانش آن میرسد قصه چون
از سرده که نشست جبرئیل گفت یا محمد پیش باش که تو کرامی تری نزد خدایا از من پس حضرت روان شد و جبرئیل از عقب می آمد تا به
حجاب از پشت رسید به جبرئیل آن حجاب را تحرك ساخت گفت نیک گفت جبرئیل و با من محمد هست که از دوری حجاب گفت
اکنده بهر اکنده بهر از دوری حجاب خطاب که کصف خجیدان کعب را کعبه نگاه میگفت باشند آن لاله الا الله و از دوری حجاب
که صدق عید انا، اسلمت محمد ملک دیکو گفت جی علی الصلوة جی علی الفلاح مذا که کصف عید اید و علیا عید اید لکن ه کار از دوری حجاب
دست پروان آورد و آنحضرت را بر داشت جبرئیل لب تاب اندر و گفت ای جبرئیل در چنین موضع از من جدا تخلف میکنی گفت
یا محمد و ما ناله مقام معلوم اگر پیشتر از من میرود مسوز من پس آنحضرت شهادت روا شده و حجابها از ظهور قطع میگردد تا مفاد حجاب
بکشد که غلط سر حجاب با الضد سال راه و ما بین سر حجاب با الضد سال راه است لکن ه براق از رفتار باز ماند و فریضه سطر شد که روز
او بر روز افتاب غالب بود آنحضرت را بر آن فرشت که مذکور است تا پای عرض غیظم خدا کند که می رسید پس حضرت غمت در
مزار فوت فرمود و یکا محمد آن منی دور رفوت پس در رتبه حاصل نمیداد برادر اید رسید و از آنجمله بته قید رتبه نمود و از آنجا
نخلوت تاب قوسین او دیند که جانچه حق تعالی میفرماید که تم و دنیا فیترا لکنان قوب قوسین او دینای قرب منزلت لاله الا الله فیت
ای مسجد الله تعالی لکنان تاب قوسین او دینای است از تاکید فریه و محبت فاجی الی عبدی یعنی عبدی گفت بانه خود
آنچه عمار در بیان اوجی سخنان است بعضی گفته اند اقرب لبعوالبنت که تعیین نمایند چه نسبت یکا از آنرا که در راه طهاران
بودی بهم بیان فرمودید و بعضی گفته اند که در حدیث وارد شده حسب نسبت یکا فریضه زمانای محمد و دووم خواندن سوره البقره
اکنون مانده و حرام خود محمد غبار شرک معقود و مغفور شود و بعد از آن آنحضرت علم شد که بخت الحیات البارات الصلوة الطیبات
حق تعالی خطاب فرمود که سلام علیک میا البنی در رحمة الله و بر کاه تا آنحضرت فرمود السلام علیا و علی عباد الله الصالحین لکن ه ملائکه
استهمدان لاله الا الله احد و لا شریک له و استهمدان محمد عبده و رسول بعد از آن را آنحضرت و امته و هیچ نماز فرض شد که از آن
کشت در اجبت جانچه رفته بود باز شت تا بر سر جبرئیل رسید جبرئیل گفت بشارت با و مرا ترای محمد بدستی که تو بهترین خلوق خدای
و ترا شت بر تبه رسانید که افریده از رسانیده بود و نه ملک مقرب و نه نبی بر سر بعد از آن جبرئیل آنحضرت را به پشت برده و منزل
در جات جانچه را بوی نمود و حور و قصور و غلغله و دلان و اشجار و انوار و انهار و ب طین و یاجین و حیاض و نبش را تمام شده که نگاه
دور رخ را بر سر و در عرض کرد که انان سلاسل و حیات و عقارب و زفر و شقیق و وجه جمیم عساق نظر آنحضرت را در آنکاه ملک
دور رخ را دید و رفایت ترش روی و غضبناک گویند در آنشب آنحضرت را با قابض ارواح ملاقات واقع شد گفت یا محمد بشارت با و ترا
که در شبانه روز با حضرت حق تعالی چند نوبت با من خطاب میکند که با نه محمد اسان اسهل کب لکن ه آنسر و با جبرئیل کانه
امینا فرود آمده و از خلق آن آن قوا چهار ساعت بود و الله اعلم از من عباس در دست که بهر صلوة صبح آنشب در حجره نشست ملک
و محزون چه میداشت که قریش را که نکند بنشدن کاه آنسر و با جبرئیل و جبرئیل لعین را که و بنش و در پشت و بر سبیل سمنه از آنحضرت

[illegible]

[illegible]

اور ادا داند و بنیاد سخن کند و گفتند امر محمد چنین شد که می رسید و اهل مدینه متابعت او کردند و نیز سبب که بر غالب شود
 فکریانیکو درین باب می باید کرد و می گفت اورا محبوس باید کرد و در خانه زباید و در او کربا و در آن خانه ملاک شود و شیخ بعد از آنکه این
 بیت زیر که چون قوم او چون جنبه دار شوند ویرا از دست شما خلاص سازند می دیگر می گفت اورا از میان که سبب برین باید
 کرد تا هر جا که خواهد بود بجای بگفت پس بیت اگر اورا از میان خود پس برین کنند که کرد و مردم سخن وید و فلفله شوند و با او بخت
 کنند و اتفاق موده بچک شما ایند انگاه ابو جبریل لعین گفت راسی من نیست که از تر قید جوایز و لا در حسی استیا کنند و بهر کی شمشیر
 بران بدست فاسر او و نه و هم یکبار شمشیر بروراند و ویرا بقتل آورند تا خون او در تمام قبایل متفرق شود و بنو ماسم را قوت
 معادست با تمام قبایل خود و لضررت او راضی شوند و مایه بدسیم و خلاص شویم پس که یکدیگر بگفت راسی نیست که ایمر گفت پس جلد
 بران اتفاق کردند و از مجلس برخاسته و شمس آن هم بر خستند چنانکه بگوید او بکرک الدن کفر و الشوک و لکن کواکب او یکبار چو کماله
 از آن حال تب سید بران چو سرسل امین از نزد بابا الحالبین پس سید لرسید این و از حقیقت آن حال از حسیه و او را در اند گفت
 است و در جاذب خود که شرب می بود یکدیگر مکن چون تب و راه گفتار پستو بیکدیگر مقرر کردند و بودند بر سر ایلا حضرت جمع شدند و در
 می بستند که تا یکا حضرت رود در خواب رود تا هلاک کنشند پس صلعم بران حال مطلع شدند و عارضی را فرمود که کفر قصد قتل من باشد
 من از چار برون سی روم تو است و در جاده خواب من یکدیگر می بر پس من را بر خود پوش اول قویا و در کایات آن سجده خواند و رسانید پس
 عارضی بر فراش خاص حضرت کمر فرمود و در او رویش کشید و حضرت از خانه برون آمد و دست می خاک بر سر ایشان پاشید و برایشان
 بگفت و ان که کشکان باید خلاصه ویرا بدید و گویند ای کرم و من الناس من شیتیرا نفسا بتخارضا الله و درین باب نایا
 شد چون سرور از خانه برون رفت و سلامت از کفار بگفت بعد از بد تا شخچه برایشان ظاهر شد و گفت اچا اطرار چه یکدیگر گفتند
 مشط محمد گفت بخدا سوگند که محمد از خانه برون رفت و از پیش شما بگفت و خاک بر سر شما پاشید ایشان دستها بر سر خویش
 خاک الوده بود و خاک از ان افشاند و گویند بران که خاک افشاند و در جنگ بدگشتند و قصد کفر چشم بر شکاف و در بنادند
 و رنگی که حضرت شخشی دیدند بدید استند که حضرت است گفتند و بعد اینک محمد در خوابت بخاند و از بدید عارضه برخواست چون
 ویرا دیدند و استند که شخچه رست گفته بود از علی پرسیدند که محمد کجاست فرمودند اجم حیران و خجل شدند و تفحص حال معجز شتول
 شدند و دست از علی برداشتند العلم عند الله المعبود و مولو لوصول الی الی الطوب **فصل سوم در ذکر حجت حضرت سرور انبیا**
صلی الله علیه و سلم از کلمه معظمه بدینه طیبه و بیان وقایع و مذاکرات که حضرت را در وی تا زمان وفات
 ارباب سیر و علما را شنود و روایات بلاغت امین بر قوم خانه فصاحت قرین گردانیدند که چون کفار قریش از کفر و قصدی که در حاجت
 سید انبیا اندیشید و بود خواب و خاصه در حال و منفصل شده تفحص آن سرور شتول شد و شتول امین از نزد بابا الحالبین پس غایب ازین
 اند و فرمان کرد که ای سید عالم جریه و کار ساز بجزرت کن با حجاب مدینه متوجه شود و ترک وطن کن چون روز پنجشنبه رسید و کرم
 شد متوجه خانه ابو بکر صدیق شد چون اینجا رسید ابو بکر گفت بدر ما در مدینه بیا و آمدن تو در نیوفت از سرایا عظمی خود بود
 چون در خانه درآمدند فرمود که حق انعام را اذن بجزت بدید و ابو بکر گفت یا رسول الله ازین دو شتر من یک قبول فرمای حضرت فرمود
 قبول کردم به بپای تو قبول نام کار ساز یا سفر فرمود و عبد الله بن ابوبکر را نفر کرد که روز در میان قریش سیر بر او شب بغداد را فرستاد

نهار بدینسان ساد و راه بریا از قبله بنی و یک اوران بعد از این نقطه گشتند و بخت راه بریا باجرت گرفتند و دست ترزا باو
سپردند تا بعد از گذشتن سه روز بخار آورده و از وفای پدر و بست که آنحضرت اظهار روز تا شب بخانه ابو بکر بود و در شب سلیح صغیر
غرض اول بر و این شهران غیر شبیه با آن فینیک است از اینجا توجه سفر برون آمدند و توجه غار نور شود به جمع صلعم
از پای مبارک خود بر آورده و سه قدم میرفت با نشان پیر زمین با مذابی مبارک آنحضرت مجروح شد ابو بکر و او را بر دوش خیر داشت
بدر غار رسانید آنجا که گفت یا رسول الله نقطه توقف فرمای تا من و این غار روم که اگر اقی تو بمن اسد نه تو پس ابو بکر با مذرون رفت
غاری دید تا یک جامه خود را پاره پاره کرد و سوراخ را با آن جامه محکم کرد و اندو یک سوراخ را رسید با نشانی خود را در آن سوراخ
نموده آنحضرت سر مبارک خود را بر زانو ابو بکر نهاد و در خواب شد و در آن سوراخ ماری ابو بکر را بگزید از غایت در چشم صدیق
بر روی مبارک نشد و یکبار آنحضرت از خواب بیدار شد و فرمود یا ابو بکر چرا می گریه ای ابو بکر فرمود یا رسول الله که مذابی مرا از جگر
فرمود با من از سوراخ سپردن کن از سوراخ ماری برون آمد حضرت آنرا گرفت و ز سر خود را برون کشید آن زمر را از پای ابو بکر
بسیرون کشید گویند حق تعالی و دست نمیدان که غار بسیار دور و دور غار بر دبا بند جفتی که بر جستی حکیم است تا بیاید و در غار
استیاضت شد و در شب بیضه نمود و غلبت را از فرمود تا بر غار خانه یافت او را مذابی که شمشیر گان و صلیح آنست بد فقا
ابو بکر که مذابی است ابو بکر برون آمد از او پرسید مذابی که در دست کجاست گفت نیندا تم ابو جبل لعین طبعی که بر وی مایه و جانی که شود
از کوش افغان و آنکه قاقی بخورد بر دهنه و شخص بود استیاضت پادشاه ایشان یافتند و پادشاه تا بجایا که نور رسیدند و در اینجا
پادشاه نکند که مذابی گفت مطلوب شما ازین غار تجاوز نکند و درین وقت ابو بکر بر سر بعضی آنحضرت رسانید که یا رسول الله که یک
از ایشان در شب قدم گذاشتند و مرا بر سپند خواجگانیت صلعم فرمود که ماطفک با نیندا امده تا شما کجا چون بدر غار رفتند
که نشاندند که تران استیاضت خود بریدند از آن چون بجهت کوترا ن پرده غلبت را دیدند گفتند اگر درین غار رانده بودیم پادشاه
سجده کوترا ن نشکستند و پرده غلبت است که کشی کفار را از اینجا غایت خاسر بار شد ابو جبل لعین گفت تا من را بگوید و در
و سفلی که کس که محمد را با ابو بکر را بیاورد یا ولات کند که ایشان بجا آمد که او را صد شتر بدیم کفایان بب پوسه و تقص می بود
شبهوت پوسه که آنحضرت و ابو بکر چون در شب در آن غار بر دند سحرگاه شب سوم عبد الله بن رقیط و یکی بوجب و دعه
استر زاده غار ثور آورد و عامر بن قیس نیز سه پادشاه و از آن چهار تن یک شتر نشاندند و راه ساحل پیش گرفتند و فرستند
تا در راه منراف بر رسیدند آنحضرت بجهت ام عبد الله که نیت خاله خرا می گذارید که دوام معبد زنی بود عاقلان سال سرد خیمه خود
نشاندند و یکد ز را میانه کردی آنحضرت خرمه که کوش طلبیده تا کس رودی در جواب گفت در میان ما نقطه و تنگی است
و اگر شما را حجاب می کردم آنحضرت نظر کرد و کوس بند را و کوشید فرمود آن کوس بند چیست ام عبد الله گفت کوس بندیت
از عایه لا غریب است و بر جای مانده فرمود و دستور میدی تا ویراید و ششم گفت از پادشاه آنحضرت پیش کوس بند رفت
و دست مبارک پادشاهان او کشید و نام خدا بجا بر زبان آمد و فی الحال بتان و پادشاه شمر شد حضرت از ام عبد الله طریقه
طلبیده بدست منظر خود شیر و شمشیر اوان علی خیمه و او آنجا که شیر خود پادشاه مید و چند آن شیر از آن کوس بند لا غریب
که حاضران مکر نوشتند و نظرو فام معبد را بر سر حشره نزد و پادشاه روان شد آورده اند که سه افین مالک که از قبله بود

شنیدند و بود که بنحصر صلعم با ابو بکر از کربلا بر روی فتنه اند و قریش میگویند که هر کس محمد و یا ابو بکر بکشد یا سیر کرده اند و اصد
 شتر سیدیم درین اثنا یکی با او گفت که حال جماعتی را از دور دیدم که بر راه ساحل میرفتند سراقه بنا بر طمع خام فرمود تا از
 زمین نهند و نیزه را که فتنه سوار شده و تاخت تازید یکیشان رسید پیش سر در آمد و سرفراز بر زمین افتاد بر خاست و
 باز بر اسب سوار شد و میتخت تا چون بایشان نزدیک شد که یک نیزه پیش نهاد ابو بکر گفت یا رسول الله اینک
 دشمن ما را دریافت و در کربه بایشان نزدیک شد و آنچه عالم فرمود چرا که هر یک سبکی یا رسول الله از برای خویش میگیرم
 از برای تو میگیرم حضرت بجانب سرفراز نگاه کرده گفت که ای شتر اواز ناگهت کن یا کمال هر چهار دست و پای اسب
 سرفراز تا زانو بر زمین فرود رفت سرفراز فریاد برآورد که یا محمد و عاکن سب من خلاص کرد و مرا با شما هیچ کار نیست
 و شرط میکنم که هر کس که عقب شما می آید باز گردانم آنحضرت فرمود اللهم انک ان تصادقنا فاطمنا فرس و زمان توایم پس
 از زمین برآمد سرفراز با خود گفت که عفری که وی با ما خواهد گفت چون سرفراز بکشت هر کس رسید گفت سید این با شما بود
 از ایشان سرفراز و مردم را از عقب ایشان باز میگردانید سرفراز بعد از فتح که مسلمان شده منقول است که چون
 بن الحنیف آمد شنید که بنحصر صلعم با ابو بکر بکربلا آمده اند و قریش بر قتل سیر ایشان قصد شتر قول نموده اند طمع را
 بران داشت که با صفت سوار از قبیل خود بر روی فتنه در راه با سر رسید سید رسل تجان فاعل مغرور و دلف
 نمیکرد چون بریده بوی رسید فرمود که تو کسیتی بریده بن الحنیف حضرت متوجه ابو بکر شدند و گفت یا ابو بکر سر داور ما
 خوش شد کار ما اصلاح الله بعد از آن فرمود از کدام قبله گفت از قبله اسلام فرمود که سلامت یافتیم باز فرمود از کدام قومی از
 اسلام گفت از بنی سهم و فرمود بر روی که تیر فزیده چون حلاوة گفتار رسید را را را ملا خط نموده گفت تو کسیتی حضرت فرمود
 بمن محمد بن عبدالله رسول الله بیده گفت اشد ان الله الله و ان محمد رسول الله و اسر خلاص مسلمان شده در که
 با وی نام شرف اسلام مشرف شد بریده شب در ملازمه سرور سر برود چون باید او کرده گفت یا رسول الله بیدینه میرو
 باید که ترا لواصی باشم پس سوار خود را بکشت و بر سینه دیت و پیش من نشسته و بر میرفت آورده اند که در آن روز
 بن العوام با جماعتی از بخارا از جانب شام می آمد و در آن راه با بنحصر صلعم ملاقات کردند هر یک از سخر و ابو بکر را جای سجد بوسانید
 را با سبب آوردند که چون سر بر روی آمدن سحر صلعم و توجرا و بیدینه بکوس انانی انجا رسید سر روزی آمدند و در ملا
 کوه حره در سانبهای سنگ می نشستند و سطر مقدم شریف آنحضرت کی کشیده اند تا آنکه که افتاب گرم میشد بمزالت شتر
 مراجعت می نمودند تا از دور که سرور بیدینه خواست رسید الله بوفد و انتظار بسیار کشیده بجا نهادن خویش بازگشته
 بیوید بر بالا حضار بکار برافته بود که ناگاه از دور چشم او بر رسول و یاران وی افتاد که جاها سپید پوشیده می آمدند
 بیوید با فریاد برآورد که ای گروه خوبانک دولت و نجات و سعادت شما که انتظار کشیده اند رسید مسلمانان مدینه
 چون از آمدن انصاف فارو بکینه و قوت یافتند همه سلاحهای خود را برداشته و خور و بزرگ و ذکور و انات ایشان
 باستقبال سرور آمدند و بالا ای کوه حره با بنحصر صلعم ملاقات کردند و شرف دست بوسی آن سید عزب عظم مشرف
 گشتند و مبارک باد می گفتند و بانس و ابو بکر میگفتند او خلاص منین مطمین جوانان مدینه میگفتند جابن بنی اند و زما

و فرمودند و گفتند وید الم سلیم روز دوشنبه سیزدهم ربیع الاول از جانب راست مدینه بمکه قبا توجه نمود و در میان
قوم بنی عمرو بن عوف بن الحکموم بن المدهم نزول نمود و ابو بکر در محله شیخ بن حبیب فرود آمد بقویا چهار روز در خانه
عمر در محله قبا بسر برد **و ذکر وقایع سال از هجرت حضرت سید عالم صلی الله علیه و سلم**
اول سیر از مدینه که علیه مرتفعی رخصه در روز بعد از رسیده و در مدینه توقف فرمود تا امانت نامه مردم از قبیل انحضرت و انمود انگاه
از انجا بروی که مدینه توجیه فرمود و شب پادده را در میرفت و زور بهمان میبند مونسر و در محله قبا بود که علی مرتضی سید
پایه مبارک وید از پادده رفتن اندزده بود حضرت دست مبارک خویش را بران مالید و در زمان صحت یافت او را ده اند که بخت
روز جمعه بود که از قبا بروی که تا شب همدین در آید و برشته سوار میرفت چون بر بنی سار رسیده وقت نماز را در آستانه
فرود آمد خطبه در غایت فصاحت و بلاغت بخواند و مردم را بر تقویا و بیکوی تحریص نمود و نا رجمه کرد و ان خطبه لول جمع بود که
حضرت در مدینه خواند بعد از فراغ نماز از بنی سالم سوار شد بمکه و قبله که میرسید شرف آن قبله می اندک و چهار شتر امیکه فتنه
در بسته عا میفود که بر با فرود ای حضرت با یکی از ان قوم میفرمود و بگوید نا قدر که او ما مورست تا رسید بموضع که کون مسجد
رسول است شتر انجا را نوزد رسید عالم فرود آمد ابو ایوب انصار را پیشکش وید و گفت یا رسول الله من اقرست بدن موضع
از سائر نازل امکن تا فرخت ترا بمنزل خویش بر هم بجز صلح اجازت داد ابو ایوب غازی خطیم اندک رخت و بار انحضرت را
منزل خود برد و شتر را در انجا بماند و اول انسر و را در شیب غار مرت کرد و اندک انچه ملاحظه آن کرد که بر بالای انحضرت
بودن پادده است است عا و التمس نمود تا سید عالم صلی الله علیه و سلم در طبقه علی منزل ساخت و خود در طبقه پایین
تخلیل نمود و بعد از ان سال اول از هجرت خید العبد بن سلام نبش کجرت یوسف حمدیق علیه السلام میرسد و از جمله اخبار و اعالم
میود و مسلمان شد و کیفیت اسلام او است که چون انحضرت بشهر مدینه در آمد و مردم مدینه متوجه ملازمت وی شدند عبد العبد
بلازمه انحضرت شافت و چون مجلس غیر صلح را خلوت یافت گفت ای محمد سول از تو دارم که جواب انهارا نمیدانم مگر کسی که بفرست
باشی که انکه اول علامتی از علامات قیامت چه باشد دوم انکه اول طعام اهل مشیت چه خواهد بود سیوم انکه چه حجت فرزندان کاسی با پدرش
دارد و کاسی به پدر رسید رسول بوجی الیه معلوم فرمود و گفت اول علامت قیامت انش دو دایر باشد که خلافت را از مشرق
مغرب براند و اول طعامی که اهل مشیت خوردند زبانه جگر ماسی است که زمین بر پشت است و ان قطعه است معلوم بکوک و در
غایت که نیست و اما مشابست فرزند کاسی به پدر و کاسی مادر را نطفه است اگر آب امی مرد و بر آب منی زبانه پیشی گرفت فرزند
به پدر می ماند و اگر آب منی زن بر آب منی مرد پیشی گرفت فرزند با پدر مشابست پیدا میکند این سلام چون جواب سالی خود
شنید گفت ان شهدان لا اله الا الله و انک رسول الله و ارست صدق مسلمان شد انگاه گفت یا رسول الله هیو و قومی مبتدیان
کویند و میدانند که من سید و اعالم ام که برانند که من مسلمان شده ام و حق من بهتان کویند التمس است که بش از انکه سلام
من اشکار کرد و انجاست را طلب نامی و از حال من استفسار کنی پس انحضرت را در موضعی بهمان ساخت و میود در طبقه گفت
شما میدانید که من رسول خدا ام و شما اندک من در هستی مسلمان شو بگفتند ما نمیدانیم که تو رسول خدائی انحضرت فرمود عبد العبد بن سلام
در میان شما چه نوع مراد است گفتند و پیشوای ما و وانا ترین است فرمود اگر او مسلمان شود چه کویند گفتند عا که وی مسلمان

پسر صلح فرمود ای ابراهیم سلام برون ای بن سلام سرون آمد و گفت اشهد ان لا اله الا الله و ان محمد عبده و رسوله
 ای کرده بود به ترسید و ایان آمد مجله که شما البته میدانید که وی سوال خود است و گفتند دروغ میگوید انت شرا و جهلنا
 ابن سلام گفت یا رسول الله من پیش ازین گفتیم که یهود و مسلمانان کونین حضرت ایشان را از پیش خود و گردانید و سیدین سال اول
 از هجرت بود که حضرت در مدینه منجیه را بنا فرمود و ولایت که موصی که شتر حضرت در اینجا فروزده چنانچه از پیش گفته شد
 قضای بود از آن دو تیسیم که سید و سیدیل نام داشتند در حجر ترتیب سعد بن ابی وقاص بود و نیز صلح مدینه شغال طلحان
 زمین از ایشان کسبید و در اینجا کورستان مشرکان خوار بود و تا عمار کرده الخراج طرح مسجد کشید و ساختن آن مشغول
 شده و دیوار مسجد از خشت خام برآورده و سقف از شاخه خرما و ستونها از جوب خرما بود و قبله را جانب بیت الله
 رست کردند و سیدین سال بعد از قدم آنسب در مدینه بیکاه در نماز پیشین پسین و خفقن از دو رکعت چهار رکعت مقرر شد
 و تا مدتی شام تغییر یافت و سیدین سال اول از هجرت زید بن عمارت و ابو رافع را که فرستاد تا فاطمه و ام کلثوم و سوسه
 بنت زهرا را و اسامه بن مامور شد این بدین بیان از ایشان موجب فرموده رسول الله صلعم که فرستند و اینجا را اینجا
 بیرون آورده عبد الله بن ابوبکر سید عیال در برابر داشت و همراه ایشان بدین آورده طلحه بن عبد الله بن نوفل وقت
 بدین آمد و سیدین سال اول از هجرت در جاد و الا اول سلمان فارس مسلمان شد و کینه اسلام است که ابن عباس روایت میکند
 که نام وی ماسویه بن بدشتان بود از اولاد منوچهر بن ابرج بن فریدون و پدرش معتز و رئیس یک از قریه جصفهان بود
 و دیر باغیت دوست میداشت چنانچه یک خط او را سبزه و ن بر آمدن از خانه نمیکندشت تا که روزی از پدرش
 بنا بر مهمی ضروری مسلمانان جای فرستاد و گفت زود باز آئی مسلمان و در آن راه گذارش بکشد نصرا با افتاد و دید
 که ایشان نماز میکردند این دین و در نظرش خوش آمد چنانچه روزی از ایشان نشست و از ایشان پرسید که حاصل
 این دین چیست ایشان گفتند در شام مسلمان چون بخانه رجعت نمود پدرش از مکر گفت ای پسر تا این زمان
 کجا بودی مسلمان گفت چون بروی شتم بجای حقی رسیدم که بنام مشغول بودم آن دین بهتر از دین خود دیدم تا این
 زمان پیش ایشان بودم پدرش از ترس آنکه مباد آن دینی در آید مسلمانان مجوس ساخت و دین ایشان کار و ای ایشان
 میرفت سلمان خود را از بند خلاص کرده که رجعت و همراه کاروان ایشان رفت و از انصار اینجا پرسید که فاضلترین شما
 و در این چیست گفتند فلان اسقف که در کشته بطاعت مشغول است سلمان نزد وی رفت و گفت من طالب این دینم و
 میخواهم که خدمت تو میکنم و علم از تو بیاموزم و بطاعت مشغول شوم گفت و رای مسلمان در رفت و خدمت او میکرد تا او فاق
 کرد و شخصی دیگر قائم مقام او شد و او باغیت تعجب و زیاد بود و بدین با و یار سبزه بر چون او را وقت وفات رسید سلمان با و
 گفت اکنون مرا که جواب بگویی گفت در موصی شخصی است که باین طریق راه انداختی سپرد و پیش او برو چون او بدو
 سلمان موصول رفت و آن شخص را دریافت و حال خود با او گفت او مسلمان قبول نمود و چندگاه در علم از دست او و در سبزه برد
 چون او از پیشین وقت وفات در رسید سلمان و دیگر گفت مرا که جواب بگویی گفت منی بر دم کسی باین طریق دین سپار
 کند الا شخصی که در نصیبین است حواله تو باینکه من چون او وفات کرد سلمان بخصیصین رفت و آن شخص را دریافت و در خدمت او

در ایستادن بعد از آنکه مدتی و نیز در گذشت و در وقت وفات با سلمان گفت ترا بشنخ که در غم و به سکونت و در حواله مناسبت
 بعد از خورشید بنیاد بر وصیت او بمجرب برفت و آن شخص را دریافت و حال خود با وی گفت پس در خدمت او اصراف گذاشت
 و اوقات در طاعت و عبادت حق تعالی مصروف میداشت و در اینجا چند راس گاو کوسبند بست و در به خون و فانی او در سبیل
 گفت مرا حواله میکنی گفت و الله که گمان نمی برم که کسی بر طریق باشد و لیکن اکنون وقت ظهور سحر از زمان است و او در زمین برب محبت
 کرد و حجت بر زمین گذر که میان دو سنگ است باشد و نیکوای بسیار را بجاست و او را نشناختند و او را بگویند که صدقه بخور و بده
 بخور و در میان و فتنه او خاتم نبوت باشد اگر استطاعت دارد که با آن شهر را برادر چون باشد ثواب بر او مسلمانی چند که در غم و
 توقف نمود که ناکاه جماعتی از بنی کلب که بجا آمده بودند بر سلمان بگذشت چون ایشان را بدید گفت اگر مرا همراه خود بر زمین برب
 این گاو کوسبند بنما و هم ایشان قبول نمودند سلمان برفت ایشان را تا بود و با الفیاد رسید بنی کلب سلمان را یکی از یهود و فرستند
 بعد از چند که این غم آن یهود از مدینه بدین وید آمد آن یهود را سلمان را بست این غم لغز و فتنه این غم میبود و سلمان را بدید و او را
 سلمان مدتی که سال و چهار ماه نزد یهودی و با سبب رسیده بود که حضرت صلعم از کعبه بدین هجرت فرموده که روزی سلمان بالای نخلی
 بود و صاحبش بر زیر آن نشسته بود که سبب غم میبود و با بد گفت شخص از کعبه پادشاه است و دو غم را بفرستد و در قیام فرود آمده و
 او سر خندرج بر روی جمع شده و چون این سخن استماع نمودند کمال فرود آمد و پرسید که چه میگوید صاحبش در چشم آمد و طلبا بخت
 رومی سلمان نزد دکت ترا باین سوال چه کار بر سر کار خود بر سلمان بعد از استماعی باده خواجه جمع کرده است با کلاه بر گرفته بنی سید
 عالم برده گفت شنیدم که تو مرد با صلابتی و یاران تو غریب محتاج اند صدقه آورد و هم بفرستد صلعم صحابه را فرمود بخور و خود بخور سلمان
 گفت این یک نشانه است که زاهد غم و بیکهفته بود و باز گشت بعد از چند روز باز حسیه را و دیگر یکدست حضرت آمد گفت از صدقه
 خورد و در روز بدید او که دام آنحضرت با غنائم صحابه تناول فرموده با خود گفت که این نشانه دوم است باز روزی دیگر یکدست آنحضرت
 رفته دید که در میان صحابه نشسته بر آنحضرت سلام کرد و از پشت مبارک آنحضرت درآمد تا خاتم نبوت را ببیند آنحضرت را دست
 که مطلب وصیت و از پشت مبارک خود پسندت سلمان چون مهر نبوت را دید بدید پسید و بکسیت و حال خود از احوال با خبر
 بخش آنحضرت بیان کرد و سلمان شد آنحضرت گفت ای سلمان خود را از سید خود باز خبر پس با التماس سلمان صاحبش ویرا مکتب
 کرد و ایند بر آنکه سید تکل باشد بر زمین قرار گیرد و و جمل و قبیل و زبده چون این سخن استماع حضرت رسید با صحابه فرمود که سلمان را با
 کنید پس صحابه بر یکی بقدر استطاعت خود چند تنال تکل نشاندند تا سید تنال سخن بر زمین قرار گرفت بعد از چند که روزی از مال غنیمت
 مثل سید از سرخ نزد حضرت صلعم آوردند سید انام غم سلمان را طلبید و آن سید یویا و او فرمود آنچه برست او کن سلمان چون
 از زمین کرد و جمل و قبیل بود از سید خود او را کرد و از او سید و گویند که سلمان در زمان خلاف عمره باز با صفیان رفت و در زمان خلافت
 عثمان در دین سنه ثانی و تثنین در مدین یافت مدتی عمره و دین و پنجاه سال بود و یک سبب کثیر نام بود و الله علم عند الله العبد و
 و سید برین سال حضرت میان باران خویش عتقه و اوقات بست بعد از قدوم سبب و بدین سبب ماه پنجاه نفر از مهاجر و پنجاه از انصار حجت
 فرمود و مسجد عتقه بر او در میان بود و از ایشان است چنانکه میان ابو بکر و عمر و طلحه و زبیر و میان عثمان بن عفان بن جعفر بن ابی طالب
 گفت یا رسول الله میان یاران عتقه بر او بایست و مرا سبب بر او بایست و این فرمود با حضرت فرمود من برادر تو ام و دنیا و آخرت دهم در

[illegible]

بدین بزرگشت و مقصد این اسود و معتبر برین عزوان برسم تجارت با کفار که سپهران آمدند چون شکر اسلام داشت که کفار با شدند
 ایشان بابل اسلام پویندند **سیر حمزه بن عبد المطلب** و بعد از آن لاکه عبیده رفته بود و خبر رسید که جماعتی از بخارا قریش
 از شام بزرگشت متوجه کوفه شدند چون برین حال توقف یافت حمزه بن عبد المطلب را با سی نفر از مهاجر بقصد آن کاروان بستان
 علی سفید برای او ترتیب کرد و مسلمانان تا قریب بابل یافتند و بشکر کفار رسیدند و این قریب سیصد نفر بود و ابو جیل در آن
 میان بود و از جانبین حمیا فاکل شده مجرای بن عمر جینی که خلیف فریقین بود و میان ایشان ترویج کرد و نگذاشت که جنگ واقع شود
 ابو جیل بابل کاروان بگرفت و حمزه با اصحاب خود بدین مراجعت نمود **سیر سعد بن ابوقحاص** و درین سال سعد و قاص با بخت
 کس از مهاجر بقصد کاروان دیگر از قریش فرستاد و علی سفید و معاذ بن الکو و علم در آن شرکت و آنحضرت به سعادت که ارموضع
 طارکجا و زینابی ایشان بفرستند و چون بان موضع رسیدند بیکدیگر و پیش ازین قافله نگذاشته بود بالضرورت بدین مراجعت نمودند **و**
عزوه ابو سلمه سحرین سال دوم از هجرت عزوه بواسطه واقع شدن آن چنان بود که حضرت سید عالم صلعم علی سفید ترتیب
 سعدین ابو قاص داد و در مدینه سعد بن معاذ را خلیفه ساخت و تا دولت انظار اصحاب خود سپردن رفت از مدینه بقصد کاروان از آنجا
 که امین بن خلف حجی در آن میان بود و قریب صد کس از قریش با وی بود و دو هزار و پانصد شتر داشتند و بواسطه قریب پنجاه روضه
 رفته و هیچ دشمنی ملاقات نکرده بدین بزرگشتند **و ذکر عزوه دوششمه** سحرین سال عثرو دو شیرد و واقع شده و بستان
 عزوه آن بود که بیست شتر بویار رسید که ابو سفیان با جمعی کثیر از قریش برسم تجارت بشم سیر فوشت علی ترتیب داده بچهار بن بستان
 داد و ابو سلمه مخزنه می داد مدینه خلیفه ساختند با صد و پنجاه نفر از مدینه سپردن رفت تا موضع می رسیدند و چند روز
 در آنجا توقف نمودند و چون تحقیق که کاروان بگذاشته بود بدین بزرگشتند درین سفر بچهار صلعم عیاد قاص را با تواریب کینه نهاد و آنچنان که
 عیاد عمار ماسه و ریای درخت خراب بزرگ نخته بود و دوازده صلعم بر بالین ایشان گذاشته بود که قیام یازاب **و ذکر عزوه بدالاولی**
 و سحرین سال عزوه بدالاولی واقع شد و سببش آن بود که کرز بن جابر بن قهرانی ششتران بنجر صیحه امه علیه و سلم را از ناحیه مدینه
 براند چون حضرت معلوم شد لوازمی ترتیب فرمود که به علی مرتضی داد و درین حارث را در مدینه خلیفه سخت و خود با جمعی باران برون
 رفت تا بویار رسید که از سفوان میگذشت از لواجی بر و بدان چندان عزوه بدالاولی گویند و چون حضرت بدان موضع رسید معلوم
 فرمود که کرز گشته است لاجرم بدین مراجعت فرمود **سیر عبد الله بن جحش** در او نهمه جا و یار لاکه نهمه دوم از هجرت عبد الله بن
 فرموده حضرت متوجه بطن نگذاشته چون بدان موضع رسید چند روز توقف نمود و مترصد کاروان قریش بود که ناکاه کاروان قریش
 از جانب طایفه بطن بخار رسیدند و عرب الخضر می سرور الطایفه چون اصحاب بنجر صلعم دیدند بر رسیدند و مالیکه که گشتند که
 رود کوچ بایه نمود و طایفه اسید را از شکر اسلام حیلان بکجه سر خود را بر کشید و مسلمانان خود را چنان نمودند که قصد خود را ندانند اهل قافله
 خاطر جمع شد و گفتند اینها را بجهه گذاردن مسیه و نه شتران خویش را بجهه فرستادن و خود بطعام بکتن مشغول شدند و آن روز
 اول آن روز بود مسلمانان تر و دیر است که یا سوزده حبیب با سبج جا و یا لاکه برین بیکبار بر سر کفار نخواستند و اوفین سید الله
 اهل اسلام تیرا برین الخضر میز گشته شد و دو کس را سیر سختند و تمام اموال ایشان غنیمت شد و سیران اموال از حضرت
 رساله آورده و قریش چون برین حال توقف یافتند گفتند محمد را هر چه تمام راه حال که و ایند چون آنحضرت از طعن کفار واقف شد

[illegible]

وزیر سپهر بن العلام و سعد بن ابی و فاضل با جمعی از یاران بفرستادند تا خبر از قریش بگیرند و ایشان خبر نداشتند و شتران کیش قریش رسیدند
و دو غلام را بر سر کردند و نزد آنحضرت آوردند و آنرا در ایشان پرسید که قریش کجاست گفتند در پس این ملک می یعنی مدینه و در آن لغت
باز پرسید که چه خبر است از ایشان گفتند بسیار آمده و ایشان را به تحقیق میدانیم فرمود سر روز چند شتران کیش میکنند گفتند روزی اندر روزی رفته
فرمود و از شتران که آمدند و از آن خبر زیاد و دیگر پرسید که از اشراف قریش که همراه آنکه گفتند عتبه و اسبیه و ابوالنخسر و ابوعکرم و ابوجهل و
امنه بن خلف و عمر بن عبد و عباس بن عبد المطلب و نضر بن حارث حضرت صلعم روی با آنهاجا آمدند و گفتند که جگر کونهای خود را پیش
شما انداخته اند و آنکه که چون قریش در منزل خفته نزل کرد و نزد حم بن الصلت از بنی عبد المطلب و در خواب دید که مردی بر سر پستی نشسته می آید و با
او شتران است و میگوید که عتبه و اسبیه و ابوجهل بن شام و امیه فلان فلان گفته اند که عتبه از آن کار و بر کوهی است و شتران نشاند
حج خیمه از خیمه قریش نماند الا که شتران و وی با بنی افادین و واقعه با جمل رسید گفت این سحر و دیگر است از بنی عبد المطلب رفته
باشند که بدانند که مقتول است و چون بوسفیان کاروان از محل خطر گذرانید کسی نبرد و قریش فرستاد که شما بجای قریش کاروان خود
بسپارید و آنکه بودید کاروان خلاص باز گردید و معروض محمد شود با جمل گفت بجز اسو که که با ما نماندیم تا بدر رویم و سر روز پنجشنبه
و شتران کیشم و اطعام طعام کنیم که شتران شتران شتران و زنان بختی سه و او که نماند تا او را خط مشک با با طرف قابل عرب
مشتکر کرد که هر کس بعد از این از ما ترسان باشد و سخن با جمل با بوسفیان رسید گفت واقعه با ما عمل خبر بن شام بعد از آن که بوسفیان
ملحی شد و با ایشان سید رفت آوردند که حضرت صلعم بنا بر صواب دید حساب بن المندر بر سر جاده آخرین بدر منزل ساخت تا شتران
آب ندانستند باشند آنجا سعد بن سعد گفت یا رسول الله سوختی از جوب خود برای تو باز نماند و با شما با شتران و با بجهک مشغول شویم اگر خدا
دعا ما را بطلد و او قتل و اگر صورت دیگر واقع شود سوار شود و با یاران ما که در مدینه آمدن سولس بر این سوار شد و بر سر شتران نشستند
بعد از آن که کفر پیدا شد و سحر علیه السلام چون ایشان را بدید فرمود ای خدای سزای پرستش از یک قوم قریش با خیال می بخور قریش
رسیدند با تو جنگ میکنند و نگذیب رسول تو میکنند خدا با شتران نفرتم که با من عده فرموده که چون فرود آمدند جماعتی از قریش متوجه
آنکه اسلام ندهند قصد کردند که از حوضی که مسلمانان ساخته بودند مسلمانان خواستند تا من نمانند حضرت فرمود و مکر از ایشان
خورد و چون لشکر قریش مطمین شدند عمر بن ذبب فرستادند تا حجتی لشکر اسلام بجا آورد و می سواره بر کرد و مسلمانان را فرموده
بازگشت سعد و باشند که با پیش اهای کرده قریش دیدم شتران این جماعت که زمره ملک با ایشان است قومی اند که هیچ با چیه
ندارند غیر از شترانهای خویش بجا سو که که در و با ایشان کشته نشود تا در مقابل آن یکی از شما مقتول نکرد و شما یکدیگر را کشته بدار
ما که از شما را بعد از آن چه زنده کار با بود حکیم بن خوام این سخن شنید و به نزد عتبه که گفت ای ابوالسید تو بزرگ و پیشوای قریش
سیح می خواهی که ذکر تو با نماند مگر مردم را باز کرد و این دو به عمر بن النضر می با قبول کنی عتبه گفت قبول کردم چون این سخن با جمل
رسید با جمل سی بر نزد عامر بن النضر می فرستاد که هم سو کند عتبه می آید که مردم را باز کرد و اندوختن میجویم که خون برادرت
بخوایم خزینه و فایا و دیگر عامر بن النضر می سر بر سر کرده و او را بیکفت تا جنگ فام شو که نماند در اسلام است علم بود یکی از آنهاجا
مبعض بن عمر و او را اصرار بکباب بن المندر و لو اروس سعد بن معاذ و با شتران کیش نماند علم بود یکی از آنهاجا
و دیگر نضر بن الحارث و شتران چون صفهای این بجا نماند است شتر علیه السلام فرمود تا من بگویم جمله بکفر میکنند و اگر نزدیک

حضرت فرمود سلام توح تعالی میداند بحسب ظاهر بکلی مآله بود و باینتر احراز فرمود می باید و او یکی از خاصه خویش و وزیر بزرگ
خود و عقیق بن ابی طالب و نوفل بن عمار و حلیف تو بنحیه بن عباس گفت من سحر ندارم از کجا بدیم حضرت فرمود ان طلا را که در زمان
سپهر و ن کردن بزوجه خویش ام الفضل سپرد و با و می گفتی که اگر درین سفر حضور تو واقع شود بر یک فضل و عبادت را چندین بد
و قسم و عبادت را چندین بکارفت عباس گفت توجان و راستی فرمود خدا هر چه که در عباس گفت راست گفتی و انوقت که این پنج بدست
و می میدادم بکلیس بدین امر مطلع نبود و خیر از حق تعالی اسبهدان لا اله الا الله و انک سول الله بعد از انکه اصحاب سول الله خدیجه از
اسیران بدر جازم شد خبر سول الله آورد که مالک بن النبی ان کیون که اسیر یمنی بنی نضیر در الارض تفرغ سرون فی الارض عوض الدنیا و الله
یرید الاخرة الا یعنی سزا نیست هیچ پیغمبر را که او را اسیران باشد اگر خدا را که بدید که سیر و از ایشان نماند بکشتن بسیار با بزرگداشت
فما اهل کفر ذلیل شود و بنحیه بن عباس که حکام دنیوی است و خدا باین برای شما ثواب اخیرت و انوار دین میبخشد روزی که چون عمر خطاب
پیش سول صلعم آمد و دید که آنحضرت و ابو بکر میکشیدند سب کرب بر سید آنحضرت فرمود که اگر بیکت نیست که بخدیجه رضی الله عنها بگوید
من عرض کرد که نزدیک تر ازین درخت بود چنانچه آنکه بر لولا که اب من الله مسک فاما اخذتم غدا بعلیکم انت رت بدین معنی است یعنی اگر
حکم انبیا بکفر من خدا سابق شد و با بر سر رسید یا بشما در اخذ فذ به عذرا بزرگ سعد معاذ که دیدان که روضه که در روز احد سیدان سید
ازین جهت بود که ایشان میل فی انی انجاعت که در اندر و ده که پیغمبر صلی الله علیه و سلم و سر که غلبه شد نه سه روز در ان عرصه افتاد
میفرود و روز سوم سوار شده و احباب با و بار داشتند و بر سر جاسی که نفرموده آنحضرت پست و چهار کس از قریش را انجا انداخته بودند با
وایشان را با جماعتی و پیغمبر فرمودند خویش و ندان بود و شما که پیغمبر خدا را بکشد بگوید و قصدین نمود حق و عده که من فرمود بود و انرا یافتیم
ایا یافتید آنچه با شما و عده که در دود فدا که یکی از روات ابن حدیث است میگوید که حق تعالی ایشان را ندانده که داند تا ایشان سخن پیغمبر
شنیدند و حسرت و ندامت خوردند بعد از ان حضرت رسالت بنا صلعم فرمود با اموال جمله که شنیدند الحنا و متوجه مدینه شدند و در راه بسیار
فی فرود آمد و اموال میان اصحاب قسمت فرمود و در افکار که شش سیر مینه حاج بود و بیشتر بوجمل مرد و از برای خود خاص کرد و باند بعد از
بطرف مدینه رحلت فرمود و مسلمانان مدینه آنحضرت را استقبال کردند و او را با آنحضرت رسیدند و او را تهنیت گفتند و جمل و چهار اسیر با و با
مانده بودند و چون پیغمبر رسید فرمود تا نفرین الحارث را بقتل آمدند و چون بعرق الطینه رسید عتبه بن ابی معیط را فرمود تا بقتل آمدند و
ابن عتبه ان که با پیغمبر بکشتن رسانیده بود و سینه شمر بر نشاند آنحضرت نناده و رجین قتل گفت یا محمد کوهان مرا کفیل که باشد
آنحضرت فرمود که اگر من فرود آمد که عرض و سب حجی از شما طین قریش بود و ادویه بسیار رسیده ابرار رسانیده بود و پس و با از جمله بیک
روز به رنج و چند روز از مصلحت بدر و از باصفوان بن امیه در جز نشسته بود و با هم با و قوم خود میگردیدند و میگویند که فرض بر من نمی
بود و عیال را هم مرا بینه خلاص کردن بسب خود میدیدم و فرمود و خدا را که سب کردم و محمد را که سب کردم تا انتغال حاصل نمیشد صفوان گفت او را
وین وضع عیال تو بر من است پس عمر بر خاست و شمشیر را حمله کرد و متوجه مدینه شدند و چون بر در مسجد رسید عمر خطاب و برادرید که شمشیر
حمله کرد و با خود گفت این دشمن خدا بنامه که بنیت شمشیر پس عمر پیش حضرت رسالت با صلعم رفت و از آمدن پیغمبر و او فرمود که
او را با نذر و ن از عمر بنده شمشیر و با که فرمود که درون و با پیچیده و غیره با نذر و ن سجد کرد و آنحضرت فرمود با عمر را مانگ الحنا فرمود یا عمر
بچه صلی الله علیه و سلم که گفت از برای ان که نام که بسب خود خلاص سازم فرمود و در میگوید تو فغان روز باصفوان و جگر نشسته

بود و گفتی که درین اعیان هشتم می رفتم بعد بنده بهما رسید خود را و محمد را میگفتم و صفوان مستعد ادای دین من لطف خیال می نمود
نمی شمرید که در ده ماه میل نموده اند که ما را قتل کنی نمی گفت این صورت بجز از من و صفوان کس دیگری نمیداند البته این جنبه از حضرت عزت بود
اشهد ان لا اله الا الله و انک رسول الله چون ائمه در سکن اسلام انشطام یافت آنحضرت فرمود سیر و یا خلاص سازید الحاکم بکلیت
یا رسول الله در ایام جاهلیت در احوال و نور اسلام کوشیدیم و ادبیت بسیار مسلمانان رسانیدم اکنون التماس می دارم که مرا رجعت فرمائی
تا بکدام روز و قریش کجی دعوت نماید و ادبیت بسیار در سکن کافسانم آنحضرت و آنحضرت و آنحضرت باز نگذاشت و وطن را با سلام دعوت نمود
و ایدمشه کان میرساند تا خلق بسیار بدست و یا مسلمان شدند و از جمله سیران روز بدر یکی دیگر ابو العاص بن الربیع شوشن
بنت رسول الله صلی الله علیه و آله بود و زینب سلمان بود و ابو العاص همچنان مشرک با اومی بود چون خبر رسید که او سیر
شده که در آن بندگی که خدیجه در زمان عروسی با او داده بود و از کجاست که او فرستاد و حضرت صلعم از دیدن آن بسیار کربت و اصباب
فرمود اگر صلحت می پسندد او را نگیند و این کردن بنده نیش باز فرستیدم چنان کردند و آنحضرت ما ابو العاص در جین خلاص شد
کرد که زینب از کجاست که بنده و زینب در حارث و یکی از اضرار با او فرستاد و چون ابو العاص کج رفت و کار ساز باز بنده کرد و برادر خود
کن ز باو یار و از کجاست که زینب را از کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار
که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار
نرسید و حاکم بود که از اتفاق که در چون چنان دید که از جعبه سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار
بازگشت الحاکم ابو سفیان بن حرب آمد و کن ز کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار
ما و محمد چون هست و دمی و از بود که صحبتی چنین با رسید که بر روز روشن این بان از میان ما بدر بر دام دم نظر بر حارث و کند
اکون باز که چون شب در ایام او پنهان سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار
بعد بنده آمد و ابو العاص هم چنان در کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار
وقت مساعدهت نماید که در مرقوم کرد و انت را بعد تعالی و در مرقوم و پنجم ماه رمضان این سال آنحضرت عمر بن عبدی را فرستاد تا به عثمان
بنت مروان یهودیه را که بپوشه عیب مسلمانان نموده بود و بگو رسول الله صلعم که در قتل او را موجب فرموده شب بزمی را رفت و کجاست
بود و یکی از انجمن سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار
بعد بنده آمد **غزوه بنی قریظ** باز دوم در شوال سال دوم از هجرت غزوه بنی قریظ واقع شد و سبب این غزوه آن بود که چون حضرت
رسالت بنا و صلعم از کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار و کجاست که سیر و در بدین حارث بسیار
نگفتند که دشمن بگویم که از این حضرت و در رسول صلعم بجای آمد چون آنحضرت از غزوه بدر رجعت فرمود و یهودی قریظ را
حد و بعضی نموده که حد با جاعی جنگ کرد که این علم حارث بنید انشد که با جنگ کند پس شد که جنگ و یکسان نموده و بعضی
عند بنده صلعم نموده و سبب نقض حد این آن بود که در بار بنی قریظ از بنی مسلمانان بدو که در زکریا بنی شمشه بود و
یهودیا از قریظی آن زن آمد و چنانچه او را قتل شد و من و یار بر او نشست و کرسی بران زد و قاعه عوب چنان بود که از او بنویسید
چون آن بر خاست عورت و یا ظاهر شد فریاد بر آورد یکی از مسلمانان انجمن ایستاد و بگوشت کشید و آن یهود در کشت قوم یهود و جیش شد

و آنکه آنکه بکشد بخیر صیاد علی بن مسلم چون از آن امر واقف گشتند اشراف ایشان را جمع فرمود و گفت تیر سید از خداوند تعالی بخواه
 بفرستد سید بن طاووس و مسلمان شود چه شما میدانید که من بخیبر حاکم گفتم یا محمد قوبداری که با چون قوم تویم که زنیهار که فرزند نشو
 که با تو گروسی حمار بنموده که طریق حرب میدهند این گفتند و از نزد حضرت منفرد شدند جبریل آمد و آیه آورد و اما سخن
 من قوم خبیثه فانیه اللهم علی سوار پس سید رسل ساختگی کرده در مدینه ابوالباه را خلیفه ساخت و علی سید بحر داد و بیاب
 ایشان متوجه شد انجاعت بحصار ما خود پناه برود تا بنزد و ش باز و زایش از محاصره نمود و چون اسلام به تنگ آمد حکم خداوند
 او را صحتی گشت از حصار ما خود فرود آمدند مندر بن فدا را حکم شد تا انجاعت را دستها بر پشت بندد و می موجب فرمود و بدین
 همم قیام نموده عبدالمعین ابی سلول منافق بد ایشان یکدست و خوش تایشان را یکشاید و حال آنکه انطاویه خلفه عبدالمعین بود
 سینه گرفت قومی را یکشاید که بنفرموده رسول ایشان را بکشد و آنکه که تنگ آمد و از آنکه که در غم و از آنکه که پس این سلوک
 پیش حضرت آمد و در خوش آن قوم کرد و گفت در شان سم سوخته آن من احسان کنی و اوضاعی فرمود و باز همان سخن
 آعاد کرد و در سر جواب نشنید این سلوک دست خود را در کربان حضرت در آورد و گفت یا رسول الله احسان نمایی در حق سم
 سوخته آن من سید صلح در غضب شد و رنگ مبارک او متغیر گشت و فرمود و یک یک از رای این سلوک گفت یا خدا سوخته که تا
 احسان کنی در شان ایشان آنکه که نام که سید زره بوشم چهار صد بار زره که مرا کلاه و پشت به بودند تا آنکه گشت که تو سوار یک
 باد و یکشتی چون مبالغه از حد گشت حضرت فرمود خلو و سم لعنم الله ما حکم فرمود که ازین دیار بر برون و حضرت خداوند
 الصلوات را فرمود تا ایشان را از جاده مملکت طلید که گفت تا سه روز مملکت میدهم پس بخدا و ایشان را از منزل خویش بر
 کرد تا بار ضعیف شام فرستند و اموال و اسلح ایشان بخت مسلمانان شد و بنظر از آنکه که مکان بخت حاصل خویش بخت فرمود
 و خمس مال از آن جدا کردند و باقی را میان اصحاب تقسیم فرمود **فرقه السویق** در پنجم ماه ذوالحجه سال دوم هجری و سویق واقع شد
 و سبب این غزوه آن بود که چون ابوسفیان بن حرب از جنگ بدر فرود آمد و یکدست روغن مالیدن و با زن صحبت و نشستن جز
 حرکم گردانید تا مقام از حمله و یاران او نکشد با و دست سوار از آنکه که نروان آمد و میرفت تا بنیل بود و بی انضباط و از آنکه که بنیل جی این مطلب
 رفت تازه با درش میگوید و او را میاید کرد و از چهارصد و بیست نفر سخت چون رفت حشم و آنکه که ابوسفیان را از منزل اسلام
 کوچ کرده تا ناحیه این که از آنجا تا مدینه سه میل است رفت و در دیار الضار حصار بر سر زبخت خویش بودند ابوسفیان را در و گرفت
 و بخت خود را در دست خمار با بخت و مکان و یا این بود که سوخته خود را است گردانید الحاح راه که بر پیش گرفت و چون این جنب بنظر رسید
 ابوالباه را در مدینه خلیفه ساخت با و دست مرد از حصار و الضار بر برون آمد و از غلبه ابوسفیان روان شد که در این چون معلوم شد
 که حضرت با اصحاب از غلبه ایشان می آیند اینها سویق که بنظر از او برداشت بودند در راه می آمدند و تا یک شوند مسلمانان
 چون اینها میرسید مدینه رسید بخت شد بدین سبب غزوه را سویق خوانند حضرت تا بنیل فرود آمد و رفت و با ابوسفیان رسید
 بدین در حجت فرمود و غلبه در آن سفر پنج روز و در همان روز خیمه قرمان گذاشت و در قرمان کرد و این اول خیمه قرمان بود که مسلمانان گذاشت
غزوه قره الکدر در این سال غزوه قره الکدر واقع شد و سبب این غزوه آن بود که بعضی بنظر صلح رسانیدند که چیت
 از بنی سلیم و عطفان در انقضای لوائی ترتیب کرده بعد از نفع داد و در مدینه عبدالمعین ام مکتوم را خلیفه ساخت و با و دست

کس از بدین استیجاب بپایان آمد و متوجه ایشان شدند و چون در آن موضع رسیدند بجای که از بدین فوج خبر از ایشان فرستادند و او را
او را میخواستند که با او رود و خود را بطول وادار و آن شد تا می نمود و در آن میان غلامی بود که نام حضرت ازوی برسد که
مردم بنی سلم و عطفان که آن گفتند میزدند و شتران را با شترانان بدیدند و متوجه بدین شدند و راه خمس آن غنیمت خود فرود
باید را با صاحب فتنه فرمود و مرد را دو شتر رسید چنانچه فوج بیشتران با چند بوده باشند با قصد روز و در آن سفر فرود آمد و الله اعلم
ذکر وقایع سال سیوم از هجرت حضرت صلی الله علیه و سلم و در اوایل این سال **فرمود عطفان** واقع شد سبب این فرود
آن بود که بنی سلم و بنی سلم را بدیدند که جمعی که از بنی نضله حیار و موضع امی از موضع کجک کرده شده اند و قصد آن دارند
که از حوالی بدین حصار بیاورند و باعث بر کردن ایشان مردوست که او را دشواری آن کار است که بنی حضرت بایاران فرمودند
کار سازید که در دو مدینه بخوان بن نضله را بخیف ساخت و با حصار که از بایاران برودن آنکه و میرفت تا موضع وی ابر
رسید و در حصار نام از ایشان شد و بر تراند و در او آمد و بنی سلم را با سلام و غوث فرمود و بیایان مسلمان شدند و در
سفر با دشمنان جنگ واقع شد لیکن ایشان را در و رسیدند که بر سر خود را مشخص ساخته بودند و در غیوت باران عظیم بارید
جامه های خود بر بدن کرده بر خنجر کشی افکند و در آن خشک کرد و بر سبیل ستر انداخته در سایه آن درخت کینه فرموده بود و در
از سر کوه دیدند که با دشمنان که پیشوا می رسید آن قوم که بگفتند محمد شما و بای آن درخت نگامی نموده و یارانش و در مدینه
که بر روی کبر بر روی دست یا پا و دشمنان را بر سر انداخته و بر بایان حضرت بایان و گفت که گیت که ترا حیات کند و شتر
مرا در از تو باز دارد حضرت فرمود حق تعالی المال جبریل بر سینه وی از چنانچه شمشیر از دست بفتاد و رسید عالم از ابراست
و بر سر و در رفت و فرمود و من اینک استیجابی از او گفت بجای که از الله الله و آن محمد رسول الله رسول صلعم شمشیر
باز داد و بر نزد قوم خود بازگشت با وی گفتند چه شد که شمشیر بر سر بایان و بر رفتی و کاروانی که در گفت مرد و با سفید
بالا دیدیم که بر سینه من و چنانچه بر پشت بر زمین افتاد و دم دستم که علی است و محمد رسول خدا است و ایشان را با سلام و غوث
کرد و گویند ایا که پیر یا ایها الذین آمنوا ذکر انتم الله علیکم و اسم قوم ان بطول الیکم ایدیهم گفت ایدیهم علیکم الایه و آن باب نازل شد
پس آنکه در بدین بازگشت و در بازده شکار و در آن سفر بود و **ذکر سیه در نهم** درین سال سیه بر فرود واقع شد و شرح
آن قصه که بیست شریف رسد رسول صلعم رسید که در آن قریه از راه عراق بنام سیه و در چالیان آن بعد از وقوع بدر از نس سیه
و بایران سیه در از راه حجاز است می توانستند که تر کردند و مال بسیار از آن فرود و متاع تجارت و در آن قاعده است و در آن
بعید و حسب الله بن ابراهیم و در آن که در آن حضرت از بدین حادثه را با قصد سوار بر سر ایشان فرستاد و آن اول سیه بود که در
امیر گشت ایشان در پشت سیه و در آن رسیدند اخیان قوم که نخواستند و سایر که در آن را پیش کرده بدیده او را در نزد بنی سلم علیه السلام
او فرمودند خمس از آن جدا نخواستند و سوار را بهت مراد و رسم سیه باقی از ابراهیم سیه فتنه نمودند العلم عند الله **سیه در نهم**
مسلم در نهم در اوایل این سال که محمد بن مسلم او سیه کعب بن شرف میوه و در اقبال او کرد و او در پیش سو بود و بایان سیه و در آن
علیه و سلم شغول بود و او بدین ایشان را فرمود و بنی سلم علیه السلام بایاران خویش فرمود که گیت که بنی سلم را از آن کینه که مار
ایداب سیار می نماید محمد بن مسلم گفت یا رسول الله را از آن فرمای تا هر چه خواهم بگویم فرمود و بگوئی پس محمد بن مسلم گفت یا رسول الله

خاطر میخوانند که بر اقبال ارم فرموده است که منی توانی تقصیر مکن گفت یا رسول الله مرا اذن فرمائی تا مرجه خواهم بگویم فرمود بگوئی می
 بن مسلم و ابو نایف که سره برادران رضاعی کعب بن اشرف بودند با سر نفی و دیگر از اوسیان متوجه منزل کعب شدند و اهل محمد بن مسلم
 و بعضی در آنکه محمد بن مسلم در آن شبی که گفت این مرد که از کمانده از جمله بلا ناست بر ماعوب و رعد حمار و در آنکه در راه تجارت ماند و
 مسدود شده و سر زمان صدقه میطلبید و حال آنکه با چندان نمی بایم که خود بخوریم و ما را در تعب و رنج انداخته است کعب گفت که ای
 انگاه محمد بن مسلم گفت چنانچه از قوم من فلان فلان با من باشد و ما را جهت حاجی دوی داده و از تو مقدار بی طعام بقرض بخوانم گفت
 حسب نیاز بر من بدید محمد بن مسلم گفت جز سلاح خود بر ندارم از امر من سزاوارم و شب می ایستم کعب قبول نموده گفت سر
 وقت که میخواهید بیاید محمد بن مسلم از منزل می سپردن آمد و با یاران با اتفاق بخش رسول صلعم آمدند و او را دادند کعب گفت بخت
 تا رفته خسته و فرود آمده بود و در آن شب کعب میگوید و درین ساعت گفت برادرانم محمد بن مسلم و ابو نایف آمدند و میروم تا این که برسم
 و من نشکر فکرت مرد که والله او را زیادت نمودم که بوی خون از آن می آید کعب جواب داد که این محمد بن مسلم و برادرم ابو نایف است که میگوید
 نیست محمد بن مسلم با رفقه خود مقرر کرده بود که چون بیاید می آید و میگوید که بوم همین می آید و او را حکم کردم بپشت برین بنده چون کعب از رضا
 فرود آمد بوی خوش از او میدید ساستی با یکدیگر مجاورت نموده محمد بن مسلم گفت من بوی خوش چنین سرگرفته ام کعب گفت غلط و حمل
 زمان در سخت لحام است محمد بن مسلم گفت دست تو بر آید می تا بوی سه تو بوم گفت بوی پس بوی سوار گرفت و بوی و حکم
 بر دست بچید و گفت بزیاد و سخن خدا را پس او را بقتل آوردند و او را بریده و متوجه بینه بخت شد محمد بن مسلم چون به بقیع رسیدند
 بیکر گفتند حضرت در نماز بودند چون او را بکشتن شنیدند داشت که بر پشت انداختن که بدارند حضرت رسیدند و آن بلند را و در بقیع
 انحضرت انداختند حضرت شکر خدا بخار نمودم رسانید **سیر عبد الله بن عتبک** خرمی محمد بن سال عبد الله بن عتبک
 خرمی ابو رافع تا جرجا زیاده بقتل آورد و بقتل او که چون اوسیان کعب اشرف را بقتل آوردند حزن خیان را نیز فرود آمد و این پیدا
 از دشمنان انحضرت را که عدیل و نظر کعب بانه بقتل آمد تا این که از این فیضی بود و بانه فیضی را و ساسی خرج با یکدیگر میزدند
 مشورت نموده تارای ایشان بدان قرار گرفت که ابو رافع را که با بانه بجز صلعم مسلمانان مشغول است بقتل اند و ابو رافع را بقتل اند
 بن جیفون مشور سینه بود و در نوای خیمه بر قرب بر زمین چلا حصاری داشت و اینجا ساکن بود پس عبد الله بن عتبک خرمی با چند
 نفر از حوزیان با صلعم آمدند و در باب بقیع ابو رافع از آن حضرت اجازه داشتند حضرت عبد الله بن عتبک خرمی از زبان امیر
 صلعم چون اصحاب متوجه خیمه گشته تواجی حصار رسیدند وقت غروب افتاب بود و عبد الله بن عتبک با یاران خود گفت شما
 اینجا باشید تا من بدر حصار برعم عبد الله روان شد چون نزدیک بدر حصار رسید نشست و او من چاه را بر سر انداخت
 چنانچه گویا فضا حاجت میکند و مردم در حصار آمدند و اب و از او که ای بنده خدا اگر در می ایستی زود باش که در می بندم عبد الله بن عتبک
 و کعب را در آنکه و کشته کین کرد چون مردم تمام درآمدند و حصار را بر لب و کلید مارا بر جی او بخت چون بواب بجز رفت و
 برخاست و کلید برداشته و در حصار را بکشت و تا اگر کسی نباشد و از شود با سینه از کینت دید که ابو رافع در بالای خانه خود نشسته و قصد
 خواب پیش می آید چنانچه توقف کرده تا قصد آخرتند و می بخواب رفت پس درون خانه که ابو رافع در اینجا بود و در رفت پس
 درون خانه تاریک بود موضع صلیحی نمیدانست و از او که ای ابو رافع بدارند و گفت من بدانتم شب را بر سنجار او از وی رانده

ضرب بروی زانو و اقبال رسانیده و از ریه باین می آید بپناه و پیش نکست و بدست یار خویش از پشت تنگ یا بخت یا بخت
سپهر و نیکو بایاران بوست الحاق به متوجه مدینه شدند چون بهار نه حضرت رسیدند گفت یار سوال بعد از آنکه بادت با و تزلزل بود
گشته شد اسیر و دست خود را بر پای عید الله بن تنگ مالیده و احوال شفا یافت و در سحر الاولین سال حضرت رشت
بنایم مکتوم را بنیض بن عثمان بن عفان داد و در جمادی الاخره همین سال زفاف و در شعبان این سال حسب حضرت ذوالجلال
حضرت جعفر بن خطاب را در محنت نکاح خود آورد و در رمضان این سال حضرت رسالت بانه صلعم زینب بنت جحش
را که او را الم لکین می گفتند در عقد نکاح خود آورد و در شوال ماه شرف مصابعت حضرت رسول صلعم دریافت الهام و قفا
یافت و بعد از این سال ماه مبارک رمضان نور دیده به صطفی صلعم منجیبی تو نمود **ذکر خبر و احاد** مدینه سال و هجرت
سوال غزوه احد واقع شد و سبب این غزوه آن بود که شکران قریش چون از بدر امر حبیب خود نیکو مال آن گاه دان که
سفیان از سلم آورده بود و در دارالبنده و خانه بودند بخت آنکه بعضی از صحبان اموال غایب بودند از شرف قریش نزد او سفیان
رفته و گفته و رنج این تجارت بنسب حاکم ساینم و چون مجله سفیان گفت مرا نیز این داغی بود پس با اتفاق متاع تجارت را خود
به بنجاه هزار طلا راس الماس بود و بنجاه هزار ریختند راس الماس اصحابان دادند و رنج را در آنچه میراث کس صرف نمودند و رسولان
با طراف و جواب فرستادند و مردم به حضرت واعانت خویش خواندند و مقرر کردند زمانه نیکو با خود برودند تا در آنجا ذکر کشکان
بکثرت شد چنانکه در جنگ حریص که در عباس بن عبد المطلب در پیوف و در مکه بود و در میان بنی عوفار با جرت گرفت و مکتوب
مهر کرده بود و او که به نزد حضرت رسالت بانه صلعم برده و در آن مکتوب سال سرور از آمدن کفار بکجک و یا که کیفیت حال ایشان
اخبار نمود و مرد غفار را بدین مکتوب با حضرت رسانید و بر مضمون آن توقف حاصل شد و چون کفار از مکتوب رون آیدند
و ابو غار را رسب با سچا کس از قوم خویش با ایشان ملحق شدند عرض شکر کردند که سر از مکه بودند از اینجا مفضل در زه پویش بودند
و دولت است پس سر از شتر در میان ایشان بود و تمام اشرف قریش مثل ابو سفیان و جبر بن مطعم و صفوان بن
امیه و عکرم بن ابوجبل و خالد بن ولید و در آن مکه حاضر بودند و در یاجس با ابو سفیان قرار گرفت الهام که از متوجه مدینه
شدند چون بدو الحاقه رسیدند سه روز آنجا منزل ساختند چون بفر صلیم از آمدن ایشان آگاه شدند حجاب بن المنذر را فرستاد
تا خبر تحقیق از ایشان بپارود و بیاورد و بیاورد برفت و باز آمده از کیفیت ملکیت آن لشکر حضرت را خبر داد و اگر دانید
و سخن حجاب را با بنجه عباس در مکتوب خویش نوشته بود موافق اند حضرت فرمود و حسب الله و نعم الوکیل آورده اند و بنسب جحش
روزش بنده آن جنگ خواستند سعد بن معاذ و سعد بن خبابه با جماعتی از اولاد ان صحابه سلاج پوشیده برودند و بر سپار
بودند و پاس مدینه میباشند و در آن شب حضرت در واقعه دید که زنی محکم پوشیده بود و در خنجر بند و زوال الفقه رسیده و گاه
را که بخت شد و در عقب آن کبشی بفرج شد چون روز شد آن واقع را بایاران گفت و بخت کرد که آن زنه محکم مدینه است و رفته
خود الفقه چستی است که من سدیدنی کسی از اهل بیت من اقبل آید و گاه که شکر شستی است که بر سچا واقع شد و دو کس عمار
قریش است که بقتل ام بنابرین را می شنیدند مشوب آن شد که از مدینه پرون نباید رفت و اگر بر صحابه هم بران بودند و بنسب
بن ایسلول این امری ساخت یا نمود اما جمعی از جوانان انصار که در مکه که در حاضر بودند بعضی حضرت رسانیدند که سپهر و نیکو

و اما بر صاحب هم بر حق بود رفت و در غیبت نمودند با کشته شدند که نوبت فرمود بن عبد المطلب و سعد بن معاذ نیز راجی سپردن اختیار
و گفتند یا رسول الله کفار کجایان خواستند برو که ما از جنگ ایشان ترسیدیم و این سبب جرات ایشان کرد و الغصه چندان مبالغه و کجا
نمودند که حضرت صلعم میل سپردن فتنه اماره بود و چون آنحضرت از غار حبه و خطبه فارغ شدند فرمود تا یکا رسا زنی لشکر کشو
شوند و بعد از نماز عصر با برون خانه رفت ابو بکر و عمر و عمار و وی بودند و دستار بر سر سرور است کردند و جامه حرب درونی
و مردمان در سپردن خانه صفت کشیده بودند و انتظار بر برون آمدن سید عالم صلعم میکشیدند و با یکدیگر میکشیدند که مارا
نمیرسد که الحاح و مبالغه بر غیر خدا نمیستیم و او را رضی نبود که از مدینه بیرون آید پس خواجگانی صلعم میکشیدند از خانه بیرون
زده بودند و کراویج بر میان بسته و دستار بر سر مبارک خداوند و شمشیر حایل نموده و سر بر شانه انداخته و نیزه بر
دست گرفته چون باریان حضرت را بان سپهات دیدند همه ایشان کشته شدند از دانه خرم و گفتند یا رسول الله ما را میسر
که خلاف رضایت تو کنیم هر چه خاطر مبارکت می آید انجامان کن آنحضرت فرمود اول با شما کفتم نشینید و سوار و رفتی
پس نیزه را که چون سلاح در بوشه از آن خود دور کرد و اندامی که خدا تعالی میان او دشمنان و حاکم کند اکنون بروید بنام خدا تعالی که
آنحضرت شمار است اگر کسی را ناید انگاه سه علیه ترب نموده علم مهاجر مصعب بن عمیر و دو دلوای اوس بنی سبید بن خنیفه و او علم خرم
بنی جباب بن ابی سلمه داشت و عبد الله بن ام مکنوم را در مدینه غلیظه ساخت و بر سبب توفیق سوار شد و وی بکتاب خدا و کلام مسلمانان
مساجد آنحضرت روان شده و پیاده و سوار از مهاجر و انصار مزار افتد و شمارند از آنجا صد زره پوش بودند و سعد بن معاذ و سعد بن
عباده پیش آنحضرت بیفتند و دو کمران ازین علیا و چون بمسیرالین رسیدند عقیاب فرود رفت بلال با یک شام گفت و نماز گنج
کردند و شب در آن مسجلی بودند آنحضرت محمد بن مسلم با پنجاه کس فرمود تا پاس شکر داشتند و مترکان نزدیک بودند و میدیدند که
آنکه اسلام چه میکند ایشان پس عکرم بن ابی جهل لعین نموده که پاس کرد و در و چون چسب کاد شد آنحضرت از خواب بیدار شد
نماز که هنوز نایک بود که از در سوار شد با مهاجر و انصار متوجه احد شد و در یوف عبد الله بن ابی سلول منافق با سید هر دوازده خرم
با کردید جنت آنکه بر صلعم خلاف رای او کرده رای جوانان انصار بر چ که داند چون آنحضرت با مهاجر و انصار با حد رسیدند حضرت با جهاد
خود فرمود تا صفیانشیدند و چنان ایستادند که گواه در قضا بود و مدینه در مقابل روی و غین و ایاریسان که کوه خنجر شکاف داشت
که محل خطر بود و چون چهره را فرمود تا با جهاد نبه اندازد و زنده و شکاف آن کوه را نگاه دارند و ایشان فرمود باید که شمار از جا خویش بر سر
جانب تویم و خواه خلایک انگاه کشته بن محض اسد یا بر عینه و ابو سلمه را بر سید و ابو عبید و جراح و سعد و قاص و بر سر
قتیین فرمود مترکان نیستند صفوف خود درست کرده خالد بن الولید را بر عینه و عمار بن ابو جهل را بر سید و عقیق نموده و علم را بطول دادند و اولی
کسی که از لشکر انصار بر روی لشکر اسلام انداخت ابو عامر فاسق بود با پنجاه کس از قوم خویش اند که که میثم ابو عامر مسلمانان جواب دادند که لایم
جانبک با فاسق و برادران تحت کرد و چنانچه ابو عامر با قوم خویش فرار نمود و سیر اندازان اهل اسلام علیه که در سواران شمرگان تیر انداختند
که جهات سواران از لشکر مترکان پشت دادند و علم را بر ابی طلحه که علم را قریش بعد از آنکه مبارزت خواست علی بن ابی طالب بمیدان آورد
و در میان عقیقین هم رسیدند علی رضی تیغ بر فرق وی چنان زد که تراش شکاف شد و گویند کسی که بر صلعم در واقع دیده بود وی بود
و کشتن وی می شناسند و پس بمیدان کشت مسلمانان نیز که کشته شدند و حاکم کردند و صفی کاه را بر سر نموده بعد از آن عثمان بن ابی طلحه علم کلم کرد

محمد بن عبدالمطلب چنانچه شمس بر دوشانه روی داد که بخت و شادمانی سیدناخت و کشتن او ظاهر شد و حضرت ابی طالب
بن ابیطالب علم کافران برداشت عاصم بنت ثابت نیز بوی دو بخت و بعد از آن عمارت بن ابیطالب علم برداشت و هم عاصم بن ثابت
اوراقتل آورد و کلاب بن طهمر علم برداشت زهر بن العوام اوراقتل آورد پس علاس بن طهمر علم برداشت بن عبدالمطلب اوراقتل ساخت بعد از
و رطاه بن شراحیل علم برداشت علم رضی اورا بخت الحاح شرح بن قافط علم برداشت عیان بن ابیطالب اوراقتل کرد و بعد از آن عمار
زهر بن عبدالمطلب نام علم برداشت عوامان اورا بخت چون قوم علم در آن قریه نام گشته شد مذرات کفار کون رسد بخت برکت
برافرا و مسلمانان بیکار حمله کردند و کفار را در شمشیر کوفته و زنده تار تار شکوه خودشان سپردن کردند و زمان کفار فریاد و اویلا میکردند
و در همان دست بیندیشند و در من جا می نمودند و در برداشت چنانچه علی و ساجد ایشان محمود و یحیی که در میان کشتند و مسلمانان
عقب نشدند که بازگشته بغارت مشغول شدند خالد بن الولید با جمعی از مشرکان خواست که از شکاف کوه عقب بشکند اسلام در آید تیر
اندازان که بر شکاف کوه بودند بر خیزد و باز کردند و چند نوبت خالد بن الولید که در کوه نخواست بازگشت اما در کلین بود جهات
تیر اندازان که بر شکاف کوه بودند چون دیدند که شکاف کوه تنگ شده و مسلمانان بخت میکردند و بغارت مشغول بودند گفتند توقف ما
ما اینجا مسیح جنت نذر و بعد از مدتی جبریم که امیر ایشان بود و چند که اینجا بخت را نصیحت نمود و سخن حضرت ربیع ایشان را و قبول
نکردند اکثر ایشان از پیش عبدالمطلب بر رفته و بغارت مشغول شدند و وی معه و وی چند ثبات قدم بودند و خالد بن الولید و دیگر
بر آن شکاف معه و در چینه پیش نبیند بازگشت و با جمعی از کفار بر سر عبدالمطلب کمر بستند و همه را بکشتند و از عقب مسلمانان
در آمدند و جمعیت مسلمانان از هم بازگشت و با و بود و زین کرفت و بشو جی بفرمانی پیغمبر صلعم که از آنجا بخت صاف
شد و طمع کطام دنیا کردند و شکست بر شکست اسلام افتاد و شیطان بر صورت جمال سبحان متمثل شد و او از ده در انداخت که الا ان
محمد افضل مسلمانان بهم رسانده از غایت دشت برایشان ظاهر شده بود و می داشتند که چه میکنند و هیچ نمیدانستند و معصوب
بن عباس که علم در مسلمانان بود کشته شد و لیکن از مسلمانان کشته میشدند و اکثر کفر اسلام قرار نمودند و یکم حضرت رسول صلعم
بر جانمی خویش ثبات قدم بود و از کمان خویش تیر برانداخت و دشمنان از خود و وقع میکردند و ملایکه در آن روز حاضر بودند و از آنجا
نکر و مذبح و جبریل بریدند و پیغمبر صلعم بود و در آن روز را حفظ میکردند و چنانچه از عالم رضی بر ویت گفت که چون کفار بر مسلمانان
غلبه کردند و مسلمانان قرار نمودند حضرت حضرت از نظر من غایب شد و در میان کشتگان در آن روز که در آنجا بود و سید عالم را ندیدم
با خود گفتم وی از آن قبیل غیب که از صف جنگ بگریزد و در میان اهل قبیل غیب گمان بردم که حق تعالی پیغمبر خود را با مسلمانان کشته
تیر بهتر از آن نیست که مقتول نماید تا که شوم نمیشدیم و بر خون مشرکان حمله کردم با هم بستیدند و ما را نرسد و ما دیدیم در آن سال
سلامت ایستاده و اینست که حق تعالی و ملایکه خود می فرستادند و در بوقت حضرت نظر کرد عالمی را رضی را وید که در بر بگوئی و می است
فرود آمدی علی چون بود که برادران خود بیکشتی یا رسول الله ان بی یک اسوداد جمعی متوجه کشتن علی متوجه جانشین شدند و ما را از راه
ایشان برادر و وایشان را متفرق کردند و ایندوین حالت جبرئیل بر پیغمبر صلعم گفت این حال مواسات و چو نذر دیت که علی بجای آورد حضرت
فرمود اند منی و امانم در رستی که علی از دست و من از ویم شینه مذکوره بنده نبینکفت لافشی الا علی لافش الا و الفخر صاحب معیار
آورده که اکثر مسلمانان قرار نمودند مگر چهارده کس که پیش حضرت باقی ماندند و معصوب از انضا و معاصران ابو بکر صدیق و علی بن

است این اسلام

کرده و در کردن بند خود ساخت و چون بجز صلعم بان برون به پای کوه رسید ابو سفیان را جمعی از مشرکان قریش از طریق دیگر
که بر بالای کوه روزه و برایشان مسعلی شوند و نگذارند که ایشان در شعب در ایند عزمین خطاب با جماعتی از اصحاب سر راه برایشان
گرفتند و بان کردند مصاف نمودند تا از اینجا ایشان را دور کرد و ایند که ابو سفیان را با لشکر داعیه رجوع بکعبه داشتند خویش
که بقتل معلوم کنند که بجز صلعم نماند دست یافد ابو سفیان پیش آمدند که در کوفه القوم محمد حضرت فرمود و جوابش بدید پس گفت
ای القوم این باطنی است که جوابش نماند و می القوم خود او را که گفت اینها سرکش است اند که نماند بود و در جواب میدادند و عزا
طافه نماندند که در کوفه ای دشمن خدا و رسول گفتی حق تعالی همه را از برای جان خود نماند که شد الخاء ابو سفیان گفت اعلی اهل غیر
صلعم فرمود و جوابش بدید اعلی اهل ابو سفیان گفت لعن و لا تغزاکم فرمود و که جوابش بدید که الله مولانا و لا مولانا که ابو سفیان
او روز در مقابل روز بدر واقع شد و که جنگ نبوت می باشد و در جواب گفت امروز بر او بران روز غیبت زیرا که مقتولان ما داشت
و کشته های شما در روز غزاه الخاء ابو سفیان گفت و عده میان ما و شما سال دیگر است و بدر رسول صلعم فرمود و کعبه را بدید
بان که بطرف کعبه بازگشت بجز صلعم و اصحاب را و عده نماندند که میباید که بعد از روزه و غارت کنند بیارن یعنی را فرمود و که عفت
ایشان بر او که برشته سواران و سپاه از جنبه کرده اند یکسره و ند و اگر بر سپاه سوار شوند قصد مدینه دارند علیه تعالی رفته و خبر
تحقیق کرده اند که گفت یا رسول الله ایشان بکشتند و خاطر اند و از ایشان جمیع شده اند که چون او را فعل آنحضرت
در مدینه جمعی از زنان اهل بیت و غیره از مدینه بیرون آمدند و میباید تا بکعبه که رسیدند فاطمه زهرا چون حضرت را بدید و
انسه و راداعیل گفت و در گریه شد الخاء خون از سه و روی مبارک آنحضرت پاک سیکرد و علیه تعالی اب می آورد و فاطمه می
آورد که چون گفت بفرستند مسلمانان در میدان و از مدینه کشتگان و مجروحان خویش استیلا میکردند آنحضرت فرمود و حمزه را حال
جستگنی پس هم او را یکی از یاران گفت تا چه بر بار حمزه مبارک و بر کرد علیه تعالی از عفت او بر رفت در زمانی که وی به یالین
ایستاده بود حمزه را که بدان حال دید و گریه شده و باز آمد و آنحضرت از آن واقع خبر داد و رسید عالم بقتل نفس خود بر رفت
و بر سر حمزه ایستاد و عزم خود را گشته و متوجه کرده و دید که باریت و اند و خاک گشت الخاء فرمود و الله که در است یا بم بر قریش مضاف
کس از ایشان منکر که گم جبرئیل آمد و آیت آورد و ان عافیتهم فحقا قبل ما عوفیتهم و لیس جبرئیل فرمود و لیس جبرئیل فرمود و لیس جبرئیل
پس از آن در غیبه برگشت و کفارت آن سو کند و الخاء صغیره خواهر حمزه از دور پیداست بجز صلعم به زهر برین العام فرمود و بر و و مادر
را باز کرد و ان برادر خود را بدین حال پسندید و اطاعت نماند و بر بر رفت و مادر گفت که میروید باز که گفت که میباید
که برادر من را شهید کرده اند و منته ساخته میدانم که این بلا و محنته ویرانجته طلب رضای خدا تعالی پیش آمد امید دارم که خدا تعالی
مرا از صدمه بد زهر ببرد و چه مادر شنیده بود و باز گفت انسه و برادر دست و پا و او تا صغیره پناه و برادر را بدان حال بدید و برشته
جای نمود و بگویند و بجز نماند و گریه و راه و فاطمه زهرا نیز سیکر است و فرمود تا جنت و یا قبر کنند و میرا سماجی دفن کردند الخاء
شهید را غسل نکرده فرمود تا سماجی خانه خون آلود و دفن کردند و در آن سر روز بود که بعد از مرگت فرمود و در راه کعبه که میر رسید
مردان و زنان از قبله بیرون میدویدند و بر سلامتی رسول صلعم شکر کردند و میگردیدند و با وجود آنکه اکثر ایشان بنوعی چپسته
بودند با حضرت میگفتند بر صفتی که از مصیبتت میهنست یا رسول الله چون انسه و بعد مدینه رسید از اکثر خانه ها و از گریه زان

شدند از خانه حمزه فرمود حمزه اینجا زانای که بر او بکر میندازد چون انصار بخانها خویش فرستند زنان خود را بخانه حمزه هم رسول
خدا فرستادند تا بر او بکر میندازد بخانه خویش آید و بر قضا خویش بکیند و زنان انصار تا بنشب میکشیدند و عالم صلعم بخانه
رفته بود چون بیدار شد و از بکر میندازد حمزه شنبه پرسید که این چرا آوردی گفتند زنان انصار را که بر عرم تو میکشیدند فرمود
مقصود من این بود که زنان بپایند و حمزه بکیند و منی که از او نوحه کردن و انشب جماعت دلاوران صحابه بر او سجده رسول
صلعم بپاس میدادند از خوف انکه بمبادا قریش رجوع نکنند و بسبب کثرت رسانند او را که حضرت بعد از روز واحد فرمود
که دیگر مرکز قریش بر ما طعن نبند و ما را فتح مکه دست خواهد داد انکه خطبه خواند و حد و ثواب را بتعیین تقدیر رساند و لغزیه مسلمانان
بدرشت و ایشان را الاله کرد و ایند از احب و ثواب که حق تعالی بر ایشان مقرر فرمود و بعد انکه این آیه خواند رجال صدقوا ما عاهدوا علیه
فنتهم من فضلی بجهنم من من یخلف از عهد من خطاب بر او است که چنانچه فدای من که در روز بدر از کفار قریش گرفتند و منافع اوس از صحابه
مستبعد شدند و منافع و جود کشته شدند و دندان حضرت رسالت بنا صلعم بکیند و چون در محاسن و بیاورد و حق تعالی آیه فرستاد
لما حبابتم بمصیبه قد اصبتکم منکم فاعلم انما منکم من غنم الله انکم یعنی چون رسید بشما مصیبتی یعنی قتل و جراحت که در روز احد مسلمانان
رسید تحقیق شمار ساینده بدشمن و ویران آثار است بان است که مسلمانان در روز بدر منافع اوس کشته شدند و منافع اوس سیر خستند
و من و لک قریب کسی که از ایشان در روز احد کشته شدند بعد از ان بیان می نماید که آنچه بشما رسید از جراحت و قتل و جزیه بقضای حق تعالی
بود که ما احبایم بوجه التقی الجمعان قبا و ذون اعد و موسی چون بداند که آنچه بوی رسید یا است قضای حق تعالی است و از دور که آمدند
در اوران ضمیمه تمام حاصل شود و اعد اعلم **عزوه حمزوه** ارباب سیر و قوا را بخانه آورد و انکه چون ابو سفیان بانکه
قریش از حجاب حرمه کردند و راه شکستند از بازگشتن خویش و خود را ملایکه کرده گفتند ما چه کردیم که شما را شایسته می بینیم و شکست خوریم
لکن محمد افکنیم و بنهار حجاب او را مقبول ساختیم و عزم او را تمام گشت ما کرده بازگشتیم سهوا و بابت نمودیم انکون من انما که باز قوت و کثرت
یابند بازمی باید گشت و این ترا استقبال نماید و بدین عزم جانم شدند این جبر بر رسول صلعم رسید غرور است تا بداند که او را
بیران او قوت باقیست و ایشان خافند که در روز دوم از واقعه احد حکم فرمودند تا نماند و اگر که خدا استیلا بر سر ما کند که مسلمانان که در
جنگ احد حاضر بود طلب دشمنان پیران روزی حجاب چون نداشتند نه فی الحال همچنان با جراتها مستعد پیران آمدند حضرت
صلعم سلاح پوشیده شد و بر سر راس با ایستاد تا یاران همه بوی ملحق شدند حق تعالی در شان ایشان آیه فرستاد که الذین یجاءون
من بعد ما احببهم العرج الذین یحسنونهم الایه انکاد این ام مکتوم را در مدینه خلیفه ساخت و علم بدست ابو بکر صدیق و او از مدینه بر وطن
تا مدینه آمد و فرستند و فرمود تا در ان موضع بانصد جانشان افروختند و مسجد بن ابراهیم جبرانی میرفت اتفاق در ان منزل حضرت
ملاقات کرد و از ان واقعه انصار را تسخیر نمود و دیبا مسور باسلام در میان بود اما از قبله نشسته بود که هم سوگند آن بخت صلعم بودند و کفر و
اسلام بپوشته و دیبا بوی نمودند انصد انحضرت را و ان نموده بکتاب مکه روان شدند و راه با بوسفیان و باران و بار سید ابوسفیان
چون مسجد را دید پرسید که از محمد چه خبر و در جواب داد که محمد با جماعتی انبوه که از احد خلف نموده بودند بقصد انتقام از شما پیران
اند و من ایشان را در حمزه اسد که شتمه ام لکن می بروم که شما منو کج نکرده باشید که ایشان بر من جعفران بن ابریکت زود خیز
که کوچ کنیم مبادا و کس که دلبس قریش تر از ما و خویش و دل افند و در اینجا متوجه مکه شدند و بجهیل نام میرفتند معبد کنیز بنو قریظ

صلعم فرستاد که بنیسه برسیدن قریش جواب خود متوجه شدن ایشان بکه تعجب عالم سرور از خبر او گویند و منزل حصار سلیمان
و محسن انکار گرفتند و بنزد عید عالم صلی الله علیه و سلم آمدند یکی معاویه بن مخزوم و دیگر ابو جندب شاعر که در روز بدر و حلف اسیان بود
حضرت بروی میست نهادند از او کردند و او را دیدند و او را دیدند که بار و دیگر جنگ حاضر نشود و آن بدبخت نقص خشم کرد و جنگ آمد که بود و در او
بفرمود حضرت بکشند که بنده ابو جندب شاعر چون پیش سرور او و ذاریا بسیار نمود که یکبار دیگر از او کشتن و فرمود که زنده نشود
مومن از یک سو را و با چنین گفت که بگذرد و بی او و جگرش بی دست برایش برآورد و کوی که محمد را و بار باری دوم سر بر سر
در واقعه سال سیوم از حضرت سر بر سر جرح واقع شد و بر جرح نام ثبت از بهار نزل ملک این واقعه انجام داد و بنموده از باب سیر او در دله که چون
قریش از جرح احد یکبار کشته سفیان بن خالد بن زبلی مالک رومی از عقل و فکار یکبار که بخت فتح کربلا نزد احد رومی نمود بود و درین اثنا
از حمله بنی نضیر از او زخمی شد بنده از سبب آن پرسیدند که حکومت کرد و در روز احد طلحه بن ابیطالب که صاحب لوائی کفار بود با چهار سپه
کشته شده پس آنجا کشتن بنزد ثقات بقت سعد و طلحه بن ابیطالب رفت و خبر یکجا آوردند و شنیدند که کسان زن گفته بود که هر یک یکی از آن ماکه قاتل
سپه آن منتهی بار او را و احد شتر به هم آنجا کشتن از آن بن پرسیدند که پس از آن کشته اند گفت چهار سپه بر من مقتول شده اند
و از آن عاصم بن ثابت و یکی طلحه بن عبد الله یکی سپه بر من العوام قتل کرده اند سفیان بن خالد عروق طعن و حرکت کرده با قوم خویش گفت
میجای از آن نیست که ندیده اند که مقتول و این زن حاصل شود و نفی هم رسید گفتند جمعی باید که گفت می باید رفت به مدینه پیش محمد و ظاهر
اسلام نموده از او جاعتی طلب باید نمود تا قتلش ارفع و احکام نمایند شاید که زن سر کس یکی را تویند که با خود و بیارید پس گفت کس از آن
قوم بدیدند که گفتند یا رسول الله با مسلمانان آمده و قومی بنوده از قبل با سلام و داده اند با ما جاعتی از یاران خویش از حضرت تا قوا
بر ما خوانند و احکام شریعت با ما آورند بعد از چند روز رسید عالم صلعم و کس از صحابه خبر نمود که عاصم بن ثابت و خبیث بن عدی بنید
بن الله سر و غیبه الله بن طارق از اهل کوفه بودند و عاصم را ایشان بلیک کردند و او را بنده کوفه و در حوض فرستاد تا قوا و احکام شریعت با اهل کوفه
قبول نمودند ایشان سلاح برداشته آمدند به برون آمده و متوجه کوفه شدند و از کوفه میگردیدند و بنسبیه میخواندند تا رسیدند به موضع که
از احد کوفه و دیار از آن صفت کس که همه ایشان بودند جدا شده و بنزد سفیان بن خالد رفت و او را از آمدن عاصم خبر داد و او را دیدند و بنسبیه
کافران خویشان که صد از ایشان تیغ بر انداخته بودند طلب مسلمانان سپه برون آمدند و حواری بود که عاصم با اصحاب خویش که از حرمی رجع فرود آمد
بودند و بکوه و منادیه که ناله کفار یکبار رسد مسلمانان رسیدند و از او که از ایشان در راه جدا شده بود پیشتر رسیدن می آمد که ایشان عاصم
که یاران تو مار غریب دادند عاصم گفت ای یاران خوش نهاد و بخت که حق تعالی شما را برای آن آورد و غنیته و ثروت و باری و درین حال نمایند
تا که کشته گردید و در حق تعالی چون آن قوم دیدند که مسلمانان و صد و هفتاد نفر سفیان بن خالد گفت ای عاصم از من بشو و نفس خود
و یاران خود را کشتن بده که شمار آنان دهم عاصم گفت من ایات سه مرتبه را خوانم که هر یک یکبار بشوید از من خشن گرفت و چندین
مرتبه نمود که تیغ را با من نهادند نیزه خود برون آوردند و جنگ میکرد تا نیزه ایشان نیز شکست پس تیغ کشید و کشتن بار خدا یا من و اولاد
روزین ترا حاجت کردم تو در حرم روز حرم مرا از من ترسید که آن حاجت کن چشمتی نه بود که کشته شدت سعادتمند کرد که از کاسه او حرم
خود و الله چندین عاقبت نمود که شیدند کفار قصه کردند که کس او را جدا کرده نیزه سلاق برده و صد شتر که شتر کرده بود از وی طلبتند
حق تعالی بنده از بنو نضیر فرستاد که بر او عاصم در آمدند و هر که پیش معرفت بر روی میزدند که گفتند که کشته شد و او را دیدند و بنسبیه

[illegible]

سران معون باز در دست و نهاد و کیفیت حال معلوم کرد و اینده و بعد علم

اصل شیر آورده اند که در ماه صفر سال چهارم از هجرت بنویسند بر سر خود
و سببش آنکه عاقل بن ملک که یکی از اشراف قبیل کج بود بی علم بود و بدیدار و بچشم حضرت رسالت پناه صلعم حاضر شد حضرت او را با سلام و دعوت
و بی گفت یا محمد من ترا دین ترا نشین میدادم و قوم من با سلام نزدیک اند اگر جمیع از صحابه با من اینجا رستنی تا ایش ترا دعوت با سلام
امیدوارم که با سلام در آیند حضرت رسالت پناه صلعم فرمود که از اهل کج که این سیم مبارک گفتند ایشان نمایند عاقل گفت و بعد در اینجا طراه
ده که من این را بشنیدم و در جوار خود بستم و کلامم که کسی ضرر را بایشان رساند پس حضرت صفه و نفر از صحابه بنظم پیما فرموده مندرج
ساعده در ایشان امیر ساخته بامل بنجد و بنی عامر فرستاد تا قبیل بنی عامر را با سلام دعوت نمایند و گفتوگو با صحابه ایشان معاصرین طفیل که مستر
قبیل بود و رسالت پناه گفت چون از مدینه برودن آمد قطع منازل فرمود و موضوعی که از سر خود رسیدند خزان بن ثعلبان را از پیش
فرستاد تا مکتوب حضرت بنویسند صلعم را بعامر رسانند آن فاجع کافران که بنویسند حضرت مکره فرمان داد تا او را بکشند و قبیل بنی سلیم در وعل و کوا
راجع کرده و متوجه بر سر خود و یک ناله کفار را که از گردان برادر فرستند چون صحابه این حال مشاهده نمودند گفتند که ما غیر از تو کسی نبایم که
سلام بارسول فرستاده تا کرم خود و سلام با ما و رسان حق سبحانه و تعالی چه لعل را فرستاد تا سلام ایشان با حضرت رسانند و حضرت فرمود و علیهم
العهده و شما شش یا نه مقام از شما کشیده روی به صحابه بنظم نهاده جنگ در پیوسته و معاهده نمودند تا زمانیکه جمیع صحابه بفرستاده فایز
گشتند که عمر بن امیه بنی غنیه را و ارسیه کرد و عامر را و دوستی داشت با وی گفت که ما در احوال رفتن برنده لازم بود و ترا از قبل آن را گوینم
و موی بپشتان را بریده و یکدشت عمر قوتی مدینه گردید و در راه بدو کس از بنی عامر و احوال که در امان بجز عمر بود و عمر از امان ایشان قوتی
نداشت و در وقتی که ایشان هر دو جواب فرستند ایشان را بقتل آورد و چون بدید رسید کیفیت واقعه بر سر خود حضرت بنویسند
و معصم قتل آن دو عامر را نیز بگفت حضرت رسالت پناه صلعم فرمود بکلام کرده و دو کس که در امان من بودند کشته و در کفر و اواریت ایشان
ارباب سیر و تاراج آورده اند که در برج الاول سال چهارم از هجرت خود بنویسند و بنویسند و بنویسند
آن بود که حضرت مقدس بنویسند صلعم با جمعی از خواص اصحاب بسلیم و کرم و علی و رضی و غیره بنی زل از بنی العنبر رفت تا از ایشان در باب
و این دو شخص عامر را اسباب خود و حال آنکه ایشان در عهد و بیجان حضرت بودند و با بنی عامر نیز هم سوخته داشتند چون سرور عالم با ایشان
سخن گفت و استقامت نمود گفتند ابو القاسم هر چه تو خواهی پس خط بنشین تا ترا و صحابه ترا میماند گفت حضرت رسالت پناه صلعم التماس ایشان
میداد داشت و در بای و پور بنیست اینجا و دخل و یکدیگر و در با حضرت عذرا انداخته حیدری بن خطاب که ممتد ایشان بود گفت ای عمر یه
ما هرگز حیران یا ترا بر جفت نخواسم ماقت به ازین نیست کسی بر بالای نام این خانه دو و دو و علی بر سر و پوزند تا از و خلاص شویم عمر بن خطاب
این هم را بقتل فرموده سیکه بزرگ بر داشت به بالا گفتی خانه رفت و در حال چهر بل مایل یک جلیل در آمد و از آنجکه بود و عذر را با سید ابرار انداختید
بودند حضرت را اله که در آید اینجا به چنبره اصحاب برخاسته متوجه مدینه شد اصحاب از عقب اینجا روان شدند و در مدینه بخت است
رسیدند و گفتند یا رسول الله از آن مجلس که برخاستی سبب از آمدنم حضرت فرمود که میوه و خنجر و قصه عذرا داشتند حق تعالی را
از آن کلاه سبقت و آنکه محمد سلم را ترا و ایشان فرستاده پیغام داد که از دیار من سپردن و بدیدار که در بار من عذر کرد و یک روز
شمار حمله و دوم مرکز اجداد و در زورین و یاز پسند فرمایم تا گردانند ایشان بکار ساز یا سفر مشغول شدند عبد الله بن ابی سفيان

محض التواضع
والتواضع

[illegible]

بر دست و مسجد رفت و اصحاب را جمع کردند خطبه خواند و بعد از آن آیات منزل را بحجاب قرائت فرمود
و از سر خود خندق نیز کویمید و در شوال سال پنجم هجری و در اوج احباب واقع شد و باب سید کرد و آنکه کسب این عذر و آن بود که چون سید عالم علم
پیوسته بنی الضحیر از حواله بدین جلا نمود ایشان در اطراف بلاد مستغرق گشتند از آنجا که حسی بن اخطب و سلام بن ابی الحقیق و کنه بن البرج
و مسام بن ایشان در نوایح سبب متوطن شده اند و آنجا که جمعی از ایشان مانند جرجی و کنه و غیر ایشان قریب بکس یکم فرستاده اند و در
باب حرب سید عالم صلعم تحریر فی نید ابوسفیان چون آمدن ایشان قنوت یافت بایشان دعا گفت نموده پرسید بچه کار کرده اند گفتند
آمد ایم تا و باب استیصال محمد با شما عهد کنیم ابوسفیان گفت در جای که و اهل او سستین مردم با کسی است که بار داد و
در استیصال محمد پس با نجات کس از قریش بجای که فرستادند و با یکدیگر عهد بسته و از بابیان موکد اند ندانم ابوسفیان
اینی کرد و میوه شما اهل کینه بدین بهتر است با دین محمد ماقومی ایم که در قریه خانه کعبه میکوشیم و شتران در نموده جای
طعام و شراب و شمشیر میدیم و بت می پرستیم که طریقه ابا و اجداد ماست و محمد بنی نو در میان آورده میمون بخود و دین ما بدین
فروخته گفتند و بن شما برست از دین محمد حق تعالی ای فرستاد که الم تر الی الاذی او تو نصیب من الکتب یومنون بالبیع الط
نوت و یقولون للذین کفروا اهل مدی من الذین امنوا سبیلا و چون بیود خاطر از متفرق قریش جمع کردند بقصد عطفان بانه
و ایشان نیز تخریص نموده ایشان نیز اجابت کردند که بد و انید پس ابوسفیان با چهار هزار مرد از قریش از کعبه بیرون آمد و در
مرکز ان قبیله سلم و اشجع و بنو مره و کنه و قحار و عطفان سر یک با جمعی بنوه با ایشان ملحق شدند چنانچه در اکثر جمع
شدند و جمله با اتفاق روی بدین نهادند و بدین سبب عروه را خراب میگویند چون جزا کرد و بسمع شریف بنوی رسید شرف
مجاور و انصار را طلبیده و باب خراب با ایشان مشورت فرمود و سلمان فارس را گفت یا رسول الله در بلاد ما دستور است
که هرگاه که لشکر یا بنوه قصد شهید کنند و اهل آن بلده را قوت مقاومت بان لشکر نباشد که شهید را خندق زنند آنحضرت
اصحاب را بطریقه مرغوب افتاده فرمود تا سازیان کردند و تمام اهل اسلام بحفر خندق قیام نموده و در شش کس را جمل کس
مهر شد که بحفران قیام نمایند و آنحضرت نیز باران را در خاک کشیدند و کندن خندق را امیر فرمود تا ایشان بدل خوشی و نشاط
تمام لا کنت ند از جابر بن عبد الله انصار را در دست که روزی در آنجا خندق قطع از آنکه طارند چنانچه اهل اسلام از نگه داشتن
عاجز گشتند کیفیت آن بحضرت عرض کردند آنحضرت با اتفاق مسلمانان آن وقت و مکان گنبد برداشت چنانچه ضربی زد که در آن
در آنجا که در مود الله کعبه مفتح میمنه من دادند و بنوا سو که من از آنجا ابواب صفای را می بستم بار دوم ضربی زد و دو دانگ دیگر
بشکست و فرمود الله کعبه مفتح میمنه من دادند که من این سبقت تصور شام را می بستم بعد از آن با سیموم ضربی چنان زد
که تمام شکست و فرمود الله کعبه مفتح میمنه من دادند که اسرا که تصور بعضی عابین می بستم ایضا که کونک مدین را برین بابان
فرمود مسلمانان گفت بدان خدا می که ترا بجای بخلی فرستاده که آنچه گفتی صفت آن کونک است بعد از آن صحابه را حربه داد که بعد از مسلمانان
فتح ایما که خواستند که در کعبه قیام و سید را راه خدا صرف نمایند و قصد مسلمانان بجهت تمام با یکدیگر تادیه شش روز خندق سرانجام یافت
و چون از خندق فارغ گشتند لشکر کفر رسیدند و از جواب اهل مدینه پرسیدند که در ششم و یازدهم با سه هزار مرد و بقصد شهر دارند
بیرون آمد و در سبیل که کوه است متصل بدین فرو آمد چنانچه خندق حایل بود و بنو قریظ که طایفه از بنو مدینه بودند در جانب شرق مدینه در قطع متصل شدند

[illegible]

[illegible]

قریش و عطفان به همدار من گیسو بر بود و نزد قریس تیم تا هر که درون زینا الحکام با توافق نمود و با ایشان مجاریه بنام محمد بن ارضی نزد و
وسن در مجلس بنو قریط بود که فرستاده ایشان از نزد محمد و ابن جیسو را آورد که جوهر آن کسی پیش نهاد فرستاده و حاجتی را که در طلبیدند سید
کجین بعد از و خاطر اندیس غیم به نزد عطفان آمد و با ایشان مثل آنچه با قریس گفته بود گفت و این روز و دین از آن زمانه سوال نمود و میگوید
مگر بنو جلیل با جمعی از قریس عطفان نزد و بود و بنی قریط فرستاده که مدعو بود و او را اینجا و را کشید و بر پاشنه زن عابسیار و یک
شدند و شب ساختن خود بخند تا فردا بعد با اتفاق جنگ اندازیم شاید که کار کنیم جوهر آن گفتند ما وقتی جنگ کنیم که شما جنگس از اشراف
قوم خویش با فرستاده تا بگردانید که اگر بعد از رفتن شما ازین دیار محمد یک جنگ مایه شما را بفرستد به و باید که رسولان چون این
جنبه باز بقریش ساندند که گفتند غیم بن سعد و رست میگفتند که به بنی قریط جواب فرستاد که ما تسبیح کرد و شما سیدیم که خود
برون آید و الا شما دیند میروان گفتند آن نصیحت غیم را که نموده بود حق بود ما محمد جنگ نمیکشیم و برین بی میان ایشان مخالفت نمود
علما سیر آوردند که چون ایام محاصر که از ابتدا یافت مسلمانان در غایت شدت و عسرت اوقات میگذرانیدند و در عالم سرد و
پاد و پنهان شب و عاصی که روز سوم و حاضرین بسیار گشته در میان ظهر و عصر باز بیجا با و صبار فرستاده تا از نزد و رست کرد و رافا و
و یکم با ایشان سرنگون میکرد و خنایم است از مسکنده و حاجتی از فرشتگان نیز از آن فرستاده و ترس و بر عتی در اول این پیدایش
که نیز از قرار چارده ندید چنانچه که از آن حالت سیر میداد که یا ایها الذین آمنوا اذکر و انتم الله علیکم انوا جا یکم خود و افراسلنا علیهم
ریکا و جنودا لم تروا انکاه ابو سفیان در ترسید گفت ای یاران باز کشید که دیار خویش بوم بدرستی که بودن اینجا و پیر کشید
چنانچه که با ملک شد و جوهر آن با ما مخالفت کرده و تسبیح مهم توانیم ساخت این یار می بیند که با ما چه میکند اینک من فرستادم
و سوار شد جمله قریس جیب شده و بار کردن شغول شده و بغیرم که راه فرار پیش گرفته اند و حضرت بنو اصرم صلعم حقیقه یازده و رانست
بر تپس احوال مسرکان ملک که از ایشان فرستاده و حقیقه دید که بر غزم حلت اند و جنبه باز آورد و گفت یا رسول الله خداوند
تعدا شتر شکران از تو گفت که در و رست که چون لشکر احزاب نموده پیغمبر صلعم فرمود و دیگر قریس جنگ مایه اند ملک با جنگ ایشان
خواهیم رفت چنانچه همان شد و ایشان بعد ازین فرصت نیافتند که لشکر بر مسلمانان اند تا زما که حضرت لشکر کشید و ملک
فتح فرمود
و در روز القحدرین سال با هر و راه و ذوالکمال غره بنی قریط واقع شد ازین عباس
مروست که چون حضرت رسالت بنده صلعم از نزد و چنانچه باب بازگشت بخانه فاطمه آمد و سه روزه از او در منزلت و در پیشین
کنار او که ماه جبریل هم نماز شد و دستار سبک بر سر بسته و بر سر سوار و گفت خدا تعالی از غنوه و سلطه و در جنگ و در راه
انکه ملک مسواری نکند و اندر و خود را مسلح ساخته بجانب بنو قریط متوجه شو پس سه در بیان فرمود تا اندر که هر که سمیع و طلیع
باید که غار خضر و بنو قریط که از او انگاه عبد الله بن ام مکتوم را در مدینه خلیفه ساخت و علم بدست پیامبر رضی هم و او از پیغمبرش فرستاد و
خود زره پوشید و مسلح گشته بر آب سوار شد و متوجه بنو قریط گردید و صحابه پیغمبر ساختن کرده از عقب حضرت ارشدند
آمد تا وقت غارتن بنو قریط رسید و بعد از ایشان سه سوار کس بود و چون حضرت و اهل اسلام حضار بنی قریط را انعام نمودند
مرد و از اطراب و جوانب حصار جنگ سبک کردند و سنگ تیر بر یکدیگر می انداختند تا مدت و تسبیح شبان روز بر میخواست اهل اسلام مجروح
اهل ضلال قیام نمودند انگاه با ریتا برتری رعبی در اول این انداخت تا دست از جنگ باز داشتند و کس نزد و فرستاد و

تخیل فرموده راوی گوید مردم از مکان خود سوز زفته بودند که از در آسمان پدید آمد و یاران عظیم ریزان گشت و الله اعلم
در دمی قهقین سال رخ و حدیب واقع شد و سبیش بود که حضرت رسالت بنا و صلح شدی در واقعه دید که یاباران زیارت کعبه معظمه رفقه تفرقه
کنند و و کعبه خانه بدست گرفتند و این خواب را با جمعی از اصحاب باقی می نمود خوشوقت شد و بدو پنداشتند که تعبیر این واقعه درین سال ظهور
خواهد آمد سید عالم صلعم بکار سازد استخوانش و اصحاب بنشینند و ماکه گشته پس حضرت عبداللہ بن ابی مکتوم را در مدینه جلیقه ساخته باز آید
و ششصد نفر و غزوه ماه ذی قعد در مدینه سپردن مکه و بفرج لطیف که روان شد و مفتاح دست تجربه فرمایند با خود و بر سر در چون منزل آمدند
رسید اصحاب و بر دست و چون جنب توبه بنسرو و شیرکان مکه رسید و باب حضرت با یکدیگر می نمودند که در این ایام زیارت را از قریه گرفت
که آنحضرت را از زیارت خانه کعبه منع کردند و از اطراف قبایل و باغات حبشه انبساط بایشان اتفاق افتاد خود کار سازی کرده از مکه پرور
آمدند و در موضع بلح شکوه زنده و خالد بن ولید و مکر بن ابی جلیل را با و دست سوار طلیعه کردند سختند و سر و سر بسیار صلعم اصحاب
بعد از قطع منازل طی مراحل منزل حدیبیه رسیدند و خالد و ولید واقف شدند تا زمانه که عیارش اسلام بدید که در زمان قرار نموده
خبر بدو رسیدند پس حضرت بر سر جاده حدیبیه که از آنجا تا مکه یک مرحله است نزول فرمودند و با جمعی از قریش بیامد و بیان
سرور گفت قریش با کفر قبایل اتفاق نموده و قصد منع تو اندازد و حال یک حضرت فرمود من از برای جنگ نیامده ام مکه مقدسه و در آنجا میمانم
مدتی تعیین کنند و ما با سایر کفار که در مکه کرس غالب شوم ایشان نیستند چون دیگر اقوام با سلام دارند و اگر مغلوب گشتیم خود را می بینیم
حاصل شده باشد و اگر این را قبول نکنند بان خدائی که نقش محمد بر قدرت است که بایشان می نماید که تمنا می کردی که شوی مکه را که حق تعالی
مرا بایشان نصرت دهد پس بنیل بر غایت و بنزد قریش آمد و گفت ای جماعت قریش تمنا می کنید جنگ و حال آنکه و می باشد و امید
جنگ ندارم که زیارت خانه کعبه آمده قریش سخن می را با و نه شد چه و می از قبیل بنسرو بود و آن قبیل خواه در جالبیت و خواه در اسلام
مواخواه بنسرو صلعم بود پس مرد و از این گنازه مجلس نام که از رسو و قبایل عرب بود و گفت مرا که از بدو نیز و رسو و دوست و رسو و رسو
چون مجلس سرور رسید و اصحاب بنسرو را بدان حال بدید و شتران قربان را با قبا بدیدند و گفت ای قوم نیامده اند مگر جهت
عمر که از من پس اجعت نمود و گفت ای جماعت قریش که و می دیدیم که شتران قربان را با تقلید و انکار کرده اند و قصد زیارت کعبه دارند
و ای من است که این را از زیارت خانه کعبه منع می کنید گفتند ای مجلس ششین خاوشش پس گفت و در حقیقت ششین و این امور را بگویند این
جلسه غضب رفت و از سر گفتند که ششین را از زیارت خانه کعبه منع کنید و باز کردند بنسرو از عهد شما سپردن ایمان و تقیم خود را و حج نمود
محمد را و گفتیم قریش چون چنان دیدند از و بر تر رسیدند و از انسکید دادند مکه ما محمد صلعم می گزیم الخا و هر صلعم من عمر خطاب هم را بخواند و
فرمود ترا که باید شد و قریش را بگوینی که ما و احبیه جنگ نداریم ملک زیارت کعبه آمده ام که گفت یا رسول الله چندی نیزت روس و است که عداوت
قریش با من در چه مرتبه است اگر بمن دست بایند مرا زنده نگذارم اگر عثمان بن عفان را نفرستی بهتر زیرا که و ملا نزد قریش عزیز است
پس حضرت عثمان را طلبید و بگوید فرستاد و در راه بان بن سعد بن العاص عثمان را ملاقات شد به علم رسول خدا بایشان ساینده و برادران
خویش را آورده بر و ای خویش سوار کردند و نزد قریش بر عثمان بار شرف قریش ملاقات شد به علم رسول خدا بایشان ساینده و خواست که از
ناید و از گفتند ای عثمان که بنحوی که به اطراف کن عثمان گفت یا رسول طواف نموده من طواف کنم قریش ازین سخن خشم رفتند و عثمان
جس نمودند و سبب بکثرت رسید که عثمان را بقتل آوردند ازین سبب فرطم و لشکر مملو کردید که گفت اگر قتل او واقع باشد باز نکندم تا آنچه باید کرد

تخیل فرموده راوی گوید مردم از مکان خود منور نرفته بودند که از راهمان پیداسته و یاران خطیم ریزان گشت و الله اعلم
 در روزی قدس این سال خود جدید واقع شد و سبیش بود که حضرت رسالت بنا و صلیم شعی در واقع دید که یاران زیارت کعبه معظمه رفته غمره
 گذار و وکلید خانه بست گرفتند و این خواب را با جمعی از اصحاب بقریه نمود و خوشوقت شدند و پنداشتند که خبر این واقعه درین سال ظهور
 خواهد آمد سید عالم صلیم کجای سازید منتظر نشو و اصحاب بنیسه بعد و اما که گشتند پس حضرت عبدالعزیز بن ام مکتوم را و درین خانه ساخته باز
 و ششصد نفر و غمره ماه دمی قصد و ریته سپردن آمد و بجزم چو بطرف مکه روان شدند و معقه دشت حربه قریانه با خود بر سر و چون بزیارت کعبه
 رسید اصحاب هم جدا گشت و چون جنب رفته پس در بزرگان مکه رسید و باب حضرت با یکدیگر مشورت کردند و برای این بران قرار گرفت
 که آنحضرت را از زیارت خانه کعبه منع کنند و از اطراف قبایل و باغات بسته بجماعت با ایشان اتفاق نموده کار سازنی کرده اند که بزرگان
 آمدند و در موضع بلخ لشکرگاه زدند و خالد بن ولید و عکرم بن ابی جیل را با ولایت سواد طلعیه سرگشتند و سر رسیا صلیم با جمعی
 بعد از قطع منازل طعی در اصل جبل حدید رسیدند و خالد ولید واقف شدند تا زمانیکه عیارش که اسلام بدید که در زمان قرار نموده
 خبیه بقریش سپارید پس حضرت بر سر جاده حدید که از آنجا تا یک یک مرعیه است نزول فرمود تا گاه بدیل حضاری با جمعی از قریش بیامد و بان
 سرور گفت قریش با کثر قبایل اتفاق نموده و در حد و منقعه از دزدان حواله یک حضرت فرمود من از برای جنگ نیامده ام بلکه قصد عذر گرفتن
 مدتی معین کنند و ما را با سایر کفار بکند از اندک رس. غالب شود ایشان نیست چون دیگر قوام با سلام دارند و اگر مغلوب گشتیم خود مدعی
 حاصل شده باشد و اگر این را قبول نکنند بان فدائی که نقش محمد بر قدرت اوست که بانین منقعه کنیم تا زمانی که گشتیم با یکدیگر حق تعالی
 مرا بایشان بشارت دهد پس بیل برخواست و بنزد قریش آمد و گفت ای جماعت قریش شما فیل کینه بیکدیگر و حال که و می با شما و انچه
 جنگ ندارد که زیارت خانه کعبه که قریش حق میارند و نه استند چه وی از قبیلته نه نه بود و ان قبیلته خواه در جالبه و خواه در اسلام
 میخواند چه صلیم بود پس مرد را از بی گناهی جلوس نام که از روستا و قبایل عرب بود و گفت مرا بگذارید تا به نزد و راوم دستویز و دست پند
 چون مجلس سرور رسید و اصحاب بلند و در آمدن حال بدید و شتران قریانه را با قلابه مشاهد نمودند گفت این قوم نیامده اند مگر جهت
 عذر گذارون پس اجابت نمود و گفت ای جماعت قریش که و می دیدم که شتران قریانه را بقتلید و انهار کرده اند و قصد زیارت کعبه دارند
 رای من آنست که این را از زیارت خانه کعبه منع نکنید گفتند ای جلوس شین خاموش باش که تو مردی حیران شینی و این امور را بگویند این
 جلوس غضب رفت و از سر فقرت که شما محمد را از زیارت خانه کعبه منع کنید و باز کرد و اندیش از عذر شما پس و ان یکم قوم خود را جمع نمود
 محمد را و او که تم قریش چون جان دیدند از و به تر رسیدند و از انسکید دادند تا که ما محمد صلیم بیکدیگر الحانه به صلیم بن عمر خطاب ص را بجا آوردند
 فرمودند تا یکدیگر بایستند و قریش را بگوئی که ما و احببیک نداریم ملک زیارت کعبه که ما هم گرفت یا رسول الله بر شما نیست و من است که دعوت
 قریش با من در چه مرتبه است اگر بر من است بایستد مرا نزنند مگر از هم اگر عثمان بن عفان را بفرستی بهتر زیرا که ویلا نزد قریش عزیز است
 پس حضرت عثمان را طلبید و بکفرستان و در راه بان بن سعد بن العاص عثمان علیه السلام رسول خدا بانان ساند و برادران
 خویش و را و در بر و ای خویش سوار کردند و بنزد قریش برد عثمان را بر شرف قریش ملاقات شد بنجام رسول خدا بایشان ساند و خواست که تفرات
 نماید و آن گفتند ای عثمان اگر میخواهی کعبه را طواف کن عثمان گفت یا رسول الله طواف مکنده طواف کنم قریش ازین سخن خشم فتنه و عثمان
 حبس نمودند حسب کفرت رسید که عثمان را بقتل آوردند ازین خبر خطیم و لشکر مملو گردید و گفت اگر قتل او واقع باشد باز نگردم تا آنچه باید کرد

بکنم و در بانی و رخت کرده که در انوضع بود نشست و اصحاب را طلبید و از ایشان سبقت خیرات برانگه ثابت قدم باشند اگر جنگی افتد شود و
 کردن نشود و این سبقت را سبقت الرضوان گویند زیرا که حق تعالی این سبقت را بر این طریق با و فرمود که لقد رضی الله عن المؤمنین با و سبحانک
 تحت الشجرة الایة و چون از مهم سبقت فارغ شدند حسب آنکه که خواند گشتند و چون قریش از آن سبقت و قوف یافتند تر
 و سبقتی بر او انداختند با یافت سمیل بن عمر طلبیده گشتند بر میان محمد صلح اهلن بحسب نوعی که وصلت و با سمیل با حاجت
 از قریش نزد حضرت آمد و گفت ای محمد قریش را تو صلح میکنی سب طراک سال عده که گذار و سال آینه و قصه غامبی اگر بر تبعی مضاداری
 بیات صلح ما بنویسم درین باب بنحیر صلح فرمود و نیکو باشد علی مرتضی را طلبید فرمود بنویس لکم السلام که لیس الله الرحمن الرحیم سمیل
 گفت من نمیدانم که درین سبقت بنویس لکم السلام حضرت فرمود ای علی بنویس لکم السلام بنویس بعد از آن فرمود بنویس یا اقصا علیه
 محمد رسول الله علی اثرا بنویس سمیل گفت ما اقرار بر رسالت تو نداریم اگر میدادیم که تو رسول خدائی میزدی زیارت خانه که به منع میکرد
 بنویس محمد بن عبد الله بن حضرت فرمود ای علی رسول الله را از کن بگو کن بجای آن محمد بن عبد الله بنویس علی مرتضی را بنویس
 آن اشقی بنویس رسول الله که است از دست عیال و بیاض و سبقت و حکم رسول الله را که گردانید و بدست خود با و جو و انگامی بود و در کربلا بنویس
 بود بجای کلمه رسول الله این عبد الله بنویس و مرتضی که سمیل میگردد حضرت قبول میفرمود و علی میبویست و حاصل صلح نمود و صلح نمود آن
 آن بود که ده سال میان مسلمانان و کفار قریش محاربه نباشد و بیلا و یکدیگر اند و روز و پنجش و اموال یکدیگر تعرض نرسانند و عثم
 آن یکدیگر را نیز مراحم نشوند و مسلمانان اسامی را در خانه که ترک نموده در سال آینه قصه کنند طراک سر و زینش را که نمیکند و هر
 کس از ایشان با و ن و یا خود پیش محمد و با زینش او فرستد اگر چه مسلمان باشد مسلمانان ازین شرط و تطبی کردند و گفتند بجا
 چگونه بازو بستیم کسی را که مسلمان آید و باشد از مسلمانان ازین صلح بسیار مخزون و عول گشتند چه مدعی ایشان آن بود که تو
 بنحیر صلح هست شود و درین سال زیارت خانه که بنشیند و فتح میگردد و القصد چون از مهم گناه صلح نامه فارغ گشتند بنحیر صلح
 با یاران فرمود و با یاران فرمود و بنحیر صلح بد که دست تیران هدیه خویش قربان کنی سید بچگونگی حاجات حضرت بر خاست و بنشیند
 هدیه خویش را قربان نمود و سر تراش طلب نموده سر مبارک تبر کشید اصحاب چون دیدند که سید عالم صلح کرد و خلق فرمود
 برخاستند و بنحیر صلح شش و نه نمود و اما بغایت ملول و مخزون بودند از آنجمله از خطاب رده بر نزد حضرت بنویس صلح رفت و گفت
 یا رسول الله بنحیر صلح هستی فرمود که بلای ستم بازگفت ما بر حق ایم و دشمنان را بر باطل فرمود و گفت پس بچگونگی سبب این بیانیت
 و عات خود قرار داده و صلح نموده باز میگردد حضرت فرمود ای سید خطاب بدستی که من فرستاده خدایم بجز فرموده اوج
 نمکنم باز گفت یا رسول الله تو با ما گفتی که فرود باشد که زیارت خانه که رویم و طواف آن بجای آوریم فرموداری ولیکن من گفتم که
 اسامی خواهد بود و گفت بنحیر صلح فرمود ای عمر بن خطاب خود که زیارت که بنشیند و قاصد خواصی وقت لنگاه مخزون بر خاست و پیش ابوبکر
 صدیق رفت و ابوبکر بنحیر صلح حضرت رسانیده بود پیش صدیق همه بازگفت و سها جواب که از رسول صلح شنیده بود از ابوبکر نیز
 بنحیر صلح همان شنیده از آن جرات نام و ایشان شد اهل سیر آورده اند که حضرت صلح قربت بر و نرود احد سید توقع نمود
 آنکه طلب مرحت بدیده فروگفت در آن راه سوره که با افتخار که فتحینا نازل شد و آنحضرت این سوره را بر اصحاب خواند و آنجا
 و بر اسباب که با گفتند نزد بعضی مفسران مراد از فتح مبین صلح عجمیه است و جمعی از مفسران بر آن که مراد از فتح مبین فتح خیره

یا فتح ملک است که خدا تعالی بفرموده خویش او عده فرموده بود و العلم عند المعبود و مقبول بود که چون سید عالم صلعم ازین سفر باز
براجعت فرمود ابو نصر بن عقیق بن اسید بن حارث نقی مسلمان گشته از ملک برگشته بر نزد سرور آمد که قریش و مردم را
به طلب وی فرستادند و سرور بنابر عهد باکرده بودند ابو نصر را تسلیم ایشان نمود و فرمود ای ابو نصر بنا بر عهد که کرده ایم
باید که بقوم خود ملکی شوی ابو نصر بناچار با اتفاق آن دو مرد و او برادره مکمل آوردند چون موضع ذوالخلفه رسید به منزل کردند
و بعد از تناول طعام با یکدیگر مکالمه نمودند و در آنجا مکالمه ابو نصر با یکی از آن دو مرد گفت عجب شایسته خوب و ابرار و فرزندان
از غلاف برآورده گفت ای شایسته نجابت نیکوست ابو نصر گفت من در تابستانم تو شایسته را بدست ابو نصر و ابو نصر فری
احمال این شایسته برگردان و می داند بدو خوش فرستادند و یکدیگر بکویت و بعد از آنکه پیش حضرت و گفت یار مرا بکفایت و درین میان
ابو نصر بن عقیق بن اسید تو بعد خویش و فامو و لاحق تقایما خلاص و او این گفت و او مسجد بروی
درآمد که بکویت تا با سار و با آمد که موضع کوهی که از عیص کوهید و آن در مکه کاروان قریش بود بعد از آن از آنجا که مسلمان بودند با
به دست تا قریب صد کس از مسلمانان در آنجا جمع گشته و سرکاروان قریش که بطرف شام می رفتند سر راه ایشان کردند
اتفاق فله را میکشند و سوال ایشان می بردند چنانچه قریش از بیخ به تنگ آمد ابو سفیان بن حرب را به نزد سید صلعم فرستاد
که آنجا حرکت را به نزد خود طلب کن که ما این یک شرط را بر آن داریم که بعد ازین سر که از ما زد محمد رود و امان باشد آنگاه حضرت صلعم
فرستاد و ایشان را به طلب نمود و ایشان بهینه آمدند **ارسال سلوک اطراف** ارباب سید را آوردند که سید بن ارسال
ارسال سلوک اطراف شد و قیوت بود که چون حضرت رسول صلعم خوست تا بیاد و ثامن اطراف نامه نویسد و ایشان را با سلام
کنند بعضی حضرت رسانیدند که ایشان نامه که هر سه ندارند یعنی آنند فرمود تا کشت تیرنی از طلا جبهه انور و سخت مند چون سید
عالم صلعم آن کشت تیر در دست کرد و بر سر سل نازل شد پیغام رسانید که بوشیدن طلا بر مردان را تو حرام است فی الحال کشت
از آنکشت بر آورده پسندخت آنگاه فرمود که کشت تیر از آنکه بدستند و فرمود تا محمد رسول الله بر آنجا سطرقت کرد و آنگاه
کاتبان فرمود تا شش مکتوب پیش بدارند و فرستادند شش کس از صحابه بسیار فرمود و سر یکی را مکتوب داده پیش بر یکی ازین بدارند
فرستاد و برین ابرو بنیبر را تاجانی باشد و جبهه و دو کلبه بکعبه قبل بقصر روم عبد بن جلف و بنو زبیر با و آن و ابران و حاطب بن
برقوش با و شاه و شجاع بن سب را کثارت بن این شهر با و شاه شام و سبط بن عمر عاری را به سوده بن علی حنفی را با و در آمد
که چون سولان و آن شدند با و سر یکی از ایشان زبان قومی که آن سرور بان قوم فرستاده بودند سخن گفت و این یکی از مبعرات رسول
صلعم بود اما عمر بن امیه بنیبر چون مکتوب حضرت بنو تاجانی رسانید آن با و شاه سعادتمند مکتوب بنو راصلم حرم است
منوده از سخت فرود آمد و به خاک سنگت نشست و فرمود تا در مجلس نامه می خوانند و آن مکتوب شمل بود بر وجه و ثامن ابرو بنیبر
عیسی و منوط بر دعوت تاجانی با سلام و کثارت بن عبد و قوف بر صمون کتابت شریف حضرت بنو راصلم بر فورایان آورده و جاکت
حضرت ابو جحیل نوشت ته یجاب مدینه ارسال فرمود و هیچ کس بنابر شایسته که حضرت فرموده بود که بر سر شام رود و از حاکم انجالت
نماید که شخصی مصوب را که داند نامه حضرت بقصر لورساند و حیه بن فرموده عمل نموده عالم ابرو بنیبر را رفیق او کرد و داند نامه حضرت مقدس بنو تاجانی
که در آن زمان نیز بارت بیت المقدس آمده بود رسانید آوردند که چون حیه کلمی با فرستاد و حاکم شام یکبارگاه بقصر رسید با خواص او گفت که کشت

از جانب مدینه آورده ام با او کفایت کند که چون ملک را بر پستی سجده کن و اگر ندانند تو قبول نخواهد یافت و حجه من غیر از بروردن ملک
و یکدیگر را سجده میکنند ازین سخن پستی در دل و میان افتاده بالجمله حجه را مجلس قیصر در آورده و او نامه نامی را بدست قیصر داده
عنوان نمادین این نوشته بود که با اهل الکتاب تعالوا لی الکلمه سوار پست و سبکم لایعبداللہ و لا تشرک بہ شیئا الا اضلالہ چون قیصر
مضمون مکتوب حضرت نبوی صلی اللہ علیہ وسلم و قوف یافت یا خواص و ارکان دولت گفت چیست یا طایفه که درین بلا و سحر
کس از قوم این شخص دعوی نبوت میکند مست تازی و محاسنی حالات محمد اعلام نماید مردم بخت و جوی مشتول نشد ابو سفیان
بن حرب را که با جمیع انزولش تجارت نموده در عود یافتند ایشان را بوجوب فرموده بر بستن لحد بنی ده بر مجلس قیصر در آورده قیصر فرمود
گفت به بر سر این جماعت که کدام یک از شما باین مرد که دعوی نبوت میکند اقراریت ترجیح استفسار فرموده ابو سفیان گفت که این
این قوم من قرقر بوی چه از بنی عام و یم الحنا هر قل ابو سفیان نزد یک تر طلبید گفت تار فغانی او را پس پشت او بدارند که در و کوی
از روی او شرم ندارند و نگذاشتند ابو سفیان کوی بداند که اگر ضامن بود می از ملک مدینه و حجه من مست سنان نسبت بچند سفریات
میکنتم قصه قیصر از ابو سفیان پرسید که اصل دست این مرد در میان شما چه نوع است جواب داد که او در میان قوم ما بشرت
نسبت ممتاز است باز پرسید که پیش ازین از قوم شما کسی دعوی نبوت کرده گفت که نه دیگر پرسید که از ابا و اجداد او کسی با مرسلطت قیام
نموده گفت نه باز پرسید که متابعتان او در روز بروز زیاد میشوند یا کم گفت در زیادند باز پرسید که نقص نعمه کای که کرده یا گفت تا
غایت نقص نعمه از وی رسیده نروده الحنا پرسید که میان او و جنگ دست دادند یا نه جواب داد که اری پرسید که انجام حمار بر چه بود
جواب داد که کسی او را غلبه کند و کاسی مبروی غالب کردیم یعنی در روز پدر واحد باز پرسید که شما را چه خبر است دعوت میکند بعبادت الله
تقدیر از تک پستی و میفرماید که صوم و صلوة و صدقه و صلح رحم بخارید چون سخن با سوار رسید قیصر گفت که اول ازین او پرسیدم
که گفتی در میان این نسبت شریفی دارد و بعد از آنکه بنیاد و رسل شریف است می باشند تا از متاجرت ایشان بخار عار و تنگ برادر من کنش نشیند
و دیگر پرسیدم که پیش ازین هیچ احد در میان شما دعوی نبوت کرده گفتی نه اگر کسی این دعوی کرده بود و یا می گفتیم که بخت و تقلید این
دعوی را می کردیم و دیگر پرسیدم که از ابا و اجداد او هیچکس با دین نبوت کرده گفتی نه اگر کسی از ابا او مرسلطت قیام نموده بود و یا می گفتیم که دعوی نبوت
و بعد ساخته دعوی را ملک بدر نموده و دیگر پرسید که انبیاء و اقوام استاجت او غایب گفتی بستم ضحفا و فقره را بنده متابعتان نبی چنین مردم
می باشند پرسیدم که متابعتان او در زیادند یا در تنافض گفت در زیادند کایان چنین می باشد که تدریج زیاده سبک و تا بحد کمال رسد
پرسید که هیچکس از شریعت و دین او بر سبک و گفتی نه ازین سخن معلوم شد که دین او بر حجت است سوال کردم که پیش ازین دعوی کاسی و مرفوع
گفته جواب داد که نه پس معلوم شد کسی دست از افزاینده داشته باشد بر خدا و مرفوع نه بنده پرسیدم که قتال میان شما چون بود گفتی کاسی او را
غالب نموده و کاسی مبروی غلبه کرده ایم حال انبیاء و رسل چنین باشد پرسیدم که کاسی عدا کرده و عدا که گفتی نه بنظران عدا و عدا ممکن
نباشند پرسیدم که شما را چه خبر است دعوت شما را بکفایتی بیا و ت ادعیا و ابواحد نسبت او و صلوم و صلوة و این حالات از صفات انبیاء
آنچه گفتی از اوصاف محمد اگر مطابق واقع باشد عنقریب برین محاکم استیلا باید و من یقین می دانم که سحر و جادو چنین معجزات بیک
کمان نمی برود که از قوم شما باشد الحنا و ابو سفیان و یارانش را حجت داده چون ابو سفیان از بارگاه قیصر بیرون آمد بایاران گفت که او
محمد بجای رسیده که با دین او و پیوسته رسد او را ندانم که چون ابو سفیان بیرون رفت قیصر گفت یا به باب که در رویه برادر یک ما

ما بابت سینه بود نوشت و از حقیقت این امر و احوال آنحضرت استفسار نمود و آن باب مردی عالم و دانا بود و تمام کتب اسلامی را خوانده و بر سر
آنکی واقف گشته بود و در جوابش نوشت که وی بآن سحر سب که علیه السلام که به نبوت او بشارت داده و ما بر وزل کارنا انتظار ظهور او
می کردیم و ما هیچ شکری در بنوت او نبست باید متعجب و او را مصدق و ارباب چون جواب ماب تعجب رسید آمد نمود و بار کمال آن
و مخصوصان در محلی و سبع جمع گشته و مکتوب رسول الله صلی الله علیه و سلم در مجلس خوانده فیض کفایت اسی اهل روم مکتوب این مرد که در خواب
بنوت میکند من رسید و ما با سلام دعوت نموده و آمد که این آن سحر سب که ما منتظر او بودیم و در کتب صحت یافته باید که تا ما نبینیم
او نموده بدین او را نیم تا دنیا و آخرت ما بسلامت ماند قیل و قال و بحث و جدال در میان پدید آمد و قریب و وفایان القیاس
یا فقه خراسان تا فقه فخر نایب فیض الشیخ از آن می نمود گفت شما را می از مودم و صلا ت شما در دین خود مشاهده می کردیم و میان تنگین
یافتند و همه عجب و نمودند و فرستادند کجا هر قیل و حیه را گفت و آمد که من میدانم صاحب شما سحر سب است و ما انتظار ظهور او میکردیم
اما از روم ترسانم اگر نه این خوف و شکی این آورد و می انگاه و حیه را با غرور و اکرام باز کردند

اما عبد الله بن خذافه چون بداند که سحر سب بر وزیر رسید مکتوب با تشریف رسل مطاعه او رسانید چنانچه در بر مضمون آن اطلاع حاصل
شد و دید که حضرت رسول صلی الله علیه و سلم نام مبارک خویش بر بالای نام آن بدگیش نوشتند از تجربه راشفت و مکتوب را بار خشت
و گفت که از بهره باین جهت سحر سب فرستاد نام خود بالای نام و افعای مذات گفته القضا علیه السلام فخر نایب فیض الشیخ
نوشت عبد الله بن خذافه که بنی سحر سب می دانست و رسول الله علیه و سلم فرمود فرق الله علیه کما فرق کتب یعنی با پدر ساز خدا
ملک او را چنانچه او مکتوب را بار دست و سحر و از غایت تفاوت با ذان که از قیل و اوالی ابیات من بود پنجم و او که دین
ولا چنین استماع افکار که شخصی از مردم تجاوز و دیار عرب دعوی بنوت میکند باید که دو مرد مسخر از آن خود بفرستند تا در باب
سن از نه با دوان استمال فرمان کسب تیر نموده خازن خود را با بویه نام با شخصی دیگر فرستاد که نام او از فرس بودند تا مرد و که کتول
عرب روند و آنحضرت را نزد سحر سب و بر وزیر بزرگ و نام سحر سب مهر و قلم آورده نزد رسول الله فرستاد و با بویه را تحقیق حالات مصطفی
و وصیت نمود ایشان بوجوب فرموده قدم در راه خف و ند چون بطایفه رسیدند با طایفه از صنادید قریش مثل ابوسفیان و
بن امیه و غیره تا که در اینجا بودند ملاقات نموده از تفرسید کانی استفسار کردند مشرکان قریش سحر سب و خویشانشند گفتند مهم
مهم نیست که خوانند یافت که با دشمنای همچون سحر سب در مقام عداوت او در آمده فرستادگان با ذان بعد از طی منازل مجلس
رسل حاضر گشته با بویه آغاز سخن کرد که شخصی است که مکتوب با ذان که از قیل و اوالی من است نوشتند مضمون آنکه تر مضمون است
خویش نزد او فرستاد و ملک با ذان با بجهت این فرستاده که تر با دار الملک بر وزیر بریم اگر انقباض او نمود با ما بیایی با ذان مکتوب
بلک الملک نوید که تر نافع بود و اگر با امتناع بود و اگر ناعی صلابت و سطوت کس را ترا معلوم است تا با قوت هلاک کرد و اینک نام
با ذان که تر فرستاده نام والی من بر سر و فین و اند چون حضرت بنو یا صی الله علیه و سلم بر مضمون آن اطلاع یافت متعجب شد
رسولان را گفت که شما را با سلام دعوت میکنم گفتند ای محمد خیر تا پیش ملک الملک و روم اگر خود نمی ای مکتوبی در جواب ما بگوید
آنحضرت فرمود که امر و زنبیل خود روید فردا باید تا بر سحر سب که مصطفی است رسولان از پیش سحر سب و آن آمد باید که گفتند که در مدت
المرابن مبعوث بر ماست و یا نشد که امر و زنبیل این مرد و بر ماست و یا نشد که امر و زنبیل این مرد و بر ماست و یا نشد که امر و زنبیل این مرد و بر ماست

رسولان باذان روز دیگر بخدمت برگزیده ملک منان آمدند فرمود که ای صاحب خود یعنی باذان بگویند که برود و کار من اینست کسی را
 بقتل آورده هفت ساعت از شب گذشته بود که پس من سیر و بر روی کجاست که تا ننگش بدرید و آن شب سه شنبه بود
 هم جاوی الاول سه سبج من الهجرت و هم چنین آنحضرت با فرستادگان باذان گفت که ای صاحب خود بگویند که عنقریب دین
 در ملک من بر پا شود و اگر تو مسلمان باشی در تصرف تو نیست بنواد که گفتند ما این سخنان تو که در شان ملک الملوک گفته بودی
 مینویسیم حضرت فرمود بنویسید و اگر طامع از روز و فقره با ایشان داد رسولان بیکتوب حضرت انصاف یافته پس مراجعت نمود
 آنچنان آنحضرت نشیند بودند بعضی باذان رسانیده بودند گفتند ای ملک ما بخدمت بسیار از ملک رسیدیم و امید داریم که در هیچ
 مجلس این شایسته رسیدیم که در مجلس این مردمان گفت و بچند از فضل میکند بکلام ملک کلان او را حارسان سینه کشیده نشان
 و باز تر و میکند باذان گفت آنچنان از فضل میکند بکلام ملک فی ماله و تقو من انک او سحر نیست در سل و میان من و او شرط همان است که
 داده اگر سخن او مطابق واقع باشد هیچ یک از ملک در میان من طاعت بر من مسابقت نماید در خلال این احوال مکتوب بشیر و بدشیر شد
 باذان رسید صحنون لکس را بقتل رسانید بیک اطاعت من نامی و سلم من در ملک من رواج دمی و اندر که در زمین بروج غوا
 بنوت میکند کس را و بار و مکتوب تو نوشت بود و متعرض می نشوی تا آن زمان که فرمان من بتو رسد باذان که بران قضیه توقف
 یافت باخبر کلمه شهادت بر زبان اند و جمیع مردم من و فارس که دران سرزمین بودند و قبول اسلام با باذان موافقت کردند
 اما حاطب بن بلع چون نامی رسول الله صلی الله علیه و آله را شنید به مقتضای ساینده مقوقش شریفه انظر عظیم کجای آورده در
 جواب سخنان بیکو گفت و مکتوب را و حطاب را در غلبه طلبه شسته از اوصاف و حالات السواد سلام نمود و حطاب
 صفات آنحضرت بنوی بر زبان کرده مقوقش گفت این همه حضرت رسول است که عیسی بن مریم بعد و م او شرت داده و بعد ازین باید که
 اصحاب و برین دیار غالب خواهند گشت آنجا جواب مکتوب او چه جلیل نوشت و دو کینک و یک خواجهر ساری و استر و دراز کوش
 و قیمت جاد و از وزیر متعال طلا فرستاد و مالایان نیار و دو چون حطاب مراجعت نموده بید رسید و کتفه مقوقش و مکتوب را رسانید
 حضرت مقدس بنوی صلی الله علیه و آله فرمود و خیرت ملک خود بخیر کرد ملک او را بقای خوانید و پشت مقوقش در زمان خلافت فاروق فوت
 شد که من ان یکی را بر فیطیه بود که حضرت او را بر سر تیرانگاه داشت و بر تیرسیم از وی متولد گشت و دیگر با مسلمانان بین بود و خواهر از خیره
 شیرین را کسان چون ثابت بن شیب و بخت سوار را بخوش بردلعل در زمان معاویه بختی او را ترز و هلاک شد
 اما سنجاع بن وریب اسد با چون نامی حضرت رسالت پناهی بکارت بن ابی تر عبد الله نام رسانید حارت مکتوب را خوانده بر زمین
 و سخنان ناموجه بر زبان اند و برینیت اند که بخدمت حضرت شایسته فرمود تا سبازا فعل بند بگفتند و عرض داشتی بیایس بر سر قفسه
 منبسی از امان سنجاع و مشور بیکه سویت خنک محمد داعم قیصر خنک فرستاد که از سر این دایره در گذر و بخت مبارک نامی الکاح حارت
 سنجاع را صد متعال طلا داد و مراجعت هرخص که داند و نتایج بعد از آنکه کاسی حالات معروض حضرت کرد و بد حضرت فرمود هلاک باد ملک حارت
 و رسال فرخ ملک حارت و گذشت ملک بجلد بن اسمعیل بن قزاکر گفت اما سلیط بن عمر و عامر با چون مکتوب حضرت بنوی
 حنفی رسانیده بموضع اطلع یاخته سلیط را اعزاز تمام نموده و در جواب نوشت که چه نیکو شوالیست این من که تو را با و خلق را با ان
 میکنی اما من شاعر و خطب قوم خنکم اگر صل و بعد از بعضی از دیار خود من گذر ایامت تو نامی الکاح سلیط را جاما قیمتی بفرستاد و باز

گردانید و او بدید که کفیه حال را معوض حضرت گردانید آنحضرت فرمود اگر یک غور در کار کنی بر زمین افتاده باشی از من طلبی بوی نمی
 و مسوده بعد از فتح مکه و گذشت و از جمله وقایع سال هفتم
 و از جمله وقایع سال هفتم است تفصیل این حال آنکه چون حضرت رسول صلی الله علیه و سلم از حد مدینه مراجعت نمود
 چند روزی در مدینه توقف فرمود و بار او را و صاحب را و انصار گفت که تهنیه بسیار بشکرا شغال نمایند که بجا نباشد و بوی می رسد و او را
 محمد این سال حضرت حبیب ملک معالی سلیع بن عرقط در مدینه خلیفه ساخته بانهار و چهار صد و مبارز از مکه سپه روان مکه
 مستوجب گیر کرد و چون سپاه اسلام منزل بسیار رسید آنحضرت بعد از نماز شب و لیلا طلبیده فرمود که ما از راهی بریدیم که میان
 غطفان و خیبر باشد تا نماندیم که ایشان بگویند و میگویند و با سقوب حاکم راهی و بصیرت بود از راه حربه مستوجه
 خیبر رفتند عبد الله بن ابی و منافقان مدینه با چهل سپه خبر فرستادند که محمد بنو جبر شاست لیکن سبج دغدغه بخاطر خود راه بسته
 و در محارب ثابت قدم باشد که سپاه شاسته بانگ او بسیار است الغرض سپاه طغیانجام چون بنواختی سپه رسید حضرت مقدس
 بنویدر منتهای که موسم سپهر بود و فرود آمد موضع کجته او را صلح و محبت یافت و او را که چون از راه تویر حضرت رسول صلی الله علیه و سلم
 بگویند چهل سپه رسید کانی غطفان و حربه طایا و رده شب و روز سواران را بسته برون می آمدند و متعین حال می بودند و در آن شب که حضرت
 بنواختی سپه رسید خلیفه عالی خواب غفلت برایشان کاشت چنانچه بکس از آنجا نماند بدارند و قریب طلوع چون میبود
 از خواب در آمدند با خواب مضطرب و برایشان بسیار بر گرفته برون خرمیدند که بر سر زارعت و از آن لشکر اسلام را از دور
 دیدند بر غور بارگشته حضرت مقدس نبوی بعد از مشاهده این صورت فرمود که ای کعب بن جریه خیبر را نماند از آنرا سخت قوم
 فشار صلیح المندین میبود و کصون شخص شده و شب لشکر طغیان اسلام من میم حکم ایشان رسید با قوم گفت در وقت تدویر محارب
 غایت جد و جدی بجای آید که در جنگ شسته شدن سوار بار بر تیر اندازند و سیر و میو و دل بر فنا نماند و مل و عیال در قلعه کعبه مضبوط
 ساختند و نفیج کون و در حصار ناعم و حصن صعب محفوظ گردانیدند و وسیلن کار زار در قلعه نظاره مجتمع گشتند و سلام برین
 مسکنم با آنکه ضعف توین داشت و درین حصار آمده پیش از فتح قلعه به و فرخ شافت و حضرت مقدس نبوی اصحاب را بر حربه کعبه
 نموده ماجر از شوبات اخروید و او را و سپاه اسلام جنگ آغاز نموده دست به تیر کشیدند محمود و بیج مسلمانان و از که کم بود
 بسیار کرد و اگر گشت حرب و حرارت سوا مانده و کوفه شده و در سایه حصار ناعم بخواب رفت تا گاهی که از اهل حصار کاسکی بجانب او افتاد
 بر سر تیر انداز و در گذشت بنا برین اصحاب و دید جانب برین لشکر که طغیان از آن منزل انتقال نموده بمنزل برج حصار میامون گردید
 و روز متعاقب مسلمانان بیای قلع و رفته جنگ می انداختند و او را که شبی غر بگر است اهل اسلام فیا هم نمید و بار گرفته نزد
 او را ساندند و فرمود که او را بکشند و بکشت و از آن سپهر برید که با او سخن دارم و او را نزد رسول برده آنحضرت بامیو و یاکفت
 که چه سخن دارد یاکفت یا با القاسم که در امان و بی هیچ مطابق واقع باشد بعرض رسالت منم و او را امان داد و میو و یاکفت از حصار
 می ایلم ضحایر اهل قلعه را به مات قتال هر روز بغایت پریشان است و امید دارند که منب بکون شون انتقال نمایند و الا حربه حو بات
 موضعی بنیان کرده که من انحال را میدانم و چون فرود حصار مفتوح کرد من از آنجا که حضرت فرمودات را رسد و از دیگر لحاظ فتح باشد و شوق
 منب فر مفتوح گشت میو و یا با توایح ایان او را و ایما که مسلمانان بخاطر حصار صعب است حال نموده در ایام محله حصار صعب است

اهل اسلام بنا بر عدم وجود آن قوت یافتن و ایل کشیده قریب بسیر عفو رسیده و از غلبت نژاد شکست نرزد
 شیعیه و روم و اوردند و الفاس نمودند که دعا فرماید تا حضرت ایشان بسعت مبدل کرد و حضرت از بارگاه احدیت رسیدند
 که حصی که طعام در آن پیشتر باشد برای مسلمانان فتح فرماید بعد از آن ابیبت بدست جاب بن السند را و اشارت فرمود که با نظر نگاه
 بیکبار حکمت نمودن کرده که شکایت از کربلای کربلا بود و نخت خواریدر حصار رسانید و اقبال شغول شده تا مسکنت و فتنه و
 و اطعمه شکسته از آن قلعه سپردن و آورده بعد از آن بجای حصار قوس شغال نمودند و آورده اند که در آن اوان که اهل اسلام مجامع حصار
 قوس شغول و نخت حضرت مقدس بنو بار آورده و سپردن و اوان نمودند و وسط در محکم قدم ریزه میفرمود و لیکن هر روز رایت انصرت آید بدست
 از حصار و انصار داده بیک بکفر ستاد و چون آن قلعه بود در غایت حصانت زیاده کاری از پیش میرفت چنانچه روزی از حضرت علم بدست
 گرفته با طایفه از اهل اسلام بای قلعه رفته و رخت دست و بای رخت و چهره فتح آید مراد و میفرمود و فرمود که بعد از آن که رایت برگرفته
 با جمعی شجاعت و ابطال اقبال اهل ضلالت شرافت و جرات بخت و در میان فریقین واقع شده یا حصول غصود و بارگشته و در وقت بیجا
 باز عزم باز مره از اصحاب رو یا بیک محصوران حصار قوس آورده که کوشش بسیار نمود بدست و سابق مراجعت نمود و چون خورشید
 در پس برده مغرب متوار شد و در زبان کوهر نماند که لایطین البرایه مدار جلای از غیر قرآنی که الله و رسول و بحکم الله و رسول
 و شیعیه علی علیه السلام که کوفه علی مرتضی در بنابر عارضه مد که در میدان حال ازین سخن و نکتی نموده و در آن الامم مغارت انحضرت بر خاطر شکر
 اند بالی که داشت متوجه دست بوس گشت بعد از حصول خبر بر رسول الله بوسه روزی که چون اقباب سر از مشرق بر سر روضه
 قبر و جنگ بر وجه حضرت بنو با صلح گشت و در یک انصورت بود که انصاف خطی نصیب او کرده و درین انصاف حضرت رسالت بنا صلح
 سپردن و نده فرمود که کجاست علی بن ابیطالب مردم از طرف او از بر آورده که چشم او چنان در میبکند که پیش بای خود می بیند
 فرمود که او را باری دست او گرفته حاضر است حضرت سر او بر ران خود چنان که آب و دمان حجبته در کف خود رخت در چشم علی بن
 و دعا فرمود آن رعد چنان زایل شد که هیچ اثر از آن نماند چون حضرت مرتضی از بلایه و خلاصی یافت حضرت مصطفی رایت انصرت
 ایت با و در زره خود بر او پوشانید و ذوالفقار در کمر بسته فرمود و درو و الفات مکن تا از زمان که خدا تعالی بر تو مفتح کرد و اند عالم
 قدم در راه نهاده و نژاد حصار قوس رسید و علم در زمین فرو برده در آن جلین یار از اخبار میبود بالای حصار آمد پرسید که حصار را
 تو کیس و چه نام دارد حیدر که گفت که منم علی بن ابیطالب میبود بالای حصار آمد با قوم خود خطاب کرد که متوریت سوگند میخورم که
 مغلوب گشتید و خستید کسی از حصن قوس فرج خویش بیک سپردن که حارث میبود و با بود و برادر در حصار حب اغا ذکره مسلمانان
 را شنید میگرد امیر المومنین متوجه حارث شده و بیک ضربت تیغ او را با لبها فرستاد و در حصار چون گشتند برادر و افتادند
 با طایفه از اهل شجاعت سلاح بپوشید و بکلیس را و بای از در و از سپردن نمود و او مبارز بود و بلند بالا تنه که کسان نبرد او
 سر من و زن دشت و شجاعت و مبارزت از مردم خبر نظر داشت و زره بپوشید و دو شب مجاہل کرده و دو عمارت بر سر بسته
 و خود بر بالای آن نهاده و در میان میدان آمد بیک از سپاه اسلام نخواست که با او قدم و رسیدن آن مقابل و مقابل نمیدانند و حرم نشا
 مروان و شیر نژاد علی بن طلح علیه السلام بجای او روان شد در حصار و دست که شمشیر بر امیر المومنین فرود آورد که امیر المومنین
 نهد و ذوالفقار بر سر آن ملعون نابکار فرود آورد چنانچه از خود و دستار و سرش گشت انقبوس بنین رسید و امیر و مامور

بکشتن چو دوان باز کشت و نه و هفت کس از ابطال سیر ضرب تیغ شاه اوین کشته شدند سایر میو در وی زمین نرسیدند
 نماند علی مرتضی و خجسته ایشان و آن یکی از مخالفان ضرب برادر المومنین علی زده بشا به کسب از دستش پنهان و دیگر سیر بر کشته
 رویی که بر خجسته او سیر از منقورت خجسته کشته خود را به حصار قوص سایلده و رامینر جصار را رکنده سیر خویش ساخت و
 چون سیر در حصار را رکنده کجس مانند مات حصار بنان بچسبید که حقیقه درستی بی بن اخطب از سر کشته پنهان و رویی از حوض
 کشت بعد از آنکه خجسته لایب بنامه از جنگ فراموشی رویی داد و در مقدمه کشت و وجب از لب کشت خویش و در انداخت و مقتدا
 کس از آنکه اسلام کرد رعایت قوت بودند با قوت یکدیگر تربت خوب شد و بهلوی بیملکوی و یکم توفیق شد که داند و زن آن
 در شت قصد من بود باطل چون اهل قوص سایر مردم قلع کجس از سر پشاده و نموده فریاد امان برآورده شاه ولایت بنامه بعد از
 رحمت از حضرت رسالت بنامه علی علیه السلام ایستاد و او مشروط با کمر رویی کشته و در طعام بر کشته زمین دیار بر روی
 روزه و نفوذ و اسلحه و سایر اموال اهل اسلام گذارند و هیچ چیز پوشیده و پنهان نماند و اگر با ناطق سر شود که گفته باشند امان نماند پشاده
 و چون سیر تیغ سیر عزت مقدس نوی رسید به غایت بسته و مسرور گشته در حین توبه میر با استقبال از چند قدم از بهر
 بر روی نماند و برادر کنز کرفت و بر روی چشمش بوسید و فرمود سیر سید خدا می از تو رخصت و من از تو راضی ام کینه
 در حصار قوص که والی آن کنز بن ابی الطیف بود و صد خوش بهر چهره شمر و با ضعیف کان و مرز سیر و یافته آورده اند که چون حصار
 مفتوح گشت کنز یک پوست شتر بر روی سیر پشته یافته بودند و در آن مدخون ساخته و حضرت با انصورت اطلاع داشت و بعد
 فتح اسیر در قلعه درآمد که در طلبیده فرمود که آن کنج کجاست کنز و متاعش جواب داد که با با انعام در نیمه سیر با حریف
 شد حضرت فرمود که اگر ظاهر شود چون تمام سیر باشد گفتند که در اینجا خلیفه حضرت الکامی و او کنز کنج کجاست اسیر و کنز را طلبیده
 فرمود که بنابر سیر سماوی تو در سیر کوی پس حضرت سیر را با طایفه از مسلمانان بهرستان تا آن کنج یافتند و بهر طایفه
 حضرت بهر صلی الله علیه و سلم کنز را بچرخ سیر و او تا بچرخ برادر خویش او را قتل آورد اما زن سیر بهر دور اسیر رخت از سر خون کجاست
 و رکن شد و اسنود و دواب و انعام را که در سیر بیان برست اهل اسلام افتاد و ضعیفه روج کنز بن ابی الطیف که در سیر و حریف با کفایت
 بود حضرت مقدس بنویس و عوض از سیر بهر ضعیفه بدیه و او را گرفته اراده کرد و در جبال کجاست خود را آورد و او را که ضعیفه بنش از فتح
 در خواب دید که ماه و رکن او افتاد و ضعیفه این خواب را سیر خویش گفته در میان نهاد که گفت موس کنز بن ابی ملک سیر را کشته است با خود
 آمده و طایفه سخت بر روی ضعیفه زنجیر چوبی بستیم او که کشت و در شب زفاف از آن اسلمه سیر بر رویی رویی موجود بود و حضرت از
 آن بر سیده ضعیفه صورت واقعه تکریر کرد و چون نام قلع سیر مفتوح شد و بنیست عارث میو و با ضعیفه سلام میسکم بنامه بریا
 کرده زهر در آن زده و بنکام شام برسم بدین نزد حضرت او را رسول الله را زنده حاضر آورد و فرمود بیایید که ما طعام شام تا کنشیم
 و بنامه از سیر جد که روزه خیر نموده از کشت بر سر کشته بود و آن را شامی مضیع با حجاب فرمود که دست از خوردن باز دارد که این بنامه
 با من میگوید که مرا زهر داده ساخته اند اجماع دست از خوردن باز داشتند اسیر و زینب دختر که داند فرمود که بخت برین امر چه بود
 گفت بدو نم و سیر بر کشتی گفتیم که در دعوی نبوت که از خلق از تو خلاص شوند و اگر خداوند غلظت سیر خواهد داد و ضعیفه بنو
 لاحق کرد و وضعی که بد که از زینب خور فرمود آورده اند که در حین محاصره سیر پانزده کس از مسلمانان شمشیر شدند و نود و سه کس از یهود

از پیوسته و زنج رفتند و بر ساریه و پیوسته نشستند و از سر خون ایشان و کشت و فرمود تا ازین و بار برون و دانا با
تقصیر و زاری پیش آمد که حضرت مقدس بنوی بر آنجا نخواست ترحم نمود چون حضرت بنویا مقدس صلی الله علیه و سلم
نزدیک جنب برین محلیه سحر و ایجاب شد که در حصار حبس بود و فرستاد تا دانا را که موضوع را با سلام و دعوت نماید بحیثیه موجب
علم نموده ایشان گفتند که ما برین باس و عادت و اسید بود و در لحاظ بقیم و در سر امر متعلق دارند و محمد و صحابه و ابائین و معاهده
و معاهده توانند که در محلیه چون مصالح ایشان بایست که بعد از دور و زحمت تا ما رجعت کند پیوسته گفتند که چندان توقف فرمایید
بار و ساری خویش شورت تا نیم درین تا آخر قتل غم بجمع بجای نرسیده بخیم سرانگشتند و یکی از روستای خویش که فون بن
بونس نام داشت با طایفه از پیوسته و حضرت بنویا فرستادند تا مهم مصالحت را فراموش کرده که بعد از قتل و قاتل گفت و شنید مهم مصالحت را
فریاد داشت که کشف ارضی خود بر رسول مقرر دارند و کشف و دیگر از ایشان بابت چون قتل حجب مفتوح شد جعفر بن ابیطالب
رحم با جعفر از صحابه که از کشته بگریخته بودند رسیدند بنمبر چون از جنب بر رجعت نمود میل کباب داد و القریا را که در بنبر صبا رسید از موضع
باصفیة رافقه نمود و هم در سنبل صبا حضرت سجاد و نقی القاب را بعد از غروب بازگردانید تا علی مرتضی با او در صلوة عصر قیام نمود میان این
سخن گفت که درین منزل حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم سراسر بگریه و گریه می نمود و گویا می نمود که تا روحی بر سر او نماند و زمان نزد
وحی است و ایافت که القاب بد یا در غربت شتافت و چون وحی متجلی گشت اسیر و بر سرید که باز نگرند و در علی مرتضی گفتند یا رسول الله
بجز من جات کرده فرمود ای اگر علی در طاعت تو و اطاعت رسول تو بود اقیاب رجعت و باز گردان تا با و ای صلوة عصر قیام نماید و عا در کباب
گشته علی مرتضی با او در صلوة عصر قیام و چون پیوسته و او القریا از توجه رسول خبر یافتند و خطبه بعضی مشرکان عرب بنیه اسباب قاتل اشک
نمودند و از منازل خویش سپه و ن آمد و صفها بیار گشتند آنحضرت بنویا صوفی امر فرموده و گویا خویش را یکی از روستای صحابه و او و جعفر
قبول اسلام ترتیب نمودند که ایمان آورده تا بنفوس اهل ایمان باشند ایشان ازین بخت سراسر باز زنده و اینک جنگ ساز و انداختن و ازین
از صف نبرد سپه و ن آمد مبارز طلبید سپه بر سر نیزه و ریر گردانید و گویا نیزه جرات کرده بای و میدان نبرد نمودند و بر سر نیزه و فرج
فرستاد و لا و دیگر سپه و ن آمد شمشیر نبردان و بر سر او و از نقه مهم او به فضیلتی رسانید و دو کوس و دیگر آتش به نقل آورده و در نیزه باز
نقد از میان اشکان نقل آید که چون شب شد هر یک از فریقین در سنبل قرار گرفتند تا الصبح مبارزان مرد و طرف متعین از یکدیگر
رو بیکدیگر می نمودند و فتنی و او فدیست با اسلام افتاد این فتح علاوه فتوحات دیگر شد چون پیوسته و او از وفات و طهر سب و حضرت اشما شنید
از غایت خوف و سراسر طریق بمصالحات مسلوک داشتند و حربه قبول کردند و هم در ذی القعدین سال آنحضرت عمر و قصه
بیان این سخن گشت که چون حضرت مقدس بنویا مطهر و مضمون از جنب بر و او القریا بدید مر جعت نموده فرمان داد که باران تهیه بکنند
سفره القضا شتول شوند و فرمود که هر که در صلح خود سپه همراه بود درین سفر مؤافقه نماید و آنحضرت مقدس بنویا صلی الله علیه و سلم ابو و جعفر
و در بدین بخلاف غضب فرمود و باز از کس صد اسب جنت و سلاح بسیار از خود و زره شمشیر با مفتاحه شمشیر و ماه و فند و دیار بکا
و خرمی بیت که از مرده عمره قضا از بدین برون آمد که قطع منازل کرده چون نزدیک بکه رسید بر نه نشو یا سوار شدند و اهل اسلام
در رکاب سبایون سید بار برنجی باده و بعضی سوار بر اسب ارام شتراف آورده عبد الله و راحه زمام با قضا یا اگر فته بود و آنحضرت را لبیک
گویان میرفت بالحر الاسود رسید استند آن کرد با لیل چون حضرت مقدس بنویا از اصرارم فارغ شد جعفر بن ابیطالب را نام و فرمود تا

نیت الحارث العدلی که خواهر روجه عباس بن عبد المطلب بود و حجت او خیمه ساری نمود و عباس او را به حجت عقد بست چون از روز غزت
از تشریف حضرت مقدس بنوعی در مکه گذشت روز چهارم سبیل بن عمر و خولطیب بن عبد الغری نزد آن وارد مکه گشتند که زیاده ای که
تغیر یافته بود و منتفی شده پس آنحضرت بفرافرا فرمودند تا دیگر که حجت کشید و روان دید مایه که تخلص شب در مکه نباشد و خود سوار
شد و از مکه برآمد و منوجه مدینه شد و بعد از وصول مدینه آنحضرت یکمیل بن ابیهم غسانی که حشر ملوک شام بود نام بود و چون حیل نوشت
و او را با سلام دعوت فرمود و چون برضمنون نامده نامی مطلع شده ایمان آورد و جواب نامه بوجه حیل نوشت و بعد از آن حجت
آنحضرت فرستاد و فرمان خلاف فاروق برجا و متابعت ستم بود و در آن ایام بطواف مکه آمد و بسبب این از سیاحت مدینه فرار نمود
مریدان که چنانچه بجای خود میباید

در اوایل ابن لسان خالد بن الولید ع
عاص طحی بن عثمان یکمیل ایمان سختی شد از خالد بن الولید مروست که چون اراده قدیم معلوم بان شد که من سلمان شوم
دو سالی اسلام در من القاف نمود و خصوصاً در آن روز که در سفر مدینه موضع غسان نماز خوف میگذارد و در حین خود است که برود
نخواستند و استم که لطف الهی که بپایان دوست ندانند که بر و غالب شود و چون صلح میان ما و او واقع شد با خود دانستند
که قریش با قوت و شوکت نماند و چون حضرت مقدس بنوعی بهت عمره القضا یکمیل از من بطریق برون فتم برادرم و ولید بن
عمر آنحضرت رسول مکه آمد و بوجبت و جوی تریا و بکنه که خالد بن الولید هدیه کند کمال و صاحب شرف جلال است اگر یکایک نماند
او را غزیه و حرم میباید تیم ای برادر من شیخ از آنکه تو مسلمان نمی شوی پیش ازین با و بضلالت میمانی و این دولت را از تو
یاب اسلام خاله کو یکمیل چون برضمنون نامده و قوف یافتیم بر غزم رحلت بحاجت مدینه یکمیل جهت شدم و بمقتضی کلامه رفیق
تم الطریق نزد طحی بن عثمان فتم و کفتم طنطنه کوس محمد بن عقیل را فرود گرفته اگر مصلحت باشد بحضرت او رفت ایمان آورد و چون
التاس مخرج قبول یافتی نمود و بوقت تروی بزمین نهادیم چون بجزه رسیدیم عمرو عاص را دریا فیتیم عمر مسافر حال نموده صورت
واقع را با و بی در میان بخت دیدم و گفت من نبی حجت بجمع برون که نام من با اتفاق یکدیگر قطع مسافت نموده به مدینه آمیم
در راه برادرم و ولید بن عمر رسید گفت در رفیق عقیل نامی که خنجر آمدن تو رسول الله شنیده منتهج و سرور شده و منظر ملاقات شده
من فتم چون چشم مبارک آنحضرت بر من افتاد و قسم فرمود که قسم اسلام علیک یا رسول الله جواب سلام من باز داد و کفتم شهادت لاله
و استم بدان محمد رسول الله حضرت فرمود که چه و عباس خدا را که تزلزل است و او انکار و عرو عاص طحی بن عثمان ایمان آوردند

درین سال غزوه موثر واقع شده و بسبب این بود که حضرت مقدس بنوعی صلی الله علیه و سلم مکتوبی بجا که بهر با نوشته بشارت
عمر از وی تا نزد او برود و عارث بوجب فرموده عمل نموده بعد از قطع مندر ایتم رسید به حیل بن عمر و عباس که از امر امی تهر بود و او را پیش از رسید
که غزم کی وارد گشت نام سید و هم شریعت فرمود تا او را گرفته بکشتند چون بر تو این جنبه بر شکار هجده روز تا فتنه برخاطر نمایان
حضرت خیر البشر سید اکرام الله فرمان داد تا مسلمانان یکمیل مخالفان سر متوجه بکشتن شوند و بعد از فرمود آنحضرت یاران در موضع جمع
شدند و عدوان شکر سبزه از رسید آنکه حضرت بعد از نماز پیشین در میان ایشان نشست و فرمود که زید بن حارثه را بر شما میر
ساختم اگر او قتل آید جعفر بن ابی طالب سید بود و اگر جعفر شهید کرد و عبد الله بن رواحه سید باشد و اگر او شهید شد و جعفر بن ابی طالب
یک با مارت تعیین نمایند و اگر آنکس سواد حاضر بود و گفت یا ابوالقاسم اگر تو در غزوه یا نبوت صمودی تو را مارت نام زد که و یا باید که قتل

زیر که زیبار بنی اسرائیل چون است که بخت اعدایه میسر ننهادند که حد کس را بابت تعیین سبک و زدن تقبل نماید و باطله
عساکر اهل اسلام روی بآب می نهادند و گویند چون سربازان بنی اسرائیل بر تو حمله باه اسلام شنیده به سبب قتل و جلال حق نمودند که بر
فرمان خود که از کثرت آن کوه و نامون بنیکند که مسلمانان بعد از طی سافت بود و ای القربا رسیدند و در آن موضع نزول سعیدند و سربازان
بر او خود و سواران با چاه و سواران پیش فرستاد و تا خبر با معلوم کند مسلمانان بآن چاه بنیان رسیده مهم بمقتضای آنجا می رسد و سواران
کشته گشت سربازان چون از او فوج برادران کاسی یافت هر مرد را کسان شد و از خوف تنه گشت برادر دیگر نیز قیصر فرستاد و همراهمان و
قیصر جمعی که بر سواران فرستاد از سر لشکران مقابل غلبه بر جمعی خفیه را بوسیله چاه که در آن کسان اجداد برادر رسیده و حسین
بسم الله باب اسلام رسیده و بایکدیگر مشورت کردند و گفتند ما نیز صورت حال محروم حضرت مقدس بنوید که در این نیم ناماراده نماید
عبدالله و راجع مردم را گفت ای قوم ما را که کثرت عدا و طغیان یافته ایم در روز بزرگوار است که مخالفان یارکم بود و حق تعالی انصاف
از ما دریغ نداشت حالا بر حماران بخت باید شد که کار از دست برود و منبت با سفر با شهادت و بر بقدر غلبه خود و بیکس از منبت و کار
کشته شود و در پشت داریم مسلمانان عبدالله را تصدیق نموده روی بیکس از لشکران آوردند تا بقدری می رسیده و چون غلبه بر قلعین و بیا
نمودند بدین حارثه علم برگرفتند و ای در میدان نهادند چندین حمار بر که در چشم سینه یکی از سر لشکران شنیده شد بعد از وی جعفر بن
ابیطالب علم بردار شد بقوت بازو بر روی لشکران آوردند و دشمنان غالب شده دست برداشتند و بدین علم دست چپ گرفت و
چون دست چپش نیز بدین دست علم بد و بازو نکند داشت تا یکی از او بد و نیم سخت الحاح عبدالله و راجع علم برگرفت چون او برگشته
با اتفاق اهل اسلام خالد بن الولید را بامارت اختیار کردند درین اثنا سپاه اسلام انهم را یافتند خالد در چندین از شایسته
مختص نمود و سفید نیفتاد و لاجرم یکی از اهل اسلام گفت یا مسخره المسلمین و سر کشته شدن بهتر است از فرار مسلمانان ازین سخن قوی
گشته شدن بهتر است از فرار مسلمانان باز آمدند و ثابت دست داشتن باز آمدند و چون صبح سه مخالفان بدست شده
که کوه ایشان را در رسیده از بخت خویش بر خیزد اهل کفر و ضلالت استیلا یافته و کوه نیز نهادند خالد با سپاه انعتاب که جنگیافته
هوا سم و دانی بجای آوردند الحاح انعتاب دشمنان باز گشته و روی بدین نهاد و آورده اند و حسین مقابل صفین حجاب بر تعلق شده میداد
جنگ شد و حضرت مقدس بنویش کشته از حالات اهل مروت یار از منبر و او و فرمود که زید علم بردار من شربت شهادت
جوشیده الیگا جعفر طیار علم بردار من شربت شهادت و او دست او را انداختند و بعضی از او دست خدا تعالی او و مال و
ارزاقی در دست تاباوی و در پشت طیاران می نایند تا بر جعفر طیار لقب یافت بعد از شهادت جعفر عبدالله بن راجع علم
بر داشته شهادت رسیده و بعد از شمشیر خدای علم برگرفته فتح بردست او شد و آن شمشیر خدای عبارت است
از خالد بن الولید و در آن روز خالد بن الولید لقب سیف الله گشت و در رمضان این سال مارا ده ملک متعال
فتح که واقع شد و پیش آن بود که قوم بنی کلب که هم عهد قریش بودند با قبیل بنی کلب که هم عهد بنی سعد علیه السلام عداوت داشتند و
از قریش استخوان و دانه جاعتی از قریش با اتفاق بنی کلب که بخاک خورده شدند و صفوان بن امیه و جویط بن عبدالقربا با ایشان بودند
از قوم خدایتان لقب لعل بودند و غارت کردند و باز گشتند پس عیسی بن سالم خزاعی با جلیل سوار از قوم خود متوجه مدینه شد که بعد از قطع
مسافت مدینه رسید و حضرت مقدس بنوید صحابه را در مدینه نمود و آن جماعت و صورت کرد و اندر کاه و نقصان چشمه را بر عرض کشید

رسانیدند و حضرت طلحه بن عوف بن ابی العاصی علیه السلام فرمود که حضرت یافعی یا عمر سر نوشت فرموده بعد از آن بر خاسته
 انجاعت را و آنان و او تا از جانب طرف از اقارب اجاب لشکر فرستادند و او را که چون ضایع و قریب معلوم شد که قوم
 خزاعه شکایت ایشان بعضی حضرت بنویسیدند از انقضای عهد بنشان کشیدند و از غایت ترس ابوسفیان بن حرب را بدیدند و فرستاد
 تا به بگذرد در رسم صلح بنیزانید چون ابوسفیان بدید رسید و آنجا حرکت نمودم چندی رفت که در سالک اوقات المومنین نظم داشت و را می نمود
 کرد که بر فرشت حضرت مقدس بنویسیدم حسد فرشتان در فرمودید و ابوسفیان گفت ای فرست چه اینچنین کردی گفت این ازاله غیر ظاهر
 و تو بگذرد و کار فرست ابوسفیان بنیزانیدم از پیش او بر خاسته بگذشت حضرت رسالت بنا و صلح آمد و از آنجانب اناس الهام بنیزانیدم نمود
 انجاعت سر جواب داد و علمش و انصاف و انکسار ابوسفیان پیش ابوبکر صدیق که دو وقت بگذرد و با او تسل نمود و او هم قبول کرد
 پیش عمر رفت و او را سیل ساخت از نویسنده از قولیه ظاهر شد انکسار پیش علی مرتضی رفت و از دوستان اناس او هم اناس را رسانید و آن
 ابوسفیان نوسید شد و در اجابت بگذرد و انکسار حضرت مقدس بنویسیدم سازید و بجز هم مستول شد و این صورت را با صدیق کاتب دریا
 نهاد و فرمود که با یکدیگر و بقیه اعیان که در حوالی اصرام و قربت زمین بنیزانیدم بقاتل داشتند بگرام فرستاد که سر که بجز حضرت نوح
 روز قیامت یان دارد باید که از اول رمضان مکمل و مسلح در مدینه حاضر شوند و هم چنین فرمان داد که یاران بترتیب اسباب حرب را بیاورند
 این اخبار را آوردند که چون عزیمت حضرت بجانب مکه نموده برفت ابوسفیان را در مدینه طایفه ساخت و در دوم رمضان از مدینه بیرون آمدند و به
 جاه ابوسفیان در اول اطلاق فرمود و در انقضای بعضی سپاه فرمان داد و مقصد در از هم جدا کردن در شمار آمدند و سصد سپاه در میان ایشان
 بود و سه علم علی بن ابی طالب از آن وقت و رای بر تیرین الحاکم و دیگر را به سعد بن ابی وقاص اختصاص یافتند
 و از انضا چهار هزار مرد اعزام رکاب فلک فرسای حضرت بودند و با صد سپاه داشتند و از مدینه نزارم و آمده بودند و صد سپاه داشتند
 و از مردم مسلم چهار صد کس بودند و از بنی نجب با صد مرد و مبارز در شمار آمدند و از بنی سلیم هزار مرد و از داری که اکثر سپاه سوار بودند و لشکر
 اسلام پیوسته و جمعی کمتر از قبل و دیگر که در ایشان موجب تطویل میشود و بعد از رفت حضرت موفی کشیدند و عباس بن عبد المطلب
 با اهل خیال انکه بنیت هجرت بیرون آمده و در منزل فوالطیفة بشف ملاقات حضرت بنویسیدم علیه السلام رفت کردید و حضرت از ملاقات
 ابوبکر و سرور و مسیح که دیده و در آنجا رطوبت ابوسفیان بن حارث بن عبد المطلب که سپهر حضرت بود و بنظر کعبه از حضرت انور
 رسیده اسلام خود را بر روی عرض کرد و اول از مواضع فرموده زیرا که پیش از هجرت از ارباب بیار از و با نسر و رسیده بود و در جمیع معاد
 با ابوسفیان حرب ملاقات نموده و زلام او را در ظل حایت خویش جای داد و بسبب اسلام ابوسفیان آن بود که در این اوقات بر دم
 رفته بود و روزی در مجلس قیصر در آمد و قیصر از وی پرسید که تو چه کسی جواب داد که ابوسفیان بن حارث بن عبد المطلب فیهر گفت که
 تو هست میکوی بسم محمد بن عبد الله بن ابی طالبی از سخن قیصر دوستی اسلام در دل ابوسفیان جای گرفته از روم معاودت کرد و با
 اهل اسلام و خیال در منزل انکه اسلام پیوسته بماند چون حضرت رسالت بنامی صلی الله علیه و سلم بعد از قطع مسافت در انظر
 رسید که چهار فرسنگی مکه است نزول فرمود فرمان داد و در آن شب بعد از دو سه لشکر که از آن فرستادند و بروایت اهل مدینه نزار
 مرد و در آن غرضه ملازم رکاب فلک فرسای حضرت مقدس بنویسیدم علیه السلام بودند و قریش از تو به حضرت پیوسته شد اما از
 کردار خویش نادم و نه تمام آنحضرت خایف بودند در میان ابوسفیان بن حرب و حکیم بن جهم با هم بخت کبیر را از مکه بیرون آمدند و

سنت

و بر پشت تیر از نظر ان رسیدند و از منتهای راه رسیدند و در میان ایشان منصفان شده ابو سفیان با بنی نضیل و حکیم بن خنیس
 که ما که چنین نشستی و لشکر با ندیدیم و نشنیدیم بنی نضیل جواب داد که این همان قوم خراجه باشند ابو سفیان گفت که بخدا سوگند که خضره از ان
 ذلیل تر اند که این اشق است که از این باشد و در خلال این احوال عباس بن عبد المطلب که بر سر حضرت سوار گشته تا موضع اراک رفته بود
 ناگاه او را ابو سفیان اسلحه نمود و شهادت و سوچی او را گرفت و گفت یا اباسفله و نیز ویرانخانه گفت یا اباحصل در بیوقت از کجا می آیی
 چه اشق است عباس گفت و این بر تو این محمد رسول خدا هست که با دو هزار سوار و سیاه از مهاجر و انصار قصد مکه دارند ای ابو سفیان تدبیر خود
 کن که همین که ترا پسندد و رنگ کردت میزنند ابو سفیان گفت چاره چیست عباس گفت تدبیر است که بر این است و عقیب من سوار شو
 تا تیر به مجلس حضرت رسالت بنام و برم و بگفت توان طلب ابو سفیان بر عتب عباس سوار شده بنی نضیل و حکیم بگفت که تدبیر عباس و ابو
 سفیان بر دو میان لشکر که در آمدند بجهت آنی که سیکه شده مردم بر خاسته بکفایت که ای پسر است که درین بجایه میکند و چون بیک
 احتیاط سیکه در مشاهده بکفایت که هم نیست تا عبور عباس بن خنیس عمر بن الخطاب افتاد و او سخت عباس را دید و می گفت چون چشم این ابو
 سفیان افتاد و او را مشاهده جریست و گفت ای دشمن خدا که ای که بکشد و ایمان بر تو دست یافتیم این را گفته میسر از ایمان و بهنجار از
 پی در پیشان روان شده عباس میسر را بسته زدن تاب سرجه تا متر خود را بجهت حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم رسانید و فاروق بر فور از عقب
 رسیده عرض داشت که بار رسول الله اینک ابو سفیان دشمن خدا و رسول گناهان بجنگ افتاده و مستور شده که سر او را از تن جدا
 جدا سازم عباس گفت یا رسول الله من او را در خود گرفته ام و در دم در قتل ابو سفیان با الله و عباس گفت ای خاندان نبوت
 بخدای که اگر بجای ابو سفیان یکی از قبیل بنی عدی که خویش تو اند بود و این محمد با الله و بنی عدی که گفت ای عباس است باش و از آن روز که
 مسلمان شد با اسلام تو نزد من دوست بود و از اسلام بدرم خطاب العوض چون با جرای عمر و عباس تطویل انجامید حضرت رسالت بنا
 فرمود ای عباس ابو سفیان شب پیش تو باشد صبح او را نزد من او را عباس بچنان کرد و چون او را نزد عباس ابو سفیان انجذبت حضرت
 مقدس بنوید صلی الله علیه و سلم آورد آنحضرت فرمود وای بر تو ای ابو سفیان سوز و غم کن نیست که لا اله الا الله و محمد رسول الله بگو
 و بگو که بخیر از و خدای و یک مرتبه و من رسول خدا یم ابو سفیان گفت بدر و ما درم فدای تو با پس کریم و حکیم و ای الله که اگر بغیر با خدا
 شریک بودید سر از سر او جدا کرد و این همه بلا رسد ما نیا بد تا این زمان و سوره در سال تو داشتیم اکنون مرتفع شد و شکلی نماند عباس
 گفت یا رسول الله ابو سفیان مرد است که جاده و تیر و دوست دارد و در بر تیر مخصوص کرده ان که در میان قریش سر فرزند کرد و
 فرمود من و حل و ارباب سفیان فوامن من من حل سجالا لم فوامن من من اعلق با به فوامن چون ابو سفیان این مرتبه یافت خواست که
 بر شتر بکشد و قریش خبر برد آنحضرت فرمود ای عباس ابو سفیان با و تنگی بی دار تا که اسلام بر بکند و جان کرد و سبیل با علم خود
 میکند شد و ز عباس میسر رسید که این کدام قبیل است و عباس نشان میداد تا میسر میگشت آنجا حضرت رسالت بنام با لشکر
 حرار قرب پنجه را در نهاد از مهاجر و انصار که همه خوف جوشن بودند و در گذار آمدند که همه بر سپان تازی سوار مرکب از ایشان در
 صف کارزار صدر برابر رستم و اسفند یار بودند ابو سفیان که در اسلام بدین عظمت و بهت و چشم او خیره شده و از غایت حیرت
 و درشتی که بر وی استیلا یافت گفت مرکز مثل این کرده شکر یار ندیدیم و نشنیدیم ای عباس ملک برادر زاده تو ایس قوی و حکیم
 و عباس و یک ای ابو سفیان این سال و نبوت است نه ملک و سلطنت پس عباس گفت ای ابو سفیان چه ایتماده است

و قوم خود را در باب او به تحویل نامتربینان حرم روان شدند و آن روز از رسم در کعبه حضرت پناه چندان بخبر رنق شد بود
که از قتل اهل خیال و زنجیر بود **نهم** ستوران در آن بین داشت زمین شش شد و آسمان گشت شست آورد و آنکه چون طیفان
اهل القیام را بپوشیدند بجهان میفرستند تا بدین طوبی رسیدند و انوضع توقفت نمودند تا حضرت نبوی با اشراف و مباحث
پرسید چون چشم حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم بر آن سپاه افتاد که در تحت طلال ریات فتح ایات مجتمع بودند از نهضت های نوین
خود و وقت حجت یادش آمده در حالی که سوار بود و در سخن نکر به تقدیر ساند فرمود سبحان صمد خداوند یار که بعد از آنکه مدتی امر
باسپاسی جبار است که انبیا را در طریق حق نلبد و استیلا که بر دلبه از آن فرمان داد که بر سر با مباحث بر آن علی علیه السلام و خاندان
الولیه با افواج اسلام و غفار و سایر سیلان کار از انزال بگردانید و خود بنفس مبارک خود باطن از خواص از راه و یکم بقصد شرافت و از
موقف نبوت و مقام جلال اعدان شرف خود دریافت که هیچ فرد از او و ششم شسته بقیع آن سرزمین بای در مقام جدال و قتال نهند اما که
از سفر بنا بقتل حیات از مقابل و مقابل در آید تبیین آن از روی عقل و مغفول شریع جایز و در وضع مخالفان خود را معاف و مقرر دارند
او مرده اند که عکرمین بن ابی جهل و صفوان بن امیه باطن از او میران بنی بکر و بنی حارث و غیره چون از توحید خاندان ابوالنضیب یافتند نسبت
مقابل نموده بمقابل او شتافتند و در موضع چند ملاقه فریقین واقع شده بنیادی را بر کردند و جنگ کنان تا حوره که نزدیک سجد
است رسیدند و در وقت و دست نفر از باب طغیان از ضرب تیغ عاریان بدو فرج شافتند و ده نفر از سپاه اسلام شربت شهادت
چشمیدند و آنکه که حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم در جبین دخول یک صورت نا فتنه خوانده با احرام مسجی الحرم بنو حضور
خویش منور کردند و حب را سوار بر استیلا نمود و در زبان بجزئیات تکبیر ملک نشان کشیده سپاه اسلام با او موافقت کردند
او از غلغله کثیر لرزه بر اعضا برانداخت و سپاه افاد که بشده سپاه اسلام بر طلال خیال استوار بودند چون مراسم طواف
رسانیدند از راه فرود آمد که کعبه را از لوث وجود اضمحلال پاک ساخت کعبه که سید صحت است و اطراف خانه کعبه بود در جبین
در زمین حکم کرده اند و بود حضرت تیسره که در دست و پشت بان تبار میزد و میفرمود که حاجتی در حقوق البطل کان هو قاف
و آن تباران یکسر رسیدن نرزد و در می افتادند آنکه حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم نامه ولایت و ستکار فرمود تا اهل
بیت و نیکو اساق و نماینده را نیز خود را دست نبوت پیوسته که بی چند بزرگ در موضع بلند نموده بود و دست با مینا
نمی رسید صلی الله علیه و سلم و در قضی علیه السلام چون بجای کعبه را که ندان نیاز دیدند علی مرتضی بعضی ساند که یا رسول الله
یا مہمانی مبارک بر کف من و این تبار فرود آورد حضرت که ترا طاف تسلیم نبوت نباشد تو بای بر کف من و بدین امر شتغال بنگار
علیه موجب فرموده عمل نموده تبار بر زمین ایستاد و خود را از دوش بر زمین افکند تبسمی کرد و حضرت از موجب خنده سوال کرد
فرمود جهت از جای بلند افتادم و هیچ علم من نرسید حضرت مقدس نبوی صلی الله علیه و سلم فرمود ای علی چگونه است که منور شد که منور
بر داشته بوده و جبریل فرود آمد و اهل سید آورده اند که در آن چند که حضرت مقدس نبوی صلی الله علیه و سلم دست مبارک بر کعبه زده بود و کعبه
صفا دید قریش را حوالی کعبه ایستاده بود و در نشان ایشان چه حکم واقع شود و سرور زبان کو بر افشان گذارید چه میگوید که چنانکه
میسرید از من سبب خویش حکم واقع شود صفا دید قریش جواب دادند که همان نیکو میبیم برادر کریم پسر برادر کریمی که بر اقدار یافته
چون قریش در جواب شما را بقصد یوسف کردند و حضرت فرمود بروید که شما از او کرد و کاندان آنکه خطبه خوانده در غایت بلاغت و فصاحت

فرمود ای قریش من هیچ بر علوت و جاهلیت کشید و قاصد و گیس از خود دور سازد و شوت پرست که چون حضرت مقدس بنویسند
علیه و سبب پادشاه را شمار از قتل اهل مکه منی فرموده در باره ایشان مرا هم طغ و احسان بجار آورده انصار با یکدیگر گفتند خبر ما قوم
و عشرت خویش مهر با شفقت میکنند و بشهر خویش رغبت نمود و معارف انجالی آثار روحی بر شهر و ممالک و بنایون ظاهر شدند و چون حجتی
گشت فرمود ای جماعت انصار سالیکی که این مرد با قوم خود همراه میگردید و رغبت نمود و کلاه و خنجر که چنین گفتم سحر بسوی
بجاست من جیاست شمس و جماعت من جماعت انصار را من و ضمه است که یار رسول الله تا این سخن حجت این گفتم که ما در از انظار
نمای آورده اند که من و فرموده بود که باز در و شش زن سر حاکم یا سید گشتند خواه در رحم خواه در برون یکی از اینک صفوان بن امیه که در
رسول غلامی بود چون شنید که آنحضرت حکم قتل او کرده و روز پنجشنبه بکربت و غنیمت نمود که از راه خود را به حل نکات رساند و چون در شب
صورت واقع معلوم نموده از حضرت اناس نمود که او را امان دهد و تمسک قبول افتاده پس در وصف و ناز و ماد امان داد و در عقب صفوان
شناخته فرموده امان رسانیده او را باز آورده و بعد از مدت مذکور با بیان آورد و دیگر از اینک حسن قاتل کشته بود چون شنید که مسلمانان قتل او بخت بسیار
بنمایند و حسن از بیم جان در روز پنجشنبه بطایفه کربت و بعد از چند وقت با طایفه از مردم آن ولایت بشفربط بوسی حضرت فایز او گردیده
گفت است بدان که لا اله الا الله و استبداد که رسول الله حضرت فرمود که قاتل منم نیستی و حسن گفت بلای رسول الله فرمود که بشیر گفت قاتل منم
منم گشته و تفریق کن و حجتی چون صورت واقع را بیان کرد حضرت او را رحمت داده فرمود که دیگر با من ملاقات کن من بعد از آن حجتی از ملاقات
اندر و کریمان بود تا در ایام خلافت صدیق بن ابی بکر خالد بن ابی بکر کنگ سبیل که اب رفته بخبر که حمزه را شهادت رسیده بود و او را نیز مدتی
فرستاد و دیگر از آن زمره عکرمه بن ابیطالب بود که بعد از قتل بدر با ابوسفیان و دیگر مشرکان اقصیه حضرت است که گشاید و در روز پنجشنبه ملو و از
سطوت سپاه اسلام که بخت بر من گشت و او را عافیتی در پشت ام کلثوم نام بیان آورده پیش حضرت آمد و گفت یا رسول الله پس علم
من عکرمه از خوف تو که بخت بر من گشت او را امان ده فرمود امان و ادام علم از عقب عکرمه رفته او را قریب ساحل دریا دریافت و او را
آورد و او که من از پیش حضرت رسول آمده بودم باز کرد که تر امان داده عکرمه چون این سخن شنید از تعجب پرسید که تو چنین کردی گفت
من امان تو طلبیدم و تر امان داده عکرمه باز کرد و چون بدر حربه حضرت مقدس بنویسید اول زنش را که و گفت یا رسول الله
اینکه عکرمه باز کرد حضرت از غایت فرخ جهان از غایت خود جست که در از دوش مبارکش ایضا و گفت او را در چو عکرمه و گفت یا رسول
این زن سبیل که تو را امان داده فرمود است عکرمه گفت است بدان که لا اله الا الله و حده لا شریک له و انک عبده و رسول الله که از کمال شرف
منه که سر و پیش آنکند گفت یا رسول الله تو در دست کوی ترین مردمی و ما ترا از غایت شتوت و ناز و ایلا در آنچه دعوت میکردی که پ
میتوانیم نگاه عکرمه بر چها و حاص بود تا در زمان خلافت خاتون شربت شهادت چشید و آورده اند این فتح در پسم ماه رمضان
واقع شد و باز در روز حضرت در مکه اقامت فرموده درین ایام لشکر کجایا که فرستاد تا قیام عجب با سلام دعوت نمایند از آنکند
خالد بن ولید با سی سوار متوجه کربت بنجاء غریبه شده بعد از مسافت بدان و یا رسید و ما از آنکند به بر آورده مراجعت نمود حضرت
رسول صلی الله علیه و سلم فرمود ای خالد هیچ بر در اینجا دیدی که گفت نه فرمود که بخیر را من و بعد و من بختی خالد خنجر که باز گشت
چون با آنجا رسید از غنیمت شکیباید و نفس حال غریبه نمود که از آنکند زین سپاه اندام بر منده را کنده سویی در نظرش آمد که دست بر سینه میزد
خالد شکیباید و حاکم کرده او را بد و باره کرد و باز کرد و صورت واقع و قصد است انسه و فرمود بعد از آن سبیل که بخیر را بر منده

و عمرو عاص فرستاد تا سوار را که معبود نمریل بود خراب کرد و گرفت و بخت را خراب کرد و زین سپاه را بر سینه کالیده موسی از آنجا برود
و باز آمد و سعد بن زید لغیر خود حضرت بنیامین رفت و بیت خاندان خراب کرد و زین سپاه را بر سینه کالیده موسی از آنجا برود
و فریاد و وایا میکرد و دوست بر سینه خود میزد و سعه شمشیر بر میان آن زن و دو بد و نیم سخت و در اجیت نمود و بعد اعلم
در پنجم سوال سال ششم غزو و چنین واقع شده و چنین بود و میان مکه و طائف و از آنجا
تا مکه سه شبانه روز راه است و سبیش آن بود و چون حضرت ختمی نباه صلی الله علیه و سلم مکه را فتح فرمود و اشراف سوازن و اعیان
مکه را گفتند که محمد بر قریش ظفر یافت چون خاطر او از غم ایشان فارغ شد و بخت مکه را در و صلی الله علیه و سلم است و ایشان را از آنکه لشکر بیاورد
سپه بیاورد و بر سر او رویم و بعد اتمام امر مسورت زمام است بیاورد و فتنه افتد و مالک بن عوف را خبر دادند و با سبب نبرد
مرو و بجا حضرت خنجره الانام بجانب چنین در حرکت آمدند چون حضرت مقدس نبوی صلی الله علیه و سلم از توجع مخالفان حضرت
فرمان داد تا سپاه لغیر انتم بنیامین اسباب قتال اشتغال نمایند و عتاب بن سید را در مکه بخلاق لغین نموده با و ملازمه و از آنکه
حاصد هزاره را طرف قبایل روی جنگ آورد و مخالفان ده کوهینه صدیون کسب بعد از ملاحظه کثرت لشکر اسلام فرمود که امر و بخت
نخواهم شد حق تعالی این زبان بختی فرمود که اقبال الله تعالی انصر کم الله موطن کثرت و یوم چنین با و انجبتکم کثرتکم الی اخره
و بواسطه این سخن بارتعاج و رسیدن این حال که اسلام ختم ختم شد و تبار علیمان سواد کرد و که فتح و طغیان ملک
کسب است و کثرت لشکر و مالک بن عوف پیش از وصول لشکر اسلام بود و چنین در آمده سپاه را در کمن کای پی باز داشت و ایشان
وصیت کرد که چون سلمان با سبب پیکار برایشان حمله نمید چون تلافی فریقین نزدیک شد همه علیه السلام بحیث که اسلام
بر خیزد علی را بفرار و ق و دو دوا می عیسی رزم و و یکریا سعد بن ابی وقاص سبب و چنین سر قبلا از قبایل عرب بلوای مخصوص گردانید
متوجه مخالفان شدند که راه شمار فرصت نموده یکبار بر مسلمانان حمله کردند و تزلزل و بی کمال ایشان را یافت و رو بپشت از آن نهاد و
اندر ام سپاه اسلام بر تیر رسید که پیش از آمد و دی با حضرت پیش نهاده از جمله دلاوری که تبات قدم نمودند علی مرتضی علیه السلام و
عبد الله بن مسعود و عباس بن عبد المطلب ابوسفیان بن حارث بن عبد المطلب سبب ان عباس قسم و فضل و اسامه بن زید حضرت
مقدس نبوی چون دید که اهل اسلام منتهز شد و فرمود که این حبیب الله من بنده و رسول خدایم رحمت الله از الجبر و تبات
کرایص میفرمود و از غایت و شکی که بر اهل اسلام استیلا داشت میجکس روی باز پس نیک کرد و درین اثنا رسول الله صلی الله علیه
و سلم استیزه کرد بران سوار بود و یک کرد و تا بجای مخالفان رو و ابوسفیان و عباس بن مالک فرسای گرفته مانع آمدند از حضرت
میفرمود که انان بنی المطلب انان بن عبد المطلب درین اثنا بن عوف گفت که محمد را این نماید چون نزد او شخص شد که محمد اکرام
خواست که متوجه آنجا نب رخصه جد و جهد نمود و خود را بر رسول الله رساند سبب می از قدرت باز ایستاد و آورده اند که چون مسلمانان
منتهز شدند و مشرکان قریش ابوسفیان و جمیع از مردم مکه که طوعا او که مابعد از فتح مکه مسلمان شدند بود و بدین شیوه و سرور
سخنان نامناسب بر زبان آورده اند که چون مسلمانان متفرق شدند از سر در صیاد الله علیه و سلم لباس کلاه و از یاد بلند و است
فرمود که باز نماند این بدین وجه که یا حسن یا اضا یا اصحاب السمره یا اصحاب سورت البقره عباس بن جوی فرموده و از بهر کشید صیحا
که ندانی او سماع کردند از اطراف و جواب پس که کوبان کثرت سپید عالم سادرت نمودند و قرب بعد از نظر نزد رسول جمع شده

از سر و فوق جمله پریشان کردن نیز آن قتال اشتغال یافت و برین بنا آنحضرت ارست فرود آمد و سیه
سنگریزه بر دوش نه بجایب مخالفان پست میگفت شاست الوجود مسیحی جنبی نماید که قدر از آن رنک و ران چشم
زلفت و متعاقب این چهار ملائکه که بر سپاهان ابلق سوار بودند نازل شدند کما قال الله تعالی ثم نزل سکینه علی سول
و علی الوصیین و انزل خود آنم تر و مانا برین خلق و اضطراب بر کفار استیلا یافته منتهی شد و آورده اند که جنگ جنین
یکی از لشکران ابو حروک نام بر سر سپه سوار روی نهاد و او و شجاعی بود عظیم الجثه طول الفات که میجس از مبارزان انوار
پایه در مکه که او تنها و لا و این ابو حروک از سر ستور و غرور مبارزه خواست و اصحاب در محاربه او توفقی نمی نمود که ناگاه سیه
به پیشه بجای علی مرتضی علیه السلام متوجه ابو حروک و بر خیمه تیغ ابدار و مار از آن خاک را بر آورد و اصل اسلام از ملاحظه این حال
ستظهر و قوی دل لشکر کان حواری و چنگل کشد صف و کس از مخالفان بدو رخ نماندند و سواران ثقیف با فتح و جی
روی مکه که بر تافته اند و در آن روز شش هزار برده و هفت هزار شتر و زیاده چهل کوفه و چهل هزار و قبه از نفره بد
و باب توحید افتاد و بعد از این تمام مخالفان بعضی با ملک بن عوف روی بجای حصن طلیف نهادند و کوهی لطیف
تخله کردند
چون جمعی از لشکر کان با ملک بن عوف روی بجای حصن و قباب و خانه درو
از مکه که بر تافته بجای حصن طلیف فرستاد و بعضی از آن کرده تشریف بقبله منوران و برخی به ثقیف و قبل از محاربه و در
باستعداد قلعه دار و استحکام باره و غیر ذلک و در وقتیکه داماده خسته بودند و چون بخصار درآمدند داخل از محاط
نموده دل بر جنگ نهادند چون این خیمه بر سر رسید عمت رفیع قلعه گماشت و چون این غریب تصمیم
گرفت رات فتح است به علی مرتضی رضه و او را بوجده جراح با هزار مرزوم از مایه مقدس شکر ساخته بقلش نفس از غلبه ایشان
شافت بعد از طی مسافت مقصد رسیده و قرب بخصار نزال جلال فرمود و اصل قلعه سیه باران کرده بسیار از مسلمانان
محمود گردانیدند بنابرین نفر نموده حضرت ختمی نباه سبب حضرت آگاه از موضع کوچ کرده موضع مرقع که اکنون مسجد
طایف است مسکرها باین گردانیدند از نگاه حضرت مقدس بنویا صلی الله علیه و سلم فرمان داد و اصحاب بفتح
تکلیات و کرم اهل طایف و دست بر آورده مردم حصار چون ازین واقع آگاهی یافتند زبان بتضرع و زاری گشودند
و از حضرت التماس نمودند که از برای خدا و از برای رعایت حله رحم رحم فرماید تا سکر باین بقطع و چنان
نه بر و از حضرت التماس ایشان سیه و لداشته بعد از مدت چهل روز که دایم محاصره امتداد یافت مقابل
را نسیم کرده بخدمت سید عالم مبارزت نمودند و ایمان آوردند از اهل اسلام و ردت محاصره و و از دود نفر نشسته
شهادت چشیدند و آورده اند که چون حضرت ختمی نباه صلی الله علیه و سلم بعد از فتح قلعه طایف مراجعت نمود
و در موضع جعفر از معسکرها باین ساخته دست به بدل اموال بگرفت و بعضی تو مسلمانان مانند ابوسفیان بن حرب
و بصر بن معاویه و سهیل بن عمرو و صفوان بن امیه و عکرمه بن ابی جهل و غیر ایشان که مولفه القلوب ملقب بودند عطا
از حرمند داده بالغام صد شتر و چهل و قبه نفره مسرور و خوش دل گردانیدند و دیت که چون سید عالم
صلی الله علیه و سلم ان نوع عطایای از حرم بصدنا و بد قریش و رسامی عوب داده تا دلمایه ایشان را الفتنه

کجاست و عامل صدقات یک شتر از پنجاه برون نموند بر دو بابش گفتند که در این شتران نکره باو بشه
 چون صورت حال بدینمورد دید فرار بر فرار چرتیاری کرده بر جناح تعجل عادم مدینه شد چون مجلس شریف حضرت
 رسید آنچه از بنو ستم بدیده کرده بود و معوضه داشت اسیر و در بایاران فرمود که از شما کتب که برود از بنی تمیم اشقام کنند
 عینیه بن حصین فراری سوگند یاد کرد که من از عقب بنی تمیم بروم و باز نگردم تا این که زنا گرفته نزد تو آورم حضرت جواب داد
 در عقب و مایل به فرمان داد که پنجاه سوار با او در وقت غایب عینیه با ایشان بجای مخالفان روان شده است پس میروند و
 در روز نظر انظار محقق میشوند و بدین طریق منازل مراحل سپرده بدیاری بنی تمیم رسیده از زمان خانه اهل بغداد در کثرت جا
 خالی یافتند دست بغارت و تاراج برآورده و مرد و یار زده و کسی کوک برده کردند و بعد از مرگت نمودند جمیع
 از روسای ایشان ایالتیان بدهنده اول با سپهران قوم خود ملاقات کرده رویا بسجده رسول صلی الله علیه و سلم نهادند و بنو
 آنحضرت در خانه غالب بنوم و دست شترت اشتغال داشت و آنحضرت از غایت اضطراب بدرجه رسیده فریاد کند که ای محمد
 برون ای حربه بلال بایران بیکسین ایشان بر چشت خندق نکره تا حضرت از خواب بیدار شد از خانه برون آمد و وقت نماز
 پیشین بود بعد از ادای نماز در سجده نشست و متوجه ایشان گشت آنحضرت معوضه داشتند که اصحاب تو یا ای که از مخالفان
 صادر کرده و زمان و فرمان ما را اسیر کرده کرده حضرت در جواب ایشان بلا و ستم زمان نکند با گفتند ای محمد ما سحر و
 خود آورده ایم که با تو معاشرت کنیم و ما تو را سابق خود بماند کنیم حضرت فرمود در چه خواهد بود پس خطاب اول بر جنا
 و خطبه خواند آنحضرت ثابت بن قیس را فرمود تا در جواب و خطبه بعبارة قضیه شریک از انکاد شاعر ایشان برخواست و شعر را بخواند
 مشتمل بر فضایل قوم خود آنحضرت صلی الله علیه و سلم جان افرومود تا در جواب او شعر بخواند پس افرح که مترا ایشان بود با قوم
 خود گفت و الله که خطیب و شاعر محمد از خطیب و شاعر ما فصیح تر است اکنون مسلمان شوید آنحضرت شرف اسلام دریافت فرمود
 حضرت اسیر ایشان را اطلاق کرده و بایشان سپردند و از جلا و قانع این سال بکلی است که حضرت ختمی نباء صلی الله علیه و سلم علی
 ابن ابی طالب ره را با صد سوار بجهت بنی طی فرستاده تا پنجاه قیس را که در دیار ایشان بود و ویران کند اصحاب در کلب جناب ولایت
 ماب روی برآوردند بعد از طی مسافت پیچ و قبله بنی طی رسیده دست بغارت و تاراج برآورده چنانچه افکار کنند و سوخته
 بسیار برده و شتر دست اهل اسلام افشاده و راس در پیش قوم عدایان حاکم طاسی بود و فرزند نوده بولایت شام رفت
 و امیر المومنین علیه السلام غنایم را با صاحب شمر فرمود و دست بر حاکم را که زنا با ملالت بود و داخل قسطنطنیه کردند و بیدار کردند و در سر
 او را جاسی دادند روزی حضرت صلی الله علیه و سلم مسجد میرفت ایته خانم از خانه برون آمده بر سر راه است و رایت ده گفت یا رسول
 بدم بدر عقیقی نقل و بر آوردم بدیاری شام که کثرت بر من منته و مرا از زاد فرماید علمت ان صبحه منبذول افشاده بالوئع
 عاطفت و احسان سواران کرد اینده رخصت داد تا هر جا که خواهد برود و خواهر عدی با جمعی از دشمنان
 روی توجه بدیاری شام خطبه بعد از طی مسافت چون بلا رسیده برادر ملاقات نمود و اور معاتب ساخته گفت
 واقع را تقریر نمود و عدی در باب ملاقات حضرت ختمی نباء با خواهر مشورت نمود و او را معاتب ساخته خواهرش جواب
 داد که محمد یا سحر است یا با و شاه است بر سر و تقدیر از ملازمت او چاره نیست بنا برین عدی روی توجه بکلب مدینه

نهادن محبت قبله طبعی بعد از طبعی مسافت چون محض رسید در زمانی که حضرت مقدس بنویسید صلی الله علیه وسلم در مسجد
 نبوت شتافت چون در آنکه حضرت پرسید که قوجه کس گفت عبد بن خاتم اشکانه عبدی است ف اسلام دریافت و هم
 درین سال حضرت بر گریه ملک متعال سوگند یاد کرد که مدت یکماه با او اج خویش مصحبت نماید پس
 این سوگند آن بود که روزی است و در حجره حصه نیت عز بن الخطاب و آنکه و حصه بر خضت آنحضرت بدید
 بدر رفت و چون خانه جدا بود آنحضرت سیه خویش باریه قیطیه را طلبیده با او در آنجا بماند
 نموده درین صحن حصه از خانه بدر گذشت و دید که در حجره سیه است اضطورت لحظه توقف نمود تا حضرت
 در بازگردد سپهر و آنکه و حصه بر حقیقه حال اطلاع یافته گریه آغاز کرد و گفت یا رسول الله در خانه من فرزند
 یکنیم بر یک صحبه میکنی سحر چون اضطراب حصه مشاهده نمود که رضی است که ماریه را بر خود حرام گردانم چو با
 واد که سیم آنحضرت ماریه بر خود حرام گردانید و حصه را با خفای آن امر حکم فرمود و روز دیگر حصه از غایت
 فرج این راز را با علایت و در میان کف و چون علایت با حضرت مقدس بنویس ملاقات فرمود بر سبیل
 بعضی گفت یا رسول الله در نوبت من بابا ماریه صحبت وار و در حلال این احوال حسب میل بابا با اول سوره
 تحریم نازل شد آنحضرت با حصه خطاب فرمود نه با تو گفته بودم که در کتمان این سرگوش چرا این سر را
 قش نمود و با حصه گفت ترا که با این حدیث مطلع گردانید حضرت جواب داد خدا وانا و باریک بدین چون این صورت
 از بعضی از اوج بر قاطع سر کران آمد و دیگر از آن سیه مدت یکماه از صحبت خویش محبت و مروت
 و چون مدت مست و نه روز منقض شد سخت بختان علایت و آنکه صدقه است تقابل آنحضرت نموده پرسید
 یا رسول الله سوگند خورده بودی که مدت یکماه با ملاقات نکنی و از آن تاریخ مست و نه روز پیش نگذشته است
 حضرت فرمود که گاهی خیالت که ماه بخت و نه روز می باشد در حبس است

یعنی سال نهم غزوه تبوک واقع شد بعضی گفته اند که تبوک نام موضعی است که در اول ناحیه از نو احمی شام است
 و بر جی بر آنکه نام حصه است از حصون و زمره را حقیقه آنکه چشم است که شکر اسلام بر آن موضع رسید این
 غزوه تبوک است تهریافت و سبب این غزوه آن بود که قافله ارشاد سیم بدیده آمدند و این حسب از ایشان شایع
 گشت که وایلا روم و حاکم آن فرزند بوم سکر یا فراسم آورده که صحرا و کوه کنجایش آن ندارد و جمعی کثیر از نصاری
 مغرب بار و میان متفق شده متوجه مدینه اند پس حضرت رسول الله یا فرمود که کار سازانایم که کجرب روم
 میرویم و ناچار با قبایل با طراف که شرف اسلام یافته بودند فرستاد که استخدا نموده با حضرت ملحق شوند و از
 که چون غنیمت آنحضرت بر فتن بدریاستام نصیم یافت خواجگانایات صلی الله علیه وسلم بهجت استجماع
 لشکر بدیده انصیب را به بنی سلیم فرستاد و ابو و زعفران را به بنی غفار فرستاد و سیم چنین بعضی از صحابه
 بر سالت قوم قبیل که متب بودند بدیشان فرستاده یا از آنجا بجهت سپاه و تصدق بر فقر اعا که لغت
 پناه ترغیب و تحریص فرمود و اصحاب درین باب بقدر وسع و امکان شب الطیر خود و اجتماع و قیام نمود

چنانچه ابو بکر صدیق تمام اموال خویش در راه ایزد تعالی صرف نمود و عمر بن الخطاب تبصره
 نصف مال خویش اسنعا و یافت و عثمان بن عفان سیصد تنه و سزار مشغال طلا در راه
 خدا نمود و عبد الرحمن بن عوف مبلغ چهار هزار درم نزد آنحضرت آورده گفت که شست نزد درم بایم
 نصف آن طلبا بر ضحاک الله تعالی آورده ام و نیم چنین سایر اشراف انصار و مهاجرین
 اموال دست کشودند چون مهم سپاه مرتب گشت حضرت مقدس بنویا صلی الله علیه و سلم فرمود
 که در سبزه و نهدینه و تیسینه اموال مجتمع کردند جمیع از منافقان و سبکس از مسلمانان صفای عقیده
 باشد که اسلام موافقت نمودند گویند عبد الله ای منافق با اشباح خویش از مدینه سبزه و نهدینه و تیسینه
 دیاب فرود آمدند چون حضرت مقدس بنویا صلی الله علیه و سلم تیسینه اموال رحلت فرمود عبد الله باطله
 از منافقان و یهود که از ملازم او بودند مدینه باز گشت و گفت محمد بنجک بنی الاصره فی رومیان سبزه و نهدینه
 بنده و که جنگ با ایشان اساست بخدا سوگند که من می بینم که صحابا و مخلص و مقید با اطراف و کاف عالم
 متفرق ساخته اند چون سبزه و نهدینه حضرت مقدس بنویا رسید فرمود که اگر سبزه و نهدینه و تیسینه
 شگفت نمودید و طایفه دیگر از ارباب نفاق بنابر طمع غیبت در آن سفر اتفاق نمودند و در رخصت و آمدن سخنان نامناسب
 از ایشان صادر شد گویند چون رسول الله صلی الله علیه و سلم از مدینه بیرون آمد عیال بر تخته راه در مدینه گذشت تا از جمیع
 المسلمین چنین باشد منافقان مدینه رفتند که محمد بجهت آن علی را با خود نبرد که تقی از دود خاطر داشت سبزه
 چون حدیث اهل شقاق و غنا و شنید از عقب روان شده در موضع حرف شرف ملاقات حضرت در یافته و خود
 واقع مع وضعت و التماس مراقت نمود حضرت در جواب فرمود اما ترضی آن نکلون منی بمنزلت مردن من پس ای آن
 لایبی بعد ثبوت پوسته که تیسینه اموال به ترتیب ریاست برداشته لوازمی اعظم به ابو بکر صدیق داده علی دیگر نیز
 بر بن عوام تقویض فرمود و لوازمی اوس حسن و حرج با سیدین حضور ابو و حاتم انصار داد و سوز و آتش
 بعضی لشکر فرمان داده است تا در سوار سوار در شمار آمد و بعضی پشت و کمر گرفته اند درین نژده خالد بن الولید را
 مقدس لشکر دانه و نیمه ابو و طلیح بن عبد الله و سبزه و عبد الرحمن بن عوف تیسین چون از تیسینه اموال روان
 در سبزه و نهدینه و تیسینه از لشکر بایان خلفان و ده باز می گشتند آورده اند که شدت که ما و قلت رانده و غایت محظ و عسرت
 درین سفر مرتبه بود که اکثر اهل لشکر جزیره کرم زده سبزه را دیگرند استند و اب در آن سفر جان با باب بود که با وجود
 قلت در کشتن سبزه و نهدینه و تیسینه و اموال و اجواف آن افواه خود ترمید خستند و مردم بغایت کاره بودند و در
 سبزه و نهدینه و تیسینه چه وقت رسیدن میوه نامی ایشان بود و میوه سبزه که در سایه ها نشینند و از شدت
 محظوظ شوند بالجله چون عک که اسلام بعد از قطع منازل طی مراحل فنن بموضع تنو که رسیدند حضرت مقدس بنویا
 صلی الله علیه و سلم در آن منزل توقف نمودند و از برج لاراه و محنت شام و سحرگاه با سوزند در خلال این احوال
 بتحقیق پوست که آنچه در مدینه معلوم شده بود از قصه رومیان و توجیه بیا اسلام اصیلا نادر و از قیصر و لشکر روم

اصحابش صادر شده نگاه رسیده از صلی الله علیه و سلم با ایشان مهاجر و انصار در باب رفتن بدر یا بنشام و مجازیه
 با و این دو دستور فرمود از میان اصحاب عمر بن الخطاب گفت یا رسول الله من کما یسبهم کما یسبهم که بداند روم کسبیار
 و سبیه جزایا و اوقات حروب آلات طعن و ضرب و غل و غلب است و سلطنت و مجمع است که یک مسلمان در میان نبوت تو مثل
 بایشان رسیده با و اوارده است و شکست تو در آن و بدیدار شیوع یافت و خوف و ترس بر ضایع رومیان است و یافت از شما
 بازگشته سال و یک مقصد این امر کرد و است و او را نیاید چون رای قارون مقرون بصواب بود حضرت
 مقدس بنویسند عن عمر بن الخطاب که است مسخفت کرد اسید او کرده اند که مرقل قیصر
 روم شنید که رسول الله صلی الله علیه و سلم کج و دشام رسیده در تنوک توقف نمود شخصی را
 از اینجا عنان نامزد کرد که بشکری که اسلام رود و از صفات و سمات حضرت رسالت باشد مثل
 مژه و چشم و خاتم نبوت و غیره معلوم نماید آن شخص موجب فرموده عمل نموده به تنوک رسالت
 بنهاده و بعد از آن شخص گفت مرقل مر جعت نموده اوصاف و علامات و علامات رسول الله
 معروض قیصر کرد و اسید مرقل و ایمان به انشرف ممالک روم جمع آورده فرمان داد که از ملت نصر است
 اعراض نموده شریعت است ما را نیدر میان از سخن قیصر بر شفته بر تبه که قیصر از روال مملکت
 اندیشمند گشت که از سران اندیشمند که گشت اما در حقیقه ایمان آورده سعادت و در بر تقدیر
 گشت رحمة الله علیه
 فرموده تنوک اعلا نزد رسول الله صلی الله علیه و سلم آمده معوض و است که قومی از عرب در وادی الکر
 مجتمع شده اند و در حقیقت آن دارند که بر سبیل سخون بجانب مدینه توجه نمایند چون بر تو این خبر رسید
 ضمیر المؤمنین نبوی یافت فرمان تیاران جمع شدند و صورت حال بایشان در میان امر بخت نمودند حضرت
 حبیب را که نموده گفت گیت که مقصد این حرب شود و وضع انجاست نماید طایفه از اصحاب در آن امر بخت نمودند حضرت
 خبیبه را با لوار جدیق داده و او را بدان طایفه سپرد که دینده بر سر افرستاد و صدیق موجب فرموده روی
 با اهل عدوان بخت و بعد از قطع منازل و مراحل قریب بمنزل ایشان رسیده نو است تا پای و بود و یک
 بخت و دست بر وید نماید که از باب اتفاق بهیات اجتماع از وادیه سپردن آمده دست به ترموشیر
 کردند و نیز آن قتال است خالی است چشم جمعی با اهل اسلام رسیده و مسلمانان غیر شهادت نایز شدند و برخی منهنم
 به نیز مراجعت نمودند نگاه حضرت رسول است اهل اسلام با روق داده و او را با طایفه از مسلمانان به تقیم
 مشرکان نامزد فرمود و با روق سپاه سه کرده کرده بجانب مقصد شتافت در آن حین که سبل
 و زادن با آن وادیه که در مشرکان از پس اجار و استیجار که موضع کین ایشان بود سپردن
 اند و روی مسلمانان بخت اند و بعد از گشت و گشت شکر اسلام بطریق پنجم نام معاوده
 مدینه نمودند بعد از وقوع این قضیه سر و حاصل التماس نموده گفت یا رسول الله مرا بر سر ایشان بخت

دست مبارک در خواست عمر و حضرت رسول صلعم او را با مارت جمعی از مسلمانان نامزد
 کرده بجانب دشمنان روان گردانید و او نیز متوجه معاندان کشته باد دشمنان در مقام
 و مقابل و مقاتله ایده منهنم بازگشت بعد از چند روز از مراجعت عمر و عاص حضرت مقدس
 نبوی لوای بر علی مرتضی داده و فرمان داد که صدیق و فاروق و عمر و عاص در آن سفر با علی مرتضی
 جماعتی از مسلمانان از طریق و مراجعت نمایند و از صواب دید او تجاوز جایز ندارند علی مرتضی جماعتی
 از مسلمانان از طریق وادی الرمل تجاوز نموده متوجه عراق عرب گشت و بعد از چند منزل غایت
 محاربه مخالفان تقیم داد و اراده ای که منتفی بهمین وادی می شد بجانب مقصد شتافت و در شب طی
 مسافت می نمود و در روز از راه می رفت و استراحت می نمود و چون نزدیک بسکن این خلاق
 رسید فردا سپاه با استکی در حرکت آیند و جو پیش پیش لشکر روان شد درین اثناء و عاص
 با صدیق و فاروق گفت درین راه ارو خوش و زیاب وادی خطرناک است اکنون مصلحت نیست
 که از اعلی وادی برویم سپاه اسلام گفتند که پیغمبر صلعم ما را از مخالفت علی نبی فرموده امیر المؤمنین
 رای عمر را خطا شمرده چنان می رانند تا وقت طلوع فجر باریاب ندر رسید و بطریق که خاطر او بخواب
 از مخالفان انتقام کشیده و سورت و العادیات درین باب نازل و حضرت اصحاب را بفتح م
 اشارت چون امیر المؤمنین علی مراجعت نموده نزدیک بدینه رسید انور و یاران استقبال امیر
 المؤمنین حیدر را مرفر فرموده خود پیشش نشان روان و چون چشم جاب و ولایت تاب روی
 فرخنده حضرت نبوت انتساب افتاد از اسب پیاده گشته ان سرور فرمود که ای علی سوار شو
 که خدا و رسول او از تو را می اند و همدران سال یعنی سال نهم بعد از آنکه حضرت ختمی نباه از ترک
 مراجعت نمود کرده کرده از قبایل عرب بدینه می آیند و بسجادت اسلام فایز میشوند و در وقت
 آمدن هر وفدی حضرت مقدس نبوی صلعم جامهای فاخر پوشیدی و بفرموده آنحضرت اصحاب بر
 ما موافقت نمودندی از جمله وفود که درین سال سعادت و سببوس فایز شدی و فدای مره بود
 تفصیل این اجمال آنکه سیزده کس از ان قبیله آمدند و مسلمان شدند و معوض داشتند که باریک
 ما از خویشان و اقربای تو ایم حضرت مقدس نبوی ازین سخن متهم شده استفسار نمود که جان ما
 شما چون است انجام از قوط و نکلی معاش شکایت کرده التماس دعا نمودند آنحضرت دعا کرده
 فرمود که اللهم استقم الخیث و هر یکی راده و قبه نوره عنایت فرموده و ان کرده مقتضی الوطن
 بازگشته بقبیل خود رسیدند و بیکر و قد فراره هر ده کس آمدند و مسلمان شدند و بیکر از انکه وفدی
 اسد بود و صورت قضیه آنکه ده نفر از ان قبیله بدینه آمد مسلمان شدند و اظهار منت کرده گفتند
 ما در سال قحط مشقت راه اختیار نموده مسافت بعید نموده ایم و بی آنکه لشکر بر ما آید بطبیعت

در حوزة اهل سلام در آمده ایم دیگر بنگاه و قد نجیب اند که ایشان میزده کس بودند و زکوة و صدقات
 با خود آوردند و حضرت مقدس نبوی از ان ایشان مستبشر و شادمان گشته فرمان داد تا انجماعت را
 در منزلی پسندیده فرود آوردند و حضرت مقدس نبوی مراضیافت بجا آورده در وقت مرحمت
 عطایای بسیار با ایشان انعام فرموده رخصت نموده و در رجب این سال نجاشی بادشا ه چشمه دقت
 یافت و چون خبر وفات نجاشی السبع سریف حضرت رسید و رغبت نماز جنازه برو کرد و در دهان
 این سال ام کلثوم بنت رسول الله که بعد از رقیه در حبشه عثمان ابن عفان بود و وفات یافت نمود و در
 نزع حضرت بعیدت او قدم از رجب فرمود و عبد الله التماس نمود که یا رسول الله که بعد از وفات من کجا ز من
 حاضر شوی و پیر من خود کفتم سازی و از برای من استغفار نمای انحضرت همه را قبول فرمود و بعد از وفات
 این ابی حضرت خنی بنه صلعم پیر من خود نبوی داده غسل و تدفین او حاضر شده بروی نماز کرد و در
 و قدم مبارکش از موضع نماز از ایل شده بود که حق تعالی این آیه فرمود و لا یصل علی احد منهم ما
 و لا یصل علی قبره الا الله آورده اند که چون منافقان نیاز مندی ابن ابی در حال نزع بحضرت نبوی
 مشاهده کردند جمعی کثیر از ایشان فایز سعادت ایمان شدند و همدین سال نهم در او خودی قده
 ابو بکر صدیق رضایه حاج کردانیده او را بکفرستان باج بگذارد و سورت برات با و داد تا بر
 خلایق خواند و منافسک ج تعلیم نماید ابو بکر صدیق روان شد مقارن این حال حیرت من این مقام
 بحضرت رسالت او و که هیچکس تبلیغ رسالت نکند مگر تو یا علی حضرت مصطفی علی مرتضی را
 طلبیده فرمود که از عقب ابو بکر برو و او ایل سورت برات از ولستان و در موسم حج بر مردم
 بخوان علی مرتضی بموجب فرموده عمل نموده روان شد و در اتقای راه با و رسید همین که صدیق
 مرتضی را دید از و رسید که امری یا مامور فرمود و امیر سیستم مل مامور یکین رسول الله فرستاد
 که سورت برات از ولستان و بر خلایق خوانم انگاه با هم بکفر رفتند و مرتضی علی روز عید رخصت
 و سورت برات بر اهل عرفات بخوانند بعد از ان فرمود که هیچ کافر در میشت نیاید و هیچکس بر این
 طواف نکند و بعد از امسال مشرک حج نکند و هر که بان خدا و رسول او عیدی دارد و ان عهد نموده
 باشد تا مدت ان بگذرد و چون ابو بکر صدیق رضایه علی مرتضی از ان مهم فایز شدند بمدینه مراجعت نمودند
 ابو بکر از ان سرور رسید که یا رسول الله از من چه صادر شد که مرا از قرات سورت برات منع نمودی
 انحضرت فرمود که هیچ امری از تو بوجو نیامد و تو صاحب منی در غار لیکن حیرت من گفت با دای
 این کار قیام نماید یا کسی که از تو باشد و علی از تو عا من است و برادر من است و وارث من و خلیفه
 من است بعد از من العلم عند الله
 در او ایل این سال نیز از اطراف و جوانب و فرود متوجه ماریه شده بیاسوس حضرت مقدس نبوی

سال
 ی قده این سال عبد بن ابی
 از منافقان بهوای دقت

فازگشتند از انجمله و فدنی عام بشف بائوس آنحضرت را فرار شدند و بعد از سلام اظهار سلام کردند
انروز فرمود تا برای ایشان کتابتی نوشتند که مشتمل بود بر احکام شریعت و اوضاع ملت
و چون از بیعتی فراغت دست داد ایشان را بار کردانید و یکسر از جمله وفود این سال و فد جری
بن عبد الله بجلی بود صورت واقعه آنکه عبد الله با صد و پنجاه کس از قبیلہ خویش بسعالت ملاقات
حضرت با وی فرمود که متابعت میکنی یا آنکه گواهی میکنی حق تعالی بر سالت من و اقامت صلوات
و ادا زکوة و صوم رمضان جری جواب داد که یا رسول الله ملت اسلام در میان شیوع یافته
و بتجانیانند ام ندرفته خلایق در مساجد با قامت جماعت قیام می نمایند آنحضرت رسید
که حال تجانه ذو الکلیف چیست جرگفت بر حال خود باقیست رسول صلعم فرمود که خاطر مرا از این
افزع نیسانی جرگفت یا رسول متنی خاطر من همین بود حضرت فرمود برو و آن تجانه را
خواب گردان جری فرموده آنحضرت عمل نموده با جماعت روان شد و بعد از قطع دست
بمقصود رسید و آتش در تجانه زده با خاک برابر گردانیده قاصدی بمدینه فرستاده حضرت را
ازین حال آگاه ساخت و اهل ذو الکلیف بعد از حرق و اندام تجانه شرف اسلام دریافتند
آورده اند که طول قامت جرگشش کر بود و چون در حرم و جمال آتی بود او را یوسف مست
خواندندی و یکسر از جمله وفود این سال و فدنی خیفه ایشان بمدینه چون رسیدند در برای رحله بن حار
با تجارت حضرت نزول کردند و بتقبیل بساط اقدس استعاده یافته ایمان آوردند و مسیلمه کذاب
در سلک انجاعت ایتظام دست و در قبول احکام شریعت با یاران خویش موافقت نمود و چون
بیمانه بازگشت با غوغای شیطان مرتد گشته دعوی نبوت کرد و گفت خدا چه را در امر نبوت و پیغمبر
رسالت نریک خود ساخته و جمع کثیر از ارباب طغیان با و ایمان آوردند و او از متابعت خویش
وضع صلوات کرده شرب خمر و اخذ ربا مباح گردانید و در برابر قرآن مجید مزیانی چند که از نصرت
و بلاعت بغایت بعید بود ترتیب کرد بر دست و کس از کرامان خویش نزد خواجه کاینات رسانید
که من مسیلمه رسول الله اما بعد فانی قد ارتکبت فی الامر معک وان لنا نصف الارض و لقریش نصفها
یعنی این نام است از مسیلمه که رسول خداست بسوی محمد که رسول خداست اما بعد بتحقیق که خدا تعالی مرا
و در نبوت و مهم رسالت نریک تو ساخت و مراست نصفی از زمین و نصفی از قریش چون تو
مسیلمه بمدینه رسیدند و مکتوب را معروض داشتند حضرت نبوی صلعم جواب باره بدست گرفته گفت
که اگر این را طلب کند از من با و ندیم انگاه حضرت فرمان داد تا جواب مکتوب مسیلمه کذاب تو
که من محمد رسول الله الی مسیلمه الکذاب اما قد بلغنی کتابک الکذب والافراء علی الله فان
الارض لله و رثا من یشاء و من عباده و العاقبة للمتقین یعنی این نام است رسول خدا ای مسیلمه

کذاب اما بعد بدستی که رسید کتابت تو بن که مبین بود از کذب و افترا بر خدا تعالی و زمین از قضاوت
 بهر که خواهد بد آورده اند که این هر دو نام یکی از فضیلتی عرب نمودند آن فصیح گفت نام دوم
 بنام پیغامبران نماید و کیفیت رفتن خالد بن ولید و کشته شدن سید عقیب در کربلاست ابو بکر
 صدیق مذکور میکرد و نشان دادند تعالی و همدین سال فرزند دلی که خواهر زاده نجاش بود بدین نامه
 مسلمان و همدین سال یعنی سال دهم از هجرت باذن حاکم مین که ذکر سلام او نمیکند که ازین
 یافته از دار الفنا برای بقا فرامید چون این خبر رسید شریف حضرت خیر البشر رسید ضابطه از کشته
 مملکت باذن آن بر سرش داد و به از آن داشت و عثمان اختیار بعضی از آن دیار در قبضه افتاد
 عامر بن شهر همدانی نهاد و برخی از آن دیابوسی سهری و بعضی از آن بمعاذ بن جبل عنایت فرمود
 و همدین سال حضرت حبیب ملکوت مغال محمد مصطفی صلعم
 علی مرتضی را با سیصد کس از مهاجرو انصار بجانب تبایع از مخالفان آن دید که علم جماعت
 برافراشته نمود و عیادی و دریدند تا دیب نمایند چون علی مرتضی عازم دیار مین شده نزد بیکان
 دیار رسید پناه طوفانه که همراه امیر المومنین بودند به طرفی رفته و تاحت کرده غنیمت جمع کردند امیر
 المومنین بریده بن انصیب را بر سر عیانم گذاشته خود متوجه مخالفان شد و بعد از تلافی فریقین جنگ
 ولایت با هممت برد عورت ایشان کما کشته ان طائفه با و امتناع نمودند و دست پیروان
 آنحضرت لحظه توقف فرموده ایشان را راه رست ولایت نمود مفید نیفتاد چون نغمه از جنگ
 چاره نبود صف لشکر برارست و بعد از آنکه فریقین بتسویه صفوف پرداختند از طرف
 شخصی فلان بمیدان درآمد السو و خیرا علی مانند شیر دلیان روی بجاریه او آورد حد بیک
 ضرب شمشیر ابدار ان لعین را ابدار البوار فرستاد و بعضی از آن مرتضی علی قدم در میدان
 نهاده بضر دو الفقار ان حیدر که از بیست کس از مژگان راه عدم نمودند بقیه
 روی با نهم آورند و حضرت امیر المومنین بیشتر رفته باز انجمت را بقول سلام دعوت
 کرد و نشان آن مسلمان شد و معروض داشتند که اینک اموال ما حق الله و فرار کرده تارکیده
 صدقات برون بشیم امیر المومنین متمسک بآن مبدول داشته بقیه ده سده عیانم برد
 بود حجت و محسنان از آن نموده ببوران را بجای فطرت ان کما کشته بطریق استیصال بجانب
 مکه روان زیرا که حضرت پیغمبر صلعم بجانب مکه متوجه کشته بودند چنانکه عقیب رفته کشته
 خواهد کشت آورده اند که در آن اوان که حضرت چون کعب را مرتضی در دریا مین افتاد است
 خطبه میخواند و تعلیم احکام اسلام می برد اجمت چون کعب اخبار را از فصاحت و بلاغت
 امیر خبر کرد بر آنوقت یکی از علمای دیو بمجد آمد و انجانب در آن خطبه فرمود که ای مومنان

بصر باللیل و لایبصر بالنهار و من لایبصر باللیل و لایبصر بالنهار کعب گفت رست میگوید رست گفت
چگونه تصدیق سخنی میکنی که معنی آن بر ما و تو نباشد است کعب در جواب گفت که انشخص که شب
می بیند و روز نمی بیند کسی است که بکتاب اول ایمان ندارد و بکتاب آخر نکرود و الا که شب می بیند
و نه روز شخصی است که هیچکدام ایمان ندارد بعد از آن کعب بخدمت امیر مبادرت نموده از او مشا
و شکل و شمایل حضرت نبوی صلعم استفسار کرده حضرت امیر تعداد او صاف و اخلاق انحضرت
آغاز نهاد کعب قسم کرده امیر از سبب آن رسید که گفت جهت آنکه مادر کعب لقمه صفات محمد
با نچه تو بیان میکنی موافقت تمام دارد آنگاه کعب بر فور ایمان آورده بقدر وسع امکان از امیر
علی حکام ایمان بیا موخت و هم درین اقامت نموده بتعلیم قوانین شریعت غرا پرداخت و درین
خلافت امیر المؤمنین عمر بدین آمده در تاریخ بکاز رست پیغمبر صلعم همیشه متاسف می بود
و هم درین سال آیه کریمه مابله نزول یافت تفصیل این اجمال آنکه افر و صلعم تا
بر سالیان بخوان نوشته ایشان را با سلام دعوت نمود نصاری بعد از مشورت چهارده کس از اهل
قوم بدین فرستادند تا حالات سید عالم را معلوم نموده ایشان را آگاه سازند و در میان انجاعت
سرکش نسبت تقدم موسم بودند یکی عبدالمسیح که عاقل لقب داشت و او فرمانروای اهل بخران بود و دیگر
ابو الحارث علقه که صاحب مدارس و عالم انجاعت بود و سیوم موسم اهل بود چون انجاعت
بدین رسیدند و مجلس حضرت خیر الانام مستعد گشتند و سلام کردند حضرت سید رسل جواب سلام
ایشان نداد و ملتفت بجال ایشان نشدند ایشان انکشتنها طلا در دست و هلهاء داشتند
در برداشتن داخل ملول و محزون از مسجد بیرون آمدند و با بر استصواب امیر المؤمنین علی علیه السلام
از دست بر آورده تغییر لباس کرده به مجلس اشرف رسل در آمده سلام کردند افر و جواب
سلام ایشان مبادرت نموده با سلام دعوت فرمود نصاری ابا و امتناع نموده اسقف
گفت یا محمد در شان این صبح مبادرت نموده صبح خلوی انحضرت جواب داد که بنده خدا
و پیغمبر بر کزیده او بود اسقف رسید که عیسی را پدری بوده فرمود که فی اسقف گفت پس
چگونه گفت او بنده مخلوقست و حال آنکه هیچ مخلوق را نه بینی الا آنکه او را پدری باشد این
آیه نازل شد ان مثل عیسی عند الله کمثل آدم خلقه من تراب ثم قال له کن فیکون فمن حاجک من بعد
ما جاک من العلم فقل تعالوا ندع ابنائنا و ابناکم و نساؤنا و نساؤکم و انفسنا و انفسکم ثم نبهنا
فنجعل لعنة الله علی الکاذبین حضرت ختمی نباه ای درین باب نازل شده شده بود در انجا
خوانده آن قوم با عتقا و خویش صرا نموده از مضمون قرآن انکار کردند حضرت چون نزد آنکا
نصاری مشا به فرمود گفت بیایید تا بایکدیگر مباحثه کنیم و گوئیم که لعنت خدا بر اهل کذب و اقرا

باد نصاری با هم مشورت کرده قرار بر آن کردند که فردا بیایند و با هم مبارزه قیام نمایند انگاه بمنزل خود
 مراجعت و با عاقبت گفتند مصلحت چیست عاقبت ای محضر نصاری بخدا سوگند که شما را یقین
 معلوم است که محمد صغیر مرسل است و در شان غیبی علیه السلام دلیلی روشن آورد و ترک مبارزه کنید
 و شما اگر با وی مبارزه کنید هلاک شوید و چون دست از کیش خود باز نمیدارید قدم در مصالحه نهاد
 بقول جزیه در تراضی خاطر او کوشید و مهم برین قرار گرفته روز دیگر صبح و قد بخران متوجه منزل
 مقدس شدند در آن حین حضرت ختمی نباه از حجره همایون بیرون آمد دست حسن بن علی را
 و دست حسین بن علی را در بغل شپ و فاطمه و علی از عقب قدم میکشادند و رسول صلی الله
 علیه و آله بایشان میگفت که چون من دعا کنم شما این کوید جماعت نصاری که پنج کس را دیده
 خوف و رغبت بر نصایر ایشان استیلا یافته ابو امارت که عالم و صاحب مدارس ایشان بود
 گفت ای یاران روی چند در میان می بینم که اگر اقدار خواهند که راه را از محل خود زایل کنند ^{اینجا}
 با او مبارزه نکنید که مجموع نصاری هلاک شوند چون نصاری توهم نموده گفتند یا ابوالقاسم
 ما با تو مبارزه نمیکنیم ولیکن مصالحت می نمایم بآنکه دو هزار حله تسلیم نمایم که قیمت که هر یک از آن
 چهل درم باشد ^{همدین سال حضرت نبوی صلعم حج گذاردند تفصیل این}
 احوال آنکه رسول صلعم بعد از تقسیم غزیمت مکه بقبایل عرب که شرف اسلام دریافت بودند
 خبر فرستاد که توجه بجانب حرم تقسیم یافته هر کس که داعیه حج گذاردن دارد باند که از منزل
 خویش بیرون آمده بماند و چون این بشارت بسع دور و نزدیک رسید خلق بسیار که با
 و هم از تعداد آن عاجز آمد از اطراف دیار عرب روی بگردیدند و در آن موضع جمع
 گشتند تا ملازم رکاب فلک فرسای بوده آداب و مناسک حج بیاموزند و چون جمع
 جان دست داد آن سرور با صد و هماره هزار کس ملازم رکاب فلک فرسای بودند و در شب
 از مدینه آمدند بطرف ذوالحلیفه روان شد که چون بان منزل رسید نماز عصر بفرموده گذارد
 و قریب صد بینه از جهت خاصه خویش تقلید کرده بر ناله قصوی سوار شده احوال بسیار
 و بعد از قطع منازل و طی مراحل بنوی طوی رسیده نماز صبح در آن منزل بگذارد و از آنجا روان شد
 از جانب اعلی که در آمد و مسجد احوال تشریف آورده استقامت کرد و الاسود نموده طواف کعبه ^{نموده}
 روی فرخته بمقام ابراهیم نهاد و ای کریم و اتخذ من مقام ابراهیم مصلی بر زبان معجزان گذارد
 انگاه بصفا بر آمده کریم ان الصفا و المروة من شعائر الله بخواند و در میان صفا و مروه
 هفت بار سعی نموده در حلال بن احوال حضرت مرتضی علی از جانب من رسید
 شری چند به نیت هدای حضرت نبوی صلعم همراه داشت آورده اند که آنحضرت یکشنبه

مصلح رضا داده درین
 بدین سبب نصاری نمود و اعلم
 نوشته

تا پنجشنبه که چهار روز باشد توقف فرمود در روز مذکور با مسلمانان روی توجبه بجانب مکه نهاد
و در آن موضع ارام گرفته نماز پیشین و پسین شام و خفتن که دو شب آنجا بمرورده بادی نماز باده
قیام نموده متوجه عرفات شد و بعد از وصول بعرفات چندان توقف فرمود که آفتاب از
واسطه آسمان زایل گشت آنگاه بر نایقه قصوی سوار شده خطبه در غایت فصاحت و بلاغت
خوانده آنگاه نماز پیشین بگذارد و در همین روز کربیه الیوم اکملت لکم دینکم و اتممت علیکم نعمتی و
رضیت لکم الاسلام دنیا بازل شد بعد از عروب آفتاب بر نایقه سوار شد و متوجه مزدلفه شد
و چون مزدلفه رسید نماز مغرب و عشاء بجا بگذارد و شب همانجا توقف نموده و بعد از نماز صبح روزه
شدند و چون حجره العقبه رسید بایستاد و هفت عدد سنگ بپزدخت و چون بنارسید خطبه خواند
مانند روزه و مشتمل بر تسبیح و مواعظ چون از خطبه فراغت یافت بجانب حجر شفاقت و شران
قربانی بخرد و سر مبارک حلق نمود و بعضی از یاران فخر کردند و چون حضرت مقدس نبوی صلعم
از مکه سبک حج فارغ شدند چند روزی دیگر در مکه معطر اقامت نمود آنگاه عثمان غنی عزمیت بجانب
مدینه معظمه انعطاف داد بعد از قطع منازل بعد بر حرم رسید که از نواحی جحفه است نزول فرمود
و در آن موضع نماز پیشین گذارده روی باصحاب آورده فرمود انکثت اولی بالمومنین من العلم
آنگاه که فرمود که گویند ما با عالم است دعا نموده اند و معلوم شما باد که من در میان شما دوام عظم
میکند ارم قرآن و اهل بیت به بینید که بعد از من در رعایت حقوق من دوام که نوع کما فی
آورد بعد از آن دست علی مرتضی را گرفته بر زبان معجز بیان گذارند که من گفتم مولاه فقل
مولا الله وال من والاه و عاد من عاداه و اخذ من خذله و انصر من نصره و ادانق من
حیث کان منقول است که چون حضرت مقدس نبوی صلعم بعد از قطع منازل بحوالی مدینه رسید
فرمود که لا اله الا الله و حده لا شریک له له الملک و له الحمد و هو علی کل شیء قیور و هدی رین سال
ابراهیم ابن رسول الله در یک و نیم سالگی فوت شد عبد الرحمن عوف گوید که رسول صلعم دست
مرا گرفته بر بالین ابراهیم رفته فرزند ابراهیم خود را در کنار خود نهاده و او در حالت نزع بود دیدم
مبارک آنحضرت که بیان شد کفتم یا رسول الله گریه میکنی و حالانکه تو مرا از گریه کردن نهی فرمودی
رسول فرمود نهی کرده ام از نوحه و فریاد زدن و جامه و روی پاره کردن اما گریه کردن از رحم است
چون فوت شد پیغمبر بروی نماز گذارد و الله اعلم
و انتقال سید المرسلین ازین جهان به خلدان بکله برین علماء نشو
در کتب سیر خنن آورده اند که از جمله وقایع این سال آنکه رسول صلعم در روز و شنبه است
و ششم ماه صفر فرمان داد که طایفه از مسلمانان به تمیله سباب مقاتله عسکر روم بردانند و

دیگر اسامه بن زید را طلبیده فرمود که ترا امیر این لشکر ساخته ام برو تا بنواحی مود که بدست رادان
 گشته اند و بر سر انجاء جهنت کن و آتش در آنکند و امتعه ایشان زن و در رفتن تعجیل نمایی تا پیش
 از وصول خبر با انجاء رسی و اگر خداوند عزوجل ترا بر آن قوم طغیان دهد ریاده توقف ننمایی و زود
 باز ای و روز چهارشنبه بیست و هشتم ماه مذکور آن سرور را تپی و در کسر عظیم روی نمود و در ششم
 سلج این ماه با وجود انحراف مزاج مبارک لوای فرخنده جهنت سیه بسته باو گفت انفرجه
 بسبب الله و فی سبیل الله قاتل من کفر بالله و اسامه لو ابر کفره بیرون رفت و موضع خوف را
 لشکرگاه ساخته تا لشکر در آنجا مجتمع گردند و در عاشر ربیع الاول روز شنبه طایفه که مأمور شده بود
 که با اسامه بروند فوج فوج بمنزل حضرت می آمدند و انحضرت وداع کرده بشکرگاه می فرستند
 و در روز یکشنبه مرض رسول الله از پذیرفته اسامه از لشکرگاه خویش بعزم وداع آنسرور بر بالین حضرت
 حاضر شد و مرض رسول در آنروز چنان اشتداد یافته بود که قوت نگذاشت اسامه بشکرگاه
 باز گشت اسامه روز دیگر دو شنبه باز بجهت حضرت آمده در آنوقت اندک نفی انحضرت را
 روی نموده بود آنسرور اسامه را وداع نموده بنایر فرموده حضرت بمعمر معاودت فرموده و زمان
 داد تا لشکر کوچ کنند درین وقت مادرش ام ایمن باو پیغام فرستاد که رسول در حال نزع است
 لاجرم اسامه باز گشت و اثرات صحاب نیز مراجعت نمودند و رفتن اسامه بر سر لیل مودت در ایام
 خلافت ابوبکر صدیق عفریب مذکور میگردد و انشاء الله تعالی اکنون بر سر سخن خود رویم جمهور علما و
 سیر آورده اند که ارعایشه مرویست که ابتدا مرض رسول صلعم در خانه می نمود دست داد و در روز
 نوبت طاهره آنسرور بجان تشریف آورد من نیز در کسر دوشتم فرمود که ترا چه زیان دارد که پیش از من
 بمیری و من به تجیز و تدفین تو قیام نمایم من از روی غیبت گفته یار رسول الله مطلوب نیست که چون
 از نماز من فارغ گردی در همانروز باری دیگر در جرحه من بمراسم عوسی قیام نمایی انحضرت بهم
 بعد از آن روز دیگر مرض او مست از دیاد پذیرفته چنانچه منقول است که یکی از اصحاب گفت
 که بعیادت آنسرور رفتم در آن حین قطیفه سفید بر بالای غلایش پوشیده بود دست بر بالای
 قطیفه نهادم شدت مرطوب بر تپه بود که از بالای قطیفه حساس حرارت کردم و تحمل آن نداشتم
 که بواسطه بدن مبارکش رسانم و ازین صورت متعجب شده کلمه سبحان الله بر زبان راندم
 فرمودند که اینکس ابلا صعبتر نیست چنانچه مرا بلا صعبتر است احوالشان نیز مضاعف است بوقت
 پیوسته که چون انصار دیدند که ہماری حضرت مقدس نبوی روز روز دراز دیاد دست قلق
 و اضطراب بنیاد کرده اکثر اوقات بادل اند و ناک چشم نمایی که در مسجد سرور می کشند
 عباس ابن عبد المطلب بر سرش فصل و علی ابن ابی طالب متعاقب یکدیگر بجرعه های یون در آمده

آنحضرت را ازین حال اعلام دادند رسول بعد دیاران بر فرشت شسته استفسار نمود که انصار می کنند
 علی بن ابی طالب جواب داد که ما خایف و هراسیم که رسول خدا از دنیا ارتحال نماید و معلوم
 نداریم که حال ما بعد از وی کیجا رسد چون کیفیت حال انصار را رسید ابرار رسید بر قاست
 یکدست بر دوش علی و دست دیگر بر دوش فضل انداخته پای در زمین می کشید و عیال
 بیشتر و روسته بدینسان می رفتند تا بمسجد رسول رسیدند و پیغمبر صلعم بر پایه تختین می نشست
 و مسلمانان ازین حال آگاه شده بمسجد آمدند و بعد از ادای نماز و تسبیح و تسبیح خداوند عز و علا
 فرمود ایها الناس چنین شنیدم که نماز مردن من می رسد پیغمبر در امت خود جاوید غایب که من
 شما جاوید بمانم معلوم شما باد که بازگشت من و شما بخداوند است و وصیت من بشماست که
 با مهاجرین حسان و نیکوئی کنید و وصیت میکنم مهاجرین را که با هم حسان کنند و طریق نیکو مسلمانان
 و ای محترمان مهاجرین شما را وصیت میکنم در باره انصار بسبب احسان چه ایشان کسانی اند که آمده اند
 در جرحه را برای شما پیش از آنکه شما پیوندید با ایشان ایمان آوردند و بسایقین و انصار خود را شما
 با شما مناصف کردند و در مساکن و منازل خود شمار اجای دادند هر کس که از شما عالم شود بانیگوان
 ایشان نیکی کند و از بد کرداران گروه درگذرد چون بدین مقام رسید عباس گفت یا رسول الله
 در شان قریش نیز وصیتی فرمائی آنحضرت فرمودند که باید که قریش متصدی امر خلافت گردد
 و بعد از ادای این کلمات حضرت پیغمبر صلعم بچهره همایون مراجعت نمود از امیرالمومنین
 منقولست که چون پیغمبر صلعم بچهره درآمد مرا وصیتی فرمود که فتم این وصیت بوصیت من
 کنندگان می نماید فرمود اگر می ای علی دل من از دنیا به تنگ آمده است آنگاه تکیه کرده چشم
 بر هم نهاد و جبین می نشد در عرق غرق شد فاطمه که این حال مشاهده کرد از بی طاقتی حست
 و دست حسن و حسین را بگرفته افغان بر آورد که و البته بعد ازین بجمال دختر تو فاطمه نظر
 مرحمت که اندازد و بیمار فرزندان است حسن و حسین که بر دارد و متعهد تربیت علی که شود یا ائمه
 جان من فدایتو باد و ای بر من که بعد ازین گفتار شیرین ترا گوش من نشنود و چشم خون آلود
 رخسار زینکن ترانه بیند حضرت معتمد نبوی چون لوحه و زاری فاطمه شنید دید با بکشد
 و او را پیش خویش خوانده دست مبارک بر سینۀ فرزند ارجمند خود نهاده فرمود یا خدایا
 فاطمه را جبری که هست فرمای آنگاه چشم بر هم نهاد فاطمه با حسن و حسین بر خیزد و پیش
 پدر مهربان خویش روید شاید که شمارا انصاف کنند آن دو قره العین رسول نزد جد بر گوار
 آمدند حرف گفت ای پدر مصابر است بر مفارقت تو چگونه توان نمود بعد از تو بمراسم مهر بانی بن
 و برادر و سرد و مادر که بردارد اتمهاست مومنین که بر بالین آنسر و بود ناله و فیر با وج فلک شیر

رسانیدند منقولست که در ایام مرض چون وقت نماز رسیدی بلال آنحضرت را اعلام دادی
 تا بیرون آمده نماز ببردم گذاردی و در آخر مرض بنا بر شدت صعبیت آن سر و زنت و تلبست
 که قدم از منزل مقدس بیرون نهد بلال در وقت نماز خفتن بر در جرحه رسول صلعم آمده فریاد کرد
 که اهل صلوٰۃ یا رسول الله حضرت بنا بر استیلا و مرض که از بیرون آمدن مانع بود فرمود با بوی
 بگویند که تا با خلق نماز گذارد عایشه گفت ابو بکر مردی تنگدل بسیار رانده است چون در
 مقام تو بایستد و قرائت آغاز کند کبر بر او غالب شود از جهمت نتواند که با دای صلوٰۃ قیام
 نماید اگر بگویم بدین کار اقدام نماید عایشه این سخن مکرر کرده آنحضرت همین میفرمود که ابو بکر
 نماز گذارد و کسی نزد بلال آمده ازین صورت اعلام داد بلال گریان بازگشت و ناله و افغان
 با وج آسمان رسانیده گفت ای کاش پیش ازین واقعه مردی تا رسول الله را باین حال ندیدی
 بلال نزد ابو بکر رفت گفت موقوف نبوت فرمان نازل شده که تو با همت جماعت برداری
 ابو بکر به نیت ادای صلوٰۃ برخاسته چون چشمش بر محراب افتاده آنوضع را از وجود سید کائنات
 علیه فضل صلوٰۃ عالی یافت چنان بگریست که از پوش بر رفت و ناله و افغان از این سخن
 بکینیتی برخاست که محراب و منبر را دل بردارد چون غلغلہ صحابہ جمیع همایون رسید زهر آید
 که این چه فریاد است گفت یا رسول الله یاران تو اند که در فراق تو مالانند آنحضرت مرتضی علی
 و عباس بن عبد المطلب را طلبیده تکیه بر ایشان انداخته به مسجد رفت چون از نماز فارغ شد گفت
 ایها بر شما باد که بر هر کاری و خوف حضرت خداوند را بر خود لازم شمارید و اطاعت و فرمان
 برداری حق بجای آرید که من از دار دنیا مفارقت خواهم نمود از عبد الله بن عباس مرویست که در روز
 وفات رسول صلعم ملک الموت بفرموده خالق الحیوة و الموت با هزار فرشته از انصار و غنم
 بر اسبان ابلق سوار روی توجه بجنّت سرای دنیا نموده بعد از قطع مسافت عزرائیل بصورت
 مردی عربی در جرحه اشرف آمده بایستاد و گفت سلام علیک یا اهل البیت النبوة و بعد
 از رسالت رخصت میفرماید که در ایام فاطمه زهرا را بالین سپردن بسته بود جواب داد که رسول کمال خود و تلبست
 اکنون ملاقات او میرسیست باز او یک ملک الموت رخصت طلبید که هر کس در آن منزل مقصد بود
 بر خود بپوشد درین اثنا حضرت رسالت سناه از بیهوشی کمال خود اندر رسید که چه میشود صورت
 و آنچه معروض داشتند فرمود دانستی که با که سخن میکردی جواب داد که الله و رسول الله و ملک
 الموت بود که بادم اللذات و قاطع ارزوهایمتنیات و منفق جماعات و میوه کنده زمان
 و یتیم سازنده فرزندان فاطمه که این سخن شنید فریاد بر آورد که یا ابتاه خربت امدیت انگاه رسول صلعم
 دست فاطمه را گرفته که این سخن شنید فریاد بر آورد بسینه خویش فتم فرمود زمانی ممتد چشم با خود نهوشید

فاطمه بر پیش کوشان حضرت که آشته گفت یا ابتاه هیچ جوانی نشیده گفت جانم فدایتو باد بحال نظر کنی
 حضرت مقدس نبوی چشمها باز کرده گفت ای دختر من حالا که برام موقوف دار که حمله عیش را
 بکریه در آوری و در تسکین خاطرش کوشیده او را بشمارتها داده و گفت بار خدایا و برادر فرزند
 چیزی گرامت فرمای و با و گفت روح مرا قبض کنشند بگو انا الله وانا الیه راجعون ای فاطمه
 ابرار خود را بسیار بویختن نموده فاطمه حسن و حسین را نزد حضرت آورده ایشان را بان بسلام گفت
 چون چندی بزرگوار خود را بنده نشان بدیدند کریه و افغان با وج ابراهیمان رسانیدند و چنان بگریه
 که اهل مجلس را رقتی دست داد انگاه حضرت ایشان فرمود که غریب را بگوئید تا در آید غریب
 بمنزل مقدس در آمده گفت سلام علیک ایها البنی خدای عز و علا تر سلام میرساند و مرا فرموده
 که بر خصمت تو روح ترا قبض کنم حضرت فرمود که قبض روح من مکن تا جبرائیل بیاید انگاه حضرت
 جل و علا با مالک دوزخ خطاب فرمود که روح پاک دوست مرا با سمان خواهند آورد
 آتش دوزخ را بران و بروح الایمن فرمان آمد که بر زمین رو که نزد حبیب من محمد جبرائیل بفرموده
 عمل نموده گریان نزد پیغمبر حاضر شد حضرت نبوی فرمود که ای دوست من درین حالت مرا
 تنها بگذار بعد از ان روی توجه بفرزائیل آورده گفت نزدیکتر ای و بانچه ما مور شده قیام ما
 چون ملک الموت از ان حضرت استوری یافت بقبض روح پاکش مشغول شد و سکران
 موت بر آنحضرت جان غلبه کرد که رنگ روی مبارکش کاهی سرخ و کاهی زرد میگشت و در ان
 زمان قدحی آب پیش خود نهاده بود که دست خود را در ان کرده بر روی خود می مالید
 و میگفت اللهم هون علیا سکران الموت و عرق بر روی حبه اش نشسته کاهی دست
 راست و کاهی دست چپ میکشید تا از زمان که وادی شهرستان حیات دست از طرف
 و تدبیر بدن کوتاه کرده روح پاکش بفرادیس جهان فرامید فریاد و فغان از جمله نشیمان بر حضرت
 بر اند فاطمه زهرا میگفت و ای ای پدر دعوت حق را اجابت کردی ای رسول خدا و ای نبی
 رحمت بعد ازین دیگر ما را وحی نباید بار خدا یا روح فاطمه را بر زودی بروح رسول خود برسان
 و فریاد بر کشید که حیفا از ان پیغمبری که فقر رخا اختیار فرمود در بیع از ان دین پروری کیوم
 بای ثبات در میدان اصطبار افشوده از مجاریه نفس روی گردان نشد و هر که غبار سامت
 و ملالت از انداد و اضرار اهل کفر و ضلالت بر قایم غیر انورش نشست و ابواب برود
 بر روی خلائق و ارباب فقر و احتیاج نبست و دندان ابدار او از ضرب سنگ دشمن
 خاک نشسته شد آورده اند که در وقت وفات حضرت مقدس نبوی ابو بکر در محله خویش بود چون ازین
 واقعه آید خبر یافت بتعجیل سوار شده روی بجزه عایشه نهاد در راه بگریست و میگفت الحمد لله انقطاع

همراه و کریم کنان مرفت تا بمسجد رسول رسیده مردم را بریشان حال دیده التفات پیکر کرده
 بخانه عایشه رفت روز از روی مبارک رسول برداشت و بعضی اعضای آنحضرت را پوشیده
 گفت فد اک ابی و امی اطیبیک حیا و میثا از منزل مقدس بیرون آمده بر منبر حضرت خیر البشر
 بالا رفته خطبه خوانده مشتمل بر حمد و ثناء باری تعالی و محتوی بر درود رسیدگی بایات انگاه گفت
من کان بعید محمد افان محمد قدامت و من کان بعید الله فان الله حی لا يموت و بعد از ادا
 این کلمات کوفتی و ما محمد الا رسول قد خلت من قبله الرسل ایها الذکک سمیت و انهم میمون
 بر زبان رانده فرود آمد انگاه ابو بکر بر سر منبر تخریت و تسلیم اهل بیت پرداخته گفت که
 امر غسل و تکفین آنحضرت متعلق بکما و خود با عمر و ابو عبیده جراح بجاست سقیفه بنی ساعده
 نشست در آنجین کشیدند که اعیان انصار در سقیفه مجتمع شدند و میخواستند که امر خلافت را
 قراری دهند و این حکایت عتقیر رزم زده کلک بیان خواهد گشت ان شاء الله تعالی

بعد از فوت والد بر سر سلطنت ایران جلوس نمود
 لفظ ظل تاریخ جلوس است در سنه اربع و ثلثین و تسعایه بشاه طهماسب رسید که در دست قلم
 شعبان زینل خان شاملو حاکم سزوارد و مقطع سلطان جاکیر دار سوده در جنگ سرورنگ
 کشته شدند بعد از استماع این خبر شاه طهماسب غریمت توجه فرما سان مصمم گردانید درین
 جوهر سلطان که بلی از امر او عظیم نشان ساهی بود ایلغار نموده بدامغان رسیده قلعه انجا گرفته
 بقتل رسانید و سرش را بر درگاه فرستاد و ریایات شاهی بعزم یورش فرمان نموده بعد از
 قطع مسافت حدود و جام معسکه همایون گردید در محرم سنه شمس و ثلثین ملافی فریقین دست داد
 و جنود از یکله با عساکر قزلباش محاربه عظیم نمودند اول بهر یکت نزد کر قزلباش افتاده جوهر سلطان
 و غیره متهزم گشتند و از یکان بغارت مشغول شدند از غول قورچیان عظام رو بروی عساکر
 کشته جمعی از بکان را بقتل رسانیدند قورچی بعید خان رسیده نادانسته بر ساقش از ده در گذشت
 و قلع بهادر و دیگر ملازمانش از موع که بدر بردند چون خبر شکست به کو کلونچی و جانی خان رسید
 انهم ام یافته با مرویچ جانن ایستادند جوهر سلطان بعد استماع خبر فتح عمر آروز با رودی شاهی
 رسیدند و شاه طهماسب چند روزی توقف نموده بجانب قم روان گردید و در شعبان
 سال مذکور ریایات جلال بعزم تسخیر نمود اذ نهضت نموده بعد از محاصره چند روز علی بیگ
 بلیره صوفی خلیل موصول برادرش احمد بیگ که در قلع بودند مرد و الفقار دست یافته

برش را بریده به پای سر را علی سیوم شوال آوردند ایالت بغداد محمد محمد خان نرف الدین تکلو
 مفوض گشت و در سنه تسع و ثلثین و تسعمایه شاه طهماسب از جمیع مناهای توبه نضوح کرده در باب
 منع شراب قدغن تمام نمود و در سنه اربعین و تسعمایه خبر شاه طهماسب رسید که خوند کار دار
 خود متوجه بغداد کرده محمد خان تکلو حسب احکام خود در اجالی کرده بدرگاه آمد خود کار بغداد
 متصرف شده بجانب روم معاودت نمود و در سنه ثلث و اربعین و تسعمایه عبید خان
 اورنگ متوجه خراسان شده بجانب روم معاودت بحویره راه را متصرف شد و ریات
 شاه از دی متوجه دامغان شده از آنجا او و ایور در قریب چون آوازه موکب بهمان
 عبید خان رسید هرات را گذاشته بجانب ماورالنهر رفت شاه طهماسب بهرات درآمد
 بعد از چند روزی بجانب مشهد بار و زمین دوازده نضت نموده آنراک را منساخته حکومت انجا
 به وراغ خان قاجار تفویض فرموده حکومت هرات به پسر بزرگ خود سلطان محمد میرزا داده بجانب
 عراق معاودت نمود و در سنه خمس و اربعین القاس و مرزا ابامرام اعظام بن خیر سوان
 فرستادند در جاده الاول قلاع انما لک فتح شد و در سنه سبع و اربعین و تسعمایه فتح یغلس شد
 در سنه تسع و اربعین و تسعمایه ایلیان خوانین از یک خان حوره از جانب جانی بیک حاکم
 و خدا بردی از جانب عبدالعزیز عبید خان بادشاه بخارا بدرگاه والا آمد و تحفه و هدایا
 گذرانیده مقتضی المرام مراجعت نمود و در سنه احدى و خمیس و تسعمایه حضرت شیانی ایماون
 بادشاه بنابر استیلا را فغانه و نفاق برادران بایران آمده از شاه طهماسب استعاضه نمود و بیک
 و نوا بهندوستان مراجعت نمود و در سنه اربع و خمیس سبع شاه رسید که القاس مرزا
 فرار نموده همیشه خوند کار رفت و خوند کار بامداد مرزا در جادی التمانه خمس و خمیس و جمعیه پیریز
 آمده بعد از چهار روز مراجعت نموده متوجه آن گردید و شاه طهماسب تا اذربایکان تعاقب نمود
 درین اثنا که در راه بود کار جدا شده بتوسط شاه نعمت الله بدایست و یکفر از ملازمان
 و اساع بدرگاه شاه آمد و در سنه ستین و تسعمایه اسماعیل مرزا پسر شاه طهماسب حسب احکام
 با بعضی امرابر سرکنند با شاه ارض روم رفته مطهر و منصور مراجعت نمودند و در سنه ثلث و ستین
 حکومت خراسان با اسماعیل مرزا محبت شده سلطان محمد مرزا بدرگاه آمد و در سنه سبع
 و ستین حکومت خراسان با اسماعیل مرزا محبت شده سلطان محمد مرزا بدرگاه آمد و در
 و ستین سلطان بازید ولد سلطان سلیمان خوند کار از روم فرار نموده در قزوین بکرامت
 شاه طهماسب رسید و در تسع و ستین خسرو باشا حاکم و آن از پیش سلطان سلیمان خوند کار در
 بر سالت آمد تحفه و هدایا و کتابتی که بدست خط خوند کار مشتمل بر عهد و پیمان آورده بود در بایع و

اباد گذرانیده سلطان بازید حسب استعداد بدین تسلیم ایلیان نمودند و در سینه اش و حسین
 و شعیب شاه طهاسب صاحب الامر را در خواب دید و در سینه حسن و حسین امرا و قورچیان عظام
 بشیخ کیدافوستا و ده خان احمد حاکم انجا گرفتار شده و در قلعه صطوخ فارس محبوس گشت و در سینه تثن
 و ثمانین محمد خان ولد شاه قلی قلیخان استاجلو به ایلی کوی پیش سلطان مراد بن سلیمان سلیمان خان
 روم رفت و بنابر پنج یار دهم صفر سنه اربع و ثمانین و شعیب شاه طهاسب بعالم بقافرا رسید یازدهم
 صفر تاریخ است شست و پنج سال عمر یافت و پنجاه و چهار بادشاهی نمود **شاه اسماعیل**
 بن شاه طهاسب بعد از فوت پدر افراسطنت بر سر نهاد و برادرزنگ ایران جلوس نمود
 در رجب این سال مصطفی میرزا اولاد شاه طهاسب بنفرموده شاه اسمعیل بقتل رسید و در رجب
 این سال حکم بقتل صوفیا که از انهابی اندامی بسیار واقع شده بود فرمود و در همدین سال سلطان
 ابراهیم مرزا بهرام و امام قلی مرزا و سلطان محمود مرزا و احمد مرزا ابنای شاه طهاسب و محمد حسین
 مرزا و سلطان حسین مرزا بنفرموده شاه اسمعیل بقتل رسید درین اثنا خبر رسید که سلطان
 حسین بن بهرام مرزا حاکم قندهار با جل طبعی در گذشت و در رجب سنه خمس و ثمانین و شعیب
 به سلطان حسین مرزا بن سلطان محمود مرزا بن شاه طهاسب که حاکم مازندران بود حکم شاه
 اسمعیل در طهران ری محبوس بود بقتل رسید و در همین سال علی قلی خان شامون زاکات
 هرات فرستاده حکم فرمود که عباس مرزا که حسب انکم شاه طهاسب به لکه کی شاه قلی سلطان
 استاجلو حاکم هرات بود بقتل آورد و دیگر بعد از رفتن او فرامین تا کند تمام صادر شد که در قتل او
 بهر وجه اجمال جایز ندارد در شب جمعه فرمان دیگری تا کند هرات رسید و علی قلی خان قرار داد
 که شب جمعه است موقوف شب و روز شنبه بموجب حکم عمل نماید نصف شب شنبه خبر فوت شاه اسمعیل
 و فاش شد بدست سلطنت او یکسال و نیم بود **سلطان محمد** بن شاه طهاسب بعد از فوت برادر
 شاه اسمعیل جمیع امرا و ارکان دولت و قزلباش باستعداد به پیکان نام بادشاهی سلطان
 محمد متفق بنده کس طلب او بشیر از فرست بعد از دو ماه بقزوین رسید بر سر سلطنت جلوس نمود
 چون محمد التائب حکم دختر میر عبدالدولی مازندران که هم شاه محمد بود و عقد سلطنت بر سر داشت
 و شاه وجودی نمی که با د از ترس انکه مباد اطوالیقت قزلباش از تسلط او بتنگ آمد باغوی
 بری خان خانم و خالس شمال سلطان را بقتل رسانید در سنه ست و ثمانین و شعیب مصطفی
 باشا حکم سلطان مراد خوند کار روم ادر راه که جستان بتروان آمد بر سر خان حاکم سروان
 نائب ملک و مست بنیاد و ده بجانب خواو که کنار آب که واقع است رفته لکه با شاه نام برد
 متصرف گشته شامی که پای تخت شروان است برادر خود عثمان باشا سپرده و کس پیش محمد

شاهلو عالم بهرات که الله عسکر
بود و مرشد قلیخان ضم

چون بجوالی سبزوار رسیدند عباس مرزا با امراء خراسان که در سبزوار بودند بی آنکه جنگ واقع شود
 فرار نموده بجانب هرات گریختند و مرشد قلیخان بقلعه مرتب نشست متحصن سلطان حمزه مرزای
 مشغول چون ایام محاصره شش ماه کشید صبح کوفه کرده پسر مرشد قلیخان را گرفته متوجه هرات
 شدند در سنه اصدی و تسعین و تسعمایه در غورمان که دوازده فرسنگی هرات است با عباس
 مرزا که دوازده هزار کس همراه داشت چنگ کرده جمعی کثیر از امراء و طوایف قزلباش
 بقتل رسید عباس مرزا و علی قلیخان نیز بمیت یافته خود را بقلعه هرات رسانیدند روز
 از دو بجوالی هرات رسید امراء و لشکریان بمحاصره مشغول شدند در این وقت شاه
 ذوالقدر حاکم شیراز که بدفع قلندر مذکور مامور شده بود دفع او کرده به هرات پسرش فرستاد
 چون ایام محاصره به چهار ماه کشید امراء با عت شد پسر علی قلیخان شاملو را بگرفته صلح کرده
 از دور قلعه کوچ کرده متوجه قزوین شدند سلطان محمد مرزا امهات عراق و فارس برجام
 داده در سنه اربع و تسعین بالشکر آراسته متوجه تبریز است چون لشکر قزلباش در ذوق
 مقاومت ندید با لفرورده از تبریز کوچ کرده متوجه کج و فراغ گشته و چون در موضع پورک
 جاس که دو منزلی کج است نزول واقع شد در ذوی الحجه سنه اربع و تسعین خداوردی
 و لاک بزخم خجور در حالت مستی سلطان حمزه مرزا که هزده ساله بود بقتل آورد آخر خداوردی
 مذکور را بدست آورده سوختند بعد از قتل حمزه مرزا امراء ارکان دولت اتفاق نموده
 ابوطالب مرزا بجای حمزه مرزا نصب کردند و مرزا محمد مستوفی وزیر گردانند و مهمات را
 از پیش خود گرفته آنچه میخواستند میکردند درین سال قشلاق در بوسن واقع شد و در محسن
 و تسعین و تسعمایه اکثر طوایف قزلباش از رود کر کج پیش عباس مرزا فرستادند از خراسان
 متوجه قزوین شد سلطان محمد و ابوطالب مرزا نیز بجانب قزوین روان شدند
 چون بجوالی قزوین رسیدند علی قلیخان و اسمعیل قلیخان مرزا محمد وزیر و مرزا الشافعی
 که ارکان دولت شاه ابوطالب مرزا بودند از اردو جدا شده شمشیر در گردن انداختند
 بدر دولتخانه قزوین گریختند چون مرشد قلیخان از آمدن ایشان واقف شد کس فرستاد
 ایشانرا بمقید ساحت روز دیگر که سیوم ذی الحجه سنه مذکور باشد شاه محمد و ابوطالب
 مرزا با خدمتکاران خود بدولتخانه درآمدند عباس مرزا قدمی چند ب استقبال بدر رفت
 برف و پیوس مرف شد و شاه سلطان محمد باج خود را از جرعه بر دایره عباس نهاد
 و بادشاهی خود را بشاه عباس از انانی داشت
 بن شاه سلطان محمد در ذی حجه سنه خمس و تسعین و تسعمایه در ایوان هسل ستون چشم نهاده

بر سر سلطنت ایران جلوس نمود و در سنه صفرست و تقی بن بعضی امارت قراباش با یکدیگر
 اتفاق نموده مهدی قلیخان حاکم فارس را پیش مرشد قلیخان که وکالت شاه عباس و جمع
 را از پیش خود گرفتند شاه عباس را هم داخل نمود و فرستادند که خواجه در زمان شاه سلطان
 و هر ایشاق یک ریش سفید بود و مهلت با اتفاق یکدیگر فیصل می یافت بهمان دستور عمل بودند
 تبلیغ رسالت مرشد قلیخان دست یعقوب خاله ولد ابراهیم خان ذوالقدر را گرفته در
 حضور شاه عباس آورده گفت که ایالت فارس متعلق دارد بر حضرت و مهدی قلیخان از
 بدن جدا کن یعقوب خان موجب فرموده مهدی قلیخان را بگویند برده کردن زنجیون
 مذکور با امار مخالف که در خانه خود خمس سلطان شامو حجت نموده بودند رسید فراموید
 جمعی از امار حسب احکام شاه عباس تعاقب نموده امار مذکور دستگیر گشته بقیل رسیدند
 در پانزدهمین سال یعنی سنه ست و تقی بن خبر رسید که عبد الله خان از فیک هرات را بخرمهر گرفته علی
 قلیخان را بقیل رسانید شاه عباس با خضار عا کر خیم فرموده و ایالت جلال از قزوین بجانب
 خراسان موجه شد چون نزول اجمال در بطام واقع شد شاه عباس جمع را بانو و متفحص شد
 مرشد قلیخان را که از سلطه او تنگ آمده بود در شهر رمضان سنه مذکور شکام شب
 خود بقیل رسانید درین اثنا خبر رسید که عبد الله خان از فیک بعد از تخریرات حواله شد
 تا خست کرده متوجه ماوراءالنهر شد شاه عباس بمشید معس رفته ایالت اتحاد را امتحان است
 جلوس مفوضت انگاه بقزوین معاودت نمود درین اثنا ایلی از جانب روم آمده سلطان حیدر میرزا
 ولد سلطان حمزه میرزا را بر دوم فرستاده معامله صلح را قرار داد و در سنه سبع و تقی بن
 عبد المومن خان تیر عبد الله خان شهید را محاصره نموده چرا و قهر امنه ساخته امتحان حاکم اتحاد
 با جمعی کثیر از قراباش بقیل رسانید و در سنه ثمان و تقی بن یعقوب خان حاکم فارس که با جمعی
 از قبیله قلعو اصطخر را محکم ساخته از قلع بسیار جمع نموده متفحص شد شاه عباس شهید از آمد جمعی
 بمحاصره قلع فرستاد چون چهار ماه از توقف شاه عباس در شهر بگذشت شاه عباس پس بایلی
 فرستاده بگویند و افسانه خاطر یعقوب خان را جمع ساخته بنم ذمی حجه سه مذکور یعقوب با جمعی از
 قلع بر آمده نترف یا موسی نترف روز پنجم بقیل رسید شاه عباس بنیاد خاراد و القدر را حاکم نترف
 ساخته بقزوین معاودت نمود و در سنه ثلث و الف اله وردی خان را بگوینت فارس نترف
 گردانید و در سنه ثمان و الف اله وردی خان حسب احکام شاه عباس متوجه خراسان ولایت لاریجان
 سجد و دلار رسید میان ابراهیم خان لاری که از نترف و کرکین میلاد بود و اله وردی خان حروب
 بسیار واقع شد آخر هم بمصالح انجامیده اله وردی خان بنبر معاودت نمود بار دیگر در سنه ثلث

اله وردنجان حب احکم شاه عباس متوجه مملکت لاکر دید ابراهیم خان لاری در قلعه محصور شده مدت
 محاصره بنیچاه کشید اخر الامر اله وردنجان بسو کند ان غلط خاطر از رسم خان لاری راجع ساخته وارگان
 دولت ابراهیم خان نیز اطوال باهم محاصره تنگ آمده باعث صلح شدند و ابراهیم خان را برای آوردن
 که از قلعه بیرون آمده با اله وردنجان ملاقات نمایند ابراهیم خان بیچاره فریب خویله بدین صلح رضاداد
 از قلعه بیرون برآمده با خانم کور ملاقات نمود انگاه فرموده اله وردنجان ابراهیم خان مجبور
 مردم قزلباش در قلعه لارور آمده مقترض گشتند و در سینه تیغ و غرز و الف حواجه بدمیر را که بدین
 کجا ارام داشت شاه عباس بود بر دختر مادر شاه عاشق و مقبول شده و بعد از محبت بسیار بوصول آن
 بری بکر رسید بفضل اسرار حال و تمایل بنقل آنکه از درونش نقل میکنند که گفته است برستم روزه شهر
 و انحصار صفتی است که تعلق بشاه عباس دارد رسیدم و چون شهر در ادم و کال حجابی بنظم درآمد که
 گوشتاک بودم طوطی بران دکال ابودم حوین بیدار گشتم با طرف و جوان خود نگاه کردم جوانی قوی
 بیکل خوش رو و خوش ترکیب دیدم که نشسته است اما طرفه رجی مشک در برش هوید است چنانچه بر شام
 نیز از کرده ما که بنشسته است کف دستی میان برش در میرفت همین که طوطی بران جوان افتاد بود
 من آمده با من مشکلم شد و دست من گرفته تکلیف خانه خود کردم قبول کرده در خدمت ان جوان
 بوده بدین خانه ان رسیدیم در واره غلام بنظر درآمد جوان باند زون در واره قدم نهادیم
 شخص سحر اطرفه بنظر درآمد از شخص سحر که نشسته بدرواره دیگر رسیدیم آن نیز از ان بهتر القصبه
 بر شش در وانه در رفتم و هضم در واره ریزه قدم باند زون که که پیشیم باغ غلام بنظر
 درآمد و در میان ان قصر غلام واقعه انود جوان دست من گرفته ببالای قصر رفته از ان جوان
 زنی برخاسته جادوی بر سر کشیده باند زون خانه درآمد خوش ششم من بران زن اقوامه
 و شش پیری روی بنظم درآمد که چشم دور بین فلک بر کنانند ان ندیده نمود و سیاه بلند
 جزئی از چش و لبه چشیده زلیخا را نشانی که بر تاریش نیست و در میان ان در کمال شرم
 در بنحال بحرف در آمده یاره ارسنجی و مسافری خود را برای ان جوان نقل کردم لاکل سار
 بنحاطم میگذشت که از ان جوان سبب ان زخم معلوم کنم تا انکه بعد از حدی بسیار از ان جوان
 سبب زخم پرسیدم جوان بعد از انبالم بسیار شروع در نقل کرد و گفت بدان واکه پیش
 که این شهر تعلق مالک شاه عباس دارد و درین نزدیک مملکتی است که انرا واکه گویند و ان
 تعلق بخوندگار زروم دارد بدین کجا ارام را شاه عباس بود که اوراد این مرحدت است
 نصب فرموده بودند و فایده انش چنان بود که در هر هفته یکبار بسبیل شکار از شهر بیرون
 حواله و انرا ناخفت و ناراج نموده سر بدین خود در استقبال کردم که چشم بدرم خبر فراد

گفت اینجا چه بیک از برای تو طریقه کنی او رده ام یکبار نظر من چهل و پنجاه کس افتاد که همه را
 ملازمان بدرم نسبت دارند و یک دختر می نوزد بر رفیع سوار استاده مسکه آنها را دیدم به کفشم
 من گفتم اینجا چه میکنم و در خدمت پدر بود باید در این خانه و در رفیق و قه دختر اینجا در او زدن و
 از ویش برداشتن چه نیم قرص افتاد آنها را در برابر بوده است من خود را دست داده
 نگاه بدختر میکردم و دختر از گوشه چشم دزدیده نگاه حصانه من میکرد و آن نگاه مرا در کل
 داده بدیدم بلکه بعد جان عاشق جان را به آن دختر گفتم و انتظار می بردم که خانه که حال
 شود و در حال پدر و مادرش نگار می نمودند و من خانه خلا داده بر وقت دختر افتاده بود
 او رستم و دختر رده کشته دست دراز کرده که زخم مرا گرفته و از من روده به مالای
 برداشته در اینجا صبح خیز داده خیال بر رفیق زد که استخوانها مرا بر من نیست و خسته
 بر سینه من است و دست بخلق مرگداشته مرا میزد و میگفت که من کبر چه میکنم احوالم خراب
 روز و روز این دختر بر من منوال گزدان بود و صبح روزی بود که من ترا گفتم دست این
 بر می جهره است بخود رفیق و احوال خود را به پدر و مادر میگویم گفت مادت و وصال برین
 حال بگذشت اتفاقا یکروز بعضی از خویشان پدر و مادر مرا بقریب عروسه بخانه خود طلبیدند
 چون ایشان بعروسه رفتند و بنوار دختر نشسته دیگر در خانه نماز میخواند دختر رفیق و گفتم
 ای مادر من بچه وای دلبر بچه در باره این شیفته زار چه اندیشه داری امر و بطالع مرا دور
 که از اغیار درین خانه داری نیست همه حال دست من است و در این بخواه مطلق بنواز و خواه آخرت
 و تو میدهم هلاک سازد هر که این سخن شنید و گفت بیجای با من نه که اول بگوئی من کبر زار چه میکنم
 و بار در وقت که از خانه میرد از آن سخن که می ماند و این بگفت و دست و در کمر زخم مرده مرا
 بمالای سر خود برداشته بر من زد و در سینه من نشسته چند گنده زانو بر سینه و ناف من میخورد
 من را بچشم خود را در پیش من ص کردم و در میوقت مرا بخاطر رسید که بروم و برادر خود را
 بسارم و دختر را دست و پا بسته بکارش ببرم و کمر ما را بر سر رام خواندند چون از دروازه
 بیرون آمدم باز بخاطر مرا رسید که ای مادر این نیست و تو مردی عجب که با من ترکیب و با
 مال و کوبال ارغنده زنی بر میخواند و برادر را باستد او مطلق از غرت ماکرستم و خود را
 که ما را ندرون دروازه بهسم چه نیم که ال بر بچه نه تنها یک آب بر طویل را مرع کرده و
 یکدست بر اق مردان پوشیده مسلح مکمل حسته بر فزار که در کشتی بود نشسته بهتری داده و
 چون برق و صاعقه از من در گذشت و بدر رفت من که اینحال را مشاهده کردم و دو حیرت
 از دماغم بدر رفیق عالم بر من مار گشت و مرا سیمه حال خود را بطویل رسانیده اسپه را

باستحال تمام جارجل کرده سوار شدم و در عقب دختر تافتیم و بعد از نیم ساعت خود را به دختر رسانیدم
و دختر چون در عقب نگاه کرد مرا دید غافل شده با لیا و چون من نزدیک رسیدم گفت ای جوانچه یک
چرا در عقب من می ایستی تو بر من زمانه می توانی گذرانی و اگر دگر گفتم بفرمان برت روم که باند می برم
و یا بدست تو نشسته می نمودم الفقه اش دختر منتری بر من حواله کرد و این چشم که می می همان است
بعد از آنکه من زخم برداشتم آن پیری بگریه گفت که زخم مرا گریست از سبب زنده ماندن مرا از زخم
و لیا زنی از سبب فرود آورده بر من در کنار گرفت و دست مرا باریک کرده بر روی مال کرده خیم
تقام برست و در کنار خود گرفت نه نشسته بعد از نیم ساعت اندک خیم من دانسته و نظرم بر آن
و لیا از افتادنی اختیار بر زبانم زلفت اری در شسته و نرمی شسم در بهشت چو رگ
زن که جراح و شرم نه است **افکار** دختر من نگاه التفات فرموده گفت سوار نمی شوی
رازدن دل از دست داده با ما دل حیرت افتاده بحال آنکه دختر من را با من سوار کشیده بخانه
خواهد آمد گفتم چرا سوار نمی شوی دختر دست مرا گرفته بر سینه او کرده و خود دهنش را کشیده
سجاشی غافل بگریه بجانب او ان گرم کرده و در بحال من از زخم حیرت و ناامیدی فریاد کردم
و گفتم که ای نازنین این دل وای چه سبب عجز با من چنین نامه را می گذری و باز مرا که نشسته گجا
میروی **محب** که مروت کو و فاکو اگر داری برای جان ماکو دختر روی بجانب من کرده
گفت بدان که من دختر پادشاه و انم و لشکار آمده بودم و پدر تو را سر کرده آورده بود و تو گفت
که از برای تو کنیز می آورده ام و تو در جواب پدر گفته که من کنیز را چه کنم از بخرم مرا بسیار بد آمد
چنان بر طبعم خور که ترا دیدم و مادر ترا کشیده دانه خانه خود نمودم اما چون حق نمک در میان بود
با من آن دانه در دهنه از خانه من بردم اگر بود راه غایب صادق و در یک مهر
محبت مرا داری بشهر و آن ده حیرت و جو من کنه و لا دل از مهر بر دار و به لولوی سنی را
ازین مرا میار از این بگفت و هفت بر یکوان داشت نور **مهر** که شیب
و دودار دماغم بر آمده بر سینه و مدهوش و راه جگر برورد و می کشدم و بعد از مدتی که لغو
به حیرت خود را به شیب فرار زدم اثری از کم کرده خود نیافتم زمان حال را با تمام مترغم نشستم
که و اولاً عجب کار ام افتاد **مهر** ما برده دیوارم افتاد **ار** انم شک بر دل دست برسد
که اکنون دل بدست من نه دیر خدا را ای ملک **مهر** بخت **مهر** روی در می از مهر بخت بی
چون تاسف و تیر سویدی نهشت ناجار بر دل بران و حیران رو بخانه خود کردم چون بد گجا
رسیده سر گذشت راه پدر و مادر گفتم و انب ان چید کس را با طراف و جوانب فرستاده
و دختر را هر چند شتر حبس نگه داشته و نامت دو ماه در انش بخران دختر مکیه اخم و بر شسم

۲۹۸
مساحت و چون زخم فی الجمله اندک به شد و در خود قوتی یافتیم هزار حیل و افسوس ازین راه و در دست
گرفت مجروح و منصرف باب و شش روایه شهر و آن شد چون بدان مصر خود رسیدم طریقه خود غای
و صحیحی در آن شهر مشاهد نمودم بعد از آنکه بسیار منزلت یافتیم بیره زن مراد منزل خود فرود
آورده از برایم طعامی مهیا کرد و درین اثنا بریزن درآمد و مرا که میخواستند و با اسم طعامی خود دیدم
و بعد از فراغ طعام از بریزن پرسیدم که این شهر بر خود غایت چه است گفت مدت دو سال بود که خبر
با دشت و آن را مردم الله شاه عباس با سری برده بودند و ایشان شادی و ذری این است
انگاه ما و کفتم که ای جوان ممکن است که مرا نیز و تماشا این صحت سری گفت چرا بجان
منت بوقت شام شمارا به اینجا میبرم تا کلام تمام دست مرا گرفته تا شهر برده
عجب جایگاه به نظر من درآمد و از بهشت و دشت در وازه مرا اندرون برده گفت دیگر حق
سرای دختر است قدم من پیشتر از اینجا کار گرفت یکدیگر با هم تماشا عروسی کردیم
بعد از آنکه سر را رخت کردم و نهارش به نمودم و خود با من شب تماشا میدیدم تا آنکه مردم
مانده شده هر که ای بجای خود خواب میداد و من فوطه سر خود بر داشته ببالای حصار انداختم
و نگاه بدان باغ کردم که در آن قصر دختر بود و بخت باغ وسیع بر کل دریا جل منم درآمد و در وسط
آن باغ قصر دختر واقع است بر دیک قصر دختر کل بود و در بیای دخت کل
نیای کردم و دو نیم باس که از شب گذشت و روزه مانده قصر و اندک کنیزان چند دیدم که با
شعبه فقره و نه سوزمانه طلا نقره زان و سرود کویان و یاک کویان می آید انگاه بنا
لای شمع که متصل بدخت کل بود درآمد و بعد از آن دیدم که دختران چنان ماندند
تا به و آنوقت شک در میان ایشان مثل قمار خزان حرامان برایشان برآمده یکی از این
و دختران مالک زد که ای شمع ناز خانون یک پیاله سر سران شده ناز خانون مثل طلا و است
من آمده شده پیاله ناز خانون رسانید چون پیاله نوش جان فرمود با کبرک بیای کل
که من نهان بودم آمد تا کل را ببوید و هر دو دست و پیش را گرفت نگاه که من کرد مرا است
و در آن خود را از دستم کشیده بار ببالای آن نشست و مرا آن گفت عجب حاله مرا
دست داده بود و وقتی که بدست آن رافضی سک گرفتار شدم و مرا بر کرده نگاه خود برد
سری دشت که خواجه بیک میزانش میبخت چون بدر استیصال کردید بر سر گفت که
الذی ایتو طریقه کنیزی آورده ام نیز بکشتی و احوال در جواب بدر گفت که من کنیز را چه میکنم
ای خواهران مرا بجز این اسبخی در ذکر داران نزد یک بود که مرم دختر من حرف
بر بر آمده راه قصر پیش گرفته با دختران بهر در رفت و مرا تا شب بار و در آن باغ ماندم

و انتظار مقدم شرفش میکشدم که دختر دیگر مابین سیاه از غایت تمکد لا خود را از باغ بهمان
 بوی که آمده بودم بیرون افکندم و بخانه برزین آمده برهیب خود سواری شدم و بایامین تمام در
 بخانه خود کردم و با خاطر برین افغان و خیران بخانه رسیده احوال ایدر و مادر عرض کردم
 ایدر و مادر من تاسف بسیار خورده در و غط و اندر بر سر میخودند و آن نصاب بخرای چون غنای مادر کار
 سیاه و مواد مهر و محبت افزایش بر زفت و بقراری و نذر ارامی مایکی در صد افروخته شکست
 ارام ارسینه ام رخت بر لب و شب و روز در اینجا غم می براندم و مادر و دیوار اینجا که
 آن نازنین بچهدی در آن سیم بود زاری کنان و گریان را در کفتم **که** چونه به بارین سموار
 او نشاندی بیای هر دیوار که کند می جو افق بهر خوشی را از غنیش از تر مهر **که** بمرگان
 استدار نه چون سگان بر سر همان خفه **که** گفت با او حرف دیوانه **که** ترا ای همه بد بخانه
 مهر و زری و جالبو سیه چیت **که** خاکبوسی و خاک روزه چیت **که** نیت نقشه تی بدیوارش
 چه بری سجده برهنش وارش **که** از خس و خوار و چه میجوئی **که** زان زسته کلی چه بوی
 گفت خاموش کن مقام کیست **که** بهر موسی **که** از و هو سی است **که** نیت اینجا کشاده هم دری
که نموده از آن درش گذری **که** نیت اینجا کشاده دیواری **که** نیتش نشوده یکباری
 نیت اینجا کل و میده جسی **که** نه درم زان کشیده بسی **که** بهر چه میگویم بیوی ویت
 اضطرابی زار و روی ویت **که** غنای بی منزل یاران **که** نیت خرنشده و فاداران
 سکدل که چون منزل مار **که** نگذرد و نکند و ز هموش و قرار **که** بقراری و بجز و می بکند
 ترک سامان و بسجود می کند **که** الفقه بعد از و ماه که جنون عشق غالب شده بود خود را با
 طریق شهر و ان رساندم و چون شهر در اندام مار و بر زن را از مردم خلا یافتم و بخانه
 بهمان بره زن و را اندم تر میمانم و فرستادند و از برای مرطوب آمد که بکشت آورد
 در بحال بره زن رسید با هم نشسته بطعام خورد
 برسدیم که چرا این شهر خلا افتاده است گفت درین نزدیکی ما عیت بن بکلف تو
 در غایت و عیت و خرمی مردم این شهر سمانی جهت ما شده عروستی بهمان دختر ما داشته
 و آن نام زو بادشا براده و مکر شده بود رفیع اندیش و عیث شغول انداخته که گذشت
 باخوان گفتیم که همراه می ای **که** برویم و تماشای ان عروستیم گفت جوانه و مرآت
 باغ بر چون قدم ماندرون باغ که استم عجب باغی وسیع و خرم شده که مردم که در میان
 باغ از برای دختر خفته و خراکه زده و سر افراشته شده اند مرا بخوان از حضرت که دم و وفا
 ایست نمودم تا دو باس نهادم چون همه مردم بخواب رفتند من نزدیک قنات رفتم و کار و بیدار

بره زن

قادر

۲۶۲
تفت باره کردم و خود را باند زدن قنات کرشمه دیدم که آفتوخ و شنگ مرا مشاطه در میان
گرفت می آرهند تا من باین در اینجا تکل کردم انگاه دیدم که فالو سهوا و به سوزن آمد
شدند و در عقب آن پیری دیدم که او را بنیوسف شبیه توان نمودند و در میان حسن با قلاب سنجید
خرامان خرامان ما شد طاعت و من مست می آمد و کیزان و خواجیه سرایان دورش گرفته همین که
نظر و نظر بجال پیر افتاد از بالای کرسی زدنکار بر برآمده استقبال کرده دست در گردن پیر
در آورده با غرور تمام بگرگاه در آورده بالای کرسی نشاند و لحظه که گذشت تمام کیزان و خوا
جیه سرایان بر او گردید و بغین و غنیمت مغول شدند پیرانش را بدختر کرد که بیاله را بیک
دش در آورده و چید بیاله که بکار بردند بیک بیاله طلب کرد چون دختر بیاله بدست بر داد
پیر را بدست و بازی بخاطر رسیده دست دراز کرده اینجا بیاله بدختر زد که دختر تا بنیاده
مهر خورده در رسم بچده از اینجا ما من آمده نزدیک با جائه مسنهان بودم آمده فی حیات
بر زبانش جاری شد که اینجا بیک کجاست که من ترا اینجا برورم بیکار من کفتم که خواجیه
بفرمان مرگ زود حاضر است نگاه نموده گفت اینجا بیک نشاند من کفتم به گفت اگر مرگ
خود بود هم نتواند که دو هب سحر از چار و دار گرفته و دودست یراق سیاه کوی
از سلاح خانه بدست آورده حاضر سازی کفتم بجان منت دارم به احوال مهر خود را اگر کرد
بر آورده بمهر داد من این را اگر فتنه بطولیه برده دو هب را این کرده و از سلاح خانه
نیز دودست یراق سیاه کوی کرشمه و در واره حاضر خستم به احوال دیدم که دختران
پیر را نشسته و خیزین زلفیت بدو دست خود گرفته آمده مرا و از داد و گفت حاضر ساختی
نقص اری به احوال خود چمن را با سی اندخت و خود سوار شده من سوار شدم انگاه مکلف
که تا من حدی بقیه دارد و بر خدش که برسم دیگر تعلق بنما دارد و هر دو سوار شده چاک
راه طی می کردیم صبح گشت بر در خانه رسیدم که الطرف دیگر تعلق با دشت اینجا رسیده
از سبب این برآمدم و طبع بهار مغول شدم بعد از فراغ نماز نگاه کردم اما لشکر عظیم جدا
شد و دختر گفت این لشکر بدینست من نیز بجا هست هر خود نگاه کردم دیدم که بدین نیز با
مالشکر خود و لشکر بر سر آمده بود اینجا که لشکر بدین مراد بدین خایب و خاسر باشند و ما
مالشکر بدین خود طبع شدم و مالشکر و خشم خود بخانه آمدم و در ساعت بعد آن دختر را
در عقب از دواج در آوردم و تا یک هفته بن غروب در میان بود و طویلی امام صلا
و انعامات یافتند احوال این زن نشاندید که از الوان ماند زون خانه در آمده همان دختر
است که این هفته تحت لبیب او کشیدم احمد الله که مساعی من کوشند و این سیار من از حصول

مطلب خود سرور گشت و چون اینجا بخت خال از غرای بود بنابر این مسوده این ورق
یوسف بن شیخ رحمت الله یحیران جرات نمود و در سنه اربع و عشرين و الف کعبه علی خان
حاکم کرمان فرموده شاه عباس لشکر بر ملک کعبه و کرمان فرستاد و قلعه سور که که از فراع آن
نواحی است منفتح گردانید و بعد از خندگاه ملک فرخ شاه بر سواد در خان و الف کعبه کرمان
بانشکر عظیم بر سر قلعه فرستاد باز منصرف و در سنه سبع و عشرين و الف بهری مار و کشت کر
قرلباش اندوه حواله کعبه و کرمان تاخت و باخت نموده مراجعت نمودند و در سنه ثمان
و عشرين و الف ملک فرخنده که بملک میرزا منصورت میرزا ششم که که از امرای ملک
میرزا بود بوقالتش شاه عباس فرستاد تا در مصالح قرار می دهند شاه عباس فرمود
می باید که ملک میرزا کیار بدرگاه ما بیاید اینجا ملک کعبه و کرمان بدستو معمود و باز بار
زانی خواهم و ثقت میرزا ششم معاودت نمود ملک میرزا در سنه ثلثین و الف با حیدر
ار نیز کران کعبه کرمان متوجه درگاه شاهی گشت که چون بخدمت شاه عباس رسید شاه افشا
بنهایت در باره ملک میرزا مبدول داشتند بخلعینا که اسمیه و ژرف نماند نه فرار کرد و
و حاکم کعبه و کران امریست لا یتطال بدو غایت فرمود و ملک میرزا بملک کعبه و کران
انده بفران مال بر سر حکومت کعبه و کران جلوس فرمود

بعد از بدو شاه شد و در بنی امیه بغیر معاویه ارفا صاحب تدریس نمود و بپیر مردان
احکام از پیشگاه ترسید و او مکرم بود و در توفیر محاربه و غیره و در توفیر محاربه و غیره
بن مالک شتر مدافعت و او بنام محمد خفیه و عوف کرد و اما محمد خفیه او را نفرموده بود لیکن
منع انهم میکرد و محاربه عراق و دیار بکر اهورا زوار به جان منخر کرد و دعوی حواله امیر المومنین
اما حسن رضى الله عنه میکرد و عبد الملك عبد الله زیاده را بیک او فرستاد چون بموصل رسید
مخاطب رضى الله عنه فرستاد پس را با هزار کس بیک او فرستاد و نیز بدین این رجوع شد و در روز خوب
و رقار امارت نکرد و او رقابا عبید الله زیاده خوب کرد و عبد الله منزه شد و اسیر
بسیار در دست و رقار امارت تمامت را بکشت و نیز بدین این در گذشت بعد از آن محاربه
در طلب حواله امیر المومنین اما حسن رضى الله عنه بکشد تمام ساسانی شد تا غیر بن سعد و قاضی
و شمر و الحوشن را بکشت و مرثیه ایشان را پیش محمد خفیه فرستاد و محمد خفیه گفت خدای

تعالی اور او را بر اطاعت توفیق دیا و مجتار تفتی نکره با امیر المومنین امام حسین رضی اللہ عنہ
جرب کرد و بود میگرفت و میکشت و بعضی از ایشان بگریختند و بعضی در پیش نصب سز شدند و مجتار
تفتی چون دید که محمد حقه بطاعت راغب است و معوی اورا نیست بد جوت که عتبه العزیز را
مقوی خود کرد و اند فرسیخت بد و فرستاد عتبه العزیز مردی غافل بود و فریب در وی کرد
فت محتار و در رمضان سنه سبع و تین ابراهیم بن مالک اشتر تفتی را بجنب عتبه
رنا و فرستاد بحد و موصول حرب کرد و دشمنان میان هم و هزار هفت بر نهاد و غالب شدند و
شاه میان منورم گشتند عتبه العزیز با محمد ذل و در کرب بر دست ابراهیم مالک اشتر گشته شد
بر شش مجتار تفتی فرستاد و بعد از آن عتبه الکک حجاج بن یوسف تفتی را در رمضان سنه
اشتی و سبعین بجک عتبه العزیز فرستاد بکه معظه حجاج با او بر سر جاده میمون حرب کرد و عتبه العزیز
منورم گشته و در کرب رفت حجاج که را محصور کرد و دونه ماه کامل محصور بوده و در ذی الحجه نر
بجک مشغول بود و در سال کس حج که دارد و حجاج محقق ساخت و بد آن شکها و در کرب می
انداخت بیشتر تاره و خانهها خراب شد هر شکله که بخانه کعبه میرسد فرستگان بر دست میگردد
تا رخانه کعبه رسید حجاج شکها چون خود رسید کرد و شکله و رخانه کعبه آمد و در کرب خراب شد
در حال قنات شکف شد و زو و نار یک گشت چنانچه تاره بد آمد و در کرب جوت است و
صاعقه آمد از لشکر حجاج بعضی را بوجت لشکر حجاج تیر رسیدند باز جوت است که حجاج از
بر جنگ تیر لیس کرد و گفت این اثر ما بخونی ایچا امر و ما را بود و فرستاد از امانت امانت امانت
روز صاعقه آمد و از قوم عتبه العزیز جدی را بوجت لشکر حجاج دل توی شدند و جنگ
میگردند مادر که معظه از قبط عاجز شدند و بیشتر تر نههار حجاج رفتند و ویران کرد و در سنه
نر نههار حجاج را فرستاد عتبه العزیز جوت که در اندرون کعبه کرد و در شش اسما و الطاقین
استند و گفت که در کرب بیرون کعبه نمندارد و حرمت اندرون نرندارد و عتبه العزیز بجک
لر و تاد در روز سه شنبه یزد هم حمید الاقل سنه ثلث و سبعین شهید شد عتبه الکک کا رقص
و حجار و خراسان و فارس و اخذ و در سنه خمس و سبعین حجاج تقوی بنمود و او را برادر خود
محمد بن یوسف را بفارس روان کرد و او شهر نرا از ناحت حجاج خراسان را بجهلت داد
او بد آن رو حیون کش و تحت مسخر کرد و در سنه اسی و ثمانین بخراسان آمد و در کرب حجاج
لخر امان به بر شش بزدن مهلت داد و حجاج در سنه ثلاث و ثمانین شهر واسطه بنا کرد و
در خمس و ثمانین بر مد مهلب را از خراسان مودل کرد و او را با تمامت بنی مهلب را محبوس
گردانید و خراسان بعهده بن سلیم داد و عتبه الکک در جواب دایه که در کعبه شریف بول کردی

اینجواب با سعید بن مسیب معر کفت جواب داد که از نیت تو چهار بر حکومت کند و آن خواب
 راست آمد و بعد و سلمان و یزید و هشام حکومت کردند راستی آنکه حکومت کردند بنی امیه
 با بول کردن در کعبه زمانه قتی فرقه داشت و در عهد عبد الملک حراند و بوانی از صوبت فارسی
 معر نقل کردند و در قوم تنها و نهادند سازنده آن وزیر عبد الحمید سرخی بود و در نیکار تران
 آورد که مشینه و جلیل غاشق و معشوق معاصر او بودند مشینه اسم و لا عر لوف و زیاد و تی حینه
 اما فیض بود عبد الملک از ویرسد که جمیل از توجه جمال دید که ترا از حله عالم برگزند و جواب
 داد اهل عالم در توجه استحقاق یافته اند که ترا بر خلافت برگزیند غیب الملک تجلی و نکات
 شد بعد از موسی بن طلحه و اندلس و بربر در سلام آورد و در بعضی کتب اخبار مطهر است
 که چون عبد الملک مروان علیه السلام و لیزان شنید که دیوان بفرمان حضرت سلمان غل
 نیا و علیه السلام در بیابان اندلس بعب بحر ظلمات نهستانی بطریق طلسم ارمس ترتیب
 داده اند بنابرین نشان با نسیم موسی بفر نوشت که بدانکار فرقه اینجا از غریب آن آثار بر و طاهر
 شود و اعلام نماید موسی نیز مردم چهارم ندیده صاحب بصیرت را بدو فرقه گردانیده بد الصوب
 توجه نمود و در عرض حمل شنباز روز قطع آن بیابان سکران نموده بمقصد رسید زمینی دید و در
 غایت نهت و آب و هوا در کمال لطافت موسی از کرد راه و حواله بنابر آمده چهره
 احتیاط نمود و اصلادری و در یحیه ندید که در اینجا توان در آمد ارام و خود یکی را پاهار اسوار بدین
 حواله ارسال داشت که شاید کسی توانست یافت که حقیقی استضا کند اینان هر چند در آن بیابان
 شرط نقص بجا آوردند که بدست نشان یقینا و آخر را بهای بران قرار یافت که نقیب زده در
 اینجا در آیند چون نقیب را باب رسانیدند ملاحظه نمودند که این بیابان باب رسانیده اند و از
 من در زیر بخت کرده اند از آن یاقوس شده بخاطر آوردند که در جمله ای آن بروج دیوانی
 که محارزی اینجا باشد پروازند پس دیواری بار تقاع همتصد گرانج و سنگ را آوردند و در
 نقل آلات میبردند و دولت و ده اسقف می بابت که مساوی شود معماران بر بالای
 آن کوشک بار تقاع صد و شصت و ارش مرتب داشتند هموزمی ارش دیگر می بابت رفت
 بانی سسی ارش ساخته بر اینجا نهادند پس موسی ندانند که هر که بدانجا رفته حقیقت اعلام نماید
 هزار مثقال طلا بگیرد و برگشته را طمع بران داشته چون بر سر زبان رسید خنده بر و غاکشته
 همت زده خود را در اینجا انداخت بنیاد را از درون جوشش و خوش و غوغای عظیم زحمت
 میاستم روزی که در چهارم اقوام انقض بحواله حصار رفته هر چند او از داد
 جواب دادند یافتند موسی بفر بازان نذر اگر کرده چون گرفته دیگر داعیه انفر کرد

او نیز بدستور شخص اول خود را با مذنون انداخته اوزارهای مهیب و جانکابش را که در پیش
آن ولوله ماست در گشت دیگر بهیند موسی ماله نمود کسی حرات میکرد و احوال سلیم را مضاعف
ساخت بر گشته دیگر قدم بهور در آن وادی تیر نهاده مقرر کرد که ریهان بر مناسبت بند و چید
ش در زیر زبان نگاه دارند که چو خواهد که خود را در آنجا اندازد و موکلان ریهان بقوت تمام
کشند تا قنات آنکس بسته بوجوب نصف و نصف یک نامش از صفحه حیات حک شد موسی
بغیر از استعلام آن طسم مایوس گشته در حین مراجعت لوحهای بسیار به بلندای بت اوش بزرگ
صفت ملاحظه نمود که در آنجا دو نصب کرده بودند و در آنجا اسامی بفران و سلاطین نوشته
و از آنجمله لوح سیمی بود که بر آنجا مرقوم بود که زیهار از پنجانب تجا و بر تخته که نیم ابرکت
چون بر آن نوشته و افشاند او را از آن عجب آمده و و سوار که اسبان راهوار داشتند
بدان سوی فرستاد چون از آنجا دو که گشته قدری راه رفتند ناگاه جانوران بر هیات
موران از میان درختان بیرون تاخته جوانان را بالاغان قطو قطو کردند و در جام جهان
سطور است که از یلباس حلقم که از علمای صبیانست مرویت که گفت در شهر مرغی از
سنگ برانده برستو از جوب نصب کرده بودند و اهل شهر همیشه بدین میرفتند و از
تفت صفت و نصب و وضع تعجب نمودند و مشهور بود که یکی از عجایب است و تصور ایشان
آن بود که آنچه بر ازین مضموم شود و از صفت و نصبش عجب است و نتیجه صفر این دوم مال
بیرون میرفتیم و میدیدیم که مردم در پای او نگاه میکنند و میگویند که عجب دریا است او است
و همیشه در آن مایل داشتیم تا بزرگ شدم و بر خواندن خط قدیم قادر گشتم و دیدم که بر
آن نوشته که من از او این بنظر العجایب فلیظ لا رحلی دانستم که اهل زمان را بر ظاهر
چرا میکنند که زمان خلعت حشته و بایه او را حرم نمودم پس سر دانی منظم ظاهر شد و چید
که آنجا مردم را در وقت میرشد از عجب بسیار ملول و متفکر شدم و نفاس بزرگ
غالب شده خواهم گرفت پس در جواب صورت شخصی دیدم متنبه بصورت خود گفتم چرا بر
و ابه میروی و عجایب نمی تفهم بسیار مارکت و همیشه مادمیوز گفتم باره آنکه بد آن
و چراغ درونی نه نور و بسیار حرم شدم و پرسیدم که تو گفستی که او را پس بد از شدم و
چراغ را بوجهی که گفته بودی گفتم و باید زدن در ادم پس دیدم که محاذی مایه ضم صورت
شخصی نشسته و لوحی چند از جواهر و زردیش و نهاده و بر آن نوشته که اینصورت او را
و بدین لوح امر از خلعت و طبیعت مبعوض است پس از آنرا دانستم و بیرون آوردم و از آنجا
او را قی نوشتیم و دانستم و بان و نش بر آنحال عجیه و صفت طلسم قادر شدم بعد آنکه موصف

نکته اندک اول شخص را
بطریق مرسوم و نحو است
اندازد

شوال سنه ۸۰ و نمانین نهاد بیت و یکسال و یکماه بادشاه کرد و هشت سال با بعد الله
 در تارخ بود و دوازده سال پس از و مدت عمرش هشت و دو سال
 بقول مورخان صاحب مایه جباری بود عین در زمان حکومت خود مرکب جوهر و ظلم
 فراوان کرد و گویند که رسول خدا علیه و سلم بر زبان وحی گذشت که بود که مانند فرعون
 در امت مسلم و لید نامی باشد که او را فرعون نامی خوانند و مضمون پس در زمان ولید بن
 بن عبد الملک سمت و ضووح یافت اما تا میان نسبت با گویند که ولید افضل خلفای نبی است
 زیرا که مسجد جامع دمشق را منسوب است بجامع نبی امیه او ساخت و در مدینه مسجد رسول صلعم
 و مسجد کرد و در بیت المقدس مسجد اقصی را نیز تجدید عمارت نمود و مازن از سایر برادران
 کرده جنبه ایشان وجه معاش متعین نموده و در بعضی از توابع مستور است که وضع مناجات
 با کلمات از مخفیات اوست بحاج در حاشی غریب سنه ۸۰ و بعضی بر و بیت سال امارت
 کرده بود و پنجاه و چهار سال عمر داشت و زیاده از صد هزار آدمی را بخصور خود داشته بود بکلاف
 آنکه در جنگ کاه کشیده بودند و در روز وفات او پنجاه و هشت هزار آدمی بخمس بودند
 از آن جمله بنیت هزاران مونس در زمان ولید بر عبد الملک در ایس و شهر بزرگ که یکی را طلحه
 و دیگر را طلحه گفتند می شمع نمودند و در یکی از جبال آنجا بنی عظیم یافت از آنجمله جوانی بود درین
 پاهانش زرواقوت احمد مرصع بر و آید نامی بنیات جاسم جوهریان از زمان از قیوم آن
 غایب بودند بزرگ آن بنیاد بود که حدس در آنجا نوشتند بنیت و در آنجا نوشته بودند که از
 سلیمان بن داود است علیه السلام در بصره هفت سال و با بی عظیم بزجات چاکه در رسم روز
 سید هزار آدمی می بردند و بعد از آن زلزله بود چنانکه چهل روز بنیاد بود ولید عبد الملک متصرف
 جمیع لاف سنه ۸۰ و بعضی بر و قرا و در جامع دمشق است و مدت نه سال و هشت ماه با و
 کرده بود و چهل و پنج سال عمر داشت

بن مروان بعد از برادر با و شاه کرد و در قوم نبی امیه از و فضیلتی نمود و در زمان او امیه
 بنا قوم کا شعر خیزه صلح کرد و در سلمان عاصی شد و نکر و سر و آن مد و کعب سر و سر و
 بر خود امیر کردند و قلع با امیه جنگ کرد و قلع شده شد و از آن همه شد که با و بودند یک پیش رفت
 سلمان عراقی و خزان و رستان بر نزد بر مصلب داد و او در خراسان فوجی گرد و قلع
 و بلاد شمر کردند و قلع کرگان و طرستان که تسبیح بادشاه از اکاسره و خلفای اسلام را
 دست نداده بود و او را میسر شد و چند آن خواسته یافت که هزار هزار دنیا چنین بود و
 وزارت بخیر بیک داد و بد را ال جعفر مارمان از و شیر نالکان و نیز داده و بر سرش بودند

و در جاهلیت قولیت التیانه بلج بدیشان قتل داشت و در اسلام تا آخر عهد مارون رشتند و رات
 در خانه او بماند و در حجب الیبرار جامع التواریخ جلای نقل میکنند که چون جعفر بر یک بنا بر تصایف
 ایام و در بلج خلا نموده متوجه شام که در آن حبس دار السلطنه بنی امیه بود گردید و روزی به مجلس
 سلیمان بن عبد الملک درآمد و در آن اثنا قیزی فاحش در سلیمان بداند حکم با جعفر
 روی با اهل مجلس آورده گفت این شخص زهر همراه دارد و ممکنان برسند که از جبه معلوم
 کردی گفت بواسطه آنکه در بازو مسدود و مهر بسته است که چون زهر خارج شود حرکت نکند
 امتحان را از جعفر سوال میفرمودند گفت اری زهر در کین دارم تا هنگام شداید بر یکم انجام
 او و اولادش ملقب و به نزدیک شدند چون در مجلس مهر بار ابا قدری زهر حاضر گردید
 و در میان بر یکدیگر زدند که بیم آن بود که بکشد اهل مجلس همه عجب شدند و سلیمان از جعفر
 سید که هیچ جز این طرفه زدیدی جعفر گفت اری روزی ملک بخشد بر کنایه و چون شسته
 انگشتش که از با قوی بود ایدار از پیش در آب افتاده حاضران بر فویش اظهار داشت
 کردند گفت با کینیت در ساخت خازن طلبیده گفت فلان صد و پنجاه را بیا چون حاضر گرد
 وی ماه از انجا بیرون آورده و راب انداخت و بعد از لحه ماهه و انقبض را بدین کرده
 بیرون آورده سلیمان از استماع این حکایت تعجب نموده قاصدی بر تو حاکم تخت ارسل داشت
 و از استاد عالم خود چون قاصد خود نموده ماه را همراه او در صدق کلام جعفر بوضوح پیوست
 منقولست که سلیمان بسیار حور زنده بود و چنانچه ماکول وی اختیاری بره باسی مان بود او در
 ده اندک و در عهد سلیمان در انجا را در وقت سحر صورتی چون رعد بغایت مهیب میداشت
 پس فرجه در آسمان ظاهر شد و جمعی که مرد در آسمان و پاهای بر زمین داشتند میدادند
 از آنها گفت که عبرت گیرید که صفو آسمان از ملائکه هسته عصیان مغرور شده چو روز سد خلایق
 که زمین را سیم بود که نهایت داشت و دود سیاه از آن بر می آمد آورده اند
 سلیمان حکم کرد تا هر چه حجاج بناحق از مردم سسته بود از مردکات او باز دهند و در آخر
 عهد عمر عبد الوهز بود و در عهد سار و عمر عبد الوهز مانع گشت و می نمودند با سلیمان دادند
 اگر چه عمر را عتب نبود و سلیمان را بدین سبب معاصی میخواندند سلیمان روزا برستم صومعه و
 معین اهری بر جنت و جلب در گذشت و در سال و هشت ماه حکم کرد و چهل و پنج سال عمر داشت
 بن مروان حکم بعد از عمر اده بجای و صفت مادرش را بدین
 ام عاصم دختر امیر المومنین عمر خطاب رضی الله عنه بود و او را و کوشش چنین رضی الله عنه
 داشت بدین سبب او را عمر سر خوانند و قضاة قول او را حجت نماند و در امور بی نظری

بار یک داشت و در عدل و داد کوشید از حکام بنی امیه بکس مانند و نظیر او نبود و جب
 اهل بیت در دال و راسخ بود و آفت از اهل بیت او رفع گرد و الحی توفیق میکرد داشت و
 بر و ایسی گویند و یلد بر عبد الملک منع لعنت کرد از مسلمة بن عبد الملک ملکان سکایت
 فتن را باندید عمر عبد الوار و از روزم مار خواند و بزید سر خطب را از امارات عراق
 و خراسان معزول کرد و مال که از خمس غنیمت کرگان که در نامه یکمان نوشته بود یاد کرده از
 طلب داشت و بدین سبب او را مجوس کرد و بزید سر خطب در عهد او مجوس بود تا در وقت
 وفات او بکویت و در زمان او در سنه مائت و شصت و شش محمد بن علی بن عبد الله بن عباس و اعیان
 محمد بن حسین و ابوبکر اکرمه سراج و حسان عطار را بدعت بولایت فرستاد و عمر عبد الوار
 اول کسی است که بجای ب حضرت مرتضی علی رضی الله عنه در خطبه خواندن ایبه کریم الله بامر
 بالعدل و الاحسان در آخر خطبه مامور کرد و این منقولست که حضرت نبوی سورۃ قی خواندی و عمر
 بن خطاب از الشمس کورت در آخر خطبه قرات نمودی عمر عبد الوار و در اینده حاکم بن
 رجب بنه احدی و مایه در گذشت و شخص مد فون شد و دو سال و پنجاه حکومت کرد و
 و شش و سی سال عمر داشت و بسبب وفات او آنکه هشتاد و سه سال عمر او را گذشت ایضا
 بومنت ما و از هر داد عمر دریافت از اعلام تقصص کرده است برآمد عمر او را گفت ایضا
 سده به بسبب المال بسیار و توان مال ممر از وی مرخو که و اگر نه بس ارم برانده بگذرند
 و قبر عبد الوار در سمانست **گفت یزید** بن مروان بعد از عمر آوده بجا داشت عراقت و اول
 بر مسلمة مسلم داشت و حراج بر عبد الله حاکم را بولایت رور با بجان و ارم فرستاد و او
 در اینجا فتنه کرد و آورده اند که از حراسان ابوسلم موسوم بعبد الرحمن از سل معدوس که معاخره
 بود و برورده عیس بن معقل جدا بود و الف در سنه انی و مانه در خدمت سلیمان بن کثیر و خطبه
 بن شیت و مالک بن هشام حضرت محمد بن علی بن عبد الله بن عباس را باندید و مال که از بیت اصل
 بود تسلیم کرد چشم امام که بر ابوسلم افتاد و احوال و شکفتن کرد گفت سراج بجهت نیست بمعقل
 میگویند سده زاده ماست و او میگوید از ادم محمد گفت ممر در ناصه او در کار دین و دولت
 انزهی عظیم می بینم و امیدوارم که او درین دولت بمرتبه عظیم رسیده گفتند ای امام اضر طو این
 دولت که خواهد بود که انتظار از حد گذشت و جو رینی امیه تفاوت رسید گفت چون دولت بنی
 امیه در عترت الحار آید وقت آن نزدیک باشد و مری می بینم که دولت خاندان ما را کنش
 ازین بر باشد بعد ازین ذکر مرانه بنشد بر شما باد که بر ارم ابوسلم بعثت کند و اگر او را حادیه
 افتد بر برادرش ابوالعباس سفاح ابوسلم سخن امام رضی الله عنه را در دل گرفت چون

فرقت

KHUDA BAKHSI O.P. LIBRARY
F. I. I. I. I.
Prog. No. 3717. (Old Series)
Date ... 18-7-1955
Section ... Manuscript